Eros'un Okları

EROS'UN OKLARI

Yazarı: Eylül Sancaktar
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Kapak Tasarımı: Merve Akıncı
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-605-173-012-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Eylül Sancaktar / Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Eros'un Okları

Eylül Sancaktar

epsilon®

Bu hikâyeyi en az benim kadar sahiplenen
canım Wattpad okurlarıma...

TEŞEKKÜR

Yazma macerama başladığım ilk günden beri beni hiç yalnız bırakmayan canım Wattpad okurlarım...

En büyük teşekkürüm sizlere. Bu yolda birlikte yürüdük ve sizler koşulsuz desteğinizle, varlığınızı her zaman hissettirdiniz. Sizleri tanıdığım için çok mutluyum, iyi ki varsınız...

Facebook'taki Eros'un Okları grubumuzu, sıcacık bir aile ortamı haline getiren tüm meleklere teşekkürlerimi sunuyorum.

Hayatımın her döneminde yanımda olan, sevgilerini ve desteklerini üzerimden hiç esirgemeyen canım anneme ve babama,

Wattpad sayesinde tanıdığım ama kısa zamanda canımın bir parçası haline gelen, üzerimden sevgisini, desteğini, ilgisini hiç eksik etmeyen, evimizin büyük kızı Merve Akıncı'ya,

İlk hikâyemden beri yanımda olan, koşulsuz desteğini, sevgisini, dostluğunu hiç esirgemeyen canım Emine Akyol'a,

Güler yüzleriyle günümü aydınlatan, kardeşim gibi gördüğüm, sıkıntılı olduğum günlerde beni motive eden canlarım Mervenur Pehlivan, Zeynep Hocagil ve Tuğçe Okur'a,

İzmir'le ilgili bitmek tükenmeyen sorularıma sabırla cevap veren canım teyzem Feray'a,

Eros'un Okları'nın kitap kokusuyla buluşmasına imkân veren, bu süreçte hep yanımda olan Ömer Yenici'ye, kocaman teşekkürlerimi sunuyorum...

Birbirimizden çok uzak olsak da tanıştığımız ilk günden beri yanı başımda olan, beni kardeşi gibi benimseyen, mutluluğumla sevinen, üzüldüğümde üzülen, Eros'un son günlerinde benimle sabahlayan, sıcacık sevgisini ve desteğini her daim hissettiğim can dostum, ortağım Yeliz Çolak Civek'e kocaman teşekkür ediyorum. İyi ki varsın...

Ve... Yazdığım her satırda ondan izler var. Ona olan aşkımdan izler... Kocaman, sevgi dolu yüreğiyle elimi sıkı sıkı tutan, ilham kaynağım, canım eşim Kemal'e sonsuz teşekkürler...

GİRİŞ

Eski Yunan efsanelerinin birinde, Güzel Sanatlar Tanrısı Apollon, okçulukta kimsenin eline su dökemeyeceğini söyleyerek Aşk Tanrısı Eros'la bir münakaşaya girdi. Eros ise kendisine açıkça meydan okumaktan çekinmeyen Apollon'a karşı bir intikam planı tasarlayarak, iki ok hazırladı. Bu okların biri, saplandığı kişiyi ölümsüz bir aşkla kıvrandıracak güçte, ucu altından bir oktu. Ucu kurşundan yapılmış diğer ok ise bunun tam tersi yönde etki ediyor, hedef aldığı kişiyi aşığından sonsuza kadar soğutuyordu.

İntikam günü gelip çattığında, Eros altın oku Apollon'un, kurşun oku ise su perisi Daphne'nin kalbine sapladı. Bunun üzerine Apollon su perisine anında sırılsıklam âşık oldu. Fakat yılmadan usanmadan Daphne'nin peşinden koşup, aşkını ilan etse de hiç yüz bulamadı. Daphne yine bir gün Apollon'u reddedip, ondan kaçarken ormanın derinliklerine daldı. Nehir Tanrısı olan babasının bulunduğu nehre kadar koştu ve kendisine yardım etmesi, uğursuz bulduğu güzelliğini bozması için çaresizce yalvarmaya başladı. Bu yakarışlarının hemen ardından, Daphne'nin kollarına müthiş bir uyuşukluk çöktü; göğüslerini ince bir kabuk tabakası kapladı; saçları yapraklara, kolları dallara dönüştü; ayakları yere mıh gibi çakılıp toprağın içine doğru kök salmaya başladı. Çok kısa bir süre içinde Daphne bir defne ağacına dönüşmüş, yüzü sık dallar ve yaprakların salkım saçağı ardında, tamamen kaybolup gitmişti.

Apollon, heyecan içerisinde nehir kenarına geldi ama iş işten çoktan geçmişti. Daphne artık sonsuza kadar Defne ağacı olarak

kalacaktı. O günden sonra Apollon, aşkının anısını yaşatmak için Defne dalından yapılmış tacını başından hiç eksik etmedi...

(alıntıdır)

KALPTEKİ İZLER

Soğuk ve yağmurlu bir şubat akşamıydı. Gökyüzü adeta delinmişçesine yağmur yağıyor, odanın camlarını döven kurşun gibi damlaların sesiyle, içeride rahatsız edici bir gürültü oluşuyordu. Pembe rengin hâkim olduğu bu sevimli odanın sahibi ise, yine aynı renkteki pijamaları içerisinde, melekler kadar saf bir ifadeyle yatağında uyuyordu. Yüzündeki belli belirsiz tebessümlerden ve gözkapaklarının hafifçe kıpırdamalarından anlaşıldığı kadarıyla, şeker tadında düşler görüyordu.

Minik Defne'yi bu tatlı rüyalarla dolu uykusundan uyandıran ise yağmurun sesi olmadı. Gökyüzünde aniden beliren şimşeğin ardından gelen, kulakları sağır eden gök gürültüsüydü güzelim uykusunu bölen. Sıçrayarak uyandığında, hemen yanı başında duran oyuncak ayısı Bombo'ya sarıldı, kalp atışlarını dindirmek istercesine. Taş kesmiş bir halde yattığı yerde bir süre öylece kaldı ama bahçede sağa sola sallanan ıhlamur ağacının gölgesi duvara yansıyor ve daha da çok ürkmesine sebep oluyordu. Her korktuğunda olduğu gibi, anne babasının yanına gitme arzusu doldurdu yüreğini. Bir yandan da minik bir bebek gibi hâlâ korkuyor olmak içine dokunuyor, utanıyordu. Oysa o artık kocaman bir kız olmuştu. Altı yaşında kocaman bir kız...

Fakat her ne kadar kendini yatıştırmaya çalışsa da dayanamayacaktı. Duvarda dans eden gölgeleri gördükçe kalp atışları hızlanıyor, ablalarının anlattığı ürkütücü hikâyeler geliyordu aklına. Yattığı yerde doğrulduktan sonra, Bombo'ya sıkıca sarılarak ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam kolu indirip kapıyı açmıştı ki, annesinin öfke dolu bağırışlarını duydu. Annesi bir yandan da ağlıyor, Defne'nin anlam veremediği sözler söylüyordu.

Can sıkıntısıyla yüzünü buruşturdu. Bu aralar anne ve babası o kadar çok kavga ediyorlardı ki, aslında bir bakıma şu anda duyduklarına pek de şaşırmış değildi. Fakat buna rağmen içini dolduran çaresizlik hissine engel olamadı. Duyduğu seslerle suratı asılmış, bakışları donuklaşmıştı. Annesinin sesi ise yükseldikçe yükseliyordu.

"Lanet olası!! Nasıl yaparsın bunu bana, kızlarına?! Tüm hayatımı, gençliğimi verdim sana! Bu muydu karşılığı?!"

Defne bu sözleri dinlerken babasının ne yapmış olabileceğini düşünüyordu kara kara. Şu ana kadar annesinin ağzından böylesine korkunç sözler çıktığını hiç işitmemişti.

"Bitti anlıyor musun? Her şey bitti! Şimdi bu kapıdan çıkıp gideceksin ve bir daha ne beni ne de kızlarını göreceksin!! Sen tercihini yaptın! Defol şimdi! Defol Allahın belası!"

Bu sözleri duyunca, Defne'nin çocuk yüreği telaşla çarpmaya başladı. Zihni ise duyduklarının gerçek olamayacağını söylüyordu. Belki de hâlâ yatağında yatıyordu ve berbat bir kâbusun pençesindeydi. 'Allahım, ne olur duyduklarım gerçek olmasın' diye geçirdi içinden. Ama ne yazık ki annesinin ağlamaları da, sokak kapısının sertçe kapanması da gerçekti.

Babası gitmiş miydi gerçekten? Geceleri uyumadan önce kendisine masallar anlatan, korktuğunda şefkat dolu kollarında yatıştığı, okyanuslar kadar mavi gözlerine bakmaya doyamadığı biricik babası gitmiş miydi? Bu düşünceyle minicik dünyası altüst oldu. Böyle bir şey olamazdı. Evet, anne ve babası kavga ederlerdi ama eninde sonunda barışırlar ve eskisi gibi hayatlarına devam ederlerdi. Oysa az önce annesinin ağzından çıkan sözler...

Beti benzi uçmuş bir halde pencereye doğru koşmaya başladı. Gözyaşları ise yanaklarını ıslatmaya başlamıştı bile. Parmak uçlarında var gücüyle yükselerek pencereyi açtı ama bahçeyi tam olarak göremiyordu. Çalışma masasının önündeki sandalyeyi görünce ise, hiç vakit kaybetmeden pencerenin önüne çekti. Panik halinde sandalyeye tırmanarak bahçeye baktığında, gölgelerin arasında ilerleyen babasını gördü. İnsanı saniyesinde sırılsıklam edecek şiddette bir yağmur yağıyordu ama babasının umurunda bile değil

gibi görünüyordu. Omuzları düşmüş bir vaziyette, ağır adımlarla büyük demir kapıya doğru yürüyordu.

Seslenirse belki duyar ve gitmekten vazgeçerdi. Evet, kesinlikle vazgeçerdi. Bir umutla "Baba!" diye bağırdı olabildiğince yüksek çıkmasına çabaladığı bir sesle. Fakat sesi, yüreği gibi kapkaranlık geceye karışıp gitti. Babası ise arkasına bakmadan yürümeye devam ediyordu. Tekrar "Baba!" diye bağırdı. Babasına ne olmuştu böyle? Nasıl olur da kendisini duymazdı? Gözyaşları olanca hızıyla akarken son bir çabayla tekrar denedi.

"Baba, ne olur gitme! Ne olur beni bırakma!"

Çığlıkları hıçkırıkları ile buluşurken, simsiyah bir boşluğun içerisinde kaybolup gitti...

***

Çığlık çığlığa uyandığında, Defne'nin boğazında kocaman bir yumru oluşmuştu. Nefes nefese bir halde yattığı yerde doğrularak, elini hızla çarpan kalbine götürdü. Gülkurusu ve krem renginin hâkim olduğu odasının içinde gezdirdi bakışlarını bir süre. Uzun zamandır bu rüyayı görmüyordu...

Bedbaht bir halde sırtüstü yatağa bıraktıktan sonra kendini, boş bakışlarını tavana dikti. Her seferinde yüreğini daraltan bu rüyayı neden görmüştü ki şimdi? Oysa bugün en neşeli olması gereken gündü. Yoğun ve başarılarla dolu geçen dört senenin sonunda üniversiteden mezun olmuştu ve heyecanla beklediği yaz tatili nihayet başlıyordu. Şu an ise gördüğü rüyanın etkisiyle neşeli olmak ne kelime, yüreği sıkışıyordu. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu ve yan dönerek, dizlerini karnına çekti, korunmaya muhtaç bir kız çocuğu gibi.

'Gitme diyemedim. Neden diyemedim ki? Deseydim belki de...'

Aklından geçen bu düşüncelere sesli cevabı "Saçmalama Defne, ne dersen de gidecekti," oldu. "Onu ne sen durdurabilirdin ne de annen. O, seçimini çoktan yapmıştı..."

Gözünden akan tek damla yaşı silerken, içsel bir çatışma içerisindeydi. Aslında gerçekleri o da biliyordu ama bunca senedir ge-

reksiz yere yaşadığı suçluluk duygusuna bir türlü mani olamıyordu. Oysa onun hiçbir kabahati yoktu. Tüm hayatlarını değiştiren o tatsız olayın belki de en masum tarafları, kendisi ve ablalarıydı.

Annesi ve babası, o altı yaşındayken boşanmış, yaşamları köklü bir değişime uğramıştı. Babası Fırat Doğan, tiyatro oyuncusu-yönetmeniydi ve kendisine ait bir sanat merkezi vardı. Başarılı bir oyuncu olmasının yanı sıra, usta bir kalp hırsızıydı ki, annesi Melike Aloğlu'nun kalbini fethetmesi çok uzun zamanını almamıştı. Ünlü bir armatörün kızı olan Melike, arkadaşlarıyla birlikte bu hem genç hem de yakışıklı oyuncunun tiyatro oyununa gitmiş ve oyun sonrası onunla kuliste tanışma fırsatı bulmuştu. Melike, uzun boylu, kumral saçlı, parlak bakışlı bu genci karşısında gördüğü ilk an kalbinden vurulmuştu. Kendisine çapkın bir bakışla gülümseyen gencin elini tutup dudaklarına götürmesi, ipeksi öpüşü kanının tutuşması için kâfi gelmişti. O zamanlar şehir tiyatrosunda oyunculuk yapan yetenekli, ama maddi yönden pek parlak durumda olmayan genç de, upuzun siyah saçlı, gamzeli kızın utangaç bakışlarına ve nahif hallerine vurulmuştu. Kıvılcımların havada uçuştuğu bu tanışmanın ardından ise, şehir tiyatrosu Melike'nin adeta aşk yuvası haline dönüşmüştü. Fırat'ın davudi sesiyle kulağına fısıldadığı şiirlerden de, âşık bakışlarının etkisinden de uzak durabilmesi imkânsızdı ki, zaten ikisi de ilişkilerinin evlilik noktasına kadar gelmesine mani olamamışlardı. Fakat ne yazık ki önlerine tahmin edemedikleri bir engel çıkmıştı. Melike'nin babası Nevzat Bey, fakültede öğretmenlik okuyan kızının, çulsuz bir tiyatrocuyla evlenmesine katiyen izin vermemiş, hatta işi iyice ilerleterek ailesi ve aşkı arasında tercih yapmasını istemişti. Melike ise her ne kadar yüreği kan ağlasa da, aşkını tercih etmişti.

Fakülte bittikten sonra hiç zaman kaybetmeden, sade ama buruk bir törenle evlenmişler ve bir sene sonra da ilk kızlarını kucaklarına almışlardı. Flora ismini verdikleri bu sevimli kızı, dört sene aralıklarla doğan, Venüs ve Defne izlemişti. Fırat kızlarının isimlerini, çok sevdiği mitolojik karakterlerden esinlenerek vermişti ve Melike de onun bu isteğine karşı çıkmamıştı.

Bu mutlu evliliğin ilk yıllarında iki âşık maddi açıdan pek iyi

durumda olmasalar da, iki gönül bir olunca samanlık seyran olmuştu. Biricik evlatlarının yokluğuna dayanamayan Nevzat Bey ise, eşinin de ısrarlarıyla bir süre sonra bu evliliği kabul etmiş ve sevgili kızını tekrar bağrına basmıştı. Ondan sonra da tüm maddi gücünü kızına ve damadına akıtmıştı. Bu barışmanın sonralarında Fırat kendi sanat merkezini kurmuş, bir yandan yetenekli gençleri yetiştirmeye, bir yandan da tiyatro oyunlarını sahnelemeye başlamıştı. Melike ise öğretmenliği bırakıp, kızlarının eğitimine adamıştı kendini.

Fakat her şey güllük gülistanlık giderken, bu mutlu aile tablosunu yerle yeksan eden şey, Fırat'ın yetiştirmekte olduğu öğrencilerinden Hilal'e vurulması olmuştu. Melike her ne kadar uzun bir müddet kendisiyle mücadele etse de, yüreğindeki şüphelere söz geçiremeyerek bir akşamüstü sanat merkezine baskın yapmıştı. Kocasını, hayal meyal hatırladığı bir kızla, odasında dudak dudağa bulunca ise, tüm dünyası tepetaklak olmuştu. Bu andan sonrası ise Shakespeare'in en sarsıcı tragedyalarından bile daha acıklı, daha yıkıcı sahnelerin yaşanmasına sebep olmuştu.

Büzüştüğü yerde aklına doluşan tatsız anıları hatırlayınca, Defne'nin içi acıyla kavruldu. Babasının yağmurlu bir şubat akşamı gidişi, o günden sonra annesinin bir daha asla eskisi gibi olmayışı, evdeki ölüm sessizliği...

Hatırlamak istemediği bu anıları zihninin kuytu köşelerine sakladığını düşünse de, babasının omuzları düşmüş bir halde evden gidiş anını görüyordu rüyalarında kimi zaman. Ama tabii biraz daha farklı olarak. O gece babasının gittiğini görmüştü ama her ne kadar arzu etse de 'Gitme' diye bağıramamıştı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, bu sahneyi sadece izlemekle yetinmiş ve bu yüzden sürekli kendi kendini suçlamıştı. Bu hissiyatının anlamsız olduğunun farkında olsa da, ne yüreğindeki suçluluk duygusundan ne de gördüğü rüyalardan bahsedebilmişti kimseye.

Yaşadıkları bu acı dolu olaydan bir süre sonra babası Hilal'le evlenmiş ve İstanbul'daki sanat merkezini Ankara'ya taşımıştı. Annesi ise yüreğini yakıp kavuran hayal kırıklığından, çok uzun bir zaman sonra kurtulmuş ama bir daha asla sevinmemişti. O aşk kita-

bını, soğuk ve yağmurlu bir şubat ayında, bir daha açmamak üzere kapatmış, kendini takı tasarımı işine adamıştı.

Defne kıvrıldığı yerde rahatsızca kıpırdanarak derin bir 'Off' çekti. Bu rüyayı her gördüğünde can sıkıcı anılarım yeniden hatırlıyor, zihnini kemiren düşüncelerle kendi kendine eziyet ediyordu. Oysa artık olan olmuştu; hiçbir şeyi değiştiremezdi. Fakat yine de anlayamadığı bir şey vardı. Babası o kadında annesinde bulamadığı neyi bulmuştu da, büyülenmiş bir halde her şeyi bırakıp gitmişti? Defne seneler boyunca hep bu sorunun cevabını aramış, bulamamıştı.

Unutmak istediği bu anılarından sıyrılmak isteyerek, krem rengi komodinin üzerinde duran telefonuna uzandı. Saat dokuz buçuğa geliyordu ve tahmin ettiği gibi mesajı vardı.

'Hadi uyan artık, uykucu kuzu! Ablan kollarını kocaman açmış, seni bekliyor..."

Ablası Venüs'ün mesajını okuyunca, Defne'nin yüzünde kocaman bir tebessüm oluştu. Hemen arama tuşuna bastı ve beklemeye başladı.

"Uyandınız mı hanımefendi?

"Uyandım uyandım da neredesin kızım? Bin kere çaldırdım neredeyse..."

"Havuzdaydım şekercim. Hadi o tatlı poponu kaldırıp bir an önce gel de birlikte yüzelim."

Bu sözleri duyunca Defne'nin yüzünde alaycı bir sırıtma oluştu. "Pırıl pırıl deniz varken havuza mı girilir ya."

"Of Defne, hadi konuşmayı bırak da bir an önce yola koyul. Yolda çok dikkatli ol, arabayı yavaş sür, tamam mı? Biliyorsun, cumartesi günü yollar çok kalabalık olur. Bak söz ver bana, hız yapmak yok."

Defne duymaya alışkın olduğu bu sözlere içten içe söylense de, ablasını gereksiz yere endişelendirmemek için "Tamam merak etme," dedi.

"Hâlâ söz vermedin Defne."

"Of Venüs, söz tamam mı? Söz..."

Yataktan kalktıktan sonra Defne'nin ilk işi, mutfağa geçip büyük bir kupa dolusu çay hazırlamak oldu. Bağımlısı olduğu şey-

lerden biri, kahvaltıdan önce içtiği bergamotlu çayıydı. Ablası her defasında bu bağımlılığıyla dalga geçse de, güne zinde başlamasını sağlayan bu alışkanlığını terk edebilmesi mümkün değildi.

Kupasını alarak yeniden odaya geçtiğinde, yatağın az ilerisinde duran valizine baktı düşünceli gözlerle. Eşyalarının çoğunu yerleştirmişti ama unutmaması gereken birkaç parça şey daha vardı.

Yolda giderken giyeceği kot şortunu ve bluzunu yatağın üzerine bıraktıktan sonra, boy aynasının önüne geçip kendini incelemeye başladı alıcı gözlerle. Melike ve Fırat aşkının son meyvesi, adını hüzünlü bir hikâyeden almış olan kıza baktı uzun uzun...

O ne büyük ablası Flora gibi babasının kopyası, ne de ortanca ablası Venüs gibi dünyalar güzeliydi. Babası en büyük ablası Flora'nın ismini, Roma mitolojisinde adı geçen çiçeklerin tanrıçasından esinlenerek vermişti. Kumral saçları, masmavi gözleri, uzun boyu ve hülyalı bakışları ile Flora neredeyse babasının kopyasıydı. On sekiz yaşına geldiğinde sanat tarihi okumak için Amerika'ya gitmiş ve başlarda çok sancılı olsa da yepyeni bir hayat kurmuştu kendine.

Ortanca ablası ise, adını güzellik tanrıçası Venüs'ten almıştı ve isminin hakkını tam anlamıyla veriyordu. O da Flora gibi kumral saçlı, mavi gözlüydü. Bunun yanı sıra babasının kalkık burnunu, annesinin ise, çifte gamzelerini almıştı. Pespembe dudakları ve ipek gibi teniyle erkeklerin her daim ilgi odağı olsa da, ilişkiler konusunda çok güvensizdi. Dokuz Eylül Üniversitesi'nde matematik öğretmenliği okuduktan sonra çok sevdiği İzmir'den ayrılamamış ve bir ortaokulda öğretmenlik yapmaya başlamıştı. Meslek hayatına başladıktan kısa süre sonra da gittiği spor salonunda şimdiki eşi Rüzgar'la tanışmıştı ve kısa zamanda evlenmişlerdi.

Ve Defne... Apollon'un delice tutkun olduğu ama aşkına karşılık bulamadığı peri kızı...

Defne beline kadar gelen düz, koyu kestane rengi saçlarıyla ve yaramaz bir ifadeyle bakan kahverengi gözleriyle annesinin gençliğiydi adeta. Yuvarlak yüzünü, düz burnunu ve yanağındaki gamzeleri de yine annesinden almıştı. Ablası Flora'nın uzun boyuna özense de her daim, 170 cm kadar boyu vardı. Zayıf bedeninden

memnundu ama iri bulduğu göğüslerinden her zaman şikâyetçi olmuştu.

Ablalarına göre yaşadıkları hazin olaydan en az etkilenen kişi kendisiydi, fakat durum hiç de sanıldığı gibi değildi aslında. Boşanma hadisesine kadar, ablaları en azından mutlu bir aile atmosferini solumuşlardı. Oysa kendisi, birkaç mutlu an dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Huzurlu oldukları anları özlemle hatırlamak istese de bazen, bir türlü başaramazdı.

Ege Üniversitesi Psikoloji bölümünü kazandıktan sonra İstanbul'dan ayrılmış ve o zamanlar yeni yeni öğretmenlik yapmaya başlayan Venüs'ün yanına taşınmıştı. Fakat bu birliktelik ablasının Rüzgar'la tanışıp, kısa zaman içerisinde evlenmesiyle son bulmuştu. Venüs yoğun ısrarlarla onun kendileriyle birlikte yaşamasını istemişti ama şiddetle karşı çıkmıştı Defne. Ablasını çok severdi ama üzerine haddinden fazla titremesi ve sürekli onu denetim altına almaya çalışması her defasında tartışmalarına yol açıyordu.

Venüs, Defne'yi ikna edebilmek için annesini de kendi yanına çekmeyi başarmıştı ama sonrasında içlerine çok fazla sinmese de Defne'nin isteğine razı gelmek durumunda kalmışlardı. Tabii bunda Defne'nin ısrarcı yapısının da büyük bir payı vardı. Israrlarıyla karşısındaki kişiyi bunaltır, pes ettirirdi. Nitekim ablasını ve annesini de en sonunda pes ettirmeyi başarmıştı.

Bunun dışında delidolu bir kişilikti. Neşeli olmayı, gülmeyi sever, şen kahkahaları ortalığı inletirdi. Fakat kimsenin bilmediği, bu biraz da abartılı neşesinin altında saklı olan, kırılmaya hazır, hassas kalbiydi. O her şeyi içine atar, en üzgün olduğu anlarda bile gülümseyen bir maskeyle dolaşırdı etrafta. Ve kimsenin önünde ağlamaz, her zaman güçlü görünmeye çalışırdı. Fakat yalnız kaldığında... İşte o anları sadece kendisi bilirdi...

En kötü yanı ise atacağı adımların sonunu hiç düşünmemesi, aklına nasıl esiyorsa öyle yaşamasıydı. Annesi ve ablaları bu konuyla ilgili sürekli uyarırlardı Defne'yi, ama pek fayda ettiği söylenemezdi. Neyse ki şanslıydı da, bu zamana kadar kendisini derinden sarsacak herhangi bir olayla karşılaşmamıştı...

Defne aynada kendini bir süre inceledikten sonra, kıyafetlerini

giydi ve kalan son eşyalarını da valize koymaya karar verdi. Ama önce şu saçma sapan ruh halinden kurtulmalı, biraz neşelenmeliydi. Açık duran dizüstü bilgisayarından, James Brown'un "I feel good" adlı şarkısına tıkladığında, 'İşte bu!' dedi içini sarmalayan coşkuyla.

Kalan eşyalarını valize yerleştirirken, bir yandan da şarkının sözlerini söylüyordu abartılı el kol hareketleri ve mimikleriyle. Hazırlığını tamamladığında, "Bekle beni Çeşme, geliyorum!" diye neşeyle cıvıldadı. "Bu yaz benim yazım olacak ve..."

O an aklına Mert'in ela gözleri, çapkın sırıtışı geldi. "Ve sen de benim olacaksın sevgilim..."

Elindeki valiziyle kapının önüne geldikten sonra, son bir kez dönüp arkasına baktı ve "Görüşürüz sevgili evim," diyerek kapıdan çıktı.

Sokağa adım attığında çoktan kalabalıklaşmış olan trafiğe baktı gülümseyen gözlerle. Yaşadığı semti, yani Alsancak'ı çok seviyordu. Her ne kadar, ablası Karşıyaka'ya taşınması konusunda ısrar etmiş olsa da, kabul etmemişti. Bu semtin cıvıl cıvıl sokaklarını, aradığı her şeyi bulabildiği mağazalarını, Kordon'a olan yakınlığını seviyordu ve İstanbullu olmasına rağmen hayatını bu şehirde, bu semtte geçirmek istiyordu...

Ilıca'ya gitmek üzere yola koyulduğunda ise inanılmaz keyifliydi. Neşe içerisinde bağırarak şarkılar söylüyor, kabına sığamıyordu. Bu yazın unutulmaz bir yaz olacağını hissediyor, uzun zamandır yüreğini meşgul eden ela gözlüsünün kalbini fethedebileceğine inanıyordu.

Defne, gönlünü çelen delikanlıyla, geçen yaz Alaçatı'da bir doğum günü partisinde tanıştıklarında, yüreğinin kıpır kıpır olduğunu, ayaklarının yerden kesildiğini hissetmişti. Güzel olan taraf ise Mert'in o gece çevresini saran kızları dikkate almayarak, sürekli kendisiyle ilgilenmiş olmasıydı. Sonrasında da birçok defa yakınlaşmışlardı ama o yaz aralarında bir ilişki başlamamıştı. Fakat buna rağmen Defne, Mert'le olan iletişimini koparmamış, İzmir'e geldiğinde onunla görüşmeye devam etmişti. Bu yaz ise ne yapıp edip aralarındaki bu belirsizliği ortadan kaldıracak ve o adım atmazsa

kendisi atacaktı. İçinden bir ses her şeyin çok güzel olacağını söylüyordu...

Bir buçuk saat sonra, nihayet ablasının Ilıca'daki evine varabilmişti. Oturdukları Narkisos adındaki lüks site iki katlı villalardan oluşuyordu ve göz alıcı bahçe peyzajıyla çevre sitelerin arasından anında sıyrılıyordu. Bahçeyi adeta bir renk karnavalına dönüştüren sardunyalar, begonyalar, kadife çiçekleri, güller ve daha birçok çiçek türlerinin yanı sıra, çeşit çeşit hayvan figürlerinden oluşan ağaç tasarımları, görenleri hayran bırakıyordu. Oldukça geniş bir arazi üzerine kurulmuş olan bu sitedeki her villanın önünde geniş bir çardak ve havuz vardı.

Arabasını park edip indiğinde, ablasının neşeyle şakıyarak, ona doğru koştuğunu gördü.

"Hoş geldin birtanem. Ah nasıl da özlemişim seni..."

Defne kendisine coşkuyla sarılan ablasına aynı şekilde karşılık verirken "Gören de aylardır görüşmüyoruz sanacak," dedi kıkırdayarak. "Daha geçen hafta mezuniyet töreninde beraberdik."

"Bakıyorum da ablanızı hiç özlememişsiniz hanımefendi."

Defne ablasının bozuk yüz ifadesini görünce "Oy hemen de bozulurmuş benim Venüs'üm," dedi onun yanaklarını sıkıştırarak. Kol kola girip, eve doğru yürürlerken, Defne yolculuğunun nasıl geçtiğini anlatıyor, hız yapmadığına dair yeminler ediyordu. Çardağın altındaki rattan koltuk takımına yerleştikten sonra sohbet etmeye başladılar.

"Tekrar tebrik ederim ablacığım. Muhteşem bir not ortalamasıyla mezun olmayı başardın ve bizi gururlandırdın."

Defne, ablasının sözlerinin ardından, "Her zamanki ben işte," dedi şımarık bir edayla. "Benim gibi zeki bir kızdan da bu beklenirdi."

Venüs, kardeşinin koluna muzipçe vurdu. "Şaka maka mezun oldun artık," dedi. "Yakında ailemizin ilk psikoloğu sen olacaksın. Bakarsın ilk hastan da ben olurum."

Defne şakacı bir tavırla "Aslında bütün aileyi sırasıyla elden geçirmem lazım," dedi, ama lafını bitirdikten sonra gözlerinden hüzünlü bir gölge geçti. Neyse ki bu değişimi ablası fark etmemişti.

Venüs ise kardeşini bir süre daha üniversite ile ilgili lafa tutuktan sonra, "Bil bakalım senin için ne yemek hazırladım?" diye sordu gözlerini hafifçe kısarak.

Defne, ablasının ne hazırlamış olduğunu az çok tahmin etse de, bilmiyormuş gibi yaparak "Tabii ki bol kaşarlı, sarımsaklı karides güveç," dedi. Venüs'ün yüzünün düştüğünü ve kafasını olumsuz anlamda salladığını görse de, oyununa devam etti.

"Değil mi? Hmmm, o zaman içli köfte yaptın..."

"Ay bilseydim bunları yapardım. Ama senin en sevdiğin yemeğin..."

Defne yüzündeki sırıtışla ablasının lafını kesti. "Şaka şaka. Tabii ki kremalı mantar soslu tavuk hazırladığını biliyorum ve şu anda kurt gibi açım. Biraz daha oyalanırsak seni bile yiyebilirim."

İki kardeş mutfağa girdikten sonra, evin çalışanlarından Muteber Hanım'la birlikte bahçedeki masayı hazırladılar ve ardından da oturup yemeklerini yemeye başladılar.

"Ah Venüs! Beni canevimden vurdun diyebilirim. Birçok restoranda yiyorum ama senin gibi yapanı daha görmedim."

Venüs bu sözleri duyunca koltukları kabararak "Afiyet olsun canıma," dedi. "Aslında bizimle birlikte yaşasan..."

Defne yine aynı konunun açılıyor olduğunu fark edince, "Ne olur tekrar aynı konuları açma," dedi ablasının lafını keserek. "Zaten sık sık sizde kalıyorum. Daha ne yapayım? Hem yazları da sizinleyim. Bundan iyisi şamda kayısı yani."

Venüs sözlerini yutarak "İyi tamam," dedi biraz da buruk bir sesle. Defne ise konuyu değiştirme arzusu içerisinde "Rüzgar ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Bu gece gelecek..."

Defne, ablasının yüzündeki tereddütlü ifadeyi görünce, "Sanki hiç sevinmiyor gibisin ama," dedi. "Hayırdır? Yoksa küs müsünüz?"

Venüs omuzlarını silkerek "Hayır, değiliz," dedi. "Hatta her şey gayet yolunda. Ama... Nasıl söylesem şimdi..."

Venüs bir süre kararsızlık yaşadı ama sonrasında içini dökmeye karar verdi.

"Rüzgar Ukrayna'ya gitti ya şimdi. Ne bileyim... Aklıma olmadık şeyler geliyor. Biliyorsun orada çok güzel kızlar var."

Defne hiç şaşırmadığı bu sözler üzerine, "Senin Rus kızlarından ne farkın var?" dedi şakayla karışık. "Kumral saç, mavi göz, beyaz ten... Hepsi sende."

"Öyle ama sonuçta erkek bu. Nefsine yenik düşebilir..."

Defne elindeki çatalı tabağın üzerine koyarak, "Rüzgar'a güvenmiyor musun?" diye sordu ciddi gözlerle. "Hayır yani, bir evlilikteki en önemli şeylerden biri de güvendir."

Venüs bakışlarını uzaktaki bir noktaya dikti. "Güveniyorum tabii ki," dedi dalgın bir tavırla. "Ama biliyorsun ki annem de babama güveniyordu."

Bu söz üzerine, pırıl pırıl parlayan güneş aniden soldu. Sanki masanın üzerine kara bulutlar çökmüş, her yer kapkaranlık olmuştu. İki kardeş uzun bir müddet hiç konuşmadan, kendi düşüncelerinde ve anılarında kaybolup gittiler. İkisinin de aklından geçenler, yüzlerindeki acı dolu ifadeden belli oluyordu. İlk toparlanan Defne oldu. Yoğun bir çabayla yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. "Korkma Venüs," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Her erkek babamın yaptığını yapacak diye bir kural yok. Sen gönlünü ferah tut ve kuruntularınla enişteni yiyip bitirme. Bu sadece evliliğinize zarar verir."

Venüs kafasını salladı. "Evet ama beynimi kemiren düşüncelere engel olamıyorum bazen." Bir süre sonra da 'Boşver' dercesine elini sallayarak konuyu kapattı. "Yemekten sonra plaja gidelim mi, ne dersin?" diye sordu neşeli çıkmasına çalıştığı sesiyle.

"İşte bunu hiç sormayacaksın sandım. Deliler gibi isterim hem de. Bir an önce bronzlaşmak istiyorum."

İki kardeş yemeklerini bitirdikten sonra hazırlandılar ve hemen yakınlarındaki plaja inmek üzere yola koyuldular. Keyifleri tekrar yerine gelmişti, neşeliydiler. Nitekim güneş batıncaya kadar da gayet güzel vakit geçirdiler. Bol bol yüzüp güneşlendiler, dedikodu yaptılar.

Yorucu geçen günün sonunda yatağına uzandığında Defne'nin aklında Mert vardı. Mert'in evinin önünden geçerlerken tadilat

olduğunu görmüştü. Bu duruma şaşırmış ve biraz da umutsuzluğa kapılmıştı. Yoksa bu yaz Mert'i göremeyecek miydi? Belki de Çeşme'ye hiç gelmezdi bile. Ama geçen hafta konuştuklarında geleceğini söylemişti. O zaman... Yavaş yavaş gözleri kapanırken aklındaki düşünceler silikleşti.

Ertesi sabah olduğunda aynanın önüne geçmiş, güneş yanığı omuzlarını inceliyordu buruşmuş bir yüzle. Canı hâlâ yanıyordu ve kızarıklıkları yavaş yavaş soyulmaya yüz tutmuştu. Kendi kendine söylenir bir halde salona indiğinde, 'L' şeklindeki koltukta yan yana oturan Venüs ve Rüzgar'la karşılaştı. "Günaydın şekerler!!" dedi en tatlı haliyle.

"Oooo hanımefendi, size de günaydın. Ayrıca hoş geldiniz de demeliyim galiba..."

Defne ayağa kalkan ve kendisine babacan bir ifadeyle sarılan eniştesine gülümseyerek "Hoş bulduk" dedi. "Sen de hoş geldin. Nasılsın? Yolculuk nasıldı?"

Koltuğa yerleştiklerinde, Rüzgar hem iş gezisinden hem de yolculuğundan bahsetti kısaca. Sonrasında da yayvan yayvan gülümseyerek "Seni tebrik etmem lazım," dedi. "Dereceyle mezun olmayı başarmışsın. Ne kadar inek olduğunu söylememe ise gerek yok herhalde."

Defne, eniştesinin her zamanki komik mimikleri eşliğinde söylediği sözleri duyunca, kahkahalarla gülmeye başladı. Sonrasında da muzip bir ifadeyle sırıtarak "İnek demeyelim istersen, zeki diyelim," dedi.

"Şu cadıya bak sen Venüs. Hem inek, hem de mütevazı."

Hep birlikte gülüştükten sonra, Rüzgar kendisinden beklenmeyen bir ciddiyetle "Kızlar, bu sabah misafirimiz var," dedi. Venüs ise bu sözü duyunca "Aşkolsun! Şimdi mi söylüyorsun?" dedi sitemkâr bakan gözlerle. "Bilseydim Muteber Hamm'a daha farklı şeyler hazırlatırdım."

Rüzgar karısını rahatlatmak isteyen bir ifadeyle "Telaşlanma güzelim," dedi. "Misafirimiz yabancı biri değil. Noyan gelecek."

Bu isim hiç tanıdık gelmemişti Defne'ye. Daha önce bahsi geçmiş miydi? Ama hayır, hiç sanmıyordu. Ablasına baktığında, onun da yüzünde beliren soru işaretlerini gördü.

"Hangi Noyan bu? Yoksa şu Amerika'da yaşayan arkadaşın mı?"

Rüzgar kafasını olumlu anlamda sallayarak "Evet o," dedi. "Hatırlarsan düğünümüze de gelmişti."

Venüs bir süre düşündükten sonra "Hayal meyal hatırlıyorum," dedi. "Eee, peki Noyan'ın ne işi var burada? Yoksa Amerika'dan tamamen dönmüş mü?"

"Evet tatlım. Biliyorsun Noyan'lar, İzmir'in en popüler mekânlarından biri olan Hanzade'nin sahipleri..."

Defne bu sözü duyunca şaşkınlıkla atılarak "İnanmıyorum! Bu bizim sürekli gittiğimiz Hanzade mi yoksa?" diye sordu. Enişteşinin onayladığını görünce de "Harika yemekleri var onların," dedi gülümseyerek. "Çeşme'ye de bir şube açmaları çok akıllıca olmuş ayrıca."

Rüzgar "Evet. Çeşme'deki yanılmıyorsam dördüncü şubeleri, ya da belki beşinci," dedi. Sonrasında ise karısına dönerek "Ayrıca biliyorsun, tam karşımızdaki ev de onların," diye ekledi. "Babası üç ay önce vefat edince, Noyan Amerika'dan dönüp işlerin başına geçmek zorunda kaldı. İzmir'deki restoranlarda genel anlamda bir sıkıntı yokmuş ama Çeşme'deki bu yeni restoranda birtakım huzursuzluklar varmış galiba."

Venüs kaşlarını çatarak "Bence de var," dedi. "Geçen hafta kızlarla gittiğimizde ne yemekleri beğendik ne de servisi."

"Evet işte, tam da söylediğin gibi. O yüzden Noyan yazı burada geçirip, bu düzensizliğe bir el atacak."

"İyi bari, sevindim."

Defne bu konuşmanın son kısımlarını kaçırmış, tekrar Mert'le ilgili düşüncelere dalmıştı. Bir an, enişteşinin Mert'in babasını tanıdığı geldi aklına. Gelip gelmedikleri hakkında bir bilgisi olabilirdi belki. Ama enişteşini şüphelendirmeden, kafasındaki bu soruyu nasıl soracağını da bilemiyordu. Düşüncelerinden sıyrıldığında, az önceki konuşmanın bitmiş olduğunu fark etti. İşte şimdi tam zamanıydı. Hafifçe boğazını temizleyerek "Enişte, Mert'lerin gelip gelmediğinden haberin var mı?" diye sordu çekingen bir ses tonuyla.

Bu soruyu duyunca hem enişteşi hem de ablası anlamaz göz-

lerle kendisine bakmaya başladılar. Bir an sonra ise Rüzgar'ın tek kaşı şüpheyle havaya kalkmış, Defne'nin neden böyle bir ayrıntıyı öğrenmek istediğine dair sorgulayıcı bir ifade oluşmuştu yüzünde. Defne'nin yüzünde ise gergin bir sırıtma vardı.

"Mert'ler mi? Doğrusu ne Sunay'lardan ne de o hergele oğullarından haberim var."

Eniştesinin adeta tükürür gibi söylediği 'hergele' lafını duyunca, Defne'nin morali bozuldu. Kendisini delip geçen şüphe dolu bakışlar ise kendini daha da rahatsız hissetmesine yol açtı.

"Bak Defne, sen benim kardeşim sayılırsın ve benim sana bir ağabey olarak tavsiyem, o Mert denen çocuktan uzak durman. O, sana göre biri değil."

Defne ablasının da benzer sözler söylediğini işitince, iyice bozuldu. "Ya siz şimdi niye bunları söylüyorsunuz? Sadece geldiler mi diye sordum. Lütfen bu sorumun altında başka anlamlar aramayın..."

Defne daha konuşacaktı ama telefonunun çalan sesi, bu tatsız konuşmayı sürdürmesine mani oldu. Arayan Ece'ydi.

"Günaydın güzellik, ne yapıyorsun?"

"Oturuyorum. Sen neredesin, ne yapıyorsun? Gelmediniz mi daha?"

"Az önce geldik. Eşyalarımı yerleştiriyorum. Buraya gelsene."

İki kız karşılıklı neşe içinde cıvıldarlarken, bir an önce birbirlerini görmek için sabırsızlanıyorlardı. Defne telefonu kapatırken "Tamam geliyorum," dedi. Ardından da heyecanla kalktı. "Ece gelmiş. Hemen onun yanına gitmem lazım."

Venüs bu sözleri duyunca "Ne acelen var? Kahvaltıdan sonra gidersin," dedi karşı çıkarak.

"Çok kalmayacağım zaten. Bir koşu gidip geleceğim. Hem daha misafiriniz de gelmedi."

Defne kapıya doğru hızla ilerlerken ablasının "Geç kalma," dediğini duydu, ama duymazlıktan geldi.

Dolaptan, ayağına biraz da küçük gelen siyah, parmak arası terliği aldıktan sonra kapıya yöneldi. Tam kapıyı açmış, dışarı çıkıyordu ki, karşısında dikilmekte olan adamı fark etti irkilerek.

"Korkuttunuz beni," dedi elini kalbine götürürken. Ardından da kendisini ifadesizce izlemekte olan kahverengi saçlı, hafif kirli sakallı adama "Hoş geldiniz" dedi çekingen bir gülümsemeyle. "Siz Noyan Hanzade olmalısınız?"

Defne üzerinde krem rengi bir şort ve enine siyah çizgili, polo yaka tişört bulunan adamı incelerken, onun aslında zihninde canlandırdığından çok daha çekici olduğunu fark etti hayretler içerisinde. Fakat gözlerindeki o buz gibi ifade... İşte bu hiç hoşuna gitmemişti. Lafını bitirdiğinde, karşısındaki adam sözlerini başıyla onaylamış olsa da, yüzünden ne bir tebessüm geçmiş ne de ağzından tek bir kelime çıkmıştı.

Defne, adamın bu kabalığına bozulmasına rağmen, umursamaz bir ifade takınarak elindeki terlikleri yere bıraktı ve giydi. Karşısındaki adam ise anlamlandıramadığı bir ifadeyle kendisini izliyor, ama herhangi bir söz söylemeye tenezzül bile etmiyordu. Defne bu tek taraflı konuşmaya daha fazla tahammül edemeyeceğini hissederek "İyi günler," dedi mesafeli bir tonda ve başıyla soğuk bir selam verdikten sonra basamakları inmeye başladı hızla. Bahçeye doğru yürürken, yüzünde beliren dev tebessümüyle, kendisini izlemekte olan adamı hiç görmedi bile...

YAKICI ANLAR

Defne, yan sitede oturan ve en samimi arkadaşlarından biri olan Ece'nin evine doğru heyecanla koştururken, kapının önündeki soğuk karşılaşmayı çoktan unutmuştu bile.

Arkadaşı Ece, Karşıyakalı bir ailenin tek çocuğuydu ve aynı üniversitede, hatta aynı bölümde okuyorlardı. Defne bu esmer güzeli kızı ilk gördüğünde, onu burnu havada ve fazlasıyla şımarık bulmuştu ama sonrasında tanıyınca, gerçekte hiç de öyle olmadığını anlamıştı. Ece'nin dışarıdan bakıldığında soğuk bir havası vardı, fakat bu çevreye karşı oluşturduğu bir kalkan gibiydi esasında. İnsanlarla hemen kaynaşmaz, bir süre onları uzaktan izler, ama sevdi mi de candan severdi. Dolayısıyla Defne'yle bir süre mesafeli durmuş olsalar da, birbirlerini tanıyınca çok geçmeden can dostu olmuşlardı...

Villanın bahçeye açılan kapısından salona girdiğinde, Ece'nin annesiyle karşılaştı. "Merhaba Nevin Teyze!" dedi neşeli bir tavırla. Hal hatır sorma faslının ardından ise, hiç vakit kaybetmeden merdivenlere doğru koşturmaya başladı. Ece'nin odasına daldığında, arkadaşının coşkulu çığlıklarıyla karşılaştı...

"Hoş geldin tatlım!!"

Defne arkadaşına içtenlikle sarıldı. "Sen de hoş geldin" dedi gülümseyerek. "Yalnız benim çok az vaktim var," diye ekledi üzgün gözlerle. "Seni görüp hemen gideceğim."

"Yaa, olmaz öyle şey. Ne o öyle ateş almaya gelir gibi. Hem niyeymiş bakalım? Ne acelen var?"

"Ablamlar kahvaltıya bekliyorlar ve uyuz mu uyuz bir misafirimiz var."

Ece tek kaşını ilgiyle kaldırdı. "Uyuz misafir mi? Kimmiş bu uyuz misafir?"

"Enişte'min Noyan diye bir arkadaşı. Hani şu bizim müdavimi olduğumuz Hanzade var ya. İşte onun sahibiymiş bu uyuz."

Ece gizlemeye çalışmadığı şaşkın ifadesiyle, "Sen o Adonis'e uyuz mu diyorsun?" diye sordu. "Amerika'ya taşındığında, İzmirli hatunların nasıl da hayal kırıklığına uğradığını bir görseydin. Ayrıca biz ailece de tanışıyoruz onlarla."

Defne omuzlarını silkerek "Aman bana ne?" dedi.

"Sen anlat bakayım, neden kızdın bu adama?"

Defne kapıdaki karşılaşmalarını ve adamın tepkisizliğini kısaca anlattıktan sonra Ece, "Allah Allah, çok ilginç," dedi şüphe dolu bir tavırla. "Ama kabul ediyorum biraz öküzce bir davranış olmuş. Kızmakta haklısın."

Defne sıkıldığını belli ederek "Off ya, bırak şimdi şu adamı," dedi. "Zaten az vaktim var. Onu da bu önemsiz meselelerle harcamayalım."

İki kız bir süre sonra heyecan dolu gözlerle birbirlerine bakmaya başladı. Ece "Mert'i gördün mü?" diye sordu ama Defne'nin yüzünün gölgelendiğini görünce cevabını almış oldu.

"Dün evlerinin önünden geçtik ama tadilat var gibiydi. Enişteme de sordum ama onun da haberi yokmuş."

"Arasaydın ya. En azından ne zaman geleceğini öğrenirdin."

Defne "Öyle zırt pırt arayıp bunaltmak istemiyorum," dedi. "Üzerine çok düştüğüm zaman benden uzaklaşıyor sanki. Meraktan çatlıyor olsam da, aramamak için kendimle mücadele ediyorum."

Ece kendisini sırtüstü yatağa bırakırken "Of ya, ne olacak bizim bu halimiz?" diye söylendi. "Ben de dün akşam Tunç Bey'i aradım ama cevap vermedi. Üstelik sonrasında geri de dönmedi. Hayır yani anlamadığım, konuştuğumuz zaman onu sık sık aramamı, ihmal etmememi söylüyor. Arayınca da cevap vermiyor. Hadi onu geçtim, insan cevapsız aramayı görünce geri dönmez mi? Sinir oluyorum resmen..."

Tunç, Mert'in samimi arkadaşlarından biriydi ve Ece'nin den-

gesini altüst eden ilk kişiydi. Ece belki de hayatında ilk kez tüm zırhlarını indirmiş ve hiç düşünmeden bir erkeği sevmişti. Tunç, havai tavırları, kızlara olan düşkünlüğü ve sorumsuzca hareketleri ile aslında belki de sevmesi gereken en son kişiydi, fakat her ne kadar bu durumun farkında olsa da kalbine ilk kez söz geçiremiyordu.

Defne yatağa uzandığında, düşüncelere dalmış olan arkadaşına baktı anlayışla. "Kızmakta haklısın," dedi. "Ama bu belirsizliklere bir son vermenin vakti geldi de geçiyor. Bu yaz ne olacaksa olsun artık..."

İki kız kalp atışlarını hızlandıran, ama aslında kendilerine hiç de uygun olmayan bu iki erkek hakkında sohbet ettiler bir süre. Bu yaz her şeyin istedikleri gibi olmasını diliyorlar, ilk görüşmelerinde ne diyeceklerini, nasıl davranacaklarını planlıyorlardı harıl harıl.

Bir süre sonra ise tırnaklarını boyamaya başladılar, mezuniyet balosu dedikoduları eşliğinde. Defne sol elini tamamladıktan sonra, alıcı gözlerle tırnaklarına bakıyordu ki çalan telefonunun sesini duydu.

"Ay olamaz, kahvaltıyı unuttum!!" dedi ablasının aradığını görünce. Nitekim telefonu açıp, ablasının sitemkâr tonda söylediği sözleri duyunca hiç şaşırmadı. Nefes nefese kalmış bir halde siteye girip, bahçedeki masanın çevresinde oturan üçlüyü görünce hızını azalttı ve kibar kibar yürümeye başladı. Masaya doğru yaklaşması ve Noyan'm yüzündeki keyifli sırıtışla kendisine baktığını görmesi ise aynı esnada oldu.

"Hayret, gülebiliyormuş!" diye mırıldandı kendi kendine.

Masanın yanına geldiğinde ise herkese hitaben "Merhaba," dedi nazik bir tavırla. "Kusura bakmayın, beklettim sizi ama Ece'yle birbirimizi görünce dünyayı unuttuk."

Kaçamak gözlerle Noyan'a göz attığından, onun alaycı bir gülümsemeyle ellerine baktığını gördü. 'Tam dayaklık' diye geçirse de içinden, ablasının sözlerini duyunca kulak kesildi.

"Misafirimizle tanış Defneciğim. Noyan Hanzade..."

Defne dalgacı bir tavır takınarak "Biz kapıda karşılaşma şerefine eriştik zaten," dedi elini uzatırken. "Memnun oldum. Nasılsınız?"

Noyan karşısındaki kızın muzip bir ifadeyle parlayan gözlerine bakarken kahkahalar atıyordu içinden. Kapının önünde karşılaştıklarında onun kim olduğuna dair tereddüt etse de, aslında hiç değişmemişti. Upuzun saçlar, gülümseyince kendini gösteren gamzeler, yaramaz bakışlar, şen şakrak tavırlar, abartılı el kol hareketleri ve mimikler...

Defne'yi ilk defa Rüzgar'ın düğününde görmüştü ve dikkatini çeken ilk şey, kızın hareketliliği olmuştu. Defne bir masadan diğerine koşturuyor, neşeli tavırlarıyla misafirlerle sohbet ediyor ve kendisiyle dans etmek için fazlasıyla istekli olan erkekleri idare etmeye çalışıyordu aynı esnada. Zaten kendisini en çok güldüren şey, kızın çevresindeki erkeklere olan tutumu olmuştu. Sıcak tavırları, neşeli kahkahaları ve göz süzmeleri ile çevresini saran genç adamları adeta serseme çevirmiş, ardından da hiçbiriyle dans etmeyerek heveslerini kursaklarında bırakmıştı. O gece merakına yenik düşerek, masadaki arkadaşlarından birine, kızın kim olduğunu sormuş ve Rüzgar'ın baldızı olduğunu öğrenince de ufak çaplı bir şaşkınlık geçirmişti. Ama şu anda ilk defa tanışıyorlardı ve Noyan, kapıdaki soğuk hallerinden dolayı kızın bozulmuş olduğunu çok rahat anlayabiliyordu. İpek gibi yumuşak ve narin eli sıkarken "Teşekkür ederim, iyiyim," dedi en centilmen haliyle.

"Neyse ki konuşabiliyormuşsunuz..."

Defne tek kaşı kalkan ve kendisine soru dolu gözlerle bakan adama tatlı tatlı gülümsedi. Fakat ablasına döndüğünde, onun 'Ne saçmalıyorsun?' dercesine kaş göz hareketleriyle karşılaştı.

"Defne'yle ilk defa karşılaşıyorsun değil mi Noyan?"

Noyan, Rüzgar'ın sorusu üzerine kafasını olumlu anlamda salladı. "Benim için büyük bir kayıp olmuş gerçekten."

Defne bardağına attığı şekeri karıştırırken "Aynen benim için de," dedi alaycı bir tavırla. Pis pis sırıttıktan sonra da çayından kocaman bir yudum aldı.

Masadaki gergin havayı anlamlandırmakta güçlük çeken Venüs ve Rüzgar ise, birbirleriyle açıkça didişmekten çekinmeyen ikiliye bakıyorlardı şaşkınlıklarını gizleyemeyerek.

Venüs, kardeşinin ne kadar ileri gidebileceğini bildiği için çak-

tırnıadan Rüzgar'a doğru eğildi. "Farklı bir konu açar mısın?" dedi adeta yalvarırcasına. "Çok ayıp oluyor adama."

Rüzgar hemen denetimi eline alarak, Noyan'ı ailesiyle ilgili lafa tutmaya başladı. Ardından da birlikte okudukları Saint Joseph'ten konu açıldı. İki arkadaş eski anıları yad ederlerken, Defne sıkıntıyla kahvaltısını ediyor, bu hiç de ilgisini çekmeyen konuşmanın bir an önce sonlanmasını diliyordu. Fakat bir an sonra kendisinden bahsedildiğini duyunca dikkat kesildi.

"Defne de Ege Üniversitesi, psikoloji bölümünden dereceyle mezun oldu..."

Noyan abartılı bir şaşkınlıkla "Şaşırdım doğrusu!" dedi. Karşısındaki kızın suratının düştüğünü görünce ise, gülmemek için kendini zor tuttu. "Peki bundan sonra ne yapacaksın Defne?" diye sordu fazlasıyla alakadar bir tavırla. "Yüksek lisans mı yapacaksın, yoksa çalışmaya mı başlayacaksın?"

Defne, sinirlerini son derece bozan adamın üzerine atılmak ve tırnaklarını yüzüne geçirmek istese de, kayıtsız görünmeye çalıştı. "Henüz tam olarak karar vermiş değilim." İçinden ise 'Sana ne, sen ne ilgilendirir?' diye söyleniyordu.

Noyan ise işi daha da ileri götürerek "Aslında her psikoloğun iyi bir psikoloğa ihtiyacı vardır derler, ama bilmem bu söz senin için geçerli mi?" diye sordu esprili bir dille.

Defne bu sözler üzerine ne diyeceğini bilemeyerek durup kaldı bir an. Fakat hemen ardından toparlanarak yüzüne kocaman, sahte bir tebessüm kondurdu ve "Onu bilmem, ama sizin iyi bir psikoloğa ihtiyacınız var gibi görünüyor," diye karşılık verdi. Adamın neşeli kahkahalarını duymak ise daha da hırslanmasına sebep oldu.

"O zaman büyük bir heyecanla işe başlamanı bekleyeceğim ve ilk hastan da ben olacağım."

Venüs ve Rüzgar, misafirlerinin neşeli bir ifadeyle söylediği bu söz üzerine gergince gülümsemekle yetindiler. Venüs hemen yanı başında oturan kardeşinin bacağını sıkıştırarak uyarısını verse de, Defne bu ikazdan zerre kadar etkilenmiş görünmüyordu. "Dört gözle bekleyeceğim," dedi umursamazca omuzlarını silkerek. Evet belki umursamaz görünüyordu ama yaşadığı sinir harbiyle içi içini

yiyordu. Sıkmaktan buruşturduğu peçeteyi sıkıntıyla masaya bırakarak "İzninizle," dedi ve sandalyesini geriye doğru çekerek ayaklanmaya başladı.

"Defneciğim, Muteber Hanım'a kahvelerimizi hazırlamasını söyler misin?

Defne, ablasının sözlerini duyunca "Tamam," dedi ve eve doğru yürümeye başladı.

"Geri zekâlı, aptal şey! Gıcık..."

Mutfağa doğru ilerlerken, sabah sabah kendisine sinir harbi yaşatan adama küfürler savuruyor, bu can sıkıntısına dönüşen kahvaltının bir an önce bitmesi için dua ediyordu. Muteber Hanım'a ablasının isteğini ilettikten sonra odasına çıktı ve elini yüzünü yıkadı. Saçlarını ıslatınca biraz da olsa sinirlerinin yatıştığını hissetti.

"Her psikoloğun iyi bir psikoloğa ihtiyacı varmışmış. Salak ya, gerçekten salak bu adam!"

Odada bir süre oyalanıp aşağı indiğinde, elindeki şık bakır tepsiyle bahçe kapısına doğru ilerleyen Muteber Hanım'ı gördü. O an aklına gelen ve aslında aşırı olan bir fikirle "Muteber Abla, sen ver o tepsiyi bana, ben götürürüm," dedi.

Kadının itirazlarını bertaraf edip tepsiyi eline aldığında, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Bir tarafı 'Saçmalama Defne!' derken, diğer tarafı 'İntikam zamanı!' diyordu naralar atarak.

Yüzündeki tatlı gülümsemesiyle bahçeye çıktığında, oturma grubuna geçilmiş olduğunu gördü. Ablasının memnun bakışları altında "Kahvelerimizi getirdim!" diye cıvıldadı.

İlk olarak ablasının ve eniştesinin kahvelerini masaya bıraktı ve hemen ardından kendisine şımarık bir ifadeyle bakmakta olan adamın yanına yürüdü. 'Birazdan o pis sırıtışından eser kalmayacak' diye geçirdi içinden.

Tepsiyi tam uzatacakken, gülümseyen kahverengi gözler aklını karıştırır gibi olsa da, ayağı takılmış gibi rol yaparak dengesini kaybetti ve dumanı tüten kahveyi adamın üzerine boca etti.

"Ne yaptın Defne!!"

Defne ablasının telaşlı sesini duyunca "Ah çok özür dilerim, ayağım takıldı," dedi sahte bir pişmanlıkla.

Noyan ise can havliyle ayağa fırlarken, olayın iç yüzünü çoktan anlamıştı. Alev saçan gözlerini, sahte bir suçlulukla bakmakta olan Defne'ye dikse de hiçbir şey söylemedi. Biliyordu ki ağzını açarsa, terbiye sınırlarını zorlayacaktı. Bu esnada Venüs ve Rüzgar da telaşla yanına gelmiş, özürlerini sıralıyorlardı mahcup gözlerle.

"İyi misin Noyan? Ne olur kusura bakma! Defne'nin ayağı takıldı galiba yoksa... Defne koş çabuk, yanık kremini getir!!"

"Kreme gerek yok Venüs. İyiyim ben."

Noyan, özürlerini sıralayan ve yüzü binbir şekle giren kadına bakarak "Sorun yok, dert etme," dedi. "Belli ki küçük hanım fazlasıyla sakar. Bir kahveyi sunmayı bile beceremediğine göre..."

Defne kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tutuyor, dudaklarını ısırıyordu. Fazlasıyla abartığının farkındaydı ama Noyan da çokça kaşınmıştı. Sözde mahcup bakışlarını yere indirdi ve en masum haliyle "Evet, biraz sakarımdır. Çok özür dilerim," dedi.

Noyan, öldürücü bakışlarını Defne'nin üzerine dikti ve "Sorun değil," dedi. Lavaboya doğru yürürken ise öfkeyle söyleniyordu."

"Seni küçük şeytan! Bu yaptığının hesabını sormaz mıyım ben sana?"

Bahçede ise o esnada bol bol azar, fazlasıyla kızgınlık vardı.

"İnanamıyorum sana Defne! Kahvaltı boyunca laf soktuğun yetmedi, bir de cayır cayır yaktın adamı. Çok ayıp oldu, çok!!"

Defne mahzun mahzun bakarak "İyi de, o da bana laf sokup durdu. Üstelik her şeyi başlatan da oydu," dedi. "Hem az önceki de kazaydı."

Defne var gücüyle kendini savundu ama ablasını ikna edemediğinin farkındaydı. Yere saçılmış olan fincanı tepsiye yerleştirdi ve "Bunları mutfağa götüreyim," dedi, suçlayıcı bakışlardan bir an önce kurtulmak istercesine.

Mutfağa girdiğinde ise yüreğini sarmaya başlayan pişmanlık hissiyle baş etmeye çalışıyordu. Aslında o sinir bozucu adam bu cezayı fazlasıyla hak etmişti ama... Acaba fazla mı ileri gitmişti? Dalgın gözlerle salona adımlarken, duyduğu sözlerle irkilerek olduğu yerde çakılı kaldı.

"Hey sen! Dur bakalım biraz!"

Yüzüne masum bir tebessüm kondurup arkasını döndüğünde

sinirli adımlarla kendisine yaklaşan, üstü başı leke içerisinde kalmış adamı gördü.

"Seni küçük cadı! Ne yaptığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun? O kahveyi bilerek üzerime döktün, bir de utanmadan kaza numarasına yatıyorsun! Herkesi kandırabilirsin ama beni asla..."

Defne kendisine kıvılcımlar saçan gözlerin o kadar yakınındaydı ki, adamın parfümünün kokusunu alabiliyordu. Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırıp, anlamaz gözlerle Noyan'a bakarken, bir erkek için fazlasıyla biçimli bulduğu dudaklarla buluştu bakışları. Fakat hemen sonrasında toparlanarak, "Çok özür dilerim ama hakikaten kazaydı," dedi süt dökmüş kedi edasıyla. "Nasıl oldu ben de anlamadım. Boş yere günahımı alıyorsunuz."

Karşısındaki kızın, kocaman açılmış koyu renk gözlerine bakarken Noyan'ın aklından alakasız şeyler geçiyordu. Ok gibi kirpikler, gül yanaklar, öpülesi kiraz dudaklar ve upuzun saçlar... Bu güzelliklerin birleşimi tutuşmuş öfkesini bir nebze de olsa yatıştırmıştı, ama kızın kahveyi uzatırkenki hali gelince aklına, "Az önceki hareketinin acısını çıkaracağım senden!" dedi sert bir dille. "Enişten ve ablan olmasa yapacağımı bilirdim aslında ama..."

Defne umursamazca omuzlarını silkti ama bir yandan da adamın tehdidinde ciddi olup olmadığını merak etmiyor değildi.

"Böylesine kötü sözler, sizin gibi centilmen bir adama hiç yakışmıyor ama," dedi dalga geçercesine sırıtarak. Hemen ardından da kibarca gülümseyerek arkasını döndü ve bahçeye çıkmak için hamlesini yaptı. Noyan'ın gözdağı verircesine söylediği sözleri duyması ise çok uzun sürmedi.

"Öyle mi Daphne! Ama şunu bil ki bu oyunu sen başlattın..."

DAPHNE

Defne tam bahçeye çıkıyordu ki, Noyan'ın kendisine 'Daphne' diye hitap ettiğini işitti. O an bu tek, ama kendisine çok şey ifade eden sözcükle olduğu yerde çakılıp kaldı. Gözlerindeki donuk ifadeyle ve kurşun gibi ağır yüreğiyle çok uzaklara gitti...

Sadece babası 'Daphne' diye hitap ederdi ona. Akşamları uyumadan önce mitolojik hikâyeler, ama en çok da adını aldığı Daphne'nin hikâyesini anlatırdı kendisine. Babası abartılı mimikleri ve ses tonuyla hikâyeleri anlatırken ilgiyle dinler, merak ettiği soruları sıralardı bir bir. Gözleri kapanmadan önce ise en son işittiği şey, babasının şefkatli bir tonda fısıldayarak söylediği "Hadi Daphnem, kapat gözlerini," sözleri olurdu.

İçini burkan bu anılardan sıyrıldığında, kendisine hâlâ öfkeyle bakmakta olan adamın gözlerine dikti buğulanmış bakışlarını. "Sakın bir daha bana Daphne deme!' dedi titreyen sesiyle. Hemen ardından da hiç vakit kaybetmeden arkasını döndü ve yürüyüp gitti. Adamın karşısında biraz daha durursa gözyaşları akmaya başlayabilirdi. Böylesine bir acizlik ise en son isteyeceği şeydi...

Fazlasıyla yakıcı ve gergin geçen kahvaltı sona erdiğinde Defne hiç vakit kaybetmeden Ece'nin yanına kaçtı. Ablasının yaşanan hadiseden dolayı ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordu ve biliyordu ki evde kalırsa bir ton laf işitecekti. Venüs ise kardeşinin arkasından bakarken, memnuniyetsizce kafasını sağa sola sallıyordu.

"Hadi yanıma gel sevgilim..." dedi Rüzgar.

Venüs koltukta oturan kocasının yanına giderken, hâlâ söyleniyordu. Rüzgar'ın muzip bakışlarıyla karşılaşınca suratı daha da asıldı.

"Bakma bana öyle Rüzgar! Defne'nin yaptıklarını görmedin mi? Ah ne zaman akıllanacak bu kız? Ne zaman şöyle olgun, oturaklı biri olacak hiç bilmiyorum. Kafasına nasıl eserse öyle davranıyor. Bu hareketi yaparsam ne gibi sonuçlara malolur diye hiç düşünmüyor. Bir gün bu huyu yüzünden başına kötü bir şey gelecek diye öyle çok korkuyorum ki."

"Tamam Venüs, sakin ol lütfen."

"Nasıl sakin olayım? Kaynayan kahveyi bilerek adamın üzerine döktü ya!"

Rüzgar ciddi bir tavır takınarak "Ne yani, Defne'nin bunu bilerek mi yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu. Venüs'ün üzgün bir ifadeyle kafasını salladığını görünce ise ne diyeceğini bilemedi. Evet Defne belki delidolu bir kızdı ama böyle bir tavrı sergileyecek kadar da gözü dönmüş olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

"Eğer öyleyse buna çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Oysa ne kadar da masum görünüyordu."

Venüs alaycı bir şekilde gülerek "Ya, tabii öyle," dedi.

Rüzgar bir süre bu durumu düşünse de sonrasında her zamanki umursamaz tavrına büründü. "Neyse, boşver şimdi bunları. Olan oldu bir kere. En kısa zamanda bu mahcubiyetimizi gideririz."

Sözlerini bitirdikten sonra elini karısının yanağına götürerek usul usul okşamaya başladı. Bu temasla Venüs'ün yüzünde huzurlu bir tebessüm oluşmuş, âşık bakışlarla hayran olduğu erkeğine bakmaya başlamıştı.

Mesleğinin birinci yılında tanıştığı yeşil gözlü, kumral saçlı, muzip bakışlı adamda, kendisinde olmayan şeyleri bulmuştu. Rüzgar bardağın her daim dolu tarafını gören, pozitif, neşeli, esprili, hayatı çok da ciddiye almayan bir kişilikken, Venüs tam tersi karamsar, endişeli, ciddi, takıntılı ve fazlasıyla pimpirikliydi. O kadar ki biraz fazla neşelense kötü bir şeyler olmasından endişelenir, sevincini, mutluluğunu bile ağız tadıyla yaşayamazdı. Ama her ne kadar birbirlerinin tam zıttı olsalar da, kısa zamanda kopmaz bağlarla birbirlerine bağlanmış ve evlilik kararı almışlardı...

Başını Rüzgar'ın geniş göğsüne bıraktığında "Dokunuşlarınla tüm gerginliğim uçup gidiyor," diye mırıldandı. Yanağına temas

eden parmaklara minik minik öpücükler kondururken, bir süre sonra kalp atışlarını şaha kaldıran sözleri işitti.

"İstersen bu dokunuşlarıma odamızda devam edebilirim."

Bu davetkâr söz üzerine Venüs'ün yüzünde şuh bir tebessüm oluştu. Rüzgar'ın kulağına doğru yaklaştıktan sonra, "Çok isterim," diye fısıldadı...

İki âşık sarmaş dolaş bir halde eve doğru yürümeye başladıklarında, Defne çoktan Ece'lerin evine varmıştı bile. Bahçede neşe içerisinde kahvaltı eden mutlu aile tablosunu görmek ise, ister istemez yüreğinin cız etmesine sebep olmuştu. Böyle bir sahne kendi hayatında var olmuş muydu, hiç hatırlamıyordu bile. İçini kaplayan kıskançlık duygusu ise vicdanını rahatsız ediyor, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasına sebep oluyordu. O her zaman kendisinden güzel, zengin ya da başarılı olanları değil, sadece ve sadece mutlu bir aileye sahip olanları kıskanırdı. Ama yine de en can dostunu kıskanmak ağır geliyordu, böyle bir mutluluğa aç kalmış yüreğine...

Ece'nin kahvaltısı sona erdiğinde, iki kız hiç vakit kaybetmeden odaya çıktılar ve balkondaki şeker pembesi, çiçekli sofanın üzerine kuruldular. Ece kahvaltı boyunca Defne'de bir gariplik olduğunu sezmişti. Soru dolu bakışlarını tereddütlü bir ifadeyle bakan arkadaşının üzerine dikerek, "Geldiğinden beri düşünceler içerisindesin," dedi. "Sabahki neşenden eser yok gibi. Bilmediğim bir şey mi var?"

Defne hiçbir cevap veremeden, başını öne eğdi. O sustukça Ece daha da işkilleniyor, bir haltların döndüğünden şüphe ediyordu.

"Konuşsana kızım! Ne diye kaçırıyorsun gözlerini?"

Defne oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak kem küm etse de, bir süre sonra "Hani senin şu Adonis vardı ya," dedi mırıl mırıl bir sesle.

"Noyan mı? Eee ne olmuş ona?"

"İşte ben... Şey... Yani ben az önce onu biraz yaktım galiba..."

Defne bu sözleri belki başkasına sarf etmiş olsa pek bir anlamı ifade etmezdi, ama Ece bir çırpıda olan biteni anlamıştı. Ne de olsa

Defne'nin ilk vukuatı değildi bu. Şaşırdığı nokta ise Noyan gibi ciddi bir adama, böyle bir hareketi yapmaya nasıl cesaret ettiğiydi.

Yüzünü kapayan sarkışıyla "Sen var ya sen, tam anlamıyla çatlaksın," dedi. Sonrasında da kükürdemeye başladı. "Ya sen hiç akıllanmadın değil mi? Bu huyun yüzünden neredeyse dayak yiyordun, ama görünen o ki hâlâ aynısın. Ve belli ki hiç değişmeyeceksin."

Defne bir keresinde kampüsün kantininde, kendisiyle biraz da arsız bir üslupla konuşan Yalın isimli bir çocuğun önündeki çay kupasını alıp, üzerine boca etmişti. Bir keresinde de gittikleri gece kulübünde, kendisine "Şu fıstığı ne yerim ama," diye laf atan kel kafalı bir adamın başından aşağı, elindeki içki bardağını dökmüştü. Adam ise hiç beklemediği bu hareket karşısında dellenmiş ve Defne'nin üzerine yürümüştü. Neyse ki güvenlik görevlileri olaya müdahale etmişti ve çok tatsız noktalara varabilecek bu hadise fazla uzamadan bitmişti.

Defne "Bana ettiği lafları bir duysan, sen de aynısını yapardın," dedi, kendisini savunma arzusu içerisinde. Sonrasında ise hiç vakit kaybetmeden, biraz da yaptığı davranışı haklı çıkarma çabasıyla, masadaki konuşmaları anlatmaya başladı...

"Neymiş efendim, her psikoloğun iyi bir psikoloğa ihtiyacı varmış..."

"Aynen böyle mi dedi?"

Defne sinirli sinirli kafasını sallayarak "Aynen," diye cevapladı arkadaşını. "Sabredeyim dedim ama çok kaşındı. Ben de azıcık kaşıyayım dedim."

Ece arkadaşının anlattıklarını hayalinde canlandırınca, kahkahalarla gülmeye başladı. Aslında Defne'nin hareketini kesinlikle onaylamıyordu, ama yine de kendisine engel olamıyordu. Fakat arkadaşının gözlerindeki tedirgin ifadeyi yakalayınca "Dahası mı var?" diye sordu.

"Ya aslında bilmiyorum. Ama bana, bu yaptığımın acısını çıkaracağını, bu oyunu benim başlattığımı söyledi. Ne oyunundan bahsediyor anlamadım. Sence ne demek istemiş olabilir?"

Ece dudaklarını büzüp bir süre bu sözleri düşündü. "Ne yapa-

bihr ki?" diye sordu ardından. "Sonuçta enişte'nin en yakın arkadaşlarından biri. Senden olmasa da ondan çekinir. Hem dur bakayım, yoksa korkuyor musun bu adamdan?"

Defne bu soruyu duyunca yerinden fırladı ve "Saçmalama lütfen," dedi itiraz içerisinde. "Kasıntı bir züppeden çekinecek değilim. Sadece gereksiz yere bu adamla muhatap olmak istemiyorum. O kadar sinir bozucu ki, elimde olsa bir kaşık suda boğarım."

"Hadi bakalım, öyle diyorsan öyle olsun."

Defne kararlı bir tavırla "Öyle tabii," dedi. Sonra da konuyu değiştirmek isteyerek "Hadi bir şeyler yapalım," dedi. "Bütün gün kös kös oturup, can sıkıcı konulardan mı bahsedeceğiz?"

Ece oturduğu yerden kalkarken "O zaman giyinip havuz başına inelim," dedi, fakat hemen ardından Defne'nin buruşmuş yüz ifadesi ve itirazları ile karşılaştı.

"Mis gibi deniz varken havuza mı gireceğiz? Sen de aynı ablam gibisin."

Ece kati bir ifadeyle "Seni bilmem ama ben bu peynir gibi tenimle asla plaja inmem," dedi. "Şöyle güzel bir bronzlaşayım, ondan sonra. Hem vakit daha erken. Akşama doğru plaja da gideriz."

Defne arkadaşının asla ikna olmayacağını bildiği için "Tamam, öyle olsun bakalım," dedi. "Yalnız bana bikini vermen lazım. Eve gidersem ablam asla bırakmaz. Ne kadar sinirli olduğunu tahmin edersin."

İki kız bikinilerini giydikten sonra, gülüşerek havuz başına inliler. Kısa bir süre yüzdükten sonra da şezlonglara kurulup, keyif çerisinde içeceklerini yudumlamaya başladılar...

***

Noyan düşünceli bir ifadeyle buz gibi suyun altından çıktıkın sonra, asılı duran kar beyazı havluyu alarak beline sardı. Siyah engin hâkim olduğu yatak odasına girdiğinde, ilk işi tüm duvarları çepeçevre kaplayan aynalardan birinin önüne geçmek oldu. endisini incelerken, karnındaki kızarıklığa takıldı gözleri bir an. eri kızı Daphne' diye mırıldandı, kızarıklığın üzerinde parmağı gezdirirken. Canı pek yanmamış olsa da, kızın böylesine delice

bir harekete cüret etmiş olmasına akıl sır erdiremiyordu. Böyle bir olayla daha önce karşılaşmamıştı ve hayret etmemesi imkânsızdı. Defne'nin kahve tepsisini uzatırken, gözlerinde gördüğü hain parıltılar gelince aklına, hiç arzu etmese de dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Tam da tahmin ettiği gibi fazlasıyla yaramaz bir kızdı. Aynı zamanda da çok farklı bir güzelliği vardı. İlk görüşte bir erkeği kendisine sırılsıklam âşık etmezdi belki, ama davetkâr dudakları, hınzırca bakan kocaman gözleri ve dizginleyemediği enerjisi ilgi çekiciydi.

Fakat 'Daphne' diye hitap ettiği zamanki o perişan olmuş hali de neydi öyle? İşte onu hiç anlayamamıştı. Sanki ağlayacak gibi gözleri dolu dolu olmuştu. Aklındaki bu düşüncelerle giyinme bölümüne geçerek, raflara hızla göz gezdirdi. Bir an önce restorana gitmeli ve dizginleri ele almalıydı. İlk işi o beceriksiz işletme müdürünü ve işini savsaklayan elemanları kovmak olacaktı. Uzun zamandır bu şubeyle ilgili o kadar çok şikâyet alıyorlardı ki, artık bu disiplinsizliğe el atmanın vakti gelmişti. Babasının 45 sene önce var ettiği ve hem kendisinin hem de tüm ailesinin ömrünü heba ettiği bu işletmenin adının kötülenmesine izin veremezdi.

Tişörtünü başından aşağı indirirken, hissettiği vicdan azabına engel olamadı. Babasının vefatından beri bu suçluluk duygusu hiç gitmiyordu yüreğinden. Belki Amerika'ya gitmeyip İzmir'de kalsaydı, babasına yardımcı olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi. Ama biliyordu ki eğer kalsaydı, bu sefer de kendisi ölecekti. Hem de her gün azar azar, işkence çekerek...

Babası Nazım Hanzade, o kadar sert ve katı bir adamdı ki, onunla aynı ortamda çalışmanın ötesinde, yaşamak dahi başlı başına zordu. Ne kendisini ne de ablasını beğenir, acımasız eleştirilerini hiç eksik etmezdi üzerlerinden. Üstelik annesi de baş edememişti, bardağın sürekli boş tarafını gören bu adamla. Kocasının işkolikliğini kabul etmişti belki ama çocuklarına olan katı tutumuna hiçbir zaman anlam verememiş, iki taraf arasında kalmıştı her zaman.

Noyan, zihnine doluşan bu anıların yüreğini sıkıştırmasını istemiyordu ama elinde değildi. O kadar baskı altında büyümüştü

ki, o günleri unutması imkânsızdı. Öyle ki, gideceği okula, okuyacağı bölüme, atacağı her adıma babası müdahale eder, sözünün kanun gibi kabul edilmesini isterdi. Kendisi tıp fakültesi okumak isterken, babası işletme okumasını istemiş, tüm itirazlarına kulaklarını tıkamıştı. Restoranlardan dolayı bu isteği belki mantıklıydı ama yaz tatillerinde babasının yanında çalıştığı zamanlar, asla ama asla bir arada olmamaları gerektiğini anlamıştı. Çünkü babası hem onun kendisine yardım etmesini istiyor hem de yaptığı hiçbir işi beğenmiyordu. Üstelik çalışanlarının yanında onu azarlamayı ve eleştirmeyi de ihmal etmiyordu. Noyan, İstanbul'da okuduğu üniversiteyi bitirdiğinde ayakları geri geri gitse de İzmir'e dönmüş ve restoranların başına geçmişti. Fakat sadece iki sene dayanabilmişti bu işkenceye. Babasının despot tavırlarına daha fazla tahammül edememiş ve çok şiddetli bir kavgayla her şeye son noktayı koymuştu. Zaten ondan sonra da yüksek lisans yapma bahanesiyle Amerika'ya kaçmıştı. Üç ay öncesine kadar da New York'ta bir şirkette çalışıyordu ve gayet rahat bir hayatı vardı.

Babasının vefat haberini alınca ise hemen İzmir'e dönmüş ve uzun bir süre kendine gelememişti. Bu ölüm çok aniydi ve işin en kötü tarafı, babasını son bir defa görememişti bile. Evet, belki hiçbir zaman sevgi dolu bir ilişkileri olmamıştı ama yine de bu durum yüreğini sızlatmıştı. Onun hiçbir zaman sırtını dostça sıvazlayan, içten bir gülümsemeyle sarılan, sevgi dolu bir babası olmamıştı. Tek hatırladığı asık bir surat ve bol bol azardı.

Ama geçmişte ne olmuş olursa olsun, bundan sonra yapması gereken şey, Hanzade ismini layıkıyla yaşatmaktı. En azından bunu başarabilirse yüreğindeki suçluluk duygusu biraz da olsa hafiflerdi belki.

Yatağın üzerinde duran telefonunu ve arabasının anahtarını aldığında hazırdı. Ve biliyordu ki başaracaktı...

İTİRAF

"Kalbimin sahibi... Bir bakışıyla yüreğimi eriten Venüsüm... Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Kocasının kolları arasında bu sözleri dinlerken, Venüs'ün gözleri mutlulukla parlıyor, adeta mest oluyordu.

Rüzgar'ın seyrek tüylerle kaplı çıplak göğsüne öpücüğünü bırakırken "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ben de seni çok seviyorum."

"Bir süredir iş yoğunluğumdan ötürü seninle çok fazla ilgilenemediğimin farkındayım. Fakat bugün emrine amadeyim güzelim."

Venüs, başını kocasının göğsüne koydu mutlu bir ifadeyle. "Seninle vakit geçirmeyi çok özledim."

"Bebeğimiz olduğunda da böyle özleyecek misin peki? Yoksa pabucum dama mı atılacak?"

Rüzgar'ın şakacı tondaki sözlerini duyan Venüs'ün vücudu baştan ayağa yay gibi gerilse de, bu durumu belli etmemeye çalıştı. Yüzüne hoş bir tebessüm kondurarak "Tabii ki öyle bir şey olmayacak," dedi, ama hemen ardından aceleyle konuyu değiştirdi.

Evliliklerinin üçüncü senesindelerdi ve Rüzgar büyük bir özlemle baba olmak istiyordu. Son altı aydır da bu arzusu zirve yapmıştı. Oysa Venüs henüz anne olmaya hazır hissetmiyordu kendini. İçinde bulunduğu bu durumu defalarca söylemişti, ama Rüzgar söylediklerini her defasında şakaya vurmuş, ciddiyetinin farkına varmak istememişti. Venüs ise bir süre daha beklemek, evliliğinden emin olmak istiyordu. Bu yüzden de her ne kadar yanlış olduğunu bilse de, doğum kontrol hapı kullanıyordu. Rüzgar elbet bir gün sorularıyla karşısına gelecekti, ama o kaçınılmaz son geldiğinde ne cevap vereceğini bilemiyordu...

Rüzgâr banyoya girdiğinde, duş sesini duyuncaya kadar bekledi. Sonrasında ise yataktan hızla kalkarak odanın içerisindeki giyinme bölümüne geçti. Bu esnada kalbi hızlı bir tempoyla atıyor, eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Rüzgar banyodan çıkmadan, kafasındaki soru işaretlerini gidermeliydi. Yaptığı yanlıştı biliyordu, fakat aklındaki şüphelere söz geçiremiyordu.

Acele hareketlerle askıdaki takımları tek tek çıkarıp ceplerini kontrol etmeye başladı. Ne arıyordu, ne bulmayı bekliyordu, kendisi de bilmiyordu aslında, ama yine de Rüzgar'ın Ukrayna'da giydiği ceketleri, gömlekleri tek tek kokladı yabancı bir koku olup olmadığını kontrol etmek istercesine. Ardından da ceplerini kontrol etti. Hiçbir şey yoktu... Ne yabancı bir koku, ne bir saç teli, ne de başka bir şey. Eşyaları tekrar yerlerine koyduktan sonra tam bölmeden çıkmıştı ki, banyo kapısının önünde duran Rüzgar'la göz göze geldi. Bu beklenmedik karşılaşmayı makul bir şekilde geçiştirdi, ama kalp atışları tam anlamıyla zirve yapmıştı. Kocasının yanına yürürken, üzerinde dolaşan âşık bakışları görmek, vicdanının sızlamasına sebep oldu.

Banyoya girdikten sonra kapıyı yavaşça kapattı ve yaptığı hareketin doğruluğunu düşündü bir süre. Yüreğindeki şüphe tohumları aklına söz geçiriyor, mantığını yitirmesine sebep oluyordu. Bu zamana kadar Rüzgar'ın herhangi bir olumsuz hareketine rastlamamıştı ama yine de aldatılmaktan ölesiye korkuyordu. Bu korkusu yüzünden de fırsatını her bulduğunda kocasının telefonunu karıştırıyor, kıyafetlerini kontrol ediyor ve daha buna benzer bir sürü çılgınca şeyler yapıyordu. Kendisini dizginlemeye çalışıyor, olumlu şeyler düşünmeye gayret ediyordu ama ne yaparsa yapsın bu takıntısından kurtulamıyordu...

***

Güneş tüm yakıcılığıyla parlarken, site sakinleri huzurlu bir pazar geçiriyorlardı. Havuzda yüzenler, arabasını yıkayanlar, bahçede keyif kahvesini yudumlayanlar, hamaklarında uzananlar... Herkes kendi halinde güzel bir gün geçirme çabası içerisindeydi. Defne ve Ece ise havuz başındaki şezlonglarda tembel tembel uzanıyor, bir yandan da çene çalıyorlardı. Yüksek lisansa kabul edilip edil-

meyecekleri hakkında tahminler yürütürlerken Defne, "Peki söyle bakalım, yüksek lisans bittiğinde danışmanlık merkezimizi Karşıyaka'da mı yoksa Alsancak'ta mı açacağız?" diye sordu.

"Tabii ki Karşıyaka'da. Hatta evini de Karşıyaka'ya taşırız. Ne işin var senin Alsancak'ta?"

Defne'nin tek kaşı havaya kalkmış ve alaycı bir ifadeye bürünmüştü. "Ben Alsancak'ta, sen ise Karşıyaka'da olmasını istiyoruz öyle değil mi?" diye sordu

Ece kafasını sallayarak "Evet" dedi ama konuşmanın nereye varacağını da merak etmiyor değildi.

"O zaman sana bir önerim var. Yazı tura atalım ve herkes kaderine razı olsun."

"Çocuk musun kızım? Ne yazı turası?"

Defne rahat bir tavırla sırtını şezlonga yaslayarak "İyi o zaman, merkezi Alsancak'ta açıyoruz," dedi.

"Of tamam tamam. Şu halimize bak ya, havuz başında çocuklar gibi yazı tura atarak meslek hayatımız hakkında karar alıyoruz. Tam bizim gibi iki manyağa göre bir davranış bu."

Defne kahkahaları arasında "Lütfen kendi adına konuş," dedi. "Benim gibi mantıklı ve olgun bir kız henüz dünyaya gelmemiştir."

Ece arkadaşının kahkahalarına eşlik ederken, "Neyse gidip bozuk para getireyim de kaderimizi tayin edelim," dedi alaycı bir tavırla. Kısa bir süre sonra elindeki bir liralık madeni parayla döndüğünde ise "Hadi söyle bakalım, yazı mı tura mı?" diye sordu.

Defne yattığı yerde doğrulduktan sonra "Tura," dedi. Bu tarz şans oyunlarında pek iyi sayılmazdı ama içinden bir his tura geleceğini söylüyordu.

"O zaman yazı gelirse merkezi Karşıyaka'da, tura gelirse Alsancak'ta açıyoruz, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Ece madeni parayı attıktan sonra tura geldiğini görünce "Hayır!!" diye bağırmaya başladı. Defne ise çoktan ayağa kalkmış, sevinç içerisinde ellerini çırparak zıplamaya başlamıştı.

"Ya ama bu haksızlık!"

Defne arkadaşının bedbaht halini görünce "Kıyamam ben sana," diyerek arkadaşına sarıldı. "Bak aklıma ne geldi. Bir şube de Karşıyaka'da açarız. Bir ay orada, bir ay da Alsancak'ta çalışırız, ne dersin?"

Ece, Defne'nin gözlerindeki muzip pırıltıları görünce, kolundan tuttuğu gibi havuza sürüklemeye başladı ama dengesini kaybedince iki kız çığlıklar içerisinde havuza düştüler. Ardından da hiç zaman kaybetmeden su savaşı yapmaya başladılar.

Bu neşeli dakikaların sonrası bol bol güneşlenme ve dedikoduyla geçti. Öğleden sonra ise konuştukları gibi Ilıca plajına gittiler. Hafta sonu olması dolayısıyla plaj hınca hınç doluydu ama neyse ki sahilden uzak da olsa boş şezlong bulabildiler. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra, incecik beyaz kumların üzerinde yürüyerek deniz kenarına vardılar. Mavinin neredeyse her tonunu barındıran eşsiz güzellikteki denizin buz gibi suyunu ayaklarında hissedince "Çok özlemişim," diye mırıldandı Ece. "Çeşme'yi o kadar çok seviyorum ki, yazı geçirmek için buradan daha güzel bir yer düşünemiyorum."

"Ah ama bu kadar serin olmak zorunda mı? Tüylerim diken diken oldu."

Kızlar dizlerine kadar suya girdiklerinde, Ece eğilip bir avuç deniz suyunu aldı ve Defne'ye fırlattı.

"Aah çok kötüsün Ece!!! Ama görürsün sen!!"

Bu andan sonra iki kız kahkahalar içerisinde baştan ayağa birbirlerini ıslattılar ve en sonunda kendilerini suyun içerisine bıraktılar...

Akşama doğru güneş ağır adımlarla batarken, plaj da yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Ertesi gün iş günüydü ve çoğu günübirlikçi şehre dönmek için aceleyle toparlanıyordu. Gün boyu güneşin altında çalışmaktan derileri kapkara olmuş plaj görevlileri ise, aceleci tavırlarla şezlongların üzerlerindeki minderleri topluyor ve üst üste diziyorlardı. Ilıca'nın sakinlerinin yüzlerinde ise rahat ve mayışık ifadeler vardı. Birazdan evlerine gidecekler ve yemeklerini yedikten sonra bu sefer de Çeşme'nin hareketli gece hayatına bırakacaklardı kendilerini. Defne ve Ece ise hâlâ tembel tembel uzanıyorlardı sanki kalkmaya hiç niyetleri yokmuşçasına.

"Yavaş yavaş kalkalım mı artık?"

Defne olumlu anlamda kafasını salladıktan sonra, bluzunu giymeye başladı. Eve gidince duyacağı azarları ise düşünmemeye çalışıyordu. Venüs'ün hiç susmadan en az yarım saat konuşabileceğini tahmin edebiliyordu ve bu sefer hiç karşı çıkmadan söylediği her şeye 'Tamam' diyecekti. Ablasıyla mücadele edecek gücü bulamıyordu kendinde.

Narkisos'un önünde öpüşüp ayrıldıklarında, Defne dalgın bir halde siteye girdi. O an arabasından inmekte olan Noyan'ı görmek ise anlamlandıramadığı bir şekilde heyecanlanmasına sebep oldu.

Hemen çok hızlı bir şekilde ne yapacağını düşünmeye başladı. Ya durup selam verecekti ya da görmemezliğe gelip, yürüyüp gidecekti. Yaşadığı kısa süreli ikilemden sonra, görmemezliğe gelmeye karar verdi. Belki de kendisini fark etmemişti bile. Eve doğru giden çiçekli patikaya girdiğinde ise yanıldığını anlaması uzun sürmedi.

"Bakıyorum da bir selam bile vermeden geçip gidiyorsunuz Daphne Hanım..."

Defne, adamın kendisine hâlâ 'Daphne' diye hitap ettiğini duyunca sinirlenmeden edemedi. Belli ki sabahki uyarısının hiçbir etkisi olmamıştı. Fakat her ne kadar sinirlense de adamın amacına ulaşıp, keyiflenmesini istemiyordu. O yüzden rahat bir ifade takınarak, kendisine alaycı bir gülümsemeyle bakmakta olan adama doğru yürümeye başladı. Karşısına dikildikten sonra "Hatırlarsan bana Daphne diye hitap etmemeni söylemiştim sana," dedi manidar bir gülümsemeyle.

Noyan karşısındaki kızın yüzündeki tebessümü görse de gerginliğinin farkındaydı. Rol yaptığı o kadar belli oluyordu ki. Dolayısıyla kızı biraz daha zorlamak isteyerek "Canım nasıl isterse öyle hitap ederim," dedi. "Ve ben de sana 'Daphne' diye hitap etmek istiyorum. Defne ya da Daphne, ikisi de aynı şey değil mi? Hem söylesene, nedir seni bu kadar rahatsız eden şey?"

Noyan sorusunu sorduğunda, Defne'nin gözlerinden geçen gölgeleri gördü. Sanki bir kırıklık, anlamlandıramadığı bir acı vardı ifadesinde. O an karşısındaki kızı daha dikkatli incelemeye başladı. Saçlarını tepesinde sevimli bir topuz yapmıştı. Teni güneşten iyice

yanmış, yanakları yer yer kızarmıştı. Noyan'ın bakışları çok hızlı bir şekilde kızın aralık duran dudaklarında, yuvarlak omuzlarında ve askılı bluzundan taşan göğüslerinde dolaştı istemsizce. Tekrar gözlerine odaklandığında ise Defne'nin eski haline büründüğünü fark etti..

"Rahatsız olduğum bir şey yok! Hem asıl sen söyle. Neden bana 'Daphne' diye hitap ediyorsun? Yoksa sen de Apollon mu oluyorsun?"

Defne ağzından istemsizce çıkan son cümleyi duyunca, utanç içerisinde gözlerini kaçırdı. 'Aman Allahım, ne dedim ben? Resmen saçmaladım!'

İçten içe kendisine söyleniyor, bir yandan da karşısındaki adamın bu sözüne ne tepki vereceğini merak ediyordu. Noyan'ın keyifli kahkahalarını duyunca ise, çekingen bakışlarını tekrar adama yöneltti.

"Apollon ha? Bakiyorum da mitolojiyle yakindan alakalısın. Ama hayır, kendimi Apollon olarak hiç görmedim Daphne. Beni sevmeyen bir kadının peşinde asla koşmam..."

Defne omzundan kayan çantasını düzelterek "Neyse bu konuşma iyice saçma olmaya başladı," dedi. "Ben artık gideyim. İyi akşamlar."

Lafını bitirdiğinde yürümek için hamlesini yapmıştı ki, kolunu kavrayan eli hissetti. Tenindeki bu fazlasıyla sıcak temasla ürperse de kolunu çekmedi. Soru dolu bakişlarını Noyan'ın gözlerine diktiğinde, kendisini fazlasıyla şaşırtan sözleri duydu.

"Hadi gel, bir şeyler ikram edeyim sana. Biraz konuşur, aramızdaki bu tatsız gerilimi sonlandırırız..."

Defne duyduğu sözlerin şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamak istercesine süzdü karşısındaki adamı. Gerçekten de ciddi gibi görünüyordu ama kim bilir belki de rol yapıyordu. Bir an akına adamın sabah sarf etmiş olduğu söz geldi. 'Bu oyunu sen başlattın Daphne...'

Yüzüne alaycı bir tebessüm kondurarak "Ne o, yoksa beni zehirlemeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

Noyan bu dalgacı tavır üzerine, "Beni kendinle karıştırma,"

dedi lafı gediğine koyarak. "Görüyorum ki aklın fikrin hep şeytanlıkta. Ben sana zeytin dalı uzatıyorum, sen ise bana ağır ithamlarda bulunuyorsun."

Defne burnundan kıl aldırmaz bir tavırla yalanını sürdürerek, "Sabahki tamamen kazaydı," dedi.

"Sen çok kötü bir yalancısın Daphne. Ama karşındakini başkalarıyla karıştırma. Sonra bir bakarsın, kurduğun tuzaklara düşüvermişsin."

Defne, Noyan'ın gözlerine baktığında ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu, ama bir anlık cesaretle "Öyle mi, o zaman söyleyeyim. Evet o kahveyi bilerek üzerine döktüm. Ve hiç de pişman değilim."

Defne sözlerini bitirdiğinde, Noyan'ın yüzünde gördüğü ifadeyi anlamlandırmaya çalıştı. Söylediklerine hiç şaşırmamıştı, ama ifadesi iyice sertleşmiş, çenesi kasılmıştı.

Noyan, Defne'nin kolunu bıraktıktan sonra "Hadi evine git," dedi soğuk bir sesle. Kızın özellikle pişman olmadığını söylemesi fazlasıyla sinirlendirmişti kendisini.

"Ne?"

"Git diyorum sana!!"

Defne bir an ne diyeceğini bilemedi. Beklediği tepki bu değildi. Kendisine buz gibi bakan gözlerden gözlerini kaçırdı ve "İyi akşamlar," diyerek yürümeye başladı. Noyan'ın sergilediği tavır aklını karıştırmış ama bundan öte, yoğun bir suçluluk duymaya başlamasına sebep olmuştu. Galiba bu sefer fazla ileri gitmişti...

Düşünceler içerisinde eve girip odasına çıkarken ise ablasıyla karşı karşıya geldi. İki kardeş odaya girdiklerinde, Venüs hiç vakit kaybetmeden laflarını sıralamaya başladı adeta soluk bile almadan. Defne'nin sabahki hareketinin yanlışlığından girdi, sorumsuzca davranışlarından çıktı. Nasihatlerini de teker teker sıraladıktan sonra asıl can alıcı noktaya geldi.

"Sabah Mert'i soruyordun ya. Alaçatı'da gördük onu. Yanında da o serseri arkadaşı Tunç vardı..."

Bu sözleri duyunca Defne'nin yüreği pır pır atmaya başladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuş, gözleri gökyüzünde

parlayan yıldızlara dönüşmüştü. Hafif kekeleyerek "Ama dün evlerinin önünden geçtiğimizde kimseyi görmemiştik," dedi duyduklarını anlamlandırmaya çalışarak.

Venüs, kardeşinin yüzünde gördüğü ifadeden rahatsız, "Rüzgar, Mert'in abisiyle kısa bir süre sohbet etti," dedi. "Bu sene Alaçatı'daki evlerinde oturacaklarmış. Ilıca'daki evde tadilat varmış."

Defne kendi kendine hayaller âlemine dalmışken, Venüs'ün tokat gibi sözlerini işitti.

"Bak Defne, Mert'le samimi olmanı kesinlikle istemiyorum. Bu çocuk sana göre değil. Bugün biraz gözlemledim kendisini ve gördüğüm şeylerden hiç memnun kalmadım. Ciddiyetsiz, serseri, saçma sapan bir tip. Bir de pek matah bir şeymiş gibi kızlar çevresinde pervane ve o kızlara bakışlarını bir görsen. Aklından neler geçtiğini anlamak pek de zor değil. Ama benim aklımın almadığı şey, senin böyle birine nasıl ilgi duyabildiğin. Çevresindeki kızlardan biri mi olmak istiyorsun sen de?"

Defne'nin yüzü duyduğu sözlerle şekilden şekile giriyor, sanki güçlü bir el, kalbini sıkıştırıyordu. Elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak "Neden kendi kendine senaryolar üretiyorsun ki?" diye sordu ters bakışlarla. "Ben sana Mert'ten hoşlandığımı ya da âşık olduğumu mu söyledim sanki? Lütfen bu kadar çok üzerime gelmekten vazgeç, yoksa ne yazık ki yazı tamamlayamadan İstanbul'a dönmek zorunda kalacağım."

Defne'nin son sözü beklenen etkiyi vermiş, Venüs'ün yüzünde endişeli bir ifade oluşmuştu. Geri adım atıp kardeşini yatıştırmaya çalıştı, ama başarılı olamadı. Venüs çıktıktan sonra Defne oflayarak yatağa çöktü ve ablasının söylediklerini düşünmeye başladı kara kara. Bildiği tek bir şey vardı, o da her şeyi kendi gözleriyle görmesi gerektiğiydi. Şu an için aklının kalbine hükmetmesi mümkün değildi...

TERLİK

Defne, ablasının söylediği sözlerin etkisini üzerinden atabilmek için hemen telefona sarıldı. Hattın diğer ucundan gelen "Efendim..." lafını duyunca ise, hiç soluk almadan aldığı haberi anlatmaya başladı. Ece başta bu habere sevinse de sonrasında, "Yalnız her şey iyi tamam da, bu kadar gelmişler ama bir arayıp haber verme zahmetine bile girmemişler," dedi gergin bir tonda. "İnsan bozulmadan edemiyor. Üstelik hâlâ aramama dönmüş bile değil beyefendi."

Defne arkadaşına hak veriyordu ve bu sözler içinde birtakım kuşkuların yeşermesine sebep oluyordu. Ablasının söylediği sözleri düşünürken, Ece'nin sesiyle kendine geldi.

"Defne orada mısın? Neden söylediklerime cevap vermiyorsun?"

Defne hemen toparlanarak "Buradayım," dedi olağan bir sesle. "Söylediklerini düşünüyordum. Bozulmakta haklısın. Sonuçta ben de aynı durumdayım. Mert ne aradı ne de sordu." Derin bir soluk verdikten sonra "Bilmiyorum ama bazen sanki kendi kendimize gelin güvey oluyormuşuz gibi geliyor bana," diye devam etti. "Sonuçta insan birinden hoşlanıyorsa arayıp sormaz mı? Bu dengesizlik çelişkiye düşürüyor beni. Fakat yine de ne olacağım kendi gözlerimle görmek istiyorum..."

İki kız bir süre sessiz kalıp bu sözleri düşündüler. Her ne kadar şu anda mantıkları konuşuyor olsa da, yarın bu durumun değişeceğinin farkındalardı. Çünkü her defasında böyle oluyordu. Şüphe tohumları kalplerine düştüğünde ve geri adım atmaya başladıklarında, yoğun bir ilgiyle karşılaşıp tekrar başa dönüyorlardı.

"Neyse boşver şimdi bunları. Yarın Alaçatı'ya gider, neler olup bitiyor bakarız."

Defne yüzünü keyifsizce buruştururken "Tek üzüldüğüm bu yaz Ezgi ve o gıcık ekibine bol bol maruz kalacağımız," dedi. "Ne de olsa Alaçatı onların çöplüğü."

Hiç haz etmedikleri Ezgi ve arkadaşları, Alaçatı'da oturuyorlardı ve aslına bakılırsa geçen senenin başlarına kadar iyi sayılabilecek ilişkileri vardı. Arkadaşlıklarının bozulmasına sebep olan şey, Ezgi'nin en samimi arkadaşlarından biri olan Su'nun ve Ece'nin aynı erkekten hoşlandığının ortaya çıkması olmuştu. Yani Tunç'tan. Özellikle Tunç, Ece'yle daha fazla alakadar olunca, Su tam anlamıyla kıyameti koparmış ve Ece'ye olmadık suçlamalar yöneltmişti. Ezgi de arkadaşının tarafını tutunca aradaki bağlar tamamen kopmuş ve düşmanlık başlamıştı.

İki kız her ne kadar bu ayrıntıyı hatırlayınca sıkılsalar da, ertesi günü Alaçatı'da geçirmek için sözleşerek telefonu kapattılar. Asık bir suratla duşa girdiğinde, Defne'nin aklında Noyan'ın neşeli kahkahaları ve kolunda hissettiği o sıcacık teması vardı. Bir an sonra irkilerek kendine geldiğinde, "Of ya, niye şimdi bu adamı düşünüyorum ki ben?" diye söylendi. Farkında olmadan vicdan azabı duyuyordu galiba. Yoksa hiç tanımadığı bir adamı neden düşünecekti ki? Çok saçma bir şeydi bu...

Ertesi gün kahvaltıda ise laf döndü dolaştı ve Noyan'a geldi. Venüs, çayından büyükçe bir yudum alırken, "Geçen sabah Noyan'la kapının önünde karşılaştığını söylemiştin," dedi meraklı gözlerle. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi oldu? Neden 'Neyse ki konuşabiliyormuşsunuz' diye laf attın adama?"

Defne kahvaltısını ederken, Noyan'la karşılaşmalarını anlattı ablasına. Sözlerini bitirip Venüs'ün çatık kaşlarını görünce ise "Yaaa, sana da garip geldi değil mi?" dedi bilmiş bilmiş. "İnsan en azından bir 'Merhaba' der, ya da ne bileyim tebessüm eder. Adam buzdolabı mübarek."

Venüs kardeşine hak verdi, ama yine de sergilediği davranışı mazur göstermiyordu bu durum. Elbet bir açıklaması olmalıydı Noyan'ın bu hareketinin. Konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek "Evet, biraz garip olmuş," dedi. "Ama belki de bizim bilmediğimiz

bir sebep vardır bu davranışının altında yatan. Sen yine de enişte-nin hatırına çok fazla üzerine gitme bu adamın, olur mu ablacığım? Sonuçta Rüzgar'ın üzülmesini istemezsin değil mi?"

Defne'nin en son isteyeceği şey enişte sinin üzülmesiydi. Rüzgar'ı ağabeyi gibi severdi ve sırf onun hatırı uğruna arkadaşına da katlanırdı. Yani en azından onun olmadığı ortamlarda haddini bildirirdi Noyan'ın. Evet, bunu yapabilirdi...

Kahvaltı bittikten sonra iki kardeş mis gibi gül kokularının eşliğinde kahvelerini yudumladılar. Venüs, günü arkadaşlarıyla havuz başında geçireceklerini söyleyince Defne, "Biz de Ece'yle Ilıca'da takılırız," dedi. Ablasına yalan söylemekten dolayı huzursuzdu, ama Alaçatı lafını etmesi, Venüs'ün aklına Mert'i getirecekti.

Defne plaj hazırlıklarını yapıp evden çıktıktan sonra Ece'yi aldı ve iki kız kendi hayal dünyaları içerisinde yola koyuldular. Her ne kadar kalplerinin atışını hızlandıran iki delikanlıyı görecekleri için heyecanlanıyor olsalar da, neyle karşılaşacaklarını bilemedikleri için gergindiler...

Mert ve Tunç'un sıklıkla takıldıkları mekânlardan biri olan Kum Beach'e girdiklerinde, kaçamak bakışlarla mekâm taramaya başladılar. Bir süre sonra Ece, kalabalığın arasında bir grup kızla oturmakta olan Tunç'u görünce, aniden durdu. "İşte oradalar," dedi, asık bir suratla ilerideki grubu işaret ederek.

Kızların arasında oturan Mert'i görünce, Defne'nin morali anında yerle bir oldu. Kızlarla şakalaşıyor, söylediklerine kahkahalarla gülüyordu. "Şunların haline baksana," dedi, gözlerini gördüğü manzaradan bir saniye bile ayırmayarak. "Biz resmen salağız Ece. Şimdi anlamışsındır herhalde neden aramadıklarını. Baksana beyefendilerin keyifleri gayet yerinde."

İki kız burunlarından solur vaziyette yürümeye başladıklarında, yoğun bir hayal kırıklığı içerisindeydiler. Belki de en son karşılaşmak istedikleri sahneydi bu. Buldukları boş bir locaya yerleşirlerken, kendilerine seslenen iki delikanlıyı işittiler...

"Hoş geldiniz kızlar..."

Defne arkasını döndüğünde, çok sevdiği ela gözlerle karşılaştı. Her ne kadar kızgın olsa da, yeniden heyecanlanmaya başlamıştı. Özellikle Mert, belinden tutup, yanağına sıcacık bir öpücük bı-

raktığında, tam anlamıyla dili tutuldu. Mert'in "Özlemişim seni güzellik," lafına ise sadece şaşkın şaşkın gülümsemekle yetindi.

Hemen yanı başında benzer bir sahneyi ise Ece yaşıyordu. Kaçamak bakışlarla arkadaşına baktığında, Ece'nin az önceki sinirinden eser kalmadığını gördü. Hep birlikte minderlerin üzerine yayıldıklarında, Tunç lafa girdi.

"Ee kızlar görüşmeyeli nasılsınız? Ne zaman geldiniz Çeşme'ye?"

Kızlar bu sorulara cevap verdikten sonra Mert, "Neden geldiğinizi haber vermediniz?" diye sordu.

Ece, manidar bakışlarını Tunç'un üzerine dikerek "Aslında ben seni aradım, ama görmedin herhalde," dedi.

Tunç aslında Ece'nin aramasını görmüştü ama hiç bozuntuya vermeyerek "Ne zaman aradın? Hiç haberim yok," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Görsem dönmez miyim hiç?"

Tunç ve Ece kendi aralarında bu konuyu konuşmaya başlayınca, Mert yanı başında utangaç bir tavırla oturmakta olan Defne'yi incelemeye başladı alıcı gözlerle. Aslında hoş kızdı Defne. Güzel bir yüzü olduğu kadar, çekici bir vücudu da vardı. Ama... Anlamlandıramadığı bir şeyler eksikti aralarındaki ilişkide. Defne'nin kendisinden hoşlandığını hareketlerinden ve beklenti dolu bakışlarından anlayabiliyordu, fakat kendisi için durum tam olarak aynı değildi. Defne'nin kendisiyle ilgilenmesi çok hoşuna gidiyordu ve bu ilginin hep canlı kalmasını istiyordu. Her şey sadece bundan ibaretti.

Elini Defne'nin upuzun saçlarına götürdükten sonra, usul usul okşamaya başladı. Defne ise bu hareketle tam anlamıyla erimişti. Yanında oturmakta olan yakışıklı erkeğe uysal uysal bakarken, aklındaki şüphelerin hepsi çoktan silinmişti bile. Kesinlikle emindi. Bu yaz her şey istediği gibi olacaktı...

O gün hep birlikte akşama kadar oldukça keyifli vakit geçirdiler. Denize girdiler, yemek yediler, minderlerin üzerinde bol bol tembellik yaptılar. Akşama doğru hep birlikte çıkışa doğru yürürlerken Tunç, "Kızlar akşam ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Biz Propaganda'da olacağız. Siz de gelin, birlikte sabaha kadar dans ederiz."

İki kız bu teklife ne cevap vereceklerini bilemediler. Sonuçta

Defne'nin ablasına, Ece'nin ise ailesine danışması gerekiyordu, her ne kadar bu durumdan hoşnut olmasalar da. Dolayısıyla sadece "Olabilir" demekle yetindiler. Kendilerini fazlasıyla heyecanlandıran delikanlıları öptükten sonra içleri kıpır kıpır bir halde otoparkın yolunu tuttular. Her şey tam da hayal ettikleri gibi gidiyor, mutluluktan uçuyorlardı. Bu esnada Mert ve Tunç ise manidar bakışlarla iki kızın arkasından bakıyorlardı.

"Oğlum, bu Defne resmen âşık sana. Kız gözleriyle yiyip bitiriyor seni."

Mert bu sözler üzerine keyifli bir kahkaha koyverdi. Kendisi de bu durumun farkındaydı. Arkadaşının farkında olması ise daha da hoşuna gitmiş, erkeklik gururu okşanmıştı. "Evet, haberim var," dedi yüzündeki pis sırıtışla. "Ama gerçek şu ki, onunla aynı duygular içerisinde değilim. Sadece bana olan ilgisini görmek hoşuma gidiyor."

"Sana kızla aşk yaşa diyen mi var? En azından tadına bakarsın. Ne güzel, fıstık gibi kız."

Mert bu sözler üzerine şakacı bir ifadeyle arkadaşının omzuna vurdu. "Oğlum, tadına bakacağım o kadar kız var ki, Defne'ye sıra gelir mi bilmem," dedi. "Ama sıra gelirse emin ol bu fırsatı kaçırmam."

Bu sözler üzerine iki arkadaş keyifli bir ifadeyle sırıttılar. Mert "Ama anladığım kadarıyla Ece'nin tadına bakmayı kafaya koymuşsun sen," dedi arkadaşına göz kırparak. "Ne o öyle, kızın ağzına düşmeler, âşık tavırlar. Seni tanımasam sırılsıklam âşıksın sanacağım."

"Manyak mısın be, ne aşkı. Benim aşkla işim olmadığını çok iyi bilirsin." Tunç iki elini havaya kaldırıp Ece'nin belini ve kalçalarını çizer gibi yaptı. "Ama o taş gibi vücuda hayran olduğumu söyleyebilirim. O seksi vücudun yatağımda olduğunu hayal edince... Gerisini söylememe gerek yok herhalde..."

Mert kahkahalarla gülerken "Sapıksın oğlum sen," dedi.

"Yalnız dikkat et de kızı hamile bırakayım deme. İşte o zaman haline çok gülerim."

Tunç kendinden emin "Hiç merak etme, ben işimi bilirim," dedi göz kırparak...

Defne ve Ece tüm bu hain düşüncelerden habersiz güzel bir hafta geçirdiler. Gündüzleri Aya Yorgi'deki ünlü plajlarda takıldılar, akşamları ise müziğin bir dakika bile susmadığı mekânlarda doyasıya dans ettiler. Özellikle Ece çok mutluydu. Çünkü Tunç, ilgisini üzerinden bir an olsun eksik etmiyor, aşk dolu cümlelerle gönlüne dokunuyordu. Adeta iki sevgili gibiydiler.

Defne'ye gelince... Genç kızın durumu arkadaşından biraz daha farklıydı. Mert kimi zaman ilgili bakışlarıyla, sıcacık dokunuşlarıyla kalbinin ritmini artırıyor, ama bazen de çok mesafeli davranıyordu. O yüzden ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Ama yine de o hafta elinden geldiğince moralini bozmamaya, pozitif düşünmeye çalıştı. Belki de Mert'in yapısı böyleydi. Bilemiyordu...

Cuma günü gelip çattığında, iki kız Aya Yorgi'deki Babylon'un yolunu tutmuşlardı. Akşama aynı mekânda "Oldies but Goldies" partisi vardı ve Ece her ne kadar 80-90'lı yılların müziklerinden pek hoşlanmasa da, sırf Tunç'la beraber olabilmek için seve seve kabul etmişti teklifini. Arabadan indiklerinde isepartide ne giyecekleri hakkında konuşuyorlardı hâlâ.

Çimlik alana doğru yürürlerken Ece, "Ooo bugün şanslı günün Defne," dedi alaycı bir tonda. "Baksana kim varmış burada. Yakışıklı Adonisimiz..."

Ece'nin işaret ettiği yerde arkadaşlarıyla oturan Noyan'ı görünce, Defne'nin tüm vücudu baştan ayağa gerildi. Soğuk vedalaşmalarından beri birbirlerini görmemişlerdi. Fakat o gün olduğu gibi şimdi de görmemezliğe gelecekti. Bu adamla çok fazla muhatap olmak istemiyordu. Arkadaşına ters ters bakarak "Nereden bizim Adonisimiz oluyormuş?" dedi. "Senin olabilir, ama ben almayayım."

Ece alaycı bir gülümsemeyle "Niye bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," dedi. "Aranız kötü olabilir ama sence de çok yakışıklı değil mi? Bak sakın değil deme, çünkü inanmam."

Defne derin bir of çekti. "Hiç de yakışıklı değil. Mert çok daha yakışıklı ondan."

"Tabii canım tabii..."

İki kız boş bir yere yerleştikten sonra, üzerlerini çıkarmaya başladılar. Defne saçlarını tepesinde toplarken, üzerinde dolaşan

inceleyici bakışlardan habersizdi. Noyan, Defne'nin kapkara bir suratla yanından geçtiğini görmüş, ama ses etmemişti. Belli ki o günkü sert tepkisinden sonra oldukça bozulmuştu kız. Kendi kendine sırıttıktan sonra, güneş gözlüğünün rahatlığına sığınarak Defne'yi izlemeye başladı. Ece'yle hararetli hararetli konuşmalarını, üzerindeki elbiseyi çıkarışını, pembe bikinisinin altını düzeltişini, çantasından çıkardığı güneş kremini uzun, ince bacaklarına sürüşünü... Hepsini gözlerini ayırmadan izledi. Ama kendisini en çok keyiflendiren şey, üzerinde gezinen kaçamak bakışlar oldu. Her ne kadar cüretkâr bir tavrı olsa da, kızın kendisinden çekindiği çokça belli oluyordu. Bu durum ise daha da çok hoşuna gidiyordu. İki kızın plaja doğru yürüdüklerini gördüğünde ise aklına şeytani bir fikir geldi. Oturduğu yerden kalkarak uzaktan uzağa kızları takip etmeye başladı...

Defne ve Ece ise kızgın kumların üzerinde yürürlerken hayal kırıklığı içerisinde söyleniyorlardı. Gönüllerini çalan iki delikanlıyı göremeyince hemen telefona sarılmışlar, gelmeyeceklerini öğrenince de morallerinin bozulmasına engel olamamışlardı. Pırıl pırıl parlayan sularda az da olsa yatıştıktan sonra denizden çıktılar, ama bir an için mekân algılarını yitirir gibi oldular.

"Herhalde denize girdiğimiz yerde değiliz. Baksana terliklerimiz yok."

İki kız çevrelerine göz gezdirirlerken Ece, "Hayır, aynı yerdeyiz," dedi kendinden emin. "Çünkü şu bebekli genç çiftin yanından geçmiştik ve gördüğün gibi hâlâ aynı yerdeler."

"Madem öyle, terliklerimiz nerede o zaman?"

Ece "Nereden bileyim?" dedi omuzlarını silkerek. İki kız ileri geri yürüyüp terliklerine bakındılar, ama bulamadılar.

"Allahım çıldıracağım! Yok işte yok!!"

Defne öfkeyle söylenirken aklına gelen bir düşünceyle aniden irkildi. "Biliyorum! Senin o Adonis aldı terliklerimizi!"

Ece, "Saçmalama lütfen!" dedi gözlerini devirerek. "Adamın işi gücü yok, çocuk gibi plaja inip terliklerimizi mi kaçıracak?"

Ece'nin sözleri kahkahalarına karıştı ama Defne'nin hiç gülecek hali yoktu. Bu işin altında Noyan vardı. Hissediyordu... İçten içe

hırsla kudururken "Gülmeyi bırak da, cayır cayır yanan kumların üzerinde nasıl yürüyeceğiz onu söyle," dedi.

Ece bu soruyu duyunca ciddi bir havaya büründü. "Bilmiyorum," dedi düşünceler içerisinde. "İşin kötüsü, terliklerimiz olmadan eve dönmemiz biraz garip olacak galiba."

Defne bir süre ne yapacaklarını düşündükten sonra bulundukları yer ve çimlik alan arasındaki mesafeyi ölçmeye çalıştı zihninde. Allah kahretsin ki fazlasıyla mesafe vardı ve ayaklarının kızarması kaçınılmazdı. İşin kötüsü, çimlik alana başka bir geçiş yolu da yoktu. Ama kendi yaptığı hareketin bedelini de arkadaşına ödetemezdi. O yüzden kendi gidip bakacak ve o lanet olası terlikleri bulacaktı. Adı kadar emindi ki, terlikleri oturdukları şemsiyenin altında bulacaktı. Kararlı bir ifadeyle Ece'ye dönerek "Beni burada bekle, sakın bir yere ayrılma," dedi. "O terlikleri nerede bulacağımı çok iyi biliyorum."

Ece'nin bir şey demesine fırsat vermeden kızgın kumlara doğru atıldı. Alev gibi yanan kumların üzerinde tüm hızıyla koşarken acı dolu çığlıklar atıyor, onu bu duruma sokan adama lanetler ediyordu. Nihayet çimlik alana ulaştığında, kızarmış tabanlarına baktı yüzünü buruşturarak. Ayaklarını duşta az da olsa rahatlattı, ama içi hırsla dolmuştu. Bu işin altında Noyan'ın olduğundan o kadar emindi ki. Yanına gidip bu yaptığının hesabını sormak, tüm hırsını çıkarmak istiyordu ama... Sırf gıcıklığına, hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Sanki az önce ayakları o kızgın kumların üzerinde kavrulmamış gibi. Sanki hiç acı çekmemiş gibi. Gayet rahat ve umursamaz olacaktı. O adama istediğini verip, zevkten dört köşe olmasını sağlamayacaktı. Ne yapacağının kararına vardıktan sonra, yüzüne umursamaz bir maske kondurdu. Şemsiyeye doğru yürümeye başladığında, Noyan'ın elindeki dergiyle şezlong keyfi yaptığını gördü.

"Allahın cezası, nereden karşıma çıktın sanki."

Oturdukları yere vardığında ise tahmininde yanılmadığını gördü. Terlikler çantasının hemen yanında duruyorlardı.

Defne, minderin üzerine oturduğunda hırsından kuduruyordu. Ne yapıp edip bir yolunu bulacak ve bu hareketin rövanşını alacaktı.

Kendi kendine intikam yeminleri ediyorken, yanı başında beliren Noyan'ı görmek daha da gerilmesine sebep oldu. Üzerinde sadece siyah bir şort olan adam hiç teklif beklemeden yanına oturmuş ve gülen gözlerle yüzüne bakmaya başlamıştı.

"Merhaba Daphne. Her zamanki gibi selam vermeden geçip gittin, ama ben kibarlık edip halini hatırını sorayım dedim. Nasılsın?"

Defne fazlasıyla yakınında oturan adamın alaycı bir ifadeyle kıvrılmış dudaklarından zar zor ayırabildi gözlerini. Fakat bu sefer de kaslı omuzlarını incelemeye başladı istemsizce. Daha aşağılara bakma arzusu doldursa da içini, yapamadı. Utanmıştı. Karşısındaki adamın manidar sözlerini duyunca ise "Çok iyiyim," dedi nispet yaparcasına. "Gördüğüm kadarıyla sen de iyisin."

Noyan yanı başındaki kızın sahte sözlerine, sadece tebessüm etmekle yetindi. Gözleri yeniden Defne'nin üzerinde dolaşmaya başlamış, özellikle fazlasıyla baştan çıkarıcı bulduğu göğüslerinde birkaç saniye daha fazla durmuştu. O dolgun göğüslere dokunmak, dudaklarını üzerlerinde gezdirmek, dişlerinin arasında... Noyan aklını ve bedenini ele geçirmekte olan düşüncelerden kurtulmaya çalışarak, "Özellikle bugün çok daha iyiyim," dedi. "Uzun zamandır görülecek bir hesabım vardı ve neyse ki halloldu."

Noyan'ın üstü kapalı sözlerini duyunca, Defne'nin suratı asıldı istemsizce. "Senin adına sevindim," dedi gözlerini kaçırarak. Fakat hemen sonrasında adamın elini ayağında hissedince tedirginlikle irkildi. Noyan bileğini tutup, tabanını işaret ederek "Ayağına ne olmuş böyle?" diye sordu. "Kıpkırmızı görünüyor."

Defne'nin kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi atmaya başlamıştı. Noyan'ın sıcaklığı tüm vücuduna yayılıyordu sanki. Anlayamadığı şey ise bu adamın dokunuşlarından neden bu kadar çok etkilendiğiydi. Huzursuzca ayağını çekmeye çalıştı, ama Noyan'ın bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Noyan parmağım Defne'nin ayağının altında gezdirirken "Çok kötü olmuş," dedi. Dokunuşlarıyla kızın ne kadar gerildiğini hissedebiliyordu ki, zaten istediği de buydu. Fakat Defne'nin kendisini toparlaması uzun sürmedi. Kinayeli bakışlarını Noyan'ın üzerine dikerek "Densizin biri plajdaki terliklerimizi alıp buraya getirmiş,"

dedi. "Dolayısıyla kızgın kumların üzerinde yalınayak koşarak geldim buraya."

Noyan 'densiz' lafını duyunca kahkahalarla gülmeye başladı. Defne ise bu kahkahalarla daha da çok bozuluyor, şekilden şekle giriyordu.

"Densiz ha! Kim bu densiz acaba? Gerçekten de çok ayıp etmiş."

Defne yüzüne manidar bir gülümseme kondurdu. "O densiz bu yaptığının hesabını ödeyecek. Pişman edeceğim onu."

Karşısındaki kızın, kuyruğu dik tutma çabalarını gördükçe daha da keyifleniyordu Noyan. 'Çok iyi oynuyor' diye düşündü içten içe. Sinirinden kuduruyordu, ama yüzünde tam tersi umursamaz bir ifade vardı. Bir de intikam alacağını söylemesi yok mu? İşte bu daha da çok güldürüyordu onu.

"Pişman et tabii," dedi sırıtarak. "İntikamını al. O densiz hak etmiş bunu."

Defne rakibinin sandığı gibi eften püften biri olmadığının farkındaydı. İntikamını aldığında, onun da yepyeni bir hamleyle karşısına geleceğinden emindi. Ama umurunda da değildi. 'Ne olacaksa olsun' diye geçirdi içinden. Göze göz, dişe diş. Sadece tek dikkat etmesi gereken şey, yapacaklarını enişteşine ve ablasına fark ettirmeden yapmasıydı. Tıpkı bugün Noyan'ın yaptığı gibi. Hasmını baştan ayağa süzdükten sonra "Emin ol alacağım," dedi. Ardından da, "Ayağımı bırakır mısın?" dedi dik bakışlarla. "Ece kıyıda ve terliklerini götürmemi bekliyor."

Defne ayağını adamın elinden kurtardıktan sonra terliklerini giydi. Noyan ise ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel hadi," dedi dostça bir ifadeyle. Defne çekingen bir tavırla elini uzattığında, daha ne olduğunu anlayamadan Noyan'ın kollarında buldu kendini. Göğsü adamın sert göğsüne değerken, eli ayağı uyuşur gibi oldu. Ne oluyordu ona böyle? Neden bu kadar çok heyecanlanıyordu? Noyan'ın pırıl pırıl parlayan bakışlarla elini yanağına götürüp, kulağına doğru yaklaştığını görünce ise âdeta nefesi kesildi.

"Benim yanımda rol yapmak zorunda değilsin Daphne... Kendin gibi olabilirsin. O sahte tavırlarının hiçbirine kanmadığımı hâlâ anlayamadın mı?"

OLDIES BUT GOLDIES

Defne o kadar heyecanlanmıştı ki, duyduğu sözleri idrak etmekte zorlanıyordu. Kulağını okşayan Noyan'ın ılık nefesi... Yanağında hissettiği alev gibi dokunuşları... Burnuna gelen erkeksi koku... Tüm bunlar Defne'yi darmadağın etmiş, olduğu yere mıhlamıştı sanki. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Tek bildiği kendisine fazlasıyla anlamsız gelen heyecanıydı.

Noyan geri çekilip, gülümseyen bakışlarını üzerine diktiğinde ise utançla gözlerini kaçırdı. Neden bu kadar yaklaşmıştı ki kendisine? Şimdi ne diyecek, nasıl bir tepki verecekti? Saniyeler içerisinde tüm bunları düşündükten sonra, en iyi bildiği şeyi yapmaya karar verdi. "Rol yaptığımı da nereden çıkardın?" diye sordu kendisini süzmekte olan adama. "Ayrıca neye kanıp neye kanmadığın da umurumda değil."

Bu sözleri duyunca, Noyan'ın tek kaşı alaycı bir ifadeyle havaya kalktı. Karşısındaki kız hâlâ anlamsız bir inkâr içerisindeydi. "Nereden mi çıkardım?" dedi soran gözlerle. "Yüzünde tatlı bir gülümseme var ama aslında öfkeden kuduruyorsun. Ve işin komik tarafı bunu fark etmediğimi sanıyorsun. Sana daha önce de söylemiştim hatırlarsan. Herkesi kandırabilirsin ama beni asla..."

Defne bu konuşmadan çok sıkılmıştı. Üstelik Ece kıyıda hâlâ kendisini bekliyordu. "Of yeter artık!" dedi, sıkıntıyla yüzünü buruşturarak. "Ne düşünürsen düşün umurumda bile değil. Tek istediğim benden uzak durman." Hiç cevap beklemeden arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki, Noyan'ın sözlerini işitti.

"Sen benden uzak durabilirsen, ben de dururum elbet..."

Bu sözler afallatmıştı Defne'yi. Ne yani, kendisi mi yaklaşıyor-

du adama? Ne saçmalıyordu bu densiz? Arkasını dönüp, öldürücü bakışlarını, ukala bir tavırla bakmakta olan adama gönderdi. Sahile doğru giderken ise içten içe huzursuzdu. O bakışlar, dokunuşlar, sözler... Aklını ve ruhunu karmakarışık ediyordu.

Az önce ettiği intikam yeminlerinden vazgeçmeyi düşündü bir an. Biliyordu ki bu şekilde devam ederse bu adamdan asla kurtulamayacaktı. Fakat bir an sonra kızgın kumların üzerinde çektiği acıyı hatırladı tüm canlılığıyla. Evet, kendisi de adamı yakmıştı ama alt tarafı minik bir fincan kahveydi üstüne döktüğü. Ama o ne yapmış, bunun iki misliyle çıkmıştı karşısına. Tüm bunları düşündüğünde, yeniden öfke ve hırsla doldu. Hayır, ne yapıp edip intikamını alacak, bu hareketinin hesabını soracaktı. Bu işin sonu nereye varacaksa varsındı. Umurunda bile değildi...

Deniz kenarına hızla göz gezdirdiğinde, ıslak kumların üzerinde oturmakta olan Ece'yi gördü. Acele adımlarla yanına yürüdükten sonra "Geldim..." dedi arkadaşına seslenerek.

Ece elindeki terliklerle durmakta olan Defne'yi görünce "Artık umudumu kesmiştim," dedi alaycı gözlerle. "Neredesin kızım sen? Tüm Babylon'u tavaf mı ettin yoksa?"

Defne arkadaşının yanına oturdu. "Tabii ki hayır," dedi bilmiş bilmiş. "Tam da sana söylediğim yerde buldum terlikleri."

Ece'nin şaşkınlıkla gözleri ayrılmıştı. Defne gerçekten de tahmininde yanılmamıştı demek. "Ne yani, söylediğin gibi Noyan mı almış terlikleri?" diye sordu, aslında sorusunun cevabını tahmin etse de. Defne'nin kendinden emin bir şekilde "Tabii ki, başka kim alabilirdi ki?" dediğini duyunca "Pes yani" dedi. "Koskoca Noyan Hanzade plaja inmiş ve gizli gizli terliklerimizi mi yürütmüş? İnanılır gibi değil. "

"Aynen canım. Ama benim için gayet inanılır bir şey bu. Ondan bekliyordum böyle bir hareketi. Hatırlarsan bana 'Bu oyunu sen başlattın' demişti. İşte tam da kastettiği buymuş. İntikamını aldı, rahatladı kendince."

Ece, Noyan'ı çok derinlemesine olmasa da tanırdı. Ailece görüşürlerdi ve defalarca bir araya gelmişlerdi. Fakat Noyan'ın böyle bir yönünün olduğunu görmek... Şaşırtmıştı kendisini. Uyarı dolu

bakışlarını arkadaşının üzerine diktiğinde "Sakın sen de ondan intikam alayım deme," dedi. "Yoksa kısır bir döngüye girer bu durum. Unutma ki bunun sonu yok."

Defne bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemiyordu. O yüzden umursamaz bir tavırla kafasını salladı ve "Hadi kalkalım," dedi. "Kurt gibi acıktım. Bir şeyler yiyelim."

İki kız yerlerine döndükten sonra yemeklerini yediler. Akşamki parti hakkında sohbet ederlerken Ece'nin gözleri yavaş yavaş irileşmeye başladı.

"Aman Allahım!! Şu baklavalara bak..."

Defne arkadaşının hayran bakışlarını takip edince Noyan'ı gördü. Belli ki denizden çıkmıştı ve tüm seksiliğiyle duşun altındaydı. Defne, Noyan'ı ilk defa baştan ayağa rahatça inceleyebiliyordu ve gerçekten de dikkat çekici bir vücudu olduğunu, oturduğu yerden bile görebiliyordu. Gözlerini kaçırıp çantasına uzandıktan sonra "Baklavaları batsın inşallah!" dedi. Ece ise duyduğu bu yeni nesil bedduayla kahkahalara boğulmuştu.

"Baklavaları batsın ha! Hayatımda duyduğum en yaratıcı beddualardan biri bu. Bayıldım..."

"Bayılmana sevindim."

Ece arkadaşının ters bakışlarını hiç umursamadan, "Allah bilir yatakta ne harikalar yaratıyordur?" dedi muzip bir şekilde. Sonra da kocaman bir kahkaha daha koyverdi.

Defne elindeki dergiyle Ece'nin koluna vurdu. "Çok edepsizsin."

"Niye kızım, görmüyor musun adamın heybetini. İnsan hayal etmekte zorlanmıyor biraz düşününce. Hımm, eminim bir dakika dahi durmuyordur."

Defne "Yaaa, Ece sus artık lütfen!!" dedi, bu konuşmaya daha fazla tahammül edemeyeceğini hissederek. "Bize ne adamın yataktaki becerilerinden. Sevgilisi düşünsün..." Her ne kadar dili bunları söylese de, zihni çoktan hayal etmeye başlamıştı. Nasıl olurdu gerçekten de? Sert mi, yoksa şefkatli mi? Gözlerini yeniden Noyan'ın vücuduna odakladığında 'Herhalde serttir' diye düşündü. Aklına doluşan sahneler ise yüzünün kızarması için yeterliydi.

"Sevgilisi olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Ece, kendinden

emin bir şekilde. "Çünkü eğer sevgilisi olsaydı tam da şu anda yanında olurdu." Noyan'ın çevresini saran kızları işaret ederek "Baksana çevresindeki hatunlara," dedi. "Nasıl da yiyecekmiş gibi bakıyorlar adama."

Defne, Ece'nin gösterdiği yere baktığında, Noyan'ın neşeli bir tavırla sohbet ettiği kızları gördü. Kızların hepsi birbirinden fıstıktı. Noyan'ın ağzından çıkan her sözü hayranlık dolu bir ifadeyle dinliyorlar, artık ne söylüyorsa, kahkahalarla gülüyorlardı. Bir an sonra Ezgi'nin kendinden emin bir tavırla Noyan'a yanaşıp, koluna girdiğini görünce ise "Aaaa bu da nereden çıktı şimdi?" diye ciyakladı Defne.

Ece, eski arkadaşlarının yılışık bir tavırla Noyan'a sokulduğunu görünce, "Tam da Ezgi'den beklenecek bir hareket," dedi.

"Noyan'ı nereden tanıyor peki?"

Ece bir süre bu soruyu düşündükten sonra, "Hatırladığım kadarıyla Ezgi'nin babası ve Noyan'ın rahmetli babası çok samimi arkadaşlarmış," dedi. "Bir keresinde Hanzade'den konu açıldığında, Ezgi şımarık bir tavırla anlatmıştı bunu bana."

Defne düşünceli bir tavırla dudaklarını büktü ve "Belli ki kızımız, Noyan Hanzade'ye abayı yakmış," dedi memnuniyetsizce. "Baksana şunun masum bakışlarına, göz süzüşlerine. Gören cadının teki değil de, hanım hanımcık bir kız sanacak."

Ece, arkadaşının asık suratına bakıp kahkahalarla gülmeye başladı. Defne gözünü bir an olsun gördüğü manzaradan ayırmıyor ve keyifsiz bir ifadeyle homurdanıp duruyordu. "Ne o? Yoksa kıskanıyor musun?" diye sordu, arkadaşını sinir etmek istercesine. "Şu haline bak! Resmen morardın kızım!!"

Defne sinirli bir ifadeyle oturduğu yerden kalktı ve parmağını tehditkâr bir tavırla arkadaşına salladı. "Sakın bir daha böyle konuştuğunu duymayayım," dedi yüksek bir sesle. "Bana ne elalemin adamından. Kiminle beraber olursa olur, kimi yatağına alırsa alır. Beni ne ilgilendirir. Üstelik Mert'ten hoşlandığımı bilmene rağmen, bu şekilde abuk subuk konuşup sinirlerimi zıplatıyorsun!"

Ece, arkadaşının gerçekten de bozulduğunu görünce "Ya şaka yaptım şaka," dedi özür dileyen gözlerle. Defne başta yüz vermese

de çabuk yumuşadı. İki arkadaş yeniden şakalaşmaya başladıklarında, kendilerine doğru yaklaşmakta olan Noyan'ı gördüler. Ece "Adonis buraya mı geliyor ne?" diye, mırıldandı dişlerinin arasından. Defne ise bakışlarını çoktan başka bir noktaya sabitlemişti bile.

"Selam kızlar." Noyan hoş bir tebessüm eşliğinde Ece'ye bakarak "Ne haber?" diye sordu. "Uzun zamandır görüşemiyorduk. Nasılsın? Ailen nasıl?"

Ece, Noyan'ın sorularına cevap verirken, Defne dergisini eline almıştı. Fakat tek satır bile okumuyor, sadece konuşulanları dinliyordu. Ece'nin "Otursana Noyan," lafını duyunca ise kafasını dergisinden kaldırıp ters ters arkadaşına baktı. Noyan bu teklifi seve seve kabul etti ve Defne'nin yanına oturdu. "Ayağın nasıl oldu?" diye sordu imalı bakışlarıyla. Defne ise bu soruyla daha da sinir oldu. 'Bilerek yapıyor Allahın cezası!' diye geçirse de içinden, "Gayet iyi, sıklıntı yok," demekle yetindi. Neyse ki Ece tekrar lafa girerek Noyan'ın dikkatini dağıtmıştı da, daha fazla sinirlenmekten kurtulmuştu.

"Akşamki partiye sen de gelecek misin Noyan?"

Noyan bir süre bu soruyu düşündükten sonra "Siz gidiyorsunuz galiba," dedi. Ece'nin sevinçle kafasını salladığını görünce ise "Bilmiyorum, işlerimi halledebilirsem gelirim," dedi. Defne ise içinden 'İnşallah gelemezsin' diye geçiriyordu.

Bu andan sonra Noyan, Ece'ye, mesleki anlamda ne yapmayı düşündüğünü sormuş, Ece ise büyük bir iştahla planlarından bahsetmeye başlamıştı. Noyan tüm bunları dinlerken, elindeki dergiyi okumakta olan Defne'ye arada bir göz atmayı ihmal etmiyordu.

"Defne'yle, yüksek lisanstan sonra terapi merkezi açacağız."

"Yüksek lisans ve hemen ardından terapi merkezi, öyle mi?"

Ece bu sözleri keyifli bir ifadeyle onaylarken "Evet, Defne'yle en büyük hayallerimizden biri," dedi. "Ortaklaşa bir terapi merkezi açmanın hayalini kuruyoruz uzun zamandır."

Defne arkadaşına uyarı dolu gözlerle bakıyordu ama Ece hiç tınlamıyordu bile. Üstelik bir süre sonra "Hatta nerede açacağımızı bile belirledik," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Noyan ilgili bir ifadeyle "Nerede açacaksınız?" diye sorunca,

Ece "Aslında ben Karşıyaka'da açmamızı istiyordum ama yazı turada kaybedince..."

Noyan 'yazı tura' lafını duyunca kahkahalarla gülmeye başladı. "Yazı tura mı? Ne alaka?" diye sordu kendini toparlamaya çalışarak.

"Sağ olsun, Defne'nin fikriydi. Tura gelince ne yazık ki kaybettim ve merkezi hiç istemesem de Alsancak'ta açacağız."

Defne'nin suratı şekilden şekle girerken, üzerindeki alaycı bakışların farkında değildi. Tek isteği Ece'nin üzerine atılmak ve o çok konuşan çenesini kapatmaktı. Fakat Noyan'ın sözlerini duyunca, bakışlarını fazlasıyla sinir bozucu bulduğu adama çevirdi.

"Demek Defne'nin fikriydi. Nedense bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. Böyle dâhiyane fikirler, derece yapacak kadar zeki bir kızdan çıkar elbet. Benden çıkacak değil ya."

Defne duyduğu sözlerle resmen mosmor olmuştu. Hemen yanı başında oturan adamın üzerine atılmamak için zor tutuyordu kendisini. Üstelik her zamanki hazırcevap modunda da değildi ve aklına okkalı bir misilleme gelmiyordu. Noyan ise Defne'nin tutukluğunun gayet farkında, konuşmasına devam etti.

"İşin ilginç tarafı, benim için oldukça sıcak geçen kahvaltımızda, sana ne yapmayı planladığını sormuştum ve sen henüz karar vermediğini söylemiştin. Fakat şimdi görüyorum ki planlarını çoktan yapmışsın."

Defne bozuk bir suratla Ece'ye baktığında, arkadaşının yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Belli ki üst üste kirdiği potların farkina henüz varmıştı. Tekrar Noyan'a döndüğünde "Hiç tanımadığım birine gelecekle ilgili planlarımdan bahsetmek zorunda mıyım?" diye sordu umursamaz ifadesiyle. "Seni ne ilgilendirir ki benim ne yapacağım?"

Noyan oturduğu yerden kalkarken "Tabii ki ilgilendirmez, ama gördüğüm kadarıyla sadece derslerinde değil, yalancılıkta da üstün bir başarıya sahipsin!" dedi son darbesiyle.

Defne bu sözleri duyunca önce morardı, sonrasında ise kapkara oldu. Üst üste söylemiş olduğu yalanları düşününce, adama hak vermemesi imkânsızdı. Fakat her zamanki gibi kuyruğu dik tutma çabası içerisinde tam cevap verecekti ki Noyan'ın "Neyse ben sizi daha fazla meşgul etmeyeyim," lafını duydu.

Noyan yanlarından ayrıldığında Defne bir hışımla arkadaşına döndü ama Ece'nin yüzündeki pişmanlık dolu ifadeyi görünce, "Bugün haddinden fazla formundasm," dedi. Ece ise tek kelime etmeden minderlere gömüldü.

Defne, oldukça sinir bozucu bir şekilde geçen günün ardından, düşünceler içerisinde eve geldi. Noyan'ın son sözü içine oturmuştu. Belli ki adam yalancının teki olarak görüyordu onu. Canını sıkan nokta ise, nefret ettiği bir adamın sözlerinden neden etkilendiğiydi. Sonuçta adam ne istiyorsa düşünebilirdi. Kendisi de onun için pek iyi şeyler düşünüyor değildi ne de olsa...

Fakat ablasıyla günün kritiğini yaparken, Noyan'a içten içe hak vermeden edemedi. Çünkü Venüs, Ihca'daki günlerinin nasıl geçtiğini sorunca, gerçekten de oradaymışçasına bir rahatlıkla yaptıklarını anlatmıştı. Canı gibi sevdiği ablasına yalan söylüyor olmak ağır geliyordu, fakat başka bir seçeneği var mıydı? Aslında vardı ama işine gelmiyordu. Ablasına her şeyi olduğu gibi anlatabilir ve Mert'e duyduğu hislerini paylaşabilirdi. Fakat ablasından geleceğini bildiği olumsuz tepkileri göğüsleyecek gücü yoktu...

Akşam olduğunda hafif bir yemeğin ardından, hep birlikte Babylon'un yolunu tuttular. Ece ve Defne özene bezene hazırlanmışlardı ve heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Partinin düzenleneceği açık alana vardıklarında çok kalabalık olduğunu gördüler. Birçok kişi çoktan içkilerini almış ve hafif bir tempoda çalan müzik eşliğinde havaya girmişti bile. Kalabalığın arasına karışıp yürürlerken ablasının arkadaşlarına el salladığını gördü Defne. İşte bu çok iyi olmuştu. Venüs'ün dikkatini dağıtacak çenebaz ve kalabalık bir kız grubu yanlarına geldiğinde, keyifli bir ifadeyle gülümsedi. Gruptaki kızların eşleri de enişteşini lafa tutunca 'Tam zamanı' diye düşündü. Ablasının kulağına eğilerek "Biz biraz dolaşacağız," dedi.

İki kız kalplerini çalan delikanlıların yanına giderlerken, çalan müzikler de temposunu artırmaya başlamıştı. Nihayet birbirlerine kavuştuklarında Mert, Defne'ye sarılarak onu yanaklarından öpmüş ve halini hatırını sormuştu. Defne aralarındaki adı konulmamış mesafenin farkındaydı ve aslında içten içe üzülüyordu bu

duruma. Özellikle Ece ve Tunç'un birbirlerine olan âşık bakışlarını gördükçe, ister istemez bu üzüntüsü daha da katlanıyordu. Belki de kendisini aptal konumuna düşürüyordu bu şekilde. Bu düşüncelerle canını sıkmaktayken bir süre sonra Mert'in kulağına doğru eğildi ve "İçecek bir şeyler alalım mı?" diye sordu. Mert bu öneriyi kabul ettiğinde, kalabalığı yararak bara doğru ilerlemeye başladılar.

Tunç ve Ece ise çoktan havaya girmişlerdi. El ele tutuşmuş bir vaziyette dans ediyorlardı ve Tunç, Ece'ye fazlasıyla yakınlaşmaktan kendini alamıyordu. Kimi zaman boynunu öpüyor, kimi zaman ise bedenine iyice yaslayarak sıkıca sarılıyordu. Aklının bir köşesinde ise daha sakin ve sessiz bir yerlere gitmek vardı...

Noyan ise biraz gecikmeli de olsa partiye gelebilmişti. Rüzgar'la yaptığı görüşmenin ardından kalabalığın arasına karışmamaya özen göstererek yürümeye başladı. Fakat bir süre sonra karşılaştığı manzara, hem suratının asılmasına hem de canının sıkılmasına sebep oldu...

Defne genç bir delikanlı ile birlikte sohbet eder bir halde yürüyordu. Dikkatlice baktığında, delikanlının Mert Sunay olduğunu fark etti irkilerek. Ama fark ettiği sadece bu değildi. Mert, elini Defne'nin beline atmış, ilgili bir ifadeyle bir şeyler anlatıyor ve işin ilginç tarafı, Defne de hayran bakışlarla yanındaki delikanlıyı dinliyordu. Noyan bu manzarayı görünce 'Aptal kız' diye mırıldandı yüzündeki onaylamaz ifadeyle. Nasıl bir belaya bulaştığının henüz farkında değildi belli ki.

İçkilerini alan ikiliyi incelerken, kendisini hiç şaşırtmayan şey Defne'nin tavırları oldu. Cici kız halleri, neşeli tavırları, Mert'in anlattığı şeyleri abartılı bir ilgiyle dinlemesi... Bir an aklına Defne'yi Rüzgar'ın düğününde gördüğü anlar geldi. O zaman da yine benzer hareketlerle çevresindeki erkekleri büyülemeye çalışıyordu.Yalnız işin kötüsü bu sefer karşısında kuzu görünümlü bir kurt vardı ve Defne'nin bu durumun farkında olmadığından adı gibi emindi.

Bir an yanlarına gidip duruma el atmayı düşündü ama çok saçma olurdu bu hareketi. Ne yapacak, ya da ne diyecekti ki? Sonuçta Defne yetişkin bir kızdı ve her şeyden önce hangi sıfatla böyle bir harekette bulunacaktı. Bir dost, arkadaş, abi, komşu. Kimdi ki o?

Bir süre daha Defne'yi ve yanındaki zibidiyi izledikten sonra tekrar yürümeye başladı. Ama gördüğü manzara haddinden fazla moralini bozmuştu. "Bana ne, beni ne ilgilendirir?" diye mırıldansa da kendi kendine, az önce gördüğü sahne gözünün önünden gitmiyordu. Defne'nin o kazanovadan hoşlandığı her halinden belliydi. Kim bilir belki de sevgililerdi. Peki ya o pislik Defne'yi öpmüş müydü? Ellerini üzerine sürmüş müydü acaba? Noyan tüm bunları düşünürken Rüzgar ve arkadaşlarının yanına çoktan varmıştı bile.

Defne ise ablasının telefonu üzerine Mert'in yanından ayrılmıştı. Kendi kendine söylenir bir halde onların bulundukları yere vardığında, enişte sinin yanında dikilen Noyan'la göz göze geldi. Noyan'ın üzerinde siyah kot pantolon ve beyaz keten bir gömlek vardı. Düğmelerinin birkaç tanesi açıktı ve bu sahne Defne'nin aklına öğlen gördüğü çekici vücudu getirdi. Kendisine gülümseyen gözlerle bakmakta olan adama başıyla selam verdikten sonra, ablasının yanına giderek "Evet geldim, ne oldu?" diye sordu.

Venüs bu soruyu duyunca kaşlarını kaldırdı. "Merak ettim seni ablacığım. Biraz dolaşacağız dediniz, sonra da yok oldunuz."

Defne, ablasının kulağına doğru eğildi. "Biz bu gece niye geldik buraya?" diye sordu, ukala bir tavırla. "Tabii ki dans etmeye, değil mi? İşte biz de dans ediyorduk ablacığım."

Venüs, Defne'nin sergilediği tavrı görünce sinirlendi ama şu anda tartışmaya girmenin zamanı değildi.

"Neyse tamam ama arada bir görünmeyi ihmal etme."

Defne, kaşları çatık bir halde ablasının yanından ayrılırken sinir harbi içerisinde söyleniyordu.

"Gören de bebek sanacak beni! Olmadı saat başı rapor da vereyim..."

Kalabalığın arasına dalıp zorlukla yürümeye çalışırken, omzundaki eli hissedince irkilerek arkasını döndü ve Noyan'la göz göze geldi. "Ne var, ne istiyorsun?" diye sordu ters bakışlarla. Noyan karşılaştığı bu tavırla sinirlendi ama belli etmedi. Defne'nin kulağına doğru eğilerek "Seni çok daha akıllı bir kız sanıyordum," dedi.

Defne ise bu sözlerden hiçbir şey anlamamış, şaşkın bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine dikmişti.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Çevresinde dans edenlerin sıkıştırmasıyla Noyan'a iyice yaklaşmak zorunda kalmış ve bundan ötürü iyice rahatsız olmaya başlamıştı. Sabırsız bir ifadeyle "Of konuşsana!!" dedi, anlamlandıramadığı bir ifadeyle kendisine bakmakta olan adama.

"Takıldığın delikanlının ne kadar serseri olduğunun farkında değilsin anlaşılan. O pisliğe yem mi olmak istiyorsun Daphne? Mert'in kötü şöhretini cümle âlem biliyor, ama belli ki sen bilmiyorsun."

Defne bu sözleri duyunca adeta buz kesti. Ablası, eniştesi ve şimdi de Noyan... Hepsi Mert'in serseriliğinden bahsediyorlardı. Evet ama kendisi Mert'in herhangi bir olumsuz hareketini görmemişti ki. Bir an bu sözlere ne cevap vereceğini bilemedi. Kalabalığın arasında sap gibi dikilmekten rahatsız "Bunu söylemek için mi peşimden geldin?" diye sordu fazlasıyla yakınında bulunduğu adama bakarak.

Noyan kafasını olumlu anlamda sallayarak "Evet," dedi. "Nasıl bir belaya bulaştığının farkında değilsin ve seni uyarma gereği duydum."

Defne alaycı bir gülümseme gönderdi karşısındaki adama. "İyi de hangi sıfatla beni uyarma hakkını buluyorsun kendinde. Kimsin ki sen? Babam mısın? Abim misin?"

Noyan bu sözleri duyunca çok bozuldu. Tabii ya, kim oluyordu ki o? Ona neydi? Durumu toparlama çabası içerisinde "Tabii ki değilim ama yine de seni uyarma gereği hissettim," dedi. "Enişte nin yakın bir arkadaşı olarak..."

Defne bu konuşmanın fazlasıyla uzadığını düşünmeye başlamıştı. "Uyarını yaptığına göre ben artık gideyim," dedi. Ardından da hiç cevap beklemeden kalabalığı yara yara yürümeye başladı. Aklında ise rahatsız edici düşünceler vardı. Çevresindeki kişilerden bu kadar çok uyarı alması düşündürücüydü. Acaba kendisinin görmediği başka bir yüzü daha mı vardı Mert'in? Sağa sola bakınır bir halde yürürken ise takip edildiğinin farkında değildi.

Defne, kan kırmızı elbisesiyle, Tunç'un kollarında dans eden arkadaşını gördü, ama Mert ortalarda yok gibiydi. "Mert nerede?" diye sordu elini Ece'nin beline götürerek. Arkadaşının 'Bilmiyo-

rum' anlamında omuzlarını silktiğini görünce kalabalığın üzerinde bakışlarını gezdirmeye başladı. Tam bu esnada da siyah, mini elbisesi ve ateş gibi kırmızı saçlarıyla Ezgi gözüne çarptı. Genç kız elindeki içkisiyle durduğu yerde kalçalarını sallıyor ve işveli işveli... Defne bir an Ezgi'nin yanındaki adamın Noyan olduğunu görünce suratının asılmasına engel olamadı. Belli ki Ezgi'nin bu yazki hedefi Noyan'dı. Şuh bakışlarıyla öylesine kırıtıyordu ki, normal bir erkeğin etkilenmemesi imkânsızdı. Neyse ki kısa bir süre sonra Mert geldi de, Defne tekrar neşesini buldu. Genç delikanlı çakırkeyifti ve bunun etkisiyle Defne'yi belinden tutarak kendine yasladı. Ardından da boynuna doğru sokularak "Özledim seni güzellik," dedi. "Nerelere kayboldun? Beni böyle yalnız bırakıp gitme..."

Defne aslında bu soruyu ona soracaktı ama Mert'in hayran bakışlarıyla her şeyi unutmuştu. Kollarını, kendisine fazlaca sokulmuş olan delikanlının boynuna doladı ve dans etmeye başladılar. En sonunda gecenin tadına varmaya başlamıştı ve keyifliydi. Arada bir Noyan'a göz atsa da, onun Ezgi'yle haşır neşir olduğunu görerek daha da iştahlı dans etti Mert'le. Oysa Noyan şahit olduğu sahnelerle tam anlamıyla sinirden köpürüyordu bu esnalarda.

İlerleyen saatlerde Defne'nin keyfini kaçıran şey ise, Venüs'ün eve gidecek olmalarını söylemesi oldu.

"Gecenin kalanını bizim evde geçireceğiz Defne. Siz de hazırsanız gidelim artık..."

Defne küçük bir çocuk gibi dudaklarını sarkıttı bu sözler üzerine. "Gece daha yeni başlıyor. Bu saatte gidilir mi hiç?" Yanı başında dikilen arkadaşından destek almak istercesine baktığında, Ece de hemen lafa girdi. "Daha doğru düzgün dans edemedik bile. Lütfen biraz daha kalalım..."

Venüs yalvaran gözlerle bakan iki kıza baktı. Yanındaki arkadaşlarının da, "Kalsınlar Venüs," dediğini duydu, ama kararsızdı.

"Biliyorsun, gece geç saatlere kadar dışarıda olmandan hoşlanmıyorum Defne."

Defne duyduğu bu sözlerle sinirden delirebilirdi. Yirmi iki yaşına gelmişti ama ablası sanki annesiymiş gibi bir edayla her şeyine karışıyordu.

"Lütfen Venüs... Hem arkadaşlarımız da burada. Tek başımıza değiliz."

Ece ısrarlı sözlerini sürdürürken Venüs "Peki eve kim bırakacak sizi?" diye sordu.

Ece bu soruyu düşünürken 'Keşke kendi arabamla gelseydim' diye hayıflandı içten içe. Fakat durumun böyle olacağını tahmin etmemişti. İki kız bu soruya Venüs'ü işkillendirmeyecek bir yanıt ararlarken, arkalarından gelen erkeksi sesi işittiler.

"Ben bırakırım Venüs..."

Defne, sesin sahibinin kim olduğunu bilir vaziyette arkasını döndüğünde, Noyan'ın kendinden emin ifadesiyle karşılaştı. Noyan ise "Kızları ben bırakırım, merak etmeyin," dedi lafını yineleyerek.

Venüs bu öneriyi Rüzgar'la paylaştıktan sonra "Peki o zaman," dedi.

Bunun üzerine iki kızın gözleri sevinçle parıldadı. Ece minnettar gözlerle Noyan'a dönüp teşekkür ederken, Defne oralı olmamayı tercih etti.

Fakat partiye döndüklerinde, Mert'i göremedi Defne. Ece'nin beline sarılan Tunç'a "Mert nerede?" diye sordu ama yanıt alamadı. Hemen telefonunu çıkarıp Mert'i aradı. Cevap alamamak ise iyiden iyiye canını sıktı. Allah bilir neredeydi?

Madonna, Michael Jackson, Aha ve 80-90'lı yıllara damgasını vurmuş daha birçok şarkı art arda çalarken, Defne bir yandan elindeki içkisini yudumluyor, bir yandan da olduğu yerde müziğe ayak uydurmaya çalışıyordu. Kafasında ise tonlarca düşünce cirit atıyordu. İşte hep böyle oluyordu. Tam aralarının mükemmel olduğunu düşünüp bulutların üzerinde gezinirken, sert bir şekilde yere çakılıyordu. Daha az önce Mert onu özlediğini, bir yere kaybolmamasını söylememiş miydi? Peki şimdi neredeydi, ne yapıyordu? Elindeki içkiyi hızlı hızlı yudumlarken, bir süre sonra çakırkeyif olmaya başlamış, yüzünde manasız bir gülümseme oluşmuştu. İçkinin de etkisiyle, o an hiçbir şey düşünmemeye karar verdi. Yaşadığı hayal kırıklığını bir kenara bırakacak, tek başına da olsa gecenin tadını çıkaracaktı. Uyuşmuş bir halde dans ederken, Ece'nin

"Biz hemen geliyoruz," dediğini duydu. Arkadaşının Tunç'la el ele uzaklaşmasını izlerken, ister istemez Ece'ye özeniyordu...

İlerleyen dakikalarda Mert'i birkaç defa daha aradı, ama sonuç olumsuzdu. Belki de çoktan gitmişti. Eğer böyle olacağını bilseydi kendisi de eve giderdi. Böyle sap gibi tek başına kalmamış olurdu en azından.

Bu can sıkıcı düşünceler içerisinde dans ediyorken, çıplak sırtına dokunan alev gibi eli hissetti. Heyecan içerisinde döndüğünde, Noyan'la göz göze geldi. O an adamın gözlerinde şefkat dolu bir ifade gördüğünü sandı, ama yanılıyor olmalıydı. Ne de olsa bedeni gibi aklı da bir miktar uyuşmuş vaziyetteydi.

"Tek başına ne yapıyorsun burada?"

Defne anlamsız bulduğu bu soru üzerine yayvan yavvan gülümsedi. "Hiiç, hayatın anlamını sorguluyordum," diye cevapladı dalgacı bir tavırla. "Ya deli misin sen? Ne yapıyor gibi görünüyorum? Dans ediyorum ve gecenin tadını çıkarıyorum tabii ki."

Noyan, Defne'nin alkolden kızarmış yanaklarında dolaştırdı bakışlarını. Upuzun saçları, pudra rengi, mini elbisesiyle adeta zarif bir kuğu gibi görünüyordu. Mutsuzluğu ise gözlerinden okunabiliyordu. Belli ki o zibididen umduğunu bulamamıştı. Zaten bulması da imkânsızdı ya. "Ece nerede peki?" diye sordu.

Defne'nin "Tunç'la beraber," dediğini duyunca ise tahmininde yanılmadığını anladı.

"Anlaşılan arkadaşın da tıpkı senin gibi çok saf Daphne..."

İşittiği 'saf' kelimesi adeta küfür gibi geldi Defne'ye. Suratını buruşturarak "Of kes artık!!" diye bağırdı. "Bir tek sen akıllısın değil mi? Hem sana ne? Ne diye her şeye burnunu sokuyorsun?" Defne yaşadığı yoğun hayal kırıklığını ve öfkeyi, karşısındaki adamdan çıkarma arzusuyla doluydu. "Git başımdan!" diye bağırdı tehditkâr bakışlarıyla. "Yaklaşma bana, uzak dur benden!"

Noyan normal bir zaman olsa bu sözler üzerine çokça öfkelenirdi belki ama şu anda tek hissettiği şey üzüntüydü. Defne'nin aslında ne kadar kırgın olduğunu görebiliyordu. Alkolün de etkisiyle iyice hırçınlaşmıştı. Defne'nin eline uzandıktan sonra "Hadi gel," dedi anlayışlı bir ifadeyle ve karşı koymasına fırsat vermeden

kendisine doğru çekerek sıkıca sarıldı. O esnada şarkı da değişmiş, Olivia Newton'un "Hopelessly Devoted To You" adlı parçası çalmaya başlamıştı.

Defne bu hiç ummadığı hareketle büyük çaplı şaşkınlık geçirse de, Noyan'm kendisine sarılmasına ve başını göğsüne yaslamasına izin verdi. Bedenini saran güçlü kolların arasındayken, gözlerini kapattı ve kalbine dokunan müziğin melodisine bıraktı tüm benliğini. Yavaş yavaş kollarım kaldırıp, Noyan'ın beline doladı çekingen bir tavırla. Artık tam anlamıyla tek vücut olmuşlardı ve işin ilginç tarafı kendisini çok daha iyi hissediyordu...

Noyan kollarının arasındaki kızın saçlarına dayadı burnunu. Büyüleyici kokusunu içine çekti derin derin. Elini ipek gibi saçlara götürüp okşarken, kendine hâkim olamayarak tepesine minik bir öpücük bıraktı. Sevgiye o kadar aç bir hali vardı ki Defne'nin. Alkolün de etkisiyle bu durum çok daha rahat bir şekilde çıkmıştı ortaya. Peki ya kendisi? Kendisi de Defne gibi sevgiye aç mıydı? Sevmek ve sevilmek istiyor muydu? Aklındaki bu sorulara herhangi bir yanıt veremese de, tüm mutsuzluğunu söküp almak istercesine daha da sıkı sarıldı kıza...

Defne, Noyan'ın kollarında ne kadar süre kalmıştı bilmiyordu, ama müziğin hareketlenmeye başlamasıyla yavaş yavaş toparlanmaya başladı. Başım adamın göğsünden kaldırıp, kendisine gülümseyen gözlere baktığında çok yorgundu. "Başım dönüyor. Artık eve gidelim mi?" diye sordu.

"Gidelim Daphne..."

"Ya ama bana ne zamana kadar Daphne diye hitap edeceksin? Neden bunu yapıyorsun?"

Noyan bu sözleri anlamazlıktan gelerek "Ne yapıyorum ki?" diye sordu hoş tebessümüyle.

"Ne yaptığım çok iyi biliyorsun aslında. Ama lütfen yapma..."

Noyan kolunu destek vermek istercesine Defne'nin omzuna atarak "Boşver şimdi bunları," dedi. "Hadi Ece'yi ara da bir an önce gidelim..."

Defne konunun yine kasıtlı olarak kapandığının farkında olarak, telefonunu çıkarıp arkadaşını aradı. Fakat Ece ısrarla Tunç'la

gideceğini söyleyince bir şey diyemedi. Noyan ise bu durumdan hiç hoşlanmamıştı ama Defne'nin sağa sola yalpaladığını görünce hemen koluna girdi.

Nihayet arabaya bindiklerinde Defne ilk iş olarak ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkardı. Ardından da yanında oturmakta olan erkeği incelemeye başladı kaçamak bakışlarla. Kendinden öylesine emin bir hali vardı ki Noyan'ın. Fakat bir an sonra yaşadıkları sahneler hayal meyal gelince gözlerinin önüne, utanç içerisinde bakışlarını kaçırdı.

"Ne düşünüyorsun Daphne? Biraz kendine gelince, gözlerin yine fel fecir okumaya başladı."

Defne bu sözler üzerine alaycı bir şekilde gülümsedi ve "Allah Allah! Araba kullanırken gözlerimi nasıl görüyorsun acaba?" diye sordu.

Noyan da Defne'nin gülümsemesine eşlik ederek "Ben görürüm," dedi kendinden emin.

"Tabii canım tabii. Eminim görürsün..."

İkili birbirleriyle uğraşır bir vaziyette eve vardıklarında, Defne'nin yüzünde keyifli bir tebessüm vardı. Kapının önüne kadar birlikte yürüdükten sonra elini dostça uzatarak "Teşekkür ederim, zahmet oldu" dedi.

"Rica ederim. Benim için zevkti..."

Tokalaşır bir vaziyette ayakta dikilirlerken, uzun uzun birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Noyan ise karşısındaki güzelliğe daha fazla kayıtsız kalamadı. Defne'nin şaşkın bakışları altında yanağına minicik bir öpücük bıraktı.

"Tatlı rüyalar peri kızı..."

BALIK

Yoğun geçen gecenin sonunda Defne, yatağına uzanmış, fazlasıyla ilginç biten geceyi düşünüyordu. Gözlerini kapattığında yaşadığı hayal kırıklığı aklına geldi ilk olarak. Mert'in dengesiz hareketlerini, kendisine fazlasıyla samimi davranıp, ardından da kaşla göz arasında buhar olmasını anlamlandırmaya çalıştı. Merak ettiği ise görüştüklerinde, bu hareketiyle ilgili nasıl bir açıklamayla karşısına çıkacağıydı. Kim bilir belki de ablası haklıydı. Yanlış kişinin peşinde, boş yere zaman harcıyordu. Mert kendisini seviyor olsa bir dakika olsun yanından ayrılmazdı. Sonuçta Tunç ve Ece'ye baktığında bile bu durumun ayrımına varabiliyordu. Tunç, gece boyu Ece'nin yanından hiç ayrılmamış, ilgisini hiç esirgememişti.

Sıkkın bir şekilde yastığına sarıldığında, gözünün önüne dolusan görüntüler zihnini bulandırdı. Noyan'ın geniş göğsüne yaslandığı, kollarını beline sardığı o anlarda ne kadar da huzurluydu. Uzun süredir yuvasından ayrı olan bir insanın, özlem dolu kavuşma anı gibiydi o anlar. Anlamadığı şey ise Noyan'ın neden kendisiyle dans etmek istediğiydi? Ne de olsa araları pek iyi sayılmazdı. Üstelik gece boyu defalarca da zıtlaşmıştı adamla.

'Adam resmen seni öptü...'

Defne kafasındaki geveze sesi susturarak "Arkadaşça bir öpücüktü o," diye mırıldandı kendi kendine.

'Tabii canım, eminim öyledir.'

Zihni bir türlü susmak bilmiyordu. Evet o ufacık öpücük afallatmıştı kendisini ama... Sanki hoşuna da gitmişti...

"Ah tabii ki hayır! O gıcığın beni öpmesi niye hoşuma gitsin ki?"

Defne, içsel bir hesaplaşma içerisindeyken, benzer bir durumu da Noyan yaşıyordu. Ilık bir duşun ardından yatağın üzerine oturmuş ve kara kara düşünmeye başlamıştı. Aynı zamanda da kızgındı kendisine. Defne'ye haddinden fazla yakın davranıyordu. İlişkileri onu ne ilgilendirirdi ki? Yaşadığı hayal kırıklığı ya da mutsuzluğu? Ne diye kızı öpüyordu? Amacı neydi?

Kafasını kızgınca sağa sola sallarken "Yapma bunu!" diye söylendi kendisine. Defne'ye ahşmamahydı ya da onu kendisine alıştırmamalıydı. Yoksa...

Sadece işine odaklanmahydı. Çeşme'ye niye gelmişti? Aksayan işleri toparlamak, yoluna koymak için. Nitekim kısa süre içerisinde restoranla ilgili birçok sıkıntıyı halletmişti. İşletme müdürünü değiştirmiş, işini aksatan elemanların yerine yenilerini almış, hesapları düzenlemiş ve daha bir sürü önemli ayrıntıyı halletmişti. İşte böyle olmalıydı. Sadece işine odaklanmah, geri kalan her şeyi boşvermeliydi. Mantığı gerçekten de çok güzel konuşuyordu, ama ya sevmeye, sevilmeye hasret kalmış yüreği... O da aklıyla uzlaşabilecek miydi? Bu soruya nedense cevap veremedi. Belki de vermek işine gelmedi...

Pazar günü gelip çattığında Defne hiç tahmin etmediği bir organizasyonun içinde buldu kendini. Noyan yakın dostlarını teknesine davet etmiş, Defne de ablasının yoğun ısrarlarına maruz kalınca kabul etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki Ece'yi de kendisine eşlik etmesi için ikna edebilmişti de, azıcık morali düzelir gibi olmuştu. Sonuçta bütün günü kös kös oturup, laf dinleyerek geçirmek istemiyordu. Hem bunun yanı sıra Ece'yle parti gecesinden beri görüşememişlerdi ve Tunç'la aralarında neler olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Yola koyulduklarında ise anlamlandıramadığı bir şekilde heyecanlı hissediyordu kendisini. O geceden sonra Noyan'la yeniden yüz yüze geleceklerdi, ama nasıl davranması gerektiğini hiç bilmiyordu.

Ece'yi de alıp marinaya vardıklarında, mağazalara göz atar bir halde yürümeye başladılar. Güneş gökyüzünde tüm yakıcılığıyla parıldıyordu ve insanın tenini okşayan hafif bir esinti vardı. Defne pembe begonvillerin çepeçevre sardığı mağazalara bakarken mut-

lulukla gülümsüyor, içinin açıldığını hissediyordu. Çeşme'nin havasını, suyunu, her şeyini çok seviyordu ve tatilini burada geçiriyor olmaktan memnundu.

"Bakıyorum da yüzünüzde güller açıyor hanımefendi. Anladığım kadarıyla Mert'le işler tıkırında gidiyor, öyle mi?"

Defne, arkadaşının mırıldanarak söylediği sözleri duydu, ama bu sözler sadece suratının asılmasına sebep oldu.

Enişteşinin ve ablasının mağazalardan birine girmesini fırsat bilerek Ece'yi kuytu köşe bir yere çekti ve "Ne tıkırındası?" dedi. "O gece siz gittikten sonra defalarca aradım beyefendiyi ama cevap vermedi. Sap gibi öylece bıraktı beni."

Ece elini ağzına götürerek "İnanmıyorum!" diye ciyakladı. "Ama neden? Neden böyle bir şey yapmış olabilir ki? Aranız gayet iyiydi. Hatta öyle sarmaş dolaş dans ettiğinizi görünce çok sevinmiştim."

Defne, Mert'in kendisine sıralamış olduğu bahaneleri saydıktan sonra "Bıktım artık!" dedi. "Bu ne yani? Sürekli peşinden mi koşacağım onun? Bu sefer kararlıyım, yüzüne bakmayacağım."

Ece duyduğu bu sözler üzerine arkadaşına hak vermeden edemedi. Defne'nin kolunu destek verircesine sıkarak "Haklısın," dedi anlayışlı bir ifadeyle. "Boşver, süründür biraz beyefendiyi."

Hep birlikte iskeleye çıktılarında Defne'nin kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. 'İyice manyaklaştım ben.' İçten içe söylenip, kendisine telkinler vermeye çalışsa da, yüreğinde çığ gibi büyüyen heyecana engel olamıyordu. Nihayet Noyan'ın 'Poseidon' adındaki teknesinin önünde durduklarında Ece, "Sen bana tekne gezintisi dedin, ama adamın bildiğin yatı var," dedi dişlerinin arasından. "Bu arada belli ki tıpkı senin gibi mitolojiye çok düşkün."

Defne 'Poseidon' ismine ters ters baktıktan sonra "Aman ne sevindim!" dedi. Bu esnada Noyan merdivenlerin başında belirmişti. Gülümseyen gözlerle kendilerini karşılarken, "Hoş geldiniz" dedi. Defne kendisine uzatılan eli sıkarken, ilk defa Noyan'ın yüzüne bakabildi. Ama sanki... O geceki gibi değildi bakışları. Daha mesafeli gibiydi.

Güverteye doğru ilerlerken hem şaşkın, hem de kızgındı. Par-

tiden dönerlerken Noyan'ın arabadaki neşeli hallerini, bakışlarını, verdiği öpücüğü hatırladıkça kızgınlığı daha da katlandı. "Dengesiz!" diye mırıldandı kendi kendine, ama aslında bir yandan da üzgündü. Çevresindeki bütün erkekler önce sıcak davranıyor, ardından da köşe bucak kaçıyorlardı kendisinden. Bu acı gerçeği düşündükçe de ister istemez canı sıkılıyordu. Bir süre sonra ablasının dedikoducu arkadaşlarından Melda ve buzdolabı kocası gelince ise can sıkıntısı daha da katlandı.

"Aman Allahım! Bunlar da mı gelecekti?" Ece, manidar bakışlarını Defne'nin üzerine dikerek "Biliyordun, değil mi?" diye sordu.

Defne gözlerini kaçırıp kem küm etmeye başladı. "Şey... Yani aslında... Biliyordum da..."

"Of tamam, anladım. Ama beni resmen tongaya düşürdün."

Ece daha konuşacaktı ama Melda'nın "Kızlaar!" diye kendilerine yönelmesiyle, yüzüne sevimli bir ifade kondurdu.

Bu andan sonra Noyan'ın birkaç arkadaşı daha gelmiş ve yola koyulmuşlardı. İki arkadaş kös kös oturup, sohbet etmekte olan grubu izlerlerken "Yaa bizim ne işimiz var bu morukların arasında?" diye söylendi Defne.

Ece bu söz üzerine kis kis güldü. "Moruk dediklerin en fazla 28 yaşında ki, o da enişten ve Noyan." Ardından Defne'nin kolunu dürterek, "Hadi kalk da dolaşalım biraz," dedi. "Yoksa valla denize atacağım kendimi. Baksana şu Melda'ya! Soluk almadan konuşuyor kadın."

İki kız izin istedikten sonra teknenin ön kısmına doğru yürüdüler. İyice uzaklaştıklarında Defne "Hadi anlat bakalım, Tunç'la neler oldu?" diye sordu meraklı bir ifadeyle. Bu soruyu duyunca Ece'nin gözleri parıldamış ve olup biten her şeyi iştahlı iştahlı anlatmaya başlamıştı.

"Ne yani, bayağı bayağı öpüştünüz mü?"

Ece sevinçle kafasını sallarken "Hem de ne öpüşme..." dedi. "Resmen ölüyordum. Ayaklarım yerden kesildi diyebilirim."

Defne arkadaşının yüzündeki ışıltılı ifadeye gülerek "Peki daha fazlası da oldu mu?" diye sordu. Ece'nin gözlerini kaçırdığını görünce ise, "Oldu değil mi?" diye heyecan içerisinde bağırdı.

"Dur kızım, sakin ol. Daha fazlası dediğin... İşte yani... Ne bileyim..."

"Of utanma da söyle. Kalçalarına mı dokundu?"

Ece kafasını olumlu anlamda sallarken, "Kalçalar, göğüsler..." dedi.

Defne "Yani kısaca her yerimi elledi diyorsun?" diye sordu tekrar onay istercesine.

Ece arkadaşının sözüne gülerken "Amma romantiksin ha!" dedi. "Elledi, değil okşadı diyeceksin."

"Peki ne hissettin? Hoşuna gitti mi?"

Ece "Tabii ki hoşuma gitti," diye cevapladı arkadaşının sorusunu. "Ama bundan daha fazlasına cesaret edebileceğimi sanmam."

Defne bu sözleri onaylarken, "Bence de daha fazla ileri gitmeyin zaten," dedi. "Sonuçta ne olursa olsun, Tunç'u henüz tam anlamıyla tanıyor değilsin. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemem. Lütfen dikkatli ol, olur mu?"

Ece "Tamam," dedikten sonra, "Eee sen anlat bakalım," diye devam etti. "Biz gittikten sonra ne yaptın, ya da yaptınız mı demeliyim?"

Defne, Ece'nin anlamlı anlamlı gülümsediğini görünce, umursamaz bir ifade takındı ve düz bir sesle olan biteni anlatmaya koyuldu.

"Neee!! Şimdi sen o baklavalara sarılarak dans ettiğini mi söylüyorsun?"

Defne kahkahalarla gülmeye başladı. "Ya sen hakikaten manyaksın kızım! Baklavalarla kafayı bozmuşsun. Ben uçmuşum zaten, baklava düşünecek halim mi vardı?"

Ece elini 'Anlat, anlat,' dercesine sallayarak "Sonra ne oldu peki?" diye sordu.

Defne her şeyi açık açık anlatırken Ece'nin suratı kimi zaman şaşkınlık dolu, kimi zaman ise bilmiş bir ifadeye bürünüyordu. Öpücük olayını duyunca ise elini ağzına götürerek "İnamıyorum, bu adam sana abayı yakmış!" diye bağırdı.

Defne, az önceki soğuk karşılaşma olmasaydı arkadaşının sözlerine hak verebilirdi, ama sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

"Aman aman, tavırlara bak... Kızım bu adam senden hoşlanıyor belli ki. Ne hava yapıp duruyorsun."

"Hayır canım, o da tıpkı benim gibi alkollüydü ve ne yaptığının farkında değildi."Böyle söyledi ama içten içe bir ikilem yaşamıyor da değildi. Fakat gözlerinin önüne gelen soğuk bakışlarla 'Kesin kendinde değildi' diye düşündü.

Bu esnada koylardan birinde demir atılmış, belli ki yüzme molası verilmişti. İki kız kendilerine doğru yürüyen Venüs ve Melda'yı görünce, konuşmalarına son verdiler ve yüzlerine tatlı tebessümler kondurdular.

"Hadi kizlar, giyinin de bir an önce yüzelim."

İki arkadaş kamaraya girdiklerinde,ratı ve çantası ile alt kabinden yukarı çıkmakta olan Noyan'la karşılaştılar.

"Her şey yolunda mı?"

Noyan, Defne'nin gözleriyle buluşmaya çalıştı, fakat peri kızı bakışlarını başka yöne odaklamıştı. Sabahki mesafeli tavrına bozuk olduğunu anlamamak ise imkânsızdı. Bu durum hiç istemese de aslında hoşuna gidiyordu. Demek ki geceden sonra daha samimi olacaklarını düşünmüştü.

"Yolunda tabii. Şey... Nerede giyinebiliriz? Gösterebilirsen seviniriz."

Noyan misafir odalarından birine götürdü kizları. Oda minicikti, ama buna rağmen her türlü lükse ve konfora sahipti. Defne, çantasındaki eşyalarını karıştırırken üzerindeki bakışların farkındaydı.

"Ne var? Ne diye yiyecekmiş gibi bakiyorsun?" diye söylendi Ece'ye bakarak.

"Neden Noyan'a buz gibi davranıyorsun? Sonuçta adam o kadar gülümsedi, ilgili davrandı."

"Ay Allah razı olsun beyefendiden! Ya sen ne kanıyorsun onun bu cici tavırlarına. Daha iki gün önce yaptıklarını unuttun mu? Onun yüzünden ayaklarım cayır cayır yanmıştı hatırlarsan."

Ece çantasındaki bikinisini çıkarırken "Ama sen de onu yakmıştın," dedi.

Defne yüzünü buruşturdu ve "Off iyi ki bir yaktık yani!" dedi. "Neyse boşver şimdi bunları. Bak sana ne göstereceğim..."

Çantasından çıkardığı siyah mayokiniyi üzerine tutarak, "Nasıl ama?" dedi gülen gözlerle.

"Nereden buldun bunu? Çok hoşmuş..."

Defne arkadaşının yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi görünce gülümsedi. "Ben bulurum," dedi şımarık tavrıyla. "Buldum ama dünyanın parasını da verdim yani."

"Hadi üzerine giy de bir göreyim bu çok pahalı cicini."

Defne mayokiniyi çantasına geri koydu. "Hayır, bunu yüzdükten sonra giyeceğim," dedi floral bir bikini alırken.

Yukarı çıktıklarında hiç vakit kaybetmeden Ege'nin serin sularına bıraktılar kendilerini. Yüzme faslının ardından ise herkes kendi keyfindeydi. Rüzgar ve Noyan, balık tutmak için teknenin ön kısmına geçmişler, kızlar ise güneşin altına serilmişlerdi. Melda'nın kocası ve Noyan'ın arkadaşları güvertede içkilerini yudumluyorlardı.

Ece'nin telefonu çalmaya başlayınca iki kız okudukları gazetelerden başlarını kaldırdılar. Arayanın kim olduğunu görünce, Ece'nin gözleri parıldadı."Tunç arıyor," dedikten sonra, yerinden kalkarak merdivenlere yöneldi. Defne ise sıkıntıyla iç geçirerek oturur pozisyona geçti ve güneşlenirken bile çene çalmaktan kendini alamayan Melda'ya baktı bezgin gözlerle. En iyisi aşağı inip üzerini değiştirmesiydi. Hem ütülenmiş olan başı da biraz dinlenmiş olurdu. Merdivenlere yöneldiğinde ablasının, "Defne! Enişteyle söyle de azıcık mola versin?" diye seslendiğini duydu. "Güneşin altında çok kaldı, sonra rahatsız olacak."

Defne 'Sana ne abla. Koskaca adam, çocuk mu sanki?' diyecekti, ama laflarını yutarak kafasını sallamakla yetindi.

Teknenin ön tarafına doğru geldiğinde rat sallayan ikiliyi gördü. Çekingen tavırlarla yanlarına yaklaştığında enişte "Hoş geldin," dedi neşeli bir tonda.

Defne, inceler gözlerle kendisine bakmakta olan Noyan'a aldırmamaya çalışarak "Hoş bulduk," dedi. "Nasıl gidiyor, bir şeyler tutabildiniz mi?"

Rüzgar az ilerideki büyükçe kovayı göstererek, "Ben değil, ama Noyan birkaç tane tuttu," dedi. Defne kovaya doğru yürüdüğünde,

suyun içerisindeki balıkları gördü. Balıkların birbirleri üzerinden geçmeye çalışarak yüzdüklerini görünce ise, "Pis cani!" diye mırıldandı kendi kendine. Balıklarla oynarken, "Ablam mola vermeni söyledi enişte," dedi. Rüzgar bu sözü duyunca elindeki ratı kenara koydu. "Anlaşılan birileri beni özlemiş galiba," dedi Defne'ye göz kırparak.

Defne bir süre daha balıkların acınası haline bakıp doğrulduğunda Noyan'la göz göze geldi.

"Ne yapıyorsun Daphne? Yoksa balıklara beni mi şikâyet ediyorsun?"

Defne bozuk bir ifadeyle, "Çok komiksin," dedi.

"Bakıyorum da yine huysuzluğun üzerinde."

Defne dalgacı bir tavırla konuşan adamın yanına yürüdü. "Bakıyorum senin de her zamanki gıcıklığın üzerinde," dedi, yüzüne kondurduğu gülümsemesiyle.

"Dilinden zehir akıyor, ama yüzünde yine o sahte gülümsemen var. Aslında bu haline artık alıştım, ama senin için üzülüyorum. Boş yere rol yapmak zorunda kalıyorsun."

Defne duyduğu sözlerle içten içe kuduruyordu ama sakin olmaya çalıştı. Yoksa gerçekten de elinden bir kaza çıkacaktı. Noyan ise okkalı sözlerine hâlâ devam ediyordu.

"İstersen bir iki kadeh içki iç, rahatlarsın..."

Defne bu son söz üzerine artık daha fazla kendisine hâkim olamadı. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki!" dedi adeta tükürürcesine. "Nereden çıktıysan karşıma..."

Karşısındaki adamın suratının asıldığını görünce biraz da olsa içi soğumuştu Defne'nin. Ama buna rağmen hâlâ hırsım alamamıştı. Noyan'ın herhangi bir cevap vermesini beklemeden gidiyordu ki, aklına şeytani bir intikam planı geldi. Yüzünü kaplayan keyifli sırıtışıyla balıkların bulunduğu kovanın yanına gitti. "Merak etmeyin, birazdan özgürlüğünüze kavuşacaksınız," diye mırıldandı haince bakan gözleriyle. Hemen ardından da seri hareketlerle kovayı kaldırdı ve içindeki balıkları denize döktü.

"Ne yaptın sen Allahın cezası!!!"

Defne kovayı yere fırlatıp Noyan'a döndüğünde, adeta dehşete

kapıldı. Noyan elindeki ratı bir kenara fırlatmış ve öldürücü gözlerle kendisine doğru atılmıştı.

Dudaklarından dökülen çığlığıyla koşarken, Defne'nin tek düşüncesi yakalanmadan bir an önce ablasının yanına varmaktı. Eğer yakalanırsa... İşte o zaman ne olacağını tahmin dahi edemiyordu. Kamaraya dalıp merdivenleri tırmanırken, Noyan'ın pes etmiş bir halde kamaranın girişinde durduğunu gördü. Kendisine öfkeyle bakmakta olan adama pis pis gülümsedikten sonra, merdivenleri tırmanmaya başladı. İntikamını almıştı...

Noyan ise öfkesini dindirmeye çalışırken kendisine şaşkın şaşkın bakmakta olan arkadaşlarına aldırmadan alt kata indi. Bu sefer beklemeyecek, bu hareketin cezasını hemen verecekti. Neredeyse iki saatini o balıkları tutmak için harcamıştı ve küçük şeytan bir çırpıda bütün emeklerini heba etmişti. Yatak odasındaki çekmeceleri hızla karıştırıp, aradığını bulduğunda ne yapacağını biliyordu...

Defne gümbür gümbür atan kalbiyle yukarı çıktığında resmen titriyordu. Bu durumu kimseye fark ettirmemeye gayret ederek şezlonguna uzandığında hâlâ titrer vaziyetteydi. Ece'nin anlamaz gözlerle kendisine baktığını görünce gergince gülümsedi.

"Mahvoldum ben..."

Ece Defne'nin kaygı dolu gözlerine bakarak "Yine ne oldu?" diye sordu. Duyacaklarından korkuyordu.

Defne bir süre kem küm ettikten sonra, az önce yaşadıklarını olanca çıplaklığıyla Ece'ye anlattı...

"Sen kesinlikle manyaksın Defne! Sen delisin kızım! Ama söyleyeyim, bu sefer gerçekten yandın!"

Ece, Defne'nin gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördü, ama hiç umursamadan devam etti. "Ben sana demedim mi bu adamla uğraşma diye? O senin baş edebileceğin biri değil. Göz göre göre başına iş açıyorsun..."

"Ne yapayım, o da beni kışkırtmasaydı."

"İyi de yani senin yaptığın da az değil. Adam saatlerdir güneşin altında balık tutmaya çalışıyor. Sen kalk adamın balıklarını denize at. Olacak şey değil."

Defne omuzlarını silkerek, "Ne güzel işte, sayemde balıklar özgürlüklerine kavuştular," dedi.

"He iyi bakalım, sen nasıl özgürlüğüne kavuşacaksın acaba."

İki kız kafa kafaya vermiş, fısır fısır konuşurlarken, merdivenin başında beliren Noyan'ı gördüler. Defne hemen gözlerini kaçırdı, ama dişlerinin arasından "Nasıl görünüyor, sinirli mi?" diye sordu arkadaşına.

Ece, Noyan'ın gayet keyifli bir halde sohbet ettiğini görünce "Yooo, tam tersi çok rahat görünüyor," dedi. "Belki de öyle görünmeye çalışıyor, bilemiyorum."

"Neyse... Aşağı inip üzerimi değiştireceğim."

Defne, huzursuz bir şekilde odaya girdikten sonra kapıyı kapatıp yatağın üzerine oturdu.Yaptığı hareketi baştan sona düşünmeye başladı. Noyan'ın gözlerindeki o korkunç ifade gelince aklına, huzursuzluğu daha da arttı. Bu sefer çok daha fazla ileri gitmişti galiba. Ama özellikle alkol konusundaki imasına o kadar hiddetlenmişti ki, hıncını çıkarmak istemişti. Bir süre öylece oturup kendisiyle hesaplaştıktan sonra, "Neyse olan oldu artık..." diye mırıldanarak çantasına uzandı. Fakat çantayı açıp bayılarak almış olduğu mayokinisini eline aldığında, karşılaştığı manzarayla adeta dehşete düştü. Mayokinisi dörtbir yanından kesilmiş, lime lime edilmişti. Ağlamamak için kendisini zor tutarak hemen çantadaki diğer bikinileri çıkarmaya başladı. Fakat onlar da parça parçaydı. Bir hışımla bikinileri sağa sola fırlattıktan sonra "Hayıır!" diye inledi. "Öldüreceğim seni Allahın belası!!"

Parçalanmış mayokinisini yeniden eline aldı ve mutsuz gözlerle bakmaya başladı. Bir kere bile giyemeden heba olup gitmişti. Ayağa kalkıp yere saçtığı bikinileri toplarken hissettiği üzüntü tüm benliğini ele geçirmişti. Cezasının bu kadar çabuk gelebileceğini hiç tahmin etmemişti. Bikinileri ve mayokiniyi çantasına tıkıştırdı söylenerek. Odadan çıkmak için kapıyı açtı, ama karşısında dikilen Noyan'ı görünce hem korktu hem de şoke oldu.

"Ne oldu Daphne? Bir sorun mu var?"

Defne kapıldığı öfke seli içerisinde, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmış adamın üzerine atıldı.Çıplak göğsünü yumruklarken, "Öldüreceğim seni!" diye bağırıyordu. Noyan karşısındaki kızın dellenmiş haline hiç şaşırmamıştı. Defne'yi kolundan tuttuğu gibi

odaya soktu ve kapıyı sertçe kapattı. Yanakları öfkeyle kızarmış kızı kapıya yasladıktan sonra, "Benimle baş edemezsin" dedi tehditkâr bir tonda. "Yol yakınken pes et. Sen de rahat edersin, ben de."

Defne üzerine abanan Noyan'ı itmeye çalışırken "Asla!" diye bağırdı. "Asla pes etmeyeceğim! Çok istiyorsan sen pes et..."

Noyan alaycı bir ifadeyle güldü ve "Pes edeceksin Daphne," dedi. "Ve ben senin pes edişini büyük bir zevk içerisinde izleyeceğim..."

Defne elinde olsa karşısındaki adamı bir kaşık suda boğabilirdi. "Seni gördüğüm güne lanet olsun!!"

"Öyle mi? Ama o gece, küçük bir kız çocuğu gibi sarılırken bana, hiç böyle demiyordun."

Defne, bu sözleri duyunca apışıp kaldı. O anki zayıflığına lanet ederek bakışlarını kaçırdı. Birkaç saniye sonra kendisini toparladığında "O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi, büyük bir inkar içerisinde.

Noyan, Defne'nin her zamanki gibi yalan söylediğinin farkındaydı. Gözlerini kendisine tereddütlü bir ifadeyle bakan kızın gözlerine dikti. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun gerçekten?" diye sordu.

Defne kafasını sağa sola sallayarak "Hiçbir şey," dedi.

"Bana sarıldığını, başını göğsüme koyduğunu, arabadaki konuşmalarımızı... Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Defne "Hayır," dedi, her ne kadar a'dan z'ye her şeyi hatırlıyor olsa da.

"Öyle mi Daphne?"

Noyan yüzünü Defne'ye doğru yaklaştırırken, kızın elle tutulur heyecanının farkindaydı. Peri kızının dudağının tam kenarına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra, "Peki bunu da mı hatırlamıyorsun?" diye fısıldadı...

Neredeyse dudağında hissettiği dudakiar, Defne'nin heyecandan bayılacak hale gelmesine sebep olmuştu. Tüm benliğini saran yakıcı öfke, yerini şaşkinlığa, kalp çarpıntısına bırakmıştı. Noyan dudakiarım o kadar uzun süre tutmuştu ki o minicik köşede, bir an daha fazlasının olacağını sandı. Peki istiyor muydu? Daha fazlası-

nın olmasını, o belki de yüreğine dokunacak olan dudakları hissetmek istiyor muydu? Bu sorunun yanıtını veremeden Noyan yavaş yavaş geriye doğru çekilmiş ve koyulaşmış gözlerini gözlerine dikmişti. Sanki kararsız gibiydi. Bir adım öteye gitmekten ya da belki daha fazlasını istemekten korkuyor gibi bir ifade vardı yüzünde. Nitekim bir süre sonra alnını alnına dayadı ve "Pes et," diye mırıldandı. "Yoksa... Yoksa ikimizi de ateşlere atacaksın..."

RESTORAN

Noyan, lafını bitirdiğinde elini Defne'nin saçlarına götürdü. Hayranı olduğu o ipeksi yumuşaklığı okşamaya başladı. Kollarının arasındaki peri kızının göğsü heyecanla inip kalkıyor ve bu görüntü aklına olmadık sahnelerin gelmesine sebep oluyordu. Defne'nin dolgun göğüslerine odakladığında gözlerini, tüm benliğini baştan ayağa kaplayan arzuya engel olamadı. Salt hayvani duygularla, kendisine ürkek gözlerle bakan kıza sahip olmak istediğinin farkındaydı. Ama neredeyse teslim olmakta olduğu bu hisler, ister istemez suçluluk duymasına sebep oldu. Kendini toparlamalı ve kapıldığı bu çılgınca düşüncelerden bir an önce kurtulmalıydı. Yavaşça geriye çekildiğinde, Defne'nin yaşadıklarından dolayı sarsılmış olduğunu gördü. Kendine hâkim olmaya çalışsa da, titrediği açıkça belli oluyordu. Son bir kez... Son bir kez daha baktı o korku dolu gözlere. "Sana zarar vermek istemiyorum Daphne," diye mırıldandı. "O yüzden..."

Bundan sonrasında devam edemedi Noyan. 'O yüzden benden uzak dur' diyecekti, ama dili varmıyordu söylemeye. Her şeyden önce uzak durmasını istiyor muydu ki? Kafasını huzursuzca sağa sola salladıktan sonra kapıyı açtı ve çıktı.

Noyan çıktıktan sonra, Defne uzun süredir tutmakta olduğu soluğunu koyverdi. Elini göğsüne götürdü. O kadar hızla atıyordu ki kalbi, bir an duracağından korktu. Noyan'ı kapıda gördüğü andan itibaren o kadar çok duyguyu bir arada yaşamıştı ki, serseme dönmüştü. Korku, öfke ama hemen ardından gelen heyecan darmadağın etmişti onu. Noyan'ın alnını alnına dayayışı, ipeksi öpüşü, saçlarını okşayışı... Sadece ruhunu değil aklını da kanat-

landırmıştı. Ama söylediği o sözler... Davranışlarıyla öylesine tezat içerisindeydi ki, anlamlandırabilmek çok güçtü. Pes etmesini istiyordu; ama aslında asıl pes etmeyen oydu. Peki ya kendisi... Noyan'dan etkilendiğinin farkındaydı, fakat bir insan nefret ettiği birine bu tarz duygular besleyebilir miydi ki? Bu çok saçmaydı...

Grubun yanına döndüğünde Ece'nin soru dolu bakışlarıyla karşılaştı. Ardından da olan biteni anlatmaya başladı ama Ece'nin kıkırtılarını duyunca suratı asıldı.

"Oh olsun sana. Kusura bakma ama hak etmiştin bunu..."

"Sen kimin tarafındasın? Benim mi, yoksa onun mu?"

Ece, Defne'nin siteminden zerre kadar etkilenmemişti. "İkinizin de halini görüyorum. Birbirinizden farkınız yok bence. O yüzden taraf olduğumu söyleyemeyeceğin. Çok da masum olmadığını sen de biliyor olmalısın."

Arkadaşının haklı sözleriyle Defne'nin suratı asıldı. Bir an sonra ise denizden tekneye tırmanmakta olan Noyan'a ilişti gözleri.

"Şunun yakışıklılığına bak! Böyle seksi bir adamla didişeceğine..." Ece daha konuşacaktı, ama Defne'nin uyarı dolu bakışlarıyla karşılaşınca susmak zorunda kaldı.

Defne kaçamak bakışlarla havlusuna uzanan Noyan'ı dikizlerken, arkadaşına hiç istemeden de olsa hak veriyordu. Bu fazlasıyla uzun boylu, yapılı adam hakikaten çok çekiciydi. Ve... Az önce Noyan'ın üzerine abandığı o sahneler gelince aklına, kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla başını önüne eğdi. Üstüne, bir de o heybetli bedenin ağırlığını üzerinde hayal edince huzursuzca kıpırdandı. Bir yandan da hayretler içerisindeydi. Geçen yazın başından beri Mert'ten hoşlanıyordu, ama onunla bile böylesine müstehcen şeyler hayal etmemişti. Yok yok... İyice saçmalamaya başlamıştı ve bir an önce kendine gelmezse gerçekten de başını belaya sokacaktı.

O dakikadan sonra hep birlikte yemek yenmişti. Defne, Noyan'la göz göze gelmemek için insanüstü bir çaba gösteriyordu. Tek dileği günün bir an önce bitmesiydi...

Günün bir diğer olayı ise Venüs ve Rüzgar cephesinden geldi. Akşama doğru durakladıkları bir koyda, yanlarına demirleyen tekneden tiz bir kadın sesi duyuldu.

"Rüzgar!! Noyan!!"

İki adam eski okul arkadaşları Gülce'yi görünce, oturdukları yerden hemen fırladılar. Venüs ise kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyordu hâlâ. Fakat Rüzgar'ın abartılı ilgisinden anladığı kadarıyla, kocasının fazlasıyla sevdiği birisiydi. Rüzgar'ın yanına gittiğinde "O kim?" diye sordu olağan çıkmasına çalıştığı ses tonuyla. Rüzgar ise bu soruyu işitince, keyifli bir ifadeyle karısına döndü. "Saint Joseph'ten Gülce. Çok severim kendisini. Uzun zamandır görüşmüyorduk."

Gülce güverteye ayak bastığında coşkulu bir neşeyle önce Rüzgar'a, sonra Noyan'a sarıldı. Venüs kocasının yanında öylece dikilmekten rahatsız, kendisini adeta yok sayan kadına dikti gözlerini. Üstelik Rüzgar da zahmet edip kendisini tanıştırmamıştı. Bu duruma içerlemiş bir halde, neşeli bir sohbete dalmış olan üçlüyü kendi hallerine bıraktı. Kardeşinin yanına oturduğunda, sinirden köpürüyor, yumruklarını sıkıyordu. Defne her ne kadar ablasını yatıştırmaya çalışsa da başarılı olamadı.

O gün akşama doğru gezintileri bittiğinde, iki kardeşin de suratı sirke satıyordu. Özellikle Venüs, Gülce'in kocasına olan samimi tutumundan hiç hoşlanmamış, kafasında olmadık senaryolar üretmeye başlamıştı yine.

Eve vardıklarında Defne, ablasının gerginliğinin farkındaydı. O yüzden iyi geceler diyerek hemen kendi odasına çıktı. Venüs ise Rüzgar'ın suratına bile bakmadan odaya girdi. Üzerindeki elbiseyi çıkarmaya başladı sinir harbi içerisinde. Bir an önce ılık bir duş alıp rahatlamak istiyordu. Rüzgar'ın "Neyin var?" lafına hiç aldırmayarak ve tek kelime dahi etmeyerek, banyoya doğru yürümeye başladı. Rüzgar ise ne olduğunu anlayamaz bir halde karısının arkasından bakıyor, ne yapmış olabileceğini düşünüyordu şaşkın şaşkın.

Düşünceler içerisinde banyoya girdiğinde, duşakabinin camlı kapısını açtı ve karısının biçimli vücudunda dolaştırdı hayran bakışlarını. Ardından da muzip bir ifadeyle "Gelmemi ister misin?" diye sordu ortamı yumuşatmak isteyerek.

Venüs bu teklifi duyunca ters bakışlarını kocasının yeşil gözlerine dikti. O gözlerdeki şehvet dolu parıltıları görünce "İstemem!"

diye tersledi. Şu anda o kadar gergindi ki, tek bir kıvılcım yeterdi patlamasına.

Rüzgar ise karısının verdiği tepkiyi görmezden gelerek duşun altına girdi. Kendisine hâlâ kötü kötü bakmakta olan Venüs'ü incecik belinden tutup kendine yasladı. Çenesini kaldırarak, soru dolu bakışlarını o çok sevdiği masmavi gözlere dikti. "Ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Venüs bir hışımla Rüzgar'ın kollarının arasından çıkmaya çalıştı, ama başaramadı. "Rahat bırak beni!"

"Seni bırakamayacağımı biliyorsun Venüs. Benden imkânsızı isteme."

Venüs derin bir of çekerek "Lütfen Rüzgar, daha fazla üzerime gelme!" dedi.

"Seni sinirlendiren şeyin ne olduğunu söyle bana."

Venüs bu söz üzerine şaşkın bakışlarını kocasının üzerine dikti. Fakat bu şaşkınlık çok kısa bir an sonra, yıkıcı bir öfkeye bıraktı yerini. Rüzgar'ı iterek, "Bakıyorum da odunluğunun farkında bile değilsin," dedi. Kocasının anlamsız bakışlarıyla karşılaşınca ise, ağzına ne gelirse saymaya başladı. Gülce'yle olan samimiyetinden girdi, kendisini tanıştırma gereği bile duymamış olmasından çıktı.

Rüzgar karısının öfke dolu cümlelerini sakin ve sessiz bir şekilde dinledi. Venüs'ün tüm sinirini kusmasına olanak tandı. Karısının kıskançlığının farkındaydı, ama tanıştırma faslında yapmış olduğu düşüncesizliği de kabul ediyordu. O yüzden, "Kabalığım için affet," dedi. "Haklısın, tam bir odun gibi davranmışım."

Venüs bu özürle yetinmeyerek "O kadın neden senin koluna giriyor?" diye hırladı. "Neden ağzına düşecekmiş gibi sokuluyor sana? Bana bunları açıklayabilir misin? Başka bir erkek aynı şekilde benim koluma girse hoşuna gider mi?"

Rüzgar'ın kaşları bu soruyu duyunca çatılmıştı. "Ne saçma bir soru bu böyle!" dedi sakin olmaya özen göstererek. "Hiçbir erkek senin koluna giremez!"

Venüs tek kaşını kaldırarak "Nedenmiş o?" diye sordu. "Sevgili bayan arkadaşın koluna girebiliyorsa, benim de koluma bir başka erkek girebilir."

Rüzgar yavaş yavaş gerildiğini hissediyordu, ama karısının yaşadığı sinir harbinden dolayı ağzından çıkanı kulağının duymadığının da farkındaydı. "Yeter saçmaladığın! Gülce benim tüm okul hayatımı birlikte geçirdiğim, kardeşim gibi gördüğüm bir arkadaşım. Gülce'nin Defne'den hiç farkı yok benim için. Senelerdir yurt dışında yaşıyor ve neredeyse beş senedir görüşmüyorduk. Bir anlık coşkuyla kendimizi kaybetmemizin sebebi bu yani. Lütfen aklına başka şeyler getirme."

"Umurumda bile değil Rüzgar! O kadınla fazla samimi olmanı istemiyorum bunu bilesin!! Yoksa..." Venüs cümlesini tamamlayamadı. Yoksa ne yapacaktı? Olay mı çıkaracaktı?

"Senden başka kimseyi gözümün göremeyeceğini hâlâ anlayamadın mı Venüs?"

Venüs bu sözü duyunca yelkenleri yavaş yavaş suya indirmeye başladı. Hiçbir cevap veremeden kocasının şefkatle bakan gözleriyle buluştu. Başını geniş göğsüne yaslamasına ve ıslak sırtını okşamasına hiç ses etmedi.

"Seni ilk gördüğüm an var ya... İşte o anda sana mühürlendim ben. Gözlerim mühürlendi, aklım, yüreğim, ruhum, dilim... O günden sonra sadece sen oldun bende. Tek gayem senin o güzel yüreğine sahip olabilmekti. Dikkatini çekebilmek için elimden ne geliyorsa yaptım. Evet, beni biraz uğraştırdın, ama en sonunda kalbini bana açtın ve benim oldun. Sonsuza kadar da benim olarak kalacaksın. Bunu hiç kimse değiştiremez. Anladın mı beni sevgilim?"

Venüs duyduğu bu sözlerle büyük ölçüde yatışmıştı. Kafasını uysal bir şekilde sallarken "Anladım," diye mırıldandı. Ruhunun derinliklerindeki kıskançlıklardan ve şüphelerden kurtulmaya çalışarak "Beni sakın bırakma," diye mırıldandı. "Sakın terk edip gitme..."

Rüzgar yalvarırcasına bakmakta olan karısının yanağına götürdü elini. Ardından da sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Dudaklarını karısının boynunda gezdirmeye başladığında "Asla," diye fısıldadı. "Seni asla terk etmeyeceğim. Bunu sakın aklından çıkarma..."

Venüs boynunda gezinen dudakların etkisiyle adeta sarhoş olmuş gibiydi. Başını yana doğru eğerek, kocasının işini daha da ko-

laylaştırdı. Rüzgar'ın kaslı omuzlarına sıkı sıkı tutunurken 'Beni asla bırakmayacak' dedi içten içe. Bu cümleyi defalarca tekrarladı zihninde. 'Beni asla terk etmeyecek, asla bırakmayacak...

Fakat her ne kadar kendi kendine telkinler verse de, ertesi sabah paranoyaları yine işbaşındaydı. Rüzgar'ın duşa girmesini fırsat bilip, her zaman olduğu gibi telefonunu kurcalamaya başladı. Bu tıpkı madde bağımlılığı gibiydi. Yaptığınızın ne kadar kötü ve yanlış olduğunu biliyordunuz, ama yine de geri duramıyordunuz. Evet, belki yapınca bir an rahatlıyordunuz, ama sonrası vicdan azabından başka bir şey olmuyordu...

İlk olarak telefon rehberine girip, Gülce'nin numarasının kayıtlı olup olmadığını kontrol etti. Tahmin ettiği gibi kayıtlıydı. Ardından mesajlar bölümüne girdi ve listedeki ilk ismi görünce içi hayal kırıklığıyla doldu.

"Eski günleri yad etmek adına, çarşamba akşamı buluşmaya ne dersin? Çok özlemişim..."

Gülce'nin mesajını okuyunca, Venüs'ün yüzünü ateşler bastı. Kafası uğulduyor, ekranda yazılı olan mesajı art arda okuyordu. Mesaj gece on bir buçukta gelmişti ve Rüzgar yazılanları okumasına rağmen herhangi bir cevap vermemişti. Olumlu düşünmek istiyordu, ama arkadaşı dahi olsa bir kadın evli bir adama gecenin on birinde neden mesaj atardı ki? Bu durum hiç hoşuna gitmemiş, aklına olmadık senaryoların üşüşmesine sebep olmuştu. Rüzgar bu kadınla buluşacak mıydı?

Kahvaltıda Defne'nin meraklı sorularını yanıtsız bıraktı. Defne ise ablasının tam anlamıyla kendisini kapattığının farkındaydı. Fakat biliyordu ki bir süre sonra eteğindeki tüm taşları bir bir dökecekti. Genellikle böyle olurdu. O yüzden daha fazla üstelemedi.

Öğlene doğru Ece'yle birlikte Paparazzi'ye gitmek üzere yola koyuldular. Ece oldukça heyecanlıydı. İki gündür Tunç'u görmüyordu ve içindeki özlem kocaman olmuştu. Defne'nin yüreği ise dalgasız bir deniz gibi kıpırtısızdı. Nasıl kıpırtılı olabilirdi ki zaten? Hiçbir şey hayal ettiği gibi gitmiyordu. Çeşme'ye gelirken Mert'le aralarındaki ilişkinin çok daha farklı bir boyuta taşınacağını düşünmüştü ama... Şu anda elinde koca bir hiç vardı. Üstelik tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de Noyan çıkmıştı başına.

"Ay şunun haline bak! Gören plaja değil de işkence çekmeye gidiyoruz sanacak. Neyin var kızım? Bu suratının hali ne? Yoksa Mert'i göreceğin için sevinmiyor musun?"

Defne gözlerini devirdi. "Öyle bir seviniyorum ki neredeyse zil takıp oynayacağım. Beni o gece öylece ortada bırakıp gittiğini unutmuş değilim hâlâ. Nesine sevineyim?"

Paparazzi'ye adım attıklarında ise işler hiç de Defne'nin tahmin ettiği gibi olmadı. Belini sıkıca saran kollarla heyecanlansa da, aklına üşüşen düşüncelerle gözlerine boş bir ifade kondurdu.

"Hoş geldin güzellik. Çok özlemişim seni."

Defne daha ne olduğunu anlayamadan kendisini Mert'in kolları arasında buldu. Yanağındaki öpücüğü hissettiğinde ise nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi. Mert öylesine hayran gözlerle bakıyordu ki kendisine, hiç istemese de yüreği hareketlenmeye başladı.

Ece ise çoktan Tunç'un etkisine girmişti bile. Hep birlikte şezlonglara kuruldular. Mert "O gece için senden ne kadar özür dilesem az," diyerek lafa başladı. "Siz yanımızdan ayrıldıktan sonra ben de ortalığı kolaçan edeyim dedim. Fakat geri döndüğümde seni bulamadım. Aramak için elimi cebime attığımda ise telefonumun olmadığını gördüm. Bilmiyorum, ya düşürdüm ya da birileri aldı. Lütfen kusuruma bakma güzelim."

Defne doğru olduğuna inanmak istediği bu yalanları ikinci kez dinledikten sonra, "Tamam, sorun değil," dedi. Bu lafların üzerine daha ne diyebilirdi ki? Aslında yüreğinin ücra bir köşesinde ufak bir şüphe kırıntısı vardı, ama üzerinde durmamayı tercih etti.

"Ama eğer sen de kabul edersen o geceyi telafi etmek istiyorum."

Defne soru dolu bakışlarını Mert'in üzerine dikti. "Ne telafisi?"

"Bu akşam baş başa olabileceğimiz bir yerlere götürmek istiyorum seni."

Bu teklifi duyunca Defne'nin yüreği heyecanla çarpmaya başladı. Işıl ışıl parlayan gözlerle "Bu bir yemek daveti mi?" diye sordu.

"Evet güzelim. Tabii eğer kabul edersen."

Defne bu teklife hayır diyemeyeceğinin farkındaydı. Çeşme'ye

adım attığından beri Mert'le baş başa kalabilecekleri anların hayalini kuruyordu. O yüzden hiç düşünmeden "Olur tabii ki," dedi. Bu cevapla Mert'in yüzünde memnun bir gülümseme oluştu. Kolunu Defne'nin omzuna atarak onu kendine doğru çekti. Eli ise kızın yüzünde, saçlarında, kollarında dolaşıyordu. Defne'ye yürekten bağlı olmasa da, yanında olmasından ve kendisine hayran hayran bakmasından çok hoşlanıyordu.

Defne akşam, ablasına yepyeni yalanlar atıp Mert'in arabasına bindiğinde, üzerinde dolaşan beğeni dolu bakışları gördü. "Umarım çok bekletmemişimdir."

Mert ise gözlerini Defne'nin üzerinden zar zor alabildikten sonra, "Seni beklemek benim için zevk," dedi. Ardından da yanağına tatlı bir öpücük bıraktı. "O kadar güzel görünüyorsun ki, gözlerim kamaşıyor..."

Defne bu sözler üzerine utangaç bir tavırla gülümsedi. Mert'in bakışları o kadar anlamlı ve hoştu ki, yüreğindeki son şüphe kırıntısı da o an silinip gitti. Yola koyulduklarında "Nereye gidiyoruz?" diye sordu merak içerisinde.

"Birazdan görürsün güzelim."

Aya Yorgi'ye geldiklerinde hâlâ anlayamamıştı nereye gittiklerini. Fakat kısa bir süre sonra Hanzade'nin önünde durduklarında, gözleri tedirginlikle açılmış bir halde Mert'e döndü. "Burası mı?"

"Evet. Çok sevdiğim mekânlardan birisidir."

Defne gergin bir şekilde gülümsedi ve sadece kafasını sallayabildi. Buraya geleceklerini hiç tahmin etmemişti. Tek dileği ise Noyan'ın restoranda olmamasıydı. Zihninin gerilerinde bir ses yine her zamanki konuşmalarına başlamıştı. 'Neden bu kadar tedirgin oluyorsun? Noyan seni Mert'le görse ne olacak?'

Mert yanına gelip sahiplenici bir şekilde elini tuttuğunda Defne tedirginlikle gülümsedi. Birlikte deniz kenarına nazır, bu fazlasıyla şık restorana doğru yürürlerken kalbi gümbür gümbür atıyor, yüzü şekilden şekle giriyordu. Mert ise Defne'nin bu ruh halinden habersiz, Hanzadelerle olan samimiyetlerinden bahsediyordu.

Nihayet restoranın deniz manzaralı bölümüne adım attıklarında, bir grup arkadaşıyla sohbet etmekte olan Noyan'ı gördü Defne.

Üstelik o da kendisini görmüş ve kaşları anında çatılmıştı. Mert, rezerve ettirdikleri masayla ilgili yanlarına gelmiş olan görevliyle konuşuyordu. Defne kaçamak bakışlarla Noyan'a yeniden baktığında, onun kendilerine doğru yürümekte olduğunu gördü.

Noyan el ele tutuşan ikiliyi görünce oldukça rahatsız olmuştu. "Hoş geldiniz," dedi, gergin çıkmamasına çalıştığı sesiyle. Bakışlarını kısa bir an Defne'nin üzerinde gezdirdikten sonra, kendisiyle samimi bir şekilde konuşmakta olan genç delikanlıya odakladı gözlerini. Mert'i ve ailesini çok uzun zamandır tanıyordu. Hatta ağabeyiyle samimi bir ilişkileri vardı ama bu küçük hergele tam anlamıyla bir baş belasıydı. Ailesinin başına türlü türlü işler açmasının yanı sıra, kızlara karşı olan tutumu herkes tarafından bilinirdi.

Kısa süreli bir sohbetten sonra, ikiliye masalarına kadar eşlik etti. "İyi akşamlar," diyerek yanlarından ayrıldığında sıkıntılıydı. Defne kendisini nasıl bir tehlikenin içerisine attığının farkında değildi ve bu gidişle başına olmadık işler açacaktı. Gece boyu gözlerini hiç ayırmadı ikilinin üzerinden. Fakat Mert'in Defne'ye olan bakışları, her fırsatta dokunmaya çalışması, çileden çıkmasına sebep oldu. Üstelik Defne de içtiği şaraplarla çakırkeyif olmuş ve Mert'in her söylediğine kıkırdamaya başlamıştı. Şahit olduğu her sahne suratının asılmasına, çenesinin kasılmasına sebep oluyordu. Bildiği tek bir şey vardı, Defne'nin bu serseri ile buradan ayrılmasına asla izin veremezdi.

Gitmek için ayaklanmaya başladıklarını görünce ise olağan bir yüz ifadesiyle yanlarına yürüdü. "Umarım güzel vakit geçirmişsinizdir."

Mert'in kafasını olumlu anlamda sallayıp teşekkürlerini sıralamasını dinledikten sonra "Memnun kalmanıza sevindim," dedi. İkili tam ayrılacakken ise Mert'in kolunu tuttu ve "Defne'yi evine ben bırakacağım," dedi.

Mert ve Defne bu cümleyi duyunca, anlamaz gözlerle Noyan'a bakmaya başladılar. "Ne dedin ağabey?"

"Ne dediğimi duydun Mert..."

Defne içinde büyümekte olan öfkeye hâkim olmaya çalışarak ikiliyi izlemeye başladı. Sonuçta buraya Mert'le gelmişti ve tabii ki

Mert'le gidecekti. Üstelik Noyan hangi hakla böyle bir şeye karışabiliyordu ki? Fakat Noyan kulağına eğilip artık ne dediyse, Mert'in suratı aniden asıldı. Bir an sonra Mert'in ona dönerek, "Yarın görüşürüz Defne," demesi ise âdeta şoka girmesine sebep oldu.

Mert'in peşinden gitmek için tam atılmıştı ki, Noyan'ın bileğini sıkıca kavradığını hissetti. "Bırak beni!" diye hırladı kıvılcımlar saçan gözlerle

"Hiçbir yere gidemezsin Daphne."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Allahın cezası?" Defne ciyak ciyak bağırmamak için zor tutuyordu kendini. Noyan elini sıkıca tutup "Benimle gel," dediğinde itiraz edecekti ama vazgeçti. Öfkesini daha sonra patlatmak üzere içine gömdü. Noyan kendisini restoranın içine soktuktan sonra üst kata çıkan merdivenlere yönlendirdi.

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Kes sesini de çık şu merdivenleri..."

Defne bir hışımla merdivenleri çıkarken, intikam yeminleri ediyordu. Odaya girdiklerinde sağına soluna hiç bakmadı bile. Elindeki çantasını hiddetle koltuğun üzerine fırlattı ve çıldırmışçasına bağırmaya başladı.

"Lanet bir adamsın sen! Hangi hakla bana engel olursun? Kimsin sen? Ne sanıyorsun kendini?"

Noyan karşısındaki kızın sinirli hallerine alışıktı, ama ilk defa böylesine çileden çıkmış bir halde görüyordu onu. Defne'nin bakışları vahşi bir hal almış, suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Lütfen sakin olur musun?" Noyan hemen yanlarındaki beyaz deri koltuğu göstererek "Şuraya otur da konuşalım," dedi ama Defne'nin sert tepkisiyle karşılaştı.

"Sakin mi olayım? Sen gerçekten aklını kaçırmışsın! Yaptığın pislikten sonra hâlâ sakin mi olmamı bekliyorsun?!!"

Mert'in kendisini öylece bırakıp gittiğini düşündükçe, hissettiği öfke tüm benliğini ele geçiriyordu Defne'nin. Hele karşısındaki adamın fazlasıyla sakin halleri iyice delirtiyordu kendisini.

"Mert'e ne dediğini söyleyeceksin bana! Ne dedin de bırakıp gitti beni?"

Noyan gayet umursamaz bir ifadeyle yürüyerek sandalyesine

oturdu. Defne de hemen karşısına dikilerek yumruğunu sertçe masaya geçirdi. "Konuşsana!"

"Mert'e ne dediğim seni ilgilendirmez. İkimizin arasında olan bir şey bu. Hem seni o pisliğin elinden kurtardığım için sevineceğine karşıma geçmiş atarlanıyorsun."

Defne bu sözleri duyunca tam anlamıyla çileden çıktı. Gecesini mahvettiği yetmiyormuş gibi, bir de sakin sakin yaptığını savunuyordu. O kadar hınçla dolmuştu ki, elinden bir kaza çıkmaması için kendini zor tutuyordu. Ama en çok da ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Her ne kadar kendisine hâkim olmaya çalışsa da başaramadı. Noyan'ın masasının üzerinde ne var ne yoksa hepsini alaşağı etti. "Senden nefret ediyorum!" Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünün ise farkında bile değildi. Öylesine kaybetmişti ki kendini...

Noyan ise şahit olduğu bu manzarayla adeta şaşkına dönmüştü. Defne'nin kontrolünü böylesine yitireceğini kesinlikle tahmin etmemişti.

Defne her şeyi alaşağı ettikten sonra, Noyan'ın şaşkın gözleriyle karşılaştı. Kendine geldiğinde sağa sola saçtığı eşyalara baktı kocaman açılmış gözlerle. Ardından da gözlerinden hâlâ akmakta olan yaşları hissetti dehşet içerisinde. Ağlıyordu... Oysa o kimsenin karşısında ağlamazdı. Hiç kimsenin hem de... Ağlamak onun için zayıflıktı, düşkünlüktü. Noyan'ın daha fazla kendini o şekilde görmemesi için hemen arkasını döndü. Bir an önce buradan gitmeliydi.

Hızla kapıya yöneldi, ama Noyan kolunu sertçe kavrayarak onu durdurdu. "Gel buraya."

Defne, "Bırak beni!" dedi çatallaşmış sesiyle.

"Gel diyorum sana..."

Defne her ne kadar dirense de, en sonunda Noyan'ın kendisine sarılmasını kabul etmek zorunda kaldı. Ama tek bir adım kalmıştı gözyaşlarının sular seller gibi akmasına. Öylesine direniyordu ki; gözleri yanıyor, boğazı acıyordu.

Noyan ise Defne'yi göğsüne sıkıca yaslamış, kollarının arasında hapsetmişti. "Hadi bırak kendini," dedi. "Benden çekinmene ge-

rek yok. Dilediğin gibi ağlayabilirsin." Sözlerini bitirdiğinde, kollarındaki kızın sarsılmaya başlayan omuzlarını hissetti. İşte şimdi görüyordu gerçek Defne'yi. Tüm kalkanlarını indirmişti. Olduğu gibiydi. Savunmasız, saf, kırılgan...

Defne'yi koltuğa oturttuktan sonra ona yeniden sarıldı. Tüm mutsuzluğunu, öfkesini, hayal kırıklıklarını almak istercesine sarıldı peri kızına. Her ne kadar tüm kalbiyle arzu ediyor olsa da, Defne'den bir türlü uzak duramıyordu. Neden gecesini mahvetmişti ki? Mert'le gitmesine neden izin vermemişti? Kollarındaki kızın ipeksi saçlarını okşarken, bir yandan bu soruların cevabını düşünüyor, kendi kendiyle hesaplaşıyordu.

Defne'nin saçlarına minicik bir öpücük kondurdu. "Mert seni sevmiyor," dedi, sözlerinin ne kadar can yakıcı olduğunu bilse de. Ama son bir kez tüm acılığıyla ve çıplaklığıyla konuşacak, ondan sonra Defne'yi kendi haline bırakacaktı.

"O kadar temizsin ki, onu da kendin gibi sanıyorsun. Oysa Mert'in tek isteği o güzel vücuduna sahip olmak. Bu amacına erişebilmek için her türlü kihğa gireceğini en iyi bilenlerden biri ise benim. İşte o yüzden izin vermedim beraber gitmenize. Sen hiçbir şey anlayamıyor olabilirsin, ama ben onun gözlerine baktığımda aklından neler geçtiğini görebiliyorum."

Defne tüm bu sözleri dinlerken hâlâ ağlıyordu. Yazın başından beri o kadar dolmuştu ki. Mert'in dengesiz tavırları, Noyan'la bitmeyen didişmeleri, sürekli söylemek zorunda kaldığı yalanlar... Hepsi yüreğinde birikmiş, dağ gibi olmuştu. Şimdi ise tüm gerginliği gözyaşları ile birlikte akıp gidiyordu. Burnunu çektikten sonra, "Hayır, seviyor," diye mırıldandı. "Mert beni seviyor."

"Sevmiyor Daphne. Kabul et bunu artık. Seni sevseydi Babylon'daki partide seni bırakıp başka kızların kollarına koşmazdı."

Defne bu sözleri duyunca başını kaldırıp yaşlı gözlerini Noyan'ın gözlerine dikti. "Hayır, yanılıyorsun. O gece Mert telefonunu düşürmüş. O yüzden beni arayamamış. Yoksa..."

Defne daha devam edecekti ama Noyan lafını kesti. "Onu gördüm. Çevresindeki kızlarla ne kadar samimi olduğunu gördüm ve hiç de seni düşünüyor gibi bir hali yoktu beyefendinin."

Defne kaşlarını çattı. Başını tekrar Nöyan'ın göğsüne koydu ve yeniden ağlamaya başladı. İnanmalı mıydı? Bu duydukları gerçek olabilir miydi? Mert, onu aptal yerine mi koyuyordu?

"Şşşşş, lütfen üzülme artık. Seni hak etmeyen bir erkek için boş yere gözyaşlarını dökme."

Noyan, kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayan peri kızını her ne kadar teselli etmeye çalışsa da, başarılı olamadığının farkındaydı. Üstelik bu şekilde üzülmesine sebep olduğu için kendini suçlu hissetmiyor da değildi. Ama Defne'nin iyiliği için gerçekleri söylemek zorundaydı.

Odanın içerisindeki lavabodan peçete getirdikten sonra, Defne'nin gözlerini silmeye başladı özenle. Göz kenarlarını, ıslak yanaklarını yumuşak dokunuşlarla kuruladıktan sonra koyulaşmış gözlere odakladı bakışlarını. Peri kızı içini görmek istercesine kendisine bakıyor, belki de neden tüm bunları yaptığını anlamaya çalışıyordu. Defne'nin gözlerinden dudaklarına doğru indirdiğinde bakışlarını, tüm benliğini yavaş yavaş sarmakta olan istekle mücadele etmeye başladı. Fakat kalbinin yükselmekte olan ritmine engel olamıyor, mantığına söz geçiremiyordu. Şu anda tek istediği, peri kızının dolgun dudaklarının büyüleyici güzelliğinde yok olmaktı. Her ne kadar yüreği aklıyla savaşıyor olsa da, daha fazla kendine engel olamayacağının farkındaydı. Tüm varlığıyla karşısındaki kıza akıyordu. Elini saçlarının arasına daldırdıktan sonra, gözlerine sırasıyla birer öpücük kondurdu. Ardından da dokunuşlarını yanağına doğru kaydırdı ve yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. Peri kızının dudaklarının aralandığını fark ettiğinde ise içindeki heyecana engel olamadı. Bu andan sonra artık hiçbir güç kendisini durduramazdı...

Defne'nin heyecan dolu bakışlarının altında dudaklarını birleştirdiğinde, hissettiği yoğun arzuyla baştan ayağa sarsıldı. Alt dudağını dudakları arasında sıkıştırdığında, kızın dudaklarından dökülen cılız inleme sesini duydu. Elini sırtına dayayıp kendi bedenine iyice yasladığında ise, Defne de kollarını boynuna dolamış ve elini saçlarının arasına yerleştirmişti. Bir süre sonra da dudaklarını istekle aralamış ve öpücüklerine aynı şiddetle karşılık vermeye

başlamıştı. Defne'nin dudaklarını arzuyla tüketirken, aynı arzuyu kollarının arasında tam anlamıyla ateş parçasına dönüşmüş kızdan görüyor olmak paha biçilemezdi. Bu anı hiç sonlandırmak istemese de, bir adım ötesini tahmin edebiliyordu. O yüzden dudaklarını, kendisini sarhoş etmiş dudaklardan ayırdı güç de olsa. Ama hemen sonrasında dayanamayarak yeniden talan etmeye başladı öpülmekten daha da dolgunlaşmış olan dudakları. Bu sefer bir öncekinden daha tutkuluydu öpüşmeleri. Öylesine bir öpüşmeydi ki bu, ikisini de adeta tutuşturmuştu.

Defne kapıldığı şehvet selinin içerisinde çırpınıyordu, ama nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Şimdiye kadar birkaç defa öpüşmüştü ama böylesine bir duyguyu kimse ona yaşatmamıştı. Ama her şeyden öte, kendisi de istemişti Noyan'ın öpücüklerini. Noyan gözlerini şefkatli bir ifadeyle kurularken, içten içe dilemişti bu öpücükleri. Ve dileği gerçekleştiğinde... İşte o an tam anlamıyla sarsılmıştı. Çünkü beklediği şey böylesine tüketici bir arzuyu hissetmek değildi. Böylesine şehvetle dolacağını, belki de ilk defa arzu ettiği şeylere şaşıracağını düşünmemişti. Noyan gerçekten de, tanımış olduğu hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Kısa bir anlığına dudaklarını ayırdığında, Noyan öpücüklerini boynuna doğru kaydırmış ve boşta kalan elini bacaklarında gezdirmeye başlamıştı. Ateşli öpücüklerini boynuna bırakırken, hiç durmadan adını fısıldıyordu.

Bir süre sonra Noyan geriye doğru çekilmiş ve Defne'nin yüzünü sıcacık avuçları arasına almıştı. Defne, fazlasıyla baştan çıkmış adamın koyulaşmış gözlerine bakarken heyecandan titriyordu, ama dudaklarından dökülen sözlerle kalbinin atışı şaha kalktı...

"Yaktığın ateşi görüyor musun peri kızı? İkimizi de kavuracak olan ateş işte bu..."

KABULLENİŞ

Yaşadığı şehvet dolu anların üzerine bir de bu sözleri duymak... Defne'nin ruhunu tam anlamıyla sarsmış, aklının kanatlanıp uçmasına sebep olmuştu. Noyan öylesine derin bakıyordu ki gözlerinin içine, sanki ruhunun en ücra köşelerini görmek istiyor gibiydi. Yeniden dudaklarına doğru yaklaştığını görünce ise artık bayılacağını sandı. Fakat bu seferki minicik bir öpücüktü.

Noyan odanın diğer ucundaki bara doğru yürürken Defne, kalp atışlarını hâlâ dindirebilmiş değildi. Elbisesini düzeltirken, 'Aman Allahım, neler oldu böyle?' diye geçirdi içinden. Nasıl gelmişlerdi bu noktaya? Mert'le baş başa bir gece geçireceklerini düşünürken, buraya geleceklerini ve bundan da öte, gecenin bu şekilde sonlanacağını asla düşünmemişti. Noyan'la yaşadıkları gergin anlar, hemen ardından gelen tutkulu öpüşmeleri, neredeyse kendilerini kaybedecek olmaları... Bunlar çok fazlaydı...

Defne kafasını eğip baktığında, Noyan'ı elindeki içkisiyle birlikte pencerenin önünde dikilirken gördü. Sadece profilden görüyor olmasına rağmen, düşünceler içerisinde olduğunu rahatlıkla anlayabiliyordu. Belki de az önceki yaşadıklarından pişman olmuştu.

Oturduğu yerden kalkarken, gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Bir an önce eve gitmeli, yatağına yatıp her şeyi unutmalıydı. Tabii unutabilirse...

"Nereye gidiyorsun?"

Defne arkasını döndüğünde, Noyan'la göz göze geldi. "Eve gidiyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi seni eve ben bırakacağım."

Noyan aynen söz verdiği gibi Defne'yi evine götürdü, ama yol boyunca havada asılı duran elektrik, her ikisini de germişti. Defne eve girdiğinde doğrudan odasına çıktı ve elindeki telefonu bir hışımla yatağın üzerine fırlattı. Buz gibi suyun altına girdiğinde ise gözlerinin önünde Defne'nin bakışları vardı. Fayansa sert bir yumruk indirdikten sonra, "Allah kahretsin!" diye bağırdı.

Defne hayatına girdiğinden beri saçmalamaktan başka bir şey yapmıyordu. Uzak durmak istiyordu ama yine bir şekilde kendini Defne'nin yanında buluyordu. Yaptığı hareketlere normalde çok daha fazla sinirlenebilecekken, neden anlayışlı davranıyordu? Ona neydi ki Defne'nin üzüntülerinden ya da mutsuzluğundan? Ama bundan da öte hissettiği o cinsel çekim... İşte bu baş edemeyeceği kadar fazlaydı. O şehvet dolu öpücüklerden daha fazlasını arzu ettiğinin farkındaydı. Bir an aklına Defne'nin kocaman açılmış gözleri geldi. Öpmek için dudaklarına uzanmaya başladığında görmüştü o bakışları. Ya o dudaklarının sarhoş edici tadı... İşte bu da unutmak istediği şeyler arasındaydı. Çünkü eğer unutmazsa, o dudakların bağımlısı olabilirdi. Fakat ne yaparsa yapsın, uslu durmayan ruhuna söz geçiremiyordu. Defne'nin başlattığı bu oyunun bedelini yürekleriyle ödeyeceklerdi. Bu çok açık seçik görülebiliyordu. Bir şeyler yapmazsa kaçınılmaz sona adım adım ilerleyeceklerdi... Ya da... Belki başka bir çözüm bulabilirdi. Eğer Defne'yi gerçekten istiyorsa kararlı olmalı, gerekirse tüm engellerle savaşmalıydı. Beline doladığı havluyla odaya girdikten sonra telefonunu eline aldı. Bu konuşmayı aslında daha önce yapmalıydı ama... Yine de geç kalmış sayılmazdı.

Defne ise yatağında dönüp duruyordu hâlâ. O kadar çok duyguyu bir arada yaşamıştı ki... Her şeyden önce Noyan'ın kollarında ağlamıştı. Bu kendisi için bir milattı ve düşündükçe şaşırmadan edemiyordu. Ailesinin karşısında bile ağlamazken, doğru düzgün tanımadığı bir adamın kollarında, küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamış, şefkatine sığınmıştı. O anları hatırlayınca yüzünü utanç içerisinde yastığa gömdü. Noyan tüm zayıflığını görmüştü. Allah bilir kendisi için neler düşünmüştü?

Peki ya Noyan'ın öpücüklerinden hoşlanması... Buna ne de-

meliydi? Odadaki sahneleri hatırladıkça kalbi yeniden dörtnala koşmaya başladı. Eğer Noyan durmasaydı, belki de hiç duramayacaktı. Bir an bu durum aklına gelince korkuyla ürperdi. Hiç tanımadığı bir adamın kollarında kendini kaybetmesi normal değildi kesinlikle. Ama o an öylesine yoğun ve güzeldi ki, belki de bir daha olsa, yine aynı şekilde karşılık verebilirdi o öpücüklere... O gece aklındaki bu düşüncelerle gözlerini kapattı.

Ertesi gün ise, düşünceler içerisinde bir Venüs'le karşılaşmak fazlasıyla şaşırttı onu. Belli ki tahmin ettiğinden çok daha büyük bir sorun vardı. Her ne kadar ısrarcı olsa da, ablasının ağzından laf alamadı. Venüs'ün tam anlamıyla çözülmesi ise bir sonraki gün oldu. Kahvaltıdan sonra kahvelerini içerlerken, Venüs artık daha fazla kendini tutamayarak aniden ağlamaya başladı. Defne, ablasının bu halini görünce telaşlanarak "Ne oldu ablam?" diye sordu. Sıkı sıkı sarıldı Venüs'ün sıkıntılarını söküp almak istercesine. "Hadi anlat bana ne olduğunu. Kaç gündür içinde büyüttüğün şey ne?"

Venüs gözyaşlarını kuruladı önce. "Rüzgar bu akşam o kadınla buluşacak."

"Hangi kadınla?"

"Gülce tabii ki, kim olacak?"

Defne duyduklarına hâlâ anlam veremiyordu. "Eee yani?" dedi, daha fazla şey öğrenmek istediğini belli edercesine.

Venüs her şeyi baştan sona anlatmaya başladı kardeşine.

"Sabah Rüzgar'ı yolcu ederken akşam gelmeyeceğini, Swiss Otel'de toplantısı olduğunu söyledi. Ama ben biliyorum işin iç yüzünü. Mesajını gözlerimle gördüm Defne! Bu akşam için görüşmeyi teklif ediyordu. Rüzgar kesin Gülce'yle buluşacak. Tepki vereceğimi bildiği için de bana toplantısı olduğunu söyledi."

Defne ise duyduklarını anlamlandırmaya çalıştı, ama enişte-sinin böyle bir yalana başvurabileceğine de ihtimal vermek istemiyordu. Sonuçta ne olursa olsun ablasını üzecek bir şey yapmak istemezdi.

"Enişte'min o kadınla buluşacağını sanmıyorum. Sonuçta buluşacak olsaydı mutlaka bu durumu seninle paylaşırdı. Enişte'min böyle bir yalana başvurabileceğini düşünmüyorum..."

Venüs kısa bir süre düşündükten sonra, "Bu akşam o otele gidip her şeyi kendi gözlerimle göreceğim," dedi. "Ve sen de benimle birlikte geleceksin."

Defne anında itiraz etmeye başladı. "Hayır abla! Böyle bir şeyi yapmana izin vermiyorum!" Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ablasını ikna edemedi. Venüs'ün içinde bulunduğu ve bir türlü çıkamadığı bu psikolojik durum canını çok acıtıyordu. Babasının seneler önce yaptığı hatanın bedelini hep birlikte, farklı şekillerde ödüyorlardı. Venüs'ün ruhundaki yaralar ise belki de hepsinden daha ağır, daha şiddetliydi. Öyle ki aynı yatağa girdiği, büyük bir aşkla sevdiği adama tam anlamıyla güvenemiyor, eninde sonunda aldatılacağını düşünüyordu. Ablasının ciddi bir terapiye ihtiyacı vardı ama biliyordu ki bu durumu söylese asla kabul etmezdi...

Akşam saatlerinde Swiss Otel'e vardıklarında, Venüs tam anlamıyla diken üzerindeydi. Eğer gerçekten de toplantı yoksa büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı.

Resepsiyona geldiklerinde görevliye düzenlenen herhangi bir toplantı olup olmadığını sordu. "Evet hanımefendi, toplantı 3. katta..." lafını duyar duymaz da, asansörlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun abla? Adamı duymadın mı? Toplantı varmış işte..."

"Bırak kolumu Defne! Ne bileyim Rüzgar'ın o toplantıda olduğunu! O salona çıkacağım ve kendi gözlerimle göreceğim..."

İki kardeş tartışır bir halde üçüncü kata henüz çıkmışlardı ki, toplantı salonun kapısı açıldı ve büyükçe bir grup kendilerine doğru yürümeye başladı. O an bu kalabalık grubun içerisinde kalarak nereye kaçacaklarını şaşırdılar. Tam bu esnada da Rüzgar'la göz göze geldiler.

Defne enişteşinin yüzünde beliren şaşkınlığın yerini kızgınlığa bıraktığını görünce, ablasının koluna asılarak "İşte şimdi yandık!" dedi. Venüs ise Rüzgar'ın çatık kaşlarını görünce, şüphelerinin boşa çıktığına sevinemedi bile. Rüzgar yanlarına geldiğinde "Burada ne işiniz var?" dedi gergin bir sesle. Karısının veremediği cevaplar üzerine iyice sinirlendi. "Toplantı bir saat içerisinde bitecek. Lobide bekleyin, işim bitince yanınıza geleceğim. Ve... Neden bu-

rada olduğunuza dair mantıklı açıklamalarını dinlemek için şimdiden sabırsızlanıyorum sevgili karıcığım!"

Nitekim daha yola koyulur koyulmaz, Rüzgar sorularını sıralamaya başlamıştı bile. Karısının kıskançlığının senelerdir farkındaydı ama hangi sebeple Çeşme'den kalkıp geldiğini anlayamıyordu. Olabildiğince sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, karısının bu anlamsız hareketinin sebebini sordu. Duyduğu sözlerle ise büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

"Neredeyse dört yıldır evliyiz ama sen bana hâlâ güvenmiyorsun!" diye gürlediğinde, karısının oturduğu yerde sıçradığı gördü. Sonrasında ise sesini alçaltarak, hançer gibi sözlerini art arda sıralamaya başladı.

"Hangi akla hizmet sana yalan söyleyebileceğimi düşünürsün? Bu zamana kadar hangi hatamı gördün de benden şüpheleniyorsun? Sana toplantım var deyip, Gülce'yle baş başa yemeğe gideceğimi mi sandın? Demek ki o kadar adi bir adamım senin gözünde! Beni o kadar hayal kırıklığına uğrattın ki, hiç beklemezdim bunu senden..."

Venüs ağlamaklı bir ifadeyle "Lütfen böyle konuşma..." dedi, ama kocasının gözlerindeki hayal kırıklığını tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Ve bu durum ister istemez hem çok üzülmesine hem de utanmasına sebep oluyordu. Üstelik kendisini savunacak hiçbir cümlesi de yoktu. Çünkü Rüzgar'ın haklı olduğunu biliyordu.

O hafta Venüs için fazlasıyla olaylı geçerken, Defne için de tam tersi daha sakin geçiyordu. Enişte sine yakalandıkları günün ertesi, Ece'yle birlikte Babylon'un yolunu tuttular yine. Bir süre sonra Mert ve Tunç da gelmişti yanlarına. Fakat Defne kesinlikle yüz vermedi kendisini öylece restoranda bırakıp gitmiş olan delikanlıya. Mert'in bu duruma bozulduğunu görse de hiç umursamadı. Hangi aklı başında erkek, yemeğe çıkardığı bir kadını sap gibi bırakıp giderdi ki? Noyan kulağına ne demiş olursa olsun, bu hareketinin hiçbir mantıklı tarafı yoktu.

İki delikanlı içecek bir şeyler almak için yanlarından uzaklaşınca, Ece "Sanki anlatmadığın başka şeyler de var." dedi alaycı gözlerle. "Mert gittikten sonra Noyan'la kavga mı ettiniz yoksa?"

"Ya nasıl anlatacağım bilemiyorum," diye söze başladıktan sonra, tekne gezintisinde yaşadıkları da dahil olmak üzere her şeyi baştan sona anlatmaya başladı Defne. Sözlerini bitirdiğinde, Ece'nin yüzündeki şok ifadesine bakarak "Konuşsana, bir şeyler söylesene!" dedi beklenti içerisinde.

"Ne diyeyim ki "Siz şimdi ciddi ciddi öpüştünüz yani. Hem de öyle dakikalarca."

Defne utangaç bir tavırla kafasını salladı. "Dakikasını bilemeyeceğim ama öpüştük işte."

"Şuna bak... Gıcık olduğu adamla deliler gibi öpüşüyor. Bir de gıcık kapmasa Allah bilir neler olacak?"

Defne arkadaşının gözlerindeki alaycı ifadeyi görünce, koluna hafifçe vurdu. "Dalga geçmeyi kes lütfen. Anlattığıma pişman etme beni."

"Noyan'ın senden hoşlandığını tahmin ediyordum ama bu kadar hızlı olacağını ben bile düşünmemiştim. Adama bak yaa!! Belli ki seni kendisi için istiyor. Mert'i devre dışı bırakmaya çalıştığına göre. "

Defne kaşlarını çatarak "Ne biçim konuşuyorsun öyle!" dedi. "İstemek falan... Ne alakası var? Zaten öptü ama sonrasında pişman oldu bence. O da kendisinden böyle bir hareket beklemiyordu. "

Ece heyecanlı el kol hareketleri eşliğinde, "Neyse boşver bunları," dedi. "Sen ne hissettin peki? Hoşuna gitti mi o öpücükler?"

Defne bu soruyu duyunca anında gözlerini kaçırdı. Fakat sonrasında en yakın arkadaşından saklayacağı bir şey olmadığını düşünerek "Evet, hoşuma gitti," dedi. "Ben de en az onun kadar kendimden geçtim."

Ece elini ağzına götürerek "Hayretler içerisindeyim," dedi. "Ama Noyan açısından değil, senin açından. Basbayağı etkilenmişsin bu adamdan."

"Bilmiyorum ama karmakarışığım. Mert'e olan duygularım bir yanda ama evet Noyan'dan etkileniyorum galiba. Her ne kadar onu sinirlendirecek şeyleri yapmaktan kendimi alıkoyamasam da, hayret verici bir şekilde onun kollarında teskin oluyorum."

Ece kocaman gülümsemesiyle "Vee kollarında teskin olduğun sevgili Adonisimiz, şu anda Babylon'a giriş yapmaktalar," dedi.

Bu cümleyi duyunca Defne'nin aklı uçup gitti. Heyecan içerisinde arkasına dönüp baktığında, Noyan'ın bir grup arkadaşıyla beraber restoran kısmına doğru yürüdüğünü gördü. Fakat bir süre sonra Ezgi'nin Noyan'ın koluna girip peşine takıldığını görünce suratı asıldı. Çatık kaşlarıyla şezlonguna uzandıktan sonra gözlerini kapadı ve güneşlenmeye başladı.

"Defne, kalk artık o güneşin altından, rahatsız olacaksın."

"Karışma bana! Zenci oluncaya kadar yanmak istiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla zenci olmuşsun zaten..."

Noyan'ın erkeksi bir kıkırdamayla söylediği sözleri işitince, Defne'nin gözleri aniden açıldı. Tepesinde dikilmekte olan adamın gülümseyen gözlerini görünce hemen toparlandı.

"Nasılsınız kızlar? Bir süredir görüşemiyorduk."

Ece anında lafa atılıp, neşeli bir ifadeyle Noyan'ın sorularını cevapladı. Sonrasında Noyan, Defne'ye dönerek, "Sen nasılsın?" diye sordu. "Sinirlerin yatıştı mı biraz?"

Defne bu sözler üzerine kendi kendine sinirlenmeden edemedi. Noyan'ın karşısında öfke seline kapılıp, en zayıf hallerini görmesine olanak tanımıştı. Dolayısıyla şimdi böylesine imalı sözleri duymaya katlanması gerekiyordu. "İyiyim sağ ol. Sinirlerime gelince, işte o seni hiç ilgilendirmez..."

Noyan ise Defne'nin sert tavrından zerre kadar etkilenmemişti. Bir süre sonra "Ben denize gireceğim, siz de gelir misiniz?" diye sorunca, Ece hemen atıldı. "Ben değil ama Defne az önce gireceğini söylüyordu."

Defne, Ece'nin bu üçkâğıtçılığı üzerine, ters bakışlarını arkadaşına dikti. Fakat Noyan çoktan ayağa kalkıp elini ona uzatmıştı bile. Bir an tereddüt etse de, elini Noyan'ın sıcacık avucuna bıraktı.

Noyan, Defne'nin gerginliğinin farkındaydı. Plaja indiklerinde yüzüne muzip bir ifade kondurdu ve "Beni özledin mi Daphne?" diye sordu. Defne ise bu soru üzerine aynı alaycı tavırla "Özlemez miyim?" diye karşılık verdi. "Hasretinden her gece yastığımı gözyaşlarımla suladım."

Noyan bu sözler üzerine gürültülü bir kahkaha attı. "İşte ben de o yüzden İzmir'deki işlerimi bir an önce halledip sana koştum," dedi. "Senin o güzel gözlerinden akan yaşlara dayanamadığımı bilirsin."

Defne, Noyan'ın ne kastettiğini anlayınca kaşlarını çattı. "Senin yanında ağladığım için kendimi asla affetmeyeceğim." O günkü zayıflığıyla Noyan'ın ağzına bir ton laf vermişti ve her fırsatta bu imalı lafları duyacağından hiç şüphesi yoktu. Buz gibi suyun rahatlatıcı kollarına bıraktığında kendisini, hemen yanı başında beliren yakışıklı adamı fark etti.

"Neden ağlamaktan utanıyorsun Daphne? Ne var yani kollarımda ağladıysan? Bu çok doğal bir şey."

Defne dudaklarını alaycı bir ifadeyle bükerek "Demek kollarında ağlamam çok doğal, öyle mi?" diye sordu. "Hatta beni öpmen de çok doğal değil mi?" Defne ağzından istemsizce çıkan bu söz üzerine daha fazla devam edemedi. Hiç vakit kaybetmeden arkasını döndü ve yüzmeye başladı. Noyan ise Defne'yi yakalayıp kollarının arasına aldı tüm itirazlarına rağmen.

"Evet seni öpen bendim ama sen de karşılık verdin. Hem de öyle böyle değil. Ha tabii bundan rahatsız olduğumu söyleyemeyeceğim. Fakat sonuçta o gece, ikimiz de o anları yaşamaktan pek de şikâyetçi görünmüyorduk..."

Defne nasıl bir tepki vereceğini bilemedi çünkü Noyan yerden göğe kadar haklıydı. Tek diyebildiği "Çok edepsizsin!" oldu.

Noyan ise bu söz üzerine muzip bir kahkaha daha koyverdi. "Evet, edepsizim, kabul ediyorum. Özellikle senin yanında daha da fazla edepsizleşiyorum. Sende beni edepsizleştiren bir şeyler var galiba."

Defne, Noyan'ın omuzlarına vurup, belini sıkıca saran kollardan kurtulmaya çalıştı, ama nafileydi.

"Bırak beni!"

Noyan ise Defne'nin haline gülerek "Şşş, gören de kötü bir şey yapıyorum sanacak," dedi.

"Yapıyorsun zaten! Edepsizsin işte! Bana dokunmaktan vazgeç artık!"

Noyan en çekici gülümsemesini yüzüne kondurarak, Def-

ne'nin gözlerine uzun uzun baktı. "Dürüst ol! Benimle öpüşmek hoşuna gitmedi mi?"

Defne, Noyan'ın yakışıklı yüzüne bakarken, ilk defa dürüst olmaya karar verdi. "Hoşuma gitti ama bir daha asla tekrarlanmayacak," dedi kendinden emin bir halde.

"Bu kadar kendinden emin konuşma Daphne. Bak mesela tam da şimdi seni yine öpeceğim ve sen..."

Noyan lafını bitirmeden Defne'nin dudaklarına yaklaştı. Karşı çıkmasına fırsat vermeden dudaklarını bir kez daha birleştirdi. Defne o an, tüm bedenini baştan ayağa sarsan tanıdık duyguyu hissetti yeniden. Başta karşı çıkmaya çalıştı, ama direnci yavaş yavaş kırıldı. Dudakları ise adım adım aralanmış ve Noyan'ın öpücüklerini daha da derinleştirmesine olanak sağlamıştı. O an hayretler içerisinde bu öpücükleri özlediğini fark etti ve bu keşfinden dolayı tedirginlik içerisinde Noyan'ı sertçe itti.

"Her fırsatta beni öpmekten vazgeç."

Noyan karşısındaki kızın sarsılmış halinin farkında "Yapamıyorum," dedi acı çeker bir ifadeyle. "Senden ne kadar uzak durmak istesem de başaramıyorum. Sende beni çeken bir şeyler var peri kızı. Üstelik tüm bunlara sen sebep oldun. Her şeyi sen başlattın."

Defne bu sözlerle derinden sarsıldı. "Ben hiçbir şeyi başlatmadım," dedi cılız bir sesle. Bu andan sonra daha fazla konuşmadılar. Denizden çıktıklarında, Defne düşünceler içerisindeydi. Noyan'dan fazlasıyla etkilendiğinin farkındaydı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama inkâr edecek gücü de kalmamıştı.

Çimlik alana geçtiklerinde, Ece'nin yanında oturmakta olan Mert ve Tunç'u gördüler. Mert, Defne ve Noyan'ı bir arada görünce bozuldu ama belli etmemeye çalıştı. Noyan ise sert bakışlarını iki delikanlının üzerine dikmişti gitmelerini ima eder gibi. Nitekim kısa bir süre sonra Mert ve Tunç, bir bahaneyle yanlarından ayrıldılar.

Mert hiddetle yürürken "Bu adamı öldürürüm," diye söylendi. "Ağabeyimin en samimi arkadaşlarından biri olmasa yapacağını bilirim ama..."

Tunç "Belli ki senin kıza göz koymuş," dedi bilmiş bir tavırla.

Fakat arkadaşının bu sözleri üzerine suratının asıldığını görünce "Sen de farkındasın değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki farkındayım. Geçen gece yaptığını biliyorsun. Kendince bir triplere girmeler, sahiplenici tavırlar sergilemeler. Üstelik utanmadan bir de beni tehdit etti Allahın belası! Neymiş efendim, Defne'den uzak durmazsam geçen yazki rezilliğimi ağabeyime anlatacakmış."

Tunç gözlerini ayırarak "Şu hamilelik olayından mı bahsediyor?" diye sordu. Mert'in kafasını olumlu anlamda salladığını görünce ise "İyi de bu olayı nereden biliyor ki?" diye sordu. "İkimiz hariç kimse bilmiyor sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum ama nereden öğrendiyse artık. Bu yaptığının acısını çıkaracağım ondan. Defne'nin yanında rezil etti beni. Kızı öylece bırakıp gitmek zorunda kaldım."

Tunç imalı bakışlarını arkadaşının üzerine dikerek "Ne zamandan beri Defne'yi bu kadar önemser oldun?" diye sordu manidar bir dille. "Yoksa... Sen bu kızdan hoşlanıyor musun?"

Mert bu soru üzerinde arkadaşının omzuna vurdu. "Kes dalgayı. Kızın hoşuma gittiğini söylemiştim zaten. Ama tabii bu Noyan zibidisi olduğu sürece bu iş zor görünüyor. Adam kızın peşinden hiç ayrılmıyor baksana."

Tunç arkadaşının bu sözlerini duyunca, "Merak etme, onun da bir çözümünü buluruz," dedi pis pis sırıtarak.

İki delikanlı bara doğru ilerlerken, Ece ve Defne de tavla oynamaya başlamışlardı. Noyan kızları izlerken, "Kim kazanırsa benimle oynama şerefini elde edecek," dedi.

Defne "Ne şeref, ne şeref!" dedi alaycı bir gülüşle. Fakat oyunu üçe iki kazanınca, Noyan kendinden emin bir tavırla karşısına geçti. "Hadi bakalım hanımefendi, görelim bakalım ne kadar iyi bir oyuncu olduğunuzu."

Defne elindeki zarları atmak için yeltenmişti ki, Ece heyecanla atıldı. "Ama nesine oynadığınızı belirlemediniz ki."

Noyan soru dolu bakışlarını Defne'nin üzerine dikti. "Önce sen söyle," dedi.

Defne bir süre ne isteyebileceğini düşündü. "Eğer kazanırsam bir daha bana 'Daphne' diye hitap etmeyeceksin."

Noyan, bu isteğe şaşırsa da "Peki, kabul ediyorum," dedi. "Ya sen? Sen ne isteyeceksin benden?"

Noyan bu sorunun cevabını çok düşünmedi. Muzip bir ifadeyle parıldayan gözlerini Defne'nin gözlerine dikti. "Eğer kazanırsam, Hanzade'de bir akşam garson olarak çalışacaksın."

Defne'nin dudaklarından gayri ihtiyari "Yuh!" kelimesi döküldü. Fakat sonrasında toparlanarak Noyan'ın bu isteğini kafasında tartmaya başladı. Eğer bu oyunu kazanırsa Noyan bir daha kendisine 'Daphne' diye hitap etmeyecekti. Eğer oyunu kaybederse, evet belki garson olarak çalışacaktı, ama nasıl bir garson olacağını Allah bilirdi. Kısaca yense de yenilse de kazanan yine kendisi olacaktı. O yüzden hiç tereddüt etmeden "Kabul ediyorum," dedi.

Oyun Defne'nin zar atışıyla başladı ama yenilen de o oldu. Noyan tavlayı kapatıp Defne'nin koltukaltına sıkıştırırken "Öğren de gel," dedi gülümsemesi eşliğinde. Defne bu hareket üzerine bozulsa da hiç belli etmedi. "Eee ne zaman çalışacağım peki?"

"Ne zaman istersen. Gününü belirlemekte serbestsin."

"Peki o zaman yarın akşam diyelim mi?" dedi Defne. Noyan'ın memnun ifadesine bakarken, aklındaki hain planlarla keyifleniyordu. Bu sefer yapacaklarını intikam için değil, sadece keyfine yapacaktı. Biraz eğlenmek uzun zamandır gergin olan sinirlerine çok iyi gelecekti...

ÇILGIN GARSON

Ertesi gün akşama doğru, Defne'nin yüzünde keyifli bir tebessüm vardı. Askılı, beyaz elbisesini başından aşağı geçirdi. "Bu akşam çok eğleneceğim," diyerek kıkırdadı. Hazırlığını tamamlayıp aynanın önüne geçtiğinde, "Hazır ol Hanzade, Defne geliyor," diye cıvıldadı yaramaz bakışlarıyla.

Evden çıkmadan, üzgün bir suratla oturan ablasını görünce hemen yanına gitti.

"Oy kıyamam ben ablama. Seni böyle üzgün görünce ben de üzülüyorum ama."

Venüs kendisini sıkıca saran kardeşine baktı büzülmüş dudaklarıyla. "Ne yapayım, Rüzgar'la küsken mutlu olamıyorum. Biliyorsun kaç gündür doğru düzgün konuşmuyoruz bile. Sevdiğim adamın asık suratını gördükçe fena oluyorum."

Defne her ne kadar söz konusu ablası dahi olsa, enişteşine hak veriyordu. "Demek ki enişte tahmin ettiğimden de fazla kırılmış," dedi. "Haksız da sayılmaz ama..."

Venüs küçük bir kız çocuğu edasıyla kafasını salladı. "Haklı olduğunu biliyorum ama elimde değil. Ne kadar çabalarsam çabalayayım içimdeki şüphelerden bir türlü kurtulamıyorum. Rüzgar eninde sonunda beni aldatacakmış gibi geliyor hep. Bazen bu düşünceyle çıldıracak gibi oluyorum."

Defne içinden 'İşte söylemek için tam zamanı' diye geçirdi. Ablasının elini tuttuktan sonra, "Ablacığım, kendi kendine oturup düşünmekle olmaz," dedi. "Senin bir terapistten ciddi şekilde yardım alman lazım. Bu işin sağlıklı anlamda çözümü ancak bu şekilde olur. Yoksa barışsanız dahi değişen hiçbir şey olmaz."

"Durumum çok vahim değil mi?"

Defne, ablasının iyice bozulan moralini görünce, "Terapiste gitmek çok olağan bir şey," dedi. "Biliyorsun günümüzün yoğun stresli yaşam şartları içerisinde herkesin çeşit çeşit sıkıntıları oluyor. Birçok kişi yardım almak adına terapistlere başvuruyor. Emin ol, eğer yardım alırsan, ruhunu daraltan bu zehirli düşüncelerden çok daha çabuk kurtulacaksın. Karşı çıkmadan önce lütfen oturup bu söylediklerimi enine boyuna bir düşün."

Venüs yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti. Düşünceliydi. Bundan üç-dört sene önce de böyle miydi? Bu kadar şüpheci, bu kadar kıskanç mıydı? Yoksa günden güne içinde bulunduğu durum daha da mı şiddetlenmişti? Hiç bilmiyordu. Seneler boyunca erkeklerle ciddi bir ilişki kurmaktan kaçındığı için bu tarz duyguları tatmamıştı. Fakat hayatına Rüzgar girdiğinden beri bambaşka hisler sarmıştı yüreğini. Evliliklerinin ilk yılları da kıskanırdı Rüzgar'ı, ama herhangi bir gerekçesi olmamasına rağmen kıskançlıkları şiddetlendiği gibi, beynini kemiren şüpheler de gitgide artmıştı. Ve... Ve eğer bir çare bulamazsa belki de evliliği tehlikeye girecekti.

Yanına gelip, koluna giren kardeşine baktı. "Düşüneceğim..." dedi cılız bir sesle. "Fakat önce Rüzgar'ın gönlünü almam lazım..."

Bu sözler Defne'nin yüzünde güller açmasına sebep oldu. Ablasının yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "O zaman bir an önce harekete geçsen iyi edersin. Böyle kukumav kuşu gibi düşünmekle olmaz..."

Venüs'ün soru dolu bakışlarını görünce ise "Anlasana işte," dedi. "Enişteмin hoşuna gidebilecek bir şeyler yap. Ne bileyim romantik bir özür yemeği olur ya da..."

Yüzündeki muzip ifadeyle durakladığında ablası "Ya da ne?" diye sordu. Defne bir an devam edip etmemekte kararsız kaldı, ama sonrasında aynı muzip ifadesini sürdürerek "Ya da ne bileyim, işte seksi bir şeyler olur," dedi. "Baştan çıkarıcı bir şeyler giyersin, enişteмin gönlünü ve tabii ki aklını başından alırsın."

Bu önerileri duyan Venüs kıkırdamaya başladı. "Bak sen hanımefendiye. Ablasına ne öneriler de verirmiş..."

Defne, ablasının moralini azıcık olsa da düzeltmiş olmaktan

mutluydu. Hanzade'ye vardığında ise yine o tanıdık kalp atışları, el terlemeleri ve daha birçok fiziksel semptom sarmaya başladı bedenini. Restoranın denize bakan bölümüne adımını attığında, Noyan'ın bir grup çalışanla hararetli bir şekilde konuşmakta olduğunu gördü. Kalp atışları iyice zirve yaparken, Noyan da kendisini fark etmişti. Yanına yaklaştığında kendisini hayran gözlerle baştan ayağa süzmüş ve elini centilmen bir ifadeyle dudağına götürmüştü.

"Hoş geldin peri kızı..."

Noyan'ın gözlerindeki beğeni dolu bakışları görünce, Defne'nin kadınlık gururu tam anlamıyla tavan yaptı. Utangaç tavırlarla süzüm süzüm süzülerek "Hoş bulduk," diyebildi sadece.

Noyan, Defne'nin koluna girdi. "Şu anda gerçek anlamda bir peri kızı gibi görünüyorsun Daphne," dedi denize nazır bir masaya doğru yürürlerken. Defne ise tatlı tatlı göz süzerek teşekkür etti.

"Hatta o kadar masum görünüyorsun ki, ne kadar cadı olduğunu bilmesem bu nahif hallerine aldanacağım gerçekten de..."

Defne az önce üzerinde yürümekte olduğu pamuk gibi bulutların tepesinden, kafa üstü yere çakıldı. Hem de çok şiddetli bir biçimde. Kolunu bir hışımla Noyan'ın kolundan ayırdı. Öldürücü bakışlarını, kendisine muzip bir ifadeyle bakmakta olan adama dikti. "Ben de neredeyse kibar bir adam olduğuna inanacaktım ama gördüğüm kadarıyla hâlâ yontulmamış bir odunsun!"

Noyan, kahkahaları eşliğinde Defne'nin sandalyesini çekti. "İşte bu. Bir sözümle anında o cici kız hallerinden çıkabiliyorsun. Ama merak etme, bu halini de çok seviyorum."

Defne yerine oturdu ama Noyan'ın alaycı sözlerine sinir olmuştu. "Ben ise senin hiçbir halini sevmiyorum. Hatta söylememe gerek var mı bilmiyorum ama senden..."

Noyan hemen lafa atılarak "Benden nefret ediyorsun," dedi. "Daha yaratıcı olmalısın Daphne. Bıktım artık aynı sözleri duymaktan."

Defne kaşlarını çattı. "Yalnız, yaratıcı olursam senin aleyhine olur. Daha fazla sinir etme beni istersen!" Kollarını göğsünde birleştirdikten sonra dudaklarını sarkıtıp deniz manzarasını izlemeye başladı.

Noyan ise Defne'yi izliyordu hayran gözlerle. Aslında söylediği yalan değildi. Defne gerçekten de tam anlamıyla bir peri kızıydı bu akşam. Onun beyazlar içerisinde, tıpkı bir kuğu gibi süzüle süzüle geldiğini görünce, yüreğinin kuytularındaki o tanıdık kıpırtıyı hissetmişti. Öylesine farklı bir albenisi vardı ki Defne'nin, etkilenmemesi mümkün değildi. Beğeni dolu sözlerini duyduğunda yüzünün aldığı o tatlı hal, ışıl ışıl bakışları, kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırması, tebessümüyle ortaya çıkan gamzeleri... Bunların birleşimi çok fazlaydı sevmeyi unutmuş yüreğine...

Kendisi Defne'ye odaklanmış bir vaziyetteyken, bir an sonra bakışları buluştu. Hemen toparlandı ve neşeli bir tebessüm kondurdu yüzüne. "Günün nasıl geçti? Hadi anlat..." dedi ortamdaki gergin havaya dağıtmak isteyerek.

Defne ise omuzlarını silkerek birkaç cümle sıraladı isteksizce. Ardından da "Buraya seninle sohbet etmeye gelmedim," dedi. Ne amaçla geldiğimi biliyorsun..."

Noyan gözlerindeki pırıltılarla "Bilmez miyim?" dedi. "Ama şu anda kararsızlık içerisindeyim. Acaba vazgeçsem mi diye düşünmüyor değilim."

Defne planlarını uygulayamayacak olmanın verdiği tedirginlikle oturduğu yerde dikleşti. "Neden?"

"Çünkü Hanzade'nin tarihindeki en güzel garson olacaksın ve eminim birçok çapkın bakışı üzerinde toplayacaksın..."

Defne bu sözlerle yumuşayacak gibi olsa da hemen toparlandı. Tek kaşını soru dolu bir ifadeyle kaldırdı. "Böyle bir şey olacak dahi olsa, seni ne ilgilendirir ki?"

Noyan hazırlıksız yakalandığı bu soruyu duymazlıktan gelerek, ustaca bir manevrayla konuyu değiştirdi. "Bakıyorum da garsonluk yapmak için can atıyorsun Daphne. Bu kadar meraklıysan burada işe başlatayım seni. Çok da iyi maaş veririm hem. Ne dersin?"

Defne ters bakışlarını karşısındaki adama dikti. 'Bakalım gecenin sonunda da aynı şeyi söyleyebilecek misin?' diye geçirdi içinden.

Bir süre sonra Noyan, "Hadi gel seni şef garsonumuzla tanıştırayım," dedi. "Kendisi Hanzade'nin emektarlarındandır. Tam 35

yıldır bizimle birlikte çalışıyor ve vefatından önce babası da yine bizimle çalışıyordu. Kendisi fazlasıyla titiz olduğu gibi, işinde tek kelimeyle bir numaradır."

Defne, Noyan'ın anlattıklarını dinlerken, bir yandan da birçok defa gelmiş olduğu restoranı daha alıcı gözlerle inceliyordu. Kahverengi taş duvarları, tavandan sarkan gösterişli avizeleri ve duvar aydınlatmaları ile çok otantik bir havası vardı Hanzade'nin. Bembeyaz örtüler ile kaplı masaların üzerine yerleştirilmiş beyaz zambaklar ise zarif bir görüntü oluşturmuştu.

Restoranın iç kısımlarına doğru yürürlerken, uzun boylu, kır saçlı bir adam gözüne çarptı Defne'nin. Duvardaki tabloyu büyük bir özenle düzeltiyordu. Ve bunu öyle bir dikkatle yapıyordu ki, gören de dünyanın en önemli işini yaptığını sanırdı. Karşı karşıya geldiklerinde, siyah pantolonu, beyaz ceketi ve siyah papyonuyla tiril tiril bir görüntüsü olan bu adamın şef garson olduğunu düşündü Defne. Evet, belki yaşı geçkin birisiyle karşılaşacağını tahmin ediyordu ama bu kadar ciddi, hatta neredeyse asık suratlı diyebileceği bir adamla karşılaşmayı beklemiyordu.

"Noyan Bey..."

"Cemre Bey, sizi bu güzel hanımefendiyle tanıştırayım..."

Karşısındaki İngiliz asilzadelerini andıran adamın adının Cemre olduğunu duyunca, Defne'nin yüzünde gevrek bir sırıtma belirdi. Çehresi daha da sertleşmiş olan adama uzattı elini.

"Memnun oldum küçük hanım."

Defne, adamın az önceki tavrına bozulmuş olduğunu anlayarak, yüzüne en tatlı gülümsemesini kondurdu. "Ben de memnun oldum."

"Cemre Bey, bu akşam Defne Hanım garsonumuz olarak çalışacak..."

Noyan'ın sözünü işitince Cemre'nin yüzü iyice asılmış ve çenesindeki bir kas seyirmeye başlamıştı. "Küçük hanımın bu hususta herhangi bir deneyimi var mı?"

"Hayır yok ama sizin yönlendirmelerinizle bu işi başaracağından eminim."

Bu laf üzerine Cemre'nin memnuniyetsizliği iyice arttı. Evet,

kızın yüzünde belki masum bir ifade vardı ama gözleri fel fecir okuyordu. Kafasında kırk tilkinin dolaştığını anlamak ise pek de güç değildi. Fakat Noyan çalışmasını istiyorsa, kendisinin yapabileceği tek şey, kıza kapasitesi dahilinde bir görev vermekti.

Gergin bir tavırla saatine baktıktan sonra Defne'ye dönerek "Elimizi çabuk tutmamız lazım küçük hanım," dedi resmi bir dille. "Birazdan restoran kalabalıklaşmaya başlar ve benim müşterilerle ilgilenmem gerekecek. O yüzden bir an önce başlayalım."

Defne en masum ifadesiyle "Tamam," derken, Noyan'ın dokunuşlarını kolunda hissetti.

"Cemre Bey sana yardımcı olacak. Ben de odamda olacağım. Bir sıkıntın olursa gelirsin, tamam mı?" dedi Noyan.

"Sıkıntım olacağını sanmıyorum..."

Cemre, Defne'yi ilk olarak mutfağa götürdü. İçeriye girdiklerinde Defne'nin dikkatini çeken ilk şey, restoranın genelinde hâkim olan düzenin, yine aynı şekilde mutfakta da mevcut olmasıydı. Baş aşçı olduğunu tahmin ettiği tıknaz, babacan görünümlü adam ve yanındaki çalışanları, büyük bir ahenk içerisinde hazırlıklarını yapıyorlardı. Defne bu manzarayı izlemekteyken, Cemre'nin her zamanki soğuk sesini işitti.

"Evet küçük hanım... Gördüğünüz üzere burası Hanzade'nin eşsiz lezzetteki yemeklerinin yapıldığı mutfağımız. Bizim için en önemli hususlardan birisi ise bu leziz yemeklerin müşterilerimize en mükemmel şekilde takdim edilmesi. İşte senin vazifen de tam bu noktada başlıyor. Bu akşam hazırlanan yemekleri masalara itinalı bir şekilde servis edeceksin sadece. Senden başka bir şey istemiyorum... "

Defne hızlı hızlı kafasını sallarken, Cemre daha da sertleşen sesiyle anlatmaya devam ediyordu. "Şimdi kulağını iyi aç da söyleyeceklerimi güzelce aklına kazı. Bir: Servisini yaparken yüzünden tebessümünü asla eksik etmeyeceksin. İki: Müşterilerle gereksiz konuşmalar içerisine girmeyeceksin. Özellikle herhangi bir laubaliliğim görürsem affetmem ona göre. Üç: Servisini yaparken oldukça itinalı olacaksın. Müşteriyi rahatsız edecek herhangi bir hareket ya da sakarlık yaptığını sakın ama sakın görmeyeyim, anladın mı beni?"

"Anladım. Emin olun çok dikkatli olacağım."

Cemre işaret parmağını havaya kaldırarak tehditkâr bakışlarını Defne'nin üzerine dikti. "Sakın bir hata yapayım deme!"

Defne "Tamam Cemre Bey," dedikten sonra, yanından uzaklaşan adamın arkasından bakmaya başladı mızıp bir kükürdama eşliğinde. "Anlaşılan bu akşam Cemre Bey için pek de kolay olmayacak..."

Bir süre sonra restoran yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamış, ilk siparişler çoktan alınmıştı bile. Defne ise yaramazlık peşindeydi. Servis yapacağı masaya yaklaştığında, yüzüne hoş bir tebessüm konduruldu ve "Merhaba!" diye cıvıldadı. "İşte yemeklerinizi getirdim. Yalnız şunu söylemeden geçemeyeceğim, mükemmel seçimler yapmışsınız..."

Kendisine şaşkın şaşkın bakmakta olan aileye gülümseyerek, yemekleri masanın üzerine yerleştirmeye başladı. Pos bıyıklı, şişman adamın önüne köfte tabağını bırakırken "Ay ben de köfteyi çok severim, zevklerimiz aynı," dedi. Ardından adama göre fazlasıyla zayıf olan esmer kadının önüne kaz ciğerini bıraktı. "Off, işte buna bir türlü alışamadım. Anne annem çok sever kaz ciğerini." Son olarak da en fazla 15-16 yaşlarında gösteren ve suratı yer yer sivilcelerle kaplı delikanlıya gülümseyerek, "Arna en havalısı da senin yemeğin ha..." dedi. Herbesin önüne yanlış tabağı bıraktığının farkında olarak, "Başka bir isteğiniz varsa çekinmeyin, söyleyin," dedi cıvıl cıvıl bir tavırla. Fakat Cemre'nin öldürücü bakışlarıyla kendisine doğru yürümekte olduğunu görünce "Görüşürüz o zaman," diyerek, kaçarcasına uzaklaştı. Neyse ki Cemre restorana girmekte olan müşterilerini fark etmiş ve Defne azar işitmekten kıl payı kurtulmuştu. Mutfağa doğru yürürken kıkır kıkır gülüyordu.

O akşam aklına gelen her türlü mızırlığı yaptı. Bir kere düzgün servis yaptıysa, iki kere yanlış servis yaptı. Kirli tabakları toplarken çatal bıçakları bol bol yerlere saçtı. Bir seferinde ise elindeki servis tabağını biraz sert bir şekilde masaya koyunca, bifteğin üzerindeki sos masaya döküldü ve peçeteyle masayı temizleyeyim derken lekeyi iyice yayarak berbat bir görüntü oluşmasına sebep oldu. Tabii tüm bunları Cemre'nin görüş alanı dışında yapmaya çalıştı.

En son kurbanı ise genç bir çiftti. Her zamanki gibi neşeyle şakıdıktan sonra, genç kadının önüne soda bardağını, karşısında oturan genç adamın önüne ise içki kadehini bıraktı. Tam 'Başka bir isteğiniz var mı?' diye soracaktı ki, kadının memnuniyetsiz bir ifadeyle "Ama ben limonlu soda istemiştim..." dediğini duydu.

"Aaa öyle mi? Tüh! Yanlış olmuş o zaman." O an masanın üzerindeki salata tabağının kenarına süs amaçlı yerleştirilmiş limonları görünce bir tanesini aldı ve kadının bardağının içine attı. "İşte limonlu sodanız." Kadının bir şey demesine fırsat vermeden, arkasını dönüp restoranın içine doğru hızlı hızlı adımlamaya başladı. İyice uzaklaştıktan sonra ise gürültülü bir kahkaha patlattı...

Fakat bir süre sonra müşterilerin şikâyetleri başlayınca, Cemre bir hışımla Defne'nin yanına geldi. "Hemen benimle geliyorsun!"

Defne, öfkesinden yüzü çarpılmış olan adamı takip ederken, başına gelecekleri düşünüyordu kara kara. Nitekim bir ton azar işitti Cemre'den. "Sana son bir şans daha veriyorum. Gözüm üzerinde olacak. Tek bir hata daha yaptığını görürsem, restoranın tüm temizliğini sana yaptırırım. Duydun mu beni küçük hanım?"

Defne, adeta canavara dönüşmüş olan adamın yanından koşar adımlarla kaçarken, kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Ama bu kadarı yeterdi. Birkaç masayla gerçek anlamda ilgilendikten sonra üzerini değiştirecek ve Noyan'ın yanına gidecekti. Fakat işler tahmin ettiği gibi olmadı. Dışarı çıktığında garsonlardan birinin, Ezgi ve arkadaşlarına yer göstermekte olduğunu gördü. Telaş içerisinde tam arkasını dönmüş restoranın içine doğru yürüyordu ki, Ezgi'nin müstehzi bir tonda söylediği cümleyi işitti.

"Ooo kızlar, bakın burada kim varmış?"

Defne yavaş yavaş arkasını döndüğünde, hemen yanı başında biten, birbirinden şık giyimli kızları gördü.

"Şunun haline bakın. Tüm bu maskaralığın Noyan'a yakın olabilmek için değil mi? Ama sana söyleyeyim güzelim, Noyan senin gibi sünepelere yüz vermez. Yol yakınken bu hevesinden vazgeç..."

Ezgi'nin bu sözleri üzerine Defne'nin yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Tam okkalı bir cevap verecekti ki sert bir ifadeyle kendisini izlemekte olan Cemre'yi gördü. "Seninle sonra görüşeceğiz Ezgi..."

Kızgın bir şekilde restorana girecekti ama Cemre Bey garsonlardan birine yardım etmesini istedi. İşini henüz tamamlamıştı ki, Ezgi'nin, eliyle işaret ederek "Garson!" diye kendisine seslendiğini duydu. Önce umursamazlığa gelmeyi düşündü ama sonrasında kızların yanına yürüdü.

"Garson, bize mönüyü getir ve siparişlerimizi al."

Defne aklına gelen şeytani fikirle yüzüne kocaman bir tebessüm kondurdu. "Peki hanımefendi."

Mönüleri tek tek kızlara verdikten sonra, gördüğü şımarık tavırlara ve aşağılamalara katlanarak siparişleri aldı. Bir süre sonra içecek tepsisiyle kızların masasının önüne geldiğinde ne yapacağını biliyordu. "Şunun haline bakın ya. Bir de böyle özenli özenli getiriyor dökmemek için. Canım ya, çok şekersin..."

Defne, tepsideki içkilerin birkaçını masaya bıraktı gülümseyen bir yüzle. "Evet özenli getiriyorum, çünkü aynen şimdi olduğu gibi çok sakarımdır." Sahte bir yalpalamayla elindeki içkileri Ezgi'nin pahalı elbisesinin üzerine döktüğünde kızılca kıyamet koptu. Bu andan sonrası ise tam anlamıyla kâbus gibiydi. Ezgi'nin ciyaklamaları, Defne'nin üzerine yürümesi, Cemre'nin mosmor olmuş bir ifadeyle olaya müdahale etmeye çalışması, restorandakilerin şaşkın gözlerle olan biteni izlemesi ve tabii ki en son olarak Noyan'ın olay yerine intikali...

Defne bir adım geride, sebep olduğu olayın sonuçlarını izlerken, kolunu sertçe kavrayan elle irkildi. Noyan'ın yüzündeki hiddet dolu ifade ise ufacık olmasına sebep oldu. "Hemen üniformanı çıkar ve odama git."

Defne üzerini değiştirip Noyan'ın odasına girdiğinde, fazlasıyla tedirgindi. Bir an için kaçmayı düşündü, ama korkaklığı da gururuna yediremedi. Hem en fazla ne olabilirdi ki. Cezası restoranı temizlemek olacaksa temizlerdi. Sonuçta Ezgi şımarık tavırlarıyla o cezayı hak etmişti.

Düşünceli bir yüzle odada gezinirken, kapının açıldığını duydu. Kafasını hızla çevirdiğinde, Noyan'ın öfkeden deliye dönmüş bir halde içeri girdiğini gördü. Kapıyı kırarcasma kapattığında, olduğu yerde sıçradı.

"Sen ne halt yediğini sanıyorsun!?"

Defne bu soruya ne cevap verebilirdi ki? Her ne kadar saçma olduğunu biliyor olsa da, "Hiiiç, çalışıyordum sadece," dedi.

Noyan öfkeden kudurur bir halde Defne'nin karşısına dikildi. "Çalışmak mı? Restoranı resmen başımıza yıkıyordun! Cemre Bey kaç haftadır burayı düzene sokmak için uğraşıyor ve sen her şey tam düzene girmişken bir çırpıda yerle bir ettin. Adamın tansiyonu yükseldi sayende. Müşterilerimize rezil olduğumuzu söylememe ise gerek yok herhalde. Üstelik Cemre Bey, tüm rezilliklerini de bir bir anlattı. Demek o yüzden bu kadar hevesliydin."

Defne her ne kadar gergin olsa da, yüzüne hoş bir tebessüm kondurdu. "Hâlâ hevesliyim. Hatta düşündüm de teklifini kabul ediyorum. Burada çalışabilirim. Hem bu akşam bayağı bir şey de öğrenmiş oldum. Boşa gitmesin hani..."

"Allah korusun! Bugünden sonra seni Hanzade'ye yüz metre bile yaklaştırmam. Aslında asıl hata bende. Senin gibi küçük bir şeytanın neler yapabileceğini aklıma getirmedim, ki bu kadar ileri gidebileceğini ben bile tahmin etmiyordum."

Defne umursamaz bir ifadeyle dudağını büktü. "Aman, amma da kıymetli restoranın varmış. Al başına çal. Ben de çok meraklı değilim zaten Cemre Bey'in azarlarını dinlemeye. Allahım o nasıl adam öyle? Bakışlarıyla insanı kesip biçiyor resmen."

Noyan, Defne'nin yüzünün aldığı şekli görünce hiç istemiyor olsa da gülmeye başladı. Belli ki bu akşam çok fazla azar işitmişti peri kızı. Ama duyduklarından sonra bu azarlardan çok daha fazlasını hak ettiğine inanıyordu. Parmağını tehditkâr bir ifadeyle sallarken "Güldüğüme bakma, aslında çok sinirliyim," dedi. "Özellikle son yaptığın hareketle de resmen sıvadın..."

Defne sıkılmış bir ifadeyle karşısındaki adamı iterek "Of, amma konuştun," dedi odanın içerisine doğru yürümeye başlarken. "Ne yapsaydım yani? Ezgi'nin aşağılamalarına, terbiyesizce laflarına katlansa mıydım? Kusura bakma ama ben yapamam. Anında dersini veririm." Şımarık bir ifadeyle bilardo masasının önünde durduktan sonra ellerini göğsünde kavuşturdu.

Noyan ise yüzündeki manidar gülümsemeyle "Bilmez miyim?" dedi. "O derslerinden birinin tadına baktım ne de olsa..."

Defne yanına iyice yaklaşan adamdan gözlerini kaçırdı. Fakat sonrasında bakışlarını yeniden birleştirdi. "Ne yapabilirdim? Sen de hak etmiştin."

"Hâlâ pes etmedin değil mi? Bu akşamki yaptıklarından anladığım kadarıyla savaşa devam diyorsun."

Defne omuzlarını silkti. "Bu akşam amacım sadece biraz eğlenmekti. Ayrıca Ezgi'lerin geleceğini nereden bilebilirdim ki?" Bir süre düşündükten sonra "Neyse, sen de intikamını alırsın en kısa zamanda," diye ekledi. "Hatta hemen şimdi ver cezamı. En azından ne olacak diye düşünerek gerginlik yaşamamış olurum."

Noyan bu sözler üzerine iyice yaklaşarak, elini peri kızının saçlarına götürdü. Defne'nin örgüsünü tutan tokayı çekip aldıktan sonra, bilardo masasının üzerine koydu. Ardından da örgüsünü yavaşça çözmeye başladı gözlerinin içine bakarak. Defne ise ne olduğunu anlamaz bir halde olduğu yerde adeta donup kalmıştı. Öyle ki nefes bile almıyordu. Noyan büyük bir özenle saçlarını açarken, tek yapabildiği bu manzarayı izlemekti.

Noyan, Defne'nin saçlarını açıktan sonra bir tutam alarak burnuna götürdü. "Büyülü bir koku bu," dedi bakışlarını yeniden peri kızının gözlerine odaklarken. "Demek cezanı hemen vermemi istiyorsun öyle mi?" Defne kocaman açılmış gözlerle kafasını salladı.

"Tamam o zaman. Cezanı vereceğim..."

Defne, yanağına değen alev gibi eli hissedince, cezasının ne olacağını anlayarak nereye kaçacağını bilemedi. Ellerini Noyan'ın göğsüne dayadıktan sonra, "Çekil önümden! Gideceğim!" dedi panikle.

Noyan bir eliyle göğsünü iten eli tuttu, diğer elini ise Defne'nin ensesine götürdü.

"Hiçbir yere gidemezsin Daphne..."

Defne'nin karşı çıkmasına izin vermeden, dudaklarını birbirine mühürledi. O an bu temasla, Defne'nin dudaklarından cılız bir inilti döküldü. Dudaklarının üzerinde gezinen dudaklar yüreğine çoktan ulaşmıştı bile. Baştan ayağa titrerken, kollarını Noyan'ın boynuna doladı. Eğer sıkıca tutunmazsa daha fazla ayakta duramayacaktı. Çünkü bu öpücükler her defasında dizlerinin titremesine sebep oluyordu.

Noyan ise kollarının arasındaki kızı belinden tutarak havaya kaldırdı ve bilardo masanın kenarına oturttu. Defne'nin her defasında ateşli bir şekilde kendisine karşılık veriyor olması çok hoşuna gidiyor, daha da çıldırmasına sebep oluyordu. Birbirlerinin dudaklarının her köşesini tutkuyla keşfederlerken, bacağının üzerindeki dokunuşları hissetti Defne. Bir yanı olabileceklerden çılgıncasına korkarken, bir yanı da ne olacaksa olsun diyordu.

Dudakları kısa süreliğine ayrıldığında, Defne'nin göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

"Anladığım kadarıyla cezan hoşuna gitti, öyle mi?"

"Yalnız bu ceza değil ödül oluyor." Defne, sesli düşündüğünün farkına varınca kıpkırmızı oldu. Noyan'ın gözleri ise muzip bir ifadeyle bakıyordu. Defne'nin bacaklarını aralayarak iyice yaklaştı ve belinden tutarak "İşte duymak istediğim de buydu," dedi. Sonrasında ise hiç vakit kaybetmeden Defne'nin dudaklarında yok olmaya başladı. O andan sonra ikisi de tam anlamıyla tutuşmuşlardı ve bir adım sonrasını arzuluyorlardı. Noyan, Defne'nin elbisesinin eteğini yukarı doğru sıyırdı ve açıkta kalan bacağını okşamaya başladı... Kimi zaman ise kalçalarını kavrıyor ve daha da çok bastırıyordu bedenine.

"Defne... Güzelliğine karşı koyabilmem o kadar zor ki..."

Noyan, dudaklarını Defne'nin boynunda gezdirirken, bir yandan da boğuklaşmış bir sesle mırıldanıyordu. Öylesine yoğundu ki hissettiği çekim, Defne'ye sahip olmamak için kendine zorlukla hâkim oluyordu. Durması gerekiyordu ama başaramıyordu. 'Bu son öpücük' dese de her seferinde, o son bir türlü gelmiyordu.

Defne kapıldığı tutku selinde savrulurken, Noyan'ın elini elbisesinin askısında hissetti. Kapalı duran gözleri aniden açıldı ve telaşla adamın elini kavradı. Noyan ise şehvetle kararmış gözlerini, Defne'nin korku dolu gözlerine dikti.

"Korkma. Kendini bana bırak..."

Lafını bitirdikten sonra elini peri kızının sutyeninin içine kaydırdı ve uzun zamandır yapmak için yanıp tutuştuğu şeyi yaptı. Kendinden geçmiş bir halde Defne'nin ucu dimdik göğsünü okşarken, bir yandan da tutkulu öpücüklerini dudaklarıında gezdiri-

yordu. Tenindeki dokunuşlar Defne'nin aklını başından almıştı. Hayatında ilk defa hissettiği bu sarsıcı arzuyla kasıkları ihtiyaç içerisinde sızlıyor, tüm vücudu baştan ayağa ürperiyordu.

Noyan kısa bir anlığına dudaklarını ayırdığında "Bırak gideyim..." dedi Defne zor çıkan sesiyle. "Yoksa..."

"Yoksa ne?"

Defne, titreyen elleriyle Noyan'ı kendisinden ayırmaya çalışırken "Lütfen..." dedi yalvarırcasına. Bunun üzerine kendisini sıkıca saran kollar aniden gevşedi. O an üşüdüğünü hissetse de, sıyrılmış olan askısını düzelterek acele hareketlerle bilardo masasından aşağı indi.

Uyuşmuş bacaklarıyla, Noyan'ın gözlerine bakarken, "Gitmem lazım," diye mırıldandı. Karşısındaki adamın da en az kendisi kadar sarsılmış olduğunu görebiliyordu.

"İstesen de benden kaçamayacaksın Daphne. Sen de bunun farkındasın değil mi?"

Defne hiçbir şey diyemedi. Söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Her şey tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Birbirlerine karşı hissettikleri çekim, elle tutulur bir haldeydi. Darmadağın olmuş bir halde kapıya doğru yürümeye başladığında, bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu...

KISKANÇLIK KRİZLERİ

Defne için son derece hareketli geçen akşamın ilk saatleri, Venüs için gözyaşı doluydu.

Yüreğini sıkıştıran vicdan azabı içerisinde, odasına çıktıktan sonra duşa girdi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, gözyaşlarını dökmeye başladı çaresizce. En baştan beri yaşamış olduğu her şeye ağladı. Babalarının çekip gitmesine, kendilerini kolu kanadı kırık bir halde bırakmasına, annesinin geçirdiği ve kendisinin defalarca şahit olmak zorunda kaldığı sinir krizlerine, ablasının kendilerini korumak için almak zorunda kaldığı sorumluluklara ve yüreğinde her daim eksikliğini hissettiği baba sevgisine ağladı. Babası onları terk ettiğinde, Venüs on yaşındaydı ve o günden itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı hayatında...

Üzerinden akıp giden suya bakarken, annesinin babasına duyduğu o yoğun aşk geldi aklına. Babası fazlasıyla uçarı, hayalci, biraz da sorumsuz bir adamdı ama annesi bunların hepsini göz ardı etmiş, adanmışçasına sevmişti kocasını. Bunun yanı sıra güler yüzünü, ilgisini, desteğini hiç eksik etmemişti üzerinden. Annesi ve babasının aşkına tanık olmuştu Venüs. Eğer onlar birbirlerine bu şekilde âşıkken böylesine üzücü bir olay yaşadılarsa, herkes yaşayabilir diye düşünmüştü o günden sonra. Bu yüzden tam anlamıyla güvenmemişti hiçbir erkeğe. Elinden geldiğince uzak durmaya çalışmıştı. Birkaç ilişkisi olmuştu ama bunlar hep kısa süreli olmuştu. İlk defa tüm benliğiyle Rüzgar'a teslim olmuştu. Sıcacık, güven veren bakışları mıydı teslimiyetini kolaylaştıran bilmiyordu ama çok kısa bir süre içerisinde yüreği ısınmıştı kocasına karşı. Belki de kendisinde eksik olan her şeyi Rüzgar'da bulmasıydı tüm bun-

ların sebebi. Ama nedeni ne olursa olsun, Rüzgar'ı her şeyiyle çok seviyordu. Asla katlanamayacağı şeylerden biri ise onu kaybetmek olurdu. Ve bu şekilde devam ederse, güzelim aşklarını yok edecekti. Bu düşünceler içerisinde başını dizlerine dayadıktan sonra, kollarıyla bacaklarını sardı. "İzin vermeyeceğim. Rüzgar'ı kaybetmeyeceğim ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım..."

Kendi kendine verdiği kararlarla duştan çıktı ve telefonunu alarak Rüzgar'ın adına dokundu.

"Efendim Venüs..." Rüzgar'ın sesi cesaretini kaybetmesine sebep olacak kadar soğuktu.

"Şey... Akşam yemeğe gelecek misin diye soracaktım." Rüzgar birkaç gündür akşam yemeğini dışarıda yemiş olarak eve geliyordu ve Venüs bu durumu da kendine dert edinmiş bir haldeydi.

"Hayır, saat dokuza doğru gelirim. Sen yemeğini ye, beni bekleme..."

Venüs ağlamaklı gözlerle telefonu kapattı. Omuzları çökmüş bir vaziyette yatağın üzerine oturdu. "Allahım ben ne yapacağım?" Romantik yemek fikri bir anda suya düşmüştü. O zaman... O zaman geriye diğer seçeneği kalıyordu. Aslında aralarındaki sorunu çözmeden kadınlığını kullanmaya çalışması belki yanlıştı ama deneyecekti. En azından denemesi gerekiyordu. Ama önce Rüzgar'm gelmesini bekleyip haline tavrına bakacak, ondan sonra harekete geçecekti.

Giyindikten sonra, kendisini meşgul edecek uğraşlar buldu. Rüzgar geldiğinde televizyondaki saçma sapan bir programa bakıyordu boş gözlerle. "İyi akşamlar," diyerek salona giren kocasını görünce hemen yerinden kalktı. Rüzgar'm yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve halini hatırını sordu. Fakat Rüzgar sadece hafifçe tebessüm etmiş ve üstünkörü cevaplar vermişti sorduğu sorulara.

"Yukarı çıkıp duş alacağım. Sonrasında da oyun odasında olurum..." sözlerini duyunca Rüzgar'ın, Venüs bir anlığına umutsuzluğa kapılır gibi oldu. Kocasının bu mesafeli hallerine hiç alışık değildi ve içten içe mahvoluyordu. Yukarı çıkmakta olan Rüzgar'ın arkasından bakarken "Bu küslük bu akşam bitmeli artık," diye mırıldandı kendi kendine. Çünkü eğer bitmezse kendisi bitecekti...

Bir süre daha oyalandıktan sonra odaya çıktı ama Rüzgar yoktu. Aklındaki planı uygulamanın vakti ise gelmişti.

Üzerine giydiği kırmızı çamaşırla aynanın karşısına geçtiğinde gördüğü manzaradan memnundu, ama içten içe de tedirgindi. Normal bir zaman olsa, Rüzgar'ın nasıl bir tepki vereceğini bilirdi ama şimdi... İster istemez beklediği ilgiyi görememekten korkuyordu. Üstelik böyle bir durumla karşılaşırsa çok da bozulacağını biliyordu.

Oyun odasının önüne geldiğinde kocasının Playstation oynadığını gördü. Rüzgar'm oturduğu koltuğun tam karşısındaki tekli koltuğa ilerlerken, aslında bir anlamda da gülmemek için zor tutuyordu kendini. Çünkü odaya girdiğinde kocası kafasını çevirip kendisine bakmış ve halini görünce gözleri yuvalarından uğramıştı. Bu manzarayı görse de, kendisine hakim oldu. Yüzünde en ufacık bir ifade değişimi olmaksızın koltuğa oturmayı başardı. Masanın üzerinde duran dergilerden birini aldı ve olağan bir ifadeyle sayfaları çevirmeye başladı. Tabii ara ara Rüzgar'a göz atmayı da ihmal etmiyor, üzerinde gezinen şehvetli bakışlarla içten içe keyifleniyordu.

"Ne yapıyorsun Venüs?"

Venüs okumadığı dergiden başını kaldırdı. "Hiiiç, dergi okuyorum gördüğün gibi," dedi şaşırmış gibi. İçten içe ise kıkır kıkır gülüyordu. Çünkü Rüzgar, adeta dumura uğramış gibi görünüyordu. Bakışları arsızca vücudunda dolaşıyor, sonrasında yeniden gözlerine odaklanıyordu.

"Bu kılıkta mı dergi okuyorsun?"

Venüs, sanki üzerinde normal kıyafetleri varmışçasına bir şaşkınlıkla "Evet. Hem ne var ki halimde?" diye sordu. Rüzgar ise yutkunduktan sonra, "Haklısın tabii. Ne var ki halinde?" dedi. Sözünü bitirdikten sonra yeniden ekrana döndü ama aklı fikri Venüs'teydi. Gördüğü manzara aklını başından almıştı. Gözlerini karısının güzelliğinden alabilmesi imkânsızdı. Bir süre daha önündeki oyuna konsantre olmaya çalıştı ama başaramıyordu. Bakışları sürekli Venüs'e kayıyor, bedeninin vermeye başladığı tepkilere engel olamıyordu. Bir an sonra Venüs, bacağını kaldırıp koltuğun

koluna atınca ise artık dayanamayacağını hissetti. Venüs'ü elinden tuttuğu gibi kaldırdı ve kucağına yerleştirdi.

"Zaaflarımı mı kullanıyorsun karıcığım?"

Venüs başını Rüzgar'ın omzuna dayadı. "Hayır tabii ki," dedi tatlı bir sesle. "Sadece seni çok özledim. Kaç gündür yokmuşum gibi davranıyorsun. O ilgisiz, soğuk bakışlarını gördükçe kalbim paramparça oluyor. Yetmedi mi bu küslük? Senden defalarca özür de diledim üstelik. Neden böyle yapıyorsun?"

Venüs mırıl mırıl bir tonda konuşurken, Rüzgar da karısının saçlarını, sırtını, omuzlarını okşuyordu. Sevdiği kadının kaç gündür kıvrandığının farkındaydı ama kendisinin kızgınlığı da çok fazlaydı. Belki de ilk defa bu şekilde sinirlenmişti Venüs'e. Haliyle de yaptığı hatanın farkına varmasını istemiş, biraz da bilinçli olarak sürdürmüştü bu küslüğü. Ama şimdi... Venüs o karşı koyamadığı güzelliğiyle, saf bakışlarıyla, tatlı ses tonuyla tüm duvarlarını yıkıp geçmişti.

Elini Venüs'ün altın sarısı saçlarına daldırdı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi, vazgeçilmezim olduğunu, senden başkasını gözümün görmediğini birazdan uygulamalı olarak göstereceğim ama senden bir isteğim var."

"Söyle lütfen. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Rüzgar, karısının dudaklarına minik bir öpücük bıraktı. "Bir daha asla, ne kendini ne de beni öyle müşkül bir duruma düşürmeyeceksin. Sana hiç yakışmıyor o şekilde saçma sapan hareketler." Ardından, karısının eline uzanıp, kalbinin üzerine götürdü. "Burada sadece sen varsın ve hep sen olacaksın."

Venüs kocaman gülümsemesiyle kafasını sallarken "Tamam," dedi. "Söz veriyorum bir daha tekrarlanmayacak..."

Rüzgar, kucağındaki karşı konulamaz güzelliğe memnun gözlerle gülümsedi. Beğeni dolu bakışlarını, karısının vücudunda gezdirirken, gözleri şehvetle parıldıyordu. Venüs'ün göğsünü okşamaya başladığında, "Bu iç çamaşırını ilk defa görüyorum," dedi çapkın bakışlarıyla. "Anlaşılan yine yapmışsın yapacağını."

Venüs, kocasının kucağında kıkırdarken, "Yaparım tabii," dedi. "Sen memnun olunca haliyle ben de memnun oluyorum."

"Nasıl yani?"

"Yani işte anlasana. Beni bu çamaşırların içerisinde görünce kendinden geçiyorsun ve sonrasında beni de kendimden geçiriyorsun..." Venüs kıkırdamaya başlayınca daha fazla devam edemedi. Nitekim Rüzgar da bu sözlerin üzerine, kucağında karısı olduğu halde ayağa kalktı.

"O zaman kendinden geçmeye hazır ol karıcığım."

***

Defne odasına girdiğinde allak bullaktı. Elbisesini çıkarırken burnuna gelen kokuyla uyuşur gibi oldu. Buram buram Noyan kokuyordu. Öylesine sıkı sarılmıştı ki kendisine, belli ki kokusu üzerine sinmişti. Sadece bu da değildi. Dudaklarında, teninde, ama her şeyden de öte yüreğinde Noyan'dan izler vardı. Ve biliyordu ki bu izler kolay kolay geçmeyecekti...

Yatağına uzandığında düşünceler içerisindeydi. Noyan'la aralarındaki ilişkinin normal seyrinde ilerlemediğinin farkındaydı. Her şeyden önce sevgili değillerdi, birbirlerine verdikleri bir söz veya adını koydukları bir ilişkileri yoktu. Sadece iki yabancıydılar.

Gözlerini açtığında, aslında Noyan hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündü bir kez daha. Hakkında bildiği şeyler, enişte sinin okul arkadaşı olduğu ve Hanzade'nin sahibi olduğuydu sadece. Başka ne biliyordu Noyan hakkında? Bir süre zihnini yokladı ama hayır, bildiği başka bir şey yoktu ve bu durum ister istemez onu rahatsız ediyordu.

Üzerindeki kıyafetleriyle uykuya daldığında, garip bir rüyanın içinde buldu kendini. Sık ağaçlarla kaplı bir ormanın içerisindeydi. Üzerindeki beyaz elbisesiyle, çimlerin arasına dağınık bir şekilde yayılmış olan gelincikleri topluyordu. Kan kırmızısı gelincikleri tek tek koparıp avucunun içinde biriktirirken, dünyanın en mutlu insanıymış gibi bir neşe vardı yüreğinde. Avucunda kocaman bir gelincik buketi oluşturmaya çalışırken, ağaçların arasından gelen bir kıpırtı işitti o an. Hemen sesin geldiği yere odakladı gözlerini ama hiçbir şey göremiyordu. Yürümeye başladığında tedirgindi ama merak duygusu daha baskın geliyordu. Ağaçların arasına

daldığında gördüğü manzarayla bir an şoke olsa da, sonrasında hayranlık dolu bir ifade oluştu yüzünde. Kar beyazı, tek boynuzlu bir at, ağaçların arasında tüm asaletiyle duruyor ve kendisine bakıyordu. Başta çekinse de, atın uysal ifadesini göz önünde bulundurarak yavaş adımlarla yaklaşmaya başladı. Yanına geldiğinde tek boynuzlu hafifçe kıpırdadı ve sesler çıkardı. Defne, elini ann ensesine yerleştirdikten sonra nazik dokunuşlarla sevmeye başladı. Atın, okşayışlarından hoşlandığını fark edince ise daha da şevklenerek dokunuşlarını sırtına doğru kaydırdı. Fakat bir süre sonra, sol bileğine doğru süzülen yapış yapış bir ıslaklık hissedince irkildi. Bakışlarını bileğine çevirdiğinde ise karşılaştığı manzarayla adeta dehşete kapıldı. Elindeki gelincikler pörsümüştü ve nereden geldiğini anlayamadığı kanı, avucunun içinden bileğine doğru süzülüyordu. O an dudaklarından dökülen çığlıkla, elindeki gelincik demetini yere fırlattı. İki adım geriye çekilip kafasını kaldırdığında ise tek boynuzlunun simsiyah ürkütücü bir at haline dönüştüğünü gördü. Ann bakışları öyle korkutucuydu ki, bir adım daha geriye çekildi ve sonrasında arkasını dönerek dehşet içerisinde koşmaya başladı. Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına atarken, ayağı takılınca yüzüstü yere kapaklandı...

Yattığı yerde sıçrayarak uyandığında, Defne'nin alnı ter içerisinde kalmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışır bir halde sağına soluna bakındığında, üzerindeki elbisesiyle uyuyakalmış olduğunu fark etti. Soluk soluğa bir halde yattığı yerde doğrulduğunda, gördüğü o korkutucu rüyayı anlamlandırmaya çalıştı. Siyah atın bakışları gelince aklına, saç dipleri diken diken oldu...

Ertesi gün olduğunda, bu korkunç kâbusu çoktan unutmuştu bile. Ablasının ve enişteşinin barışmış olduğunu görmek onu daha da mutlu etti. Kahvaltıdan sonra ise Ece'yle birlikte marinaya gitmek üzere yola koyuldular. Mağazaları gezerlerken, Defne bir gece önceki garsonluk maceralarını anlatıyordu arkadaşına. Ece kahkahalar içerisinde Defne'nin yaramazlıklarını dinledikten sonra, "E söyle o zaman bakalım," dedi. "Noyan bu yaramazlıklarını öğrenince ne yaptı? Kızdı mı sana? Yoksa..." Defne'nin gözlerini kaçırdığını görünce ise yüzünde manalı bir gülümseme oluştu.

"Anlaşılan bir araya gelişiniz yeni bir felaketle sonuçlanmış." Ece kıs kıs gülmeye başladığında, Defne hafifçe tebessüm etti.

Ece, arkadaşının tahminlerine karşı çıkmadığını görünce "Aman Allahım!!" diye bağırdı. "Siz resmen iki sevgili gibisiniz!"

Defne bu sözler üzerine kafasını hızla sağa sola salladı. "Hayır, hiçbir halt değiliz. Sadece öpüşüyoruz..." Söylediği lafın saçmalığının farkına varınca, elini alnına götürdü. "Allahım bu nasıl bir saçmalık! Adamı tanımıyorum, sevgilim değil ama her bir araya geldiğimizde öpüşüyoruz. Sence de fazlasıyla garip değil mi bu durum?"

Ece ise bitmeyen kıkırtılarıyla "Evet saçma ama aynı zamanda çok seksi," dedi. "Sevgili Adonisimiz, belli ki sana karşı boş değil canım. Yoksa her fırsatta niye dudaklarına yapışsın?"

Defne, iç çamaşırı ve mayo satan mağazayı görünce "Neyse boşver şimdi bunları," dedi. "Hadi şu mağazaya girelim de, beyefendinin kestiği bikinilerimin yerine yenilerini alalım..."

Kızlar birkaç parça bikini ve mayokiniyi aldıktan sonra, marinayı gezmeye devam ettiler. Ece, Tunç'la olan ilişkisinin ciddiyetinden bahsederken, bir an sonra "Aaa, Defne şuna bak!!" dedi heyecanlı bir şekilde. Defne arkadaşının işaret ettiği yere dönünce, mağazalardan birinin kapısının üzerinde asılı duran afişi gördü.

"Doğan Tiyatrosu, Brecht'in Kafkas Tebeşir Dairesi ile Çeşme Açıkhava Tiyatrosu'nda..."

Defne afişe iyice yaklaşıp üzerinde yazılanları okudu. Huzursuz gözlerle arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Ece ise heyecanlı bir ifadeyle yeniden lafa girdi. "Hem de gelecek hafta sonu!"

Defne bu sözü onaylarken düşünceler içerisindeydi. Arkadaşına belli etmemeye çalışsa da, aslında bir bakıma mahcup olmuştu. Geçen hafta babasıyla kısa süreliğine konuşmuşlardı ama Çeşme'ye geleceğinden hiç bahsetmemişti. Dolayısıyla bu haberi arkadaşı ile aynı anda öğreniyor olmak kötü hissetmesine sebep oldu.

"Aman Allahım! Metin Karadağ da varmış oyuncu kadrosunda! Mutlaka gitmeliyiz. Hem oyuncularla da tanışırız. Metin Karadağ ile tanışmak ne hoş olurdu düşünsene. Adam resmen yürüyen taşlardan..."

Ece'nin bahsettiği Metin Karadağ yirmi altı yaşındaydı ve Erzurumlu bir ailenin üçüncü çocuğuydu. Üniversiteyi kazanıp Ankara'ya geldikten sonra Doğan Tiyatrosu'na girmiş ve en parlak oyuncularından biri olmuştu. Yeteneğinin yanı sıra yakışıklılığı ile de kendisinden söz ettiren bu başarılı genç, tiyatro oyunlarının yanı sıra dizilerde de rol almaya başlamış ve kısa zamanda yıldızını parlatmıştı. Metin, oyunculuk konusundaki başarılarının yanı sıra çapkınlıklarıyla da ünlenmeyi başarmıştı. Öyle ki gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirir, magazin basınına bol bol malzeme verirdi.

Defne iki sene önce Metin'le tanışmıştı. Ne kadar çapkin olduğunu anlamak için ise tiyatroda sadece bir saat kalması yetmişti. Ama yine de kafasını sallayarak "Tamam şekerim," dedi. "Seni o yürüyen taşla tanıştırırım. Hatta istersen oturur sohbet bile ederiz."

Ece hevesle ellerini çırptı. "Şimdiden heyecanlanmaya başladım. Bol bol fotoğraf çeker, Instagram'da paylaşırız. Millet kıskançlıktan çatlar..."

İki kız keyifle gülüştükten sonra bir süre daha alışverişlerine devam ettiler. Defne'nin aklı ise babasında kalmıştı. Venüs'ün bu habere ne tepki vereceğini düşündü ama büyük ihtimalle babasıyla görüşmek istemezdi. Ablalarının, babalarına olan tepkileri çok daha sertti. Oysa kendisi, en azından haftada bir konuşmaya çalışır, İzmir'e ya da İstanbul'a turneye geldiklerinde, ne yapıp eder oyunlarına giderdi. Her ne kadar bu görüşmeler kendi açısından çok sancılı geçiyor olsa da, yine de bir türlü vazgeçemiyordu. Her defasında büyük bir umutla gidiyordu babasını görmeye ama eve döndüğünde gözyaşlarına engel olamıyordu. Çünkü babası her zamanki gibi kendi hayatından, oyunlarından büyük bir hevesle bahsediyor, Defne'nin ya da ailenin diğer bireylerinin nasıl olduğuyla çok da ilgilenmiyordu...

Her zamanki mekânlarına vardıklarında, Tunç ve Mert yanlarına gelmiş ve hep birlikte minderlere kurulmuşlardı. Mert, Defne'yle oldukça ilgiliydi ama çok da yüz bulamıyordu.

"Asma artık suratını. Defalarca özür diledim, ama hâlâ soğuk davranıyorsun bana karşı. Evet, öküzlük yaptığımı kabul ediyorum, fakat emin ol ki bir sebebi vardı."

Defne sorgularcasına bakışlarını Mert'in gözlerine dikti. "O zaman o sebebi söyle bana," dedi kararlı bir sesle. Mert ise oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak gözlerini kaçırdı. "Lütfen sebebini sorma. Söyleyebileceğim bir şey değil."

Defne bu cevaba hiç şaşırmamıştı ama içten içe bu gizliliğin sebebini merak etmiyor değildi. Ne gibi bir açığı vardı ki, Mert kendisini o şekilde bırakıp gitmişti? İşte bunu hiç anlayamıyordu. Omuzlarını ilgisiz bir ifadeyle silktikten sonra "Tamam, söyleme o zaman," dedi.

İlerleyen saatlerde ise Defne'nin morali daha da bozuldu. Ece'yle kâğıt oynarlarken, mekâna gelen Noyan'ı gördüler. Fakat Noyan'ın kolundaki kızıl saçlı kızı görmek, Defne'nin sinirlerini altüst etti. Ezgi yüzündeki şımarık ifadeyle bir şeyler anlatıyor, Noyan da gayet ilgili bir ifadeyle kızı dinliyordu.

"Ezgi cadısı yine iş başında. Sana söyleyeyim, bu kız, Noyan'ın yatağına girmedikçe rahat etmeyecek. Baksana nasıl da sokuluyor adama!"

Defne kızgın bakışlarını gördüğü manzaradan alamıyordu. "Evet kafayı Noyan'a takmış. Beni de kendisine rakip olarak görüyor üstelik. Şu yılışıklığa baksana... Ama Noyan da ona yüz veriyor."

Defne sinirden deliye dönmüş bir halde uzandıktan sonra, kendi kendine homurdanmaya başladı. "Sen görürsün geri zekâlı..."

Bir süre sonra ellerindeki içeceklerle birlikte Mert ve Tunç belirdi yanlarında. Defne, Mert'in uzattığı frozen'ı aldıktan sonra, yüzüne en tatlı gülümsemesini kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi süzüm süzüm süzülerek. Mert ise Defne'nin ani değişimi karşısında şaşkındı. Fakat şikâyetçi de değildi. Omzuna kolunu atan kızın, belini sarıp kendine doğru çekti.

Defne ise Mert'in kulağına doğru eğilerek, "İçeceklerimiz bittikten sonra yüzmeye ne dersin?" diye sordu. Kaçamak bakışları, kendilerini kızgın bir ifadeyle izlemekte olan Noyan'ın üzerindeydi. O, Ezgi'ye yüz veriyorsa, kendisi de Mert'le yakınlaşmaktan çekinmeyecekti. Göze göz, dişe diş...

İçecekleri bittiğinde, abartılı bir neşeyle ayağa kalktı ve elini

Mert'e uzattı. "Yüzmek için hazırım," dedi. Mert'in keyfine diyecek yoktu. Defne'nin elini avucunun içine aldıktan sonra, yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

Plaja doğru yürürlerken, Defne çok kısa bir an arkasına dönüp baktı. Noyan'ın arkalarından öfkeyle baktığını görünce, içten içe gülmeden edemedi.

Noyan ise adeta deliye dönmüştü. Tüm uyarılarına rağmen, Defne hâlâ o adiye yüz veriyordu. Hele o zibidinin ellerinin Defne'nin üzerinde dolaştığını görmek, cinlerini tepesine çıkarmıştı. Burnundan solur bir vaziyette yanındaki kızın ellerini kolundan ayırdıktan sonra ayağa fırladı. Nereye gittiğini bilmez bir halde yürümeye başladığında, içsel bir çatışma içerisindeydi. Bundan birkaç gün önce, Defne'ye karışmayacağına dair kendi kendine söz vermişti ama şimdi... Gördüğü manzaraya katlanamadığının farkındaydı.

Yarım saat kadar sonra ise, Mert ve Defne'nin, birbirleriyle şakalaşır bir halde duşun altında oynaştıklarını gördü. O an öyle yoğun bir öfke seline kapıldı ki, gözlerinden adeta alevler fışkırıyordu. Yanlarına gidip Defne'yi kolundan tuttuğu gibi sürüklemek istedi, ama sakin olmalıydı. Yoksa mekânın orta yerinde büyük olay kopacaktı. Ama şu da bir gerçekti ki, Defne'yi yalnız yakaladığı an bunun hesabını soracaktı...

O gün öğleden sonraya kadar, Defne, Noyan'ı deli etmek için elinden ne geliyorsa yaptı. Noyan ise, öfkeden kudurur bir halde Defne'yi izledi. Bir ara Defne'nin soyunma kabinlerine yöneldiğini görünce ise hiç vakit kaybetmeden ayaklandı. İşte şimdi zamanı gelmişti...

Defne, kabinlere doğru yürürken sakin olmaya çalışsa da kendi kendini yiyordu. Gün boyu Ezgi'nin yılışık hareketlerini görmüş ve öfkeyle dolmuştu. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bardan içecek bir şeyler alırken, Ezgi yanına gelmiş ve "Ben sana demedim mi Noyan senin gibi sünepelere bakmaz diye?" demişti. "Sen ancak onun garsonu olabilirsin güzelim..."

Defne, bu can sıkıcı düşünceler eşliğinde kabine girdikten sonra üzerindeki bikiniyi çıkardı ve yeni aldığı beyaz mayokiniyigiydi.

Tam kabinin kapısını açmış çıkıyordu ki, bir çift hiddet dolu gözle karşılaştı. O an ağzından bir hayret nidası döküldü istemsizce . Noyan ise kararmış çehresiyle, Defne'yi elinden tuttuğu gibi kabinden çıkardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Rezil mi edeceksin beni herkese?"

Noyan, Defne'nin elini daha da çok sıktı. "Umurumda bile değil! Yürü!" diye bağırdı.

"Sen hakikaten manyaksın!" Bir an sonra, Noyan'ın otoparka yöneldiğini anlayınca ise gözlerini ayırdı. "Nereye götürüyorsun beni?"

Noyan bu sözler üzerine tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. "Seni kaçırıyorum..."

Otoparka geldiklerinde, Defne yeni bir hamleyle kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Beni bırakmazsan avazım çıktığı kadar bağırırım!"

Noyan bu tehditten hiç etkilenmemişti. "Hadi bağır da göreyim." Defne'nin bağırmak için davrandığını görünce, eliyle ağzını kapatarak arabasının içine soktu onu. O kadar öfkeliydi ki, her ne kadar hareketlerinin saçma olduğunun farkında olsa da kendisine hâkim olamıyordu. Tüm bunların sebebi o küçük cadıydı...

Defne karşılaştığı bu kaba hareketler karşısında sinir küpüne dönmüştü. Evet belki Noyan kendisine kötü bir şey yapacak değildi ama Ece, kaybolduğunu fark edince paniğe kapılacaktı. O yüzden sakin olmaya çalışarak, yanında oturmakta olan adama döndü. "Tamam seninle geleceğim ama lütfen Ece'ye haber vereyim. Yoksa çok merak eder. Üstelik çantam, telefonum, her şeyim orada kaldı..."

Noyan telefonunu uzattığında, Defne hemen arkadaşını aradı. Telefonu kapattığında ise bas bas bağırmaya başladı. "Sen ne halt yediğini sanıyorsun Allahın cezası?! Eşkıya mısın?" Yanı başındaki adamın umursamaz ifadesini gördükçe ise daha da hırslanıyordu. Bildiği bütün kötü sözleri sıralarken, marinaya geldiklerini fark etti.

"Teknene mi götürüyorsun beni?"

Noyan, bu soru üzerine gülümseyerek "Evet peri kızı," dedi. "Ağzından çıkmış olan tüm o kötü sözlerin hesabını tek tek soracağım sana..."

Defne şoke olmuş gözlerle karşısındaki adamın gözlerine bakarken, "Hayır, yapamazsın!" dedi cılız bir sesle. Otoparka geldiklerinde ise omuzlarını silkerek, "İnmeyeceğim!" dedi.

"O zaman seni kucağıma almak zorunda kalacağım Daphne."

"Yapamazsın!"

Noyan arabadan inerken, "Büyük bir zevkle yaparım hem de," dedi çapkın bir sırıtış göndererek.

Defne, öldürücü bakışlarını fazlasıyla neşeli görünen adamın üzerine dikerek "Edepsizsin diye boşa demiyorum!" dedi.

"Ben de edepsiz olduğumu kabul ediyorum zaten..."

Birlikte yürümeye başladıklarında Defne ılımlı bir tavır takındı. "Ne olur bırak gideyim... Hem sonra ablam çok merak eder. Sen de zor durumda kalırsın."

Noyan umursamaz bir tavırla "Merak etme akşam olmadan evine bırakacağım seni," dedi.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Defne'nin değişen tavrını görünce, Noyan'ın yüzünde alaycı bir gülüş oluştu. "Senin şu ani değişimlerine hayranım. Daha az önce ılımlı bir tavır içerisindeyken, şimdi söylememe gerek var mı bilmiyorum ama küçük bir cadıya dönüştün. Sorunun cevabına gelince ise, evet defalarca söylemiştin peri kızı."

İkili, iskelenin üzerine çıktıktan sonra teknenin önüne geldiler. Noyan tekneye çıkan merdivenin birkaç basamağını tırmandıktan sonra elini uzatarak "Gel hadi," dedi. Defne ise kararsız gözlerle kendisine uzatılan ele baktı. "Hava kararmadan geri döneceğiz, söz mü?"

"Söz peri kızı. Seni tam zamanında evine bırakacağım..."

CAN KIRIKLARI

Defne elini tedirgin bir ifadeyle Noyan'ın kocaman avucuna bıraktı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Aklını ele geçirmiş olan bin türlü düşünceyle mücadele ediyordu bir yandan da. Tekneye çıktıklarında ne yapacağını bilemez bir halde sağına soluna bakındı.

"Neden öyle ayakta dikiliyorsun? Otursana..."

Defne kaşlarını çatarak son bir çabayla "Bırak beni gideyim," dedi. "Bu yaptığın doğru değil. Beni buraya zorla getirdin. Yaptığının ne kadar mantıksız olduğunun sen de farkındasındır eminim."

Noyan tüm bu sözleri duymamazhğa gelerek, gayet rahat bir ifadeyle dümene doğru yürüdü. "Hadi otur ve keyfine bak Daphne. Hatta istersen kendine içecek bir şeyler al. Bana da bira getirirsen memnun olurum ayrıca."

Defne ayağını hışımla yere vurdu "Zıkkımın kökünü iç!!"

Noyan ise bu söz üzerine kınayan gözlerle cık cıklamaya başladı. "Senin gibi cici bir kıza böyle kaba sözler hiç yakışıyor mu?"

Defne umudunu yitirmişti. Dudakları sarkmış bir şekilde güvertedeki koltuğa oturdu ve kollarını göğsünde birleştirerek somurtmaya başladı. Bir ayağıyla gergin bir tempo tutarken, kendi kendine telkinler vermeye çalışıyordu. Sakin olmalı ve mantıklı bir şekilde düşünmeliydi; o yüzden derin bir soluk alıp rahatlamaya çalıştı.

Noyan ise tekneyi kullanıyordu; ama o da düşünceler içerisindeydi. Birçok kez, Defne'den uzak duracağına dair yeminler etmiş olsa da, her defasında yine onun yanında bulmuştu kendisini. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, yeniyetme bir delikanlı gibi hissettiği çe-

kime karşı koyamamış ve haddinden fazla ileri gitmişti birçok kez. Bunun yanı sıra Defne, Mert'in peşinden koşmaya devam ederse hiç karışmayacağına dair kendisine söz vermiş olsa da, yine duygularına söz geçirememişti. Mert'le olan samimiyetlerini görünce öyle gözü dönmüştü ki, yaptıklarının mantıklı olup olmadığını bile düşünmemişti. Mantıksızlığının ve fevriliğinin farkındaydı, ama elinden bir şey gelmiyordu.

Bir süre sonra yakınlardaki bir koya demir attılar. Noyan somurtur bir halde oturmakta olan Defne'ye dönerek "Nasılsın?" diye sordu. "Sinirlerin gevşedi mi biraz?"

Defne, karşısındaki adamın gayet rahat bir ifadeyle sorduğu bu soru üzerine ayağa fırladı. "Gevşemedi! Söylesene ne diye getirdin beni buraya?"

Noyan oturduktan sonra, bu soruya ne cevap vereceğini düşündü saniyeler içerisinde. Ne diyebilirdi ki? Kıskançlıktan gözüm döndü, o yüzden de seni buraya getirdim mi diyecekti? İşi dalgayı vurmak daha kolayına geldi. "Fazla güneşlenmekten kafana güneş geçmiş gibiydi. O yüzden biraz kendine gelmeni istedim..."

Defne bu sözler üzerine iyice çileden çıktı. Noyan'ın daha fazla devam etmesine izin vermedi ve çıldırmışçasına bağırmaya başladı. "Elimden gelse seni bir kaşık suda boğabilirim! Utanmadan bir de dalga geçiyorsun benimle!! Konuş çabuk, niye getirdin beni buraya!!"

Noyan, karşısındaki kızın yeni bir sinir krizinin eşiğinde olduğunun farkındaydı. O yüzden hemen ciddi bir tavır takındı ve "Nedenini mi merak ediyorsun?" dedi. "O zaman söyleyeyim. O akılsız kafan söylediğim sözleri bir türlü anlamadığı için getirdim seni buraya. Seni defalarca uyarmama rağmen, hâlâ Mert'in peşinde dolaşmaktan çekinmediğin gibi, o pis ellerini üzerine sürmesine de izin veriyorsun."

Bu sözleri dinlerken Defne'nin gözleri kocaman ayrılmıştı. Karşısındaki adam sanki çok masummuş gibi kendisine suçlamalar yöneltiyordu. "Sen asıl kendine bak! O Ezgi şıllığıyla olan samimiyetini görmedim sanki! Koluna girerken, sana sokulurken gayet keyifli görünüyordun beyefendi! O yüzden konuşmadan evvel..."

Defne, Noyan'ın yüzünde gördüğü keyifli ifade üzerine susmak zorunda kaldı. Karşısındaki adam kahkahalarla gülmeye başlayınca ise iyice huzursuz oldu. "Ne gülüyorsun be!!"

Noyan ise kahkahalarının arasında, "Demek beni kıskanıyorsun Daphne," dedi. "Senden her şeyi beklerdim de, bunu hiç beklemezdim..."

Defne'nin suratı, duyduğu sözler üzerine şekilden şekle girdi. Damarlarında dolaşan kan yavaş yavaş alev almaya başlarken "Asıl sen beni kıskanıyorsun!" diyerek karşı atağa geçti. "Hatta kıskançlığından ölüyorsun! Mert'le samimi olmam, onun bana olan ilgisi seni deliye çeviriyor değil mi? Tüm hiddetinin de, tıpkı bir şehir eşkıyası gibi beni sürükleyerek buraya getirmenin de sebebi bu."

Noyan duyduğu bu öfkeli sözler üzerine oturduğu yerde dikleşti ve karşısındaki kızı incelemeye başladı pür dikkat. Yanakları kızarmış ve gözleri çakmak çakmak olmuş peri kızının, öylesine saldırgan bir havası vardı ki. Sözlerinde ise yerden göğe kadar haklıydı. Defne'yi kıskanıyordu ve Mert'le ya da bir başka erkekle samimi olmasını kesinlikle istemiyordu. Hislerinin aslında ne anlama geldiğini biliyor olsa da, o an düşünmek işine gelmedi. Kendisine öfkeyle bakan kızın elinden tuttuğu gibi kucağına çekti.

Defne hiç beklemediği bu hareketle bir an için şoke olsa da, belini saran kollarından kurtulmaya çahştı var gücüyle. Bir yandan da "Bırak beni!" diye bağırıyor, adamın göğsünü yumrukluyordu delirmişçesine.

"Şşşş! Sakin ol peri kızı... "

Defne bu sözü duyunca daha da dellendi ve son bir hamleyle Noyan'ın kollarından kurtulmayı başardı. Göğsü körük gibi inip kalkarken, gözlerine hücum eden yaşları bastırmaya çalıştı. "Sen beni ne sanıyorsun? Neyim senin için? İstediğin zaman kucağına alacağın, istediğin zaman öpeceğin bir kız mıyım gözünde?" Parmağını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı. "Bir daha sakın böyle bir şey yapayım deme! İnan bana çok kötü olur..."

Defne daha devam edecekti, ama sesi titremeye başlayınca ağlamaktan korktu. Hızla arkasını döndü ve teknenin burun kısmına doğru adımlamaya başladı. "Sakın ağlayayım deme..."

Yere gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmiş renk renk yastıklardan birinin üzerine oturdu. Dizlerini göğsüne doğru çekerek kollarıyla sıkıca sardı. Yaşadığı olayın saçmalığını, verdiği tepkilerin şiddetini düşündü oturduğu yerde. Aslında bir bakıma karşılıklı hesap sormuşlardı birbirlerine. Sanki sevgililermiş gibi... Sanki birbirlerine bir açıklama yapmak mecburiyetleri varmış gibi... Bu tam anlamıyla saçmalıktı, ama zaten en başından beri her şey anlamsız bir seyirde ilerliyordu...

Arkasından gelen ayak seslerini işittiğinde, gergin olan sinirleri daha da gerildi. Noyan, Defne'nin yanına oturdu ve kolunu omzuna attı. "Kabalığım için özür dilerim Daphne. Amacım seni incitmek değildi kesinlikle. Benim için sandığından daha kıymetlisin. Hatta çok kıymetlisin..."

Noyan bir an kararsızlık yaşasa da, elini Defne'nin saçlarına doğru götürdü yavaşça. Usul usul okşarken, bir yandan da yoğun bir savaş içerisindeydi. Hissettiklerini söyleyip söylememe konusunda çok kararsızdı; ama bu şekilde de devam etmeleri anlamsızdı.

"Evet, Mert'le samimi olmanı istemiyorum. Yakınında olmasını, ellerini üzerine sürmesini istemiyorum. Hatta hiçbir erkeğin sana yaklaşmasını istemiyorum. Eğer bunun adı kıskanmaksa, evet seni kıskanıyorum peri kızı. Kolundan tutup buraya getirecek kadar çok kıskanıyorum seni..."

Defne duyduğu bu sözler üzerine şaşkın gözlerle Noyan'a bakmaya başladı. Evet belki Noyan'ın kıskançlığının az çok farkındaydı ama böylesine bir itirafı duyacağını hiç tahmin etmemişti.

"Senden uzak durmaya çalışsam da başaramıyorum. Sende bir şeyler var peri kızı. Beni sana doğru çeken, anlamlandıramadığım bir güç var."

Noyan, elini Defne'nin yanağına doğru kaydırdı. Peri kızının al al olmuş yanaklarında ve pırıl pırıl parlayan gözlerinde gezdirdi hayran bakışlarını. "Hani az önce 'Neyim ben senin için?' diye sordun ya bana... Sen benim deli dolu, hırçın, yaramaz Daphnemsin. Ama tüm bunların da ötesinde, karşı koyamadığım saf peri kızımsın. O yenilmez tavrının altında, aslında kırılgan, hassas bir

kalp olduğunu biliyorum. Ama gerçek şu ki, her iki halini de çok seviyorum. O hırçın hallerini de, küçük bir kız çocuğu gibi savunmasız olduğun hallerini de..." Defne'nin çenesini hafifçe kaldırdı. "Şimdi anladın mı benim için ne ifade ettiğini?"

Defne duyduğu sözlerle mest olmuştu. Kalbi kanatlanıp uçacakmışçasına bir hızda atarken, Noyan'ın sevgi dolu gözlerine baktı uzun uzun. Adeta uyuşmuş gibiydi; aklı ise çoktan elveda demişti kendisine...

Noyan, Defne'ye daha da çok sokuldu. Damarlarındaki kan, yavaş yavaş alev almaya başlamıştı. "Benim için çok şey ifade ediyorsun peri kızı," dedi kısık bir sesle. Ardından da Defne'nin yanaklarına, dudağının kenarlarına ipeksi öpücükler kondurmaya başladı. "Benim olmanı istiyorum Daphne. Benim ol... Sadece benim..."

Sıcacık nefesleri birbiriyle buluştuğunda, Defne'nin kalbi çılgıncasına çarpmaya başladı. Noyan'ın tutku dolu öpücükleri başta afallatmış olsa da kendisini, dudaklarını aralayarak öpücüklerini iyice derinleştirdi. Bu şehvet dolu öpücüklere karşı koyabilmesi o kadar güçtü ki, zaten karşı koymak istediğinden de pek emin değildi.

Noyan ise bir an sonra dudaklarını ayırarak, üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkardı. Defne'nin dudaklarını yeniden tüketmeye başladığında, kendisinin de yoğun bir arzu içerisinde tükenmekte olduğunun farkındaydı. Kollarındaki kızı yavaşça yastıkların üzerine yatırdı. Ağırlığının bir kısmını üzerine verdikten sonra, kalçasını kavrayıp sertleşmiş erkekliğine bastırdı. Dudakları ise Defne'nin boynundan göğüslerine doğru inmeye başladı.

Defne bu kışkırtıcı hareketlerle yoğun bir zevk patlaması içerisindeydi. Bacaklarının arasında hissettiği o tanıdık olmayan sertlik, arada bir irkilmesine sebep olsa da, kasıklarının ihtiyaç içerisinde sızlamasına engel olamıyordu. Noyan, mayokinisinin askısını indirmeye başladığında heyecandan aklını yitireceğini sandı. Olanlara engel olamıyor, zevk içerisinde dalga dalga sarsılıyordu. Göğsünü keşfetmeye başlayan dudaklarla, kesik kesik inlemeye başladı.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın peri kızı?"

Noyan, kollarında zevk içerisinde kıvranan kızı gördükçe, için-

de daha da büyümekte olan ateşe engel olamıyordu. Boşta kalan eli hiç durmadan Defne'nin vücudunda geziniyor, keşfedilmedik nokta bırakmıyordu. Defne daha önce tatmadığı yoğun bir arzu seline kapılmış gidiyordu ve nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Vücudunun her hücresini ele geçiren sarsıcı bir zevkin esiri olmuş halde, bir adım ötesini arzuluyordu tüm kalbiyle. Noyan o adımı atarsa karşı koyabilir miydi bilmiyordu ama zihninin gerilerindeki bir ses karşı koyması gerektiğini söylüyordu. Noyan zevk dolu işkencelerini diğer göğsüne uygulamaya başladığında ise artık durmaları gerektiğinin farkındaydı. O yüzden "Ne olur dur artık," diye mırıldandı zor çıkan sesiyle.

"Neden? Hoşuna gitmiyor mu?"

Defne bu soruya cevap veremedi bile. Noyan'ın dudaklarının baştan çıkarıcı istilasıyla neye uğradığını şaşırdı yeniden ama son noktasındaydı. Eğer Noyan biraz daha devam ederse, kendisini tamamen teslim edecek ve ne yaşayacaksa yaşayacaktı. Noyan'ı omuzlarından iterek, bedeninden ayırmaya çalıştı. Dudaklarını kurtarabildiğinde "Yalvarırım dur," dedi çaresiz gözlerle.

"Benden imkânsızı isteme Defne..."

Defne nihayet kendini kurtardığında, hızla toparlandı ve nereye gittiğini bilmeden koşmaya başladı. Kamaranın içerisine girdiğinde hiç düşünmeden merdivenlere yöneldi. Misafir odasına girdikten sonra kapıyı kapatarak kilitledi.

Nefes nefese kalmış bir halde yatağın üzerine oturduğunda, heyecandan bayılacak gibiydi. O kadar yabancıydı ki bu hisler kendisine; aslında bir bakıma da haddinden fazla ürkütüyordu... Ne yaşayacağını ve ondan sonrasının ne olacağını bilememek tedirgin ediyordu kendisini.

Solukları azıcık da olsa düzene girdiğinde, her şeyi baştan sona yeniden düşündü. Yukarı çıkması ve tüm bu yaşadıklarıyla yüzleşmesi gerektiğinin farkındaydı. Artık bir şeylerin adı konulmalıydı. Kararlı bir ifadeyle merdivenleri çıktığında Noyan'ı gördü. Elindeki içkisiyle birlikte güvertede oturuyordu. Bir an cesaretini yitirecek gibi olsa da, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi bir ifadeyle yanına oturdu.

Noyan'ın gözlerindeki muzip parıltılardan cesaret alarak, "Aramızdaki ilişkinin ne kadar garip olduğunun sen de farkındasın değil mi?" diye sordu. "Birbirimizle didişmekten hiç vazgeçmiyoruz, ama bir yandan da az önceki gibi şeyler yaşayabiliyoruz..."

"Farkındayım. Ama sana olan hislerimi ifade ettiğimi sanıyorum. Benim merak ettiğim senin ne hissettiğin Daphne. Sen de benimle aynı duygular içerisinde misin?"

Defne, bu hiç beklemediği ve hazırlıksız yakalandığı soru karşısında ne diyeceğini bilemedi bir an. Gözlerini kaçırıp, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Fakat cevap vermesi gerektiğinin de farkındaydı. Duygularını açık seçik ifade etmekten pek hoşlanmasa da, şu an için başka çaresi yoktu. Çünkü Noyan haklıydı.

"Seni kıskandım. Çünkü Ezgi'nin ne yapmaya çalıştığının farkındayım. Üstelik sen de onun tüm sırnaşmalarına, gevşek hareketlerine seyirci kaldın. O yüzden ben de Mert'le yakınlaşmaktan çekinmedim..."

Noyan, Defne'nin son sözünü duyunca ciddi bir havaya büründü. "Yani tüm o oynaşmalarınız sırf beni kıskandırmak içindi öyle mi?" diye sordu. Defne'nin masum bir ifadeyle kafasını salladığım görünce ise "Seni küçük şeytan!" dedi tek kaşı kaşını kaldırarak. "Tahmin etmeliydim..."

Defne umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Ne yapsaydım yani? Sen beni nasıl sinir ettiysen, ben de aynı şekilde seni sinir etmek istedim. Hiç de pişman değilim ayrıca..."

Noyan, Defne'nin çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerine bakmasını sağladı. Uyarı dolu bakışlarını peri kızının gözlerine diktikten sonra, "Bir daha sakın böyle bir şey yapayım deme," dedi. "Yoksa büyük olay çıkarırım, haberin olsun. Mert'in bırak sana dokunmasına, yanında dahi oturmasına tahammülüm yok..."

"O zaman sen de Ezgi'den uzak duracaksın."

"Tamam peri kızı. Ama şunu bil ki Ezgi benim için çok yakın bir aile dostundan öte olmadı hiçbir zaman..." Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra, elini Defne'nin yanağında gezdirmeye başladı. "Hadi devam et. Anlat bana her şeyi..."

Defne yanında oturan adamın çekici gülümsemesinden etki-

lenmemeye çalışarak "Daha önce hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun bana..." dedi. Ardından da keyifli bir kıkırtı koyverdi. "Yoğun bir nefret ve yine aynı yoğunlukta tutku. Beni bazen o kadar çileden çıkarıyorsun ki, tırnaklarımı yüzüne geçirmemek için zor tutuyorum kendimi. Ama bir an sonra yaşadıklarımla, her şeyi unutuyorum. Sence de garip değil mi bu durum?"

Noyan hafifçe tebessüm etti. Defne'ye bakarken yüzündeki her noktayı ezber ediyordu."Kesinlikle öyle. Ama zaten aramızdaki ilişkinin başlangıcını çok iyi biliyorsun. Pek de normal sayılmazdı değil mi?"

Defne muzip bir ifadeyle gülümseyerek "Galiba öyle," dedi.

"Hiçbir şey düşünmeden, sadece seni yaşamak istiyorum peri kızı. Tüm korkulardan uzak, sadece sen ve ben olalım istiyorum, Kavga edeceksek edelim, sevişeceksek de sevişelim. Hiçbir şey düşünmeden, canımız nasıl isterse..."

Defne, kalbini kanatlandıran bu sözleri düşünürken, aslında ne istediğinin farkındaydı. Bakışlarını beklentiyle parlayan gözlerin üzerinde gezdirdi. Bir an tereddüt etse de, sonrasında hiçbir şey söylemeden Noyan'ın dudaklarına yapıştı.

O gün güneş batıncaya kadar birbirlerinin dudaklarını defalarca keşfettiler hiç bıkmadan. Aralarındaki o tutku dolu çekim gün gibi ortadayken, ikisinin de karşı koyacak gücü kalmamıştı artık. Aslında pek de karşı koymuş sayılmazlardı ya...

Noyan aynen söz verdiği gibi çok geç olmadan Defne'yi eve bıraktı. Öncesinde ise Ece'ye uğrayıp mekânda kalan eşyaları almışlardı. Pır pır atan kalbiyle eve girdiğinde, Defne'nin yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Odaya girip yatağına uzandığında, "Biz şimdi sevgili miyiz?" diye mırıldandı kendi kendine. Sonrasında ise bu sorunun cevabını düşünmeye başladı ciddi bir ifadeyle. Evet, belki ikisi de birbirlerine olan hislerini açıklamışlardı, ama bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu aslında. Birbirlerini arayacaklar mıydı? Ya da bir yere giderken Noyan'a haber verecek miydi? Her gün birbirlerini görecekler miydi? Cevabını bilmediği bu soruları düşünürken bir an sonra "Of neyse ne," dedi kendi kendine. "En güzeli her şeyi akışına bırakmak..."

Teknedeki tutku dolu sahneleri düşünmek ise yanaklarının alev almasına sebep oldu. Bu şekilde devam ederlerse olacakları az çok tahmin edebiliyordu ve... Her ne kadar korkuyor olsa da Noyan'ı her şeyiyle istediğinin farkındaydı. Noyan'ı henüz tanımıyordu, hakkında bildikleri sınırlıydı ama bu durum onu istemesine engel olmuyordu. Hayatında ilk defa sınırlarını haddinden fazla aşıyordu...

***

Büyük gün gelip çattığında Defne fazlasıyla gergin hissediyordu kendini. Akşam babasıyla görüşecekti ve ister istemez heyecanlanıyordu. Uzun zamandır görüşmüyorlardı ve onu özlemişti. Yine aynı gün ablası ve eniştesi Antalya'ya gidiyorlardı. Çok samimi bir arkadaşlarının düğünü vardı ve Defne bu plana dahil olmaktan zar zor kurtulabilmişti. Israrla babasıyla görüşeceğini söylemiş, ama bu yüzden Venüs'den tonla azar işitmişti. Bunun yanı sıra, Noyan işleri sebebiyle tüm haftayı İzmir'de geçirmişti ve ne yazık ki görüşememişlerdi. Sabah Noyan'ın geldiğini öğrendiğinde ise Defne'nin heyecanı daha da katlanmıştı. O itiraflarla dolu günden sonra ilk defa bir araya geleceklerdi. Babasıyla görüştükten sonra ilk işi Noyan'ın yanına gitmek olacaktı. Fakat işler tahmin ettiği gibi olmadı. Akşama doğru Venüs'ü yolcu ettikten sonra giyindi ve babasından gelecek telefonu beklemeye başladı. Nihayet beklediği telefon geldiğinde ise duyduğu sözler üzerine bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Defneciğim, Hanzade diye bir restorana geldim ben. Hadi hemen sen de gel, vaktim az..."

Defne'nin babasıyla görüşmek isteyeceği en son yer Hanzade'ydi; o yüzden "Baba, keşke başka yere otursaydın," dedi.

"Niye kızım? Gayet nezih bir mekân. Nesini beğenmiyorsun?"

Defne sıkıntıyla dudağını kemirmeye başladı, ama yapabileceği mantıklı bir açıklama da yoktu. O yüzden "Tamam, birazdan oradayım," dedi.

Yola çıktığında çok huzursuzdu. Noyan restorandaydı ve babasıyla olan görüşmesine ister istemez şahit olacaktı. Yüreğini sıkıştıran sıkıntıyla Hanzade'ye geldiğinde, heyecandan eli ayağı

uyuşuyordu. Cemre Bey'le konuşmakta olan Noyan'ı görünce ise yüzünde sevgi dolu bir tebessüm oluştu. Özlemişti... Hem de çok...

Noyan ise pembe elbisesinin içerisindeki kızı görünce, yüreğinin eridiğini hissetti. Ve o an hislerinden bir kez daha emin oldu. Işıl ışıl bakışlarla Defne'ye yaklaştıktan sonra, eline uzanıp dudaklarına götürdü. "Hoş geldin Daphnem," dedi, bakışlarını karşısındaki kızın güzelliğinden alamayarak. "Çok özlemişim seni... Nasılsın?"

Defne, adeta büyülenmiş bir ifadeyle bakıyordu Noyan'ın gözlerine. "Teşekkür ederim, iyiyim," dedi hafif kekeleyerek. "Sen nasılsın?"

"Şimdi çok daha iyiyim..."

Defne çekingen bir ifadeyle gülümserken, Hanzade'ye gelme sebebini hatırladı. "Şey... Babam buraya gelmiş galiba..."

Noyan uzaktaki bir masayı işaret ederek, "Evet, bak orada," dedi.

Defne, Noyan'ın işaret ettiği yöne baktığında, bir grup hayranının her zamanki gibi babasıyla fotoğraf çektirme telaşı içerisinde olduğunu gördü. Bu manzarayla bir an suratı asılır gibi olsa da, hemen yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. "Her zamanki gibi hayranlarıyla haşır neşir vaziyette..."

Noyan, Defne'nin rahatsızlığının farkındaydı. Bu nedenle olağan bir ifade takındı."Fırat Doğan herkesin hayran olduğu bir sanatçı. O yüzden çok normal karşılıyorum bu durumu."

Defne babasının masasına vardığında, hayranları ilgili bir ifadeyle ona dönmüş, kim olduğunu anlamak istercesine incelemeye başlamıştı.

"Hoş geldin Defne."

Babasının omzuna başını dayağında, yine o bilindik hisler peydahlandı Defne'nin yüreğine. Açlığını duyduğu baba sevgisi, ilgisi, şefkati ve daha nicesi... Babasına dair tadamadığı her türlü duygu, o kısacık an burnunun direğinin sızlamasına sebep oldu. Gözlerinin dolmasına engel olmaya çalışarak geriye doğru çekildi; ama kendilerini izlemekte olan hayran ekibini fark edince ister istemez

utandı.Nihayet başlarındaki kalabalık azalınca, derin bir soluk verdi ve babasının karşısına oturdu. Babası ise hâlâ çevredeki insanlara selam veriyor, gülümsüyordu. Bir an elini sallayıp 'Baba ben buradayım' demek gelse de içinden, bu isteğine zorlukla hâkim oldu. Nihayet babası gözlerini kendisine odakladığında "Nasılsın baba?" diye sordu.

Fırat "İyiyim kızım. Sen nasılsın," dedi. Bakışları, kendisine selam vermekte olan bir çiftin üzerindeydi.

Defne, yüreğini kaplamaya başlayan sıkıntıyı örtbas etmeye çalıştı. "İyiyim baba," dedi cılız bir sesle. "Neden bu kadar geciktin? Bir an gelmeyeceksin sandım..."

Fırat bir hayret nidası koyvererek "Olur mu hiç?" dedi. "Yarın oyunum var biliyorsun. İki elim kanda dahi olsa gelirim..."

Defne kafasını sallarken "Tabii, çok haklısın," dedi, ama duyduğu sözler canını acıtmak için kâfi gelmişti. Çünkü babası aynı çabayı kendileri için göstermemişti. Annesiyle boşandıkları ilk zamanlar kendileriyle görüşmek için çabalamıştı, ama kısa sürede pes etmişti. Zaten bir süre sonra da, kendi hayatına ve yeni doğmuş olan oğluna konsantre olmuştu.

Bir süre sonra yemekleri geldiğinde, babası ertesi gün sergilenecek olan oyunu hakkında konuşmaya başladı nefes bile almadan. Konuşmasına ara vermesine sebep olan tek şey, ara ara yanlarına gelip fotoğraf çektirmek isteyen hayranlar oluyordu. Defne sessiz bir an yakalayınca, "Baba, ben çok iyi bir dereceyle mezun oldum, biliyor musun?" dedi dikkati kendi üzerine çekmeye çalışarak.

Fırat ise şaşkınlığını gizleme gereği bile duymadan "Hadi ya," dedi. "Bir senen daha yok muydu senin kızım? Ama neyse, mezun olmana sevindim..."

Defne şaşkınlıktan dilini yutacak gibi bir ifadeyle "Ne diyorsun baba?" dedi kekeleyerek. "Mezuniyet törenime katılman için seni aramıştım ya. Hani sen de o gün oyunun olduğunu, gelemeyeceğini söylemiştin. Unuttun mu?"

"Ah kızım, yaşlanıyorum herhalde. Şimdi sen söyleyince hatırladım. Tabii o gün provalarla o kadar meşguldüm ki, söylediklerine tam olarak konsantre olamadım herhalde."

Defne duyduğu bu sözlerle, oturduğu yerde unufak olmuştu. Babası adına utanırken, kendine acıyordu. Ablasının kızgın sözlerini hatırlayınca, boğazının düğümlenmesine engel olamadı. Venüs bir kez daha haklı çıkmıştı sözlerinde.

Kısa bir süre sonra çalan telefon ise bu sıkıntılı yemeğin sonunu getirdi. Defne, babasının telaşlı ifadesini görünce, "Ne oldu baba? Sorun mu var?"dedi.

"Hilal kendini pek iyi hissetmiyormuş. Uçaktayken de pek iyi değildi zaten."

'Hilal' adını duyunca Defne'nin tüyleri diken diken oldu. O kadının adını dahi duymak, midesinin kasılması için yeterli oluyordu. Babasının huzursuzlanmaya başladığını görünce ise kasılmaları bulantıya dönüşmeye başladı. Nitekim bir an sonra "Kızım ben artık gideyim," lafını duyunca, tam anlamıyla dibe vurdu. Sesinin titremesinden korktuğu için, sadece kafasını sallamakla yetindi.

Çıkışa doğru yürümekte olan babasının arkasından üzgün gözlerle bakarken, Defne'nin yüreğinde fırtınalar kopuyordu. Babası yine şaşırtmamıştı kendisini. Bencilce kendi hayatından bahsetmiş, hayranlarıyla ilgilenmiş ve gitmişti. Omuzları düşmüş bir halde yerine oturduktan sonra, masanın üzerinde duran su bardağına uzandı. Belki bir yudum su, boğazındaki o berbat hissin geçmesini sağlayabilirdi. Peki ya yüreğindeki o derin sızı? O nasıl geçecekti?

Suyunu içti ama bir an önce gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Eğer hemen kalkmazsa gözyaşları sular seller gibi akacak ve herkese rezil olacaktı. O yüzden hızla ayağa fırladı, ama tam o esnada Noyan'ın kendisine doğru yürümekte olduğunu gördü.

"Ne oldu Daphnem?"

Defne, öfke dolu bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine dikerek "Bana Daphne demekten vazgeç artık!!" diye hırladı. "Kaç defa söyledim sana..."

Noyan, Defne'nin hırçınlığının sebebini az çok tahmin edebiliyordu. O yüzden anlayışlı davranmaya çalıştı elinden geldiğince. Kolunu kavrayarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bırak kolumu! Nereye gittiğim seni ilgilendirmez! Çekil önümden!"

Defne kolunu bir hışımla kurtardıktan sonra çıkışa doğru koşmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı bile. Noyan, Defne'nin peşinden gitmek için atıldı, ama restoranın müdavimlerinden biri yolunu keserek gereksiz bir laf kalabalığı yapmaya başladı. Tam bu esnadagarsonlardan biri yanına geldi. "Noyan Bey, Defne Hanım telefonunu masanın üzerinde unutmuş."

Noyan telefonu aldıktan sonra, kendisiyle hâlâ konuşmakta olan müşteriden özür dileyerek hızla restorandan çıktı...

Defne nereye gittiğini bilmeden delirmişçesine koşuyordu. Tenha bir sokağa daldıktan sonra hızını azalttı ve durdu. Nefes nefese kalmış bir halde kaldırıma oturduğunda, acı dolu hıçkırıklarıyla omuzları sarsılmaya başladı. Acıyordu kendisine ve çok kızıyordu. Eksikliğini sürekli hissettiği o boşluğu doldurabilmek için, her defasında bir umut babasına koşuyordu; ama sonuç hep hüsran oluyordu.

"Aptalım ben... Geri zekâlıyım... Oh olsun bana..."

İçinde bulunduğu hayal kırıklığı çok büyüktü. Özellikle, babasının mezun olduğunu bile unutmuş olması, yerle bir etmişti kendisini. Oysa derece yaptığını söylediğinde, övgü dolu sözler duymayı umut etmişti tüm kalbiyle.

Burnunu çeke çeke ayağa kalktıktan sonra gözlerinden akan yaşları sildi elinin tersiyle... Az önce yaşadığı her şeyi sonsuza kadar unutmak istiyordu. Kıpkırmızı gözleriyle nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladığında, gece gibi karanlık bir boşluğun içerisinde gibiydi.

"Benim babam yok..."

Noyan ise bu esnada çaresizlik içerisinde Defne'yi arıyordu. Restorandan çıktıktan sonra gittiği yönü görmüştü, ama sonrası yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Yolunun üzerindeki birçok mekâna girip baktı ama Defne'yi bulamadı. Sanki yer yarılmış da içine girmiş gibiydi. Olduğu yerde durarak, bir süre ne yapması gerektiğini düşündü. Sakin olmaya çalışıyordu ama yüreğindeki endişe her dakika daha da büyüyordu.

Defne, kulakları sağır edercesine yüksek sesli tekno müziklerin

çaldığı loş bir mekâna girdi. Yoğun kalabalığı görünce bir an şaşırsa da, sonrasında bara doğru ilerledi. İçkisini eline aldığında aklında hâlâ yaşadıkları vardı. Unutmak istiyordu ama nafileydi. Bir süre sonra bedenini kaplayan tatlı uyuşukluğu hissetti. Yavaş yavaş havaya girmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra dans eden kalabalığın arasına karıştı. Baş döndürücü ritimle sağa sola sallanırken, karşısında beliren adamı gördü hayal meyal. Uzun boylu, otuzlu yaşlarında bir adamdı. Kaşının üzerinde derin bir yara izi vardı, ya da belki öyle olduğunu hayal ediyordu. Karşılıklı dans ederlerken, bir müddet sonra belini kavrayan elleri hissetti. Daha ne olduğunu anlayamadan kalçalarına inen elleri fark edince ise irkilerek "Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı. Adamı, göğsünden sertçe itti ama adam onu belinden tutarak kendine yasladı. Art arda gelen bu hareketler, Defne'nin öfkeyle alev almasına sebep oldu. "Bıraksana beni Allahın cezası pislik!" diyerek, karşısındaki adamın suratına sert bir tokat indirdi.

O an adamın suratındaki öfkeli ifadeyi görünce korkar gibi olsa da, bildiği bütün küfürleri art arda sıralamaya başladı. Adam ise yanağını tutarak yanından uzaklaşırken, "Bunun hesabını soracağım sana!" dedi tehditkâr bir ifadeyle.

Defne sinir harbi içerisinde mekândan çıktığında, kendi kendine söylenir bir halde yürümeye başladı.

İçtiği iki bardak viskinin etkisiyle biraz çakır keyifti ama bilinci gayet yerindeydi. Ara sokaklardan birine girdiğinde, biraz ıssız olduğunu görüp hafif tedirgin olsa da yürümeye devam etti. Fakat sokağı tam yarılamıştı ki, anlamlandıramadığı bir sebepten ötürü huzursuz hissetti kendini. Sanki birileri tarafından izleniyormuş gibi bir hisse kapılıp arkasını döndüğünde, üç adım ötesinde durmakta olan bardaki adamı gördü. Görmesiyle birlikte de, adamın hemen yanı başında belirip saçlarına yapışması bir oldu. Nefesi yoğun şekilde alkol kokan adam onu saçlarından tutup sürüklerken, Defne acı içerisinde bağırarak kurtulmaya çalışıyordu. Fakat adam daha fazla bağırmasına izin vermeyerek ağzını kapatmış ve onu taş duvara yaslamıştı sertçe. Tüm ağırlığıyla üzerine abandığında, Defne adamın gözlerindeki vahşi ifadeyi gördü ve delirmişçesi-

ne çırpınmaya başladı. Fakat tüm çabaları boşa gitti. Adamın elini göğsünün üzerinde hissedince ise gözleri dolu dolu oldu. Dehşet içerisinde neler olabileceğini düşünürken, duyduğu sözler tepeden tırnağa titremesine yol açtı.

"Attığın o tokadın hesabını ödemeye hazır mısın seni küçük fahişe?"

TATLI KEŞİFLER

Defne, hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Bir kez daha kurtulmayı denemeliydi; yoksa tüm hayatı yerle bir olacaktı. O yüzden tüm gücünü toparlayarak, delirmişçesine çırpınmaya başladı. Fakat bunun üzerine adam daha da sert bir şekilde üzerine abandı. Bu baskıyla, taş duvarın çıkıntıları sırtına öyle bir batmaya başladı ki, çektiği acıyla gözleri dolu dolu oldu.

Bedenine iyice yaslanmış olan adamın sertleşmiş erkekliğini karnında hissedince, sessiz çığlıklar atmaya başladı. Dışarıdan duyulan ise sadece boğuk seslerdi.

"Seni öyle bir becereceğim ki, aklın hayalin şaşacak..."

Bu tek cümleyi duyunca, Defne artık her şeyin bittiğini düşündü. Tüm hayalleri, çocukluğu, yüreğindeki saf duygular yok olup gitmişti. Ağzına sıkıca bastırmakta olan adamın şehvet dolu gözlerine baktığında, bunu çok net anlayabiliyordu. Kimse yoktu ona yardım edebilecek. Yapayalnız ve çaresizdi. Adamın elinin, kemerine doğru gittiğini fark edince, gözlerinde birikmiş olan yaşlar dökülmeye başladı çaresizce.

"Kes ağlamayı!!"

Defne, insanüstü bir çabayla yeniden çırpınmaya başladı. İzin vermeyecekti... Her şeyin burada bitmesine izin vermeyecekti. O yüzden bir kez daha ellerini adamın omuzlarına dayadı ve onu bedeninden ayırmaya çalıştı var gücüyle. Adam ise onun pes etmeyişiyle daha da sinirleniyor, ağız dolusu küfürler ediyordu...

Noyan telaştan deliye dönmüştü. Aya Yorgi bölgesindeki tüm mekânları tek tek gezmiş, hatta güvenlik görevlilerine Defne'yi tarif ederek, onu görüp görmediklerini sormuştu. Fakat aldığı her

olumsuz cevapla yüreğindeki sıkıntı daha da büyümüştü. Ara ara restoranı arayıp Defne'nin gelip gelmediğini sormuştu, ama o taraftan da elde ettiği koca bir sıfır olmuştu.

Pes etmiş bir şekilde geldiği yolu geri dönerken çıldıracak gibiydi. Belki de en iyisi restorana gidip beklemekti. Zaten artık başka çaresi de kalmamıştı. Hızlı adımlarla ara sokaklardan birine daldığında, bağlantı yolunda bir hareket görür gibi oldu. Duvarın dibindeki hareketli karaltının ne olduğunu anlamak için bakışlarını o yöne odakladı. Olağandışı bir şeylerin olduğu belli oluyordu. Sessiz adımlarla yaklaşmaya başladığında, düşüncesinde yanılmadığını anlayarak adımlarını hızlandırdı. Uzun boylu, cüsseli bir adamın, birilerini sıkıştırmış olduğu, yaşanmakta olan boğuşmalardan anlaşılabiliyordu. Fakat biraz daha yaklaşıp adamın sıkıştırdığı kişinin Defne olduğunu görünce, hayatının en büyük şoklarından birini yaşadı.

"Bırak kızı adi sapık!!"

Tüm sokak bu tek cümleyle inledi. Adam arkasını dönüp, Noyan'ın öfke dolu gözleriyle buluştuktan sonra, Defne'yi bırakıp var gücüyle koşmaya başladı. Noyan hiç tereddüt etmeden adamın peşine düştü. Defne'nin perişan halini görmek yüreğini dağlamaya yettiği gibi, aynı zamanda saf bir öfkeyle dolmasına sebep olmuştu. Ona dokunan, gözyaşlarının akmasına sebep olan adamı yakaladığında yapacaklarını düşündükçe, hızını daha da artırdı. Sokağın birine daldıklarında, nihayet adamın sendelediğini gördü ve fırsattan istifade üzerine atıldı.

"Gel buraya seni ırz düşmanı!!"

Bu andan sonrası tam anlamıyla arbedeydi. Noyan acımasız yumruklarını art arda sıralarken, ara ara sert yumruklar yiyordu. Öylesine yakıcı bir öfke sarmıştı ki tüm benliğini, gözü hiçbir şey görmüyordu. Fakat bir an sonra adam elinden kurtulmayı başardı ve var gücüyle koşmaya başladı. Noyan küfürler eşliğinde koşarken, adam kalabalık bir sokağa dalmış ve gözden kaybolmuştu. Sıkıntıyla alnındaki terleri silerken, kalabalığı taradı gözleriyle. Fakat lanet herif, yer yarılıp içine girmişti sanki.

Gerisin geriye koşmaya başladığında, aklında Defne vardı. Kı-

zın ne halde olduğunu tahmin edebiliyor, yaşadıklarını düşündükçe aklını yitirecek gibi oluyordu. Nihayet aynı sokağa döndüğünde, duvarın dibinde oturan peri kızını gördü. Bacaklarını kollarıyla sarmış, başını dizlerine dayamıştı. Aralarındaki mesafeyi kısa sürede kapatıp yanına vardığında, Defne'nin şiddetli bir titremeyle sarsılıyor olduğunu gördü.

"Defne..." Yanına diz çöküp, ellerini omuzlarına dayadı. Defne ise oturduğu yerde sıçrayıp "Uzak dur benden!" diyerek delirmişçesine bağırmaya başladı.

Noyan, Defne'nin kendisini tanımadığını fark etti o an. "Defne! Benim, Noyan!" dediğinde, Defne şaşkın şaşkın gözlerine bakmış ve hemen ardından gözyaşları içerisinde boynuna atılmıştı.

Noyan, peri kızını kalbinin içine sokacakmış gibi sardı. Saçlarını okşarken, "Geçti her şey..." diye mırıldandı. "Yanındayım. Kimse sana bir şey yapamaz artık..."

Defne çığlık çığlığa ağlarken, bir yandan da durmadan "Çok korktum," diyordu. Gerçekten de hayatında böyle bir korku yaşamamıştı. Şimdiye kadar buna benzer bir olay başına gelmediği gibi, geleceğini de tahmin etmemişti. Genellikle atacağı adımların sonucunu düşünmeden yaşar, karşılaşabileceği olumsuzlukları aklına getirmemeye çalışırdı. Eakat bu gece ilk defa, hayatın sadece toz pembe düşlerden ibaret olmadığını anlamıştı. Hem de çok acı bir şekilde...

Adamın tenine değen ellerini, alkol kokan nefesini, ettiği küfürleri aklına getirdikçe, gözyaşları daha da hızlandı. Yoğun hıçkırıklarının arasında zar zor çıkan sesiyle "Götür beni buradan," diye mırıldandı. "Ne olur bir an önce gidelim..."

Noyan, Defne'nin sırılsıklam olmuş yüzüne baktığında, içinin yağlarının eridiğini hissetti. Parmaklarını göz kenarlarında, ıslak yanaklarının üzerinde gezdirirken, "Tamam," dedi. "Seni hemen götüreceğim..." Bir an duraksadı ama sonrasında, "O ırz düşmanından şikâyetçi olacağız..." diye devam etti.

Defne başta karşı çıktı ama Noyan'a hak vermeden de edemedi. Her ne kadar kendisi için çok zor olsa da, yaşadıklarının hepsini tek tek anlattı ve şikâyetçi oldu. Emniyet müdürlüğünden çıktık-

larında, çok az da olsa rahatlamış hissetti kendini. En azından o adi sapığın yakalanabilmesi için bir umut vardı.

Restorana döndüklerinde Defne sersem gibi hissediyordu kendini. Arabasına binip eve gitmek istedi ama Noyan izin vermedi. "Benim evime gidiyoruz..."

"Olmaz öyle şey. Bırak gideyim..."

Noyan karşı çıkılamaz bir tavır takınarak "Olmaz," dedi. "Ablanlar gelinceye kadar benimle birlikte kalacaksın. Seni asla yalnız bırakamam..."

Defne, Noyan'ın endişesini anlayabiliyordu; ama iki gün boyunca onun evinde kalmasının doğru olup olmayacağından emin değildi. Birkaç deneme daha yaptı ama Noyan'ı ikna edemedi.

Eve geldiklerinde meraklı gözlerini, Noyan'ın çokça merak ettiği dünyasında dolaştırmaya başladı. Salon sade ama şık bir şekilde döşenmiş, çok fazla eşya, aksesuvar kalabalığına boğulmamıştı. İnsana huzur veren hoş bir havası vardı. Fıstık yeşili koltuğun üzerine oturdu ve kendisini incelemekte olan adama yöneltti çekingen bakışlarını.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Tek istediğim..."

Lafına devam etmeyince Noyan ilgili bir ifadeyle "Ne istediğini söylemen yeterli," dedi. "Rahat edebilmen için ne gerekiyorsa yaparım..."

Defne duş almak ve o adamın kirli izlerini, bedeninden sonsuza dek silmek istiyordu. "Tek istediğim duş almak. Hem de bir an önce..."

Noyan elini Defne'ye uzattı ve "O zaman benimle gel," dedi. Birlikte yatak odasına girdiklerinde, Defne'nin dikkatini çeken ilk şey, dört duvarı boydan boya kaplayan aynalar oldu. Siyah rengin hüküm sürdüğü odada kendini şaşkınlığa düşüren diğer bir ayrıntı ise, tavandaki freskolardı. Mitolojik hikâyelerin resmedildiği freskolar, tüm tavanı kaplamış ve odaya mistik bir hava vermişti. O an Noyan'ın da, babası gibi mitolojik hikâyelerle alakadar olduğunu fark etti. Kendisine neden 'Daphne' diye hitap ettiğine, başta anlam verememiş olsa da, şimdi çok net bir şekilde anlayabiliyordu.

Fakat anlamadığı şey, Noyan'ın kendisini neden odasına getirdiğiydi. "Misafir odalarından birinde kalabilirim," dedi utangaç bir ifadeyle. "Rahatını bozmana hiç gerek yok..."

Noyan, Defne'nin elini tutup dudaklarına götürdü. "Senin rahatın benimkinden önce gelir, bunu sakın unutma. Koltuğu işaret ederken, "Hadi otur," dedi. "Ben de banyoyu hazırlayayım..."

Defne oturdu ve çevresini incelemeye başladı ilgili gözlerle. Pencerenin kenarındaki çalışma masasına, fazlasıyla rahat görünen ve üzerinde bir sürü yastığın bulunduğu geniş yatağa, yatağın her iki yanında duran aynalı şifonyerlere baktı inceleyen gözlerle. Noyan'ın mitolojik hikâyelerle ilgili olduğu kadar, aynalara da düşkün olduğunu anlayabiliyordu. Nedenini bilmese de hakkında yeni bir şeyler öğrenmek hoşuna gitti...

Bir süre sonra banyoya girdiğinde, aynadaki halini görerek irkildi. Makyajı akmış, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Adeta hortlak gibiydi. Yüzünü iyice yıkadıktan sonra, üzerindeki elbiseyi çıkardı parçalarcasına. Çok sevdiği bu elbiseyi giyerken, Noyan'ın gözlerinde göreceği ifadeyi merak etmişti, ama şimdi...

Ilık suyun altına girdiğinde, yanaklarına doğru süzülen gözyaşlarına engel olamadı. Hiç arzu etmese de, akşamın ilk saatlerinden beri yaşadığı her şey gözlerinin önüne doluşuyor, yüreğinin paramparça olmasına sebep oluyordu. Büyük bir umutla babasının yanına gidişi ve onun o ilgisiz tavırları aklına geldikçe canı acıyordu. Vücuduna dokunan adamın vahşi bakışlarını, teninde dolaşan ellerini hatırlayınca, dizlerinin üzerine çöktü ve haykıra haykıra ağlamaya başladı. Noyan, her şeyin bitmesine, o kadar az bir zaman kala yetişmişti ki... Eğer Noyan onu hiç bulamasaydı, bir kadının başına gelebilecek en talihsiz olaylardan birini yaşayacaktı. Akıp giden suya bakarken "Ya böyle bir şey olsaydı, ne yapardım?" diye mırıldandı hıçkırıklarının arasında. "Bir daha eski ben olabilir miydim?"

Noyan, tüm bu ağlama seslerini dinlerken, yüreğinin sıkışmasına engel olamıyordu. İçeri girip Defne'yi kollarının arasına almak ve tüm sıkıntılarını dindirmek istedi. Ama sonrasında vazgeçti. Acısını özgürce akıtabilmesi için biraz zaman tanıması belki de daha uygun olacaktı.

Bir süre sonra neredeyse elbise gibi olmuş tişörtü ve nemli saçlarıyla odada beliren Defne'yi gördü. Bir şey demesine fırsat vermeden peri kızını kollarının arasına çekti ve tüm yaşadıklarını unutturmak istercesine sıkı sıkı sarıldı. Ve... Saçlarının mis gibi kokusunu içine çektiği o kısacık an içerisinde, Defne'yi gerçekten de çok seviyor olduğunu fark etti. Bu farkındalığı onu korkutmadığı gibi, tam aksine rahatlattı. Defne'yi seviyordu; hem de hiçbir kadını sevmediği kadar çok...

"Her şey geçti. Artık güvendesin, benimlesin. Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem..."

Defne, Noyan'ın güvenli sıcaklığında, biraz da olsa yatıştığını hissetti. Onun kokusunu hissetmek, güçlü kollarının arasında olmak iyi geliyordu kendisine. Bir çocuk kadar saf bakışlarını, şefkat dolu gözlere dikti. "Çok teşekkür ederim. Beni nasıl buldun hiç bilmiyorum ama sen olmasaydın mahvolmuştum..."

Noyan, yüreğini titreten bakışlarla büyülenmiş gibiydi. Defne'nin yanağına ipek gibi yumuşak bir öpücük kondurdu. "Asıl ben seni bulamasaydım mahvolmuştum. Gece boyu delirmiş bir halde seni aradım durdum."

Defne yaşamış olduğu o berbat sahneleri aklından çıkarmaya çalıştı. Ağırlığının büyük bir kısmını Noyan'ın üzerine verirken, "Uzanmak istiyorum," diye mırıldandı. "Çok bitkinim."

"Hadi gel o zaman..."

Yatağın üzerine tırmanıp, yüzünü yumuşacık yastıklara gömdüğünde, Noyan'ın o tanıdık, rahatlatıcı kokusu doldu Defne'nin burnuna. Bu erkeksi kokuyu içine çektikçe, iyice gevşediğini hissetti.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım..."

Defne, Noyan'ın kapıya yöneldiğini görünce, "Hiçbir şey yiyecek halim yok," dedi. "Sadece dinlenmek istiyorum..."

Noyan geri dönüp, Defne'nin yanına oturdu. "Bir şeyler yesen iyi olur aslında. Akşam da doğru düzgün bir şey yemedin zaten..."

Defne bu sözleri duyunca, Noyan'ın akşam boyunca kendisini izlemiş olduğunu anladı. Babasının ilgisiz tavırlarını, hayal kırıklığı dolu hallerini belli ki o da görmüştü. O an, bu farkındalık ile çok

utandı. Fakat kuyruğu dik tutma çabası içerisinde, "Restorana gelmeden önce biraz atıştırmıştım, o yüzden," dedi.

Noyan, peri kızının rahatsızlığının farkındaydı. O yüzden daha fazla uzatmadı. Yatağa uzandıktan sonra, Defne'yi göğsüne doğru çekti ve saçlarını okşamaya başladı. Defne ise bu sıcacık sarmalanmayı itirazsız kabul etti ki başka türlüsü de beklenemezdi zaten. Yirmi iki yaşındaydı ve bu yaşına kadar hiçbir erkek ona böylesine yoğun bir şefkat göstermemiş, onun için endişelenmemişti. Yaşadıklarının gerçek olup olmadığından şüphe etti bir an. Ama kolunu Noyan'ın beline sardığında, her şeyin gerçek olduğunun bir kez daha farkına vardı. Ve her ne kadar kâbus gibi bir gece geçirmiş olsa da, bu gerçeklikle kalbinin sıcacık olduğunu hissetti. Bir süre sonra saçlarında dolaşan dokunuşlarla gözkapakları ağırlaştı ve derin bir uykuya teslim oldu.

Oda tamamen sessizlik içerisindeydi. Çıt çıkmıyordu. Noyan'ın yüreğindeki sesler ise hiç susmuyordu. Defne'yi çok iyi tanımasa da, babası ile ilgili ciddi anlamda bir sıkıntısı olduğunun farkındaydı. Fırat Doğan'ın ikinci evliliğini yaptığını biliyordu, ama zamanında neler yaşandığı ile ilgili hiçbir bilgisi yoktu. Yemek boyunca adamın kızıyla ne kadar ilgisiz olduğunu görmüştü. Ve biliyordu ki Defne'nin o şaşırtıcı hırçınlığının da, kaybolmasının da tek sebebi babasıydı.

Bu gerçekle, yüreğinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Defne'yle en büyük ortak noktaları baba sevgisine olan muhtaçlıklarıydı. Kendisi de, babasının baskıcı ve despot tavırlarından başka bir şey görmemişti. Çevresindeki arkadaşlarının, babalarıyla olan ilişkilerine gıpta ederek büyümüştü.

Tüm sevgisini akıtmak istercesine daha da sıkı sarıldı peri kızına. Saçlarına defalarca öpücükler kondurdu; sırtını okşadı yumuşak dokunuşlarla. Fakat bir süre sonra Defne'nin hafifçe kıpırdandığını ve bir şeyler mırıldandığını fark ederek, dokunuşlarına ara verdi. Dudaklarından dökülen sözcüklere kulak kabarttığında ise, Defne'nin "Baba," diye mırıldandığını işitti. Duyduğu bu tek sözcük Noyan'ın yüreğini daha da acıttı...

***

Defne yeni bir güne gözlerini araladığında, Noyan'ın yanında olmadığını fark etti. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, ama uykusunu aldığını hissediyordu. Fakat kalkmak için hareketlendiğinde, sızlayan vücuduyla suratı buruştu. Zihnine doluşan olumsuz sahneleri bir kenara atmaya çalışarak, zor da olsa yataktan indi. Noyan'ı merak ediyordu. Acaba evde miydi, yoksa restorana mı gitmişti?

Meraklı bir ifadeyle kapıya doğru yürüdü ama sonrasında geri dönerek telefonunu eline aldı. Önce ablasını, sonrasında Ece'yi aradı. Arkadaşı akşam gerçekleşecek olan tiyatro oyunu için çok heyecanlıydı ve neyse ki Defne'nin sesindeki durgunluğu fark etmedi. Defne, her ne kadar ayakları geri geri gidiyor olsa da, akşam buluşmak üzere söz verdi.

Çıplak ayaklarıyla odadan çıktığında, burnuna dolan yemek kokularıyla ağzı sulandı. Belli ki Noyan mutfaktaydı. Muftak kapısının önüne geldiğinde, yanılmadığını fark etti. Noyan ocağın başında omlet pişiriyordu. O an gördüğü bu manzara, yüreğinin sıcacık olmasına sebep oldu. Fakat bir an sonra, şahit olduğu manzarayla kahkahalara boğuldu, Noyan tıpkı filmlerdeki gibi tavanın içindeki omleti havaya fırlatmış; fakat ne yazık ki yakalayamamıştı.

Mutfağın halini görünce Defne'nin kahkahaları daha da arttı. İçeride sanki bomba patlamış gibiydi. Tezgâhın üzeri karmakarışık, yerler yumurta kabukları ve kırıntılarla doluydu. Defne, bıkkın bir ifadeyle bakmakta olan Noyan'a gülümseyerek "Günaydın," dedi. "Gördüğüm kadarıyla mutfakta savaş çıkmış..."

Noyan muzip bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve "Öyle de denebilir," dedi. Yanına gelen kızın güzelliğinden gözlerini alamazken, yanağına minik bir öpücük kondurdu. "Nasılsın? Dinlenebildin mi biraz?"

"Evet dinlendim. Kaslarım sızlıyor sadece. Onun dışında iyiyim..."

Defne, Noyan'ın aşk dolu bakışlarıyla tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Öyle derin, öyle anlamlı bakıyordu ki, heyecanlanmaması imkânsızdı.

"Şey... Ben... Dağıttığın yerleri toplayayım."

"Hayır, bırak lütfen. Ben hallederim..."

Defne kesin bir dille "Olmaz," dedi. "Seni biraz daha kendi haline bırakırsam, mutfak kullanılamaz hale gelecek..."

"Dalganı geç bakalım. Ne yapayım, bu tarz konularda pek iyi sayılmam. Ama belli ki sen gayet iyisin..."

Defne, tezgâhın üzerindeki çöpleri toplarken, kafasını olumlu anlamda sallayarak "Evet iyiyimdir," dedi. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Çok güzel yemek yaparım mesela. Ayrıca ev işlerinde de iyiyimdir. Zekâmdan ise hiç bahsetmeyeyim. Kısacası beni alan yaşadı."

Noyan bu sözler üzerine gülmeye başladı. "Tabii canım, tabii."

Defne bu alaycı tavır üzerine bozuldu. "Ne gülüyorsun be! Zamanı geldiğinde, benimle evlenmek için sıraya girecek bir sürü erkek olacağından emin olabilirsin..."

Noyan, anında ciddi bir ifadeye büründü. Kaşlarını çatarak Defne'ye yaklaştı ve onu çenesinden tutarak uyarı dolu bakışlarını görmesini sağladı. "O zaman hiç gelmeyecek Daphne..."

Defne karşısındaki adamın kıskanç ifadesini görünce, heyecanına engel olamadı. Hipnotize olmuş gibi Noyan'a bakarken, yüreğindeki duyguların farkındaydı.

Bir süre sonra bu büyülü an bozuldu ve her ikisi de sanki az önceki kısa süreli gerilim yaşanmamış gibi konuşmaya devam ettiler.

"Krep sever misin?"

"Hımm, hem de çok severim..."

Defne aldığı bu cevap üzerine krep hamuru hazırlamaya başladı. Bu esnada üzerindeki bakışların farkındaydı ve eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Tavanın ısınmasını beklerken, artık daha fazla dayanamayacağını hissederek "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Noyan gözlerini, Defne'nin bacaklarında, çıplak ayaklarında, beline kadar inen ipeksi saçlarında gezdirdikten sonra: "Çünkü gerçek olamayacak kadar güzelsin peri kızı," dedi. "Ve her defasında beni şaşırtmayı başarıyorsun."

Defne'nin yüreği kanat çırpmaya başladı. Krep hamurundan bir miktar tavaya döktükten sonra, "Hangi konuda şaşırtıyorum ki?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Mesela yemek konusunda becerikli olduğunu kırk yıl düşünsem tahmin etmezdim..."

"Neden? Dışarıdan çok mu beceriksiz görünüyorum?"

"Hayır tabii ki. Ama... Hani şu meşhur sakarlığını göz önünde bulundurduğumda..." Noyan daha fazla devam edemeyerek kıkırdamaya başladı. Defne'nin de kıkırdadığını görünce "İşte o yüzden hiç tahmin etmezdim," diye ekledi. Ardından Defne'nin arkasına geçerek, belini sarmaladı. Omuzlarına minik minik öpücükler kondururken "Daha ne sürprizlerin var hiç bilmiyorum," diye mırıldandı.

Defne, tenini dağlayan sıcacık dudaklarla uyuştuğunu hissetti. Elleri öylesine titremeye başlamıştı ki, sakarlık üzerine sakarlık yapıyordu. "Ama sen böyle yaparsan krepleri nasıl hazırlayabilirim ki?"

"Boşver şimdi krepleri."

Noyan, ocağı kapattıktan sonra Defne'yi kendisine doğru çevirdi ve özlemini çektiği dudaklara yapıştı hoyratça. Gördüğü tutku dolu karşılıklarla öpücüklerini daha da derinleştirdi ve dilini Defne'nin ağzının içine daldırdı. Şehvet kıvılcımlarının havada uçuştuğu bu anlar bittiğinde, Defne fazlasıyla sarsılmıştı. Yeniden işine döndüğünde kalbi hâlâ delicesine çarpıyordu.

Kahvaltı masasına geçtiklerinde, keyifli bir sohbet eşliğinde kreplerini yemeye başladılar. Defne, "Senin hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki?" dediğinde, Noyan oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

Defne, düşünüyormuş gibi yaptı bir süre. "Mesela... Kardeşin var mı?"

Noyan bu soru üzerine rahatlayarak, "Ablam var," dedi. "Benden üç yaş büyük ve evli. Londra'da yaşıyorlar.

"Peki annen? Annen İzmir'de değil mi?"

Noyan kafasını sağa sola sallayarak "Birkaç aydır Simge'nin yanında," dedi. "Tabii ki normalde İzmir'de oturuyor; ama babamın vefatı onu çok sarstı. Anılarla dolu evinde daha fazla duramayınca, hava değişikliği olması için Simge'nin yanına gitti. İyi de etti bence; çünkü biraz daha kalsaydı toparlanması çok güç olacaktı..."

Defne üzgün bir ifadeyle "Başınız sağ olsun," dedi. Noyan'ın yüzündeki sıkkın ifadeyi görünce, hemen konuyu değiştirdi. "Ece kreplerimi nasıl buldun?"

"Hakikaten söylediğin gibi becerikliymişsin." Noyan sözlerinin hemen ardından muzip bir ifade takınarak, "Yoksa seni restorana aşçı olarak mı alsak?" diye ekledi.

Bu son söz üzerine, Defne neredeyse ağzındaki çayı püskürtecekti. "Anlaşılan Cemre Bey'i kalpten götüreceksin," dedi keyifli kıkırtıları eşliğinde. "Adam dün akşam beni görünce, şeytan görmüş gibi oldu. Bir an yine tansiyonu yükselecek sandım..."

Noyan, peri kızının abartılı mimikleriyle Cemre Bey'i taklit etmeye başladığını görünce, kahkahalarla gülmeye başladı. Defne gülmekten akan gözyaşlarını silerek "Boşver restoranı," dedi. "Ben senin özel aşçın olurum..."

Defne gayriihtiyari sarf ettiği sözleri işitince, yavaş yavaş kırmızılaşmaya başladı. Noyan'ın yüzünde ise fazlasıyla keyifli bir ifade vardı. Özellikle Defne'nin, söylediklerinden dolayı utandığını görmek, daha da keyiflendirmişti kendisini. Yüzündeki tebessümüyle oturduğu tabureden inerek, Defne'nin yanına gitti ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Hâlâ al al görünen yanaklarına sevgi dolu öpücükler bıraktı. "Her şeyim ol. Hep yanımda ol. Senin bu utangaç hallerini hep göreyim..." Parmaklarını Defne'nin yüzünde, dudaklarında gezdirirken usul usul, "Sadece benim Daphnem ol..." diye mırıldandı.

UÇUŞAN KELEBEKLER

Kahvaltıdan sonra Defne yeniden odaya çıkmış ve uzanmıştı. Noyan'ın sözlerini düşününce, yüzünde hülyalı bir gülümseme oluştu. 'Benim ol' demişti. Hem de öylesine aşk dolu bakışlarla söylemişti ki bunu, aklı uçup gitmişti. Hayaller içerisinde geziniyorken, odaya giren Noyan'ın sesiyle kendine geldi...

"Ben çıkıyorum Daphnem... Dışarıdan bir isteğin var mı?"

"Restorana mı gidiyorsun?"

Noyan, Defne'nin sarkmış dudaklarını görünce, "Evet ama hemen döneceğim," dedi. Oysa restorana değil emniyet müdürlüğüne gidecekti. Her ne kadar Defne'ye belli etmemeye çalışsa da, içindeki öfke hâlâ dinmiş değildi. Herhangi bir gelişme olup olmadığını merak ediyordu.

"Şey... Senden bir şey isteyecektim. Eve gidip giyecek bir şeyler getirebilir misin bana? Daha ne kadar senin tişörtünle dolaşabilirim ki?"

Noyan alaycı bir ifade takınarak "İstediğin kadar dolaşabilirsin," dedi. "Ben halimden çok memnunum." Arsız bakışları Defne'nin çıplak bacaklarında gezindi bir süre.

Defne, Noyan'ın muzip bakışlarını görünce kaşlarını çattı. "İyi de ben memnun değilim," diye ciyakladı. "Ayrıca ne kadar edepsiz olduğunu söylememe gerek yok herhalde..."

Noyan duymaya alışkın olduğu bu söz üzerine, "Tamam, hadi söyle isteklerini," dedi sırıtarak. "Öncelikle külot ve sutyen istiyorsundur herhalde..."

Defne ters bakışlarıyla isteklerini sıraladıktan sonra, Noyan "Başüstüne hanımefendi," dedi ve odadan çıktı.

Kapı kapandıktan sonra, Defne üzgün gözlerle sağına soluna bakınmaya başladı. Noyan çıkınca oda aniden soğumuştu. Sanki yüreği ıssız kalmışn. Sarkmış dudaklarıyla somurturken, aslında Noyan'ın varlığının kendisine çok iyi geldiğini fark etti. Hatta kendisiyle uğraşmasını, kızdırmaya çalışmasını bile seviyordu galiba. Çeşme'ye gelirken kalbinde sadece Mert vardı. Ama şu anda aklının ucuna bile gelmiyordu Mert. Çünkü tüm benliğini Noyan işgal ediyordu. Yüreğinin her köşesine yavaş yavaş sızmıştı hiç farkında olmadan. Ve her geçen gün kalbindeki yerini daha da sağlamlaştırıyordu.

Çalan telefonunun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldığında, arayanın Venüs olduğunu gördü.

"Ne oldu abla? Bir sorun mu var?"

"Aradığında yanımda Rüzgar vardı, o yüzden rahat konuşamadım. Dünkü görüşmen hakkında hiç konuşamadık. Tahmin ettiğim gibi oldu yine değil mi?"

Defne tüm kaslarının gerildiğini hissederek oturur pozisyona geçti. Olabildiğince sakin olmaya çalışarak "Hayır aslında, çok da kötü değildi," dedi. "Birlikte yemek yedik, biraz sohbet ettik, ardından da ayrıldık. Büyütecek bir şey yok yani."

Venüs manidar bir ses tonuyla "Tabii, eminim öyledir," dedi. "Zaten olumsuz bile olsa, gururuna yedirip söylemezsin ki. Ah Defne, ne zaman anlayacaksın gerçekleri? O adam için, sokaktan geçen herhangi bir kişiden farkımız yok bizim. Varsa yoksa o yılan karısı ve biricik oğlu Buğra. Ve sen tüm bunları bilmene rağmen..."

Defne, ablasının daha fazla devam etmesine izin vermeyerek, "Yeter abla!" diye bağırdı. "Bıktım sürekli aynı lafları duymaktan! Evet, babam bizi hiç umursamıyor! Hatta hiç sevmiyor bile! Haklısın tamam mı? Rahatladın mı?"Gözlerine hücum eden yaşların akmasını engellemeye çalışırken, ablasının pişmanlık dolu ses tonunu işitti.

"Tamam canım, üzülme. Amacım seni incitmek değildi. Kızgınlığım o sorumsuz, ilgisiz adama. Hayatta isteyeceğim en son şey senin üzülmendir. Zaten o yüzden görüşmeni istemiyorum. Çünkü her defasında kalbinin paramparça olduğunu biliyorum..."

Defne, Venüs'ün yerden göğe kadar haklı olduğunun farkındaydı ve hata yaptığını biliyordu. Zaten bugünkü oyundan sonra, bir daha asla babasını görmeye gitmeyecekti. Ağlamamak için dişlerini sıkarken, ablasının, "Evde misin?" sorusunu duydu.

O an ağlama hissi aniden kayboldu ve tüm kasları yay gibi gerildi. Ablasına mantıklı bir cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı, ama gerçekleri de söyleyemezdi. O yüzden "Evet, evdeyim," dedi. Bir süre sonra telefonu kapattığında, yepyeni yalanlar söylemiş olmanın suçluluğunu duyuyordu. Yastığına sarıldıktan sonra daha şimdiden özlemini duymaya başladığı adamı düşünmeye başladı. Gözleri kapanırken aklında Noyan'ın güven veren varlığı vardı sadece...

Emniyet Müdürlüğü'nden çıkarken Noyan'ın yüzü asıktı. Henüz bir gelişme kaydedilmediğini öğrenmek canını çok sıkmıştı. Belki de o ırz düşmanı çoktan Çeşme'yi terk etmişti. Belki de hiçbir zaman yakalanamayacaktı. Bu can sıkıcı düşünceler içerisindeyken, çalan telefonunun sesi, düşüncelerini kısa süreliğine de olsa dağıttı. Fakat arayan kişinin Ezgi olduğunu görünce suratı daha da çok asıldı. Ezgi neredeyse her gün arıyordu ve bu durum gitgide canını sıkmaya başlamıştı. Telefonu açmadı, ama ne yapıp edip bir yolunu bulmalı, Ezgi'yi kendinden uzaklaştırmalıydı. Yoksa işler iyice çığrından çıkacaktı...

Narkisos'a döndüğünde doğrudan Rüzgar'ın evine gitti. Defne'nin odasına girdiğinde ise, yüzünde oluşan manidar sırıtışa engel olamadı. Tam da tahmin ettiği gibi bir odası vardı peri kızının. Pembe, yeşil ve mavi tonlarının ağırlıklı olduğu, cıvıl cıvıl bir odaydı bu. İnceler bakışlarını odanın içerisinde gezdirirken, giyinme dolabını açtı ve rafları incelemeye başladı. Fakat her şey o kadar karışık yerleştirilmişti ki, aradığını bulmakta güçlük çekti.

"Allahım bu nasıl bir dağınıklık!" diye kendi kendine söylenirken, nihayet işe yarar bir şeyler bulabildi. Elindeki şort ve bluzu yatağın üzerine bırakırken, Defne'nin geceliğine gözü ilişti. Fazlasıyla seksi bulduğu geceliği incelerken, tek kaşı manidar bir şekilde havaya kalmış ve yüzünde yaramaz bir sırıtma oluşmuştu.

"Tam bir dişi..."

Geceliği eline aldıktan sonra, burnuna doğru götürdü ve peri kızının büyülü kokusunu içine çekti derin derin. Bu seksi geceliğin içindeyken, kollarının arasında olduğunu hayal etti. Daldığı hayallerden zor da olsa sıyrıldıktan sonra, kalan eşyaları da aldı ve evden çıktı.

Eve döndüğünde Defne'yi uyur halde buldu. Elindeki çantayı bıraktıktan sonra, Defne'nin yanına oturdu dikkatlice. Ardından da yüzünden geçen ifadeleri izlemeye başladı. Kimi zaman kaşları çatılıyor, sonrasında yeniden düzeliyor, dudakları belli belirsiz kıpırdıyordu peri kızının. Bir süre sonra sıkıntılı bir ifadeyle bir şeyler mırıldandığını duyunca, uyandırması gerektiğini düşündü. Tam elini kaldırmış omzuna doğru uzatıyordu ki, Defne aniden gözlerini açarak, dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte geriye doğru kaçtı...

"Çok özür dilerim. Korkutmak istememiştim. Kâbus gördüğünü düşündüm..."

Defne soluklarını toparlamaya çalışırken, saçma sapan bir görüntü çizdiğinin farkındaydı. "Sorun değil," dedi yattığı yerde doğrulurken. "Ne zaman geldin?"

Noyan, Defne'yi kollarının arasına çektikten sonra, "On beş dakika kadar oluyor," dedi. "Özledin mi beni?"

Defne tatlı bir ifadeyle kafasını sallarken, "Özledim," diye karşılık verdi. "Çok geç kaldın..."

"Zamanımın büyük çoğunluğunu, dolabında eşya aramakla geçirdim Daphne. O nasıl bir dağınıklık öyle?"

Defne kafasını kaldırıp, ters bakışlarını Noyan'ın muzip bir ifadeyle parıldayan gözlerine dikti. "Ne kadar gıcık olduğunu daha önce söylemiş miydim? Resmen abartıyorsun."

Noyan kıs kıs gülerken, "Zaten bu gıcıklığıma âşık olmadın mı?" dedi.

"Ne âşık olması be. Nereden uyduruyorsun sana âşık olduğumu?"

"Niye? Âşık değil misin bana?" Defne'yle uğraşmak çok hoşuna gidiyordu Noyan'ın. Peri kızının verdiği bu ani tepkiler bile, aslında hislerinin ne durumda olduğuna dair ipuçları veriyordu ona.

Defne, duyduğu bu soru üzerinde hiç düşünmeden "Tabii ki değilim," dedi. Ardından da karşı atağa geçerek "Asıl sen bana âşıksın" dedi. "Hem de ilk günden beri. Peşimi hiç bırakmadın ki. Her defasında karşıma çıkıp aklımı karıştırmak için ne gerekiyorsa yaptın..."

Noyan, kollarındaki kızın haklılığının farkındaydı. Defne'nin peşini bırakmadığı, her seferinde karşısına çıkıp aklını çeldiği doğruydu. Defalarca uyarmıştı kendini; ama yine de uzak durmayı başaramamıştı. Âşık olma meselesine gelince... Bir an Defne'ye âşık olup olmadığını düşündü. Seviyordu, ama aşkın nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatı boyunca sadece bir kez ciddi ilişkisi olmuştu. O da üniversitede tanıştığı ve iki sene aynı evde yaşadığı Naz ile olan ilişkisiydi. Naz ile sevgi ve saygıya dayalı güzel bir ilişkileri olmuştu ve her daim çok iyi anlaşmışlardı. Fakat bir süre sonra iki sevgiliden öte, iki iyi arkadaş olmayı daha iyi becerdiklerini fark etmişler ve kendi yollarına devam etmişlerdi. O yüzden aşk neydi, âşık olan insan nasıl şeyler hissederdi hiç bilmiyordu.

Defne'nin saçlarını okşarken, omzuna minik bir öpücük kondurdu ve "Demek bana âşık değilsin," dedi. "Neyse... Zaten ben de sana âşık değilim. O yüzden sorun yok bence."

Bu sözleri duyunca, Defne'nin suratı asılır gibi olsa da, bozuntuya vermemeye çalıştı. Madem birbirlerine âşık değillerdi, o zaman ne diye böyle kucak kucağa yatıp, her dakika birbirlerini öpüyorlardı ki? Aklına doluşan düşüncelerle kaşları yavaş yavaş çatılmaya başlamış ve işin kötüsü Noyan da bu durumu fark etmişti.

"Ne o, yoksa sana âşık olmadığım için bozuldun mu?"

Defne duyduğu alaycı ses tonu üzerine Noyan'ın kollarından çıktı ve kızgın bakışlarını, kendisine sırıtarak bakmakta olan adamın gözlerinin içine dikti. "Ne bozulacağım be! Umurumda mı sanıyorsun?" Noyan'ın kahkahalarını duyunca, daha da bozularak yataktan kalkmak için hareketlendi.

"Nereye gidiyorsun?"

Defne kolunu kavrayan adamı süzerek "Kıyafetlerimi giyip gideceğim," dedi ters ters.

"Saçmalama! Nereye gideceksin?"

Defne umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Gideceğim işte. Bütün gün bu evde tıkılı kalacak halim yok herhalde..."

Noyan, Defne'yi yeniden kollarının arasına çekti. Alnına yatıştırıcı bir öpücük bırakırken, "Seni asla yalnız başına bir yere göndermem," dedi. "Nereye gitmek istiyorsan söyle götüreyim. Ama ne olursa olsun ben de yanında olacağım."

Defne karşılaşngı bu sahiplenici tavır üzerine yatışarak, başını yeniden Noyan'ın göğsünün üzerine yerleştirdi. Az önceki tavırlarına kızmış olsa da, duyduğu sözlerle anında kuzuya dönmüştü. "Bilmiyorum. Ama evde de çok sıkıldım."

"Tekneyle açılmak ister misin? Hem yemeği de teknede yeriz istersen. Sana ellerimle mükellef bir sofra hazırlarım, ne dersin?"

Defne bu sözler üzerine kıkırdamaya başladı. "Bence sen hiç zahmet etme. En azından teknedeki mutfak sağlam kalsın."

Bu sözlerle Noyan'ın yüzünde manidar bir gülümseme oluştu. Defne'yi ani bir hamleyle altına aldıktan sonra, "Yaramazlık yapma peri kızı," dedi baştan çıkarıcı bir sesle. "Yoksa ben de yapmak zorunda kalacağım..."

Noyan'ın parıldayan gözlerine bakarken, Defne'nin soluğu kesilmişti. Dudakları beklentiyle aralanırken, bir an sonra yüreğini sıcacık yapan öpücüklerle sarsıldı.

***

Öğleden sonra olduğunda, iki yaramaz sevgili marinaya gitmek üzere yola koyuldular. Defne öncesinde eve uğrayıp plaj çantasını hazırlamış, bunun yanı sıra akşam tiyatroda giyeceği kıyafetleri de almayı ihmal etmemişti.

Marina'daki markete girdiklerinde, Defne bilirkişi edasıyla rafları incelemeye başladı. Bir süre düşündükten sonra, kendisini izleyen adama döndü. "Peki söyle o zaman. En sevdiğin yemek ne?"

Noyan bu soruyu duyunca tereddütsüz, "Hamur işlerine çok düşkünümdür," dedi. "Pizza, makarna, börek ama en çok da mantı severim."

Defne şaşkın bakışlarını Noyan'ın üzerinde gezdirdi. "Kırk yıl

düşünsem hamur işlerine düşkün olacağın aklıma gelmezdi. Hiç öyle bir tipin yok hani... Yani... Ne bileyim işte..."

Noyan keyifli bir kahkaha attı. "Allah Allah. Hamur işi sevenlerin tipi nasıl oluyormuş ki?"

"Ya, ne bileyim işte. Hani çok hamur işi tüketen kişiler kilo almaya daha müsaittir ya, o anlamda dedim aslında."

"Bu sözlerinden anladığım kadarıyla tipimi beğeniyorsun yani, öyle mi?"

Defne, Noyan'ın gözlerindeki neşeli parıltıları görünce "Her lafımdan bir anlam çıkarmadan da duramıyorsun bakıyorum," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Yeniden malzemeleri incelemeye başladığında, aklına gelen bir fikirle, "Madem hamur işlerini seviyorsun, o zaman karidesli fetuçinimin tadına muhakkak bakmalısın," dedi.

Noyan, peri kızının onu memnun etme çabasını fark edince, çok mutlu hissetti kendini. Kolunu Defne'nin omzuna attıktan sonra, onu göğsüne doğru çekti ve saçlarının üzerine sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Ne yaparsan kabulüm peri kızı," dedikten sonra da "Ama ben de sana yardım edeceğim, anlaştık mı?" diye ekledi.

Defne gerekli malzemeleri sepete doldururken, Noyan da peri kızını izliyordu. Bir yandan da hayretler içerisindeydi. Seneler önce bir düğünde gördüğü bu neşeli kızın, kısa sürede hayatının merkezi haline geleceğini kırk yıl düşünse tahmin etmezdi. Evet, belki o esnada Defne'nin cıvıl cıvıl halleri hoşuna gitmişti, ama araya giren seneler içerisinde bir daha aklına gelmemişti. Çeşme'ye gelirken ise Defne'yi yeniden görebileceğini hiç tahmin etmemişti. Buna kader mi denirdi, yoksa kendi kaderlerini kendileri mi çizmişlerdi bilmiyordu, ama Defne'yi tanımaktan dolayı mutluydu. Senelerdir, yüreğinde büyümüş ve dağ gibi olmuş olan boşluk, peri kızının varlığıyla dolmuştu...

Alışverişleri bittiğinde, hiç vakit kaybetmeden tekneye geçtiler. Sessiz bir koya demirledikten sonra da hemen mutfağa indiler. Defne gerekli malzemeleri tek tek çıkarıp tezgâha dizmeye başladı. Fetuçini, domates, sarımsak, karides... Hepsini sırayla dizdikten sonra, kırk yıllık aşçı edasıyla Noyan'a döndü. "Şu domatesleri küp küp doğrayabilir misin?"

Noyan anlamaz gözlerle bakarak "Küp küp mü?" diye sordu. "Nasıl yani?"

Defne muzip bir ifadeyle "Peki şöyle sorayım o zaman," dedi. "Daha önce hiç domates doğradın mı?" Lafını bitirdikten sonra kıkırdamaya başladı.

Noyan "Tabii ki doğradım hanımefendi," dedi tek kaşı havada. "Ama küp küp diye bir şey duyduğumu söyleyemeyeceğim."

Defne kesme tahtasını aldıktan sonra Noyan'a dönerek, "Beni çok iyi izle o zaman," dedi havalı bir edayla. Domateslerden birini alıp tahtanın üzerine koyduktan sonra, bir yandan kesmeye bir yandan da anlatmaya başladı.

"Of tamam anladım. Bu kadar basit bir şeyi böyle ayrıntılı anlatmana gerek yok..."

Noyan, acemi hareketlerle domatesleri doğramaya başladığında, Defne gülmemek için kendini zor tutuyordu. Zaten bir süre sonra dayanamayarak "İnanamıyorum ya!" dedi. "Hanzade restoranlarının sahibi bir domatesi zar zor doğruyor. Hiç tahmin etmezdim bunu..."

Noyan yaptığı işten başını kaldırdı. "Çok komiksin Daphne. Her restoran sahibi yemek konusunda çok becerikli mi sanıyorsun? Üstelik ben işletme okudum ki bana sorulsa asla..." Daha fazla devam edemedi. Çünkü bu konuşmanın sonunun babasına dayanacağını tahmin edebiliyordu. O yüzden, "Her neyse boşver," dedi çatılmış olan kaşlarını düzelterek.

Defne, Noyan'ın gözlerinde gördüğü rahatsız ifade üzerine konuyu değiştirme ihtiyacı hissetti. Keyifli başlayan dakikaların, yerini gergin sessizliklere bırakmasını istemiyordu.

Yemek hazır olduğunda, ikisi de kurt gibi acıkmışlardı. Güverteye çıktıklarında yan yana oturdular ve keyifli bir sohbet eşliğinde yemeklerini yemeye başladılar.

"Ellerine sağlık Daphnem. Muhteşem olmuş..." Noyan, Defne'nin avuçlarına minik minik öpücükler bırakırken, "Bana hep böyle güzel yemekler yapacak mısın?" diye sordu.

Defne, bu sorunun geleceğe dair manalar taşıdığının farkındaydı. Yüzünde beliren gülümsemeyle, saniyeler içerisinde hayallere

daldı. Noyan'la geleceklerinin olmasını çok isterdi. O yüzden tatlı bir ses tonuyla "Sen de istersen neden olmasın?" dedi.

Noyan'ın "Her şeyden çok isterim," demesiyle birlikte, midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Noyan'a iyice sokularak, büyüleyici kokusunu derin derin içine çekti. Cam gibi denizin üzerindeki parıltılara bakarken, hiçbir olumsuz düşünce yoktu kafasında. Bir gece önce yaşamış olduğu tüm olumsuzluklar uçup gitmişti.

Yemekleri bittiğinde, bir süre daha sohbet ettiler ve ardından yüzmeye karar verdiler. Defne siyah, alt kısmı ince iplerden oluşan iddialı bikinisini giydikten sonra güverteye çıktı.

Noyan'ın beğeni dolu gözlerle kendisini incelediğini fark etti ve hemen ardından dudaklarından dökülen ıslığı işitti. Bu tezahürat ile yüreği hoplarken, Noyan çoktan ayağa kalkmış ve yanına gelmişti.

"Bu nasıl bir güzelliktir..."

Noyan, Defne'yi elinden tutup çevresinde döndürdü ve gördüğü manzarayla kendinden geçer gibi oldu. Peri kızının fazlasıyla cüretkâr bikinisi kanının kaynamasına sebep olduğu gibi, aklını da başından almıştı. Gözlerini bu manzaradan zar zor ayırabildikten sonra, "Bu bikiniyi daha önce giymiş miydin?" diye sordu.

Defne bu soruyu duyunca şaşkınlığını gizleyemedi. "Hayır, ilk defa giyiyorum. Neden sordun ki?"

"Bu bikiniyi uluorta giymeni istemem de ondan. Ama baş başayken giyebilirsin tabii ki..."

Noyan'ın gözlerinde gördüğü kıskanç ve sahiplenici ifade, Defne'nin fazlasıyla hoşuna gitmişti. Fakat bu durumu belli etmeyerek, "Allah Allah! Ne giyeceğimi sana mı soracağım?" dedi. "Hatta istersen öncesinde izin de alayım..." Noyan'ın tehlikeli bir hal almaya başlayan ifadesini görünce, "Of, hadi böyle dikilmeyelim," diye devam etti. Ardından da arkasını döndü ve sessiz kıkırtıları eşliğinde merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Noyan ise Defne'nin yarı açık kalçalarına bakarken, "Makası nereye koymuştum acaba?" diye kendi kendine mırıldandı...

Defne, pırıl pırıl denizin buz gibi soğuk sularına teslim etti-

ğinde kendini, baştan ayağa ürperdiğini hissetti. Isınmak için hızlı hızlı kulaçlar atıp boy seviyesine geldiğinde, yanı başında beliren Noyan'ı fark etti.

Noyan, Defne'yi belinden kavrayarak, "Cevabını beklemeden kaçıp gittin Daphne," dedi. Kendisine meydan okuyan bakışları görse de, konuşmasına devam etti. "Evet, ne giyeceğini bana soracaksın. Özellikle böylesine cüretkâr şeyler giymeden önce..."

Defne yavaş yavaş kızmaya başladığını hissederek, Noyan'ı göğsünden itti ve "Neden sana soracakmışım ki?" diye ciyakladı. "Kim oluyorsun sen? Neyimsin ki benim?" Bunca yakınlaşmalarından sonra, sorduğu sorunun mantıksızlığının farkındaydı, ama aslında amacı Noyan'a bazı şeyleri itiraf ettirmekti. Belki birçok şey yaşamışlardı, fakat Noyan'ın ağzından, kendisini sevdiğine ya da âşık olduğuna dair tek bir sözcük çıkmamıştı. Bunun yanı sıra tam anlamıyla resmiyete dökülmüş bir ilişkileri de yoktu.

'Madem resmiyete dökülmüş bir ilişkin yok, ne diye adamla öpüşüp koklaşıyorsun o zaman?'

Defne mantığının çok konuşan sesini susturarak, beklenti dolu gözlerle Noyan'a bakmaya başladı. Noyan ise bir süre sessiz kaldıktan sonra, elini Defne'nin yanağına götürdü. "Çünkü sen benim Daphnemsin. Ve ben seni delicesine kıskanıyorum..."

Defne duyduklarıyla heyecanlanmaya başlasa da, bu sözlerle yetinmemeye kararlıydı. Israrlı bakışlarını Noyan'ın gözlerine dikerek, "Neden?" diye sordu. "Neden beni kıskanıyorsun?"

Noyan, bu sefer iyice köşeye sıkıştığının farkındaydı. Sonuçta madem benimsin diyordu, kıskandığını söylüyordu, o zaman gerçekleri itiraf etmek zorundaydı. O yüzden derin bir nefes aldıktan sonra, kendisine beklentiyle bakan gözlere dikti bakışlarını. "Çünkü seni seviyorum peri kızı. Seni çok seviyorum..."

YENGEÇ

Defne, bir an yanlış duyup duymadığından şüphe etti, ama hayır, az önce Noyan resmen kendisini sevdiğini itiraf etmişti. Üstelik yüzünde, dalga geçiyor gibi bir ifade de yoktu. O an bu gerçeklikle ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Tüy gibi hafif bedeniyle, pamuksu bulutların üzerinde geziniyor, yüreği en güzel aşk şarkılarını söylüyordu. Noyan kendisini seviyordu; hem de çok... Yüreğini eriten adamın sözlerini ezber ederken, kekelememeyi umarak lafa girdi.

"Ben de..." Noyan'm parmağını dudağının üzerinde hissedince, sözüne devam edemedi.

"Hiçbir şey söyleme Daphne. En azından şimdi değil. Zamanı geldiğinde..."

Defne, Noyan'ın neden böyle bir şey söylediğini anlamasa da, uysal bir şekilde kafasını sallamakla yetindi. Öyle sıkı sarıldı ki, adeta tek vücut olmuş gibilerdi. Noyan ise Defne'nin bu sözsüz duygu aktarımı karşısında, içinin sıcacık olduğunu hissetti. Peri kızının alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Zamanı geldiğinde, Defne'nin de kendiliğinden bu itirafı yapacağını biliyordu. En az kendisi kadar sevdiğinden emindi...

İkili, bir süre denizin içinde birbirlerine öylece sarılıp durdular. Tek bir söz söylemeden, o büyülü anın tadını çıkardılar. "Titriyorsun Daphnem. Titremenin sebebi suyun soğukluğu mu, yoksa ağzımdan çıkan sözler mi?"

Defne başını kaldırıp, Noyan'ın neşeyle parıldayan gözlerini görünce "Tabii ki suyun soğukluğu," dedi muzip bir ifadeyle. Ardından da uyuşmuş kollarını Noyan'ın belinden ayırarak "Hadi biraz yüzelim," dedi. "Yoksa buz kalıbına dönüşeceğim..."

Kıyıya çıktıklarında Defne ıslak saçlarını sıkarken, bir yandan da Noyan'ın kaslı bedenini inceliyordu göz ucuyla. Ve inceledikçe de, aklına doluşan erotik sahnelerle kızarmamak için zor tutuyordu kendini. Noyan hakikaten çok çekiciydi ve en aklı başında kadını bile kolaylıkla yoldan çıkarabilirdi. Keskin yüz hatları, ıslak kısa saçları, büyüleyici bakışları ve bir erkek için fazlasıyla biçimli olan dudakları kalbine tam anlamıyla zarardı.

Islak kumların üzerine uzandığında masmavi gökyüzünü izlemeye başladı. Her ne kadar bir gün önce korkunç bir olayla sarsılsa da, mutluydu. Noyan'ın varlığı her türlü olumsuzluğu unutturuyordu. Yanı başına uzanan adama döndü ve "İyi ki varsın," dedi. "Yanındayken her şeyi unutuyorum..."

Noyan, Defne'nin dolgun dudaklarından gözlerini zar zor ayırırken, "Sen de iyi ki varsın," dedi. "Her şeyinle bambaşkasın. Sana baktığımda içim gidiyor..."

Defne bu sözlerle akışkan hale gelmişti. Noyan öylesine derin bakıyordu ki, içinde büyümeye başlayan heyecana engel olamadı.

"Bu upuzun saçlarına..." Noyan elini Defne'nin ıslak saçlarına daldırdı ve hayran bakışlarla incelemeye başladı. "Gülümseyince beliren gamzelerine, dudağının hemen yanı başında öpülmek için hazır bekleyen o minicik benine bayılıyorum..." İyice yaklaşıp o minik beni öptüğünde, Defne'nin elle tutulur heyecanının farkındaydı. "Yaramaz bakışların, coşkulu tavırların... Bunların hepsinin bağımlısı oldum peri kızı."

Defne mest olmuş bir halde bu sözleri dinlerken, ortamın yavaş yavaş ısınmaya başladığının farkındaydı. Allah'tan kimsenin olmadığı ve tekne haricinde ulaşılamayacak, ıssız bir koydalardı. Çünkü birazdan ortamın alev alacağı, Noyan'ın tutku dolu bakışlarından anlaşılabiliyordu.

Noyan, içinde tutuşmaya başlayan ateşle, bakışlarını Defne'nin vücudunda dolaştırmaya başladı. Hayranı olduğu dolgun göğüslere bakarken, dokunma isteğine daha fazla karşı koyamadı. Dokunuşuyla birlikte, Defne'nin yüzündeki zevk dolu ifadeyi görmek ise daha da çıldırmasına sebep oldu. Elini bikinin içine daldırdıktan sonra, "Ama beni en çok büyüleyen, bu dolgun göğüslerin Daphne..." diye mırıldandı.

Defne, bedenini ele geçiren zevk patlamasıyla çoktan kendinden geçmişti bile. Üzerine doğru eğilen adamın saçlarına daldırdı ellerini. Olabileceklerin farkındaydı ama karşı koyacak gücü yoktu. Noyan, göğüs ucunu dişlerinin arasında sıkıştırdığında, dudaklarından zevk dolu bir inleme döküldü.

Noyan ise Defne'yi iyice baştan çıkardıktan sonra, birkaç hamleyle bikininin üstünü çıkardı. Gözlerinde, avını süzen vahşi bir hayvanın ifadesi vardı. Defne'nin bacaklarını aralarken, "Büyüleyici bir tenin var," diye fısıldadı. Peri kızının üzerine uzandıktan sonra dilini göğsünün üzerinde gezdirmeye başladı. Duyduğu kesik kesik inlemeler, arzularını daha da körüklüyor ve bir adım sonrası için heyecanlanıyordu. Masmavi gökyüzünün altında, hiçbir şey düşünmeden kendi bedenine katmak istiyordu kollarındaki kızı. Bu düşünceyle iyiden iyiye heyecanlandı ve dokunuşlarını daha da derinleştirdi. Dilinin temas ettiği her noktaya, zevk dolu işkenceler uygularken, boşta kalan eliyle de Defne'nin diğer göğsünü okşuyordu.

Defne uğradığı baştan çıkarıcı saldırılarla, çoktan teslim olmuştu bile. Ne karşı koyacak gücü, ne de isteği vardı. Tüm vücudu zevk içerisinde kasılırken, elleri, kendisini bu denli yoldan çıkaran adamın kaslı sırtında, omuzlarında dolaşıyordu. Göğüslerinden karnına doğru inmeye başlayan öpücükleri hissedince ise, Noyan'ın saçlarına daldırdı ellerini. Bir yandan da daha ne kadar aşağı ineceğini merak ediyordu içten içe.

Noyan, Defne'nin bikini engeliyle karşılaşınca, hiç tereddüt etmeden o iç gıdıklayıcı, gereksiz parçaya götürdü elini. Ardından da büyük bir kararlılık içerisinde sıyırmaya başladı bacaklarından aşağı doğru. Nihayet amacına ulaştığında, şehvet dolu bakışlarını, Defne'nin utangaç bir ifadeyle bakan gözlerinden, aralık duran dudaklarına doğru indirdi önce. Ardından da dokunmaya doyamadığı göğüslerinde, dümdüz karnında ve sahip olmak için sabırsızlandığı kadınlığında gezdirdi bakışlarını. Defne'ye tam anlamıyla açtı, hem de ilk günden beri. İlk günden beri hayalini kurduğu bir andı bu. Ve en sonunda gelmişti. Hem de beklediğinden çok daha sarsıcı bir şekilde. Daha fazla dayanamayarak üzerindeki şortu bir çırpıda çıkardı ve Defne'nin bacaklarının arasına yerleşti yeniden.

Defne ise bu esnada baştan ayağa titriyordu. Her ne kadar korkuyor olsa da, aslında Noyan'ı istediğinin farkındaydı. Sonrasında ne olacağı umurunda bile değildi. Belki de Noyan, kendisine sahip olunca arkasına bakmadan çekip gidecekti. Belki de söylediği tüm o süslü sözler palavraydı. Tüm bunların bilincindeydi ama yine de istiyordu Noyan'ı. Mantığına söz geçiremiyor, her zaman olduğu gibi geleceği düşünmeden, salt duygularıyla hareket ediyordu. Fakat bir an sonra kadınlığına değen sertliği hissedince, tüm vücudu aniden kasıldı ve Noyan'ın omuzlarına asıldı gayriihtiyari. Çok değişik bir hisri bu. Tanımadığı bilmediği bir dünyaydı. Tek bildiği bir şey vardı ki, o da canı çok acıyacaktı. Zaten en çok korktuğu şeylerden biri de buydu.

Noyan ise acele etmemekte kararlıydı. Bir süredir beklediği bu anların tadını doyasıya çıkaracak. Defne'yi yavaş yavaş vücudundaki her bir noktaya kadar sevecekti. Kendisine çekingen bir ifadeyle bakmakta olan peri kızının dudaklarına minik öpücükler bırakırken, "Tenini hissetmek mükemmel bir duygu," diye mırıldandı. "Seni her şeyinle hissetmek inanılmaz güzel..."

Noyan, Defne'nin yüzünde beliren tebessümü görünce, kanının kaynadığını hissetti. Peri kızının dudaklarının her bir köşesini tutkuyla tüketmeye başladı yeniden. Defne'nin fazlasıyla hazır olduğunun farkındaydı ama sabırlı olacaktı. Daha öncesinde yaşamadığı kadar büyük ölçüde bir zevki tattıracaktı Defne'ye. Kısacık bir an, peri kızının daha önceki beraberlikleri gelse de aklına, bu can sıkıcı şeyleri düşünmemeye çalıştı. Ne yaşamış olursa olsun umurunda bile değildi. Sadece o an vardı kendisi için. Geçmiş yoktu...

Defne'nin aklı, bilinci, mantığı tamamen sıfırlanmıştı. Salt ilkel dürtüleriyle, aldığı ve alacağı zevke odaklanıyordu sadece. Noyan dudaklarını karnına, oradan da kadınlığına indirdiğinde bir an için irkilse de, sonrasında kendini serbest bıraktı ve merak içerisinde olacakları beklemeye başladı. Fakat olanlar tahmin ettiğinden daha sarsıcı, daha dayanılmazdı. Aldığı yoğun hazla dudaklarından dökülen yüksek tondaki inlemelere mani olamıyor, böylesine yoğun bir zevkin yeryüzünde var olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Hızla tırmanmakta olduğu zirvenin farkındaydı ve her an o zirvenin tepesinden yuvarlanabilirdi.

Noyan ise Defne'nin içinde bulunduğu durumu fark edince, dokunuşlarına ara verdi. Peri kızının o son noktaya, bu şekilde ulaşmasını istemiyordu. Ama çok az bir vaktinin kaldığının da farkındaydı. O yüzden yeniden bacaklarının arasına yerleştikten sonra, son bir kez daha baktı Defne'nin parlayan gözlerine, kızarmış yanaklarına. Dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra, "Seni seviyorum Defne," diye fısıldadı.

Defne, Noyan'ın gözlerinde gördüğü aşk dolu bakışlarla, kalbinin kanatlandığını hissetti yeniden. Biliyordu... Bu anı yaşadıktan sonra, her şey kaldığı yerden devam edecekti yine. Noyan yine onu sevmeye devam edecekti. Birazdan yaşayacakları anın heyecanı içerisinde, kollarını Noyan'ın boynuna doladı ve gözlerini sıkıca yumup, canının acımamasını diledi tüm kalbiyle. Noyan, Defne'nin teslimiyeti karşısında kalbinin eridiğini hissetti. Kollarındaki güzelliğin kapalı duran gözlerine minik öpücükler bırakırken, yüreğindeki sevgiden bir kez daha emin oldu.

Defne kadınlığını zorlayan sertliği hissedince, titreyen vücuduna engel olmaya çalışarak, başını yan tarafa çevirdi. Fakat o esnada, kolunun hemen yanı başında, ağır adımlarla yürümekte olan yengeci görünce çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Noyan ise kollarının arasındaki kızın çırpınışlarına anlam veremeyerek, şaşkınlık içerisinde, bulunduğu arzu dolu dünyadan kopuverdi aniden.

"Yengeç! Yengeç! Yalvarırım kalk üstümden!!"

Noyan ağırlığını Defne'nin üzerinden alırken, olanlara anlam veremiyordu. Defne ise can havliyle ayağa fırladıktan sonra, yerdeki yengece bakmaya başladı korku dolu gözlerle.

"Ne olduğunu söyler misin? Sakın minik bir yengeçten korktuğunu söyleme bana!"

Defne, Noyan'ın gergin ifadesini görebiliyordu ama yapabileceği bir şey de yoktu. Hayatta en korktuğu canlılardan biri de yengeçti. O yaratık kocaman kıskaçlarıyla üzerine gelirken, hiçbir şey yokmuş gibi sevişebilmesi katiyen mümkün değildi. Her ne kadar saçma sapan bir izlenim bıraktığının farkında olsa da, yerdeki yengeci işaret ederek, "Sen buna minik mi diyorsun?" dedi. "Neredeyse kafam kadar..."

Noyan rahatlayamamış olmanın verdiği gerginlikle yerinden kalktıktan sonra, yerde duran şortunu giydi. Yerdeki yengece doğru uzandığında, Defne'nin çığlıklar içerisinde denize koştuğunu gördü. Defne bikinisini hızla giyerken, bir yandan da olan biteni izliyordu. Noyan'ın, elindeki yengeçle birlikte kayalıklara doğru yürüdüğünü görünce, suratını buruşturdu tiksintiyle.

Noyan, kendi kendine homurdanarak, yengeci kayalıkların üzerine bıraktı. Defne'nin yanına yaklaştığında, "Tamam mı Daphne?" diye sordu. "Rahatladın mı?"

Defne kafasını hızlı hızlı sallarken "Evet," dedi. "Ya belki sana çok komik geliyor, ama küçükken parmağımı yengeç ısırmıştı ve canım çok yanmıştı. O günden sonra yengeç fobisi oluştu bende. Değil tenime değmesi, görmeye bile katlanamıyorum. O derece yani..."

Noyan yumuşamaya başlayan ifadesiyle, Defne'yi kendine doğru çekti ve alnına minik bir öpücük bıraktı. "Tamam korkmana gerek yok artık. Yanındayım. Seni her türlü kötülükten ve tehlike saçan yengeçlerden korurum..."

Defne, Noyan'ın alaycı ifadesini görünce omzuna hafifçe vurdu. "Dalga geç sen. Oysa gerçekten de..."

"Tamam anlıyorum. Daha fazla açıklama yapmana gerek yok. Herkesin korktuğu birtakım şeyler olabilir..."

Defne, Noyan'a iyice sokularak "Senin korktuğun şeyler ne peki?" diye sordu mırıl mırıl bir sesle. Noyan bu soruyu duyunca, gözlerini kaçırdı. Korktuğu şeyler elbet vardı ama bunlardan bahsetmenin zamanı değildi. O yüzden işi dalgaya vurarak "Seninle karşılaştıktan sonra kahve içmekten korkar oldum," dedi. "Sanki her an üzerime dökülecek de, yanacakmışım gibi geliyor..."

"Bence de kork zaten. Her an yeni bir kahve üzerine dökülebilir ne de olsa..."

Noyan, Defne'nin kıkırtılarına eşlik ederken, burnunu peri kızının deniz kokan saçlarına gömdü. "O pis yengeci öldürebilirim. Güzelim anımızın içine etti resmen..."

Defne bu sözleri duyunca, az önce yaşadıkları tutku dolu anları düşünmeye başladı. Cesareti karşısında bir kez daha hayret etti

kendine. O dev yengeç olmasaydı, Noyan'a teslim olmuş olacaktı. Bilinci yerine gelip mantıklı düşünmeye başladığında, nasıl bu kadar cüretkâr olabildiğine kendisi de şaştı.

"Artık dönelim mi Daphne? Ne de olsa daha gidilecek bir tiyatro var..."

Tiyatro lafını duyunca, Defne'nin tüm vücudu baştan ayağa gerildi. Aslında hiç gitmek istemiyordu. Üstelik bu sefer Hilal denen o kötü bakışlı kadını görme olasılığı da çok fazlaydı. Aklına gelen düşüncelerle midesinin kasıldığını hissetti ve Noyan'ın yanında rezil bir duruma düşmemeyi diledi tüm kalbiyle. Ece'ye Metin konusunda söz vermemiş olsaydı, hiç gitmezdi bile. Fakat arkadaşını bu kadar ümitlendirmişken, geri adım atamazdı.

Narkisos'a döndüklerinde Defne tam arabadan inecekti ki iki blok ötede arkadaşlarıyla çene çalmakta olan Melda'yı gördü. Görmesiyle birlikte de oturduğu yerde buz kesti. Eğer Melda, Noyan'ın evine girerken görecek olursa onu, muhakkak ablasına söylerdi. Ve böyle bir şeyi şu an için göze alamazdı.

"Hadi Daphne... Neyi bekliyorsun? Geç kaldık, acele edelim diyordun. Şimdi ise arabadan inmiyorsun..."

Defne, Melda'yı işaret ederek "Görmüyor musun?" dedi. "Eğer bizi birlikte görürse hemen ablama söyler. Ablam da bu durumu öğrenirse..." Lafına devam edemedi. Çünkü Venüs'ün Noyan'la aralarındaki ilişkiyi öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu. Özellikle Noyan hakkında sarf etmiş olduğu kötü sözler aklına gelince, bilinmezliği daha da arttı. Hele birtakım şeyleri Melda'dan öğrenmesini asla istemezdi. O yüzden "Lütfen biraz bekleyelim," dedi.

Noyan kafasını olumlu anlamda salladı, ama bir yandan da düşünceler içerisindeydi. Sonrasını hiç düşünmeden Defne'yi doyasıya yaşıyordu ama... Özellikle Rüzgar'ın bu durumu öğrenince nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Ama ondan da öte, hayatındaki sıkıntıları tam olarak yola koymadan kapılmıştı Defne'nin ateşine. Ne yaparsa yapsın karşı koyamıyordu, kalbini ele geçiren hislere...

Melda tehlikesini atlatıp eve girdiklerinde, Defne ilk iş olarak

Ece'yi aradı ve saat yedi buçuk gibi hazır olmasını söyledi. Sonrasında ise aceleyle duşa girdi. Giyinip makyajını yapmaya başladığında belindeki havluyla odaya giren Noyan'ı gördü. Sıcacık gülümsemesiyle Noyan'ın gözlerine bakarken, bir an sonra çatılan kaşlarını görünce şaşırmadan edemedi...

"Ne oldu şimdi?" diye mırıldandı, ama Noyan hiçbir cevap vermeden yanına gelip, örgüsüne götürdü elini. "Ne yapıyorsun? O saçı öreceğim diye kollarım koptu!!"

Noyan, Defne'nin yakarışlarını hiç umursamayarak örgüyü tutan tokayı tek bir hareketle çıkardı. Bakışlarını itiraz dolu gözlere dikerek, "Benim yanımdayken saçların her zaman açık olsun Daphne," dedi. Ardından da Defne'nin sarkmış dudaklarına bakarak örgüyü çözmeye başladı...

"O sarkıttığın dudaklarını öpmeyi ne kadar çok istiyorum bir bilsen..."

Defne bu sözü duyunca, yarı çözülmüş saçlarını Noyan'ın elinden kurtardı. Kollarını boynuna dolayarak, dudaklarını uzattı ve "O zaman öp..." dedi. Sonrasında da Noyan'ın muzip bakışlarına aldırmayarak dudaklarına yapıştı. Bir süre tutkuyla öpüşseler de, devam edemeyeceklerinin farkında, dudaklarını ayırmak zorunda kaldılar. Defne soluk soluğa kalmış bir halde, "Tamam o zaman," dedi zor çıkan sesiyle. "Bundan sonra senin yanındayken saçlarımı örmeyeceğim. Hep açık göreceksin saçlarımı..."

Noyan, bu sözler üzerine memnun gözlerle sırıtarak "İşte bu" dedi. Ardından da örgüyü tamamen çözdü ve peri kızının bir tutam saçını alarak burnuna götürdü. Bahar çiçeklerini andıran kokusunu derin derin içine çektikten sonra saçlarını taramaya başladı.

Defne büyülenmiş bir halde Noyan'ın aynadaki yansımasını izliyordu. Hayatında ilk defa annesi ve ablaları dışında birisi, üstelik bir erkek, saçını tarıyordu. O an tüm benliğiyle Noyan'a doğru akmaya başladı. Öyle ki sıkıca sarılıp 'Seni seviyorum!' diye haykırmamak için kendisini zor tuttu...

***

Açıkhava tiyatrosuna vardıklarında Ece kabına sığmıyordu. Ellerini sevinçle çırparken, "Bir haftadır bu anı bekliyorum," dedi.

"Düşünsene... Kızların ayılıp bayıldığı Metin Karadağ ile tanışacağım. Benim yerimde olmak isteyen ne kadar çok kişi vardır, biliyor musun?"

Defne, Ece'nin çocuksu heyecanını görünce, çekeceği sıkıntıya değeceğini düşündü ve olacakları çok fazla kafasına takmamaya karar verdi. Fakat tiyatroya girip sıralara yerleştiklerinde ister istemez gerilmeye başladı. Her defasında böyle olurdu. Babasının oyununu izlemeye gider ve her seferinde o kadınla babasını aynı sahnede görünce, midesindeki kasılmalara engel olamazdı. Ve buna rağmen anlamsızca yine giderdi. Amacı kendi kendine eziyet etmek miydi bilmiyordu ama bunu her defasında yapmaktan alıkoyamamıştı kendisini. Belki de hâlâ anlamaya çalışıyordu. Babası, annesinde bulamadığı neyi bulmuştu Hilal'de? Neydi her şeyi bırakıp gitmesine sebep olan şey? Belki de saçma sapan ısrarının sebebi, bu vazgeçemediği anlamlandırma çabasıydı.

Düşüncelerini dağıtabilmek için Ece'ye doğru eğilerek "Tunç da gelir diye düşünmüştüm..." dedi.

Ece "Teklif ettim; ama tiyatroya gitmeyi pek sevmezmiş..." diye karşılık verdi.

"Peki ilişkiniz nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?"

Ece, neşeli bir şekilde "Evet, her şey mükemmel" diye cevapladı. "Ah Defne, ne kadar romantik olduğunu bir bilsen. Geçen akşamki buluşmamızda, dev bir buket kırmızı gül getirmiş bana."

Defne, Ece'nin gülümsemesine eşlik ederken, "Çok romantik," dedi."

"Beni bırak da asıl sen anlat. Neler oluyor, meraktan ölüyorum?" Ece arkadaşının gözlerinde gördüğü parıltılar üzerine, "Noyan'ın evinde kaldın değil mi?" diye sordu. Defne'nin kafasını olumlu anlamda salladığını görünce ise heyecanını bastırmaya çalışarak "İnanamıyorum!" dedi. "Bir de seviştiğinizi söylersen tam olacak.

"Sus lütfen. Duyacak. Söz veriyorum her şeyi baştan sona anlatacağım..."

Bir süre sonra konuşmaya Noyan'ı da dahil ederek, keyifli bir sohbete başladılar. Onların bu neşeli havasını dağıtan şey ise per-

denin açılması oldu. Defne arkasına dönüp baktığında, tiyatronun tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Babasının her oyunu kalabalık olurdu; ama bugün çok daha farklı bir atmosfer vardı. Sahnedeki babasını ve Hilal'i izlerken her ne kadar içi acısa da, duygularını belli edecek en ufacık bir ifade bile yoktu yüzünde.

İki perdelik oyun bittiğinde, tiyatroda adeta alkış tufanı koptu. Seyirciler öylesine coşkulu bir şekilde alkışlıyorlardı ki, bu manzara görülmeye değerdi. Defne, babasının zevkten dört köşe olduğunu görebiliyordu. Ve o an bir kez daha, babasının bu dünyaya oyunculuk yapmak için geldiğini düşündü. Onun dünyası, mutluluk kaynağı buydu. Oyunları, seyircileri, gördüğü ilgi, sevgi...

"Hadi Defne, gidelim bir an önce. Olur ya giderse falan. Göremeyiz sonra..."

Defne arkadaşının heyecandan parlayan gözlerine bakarken, bir an sonra Noyan'la göz göze geldi. Noyan ise Defne'nin içinde bulunduğu durumun farkındaydı. Yüzündeki anlayışlı ifadeyle onu kendine doğru çekti ve başına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

Kulisin kapısının önüne geldiklerinde, Defne derin bir soluk aldı. Tam kolu indiriyordu ki, kapı aniden açıldı. Metin üzerindeki düğmeleri açık gömlekle ve dağınık kıvırcık saçlarıyla dışarı fırladı.

"Gamzeli... Hoş geldin. Babanı mı görmeye geldin?"

Defne olumlu anlamda kafasını sallarken, Metin yanaklarını avuçlarının arasına almış ve sırasıyla birer öpücük kondurmuştu. Noyan ise Metin'in bir hayli samimi tavırlarını izlerken, içinde nrmanışa geçen öfkeye hâkim olmaya çalışıyordu.

"Özlemişim seni. Nasılsın? Mezun oldun mu sonunda?"

Defne bu soruları cevaplarken, Metin'in gözü bir an için, iki adım geride kendilerini izlemekte olan Ece'ye takıldı. Kızın yüzünde gördüğü heyecanlı ifade ve ışıl ışıl parlayan gözleri, anında kanının kaynamasına sebep oldu. Hiç tereddüt etmeden Ece'nin karşısına geçti ve centilmen bir tavırla eline uzanarak dudaklarına götürdü...

"Gönlüm hiç sevdi mi bugüne dek?
Sevdiyse yalanlayın gözlerim. Görmedim çünkü
Bu geceye dek gerçek güzelliği..." (Shakespeare, Romeo ve Juliet)

Ece, Metin'in bu cümelelerini duyunca, ne yapacağını şaşırdı. Adeta lal olmuştu. Hiçbir şey söyleyemeden, Metin'in çapkın bir ifadeyle bakan siyah gözlerine bakıyordu öylece. Metin ise karşısındaki kızın halinin fazlasıyla farkındaydı, ama konuşmaya devam etti...

"Romeo, Juliet'ini ilk defa gördüğünde, eminim şu anda benim hissettiklerimi hissetmişti..."

Metin beğeni dolu gözlerle Ece'yi baştan ayağa süzdü. Ardından Defne'ye dönerek, "Bu muhteşem güzellikle beni tanıştırmayacak mısın?" diye sordu. Defne arkadaşının haline kıkır kıkır gülmemek için kendini tutarken, "Şey... Seni en yakın arkadaşım Ece'yle tanıştırayım..." dedi. "Aynı bölümden mezun olduk. Kendisi İzmirlidir..."

Defne aklına ilk gelen sözcükleri sıraladıktan sonra, Noyan'ın memnuniyetsiz bir ifadeyle Metin'e bakmakta olduğunu gördü. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Çünkü Metin böyle bir insandı. Oldukça dilli ve çapkın...

Metin, hâlâ Ece'nin elini tutuyorken, "Ece..." dedi etkileyici bir sesle. "Kraliçelere layık bir isim..."

Ece bayılmamak için kendsini zor tutarken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı cılız bir sesle. Metin bir süre daha Ece'yi inceledi baştan ayağa. Simsiyah uzun saçlarına, kocaman gözlerine, kırmızı dudaklarına, elbisesinin açıkta bıraktığı göğüslerine, incecik beline baktı alıcı gözlerle. Gördüğü manzaradan oldukça memnun kaldı. İçinde bulunduğu trans halinden çıkmasını sağlayan şey ise, Noyan'ın öksürük sesi oldu.

Bakışlarını Ece'nin üzerinden zar zor ayırıp, ters ters bakmakta olan adama odakladı. "Sizinle tanışamadık," dedi elini uzatırken.

Gergin bir selamlaşmanın ardmdan, Metin ilgisini Defne'ye yöneltti yeniden. "Bu hafta Alaçatı'da olacağım gamzeli. Muhakkak görüşelim tamam mı?"

Defne bu sözleri onayladıktan sonra, Metin tek tek herkesle vedalaşmaya başladı. En son olarak Ece'nin elini tutup yeniden dudaklarına götürdüğünde, "Umarım bu hafta sık sık görüşürüz," dedi.

Metin'in abartılı tavırlarından dolayı, film çoktan kopmuştu Ece'de. Sözde fotoğraf çekmeyi planlamıştı, ama yaşadığı heyecanlı anların etkisiyle, aklından uçup gitmişti. Büyülenmiş gözlerle Metin'in arkasından bakarken, hiç böyle bir karşılaşma yaşamayı ummadığını düşündü içten içe. Bakışlarını Defne'nin gözlerine odakladığında, üzerinde dolaşan muzip bakışlarla karşılaştı. Tam ağzını açıp bir şeyler diyecekti ki, kulisin kapısı açıldı ve oyunculardan biri dışarı çıktı.

Defne arkasını döndüğünde, oyuncularla sohbet etmekte olan babasını fark etti. Nitekim babası da onu fark etmiş, kendisine doğru yürümeye başlamıştı.

"Defne... Hoş geldin kızım..."

Defne babasına sarılırken "Hoş bulduk," dedi titrek bir sesle.

"Gelmene çok sevindim. Beğendin mi oyunu?"

"Mükemmeldin baba. Tebrik ederim..."

Fırat, kendilerini ilgiyle izleyen ikiliyi fark edince, gülümseyerek "Siz de hoş geldiniz," dedi. Defne, Ece'yi ve Noyan'ı babasıyla tanıştırdıktan sonra, oyunla ilgili sohbet etmeye başladılar. Defne, ortamdaki neşeli atmosferle, iyiden iyiye rahatlamıştı. En azından mahcup olacağı herhangi bir olay yaşanmamıştı henüz. Fakat bir süre sonra arkalarından gelen tiz sesle, çok çabuk karar verdiğini düşündü.

"Fırat!!"

Hep birlikte sesin geldiği yöne döndüklerinde, yanlarına doğru yürümekte olan Hilal'i gördüler. Üzerinde hâlâ oyun kıyafetleri vardı. Defne, hayatlarının yerle bir olmasında büyük payı olan kadını görünce, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Nitekim Hilal şeytani bakışlarıyla yanlarında belirdiğinde, sahte bir samimiyetle, "Hoş geldiniz şekerim..." dedi.

Defne içten içe hissettiği tiksintiyle "Hoş bulduk..." dedi. Hilal ise, inceler bakışlarını Noyan'ın üzerine dikmiş ve onu baştan aşağa süzmeye başlamıştı.

"Şekerim, arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın beni?"

Defne, tanıştırma faslının ardından Hilal'i izlemeye başladı. Sanki Noyan'a haddinden fazla bir samimiyet gösteriyor gibiydi. İçten içe bu durumdan rahatsız olmadan edemedi.

"Neyse şekerim... Fotoğraf çekimi için, içeride bizi bekliyorlar. Kusura bakmazsınız umarım." Fırat uysal bir şekilde bu sözleri onaylarken, Hilal çoktan yanlarından ayrılmıştı.

Fırat sırasıyla Ece ve Noyan'la vedalaştıktan sonra, Defne'nin karşısına geçti. "Görüşürüz kızım. İzmir'e geldiğimde mutlaka oyuna gel, olur mu?"

Defne kafasını sallarken, uzun bir müddet görüşemeyeceklerinin farkındaydı aslında. Fakat şimdilik babasının bunu bilmesine gerek yoktu. Kollarım babasının boynuna dolarken hüzünlüydü. Gözlerine hücum eden yaşları geri göndermeye çalışarak, o çok özlediği kokusunu derin derin içine çekti. Keşke her şey çok farklı olsaydı. Babası kendilerini terk etmemiş olsaydı. Keşke mutlu, sevgi dolu bir aile olsalardı. Böylesine kanadı kolu kırık olmasaydı. "Hoşça kal baba..." diye mırıldanırken, yüreğinden kocaman bir parçanın kopup gittiğini hissetti. Babası yanaklarına birer öpücük bırakıp, kulise yöneldiğinde, 'Gitme! Beni bırakma!' diye bağırmak istedi, ama yapamazdı. Zaten hiçbir zaman yapamamıştı...

Hep birlikte çıkışa doğru yürürlerken, Noyan az önce şahit olduğu manzarayı düşünüyordu. Kızının halini hatırını bile sormayan bir baba, insanı rahatsız eden bir üvey anne... Defne adına üzülüyor olsa da, sergilemiş olduğu güçlü tavra hayran kalmıştı. Her ne kadar üzgün olsa da, onun bu durumu kendilerine fark ettirmemek için yoğun bir çaba gösterdiğinin farkındaydı...

Gecenin sonunda iki sevgili kucak kucağa uzanıyorlardı. Sıkıca sarılırlarken, birbirlerinin varlığıyla hayat buluyorlardı. Defne sığındığı huzurlu limanda, tüm gerginliğini, aklına doluşan kötü düşünceleri yok etmeye çalıştı. Şu iki gün içerisinde o kadar çok şey yaşamıştı ki, serseme dönmüştü. Babasıyla bir gece önceki buluşmaları, yaşadığı o kâbus dolu anlar... Hatırladığı korkunç sahnelerle, Noyan'a daha da çok sokuldu. Ve son olarak, babasıyla vedalaşma anı geldi aklına. Sanki bir defa daha yitirmişti babasını. Aslında görüşmeye devam edebilirdi ama karşılaştığı ilgisiz tavırlar, yüreğinde kanamakta olan yarayı daha da kötü bir hale getiriyordu.

Düşüncelerinden sıyrıldığında, kafasını kaldırıp Noyan'a baktı, ama o çoktan uyumuştu. Yeniden başım göğsüne yasladıktan sonra, artık kendisini daha fazla tutmasına gerek olmadığını düşündü.

Tiyatroda ağlamamak için o kadar çok sıkmıştı ki kendisini. Fakat şimdi özgürdü. Gözyaşlarını serbestçe bırakabilirdi, ki zaten çoktan yanaklarından aşağıya doğru süzülmeye başlamıştı bile...

Noyan'ın göğsünün üzerinde sessiz sessiz ağlarken, hissettiği acıyla kalbi sızlıyordu. Babası yoktu artık. Tamamen gitmişti. Onu bir daha görmeyecekti. İç çeke çeke ağlarken, bir an sonra saçlarının üzerinde dolaşmaya başlayan parmakları hissetti. Şaşkın gözlerle kafasını kaldırıp Noyan'a baktığında, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü, ama belli ki en baştan beri uyumuyordu. Bir an sonra saçlarında gezinmeye başlayan parmaklarla biraz da olsa yatıştığını hissetti.

"Ağlama peri kızı... Yalnız değilsin artık, bak ben senin yanındayım. Seni seviyorum. Sadece buna odaklan..."

Noyan, Defne'nin saçlarını okşarken, bir yandan da yatıştırıcı sözler sıralıyordu art arda. Daha fazlasını yapmak, Defne'ye yaşamış olduğu tüm acıları unutturmak isterdi, ama elinden gelen tek şey yanında olduğunu hissettirmekti. Defne ise ruhuna dokunan sözcüklerle yatışmış gibiydi. Islak gözlerini kapattıktan sonra, sadece Noyan'ın varlığına odaklanmaya çalıştı.

Artık yalnız değildi. Onu seven, düşünen, şefkat gösteren bir erkek vardı. İhtiyacı olan şey ise tam olarak buydu. Derin bir uykunun kollarına teslim etmekteyken kendini, dudaklarından dökülen son cümle "Beni bırakma..." oldu.

YANLIŞ ANLAŞILMA

Noyan bu iki kelimelik cümleyi duyunca, yüreğinin sızladığını hissetti. Bu öylesine söylenmiş, sıradan bir cümle değildi. Defne'nin kalbinden kopup geliyordu ve çok derin manalar taşıdığı belliydi. Kollarındaki kızın yüreğindeki kırıkları gizlemek için, dışarıya karşı umursamaz ve bir o kadar da güçlü tavır takınmaya çalıştığının farkındaydı. Ve tabii ki bu kırıkların baş mimarının da babası olduğunu tahmin edebiliyordu. Peri kızı sevilmek, değerli olduğunu, önemsendiğini hissetmek istiyordu. Babasının ondan esirgediği şeyleri tatmak istiyordu...

Bu düşünceler içerisinde gözlerini açtığında. Defne'nin çoktan uyumuş olduğunu gördü. Az önce bilerek uyuma numarası yapmıştı ve tam da tahmin ettiği gibi olmuştu. Başını arkaya dayayıp, yeniden gözlerini kapattığında, Defne'nin sözleri yankılanıyordu hâlâ beyninde. 'Beni bırakma...'

Peri kızına daha da sıkı sarılırken, "Seni hiç bırakmayacağım," diye mırıldandı. "Hep yanında olacağım. Yaşamış olduğun her şeyi unutturacağım..." Gözleri yavaş yavaş kapanırken, zihninin gerilerinde cılız bir ses 'Tüm bunları yapabileceğinden emin misin?' diye soruyordu kendisine. Fakat o sesi duymamayı tercih etti ve rahatsız bir uykunun kollarına teslim etti kendini...

Ertesi gün ayrılık zamanı gelip çattığında, Defne hüzünlüydü. Noyan'ın yanından gitmek istemese de zorundaydı. Ablası ve eniş-

tesinin gelmesine çok az bir zaman kalmıştı. Yüreğinden taşan aşkla Noyan'a sarılırken, "Teşekkür ederim..." diye mırıldandı. "Yanımda olduğun için, sevgini, şefkatini sunduğun için çok teşekkür ederim. Şunu bil ki hiçbir erkek bu kadar çok düşünmedi beni. Hem çok şaşkınım, hem de çok mutluyum..."

Noyan, Defne'nin alnına şefkat dolu bir öpücük bırakırken "Teşekküre hiç gerek yok," dedi. "Bunların hepsi, yüreğimle yaptığım şeyler. Başka türlüsünün de olması mümkün değil zaten..."

Birbirlerini aşk dolu öpücükleri sunduktan sonra, zor da olsa birbirlerinden ayrıldılar. Bu iki gün boyunca birbirlerini daha çok tanımışlar, kopmaz bağlarla bağlanmışlardı.

Ertesi gün uyandığında ise kıpır kıpırdı Defne. Dışarıda pırıl pırıl bir hava vardı ve cıvıldayan neşeli kuşların sesleri mutluluğunu daha da artırıyordu. Bahçeye çıktığında ablasının gazete okuduğunu gördü.

"Günaydın benim güzel ablam," diye şakıdığında, Venüs okuduğu gazeteden başını kaldırmış ve ışıldayan bakışlarını kardeşinin üzerine dikmişti. Defne ablasının yanaklarını öptükten sonra, üzerindeki manidar bakışları fark etti. "Ne oldu?" Niye öyle bakıyorsun?"

"Asıl sana sormak lazım ne olduğunu. Cuma günü ayrılırken fazlaca gergindin. Belli ki bu iki günlük yalnızlık sana yaramış..."

Defne neredeyse boş bulunup 'Yalnız değildim, Noyan'ın yanındaydım' diyecekti, ama neyse ki herhangi bir pot kırmadı. "Cuma günü neden gergin olduğumu biliyorsun. Babamla görüşecek olmanın sıkıntısı vardı üzerimde..."

Venüs bu konu hakkında konuşmak istemese de, yine kendine hâkim olamadı. "Madem öncesinde sıkıntı yaşıyorsun, ne diye o adamla hâlâ görüşmeye devam ediyorsun? Hem görüştün de ne oldu? Eminim ağzının payını almışsındır. Ama biliyorum ki alsan bile söylemezsin..."

Defne, konunun yine tehlikeli noktalara geldiğini görünce, elinden geldiğince sakin olmaya çalıştı. "Evet abla, sen haklıydın. Cuma günü, yine her zamanki gibi ağzımın payını aldım ve artık pes ettim. Bundan sonra babamla görüşmeyeceğim. Çünkü tüm

çabalarım boş yere. Bu zamana kadar defalarca denedim, sabrettim, kendimce bahaneler ürettim, ama artık olmuyor. Babam kendi aleminde ve görünen o ki sonsuza dek de öyle olacak..."

Venüs bu sözleri duyunca, büyük bir şaşkınlık geçirdi. Yanlış duyup duymadığını düşündü, ama duymuş olduğu her şey gerçekti. O an oldukça rahatladığını hissetti. Bu anlamsız görüşmelerden dolayı, Defne'nin psikolojisinin ne kadar yara aldığının farkındaydı. Kardeşine sıkıca sarıldıktan sonra, "Sakın üzülme," dedi. "Babama ihtiyacımız yok bizim. Her zaman olduğu gibi, birbirimize yeteriz."

Defne kafasını salladı, ama aslında kendini bildi bileli hep bir babaya ihtiyaç duymuş, eksikliğini her daim yüreğinde hissetmişti. Fakat bunu hiç dillendirmemişti. Ve bundan sonra da dillendirmeyecekti...

İki kız bir süre daha bu konuyla ilgili sohbet ettikten sonra, Defne'nin telefonu çalmaya başladı. Telefonu açıp "Efendim Metin..." dediğinde, karşı taraftan gelen miskin sesi işitti.

"Günaydın gamzeli. Ne yapıyorsun?"

"Sana da günaydın Metin. Kahvaltı yapıyordum..."

"Hem de bensiz öyle mi? Alacağın olsun..."

Defne gülmemek için kendini zor tutarak "Buyur gel, hep birlikte edelim," dedi, Metin'in gelmeyeceğinden emin.

"Tamam, adresi ver, geliyorum."

Defne şaşkın gözlerle ablasına bakarken, bir an ne diyeceğini şaşırdı. Fakat evin adresini vermekten başka çaresi yoktu. Sonuçta buyur etmişti. Adresi tarif ettikten sonra Metin'in "Kahvaltıdan sonra birlikte takılırız artık," dediğini işitti. "Juliet'e de haber ver, o da gelsin..."

"Yalnız baştan söyleyeyim, Ece'nin erkek arkadaşı var."

Metin bu uyarıdan hiç etkilenmemişti. "Biliyorsun Juliet'le karşılaştığında, Romeo'nun da sevgilisi vardı."

"Of Metin! Takın kafayı Romeo ve Juliet'e. Ama sana söyleyeyim, Ece o süslü sözlerine kanmaz..."

Defne bu sözleri sarf etti, ama aslında arkadaşının o süzlü sözlere kapılıp gidebileceğinden neredeyse emindi. Üstelik söz konu-

su Metin'ken, Ece'nin tüm kalkanlarının tek tek ineceğinden hiç şüphesi yok gibiydi.

"Neyse sen kafanı yorma gamzeli. Sadece Juliet'e haber ver. O da bizimle birlikte olsun..."

Defne telefonu kapattıktan sonra, ablasının şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne oluyor Defne? Kimdi o? Ne Romeo'su, ne Juliet'i?"

Defne, ablasının merakını giderme ihtiyacı içerisinde hemen lafa girerek "Arayan Metin Karadağ'dı," dedi. Ablasının kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını görünce ise "Cuma günü oyun için gelmişlerdi ya," diye devam etti. "Bir hafta daha burada olacak ve şimdi kahvaltıya geliyor."

Venüs bu sözü duyunca, oturduğu yerde telaşlı bir ifadeyle kıpırdandı ve kahvaltı sofrasını incelemeye başladı. "Bilseydim daha özenli bir sofra hazırlardım."

"Aman boşver. Bence gayet güzel. Kibarlık edip sözün gelişi 'Buyur gel' dedim; ama anlaşılan o da bu teklifimi bekliyormuş..."

"Gelsin tabii. Başımızın üstünde yeri var." Venüs lafını bitirdikten sonra aklına gelen ayrıntıyla, "Peki Romeo ve Juliet ne alaka?" diye sordu. "Ayrıca neden Ece'nin erkek arkadaşı olduğunu belirttin? Yoksa..."

"Dün Ece'yi görünce... Ne bileyim... Biraz fazla coştu diyebilirim."

Defne, Metin ve Ece'nin karşılaşmalarını anlattığında, Venüs "Korkulur bu Metin'den," dedi.

Metin geldiğinde, iki kardeş kahvaltı sofrasında çene çalıyorlardı hâlâ. Defne, Metin'i ablası ile tanıştırdı ve ardından neşeli bir sohbet eşliğinde kahvaltılarına devam ettiler. Metin, İzmir'i ve Çeşme'yi ne kadar çok sevdiğini anlatırken, iki kardeş de onun bu söylemlerini destekliyorlardı. Bir ara Venüs mutfağa gitmek için yanlarından ayrıldığında, Metin "Juliet'i aradın mı?" diye sordu çapkin sırıtışı eşliğinde.

"Of Metin! Taktın kafayı Juliet'e. Herhalde hâlâ anlayamadın. Ece'nin sevdiği bir erkek var. Lütfen kendine başka bir hedef seç. Arkadaşımdan uzak dur..."

"Ama dünkü haline bakılacak olursa, arkadaşın da benden etkilenmiş gibi görünüyordu."

Defne kıkırdayarak, "Neden acaba?" diye sordu. "Senin o abartılı ilginden dolayı olmasın... Hay Allahım! Kıza resmen Shakespeare okudun ayaküstü. Çapkınlıkta bir kez daha çığır açtığını söyleyebilirim..."

Metin, Defne'nin sözlerine gülerken, "Yanındaki o insan irisi dikkatimi dağıtmasaydı, daha devam edecektim," dedi. Fakat sağ olsun tüm konsantrasyonumu mahvetti."

Defne bir an için anlamaz gözlerle Metin'e baksa da, sonrasında 'insan irisi' dediği kişinin Noyan olduğunu anladı. Kıkır kıkır gülerken, "Söyleyene bak..." dedi. "Gören de seni ufak tefek bir şey sanacak. Senin de ondan geri kalır yanın yok..."

Metin bu sözleri hiç dikkate almayarak "Sevgilindi değil mi?" diye sordu imalı bakışlarla. "Bana öyle bir bakıyordu ki, üzerime atılacak sandım."

Defne arkasını dönüp, ablasının gelip gelmediğini kontrol etti. Parmağını dudaklarına doğru götürerek "Şşşş!" dedi. "Sakın ablamın yanında da böyle konuşayım deme. Noyan'la aramızdaki ilişkiden henüz haberi yok..."

"Merak etme. Benden sır çıkmaz biliyorsun."

Defne rahatlamış bir ifadeyle Metin'e bakarken, bir an sonra bahçenin içinden kendilerine doğru yürümekte olan Ece'yi fark etti. Arkadaşı neşeli bir ifadeyle el sallamış, fakat sonrasında Metin'i fark edince olduğu yerde kalakalmıştı.

"İşte buna kaderin güzel bir cilvesi derler gamzeli... Baksana... Julietim kendi ayaklarıyla bana geliyor."

Defne ayağa kalkarken son bir kez daha "Lütfen Metin... Ece'den uzak dur," dedi, uyarı dolu bakışlarla. "Ayrıca şunu da belirtmeliyim ki, sana değil bana geliyor..."

Ece ise çılgınca çarpan kalp atışlarını dizginlemeye çalışıyordu. Üzerindeki rengi solmuş şorta baktı memnuniyetsiz gözlerle. Evden çıkmadan önce kıyafetlerini değiştirmeye üşenmiş, hatta saçlarını bile taramamıştı. Fazlasıyla bakımsız göründüğünün farkında, "Berbat bir haldeyim!" diye mırıldandı.

Defne yanlarına yaklaşmakta olan arkadaşının yüzündeki tereddütlü ifadeyi görünce, hemen yanına yürüdü. Ece'ye sıcak bir ifadeyle sarılırken, "Hoş geldin canım," dedi.

"Metin ne arıyor burada?"

Defne arkadaşının kulağına eğilerek, "Sabah sürprizi..." diye fısıldadı. "Ben de tahmin etmiyordum geleceğini, ama anlaşılan bu bir hafta boyunca yanımızdan hiç ayrılmayacak..."

Ece, Defne'nin imalı sırıtışını görünce "Benden dolayı mı?" diye sordu inanamaz gözlerle. Defne'nin kafasını sallayarak, "Sabahtan beri seni aramam için başımın etini yiyor," dediğini duyunca ise, egosu tam anlamıyla tavan yaptı. Yüzünde oluşan yayvan gülümsemeye hâkim olmaya çalışırken, "Atıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır atmıyorum şekerim. Metin resmen kafayı sana takmış durumda."

"Siz iki güzel, ne konuşuyorsunuz orada fısır fısır?"

Defne arkasını döndüğünde, Metin'in imalı bakışlarla oturduğu yerden kalkmaya çalıştığını gördü. Ece'nin ise kalp atışları tam anlamıyla zirveye çıkmıştı.

"Hiiiç. Arkadaşıma hoş geldin diyordum..."

Metin, kendisine yöneltilen hayran bakışları görünce iyice keyiflendi. Ece'nin yanaklarına birer öpücük kondururken, "Hoş geldin Juliet," dedi her zamanki etkileyici sesiyle. "Nasılsın?"

Ece, sesinin titrememesini diliyordu tüm kalbiyle. "İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Metin, Ece'nin koluna girdikten sonra onu yan masaya doğru yönlendirdi. "Ama böyle sizli bizli konuşmayalım. Çok resmi oluyor bu şekilde..." dedi.

Ece "Peki," diye mırıldandıktan sonra, Metin'in çektiği sandalyeye oturdu. Defne ise, Metin'in ev sahibi edasıyla Ece'yle ilgilenmesine gülmemek için, kendini zor tutuyordu.

Bir süre sonra Venüs de geldi ve Çeşme'deki mekânlar hakkında sohbet etmeye başladılar. Metin bir ara lafa girerek "Peki söyleyin o zaman," dedi. "Bugün nereye gidiyoruz?"

Bu soru üzerine kızlar birbirlerine bakmaya başladılar. Bir süre

sonra Venüs, "İsterseniz Sole Mare'ye gidebiliriz," dedi. Herkes bu teklifi olumlu karşılarken, Metin Ece'ye sokularak, "Sen de geleceksin, değil mi?" diye sordu. Ece'nin yanıtı, "Bilmiyorum," oldu. Yüzünde kararsız bir ifade vardı. Sonuçta Tunç'la beraberdi ve ilgisini açıkça göstermekten hiç çekinmeyen Metin'le, gününü geçirecek olmasının çok da doğru olmayacağını düşünüyordu. Evet Metin gibi popüler bir erkeğin kendisine gösterdiği bu yakın ilgi hoşuna gitmişti, ama bundan dolayı içten içe suçluluk duymuyor değildi.

Metin, Ece'nin tereddütlü halini fark edince, kulağına doğru eğildi. "Sen gelmezsen hiçbir anlamı olmaz. Zaten çok az vaktim var Çeşme'de. O yüzden lütfen beni kırma..."

Ece, Metin'in bu ısrarcı tavrı üzerine, daha fazla karşı koyamadı. "Peki, tamam," dedi belli belirsiz tebessümüyle. Metin'in parıldayan gözlerini ve mutlu tebessümünü görünce ise, 'Neyse... Zaten gelecek hafta gidecek' diye içinden geçirdi. Ama yine de Tunç'u arayıp durumdan haberdar etmeliydi...

Öğle saatlerinde mekâna girdiklerinde, Metin'den dolayı tam anlamıyla bir curcunayla karşılaştılar. Metin'le fotoğraf çektirmek isteyenler, hayranlıklarını ifade edenler dörtbir yanlarını sarmıştı. Metin ise kimseyi kırmamaya çalışıyordu, ama bunaldığı her halinden belli oluyordu. Neyse ki kısa süre sonra etraflarındaki kalabalık azaldı da, minderlerine yerleşebildiler...

Defne, üzerindeki bluzu çıkarırken "Senin için hem keyifli hem de zor olmalı bu durum," dedi Metin'e dönerek. "Ne de olsa hayranların bol..."

Metin ise olağan bir ifadeyle "Onların ilgisi ve sevgisi çok hoşuma gidiyor ama bazen de kafa dinlemek istiyor insan," dedi. Defne bir an sağına soluna bakındığında, birçok gözün üzerlerinde olduğunu gördü. Benzer durumları babasıyla beraberken de yaşadığı için, aslında bir bakıma alışkın sayılırdı. Fakat aynı durum Ece için geçerli değildi. Defne arkadaşının tereddütlü ifadesini görünce, yanına oturarak "Niye gerginsin?" diye sordu.

"Ne bileyim... Gazeteciler fotoğraf falan çekerler diye tedirgin oldum biraz. Sonrasında Tunç'a ayıp olmasın hani..."

Defne, bu sözleri duyunca arkadaşını rahatlatmak istedi. "Bir şey olmaz merak etme. Hem Tunç'a anlatmadın mı durumu?"

"Evet anlattım. Hatta bir ara yanımıza uğrayacağım söyledi, ama yine de bilemiyorum işte. Özellikle Metin benimle bu kadar ilgiliyken, ister istemez kendimi kötü hissediyorum..."

Defne, arkadaşını anlayabiliyordu. Metin gerçekten de çok fazla üzerine düşüyordu Ece'nin. Üstelik erkek arkadaşı olduğunu bilmesine rağmen, bu durumu hiç de umursuyor gibi görünmüyordu.

"Biraz yüzelim mi?"

Defne, ablasının sorusunu duyunca, "Siz yüzün, ben de güneşleneyim," dedi.

Ece ise soru dolu gözlerini Defne'nin üzerine dikerek "Neden gelmiyorsun?" diye sordu. Defne'nin başlayan periyodunu öğrenince ise, "O zaman ben de seninle birlikte otururum," dedi. "Venüs'le Metin yüzsünler..."

"Saçmalama Ece... Venüs'ü yalnız mı bırakacaksın? Hem ne diye böyle yapıyorsun ki? Sonuçta ablam da yanınızda olacak..."

Ece, kararsız bakışlarını bir süre Metin'in üzerinde dolaştırdı ve ardından kafasını olumlu anlamda salladı. "Peki, tamam o zaman."

Denize doğru yürümeye başladıklarında, Metin, Ece'nin belini tutarak kulağına doğru eğildi. "O güzel yüzün neden asık Juliet?"

Ece beline değen parmakların temasıyla baştan ayağa ürperdi. Metin'in haddinden fazla rahat tavırları huzursuzluğunu iyice artırıyordu. O yüzden kibar ama, aynı zamanda rahatsızlığını belli edecek bir tavır içerisinde "Aslında bana 'Juliet' demezseniz çok daha memnun olacağım," dedi.

Metin ise Ece'nin huzursuzluğunu hiç anlamamış gibi yaptı. "Ama yine sizli bizli konuşmaya başladın. Neden aramıza duvarlar örmeye çalışıyorsun ki?"

Ece şaşkınlık içerisinde kaşlarını kaldırdı. "Bilmem farkında mısınız, ama daha yeni tanıştık. Oysa siz sanki kırk yıldır tanışıyormuşuz gibi bir rahatlık içerisindesiniz..."

Metin bu sözleri duyunca hiç bozuntuya vermedi ve yüzüne en çapkın gülümsemesini kondurdu. "Tüm bunların sebebi sensin Juliet." Ardından da en etkileyici sesiyle, yine Shakespeare dizeleri döktürmeye başladı...

"Gözlerin gökte olsaydı, yıldızlar da senin yüzünde;
Utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı,
Gün ışığının kandili utandırdığı gibi..." (Romeo ve Juliet)

Metin'in bariton sesiyle okuduğu dizeleri duyan Ece'nin kalbi bahar bahçesine dönüşmüştü. Üzerinde dolaşan hayran bakışları gördükçe daha da fena oluyordu. Fakat bir an sonra Tunç gelince aklına, yüzünde istemsizce oluşmuş tebessümü sildi ve ciddi bir ifadeye büründü. Metin'den etkilenmesi kesinlikle doğru değildi. O yüzden her ne kadar içten içe bu ilgiden hoşlanıyor olsa da, duygularını göz ardı etmeye çalıştı.

Denizden çıktıkları esnalarda, Tunç ve Mert de mekâna henüz gelmişlerdi. Kalabalığa doğru ilerlerken Mert, Tunç'un kolunu dürterek "Senin kıza baksana," dedi.

Tunç, bakışlarını Mert'in işaret ettiği noktaya sabitlediğinde, Metin'in ilgili bir tavır içerisinde, Ece'ye bir şeyler anlattığını gördü. Ece ise bir yandan kurulanıyor, bir yandan da Metin'in anlattıklarını dinliyordu.

"Anlaşılan birileri senin kızı gözüne kestirmiş... Baksana şunun hayran bakışlarına. Neredeyse kızın ağzının içine düşecek..."

Tunç, karşısındaki sahneden gözlerini ayırıp Mert'e döndü. "Ben alacağımı alayım da, ondan sonra kim gözüne kestirirse kestirsin," dedi pis bir gülüş eşliğinde. Mert ise duyduğu bu sözlere pek şaşırmasa da, "Ne yani, kıskanmıyor musun?" diye sordu.

"Ne kıskanacağım. Sanki kızı alıp evimin hanımı mı yapacağım. Takılıyoruz işte oğlum..."

Mert, Tunç'un söylediği sözlere kıs kıs gülerken, bir an sonra duyduğu sözlerle suratı asıldı.

"Hem sen beni boşver de kendi haline bak asıl. Defne'yi elinden kaçırdın. Kız artık suratına bakmadığı gibi, telefonlarını bile açmıyor. Belli ki seni tamamen silmiş. Oysa ben sana demiştim, en azından tadına bak diye."

Tunç, Mert'in sıkkın ifadesine aldırmayarak "Oğlum, bu zamanda böyle kızlar kolay bulunmuyor," diyerek devam etti. "Ben ne diye Ece'nin peşindeyim sanıyorsun. Koleksiyonuma yepyeni

bir parça eklesem kötü mü olur? Taş gibi kız. Baksana Metin Karadağ'ın bile ilgisini çekmiş. Ama tabii onu Metin'e kaptırmayı düşünmüyorum. Avucunu yalar ancak. Ece ilk benim olacak, ondan sonra kim ne yapıyorsa yapsın..."

Mert, elindeki çantası ile lavaboya doğru yürümekte olan Defne'yi görünce, "Neyse, ne halin varsa gör," dedi.

Defne, Mert'le göz göze gelince, baştan ayağa gerildi. Ve o an, Mert'i gördüğünde artık hiç heyecanlanmadığını fark etti. Önceden olsa eli ayağı birbirine dolaşır, ne yapacağını şaşırırdı. Fakat artık tek hissettiği koca bir boşluktu.

"Defne... Nasılsın güzelim?"

Defne, kendisine sıcak ve samimi bir ifadeyle sarılan Mert'i hafifçe itti, "İyiyim, teşekkür ederim," dedi mesafeli bir ses tonuyla.

Mert ise Defne'nin ilgisiz tavırlarının farkındaydı, ama bozuntuya vermedi.

"Neden telefonlarımı açmıyorsun? Defalarca aradım seni. Yoksa küs müsün bana? Bilmeden seni kıracak bir şey yaptıysam, söyle lütfen..."

Defne kafasını sağa sola salladı. "Hayır, küs değilim. Doğru düzgün görüşmüyoruz bile. Ne zaman küsmüş olabilirim ki sana?"

Mert, Defne'nin eline uzanarak kendisine doğru yaklaştırdı. "Zaten sorun da o. Görüşmüyoruz ya da görüşemiyoruz. Oysa seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum."

Defne bu sözler üzerine içindekileri daha fazla tutmamaya karar verdi. Aklından ne geçiyorsa söyleyecekti.

"Geçen yazdan beri, sana olan ilgimin eminim farkına varmışsındır. Ama farkında olmana rağmen, değilmişsin gibi davrandın. Sana ne zaman yaklaşsam kaçtın, uzaklaştığımda da –aynen şimdi olduğu gibi- bu sefer sen peşime düştün. Fakat beni yemeğe çıkarıp, sonrasında da sap gibi bırakıp gittiğin o akşam, her şey bitti benim için. Bundan sonra, arkadaş bile olamayız herhalde..."

Mert bu sözleri duyunca, kaşlarını havaya kaldırdı ve kafasını sağa sola salladı. "Hayır... Her şeyin bu şekilde bitmesine izin veremem. O gece için senden defalarca özür diledim. Lütfen yepyeni, tertemiz bir sayfa açalım ve ilk defa tanışıyormuşçasına her şeye yeniden başlayalım..."

Mert lafını bitirdikten sonra, ani bir hareketle Defne'ye sarıldı ve "Seni kaybedemem..." dedi acı çekermişçesinebir ifadeyle. "Seni kaybetmeyeceğim Defne. Biz birbirimize aitiz. Bu en baştan beri böyleydi ve hep böyle olacak..."

Bu sözleri daha önce duysaydı, Defne'nin heyecandan aklı çıkardı. Ama şimdi bu lafların hiçbiri, herhangi bir anlam ifade etmiyordu. O yüzden memnuniyetsiz bir ifadeyle kaşlarını çattı ve kendisini sıkıca saran erkeği itmeye çalıştı. Tam ağzını açıp laflarını sıralayacaktı ki, üç adım ilerilerinde, kızgın bir ifadeyle kendilerini izlemekte olan Noyan'la göz göze geldi...

KARANLIKTAN AYDINLIĞA

Gördüğü öfke saçan bakışlar, Defne'nin kalp atışlarının şaha kalkması için yeterliydi. Mert'in kollarının arasında, öylesine uygunsuz bir pozisyondaydı ki, bir an nasıl toparlanacağını bilemedi. Noyan'ın, tehlike saçan gözlerle yanlarına doğru yürümeye başladığını görünce, "Of, bıraksana beni!" diye söylenerek Mert'i sert bir şekilde itti. Nihayet serbest kaldığında ise, yanlarında beliren adama çevirdi çekingen bakışlarını.

Noyan bileğini yakalayıp, Defne'yi kendine doğru çektikten sonra "Ablanın yanına git!" dedi sert bir tonda. Defne, yanlış anlaşıldığının farkındaydı ve buna dair bir açıklama yapmak istiyordu. Fakat üzerinde dolaşan dik bakışları görünce kafasını sallayarak "Tamam," dedi.

Defne yanlarından iyice uzaklaştıktan sonra, Noyan öldürücü bakışlarını Mert'in üzerine dikti. "Hatırlarsan, Defne'den uzak durmanı söylemiştim sana. Ama görüyorum ki laflarım bir kulağından girmiş, diğerinden çıkmış..."

Mert, her defasında karşılaştığı ve anlam veremediği bu tavır karşısında öfkelenmeye başladığını hissetse de, sakin olmaya çalıştı. "Senin derdin ne ağabey? Defne'yle aramızdaki ilişkiye neden müdahale ediyorsun? Sana bir ağabey olarak saygı duyduğum için ses etmeyeyim diyorum, ama yeter artık..."

Noyan, ani bir hareketle Mert'in koluna yapıştı. "Defne'den ne istediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Ama o istediklerini alamayacaksın. Çünkü buna asla izin vermeyeceğim..." Derin bir nefes alıp, sinirlerine hâkim olmaya çalıştı ve yeniden devam etti. "Bir daha Defne'nin yanında görmeyeceğim seni! Uzak duracaksın, hatta tanıdığını bile unutacaksın! Duydun mu beni?"

Mert, bu sözler üzerine kaşlarını çatarak, "Allah Allah!" dedi. "Ne yapacağımı sana mı soracağım? Hem seni ne ilgilendirir? Kimsin sen? Defne'nin ağabeyi misin, yoksa sevgilisi mi? Neden her defasında aramızdaki ilişkiye burnunu sokuyorsun?"

Noyan, mekânın orta yerinde, elinden bir kaza çıkmaması için kendisini zor tutuyordu. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak, Mert'in kulağına doğru eğildi ve "Kim olduğumu mu merak ediyorsun?" diye mırıldandı. "O zaman kulağını aç da, iyi dinle beni. Defne, her şeyiyle bana ait. Her şeyiyle... Ve hep öyle kalacak. O yüzden bundan sonra ayağım denk alacak ve Defne'den uzak duracaksın. Bir daha, az önceki gibi bir sahneyle karşılaşırsam, en yakın arkadaşımın kardeşi demem, ağzını burnunu dağıtırım senin!"

Noyan geri çekildikten sonra, Mert'in şaşkınlık içerisinde ayrılmış gözlerine dikti bakışlarını. Alaycı bir ifadeyle gülerken, "Şimdi anladın mı kim olduğumu?" diye sordu.

Mert ise büyük bir şok içerisindeydi ve hâlâ duymuş olduğu sözleri algılamaya çalışıyordu. Defne ve Noyan...Aklı almıyordu. Aralarında ne zamandan beri böyle bir ilişki vardı ki? Defne madem Noyan'la birlikteydi, neden yemeğe çıkma teklifini kabul etmişti? Geçen hafta plajda, neden o kadar samimi davranmıştı? Tüm bu sorulara mantıklı bir cevap arıyordu, ama aklına makul bir açıklama gelmiyordu. Üstelik çok bozulduğu da bir gerçekti. Özellikle Noyan'ın yüzündeki kendinden emin gülüşü gördükçe, tüm benliğini yavaş yavaş ele geçirmekte olan öfke ve hırs seline engel olamadı...

"Söylediklerimi sakın aklından çıkarma Mert! Ve... Kendine başka uğraşlar bul!"

Mert, bu uyarı dolu sözlere hiçbir cevap vermedi. Yavaş yavaş yanından uzaklaşmaya başlayan Noyan'ın arkasından bakarken, "Şırfıntı!" diye mırıldandı Defne'yi kastederek. "Peşimde dolaşırken, aynı zamanda Noyan'a da kuyruk sallamayı ihmal etmemiş. Gören de saf bir şey sanar. Ne haltlar karıştırıyormuş meğer. Ama sen göreceksin Defne. Bakalım her şey güllük gülistanlık olacak mı senin için?"

Mert, yumruklarını sıka sıka arkadaşlarının yanına doğru yürürken, Noyan çoktan grubun arasına karışmıştı. Çok kısa bir an, Defne'nin üzerinde dolaştırdı bakışlarını ve gözlerindeki tedirgin ifadeyi gördü. Fakat bu durumu hiç görmemiş gibi yaparak, Venüs'le sohbet etmeye devam etti.

Defne ise hiç olmadığı kadar gergindi. Noyan'a makul bir açıklama yapamamış olmanın gerginliği vardı üzerinde. Bakışlarını gayet rahat görünen adamın üzerinde dolaştırırken, ne yapacağını planlıyordu.

"Hayırdır Defne? Adeta şeytan görmüş gibisin? Noyan'ı gördüğüne hiç sevinmedin galiba."

Defne, Ece'nin fısıltıyla söylemiş olduğu sözleri duyunca, gergin bakışlarını arkadaşının üzerine dikti. Ortamdaki koyulaşmış sohbetten faydalanarak, olan biten her şeyi anlattı.

Ece kolunu Defne'nin omzuna atarak, "Asma suratını," dedi. "Yapabileceğin tek bir şey var. Uygun zamanı kollayıp Noyan'la konuşmak ve bu olayda herhangi bir kabahatin olmadığını anlatmak."

Defne üzgün gözlerle kafasını sallarken, ablasının herkese hitaben söylediği sözleri işitti."Çarşamba günü müsaitseniz, sizleri yemeğe almak isterim...

Metin bu daveti duyunca, hiç tereddütsüz "Seve seve gelirim," dedi. Ardından da hiç vakit kaybetmeden, Ece'ye eğildi ve "Sen de bana eşlik edersin, değil mi?" diye sordu. Ece ise "Şu an için bir şey söyleyebilmem mümkün değil," diye mırıldandı.

"Hadi ama... Beni yalnız mı bırakacaksın? Cumartesi günü gidiyorum zaten. Bir daha ne zaman görüşürüz, Allah bilir..."

Ece oturduğu yerde huzursuz bir ifadeyle kıpırdanarak, birkaç anlamsız sözcük geveledi ağzında. Sonrasında da "Gelmeye çalışacağım," dedi hafif tebessüm ederek...

Bir süre sonra Noyan yanlarından ayrıldığında, Defne'nin içi içini yiyordu. Ne yapıp edip Noyan'la konuşmalı, gerçekleri anlatmalıydı. Öylesine yanlış anlamıştı ki her şeyi... Telefonunu çıkarıp defalarca aradı ama yanıt yoktu. Durumu kısaca özetleyen bir mesaj attı ama yanıt gelmedi. Gergin bir ifadeyle dudaklarını kemirirken, bir an önce günün bitmesini diliyordu.

Ece ise kendisini barda bekleyen Tunç'un yanına gittikten sonra, "Ne zaman geldin?" dedi sarılarak.

Tunç sahiplenici bir edayla Ece'yi bacaklarının arasına aldıktan sonra, "Yeni geldim," dedi. Ardından sert bakışlarıyla Metin'i işaret etti. "O tiyatrocu bozuntusuyla fazla sıkı fıkısın. Hiç hoşuma gitmedi bu durum."

Ece bu sözleri duyunca tepeden tırnağa gerildi. Tunç ne görmüştü ki böyle konuşuyordu. İşin kötü tarafı ise sözlerinde haklı olmasıydı. Fakat yine de karşı çıkan bir ifadeyle, "Öyle bir şey yok," dedi. "Metin Defne'nin arkadaşı. Biliyorsun babasının tiyatrosundaki oyunculardan biri."

Tunç tek kaşı kalkmış bir halde Ece'ye baktı. "Metin demek ha..." dedi sert bir tonda. "Ben o Metin'in..."

Ece ilk defa Tunç'un kıskançlığına tanık oluyordu ve şaşkındı. Yüreğindeki suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışırken, sevdiği adama sarıldı ve "Lütfen sakin ol," dedi. Yatıştırıcı cümlelerini art arda sıraladığında, Tunç'un yüzündeki sert ifadenin yavaş yavaş yumuşamaya başladığını gördü.

Tunç ise Ece'nin dudaklarına doğru uzanırken, "Seni deliler gibi kıskanıyorum," dedi. "Yanında kimseyi görmeye tahammülüm yok. Sen benimsin bebeğim..."

O gün akşama doğru eve döndüklerinde, Defne sıkıntılı bir ifadeyle odasına girdi. Omuzları çökmüş bir halde yatağın üzerine oturduğunda ağlamaklıydı. Gün boyu defalarca Noyan'ı arayıp, mesaj çekmiş, ama hiçbir yanıt alamamıştı. O kadar yanlış anlamıştı ki her şeyi. Mert'in söylediklerini duymuş muydu bilmiyordu, ama bulundukları pozisyonu görmüş olması bile başlı başına bir olaydı. İçten içe Mert'e küfrederken, bir yandan da kendine sinirleniyordu. Mert'le hiç konuşmayacak, bu kadar yakınlaşmasına asla izin vermeyecekti.

Duşunu alıp yemeğe indiğinde, adeta hayal âleminde gibiydi. Ne yediğinden, ne de içtiğinden tat alabildi. Bir gözü ise Noyan'ın evindeydi. Hâlâ kapkaranlıktı. Yüreği de karanlıklar içerisindeydi ve biliyordu ki Noyan'ı görmezse, asla aydınlığa kavuşamayacaktı...

Gece yarısına doğru umudunu kesmiş bir halde odasına çıktı.

Noya hâlâ gelmemişti ve belki de hiç gelmeyecekti. Yatağına uzandığında, Noyan'ın sessiz tepkisini düşünmeye başladı. Bağırıp çağıracağını, tüm öfkesini hiç çekinmeden akıtacağını düşünmüştü. Fakat kendisini tamamen soyutlayacağını hiç tahmin etmemişti. Sırtüstü dönüp, tavana bakarken "Belki de her şeyi bitirdi..." diye mırıldandı acı içerisinde. "Bir daha beni sevmeyecek, kollarının arasına alıp, öpüp, okşamayacak belki de..."

Yüreğini sıkıştıran bu düşüncelerle uyumaya çalışsa da başaramadı. Ağlamamak için kendisiyle mücadele ederken, yatağın içinde döndü durdu. Derin bir of çekerek oturduğunda, bakışları pencereye kaydı ve Noyan'ın odasında yanmakta olan ışığı gördü. O an bu görüntüyle, yüreği heyecan içerisinde zıpladı. Balkona çıktığında gerçekten de, odasından süzülen ışık huzmesini gördü. Hemen telefonunu alıp aradı, ama kapalı olduğuna dair o bilindik sesi duydu.

Bir şeyler yapmalıydı. Bu şekilde çaresizlik içerisinde bekleyemezdi. Öyle ki, bu sorunu bir an önce halletmezse, aklını kaçırabilirdi. Dolabının önüne geçtiğinde kararını çoktan vermişti. Noyan'ın evine gidecekti... Kimseye fark ettirmeden evden çıkmayı başarırsa, gerisi kolaydı.

Kalbi çılgıncasına çarparken, neyse ki hiç ses çıkarmadan evden çıkmayı başarabildi. Bahçenin içinde koştururken, tanıdık birileriyle karşılaşmamak için dua ediyordu içten içe. Nihayet Noyan'ın evinin önüne geldikten sonra, hiç tereddüt etmeden zile bastı. Gerginlik içerisinde beklerken, soluklarını toparlamaya çalışıyordu. Üçüncü kez zile bastığında kapı birden açıldı ve üzerinde sadece penye bir şort olan Noyan'la göz göze geldi...

Noyan karşısındaki kızı görünce bir an şaşırsa da, kolundan tuttuğu gibi içeriye çekti Defne'yi. "Evden mi kaçtın sen?"

Defne içeriye girdiğinde, öğleden beri yay gibi gerilmiş olan sinirlerinin boşaldığını hissetti. Kendisine ifadesiz bir suratla bakmakta olan adamı görünce daha fazla dayanamadı. "Evet, sayende evden kaçtım!" diye cırladı ve o an kendi kendine şaşırmadan edemedi. Noyan'ın evine gelirken sinirli olmaktan öte, endişeli ve gergindi. Fakat şu anda karşısındaki adamın üzerine atılıp çıplak

göğsünü yumruklamak, ciyak ciyak bağırıp, yaşattığı sinir harbinin hesabını sormak istiyordu. Evet, belki hatalıydı ama Noyan açıklamalarını dinlemek yerine, onu tamamen yok saymayı tercih etmişti. Şimdi ise manidar bir ifadeyle yüzüne bakıyordu.

Noyan, Defne'nin çakmak çakmak olmuş gözlerine baktı ve "Salona geçelim," dedi. Yaşamış olduğu o öfke patlamasından sonra restorana dönmüş ve gün boyu çalışarak sakinleşmeye çalışmıştı. Gördüğü manzarayla öylesine dellenmişti ki, bir süre uzak kalıp kendini toplamaya çalışmıştı. Çünkü o öfke seli içerisinde konuşacak olursa, biliyordu ki Defne'nin kalbini çok kötü kıracaktı. O yüzden aramalarını ve mesajlarını görmüş olsa da, geri dönmemişti. Zaten sonrasında da telefonunu kapatmıştı. Aslında tüm bunları yaparken, biraz da ders olmasını istemişti. Çünkü benzer sahnelerin hâlâ yaşanıyor olması, artık son noktaya gelmesine sebep olmuştu...

Salona geçtiklerinde, Noyan kollarını göğsünde birleştirdi ve "Eğer evden kaçmayıp, yarına kadar sabretseydin, zaten konuşacaktım seninle," dedi gayet rahat bir ifadeyle.

Defne ise, içinde yanmaya başlayan öfke ateşiyle, yanaklarının kızardığını hissetti. Karşısındaki adam öylesine rahat, öylesine umursamazdı ki, çıldırmamak için kendini zor tutuyordu. "Sağ ol be!" diye bağırdığında Noyan'ın kasılan çenesini gördü, ama hiç umursamadan devam etti. "Beyefendi, keyfi yerine geldiğinde lütfedip konuşacakmış!" Noyan'ın göğsüne sertçe vurdu ve "Sen nasıl bir adamsın!" diye bağırdı daha da yükselen bir tonda. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Sen... Sen var ya... Gamsızın önde gidenisin! Seni gün boyu defalarca aradım, mesaj çektim. Hiçbirine cevap vermediğin gibi telefonunu kapattın! Beni dinlemedin bile... Oysa benim bir suçum..."

Noyan, öğlenki sahneyi yeniden hatırlayınca "Suçlusun!" diye bağırdı. "Seni defalarca uyarmama rağmen, hâlâ o herifle konuştuğun gibi, bir de sana dokunmasına izin veriyorsun! O yüzden suçunu kabul et ve benim daha fazla tepemin tasını attırma Daphne!!"

Defne bu sözleri duyunca, dolu dolu olmuş gözleriyle Noyan'a bakmaya başladı. Derin derin birkaç soluk aldıktan sonra "Hiçbir

şey göründüğü gibi değil!" diye bağırdı. "Mert'e benden uzak durmasını, arkadaş bile olamayacağımızı söylerken, aniden sarılıverdi! Zaten o esnada da sen geldin! Oysa ben..."

Sesinin titremeye başladığını fark edince, sözlerine ara verdi ve birkaç soluk daha aldı. Yanaklarına doğru süzülen gözyaşlarını fark edince, kendi kendinden nefret eder bir halde kapıya doğru yürümeye başladı. Fakat henüz kapıya varamadan, belini kavrayan elleri hissetti.

"Gel buraya..."

Defne, kolunu Noyan'ın elinden kurtarmaya çalışırken "Bırak beni!" diye bağırdı. "Evime gideceğim... Daha fazla konuşmak istemiyorum..."

Noyan, peri kızını kollarının arasına sıkıca hapsettikten sonra "Bırakmam," dedi. "Hiçbir yere bırakmam seni..."

Defne, çaresizlik içerisinde, başını Noyan'ın çıplak göğsüne dayadıktan sonra, öğleden beri tutmakta olduğu gözyaşlarını akıtmaya başladı sessizce. Gün boyu o kadar çok gerilmişti ki, en sonunda patlamıştı. Noyan, Defne'yi tek bir hamleyle kucağına aldı ve yeniden salona yöneldi.

"Şşş... Hadi sil gözyaşlarını artık..."

Noyan, boynuna sokulmuş olan kızı geriye doğru çektikten sonra, ıslak yanaklarına sevgi dolu öpücükler kondurmaya başladı.

"Biliyor musun? Yanında ağladığım tek kişi sensin. Kimsenin önünde ağlamam ben. Bu benim için çok zor, hatta imkânsız gibi bir şey..."

Noyan kafasını yukarı aşağı salladı. "Biliyorum," dedi anlayışlı bir ifadeyle. "En baştan beri biliyorum bunu. Rahat ol. Benim yanımda dilediğin gibi ağlayabilirsin. Bundan ötürü seni ayıplamıyorum ya da zayıf olduğunu düşünmüyorum..."

Defne "Ağlamak istemiyorum," dedi yalvarırcasına bir ifadeyle. "Lütfen beni ağlatma. Üzme. Kalbimi kırma..."

"Zaten seni üzmemek için uzak durdum senden. Eğer öfkem geçmeden çıksaydım karşına, işte o zaman çok üzülürdün Daphne..."

Noyan, parmaklarını Defne'nin yüzünde dolaştırırken "Öfkeli olduğum zamanlarda, kendimi kaybettiğime bir kez şahit oldun değil mi?" diye sordu hafif bir tebessümle.

Defne, bu sözü bir an için anlamasa da, sonrasında Noyan'ın kendisini kolundan sürükleye sürükleye kaçırdığı günü kastettiğini anladı.

"Öfkeli olduğum zamanlar, lütfen üzerime gelme. Beni kendimle baş başa bırak. Yatışmam için fırsat ver. Yoksa asıl o zaman kalbin kırılır."

Defne üzgün gözlerle başını Noyan'ın omzuna dayadı ve "Tamam," dedi, her ne kadar bunu başaracağına dair içinde şüphe kırıntıları taşısa da. Çünkü o da tam tersi, ortada bir sorun varsa hemen çözmeyi ister, işler sürüncemede kaldıkça iyice agresifleşirdi. Fakat yine de deneyecekti. En azından Noyan'la birlikte olmak istiyorsa, denemek zorundaydı...

Noyan, Defne'nin çenesini tutup, yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. "Öyleyse bana güzel bir öpücük ver bakalım..." dedi gülümseyen gözlerle. "Dünden beri hasretim, dudaklarının o sarhoş edici tadına..."

Defne yorgun bir tebessümün ardından, kollarını sevdiği adamın boynuna doladı ve dudaklarını birbiriyle buluşturdu. Ve o an üzerinde sakinleştirici etkisi olan bu dudaklara, çokça susamış olduğunu fark etti. Noyan ise elini Defne'nin ensesine götürüp sıkıca kavradıktan sonra, öpücüklerini daha da derinleştirdi. Elini yavaş yavaş peri kızının göğsüne doğru kaydırırken, içinde harıl harıl yanmakta olan ateşin farkındaydı. Her ikisini de kavurmakta olan bu ateşi, sadece birbirlerinin bedenlerinde söndürebileceklerini biliyordu. Dudaklarım kısa süreliğine birbirinden ayırdığında, kollarındaki kızın parıldayan gözlerine dikti bakışlarını.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun, değil mi Defne?" diye mırıldandı. Arzu dolu bakışlarını, peri kızının dudaklarında gezdiriyordu. "Tamamen benim olmanı istiyorum. Her şeyinle sadece benim..."

Bu sözleri duyunca, Defne'nin midesine kramplar girdi. Noyan'ın bu sözlerle neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Ve işin ilginç

tarafı, kendisi de tüm kalbiyle Noyan'ı istiyordu. Aralarındaki bu çıldırtıcı çekime daha fazla karşı koyamayacaklarının farkındaydı. Kaçırmış olduğu gözlerini, Noyan'ın gözlerine odaklarken, "Ben de istiyorum," diye mırıldandı. "Sadece senin olmak istiyorum..."

Noyan, işittiği bu cümlelerle tüm benliğini baştan ayağa kaplayan heyecanı hissetti. Alnını Defne'nin alnına dayadıktan sonra, hissettiği yoğun arzuya hâkim olmaya çalışarak "Sabaha kadar benimle birlikte kalır mısın?" diye sordu.

Defne bu soruyu tüm kalbiyle 'Evet' diye cevaplandırmak istese de, böyle bir şeyin mümkün olamayacağının farkındaydı. Zaten büyük bir riske girerek Noyan'ın evine gelmişti ve içten içe çok gergindi. Olur ya bir ihtimal ablası uyanır da odasına gelirse, işte o zaman tam anlamıyla kıyamet kopardı. Aynı zamanda enişteşine karşı da çok mahcup duruma düşerdi. O yüzden "Bunu her şeyden çok istesem de kalamam," diye mırıldandı üzgün gözlerle. "Çok riskli olur..."

Noyan, elini Defne'nin yanağına götürdü. "O zaman... Özlemimi giderebilmem için biraz daha zaman ver bana," diye fısıldadı. Sonrasında da hiç vakit kaybetmeden, dudaklarını Defne'nin dudaklarına hapsetti...

***

Yemek davetinin gerçekleşeceği gün,Noyan'ın aşk dolu mesajlarıyla güne başladı Defne. Mutlu bir yüzle bahçeye çıktığında, ablasının renk renk güllerin arasında telefonla konuştuğunu gördü. Bahçedeki rengârenk çiçeklerle içi açılırken, ablasının yanaklarına sevgi dolu öpücükler kondurdu.

"Günaydın ablam. Kiminle konuşuyordun?"

"Melda'yla konuşuyordum canım."

Defne yüzündeki alaycı gülümsemeyle "Hayırdır?" diye sordu."Sabah sabah ne dedikodu yapıyor yine?"

İki kardeş kahvaltı masasına doğru ilerlerken Venüs, "Senin de ne alıp veremediğin varsa Melda'yla," diyerek homurdandı. Ardından sandalyesini çekip oturdu. "Gideceğim psikologdan sonunda randevu alabilmiş. İnanamazsın ama, adam o kadar yoğun ki... Ta-

nıdık birilerini araya sokarak, rica minnet pazartesi günü için randevu alabildik en sonunda. Daha doğrusu Melda halletti bu işi..."

Defne, "Kimmiş ki bu psikolog?" diye sordu şaşkın gözlerle.

"Soner Sipahi'ymiş adı. İzmir'in en popüler psikologlarından biriymiş. Baksana, randevu alacağız diye göbeğimiz çatladı..."

Defne "Benim de hayalim bu işte," dedi hülyalı gözlerle. "Ben de bu şekilde adından söz edilen, kapısında kuyrukların oluştuğu, ünlü bir psikolog olmak istiyorum..." Muzip bir ifadeyle dil çıkardıktan sonra, "Bakarsın Soner Sipahi'nin rakibi olurum..." dedi kıkırdamaları eşliğinde.

Venüs ise destekleyici bir tavır içerisinde "Olursun tabii," dedi. "Benim kardeşim en iyisi olur. Hem sanki bu adam iki günde mi bu popülariteye erişmiştir? Eminim bu noktaya gelebilmek uğruna saçlarım ağartmıştır..."

Defne, "Tabii ya," dedi kendinden emin. "Kesin yaşını başını almış bir bey amcadır..." İki kız kıkır kıkır gülüştükten sonra, Defne hafifçe öksürdü. "Sana ne diyeceğim abla. Benim canım bir haftadır mantı çekiyor. Lütfen bugünkü menüye mantı da ilave edelim..."

Venüs, şaşkın şaşkın Defne'ye baktıktan sonra "İyi de birtanem, ana yemeklerimizle mantının ne alakası var," dedi. "Biliyorsun Muteber Hanım'la kaburga dolması ve safranlı pilav yapacağız..."

Defne bu sözleri duysa da inatla "Bana ne, siz kaburganızı yapın; ama ben mantı yapacağım," dedi. "Hatta börek de yapmayı planlıyorum..."

Venüs, kardeşinin anlam veremediği bu ısrarı üzerine "Ne oluyor Defne?" diye sordu şüpheci bir tavır içerisinde. "Nedir bu mantı aşkın? Daha önce hiç mantı yapacağım diye tutturduğunu görmedim... "

Defne, gözlerini ablasından kaçırdıktan sonra, ne cevap vereceğini düşünmeye başladı. Noyan çok seviyor, o yüzden yapmak istiyorum diyemezdi. Bu yüzden konuyu geçiştirerek, "Ya şey işte... Canım çok çekiyor..." dedi. "Bir yerim mi şişsin yani..."

Venüs, Defne'yle baş edemeyeceğini anlayınca "Of iyi tamam, ne halin varsa gör o zaman," dedi. "Ama mantı işini tamamen sana bırakıyorum."

Defne sevinçle ellerini çırptıktan sonra, kahvaltısına devam etti. Bir yandan da akşam ne giyeceğini düşünüyordu. Çok güzel ve göz alıcı görünmek, Noyan'ı daha da fazla büyülemek istiyordu. Bu yüzden kahvaltıdan sonra ilk işi kıyafet belirlemek oldu. Sonrasında ise Noyan'ı aradı ve akşamki yemekle ilgili konuşmaya başladı.

"Akşam için sana bir sürprizim olacak."

Noyan, Defne'nin cıvıl cıvıl ses tonunu duyunca, "Ne gibi bir sürpriz?" diye sordu. "Çok merak ettim şimdi..."

Defne "Zaten merak et diye söyledim," dedi ve ardından kıkırdamaya başladı.

"Öyle mi Daphne Hanım? Ama bu cadılığınızın hesabını soracağım, haberiniz olsun?"

Defne şımarık bir ifadeyle omuzlarını sildi. "Aman, çok korktum ben de. Adı üstünde sürpriz işte. Nasıl söyleyebilirim ki?"

"Peki o zaman. Fakat sürprizime kavuşabilmek için, merakla bekliyor olacağım..."

Defne, birkaç cümle daha sıralayıp telefonu kapattıktan sonra, bu sefer de Ece'yi aradı yüzündeki geniş tebessümle. Fakat Ece, gelip gelmeme konusunda hâlâ kararsız olduğunu söyleyince, kaşlarını çatarak "Eğer gelmezsen, konuşmam seninle," dedi.

Ece ise "Ya durumları biliyorsun," dedi tereddütlü çıkan sesiyle. "Belki inanmayacaksın ama, sabahın köründe Metin aradı ve kahvaltıya gitmeyi teklif etti. İnan ne bahane bulacağımı şaşırdım..."

Defne bu sözleri duyunca, yüzündeki sırıtmaya engel olamadı. "İnanmaz olur muyum hiç. Metin bu ne de olsa."

Ece derin bir soluk verdi. "Sana bir şey itiraf edeceğim," dedi tereddütlü bir sesle. "Aslında Metin'in bana olan ilgisi hoşuma gidiyor, ki zaten kimin hoşuna gitmez? Ne de olsa Metin Karadağ bu. Ve işin ilginci adamda ego diye bir şey yok. Oysa ben onu burnu havada bir tip sanmıştım hep..."

Defne hınzır bir şekilde gülümsedikten sonra "Söyle söyle..." dedi. "Birazdan aşk itirafın da gelirse hiç şaşırmayacağım..."

"Daha neler. Tabii ki öyle bir şey yok. Adam çok hoş, ilgili, hatta biraz fazla ilgili, ama yanlış zamanda karşıma çıktı. Ve şimdi hayatımda Tunç varken, Metin'in ilgisine maruz kalmak, suçluluk duy-

mama sebep oluyor. Üstelik Tunç da kıskandığını açıkça belli etti ve içimdeki huzursuzluğu daha da artırdı."

Defne, arkadaşına hak veriyor olsa da, "Ne yani, sırf Metin seninle ilgileniyor diye mi gelmek istemiyorsun yemeğe?" diye sordu.

Ece "Of, neyse Defne," dedi. "Tamam geliyorum, rahatladın mı?"

Defne yoğun geçen günün ardından odasına çıktığında heyecanlıydı. Noyan'ı ilk defa görecek değildi ama... İlişkileri başladıktan sonra, ilk defa ablası ve eniştesi ile yan yana olacaklardı. Hazırlığını tamamladığında, muhteşem bir akşamın kendisini beklediğinden emindi... Ya da en azından öyle olacağını düşünüyordu...

TUZ

Defne odadan çıktıktan sonra ablasını merak etti. Acaba o da hazır mıydı? Ablasının odasına girdiğinde, dudaklarından hayranlık dolu bir ıslık döküldü.

"Vay canına. Adının hakkını fazlasıyla verdiğini söylemiş miydim daha önce?"

"Bu yağcılığınızın sebebini öğrenebilir miyim küçük hanım?"

Venüs küpelerini taktıktan sonra kardeşinin burnunu hafifçe sıktı. Defne ise, alıcı gözlerle aynadaki görüntüsünü incelerken, "Ay abla, şu alçak gönüllülüğün beni öldürecek," dedi. "Ne yağcılığı? Hakikaten göz alıcı görünüyorsun..."

Venüs yüzündeki gülümsemeyle kardeşini incelerken, "Sen de muhteşem görünüyorsun ama," dedi.

Defne, heyecanlı bir ifadeyle kirpiklerini kırpıştırdı. "Güzel görünüyor muyum gerçekten? Bu gece saçlarımı farklı yapayım dedim. Nasıl olmuş sence?"

Venüs, kardeşinin fazla bulduğu bu heyecanına anlam veremeyerek, "Bence güzel olmuş," dedi. "Arada böyle bukleli de yapabilirsin saçlarını. Farklı bir hava vermiş sana." Defne'nin yüzünde oluşan dev tebessümü görünce, tek kaşı kalktı. "Bu hazırlıklar kimin için acaba? Yoksa sen bu Metin Karadağ'dan mı hoşlanmaya başladın? Tüm bu hazırlıklar onun için mi?"

Defne, yüzündeki tebessümü anında silerek, kafasını sağa sola salladı."Hayır tabii ki. Nereden çıkarıyorsun bunları? Ne yani bir kadın, bir erkeğin beğenisi için mi kendine özen gösterir sadece?"

"İkimiz de biliyoruz ki, kadınlar erkeklerden çok, hemcinsleri-

nin beğenisini kazanmak için süslenir. Fakat sabahtan beri sergilemiş olduğun davranışları hesaba katınca..."

Defne, hemen lafa atıldı. "Lütfen düşünme abla. Bu düşüncelerin beni germekten başka bir işe yaramıyor çünkü. "

İki kardeş bu gergin konuşmayı sonlandırıp aşağı inerken Rüzgar'la karşılaştılar. Rüzgar, güzeller güzeli karısını iki dirhem bir çekirdek görünce, yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı. "Güzelliğin gözlerimi kamaştırıyor karıcığım." Bir yandan da hayran gözlerle, baştan ayağa inceliyordu karısını. Venüs ise bu sözleri defalarca duymuş olsa da, yine de heyecanlanmadan edemedi. Ne Rüzgar'ın hayranlık dolu sözlerine, ne de çapkın bakışlarına alışabilmişti. Her defasında ilk günkü gibi heyecanlanır, yanakları istemsizce kızarırdı...

Defne, birbirlerine hayran gözlerle bakan ikiliyi yalnız bırakıp salona indi. Bakışlarını sofrada gezdirirken, "Bu kadar yemeği kim yiyecek merak ediyorum," diye mırıldandı. Aslında bir bakıma da haklıydı, çünkü masada bir orduya yetecek kadar yemek vardı. Birkaç tane zeytinyağlı sarmayı ağzına tıkıştırdıktan sonra, ne zaman geleceğine dair Noyan'a mesaj çekti. Çok kısa bir süre sonra gelen mesajın sesini duyunca, yüreği heyecanla hopladı. İştahı ise çoktan kaçmıştı.

'Yirmi dakikaya oradayım... Seni ne kadar çok özlediğimi söylemiş miydim? Gece boyu gözlerimi üzerinden alamayacağımdan eminim...'

Defne, tüm yüzüne yayılan tebessüme ve kalp çarpıntılarına engel olamıyordu. Noyan sadece yazdıklarıyla bile, elini ayağını titretebiliyordu. Tüm bunlar nasıl olmuştu, ne zaman bu hale gelmişlerdi hiç bilmiyordu, ama hayatı boyunca hiç tatmadığı duyguları tadıyor olmak çok iyi geliyordu kırıklarla dolu benliğine. Noyan'ın varlığı, sevgisi, şefkati tamir ediyordu açık yaralarını. Bu ilişki nereye gidecek, neler olacaktı bilmiyordu ama düşünmek de istemiyordu. Tek istediği şey, anın güzelliklerini yaşamak, sahip olduğu sevginin tadını doyasıya çıkarmaktı...

Yemek başlamadan önce Venüs sofranın başına geçti ve herhangi bir eksik olup olmadığını incelemeye başladı.

"Benim güzelim, şaheserlerini mi inceliyormuş öyle tatlı tatlı?"

Venüs, üzerini değiştirmiş olan kocasına tatlı tatlı gülümsedi. "Öyle de denebilir."

Rüzgar, karısını kollarının arasına aldı ve kulağına doğru eğilerek ,"Yemeğin bitmesini sabırsızlıkla bekleyeceğimden emin olabilirsin," dedi. Gözleri arzu dolu kıvılcımlar saçıyordu. Venüs'ün dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra, "Gerçekten çok şanslı bir erkeğim," dedi. "Tapılası güzellikte, iyi kalpli, sevgi dolu ve tüm bunların yanı sıra çok da hamarat bir karım var. Muhakkak zamanında iyi bir şeyler yapmış olmalıyım ki senin gibi bir kadınla ödüllendiriliyorum..."

Bu sözleri dinlerken, Venüs'ün içi içine sığmıyordu. Rüzgar'ın gözünde böylesi bir konuma sahip olmak paha biçilemezdi. Çünkü kendi gözünde hiçbir zaman, bu şekilde bir konumda olmamıştı. Hep eksik yanlarını görür, kusurlarından rahatsız olurdu. Ama sevdiği adamın kalbinden dökülen bu cümleler aklını başından alıyor, kendisini hakikaten dünyanın en mükemmel kadını gibi hissetmesini sağlıyordu. İçinden taşan yoğun duygularla kocasına sarıldı. "Asıl ben ödüllendiriliyorum. Çünkü sen benim hayatımın mucizesisin."

İki âşık aşk tazelerken, çalan kapının sesiyle kendilerine geldiler. Rüzgar, kollarını Venüs'ün belinden ayırdıktan sonra, dudaklarına son bir öpücük kondurdu. "Yatak odamıza çekildiğimizde, bu sözleri yeniden duymak istiyorum."

El ele yürümeye başladıklarında, yıldırım hızıyla kapıya koşmakta olan Defne'yi gördüler. Defne, Noyan'ın geldiğini düşünerek heyecanlanmıştı. Fakat elinde kocaman bir buket çiçekle karşısında duran Metin'i görünce, aniden suratı asıldı.

"Beni gördüğüne sevinmedin herhalde? Yoksa o asık suratlı sevgilini mi bekliyordun?"

Defne, Metin'in elindeki buketi alırken "Sensin o asık suratlı," dedi.

"Aman aman, sevgilisine de laf ettirmezmiş."

Defne, içeriye yönelmekte olan Metin'in kolunu tutarak "Sakın yemekte pot kırayım deme," dedi. "Hani yani... Sevgilin falan dersin. Yanlışlıkla ağzından çıkar. Aman diyeyim."

Metin, Defne'nin yanağından makas aldıktan sonra "Tasalanma gamzeli," dedi. "Biliyorsun ağzım sıkıdır. Seni mahcup edecek hiçbir şey yapmam..."

Metin'den çok kısa bir süre sonra, kapının sesi duyuldu yine. Defne oturduğu yerden fırlarken, "Ece geldi galiba..." diye cıvıldadı. Kapının önüne geldiğinde ise yüreği ağzındaydı. Fakat üzerindeki göz alıcı beyaz, mini elbiseyle karşısında durmakta olan Ece'yi görünce, "Off yaa!" diyerek hayıflandı asık bir suratla.

"Hayatımda gördüğüm en güzel karşılama herhalde. Kızım, hem gel diye başımın etini yiyorsun, hem de 'Off ya' diyorsun. İstersen geldiğim yere geri döneyim, ne dersin?"

Defne, arkadaşını kolundan tutarak içeri çekti ve "Saçmalama Allah aşkına," dedi. "Noyan geldi diye heyecanlanmıştım da o yüzden..."

İki kız birbirlerinin kıyafetlerine övgü dolu sözler söyledikten sonra Defne, "Eminim Romeo'n seni görünce dile gelecektir," dedi ve kıkır kıkır gülmeye başladı.

Salona girdiklerinde, Ece'nin ilk baktığı kişi Metin oldu. Koyu mavi kot pantolon ve yakası göğsüne kadar açık beyaz, keten bir gömlek giymiş olan adamın hayran bakışlarını görünce, heyecanı zirve yaptı. Venüs ve Rüzgar'la selamlaştıktan sonra, elini dudaklarına götüren Metin'in sözleriyle adeta titredi.

"Tüm göklerin en güzel parıldayan yıldızı. Kusursuz güzelliğinle yer gök aydınlandı. Ama en çok da ufacık bir umuda hasret yüreğim..."

Ece bu sözleri işitince akışkan bir hale gelse de, hemen toparlanarak kendilerini izlemekte olan seyircilere baktı tedirgin gözlerle. Defne hariç herkesin yüzünde şaşkın bir tebessüm vardı. Ece yerin dibine geçtiğini düşünerek hızla elini çekti ve "Merhaba..." dedi zar zor duyulur bir sesle.

Hep birlikte oturdukiarında, Ece hâlâ üzerinde dolaşmakta olan bakişları göz ardı etmeye çalışıyordu. Defne'ye doğru eğildi ve "Ablanlara rezil oldum," diye fısıldadı. Arkadaşının muzip ifadesini görünce ise kaşlarını çattı. "Bakiyorum sen de çok eğleniyorsun. Bende hata ki, senin akıına uyup geldim..."

Defne yüzüne masum bir ifade kondurarak "Metin'in haline gülüyorum," dedi. "Adam bir haftada şair kesildi sayende. Üstelik tüm o sözlere karşılık duyduğu söz, kuru bir 'Merhaba. Taşlar bile dile gelirdi o sözlerle ama..."

Çalan kapının sesiyle Defne'nin yüreği ağzına geldi. Bu sefer kesin Noyan gelmişti. Kapının önüne geldiğinde belki beş yüzüncü defa saçlarını, elbisesini düzeltti. Kapıyı açtığı an ise... Zaman aniden durdu sanki. Sadece Noyan ve Defne vardı yeryüzünde. Ne bir başka ses ne de bir görüntü...

Defne, üzerindeki spor takımla oldukça çekici görünen adamdan bakışlarını alamazken, Noyan da ondan pek farklı durumda değildi. Özellikle Defne'nin bukleli saçlarında ve vücudunu ikinci bir deri gibi saran, bej rengi, göğüs dekolteli elbisesinde gezdirdikten sonra gözlerini, *hafifçe* öksürdü. "Galiba nutkum tutuldu..." Defne ise bu sözle kanatlanıp gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Yüzündeki sersem gülümsemeyle "Çok yakışıklı görünüyorsun," dedikten sonra, Noyan'ın uzattığı beyaz gülleri aldı ve ona geçmesi için yol verdi.

"Bu güller senin için peri kızı. Görünce aklıma sen geldin..."

Defne, parmak uçlarında yükselip, Noyan'ın yanağına masum bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi parıldayan gözleriyle. Noyan ise elini Defne'nin saçlarına götürerek, "Harika olmuş," dedi.

"Beğendin mi gerçekten? Senin için yaptım..."

Defne sarf ettiği son cümleyi işitince, bakışlarını yere indirdi. Noyan ise çarpık gülümsemesiyle "O küçük cadının böylesine tatlı, böylesine nahif olacağını söyleseler inanmazdım, ama artık *inanıyorum*," dedi.

Defne ise duyduğu bu sözler üzerine bakışlarını yerden kaldırdı ve çatık kaşlarıyla "Bence sen yine de çok inanma," dedi. "Her zaman temkinli ol. O küçük cadının ne yapacağı hiç belli olmaz ne de olsa..." Sözlerini bitirdikten sonra, saçlarını savurarak arkasını döndü ve tam o esnada ablası ve eniştesi ile göz göze geldi.

"Şey... Ben... Çiçekleri içeri götüreyim..."

Noyan, Defne'nin arkasından bakarken kahkahalarla gülme-

mek için kendini zor tutuyordu. Defne'nin bu zıt kutuplu hallerini görmekten, anlamlandıramadığı bir şekilde keyif alıyordu...

Metin ise, salonda kimsenin olmamasından cesaret alarak Ece'nin yanına oturmuştu. Kızın gerginliğinin farkındaydı ve bunun sebebini az çok tahmin edebiliyordu. Fakat buna rağmen Ece'ye yaklaşmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ece'de çok farklı bir şeyler vardı. Daha önce beraber olduğu hiçbir kızda karşılaşmadığı bir şeyler... Evet, belki çok daha güzel kızlarla gezip tozmuştu ama böylesine zarif, böylesine duru bir kız çıkmamıştı karşısına. Fakat her ne kadar bu hazineyi daha çok keşfetmek istese de, bunun çok da mümkün olamayacağının farkındaydı. Ama yine de içinde her geçen gün büyümekte olan ve kendisini ele geçirmeye başlayan bu isteğe engel olamıyordu. Ece'nin tüm zırhlarını delmek ve sıcacık kalbine ulaşmak istiyordu. Fakat bunun nasıl olacağını hiç bilmiyordu...

"Beni özleyecek misin Juliet?"

Ece, "Oyun için İzmir'e geldiğinizde izlemeye gelirim," dedi, Metin'in sorusunun cevabının bu olmadığını bilse de...

Metin yanındaki mahcup kızın ellerine uzandı."Heyecanla bekleyeceğim. Eminim ki güzel yüzünü görmek, motivasyonların en büyüğü olacaktır benim için..."

Yemek başladığında, Defne'nin gözü Noyan'ın üzerindeydi. O kadar yakişıklı görünüyordu ki, yanına gidip sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Her göz göze gelişlerinde, Noyan'ın yüzünde çekici bir gülümseme beliriyor ve bu durum midesinin kasılmasına neden oluyordu.

Noyan da aynı şekilde Defne'yi izliyordu kaçamak bakişlarla. Özellikie yeni saçlarıyla o kadar güzel görünüyordu ki, bu manzarayı görüp de hiçbir şey yapamamak adeta işkence gibiydi.

Servis için görevli kizlar sıcak yemekleri getirdiğinde, Venüs, "Aslında ana yemeğimiz kaburga dolması ama dileyenler Defne'nin mantısının tadına da bakabilir," dedi.

Defne bu açıklamanın ardmdan, bakışlarını hemen Noyan'ın üzerine dikti. Ve gördüğü yavyan gülümsemeyle, içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Noyan, tüm bu uğraşın onun şerefine olduğu-

nu anlamıştı belli ki. Fakat bir an sonra, keyifli ama aynı zamanda manidar bir tonda söylediği sözleri işitince şaşırmadan edemedi...

"Şu an çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bu kadar becerikli olduğunu asla tahmin etmezdim Defne. Derslerinden vakit bulup, böyle işleri öğrenmiş olman. Ne bileyim, inanması çok güç..."

Noyan'ın biraz da alaycı tonda söylediği bu sözleri işitince, Defne'nin tek kaşı kalktı. Yüzünde uyarı dolu bir ifade oluşmuştu. Noyan neden böyle imalı sözler söylemişti, ne yapmaya çalışıyordu, hiç anlamamıştı.

Fakat bu lafların altında kalacak da değildi. O yüzden şımarık bir gülümsemeyle "Neye inanıp neye inanmadığınız beni pek ilgilendirmez," dedi. "Ama evet becerikliyimdir, övünmek gibi olmasın. Öyle ki, daha domatesi küp küp doğramayı bile beceremeyenler var. Hele onları göz önünde bulundurduğumuzda, muhteşem olduğumu söyleyebilirim..."

Bu sözlerle Noyan'ın gülümsemesi daha da büyürken, masadakiler ilgi dolu gözlerle onları izliyorlardı. Özellikle Metin bir Defne'ye, bir Noyan'a bakıyor, olan bitene anlam veremiyordu. Venüs ise tüm uyarılarına rağmen, kardeşinin yine sözlerini tutmadığını görünce sinirlenmeden edemedi.

Noyan mantı istediğini belirttikten sonra "Ne kadar becerikli olduğunu görelim bakalım," dedi.

Defne ise 'Ben sana gösteririm' tarzındaki bakışlarını Noyan'ın üzerinde dolaştırıyor, bu yaptığının hesabını soracağına dair yeminler ediyordu kendi kendine.

Yemek başladığında, sofradaki konuşmalar da bir süreliğine kesildi. Herkes birbirinden lezzetli yemeklerin tadına bakıyor, arada bir ufak tefek konuşmalar geçiyordu. Defne'nin gözü ise, mantısını yemekte olan Noyan'ın üzerindeydi. Kısa bir süre sonra, Noyan muzip bakışlarını Defne'nin üzerine dikerek, "Eline sağlık, beklediğimden çok daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim," dedi. "Yalnız... Sana tavsiyem, mantı hamurunu biraz daha ince açman. Tabii bu çok kolay bir iş değil, ama emin ol o şekilde çok daha başarılı sonuçlar elde edersin."

Defne, Noyan'ın üzerine atılıp bu sözlerinin acısını çıkarma-

mak için kendini zor tutuyordu. Fakat o bir an ablasıyla göz göze gelince, derin bir soluk aldı ve "Beğenmenize ne kadar sevindiğimi anlatamam..." dedi alaycı bir dille. "Tavsiyelerinize gelince, sözlerinizin kulağıma küpe olacağından emin olabilirsiniz. Ne de olsa karşımda İzmir'in en ünlü gurmelerinden Noyan Hanzade oturuyor. O yüzden ağzınızdan çıkacak her bir cümle, kanun niteliğinde olacaktır benim için..."

Rüzgar ortamdaki gerilimin farkında, Defne'ye destek olmak amacıyla "Baldızımın yemeklerine laf yok," dedi Noyan'a dönerek. "Defne, yemek konusunda hakikaten çok beceriklidir. Bundan şüphen olmasın Noyan..."

Noyan bu sözleri dinlerken, bakışlarını Defne'nin kızarmış yanaklarında, gerdanında, göğüs dekoltesinde gezdiriyordu. Peri kızının, bu öfkeli halleriyle, daha da baştan çıkarıcı göründüğü bir gerçekti ve içinde büyümekte olan arzuyla baş edebilmesi çok zordu. "Ona ne şüphe zaten," dedi bakışları Rüzgar'la buluştuğunda. "Ben sadece daha da iyi olması için birtakım tavsiyeler vermek istemiştim. Yoksa kendisini takdir ediyorum..."

Defne, burnundan kıl aldırmaz bir tavırla "Doğruyu söylemek gerekirse, ne tavsiyelerinize ne de takdirinize ihtiyacım var," dedi. "Ben ne olduğumu çok iyi biliyorum zaten..."

Yemek kaldığı yerden devam ederken, Defne sinirden tir tir titriyordu. Gün boyu büyük bir heyecan içerisinde, sırf Noyan'ı mutlu edebilmek, ağzından çıkacak bir çift güzel lafı duyabilmek için didinip durmuştu. Fakat böyle bir şeyi asla tahmin etmemişti. Noyan'ın muziplik peşinde olduğunun farkındaydı, ama yine de sinirlenmeden edemiyordu. Çünkü biliyordu ki bu atışmalara şahit olan ablasına ve enişteşine, aralarındaki ilişkiyi açıklaması daha da zor olacaktı bu andan sonra...

Bir süre sonra konu döndü dolaştı, Venüs ve Rüzgar'ın tanışma hikâyesine geldi. Rüzgar keyifli bir ifadeyle Venüs'ün gönlünü nasıl kazandığını anlattıktan sonra, "Ailemizin üçüncü üyesi de aramıza katılınca, mutluluğumuz daha da perçinlenecek..." diyerek lafını sonlandırdı.

Metin heyecanla lafa atılarak, "Yoksa bebek mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Venüs bu soru üzerine buz kesse de, belli etmemeye çalışarak "Hayır, hayır, yanlış anladın," dedi. Rüzgar ise kocaman bir gülümsemeyle "Ama her an mutlu haberi alabilirsiniz," dedi. Bu söz üzerine sofradaki herkesin yüzünde mutlu tebessümler oluşmuş ve güzel dilekler havada uçuşmaya başlamıştı. Venüs'ün de yüzünde hoş bir gülümseme vardı ama aslında tüm vücudu baştan ayağa gerilmişti. Kısa bir an Rüzgar'a bakıp, yüzündeki mutlu ifadeyi görmek ise içindeki suçluluk duygusunun daha da büyümesine sebep oldu. Rüzgar tüm kalbiyle baba olmak istiyordu ve işin kötü tarafı her an gelebilecek mutlu haberin beklentisi içerisinde yaşıyordu. Halbuki gerçekleri öğrense, yaşayacağı hayal kırıklığının haddi hesabı olmazdı. Venüs tüm bunların farkındaydı ama hâlâ anne olmak için hazır hissetmiyordu kendini. Ve ne zaman hissedeceğini de hiç bilmiyordu...

Yemek bittiğinde hep birlikte bahçeye geçtiler ve Metin'in oyunları hakkında konuşmaya başladılar. Bir süre sonra kızlar, kahve fincanlarının olduğu tepsiyle bahçeye girdi. Noyan ise oturduğu yerde abartılı bir şekilde doğrularak "Aman Allahım! Kahveler geliyor!" dedi çarpık gülümsemesiyle. Onun bu abartılı tepkisini anlamayan tek kişi Metin'di. Onu bilgilendirme görevini Ece üstlendi. Defne ise, çatık kaşlarını çoktan Noyan'ın üzerine dikmişti bile.

İlerleyen saatlerde Defne, içi içini yer bir halde mutfağa gitti. Tüm gün boyunca mükemmel bir akşam geçireceğini düşünerek heyecanlanmıştı, ama şu an için hissettiği tek şey yoğun bir öfke ve hayal kırıklığıydı. Panna cottaların frambuazlarını yerleştiren Muteber Hanım'ı ve kızları izlerken, 'Sen görürsün Noyan Efendi' diyerek hınçla doluyordu.Bir an sonra ise aklına şeytani bir fikir geldi. Muteber Hanım'a dönerek "Şey... Bir tanesini de ben hazırlayabilir miyim?" diye sordu. Uzatılan tabağı aldıktan sonra uzak bir köşeye çekildi.

Tezgâhın üzerinde duran tuzluğu aldıktan sonra, panna cottanın üzerine dökmeye başladı var gücüyle. Haddinden fazla tuzu döktükten sonra, frambuazları büyük bir özenle yerleştirdi ve ardından meyve sosunu da güzelce gezdirdi. Tabağı eline aldığında, yüzünde hınzır bir gülümseme belirmişti. Bu akşamın sonunda

Noyan'ın yeni bir fobisi olacağından emindi, ama hiç de vicdan azabı duymuyordu. Çünkü akşamın başından beri yaptığı yaramazlıklarla, bu cezayı fazlasıyla hak etmişti.

Servisi yapacak donuk kızlara hangi tabağı Noyan'a vermeleri gerektiğini söyledikten sonra, neşeli bir yüzle bahçeye çıktı. Noyan ise Defne'nin ani değişiminin farkındaydı ve içinden bir ses başına bir şeylerin geleceğini söylüyordu. Fakat hissiyatı bu yönde olsa da umursamadı. Çünkü bu saatten sonra Defne'den gelecek her şey kabulüydü...

Fakat servis edilen panna cottadan büyükçe bir parça alıp ağzına götürdüğünde, bir an için öleceğini sandı. Tatlı tatlı değil, adeta tuz çoruydu. Bakışları buluştuğunda, Defne'nin hınzırca gülümsemekte olduğunu gördü. Bu işin arkasında onun olduğunu anlamamak için aptal olmak lazımdı. Bir an için tatlıyı yememeyi düşünse de, sonrasında vazgeçti ve Defne'nin gözlerinin içine baka baka afiyetle yedi. Defne ise, Noyan'ın hiçbir şey yokmuşçasına rahat bir tavırla tatlıyı yediğini görünce şaşırmadan edemedi. Öylesine çok tuz dökmüştü ki tatlının üzerine, bu durumdan dolayı içten içe rahatsız oldu bir yandan da. Fakat artık yapabileceği bir şey yoktu. Olan olmuştu.

Tatlı faciasından sonra, Defne makyajını tazelemek için odaya çıktı. Yatağın üzerine oturduğunda hayal kırıklığı ile doluydu. "Bu ne saçma bir akşam," diye mırıldanırken, bir yandan da Noyan'ın akşamın başından beri yaptıklarını düşünüyor, içinde yeniden alevlenmekte olan öfke ateşine engel olamıyordu. Bir süre sonra, banyoya gitmek için yerinden kalkıyordu ki kapı aniden açıldı ve Noyan içeri girdi. Üstelik içeri girdikten sonra kapıyı kilitlemeyi de ihmal etmemişti. Defne, karşısında Noyan'ı görünce bir an için şok geçirse de hemen toparlandı. Saatlerdir içinde tuttuğu öfkenin tutsağı olmuş bir vaziyette, kendisine alaycı bir ifadeyle bakmakta olan adamın üzerine atıldı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun ha!! Amacın ne? Aklını mı kaçırdın?"

Defne çok fazla bağırmamaya çalışarak, yumruklarını Noyan'ın göğsüne savuruyor, bir yandan da ağzına ne gelirse söylüyordu. Noyan ise, Defne'yi kolundan tuttuğu gibi duvara dayadı ve hareket alanını tamamen sıfırladı.

"Bırak beni! İnan şu an o kadar sinirliyim ki, seni öldürebilirim..."

Noyan arzu dolu bakışlarını, Defne'nin dudaklarında gezdirdi. "Hazırladığın komployla öldürüyordun zaten. Evet, senden bir hamle geleceğini tahmin ediyordum ama böylesini beklemiyordum. Görüyorum ki içindeki küçük şeytan hâlâ yaşıyor..."

Defne, Noyan'ı itmeye çalışırken "Yaşıyor tabii, ne sandın!" diye hırladı. "Yemek boyunca soktuğun lafların karşılığı olmayacağını mı düşündün? Yok becerikli olduğuma şaşırmış da, yok efendim mantının hamurunu ince açmalıymışım da... İnan ablamlar olmasaydı, o mantı tabağını başından aşağı dökerdim..."

Noyan keyifli bir kahkaha attı. "Eminim yapardın. Ama ne yapayım, seninle uğraşmak çok hoşuma gidiyor. Suratının aldığı o binbir türlü şekil, bozuntuya vermemeye çalışan hallerin, dudaklarını sarkınşın kanımı kaynatıyor peri kızı." Defne'nin alev saçan gözlerine bakarken "Ama itiraf etmeliyim, mantın harikaydı," dedi gülümseyerek. "Ve... Anladığım kadarıyla sürprizin de buydu değil mi?"

Üzerindeki baskının gevşediğini hisseden Defne, Noyan'ı sertçe itip kollarından kurtuldu. "Artık hiçbir önemi yok. Ben dersimi aldım. Bundan sonra ölsem, senin için bir şey hazırlamam..."

Noyan, Defne'nin sıkkın bir ifadeyle yatağın üzerine oturduğunu görünce, "Bu kadar büyük laflar etme Daphne," dedi. Yanına oturdu ve Defne'nin yüzünü yavaşça kendisine doğru çevirdi. Kendisine kırgın gözlerle bakan kızın koyu renk gözlerine odakladıktan sonra bakışlarını, "Söylediklerinin gerçek olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz," dedi. "Şunu unutma ki, o birbirinden lezzetli yemeklerini sadece ben yiyeceğim. O ipekler kadar yumuşak tenine sadece ben dokunacağım. Sadece ben seni seveceğim."

Defne, bu sözlerle, adeta başka bir boyuta geçmiş gibiydi. Noyan'ın sözlerindeki geleceğe dair nüansları anlamamak imkânsızdı. Tüm bu sözlerin yanı sıra, yanağında gezinen parmaklar da sinirlerinin gevşemesini sağlıyordu. Bir an sonra dudaklarına yaklaşan dudakları görünce ise, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu...

"Söylediklerimi sakın aklından çıkarma peri kızı."

Noyan dudaklarını peri kızının beklentiyle aralanan dudaklarına bastırdı. Hiç acele etmeden her bir noktayı usul usul öpmeye başladı. Bu esnada Defne'nin tamamen gevşediğinin ve az önceki sinirinden eser kalmadığının farkındaydı. Bir an sonra ise öpücüklerini derinleştirdi ve şehvetli bir şekilde gezdirmeye başladı dudaklarını. Defne, dudaklarım istila eden öpücüklere tutkuyla karşılık verirken hiçbir şey düşünemeyecek kadar kendinden geçmiş vaziyetteydi. Neredelerdi, ne yapıyorlardı, ne kadar süredir bu odadalardı? Hiçbir sorunun cevabı yoktu o an için. Sadece Noyan ve öpücükleri vardı...

"Hepsi senin suçun peri kızı. Bu kadar güzel, bu kadar baştan çıkarıcı olman, senin suçun... "

Defne hayran gözlerle, Noyan'ın sert, erkeksi hatlarına bakarken büyülenmiş gibiydi. Noyan ne yapıp etmiş, benliğine sızmayı başarmıştı yine. Ne kadar öfkelenirse öfkelensin, yine onun kollarında yatışıyordu. Dudaklarını aralayıp yüreğinden geçenleri fısıldamak istedi, ama dudakları buluşunca yeniden, tüm sözcükleri kaybolup gitti.

Onların bu tutku dolu anlarını bölen şey, tıklatılan kapının sesi oldu. Defne kapının kolunun indirildiğini ve ablasının "Defne!" diye seslendiğini duyunca, elinin ayağının boşandığını hissetti. Korkudan kocaman açılmış gözleriyle Noyan'a bakarken, "Ne yapacağız?" diye fısıldadı dehşet içerisinde...

IŞIK

İki şaşkın âşık birbirlerine bakarlarken, kapı yeniden çaldı. Defne, yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbiyle ne yapacaklarını düşünüyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ablası olur da Noyan'ı odasında görecek olursa, hayatının en büyük şoklarından birini yaşardı. Böylesine zor bir durumda kalmak ise en son isteyeceği şeydi. Muhakkak bir yolunu bulmalı ve bu müşkül durumdan kurtulmalıydı. Ama nasıl?

Noyan, Defne'nin yalvarırcasına bakan gözlerini görünce, "Telaşlanma..." dedi fısıltıyla. Ayağa kalktıktan sonra, çok sessiz bir şekilde banyoya yürüdü. İçeri girip kapıyı kapattığında, kendi kendine söylenmeye başladı. Defne'nin odasına hiç gelmemeliydi. Eğer kapıyı kilitlememiş olsaydı, olacakları hayal bile etmek istemiyordu. Misafirliğe geldiği evde, ev sahibinin kardeşinin odasında... Böylesine nahoş bir durumda, Venüs'ün vereceği tepkiyi düşününce, bir kez daha kızdı kendine. Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar düşüncesiz davranmıştı ve bu düşüncesizliği hiç hoş olmayan sonuçlara sebep olacaktı neredeyse...

Defne dağılan saçlarını, kıyafetini düzeltirken ellerinin titremesine engel olamıyordu. Ablası hâlâ kapının önündeydi ve ısrarla çalışına bakılacak olursa, gitmeye pek de niyeti yok gibiydi. Yavaşça ayağa kalktığında ablasının "Defne aç şu kapıyı!" dediğini duydu.

Elinden geldiğince heyecanına hâkim olmaya çalışarak "Geliyorum abla," diye seslendi Defne. Bir an aynaya baktığında, çok da kötü görünmediğini fark ederek biraz olsun rahatladı. Bu saatten sonrası, artık ne kadar iyi rol yapabildiğine kalmıştı.

Yüzüne kondurduğu olağan ifadeyle kapıyı açtığında, ablasının

kızgın ve sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştı. "Neredesin sen? Neden odanın kapısı kilitli?"

Venüs, sorgulayıcı bakışlarını bir an olsun Defne'nin üzerinden çekmeden odaya girdi. Defne ise odanın kapısını kapattıktan sonra, sanki çok şaşırmış gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak "Tuvaletteydim," dedi. "Yemeği fazla mı kaçırdım ne oldu bilmiyorum ama bağırsaklarımı bozmuşum."

Venüs duyduğu açıklamaları makul bularak, kafasını kurcalayan konuya girdi zaman kaybetmeden. Delici bakışlarını kardeşinin üzerine dikerek "Noyan'ın tatlısında ne vardı?" diye sordu.

Defne, beklemediği bu soruyla şaşırsa da, bozuntuya vermedi. "Nereden bileyim? Tatlıyı yapan sensin. Bana mı soruyorsun?"

"Kıvırma Defne! İkimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz. Adam tatlıyı yedikten sonra bembeyaz oldu ve hemen ardından kalkn. Ve tahmin edersin ki dakikalardır lavaboda..."

Defne, ablasını dinlerken, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Noyan'ın lavaboda olduğu doğruydu, ama hangi lavaboda olduğunu bilse Allah bilir ne yapardı! Yüzündeki masum ifadeyi sürdürerek "Belki onun da bağırsakları bozulmuştur," dedi.

Venüs ise alaycı bir ifadeyle dudağını bükerek "Tabii canım, eminim," dedi. "Ne koydun Defne?"

Defne, ablasının bir an önce odadan çıkmasını istiyordu. Ve gerçekleri duymadan da asla gitmeyeceğini biliyordu. O yüzden daha fazla inat etmeyerek "Tuz koydum," dedi cılız bir sesle.

Venüs bu söz üzerine, eliyle ağzını örttü ve ayıplar bakışlarını kardeşinin üzerine dikti. İlk şoku atlattıktan sonra, tüm benliğini sarmalayan öfkeye hâkim olamayarak, "İnanamıyorum sana!" diye bağırdı. "Nasıl yaparsın bunu Defne! Üstelik seni defalarca uyarmama rağmen!" Odanın içerisinde bir ileri bir geri yürüdükten sonra, yeniden Defne'nin önünde durdu. "Ah Allahım! Ne yapacağım ben seninle? Ne zaman akıllanacaksın Defne? Hâlâ küçük bir çocuk gibi davranıyorsun? Ne var yani, adam ne dedi ki sana? Mantının hamurunu biraz daha ince açabilirsin..."

Defne, ablasının daha fazla devam etmesine izin vermedi. "Sen de hep Noyan'ın tarafındasın. Hep ben suçluyum, o ise haklı. Ak-

şamın başından beri ettiği lafları duymadın sanki. Hep bir laf sokmalar, iğnelemeler... Kusura bakma ama daha beterini hak etti. Ben yine vicdanlı davrandım..."

Venüs, çaresiz bir ifadeyle elini alnına götürdü. "Şimdi düşüp bayılacağım," dedi acı çekercesine bir tonda. "Sen berti bir gün kalpten götüreceksin. Adamın midesi mahvolmasa bari, ama aksi de mümkün değil ki."

Defne gülmemek için dudaklarını kemiriyordu. "Merak etme. Eminim midesi de kendisi gibi arsızdır." Noyan'm tüm bu konuşmaları dinlediğinden hiç şüphesi yoktu ve son cümlesini kasıtlı olarak yüksek sesle söylemişti.

Venüs, öldürücü bakışlarını Defne'nin üzerine dikti. "Yine beni mahcup ettin. Neyse ki bu sefer enişten bilmiyor olanları. Söylemeyeceğim de. Öğrenip üzülmesini istemem." Derin bir soluk aldıktan sonra "Ben aşağı iniyorum," dedi. "Her zamanki gibi arkanı toplama görevi yine bana düştü. Dua et de Noyan iyi olsun..."

Ablası çıktıktan sonra, Defne titreyen dizleriyle yatağa çöktü. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışırken, banyonun kapısı açıldı ve çarpık gülümsemesiyle Noyan belirdi karşısında.

"Demek midem de en az benim kadar arsız ha..."

Defne, ayağa kalkıp Noyan'ın karşısına dikildikten sonra "Aynen öyle," dedi şımarık bir tavır içerisinde. Sonrasında ciddileşerek "Çabuk olmalısın," dedi. "Hemen çıkman lazım. Hem de kimseye görünmeden. Sonra konuşuruz olur mu?"

Noyan, Defne'yi belinden kavrayıp kendi bedenine bastırdı. Kalçasını sertçe sıkıştırdıktan sonra, dudaklarına arzulu bir öpücük bıraktı.

"En kısa zamanda görüşeceğiz peri kızı."

Bu andan sonrası, neyse ki olaysız geçti. Gece geç saate kadar sohbet sohbeti açtı ve neşeli kahkahalar hiç dinmedi. Misafirler kalktığında ise Defne hiç vakit kaybetmeden odasına çıktı. Venüs ve Rüzgar gecenin kritiğini yapmaya başladılar. Rüzgar, karısının yemeklerini, misafirperverliğini övdü bol bol. Venüs ise bu sözlerle coştukça çoştu. Bir süre sonra ciddileşerek, "Aklımı kurcalayan bir şey var," dedi. "Sence Noyan neden sürekli Defne ile uğraşı-

yor? Hatırlarsan ilk tanıştıklarında da iğneleyici laflar söylemişti . Bu gece de yine benzer şekilde tavırlar sergiledi."

Rüzgar, düşünceli bir ifadeye büründü. "Farkındayım. Zaten sofrada müdahale ettim biliyorsun. İşin kötüsü Defne de Noyan'ın laflarının altında kalmıyor ve haliyle ortam geriliyor. Amacı ne, ne yapmaya çalışıyor, inan hiç bilmiyorum. Ama bu şekilde devam ederse, baş başa konuşacağım bu konuyu..."

"Bence de konuşsan çok iyi olur. Çünkü o böyle davrandıkça, Defne de adeta sapıtıyor..."

Rüzgar "Tamam sevgilim," dedikten sonra, Venüs'ü kendine doğru çekti. "Boşver şimdi bunları. Hatırlarsan bana bir sözün vardı. Yatak odamızda, baş başayken, o güzelim sözcüklerini yeniden fısıldayacaktın kulaklarıma."

Venüs, kocasının arzu dolu bakışlarıyla karşılaşınca, tüm vücudunun karıncalanmaya başladığını hissetti. Hülyalı bakışlarıyla kafasını sallayarak "Sözüm söz," dedi.

"Hadi o zaman, unutmadığını göster bana. Saatlerdir bekliyorum. Sanki yıllardır tenine dokunmamışçasına hasretim sana..."

Rüzgar, çapkın bakışlarını karısının üzerinden zar zor ayırarak ayağa kalktı ve davetkâr bir gülüşle elini uzattı...

İki âşık odaya çıktıklarında, Rüzgar, kollarını karısının incecik beline sardı. Boynuna doğru sokularak, arzu dolu öpücükler bırakmaya başladı. Venüs ise sevdiği adamın kokusuyla büyülenmiş bir haldeydi.

Rüzgar'ın yeşil gözleriyle buluştuğunda, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Sana ait olmak, aşkını hissetmek, mutlulukların en büyüğü benim için. Ömrümün sonuna kadar hep böyle sev beni. Bir an olsun vazgeçme benden. Elimi bırakma..."

Rüzgar karısını daha da sıkı sarmalarken, "Asla bırakmayacağım sevgilim..." diye mırıldandı. "Tüm varlığım senin. Kalbim sadece senin için çarpıyor."

***

Yemek davetinden iki gün sonra, Ece mutluluktan uçar bir halde eve geldi. Tunç, kısa süreliğine gittiği Bodrum'dan dönmüştü

ve tüm günü beraber geçirmişlerdi. Sevdiği adam gün boyu tatlı öpücükleriyle ve baş döndürücü sözleriyle, kalbini bir kez daha fethetmişti. Fakat çoşkuyla dolup taşmasına sebep olan şeyler sadece bunlar değildi. Tunç, en kısa zamanda, annesiyle tanışmasını istediğini belirtmiş ve bir bakıma ciddi düşündüğüne dair sinyaller vermişti. Ece ise bu isteği seve seve kabul etmiş ve geleceğe dair renkli düşler kurmaya başlamıştı bile...

Banyodan çıktığında, ilk işi telefonunu eline almak oldu. Ve almasıyla beraber, ekrandaki cevapsız aramaları görmesi bir oldu. Aramaların hepsi Metin'den gelmişti. Belli ki önemli bir konu vardı. Merak içerisinde Metin'in adına dokundu ve beklemeye başladı. Karşı taraftan gelen erkeksi sesi duyunca ise "Kusura bakmayın, banyodaydım." dedi bir açıklama yapma gereği içerisinde.

Metin "Sorun değil Juliet," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Eğer senin için sakıncası yoksa, sitenin kapısının önüne gelebilir misin?"

Ece, Metin'in bu isteğine bir an için şaşırsa da, sonrasında toparlanarak "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Metin'in duymaya alışık olmadığı tondaki sesi, endişelendirmişti onu.

"Hayır, her şey yolunda... Tasalanacak bir şey yok..."

Ece telefonu kapattıktan sonra hemen giyindi. Bir yandan da ne olmuş olabileceğini düşünüyordu. Metin'in her daim coşkulu ve neşeli çıkan sesini duymaya alışıktı. Gergin tondaki cümlelerini duymak, ister istemez tedirgin olmasına sebep olmuştu...

Siteden çıktığında, beyaz arabasının içinde beklemekte olan Metin'i gördü. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdü ve kapıyı açarak koltuğa oturdu.

"İyi akşamlar." Metin'in hafif bir tebessüm eşliğinde kendisini incelemekte olduğunu görünce heyecanlanmadan edemedi.

Metin ise Ece'nin elini dudaklarına götürdü. "Hoş geldin ışığım. Sayende akşamım gündüz oldu..."

Ece, elini Metin'in avucundan yavaşça çekerken, her zamanki gibi ne diyeceğini bilemedi. Bu sözlere ne diyebilirdi ki. Tek yapabileceği tebessümünü sunmaktı karşısındaki adama. O yüzden hafifçe gülümseyerek, gözlerini kaçırmakla yetindi...

Metin ise Ece'nin simsiyah saçlarından yayılan çiçek kokularını içine çekerken, mest olmuş bir ifadeyle gözlerini kapattı. "Seni bu kokuyla hatırlayacağım. Baharda açan, rengârenk çiçeklerin kokusuyla..." Elini Ece'nin saçlarına götürdükten sonra, usul usul okşamaya başladı. Ece bu dokunuşlarla, yay gibi gerilmişti. Kalp atışları hızlanırken, oturduğu yerde tedirgin bir ifadeyle kıpırdandı. Metin ise Ece'nin gerginliğinin farkına varınca elini çekti ve ciddi bir ifade takındı.

"Yarın sabah erken bir saatte gidiyorum Juliet. O yüzden, gitmeden önce vedalaşmak istedim seninle. Bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum, ama elbet yolum bir şekilde İzmir'e düşecektir. O zaman ne olursa olsun görmek isterim o güzel yüzünü. Tabii sen de arzu edersen..."

Ece, kafasını hızlı hızlı salladı. "Tabii ki görüşürüz. Mutlaka oyunlarınıza gelirim..."

Metin, bu sözler üzerine manidar bir şekilde gülümsedi. "Oyunlarıma gelmeni çok isterim. Ama asıl isteyeceğim baş başa görüşmek olacaktır. Kalabalıklar içerisinde değil..."

Ece, bu sözler üzerine tek laf etmedi. Verebileceği sözler yoktu. Metin ise hâlâ konuşmaya devam ediyordu...

"Gönlünde bir başkasının olduğunu biliyorum. Umarım kalbini fethetmeyi başarmış o kişi, elindeki hazinenin kıymetini bilir. Hak ettiğin sevgiyi, aşkı, değeri verir. Çünkü sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun. "

Metin, kendisine ürkek bir ifadeyle bakmakta olan kızın ellerine uzandı ve avuçlarına sırasıyla birer öpücük kondurdu. Ardından da cebinden çıkardığı kutuyu, Ece'nin avcuna bıraktı.

"Benden sana bir hatıra..."

Elindeki lacivert renkteki, minik kutuya bakarken, Ece'nin dili adeta tutulmuş gibiydi. Metin'den gelecek bir hediyeyi asla beklemiyordu. Kabul etmesinin doğru olacağından ise emin değildi. Şaşkın bakışlarını, Metin'in beklentiyle parıldayan gözlerine odaklarken tereddütlüydü. "Ben... Şey... Çok teşekkür ederim, ama..." diye sözleri ağzında gevelerken, dudaklarına dokunan parmaklarla lafına devam edemedi.

"Sakın... Sakın kabul edemeyeceğini söyleme. Böyle bir reddedişi asıl ben kabul edemem..."

Ece, çaresiz gözlerle kafasını salladıktan sonra, Metin'in "Hadi aç," sözünü duydu. Kadife kutuyu ellerinin arasında çevirdikten sonra, kapağı yavaşça kaldırdı ve gördüğü manzarayla kaşları şaşkınlık içerisinde kalktı.

Beyaz altından yapılmış ay ve yıldız figürlerinin çevrelediği madalyon şeklindeki ay taşı, tüm güzelliği ile kutunun içerisinde duruyordu. Ece, kutudaki kolyeden bakışlarını zar zor alabildikten sonra, kendisini izlemekte olan Metin'le göz göze geldi.

"Bu... Çok güzel... Çok etkileyici ama ben..."

"Şşşş, daha fazla devam etme..."

Metin, Ece'nin elinde tutmakta olduğu kutuyu aldıktan sonra kolyeyi çıkardı. "İzin verirsen, takmak istiyorum."

Ece hafifçe döndükten sonra, saçlarını omzunun kenarına aldı. Ensesinde dolaşan parmaklarla, baştan ayağa ürperdiğini hissetti. Kalbini çepeçevre sarmalayan vicdan azabı ise, tüm canlılığıyla kendisine göz kırpıyordu.

Mahcup bakışlarını yeniden Metin'e odakladığında mahcup bakışlarını "Teşekkür ederim" diye mırıldandı. "Çok güzel..."

"Güzelliğinin yanında sönük kaldı, ama dünyanın en değerli mücevherlerini de taksan bu böyle olacak..."

Metin, Ece'ye biraz daha sokularak eline uzandı. "Sen benim için kapkaranlık geceyi aydınlatan yıldızlardan da, güneşten de daha parlak, daha göz alıcısın. Kalbimi aydınlatıyorsun. Sana bakarken soluğum kesiliyor..."

Hayranlık dolu bakışlarını bir süre Ece'nin üzerinde dolaştırdıktan sonra, elini heyecanla bakan kızın yanağına doğru götürdü. "Bu kolyeyi bir dahaki karşılaşmamıza kadar hiç çıkarma. Bu kolye boynundayken, ben her zaman yanında olacağım. Ve inanıyorum ki daha çabuk kavuşacağım sana. O zaman hiçbir güç giremeyecek aramıza. Doya doya sevebileceğim seni..."

Ece, duyduğu bu sözlerle adeta hipnotize olmuş gibiydi. Metin'in aşk dolu bakışları, söylediği sözler... Bunların hepsi hayal olmalıydı. Fakat bir an sonra dudaklarını örten dudaklar gerçekliği

oldu. Ensesini kavrayan elleri ve dudaklarının üzerinde sabırsızca gezinen dudakları hissedince, kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Bu öpücüklere hiçbir karşılık veremezken, tüm benliğini kaplayan korkuyla sertçe itti Metin'i. Körük gibi inip kalkan göğsüyle karşısındaki adamın koyulaşmış gözlerine bakarken allak bullaktı. "Bunu yapmayacaktınız..."

Lafını bitirdikten sonra, bir an bile tereddüt etmeden kapıyı açtı ve can havliyle dışarı attı kendini. Bahçenin içine girdikten sonra, dolu dolu olmuş gözleriyle koşmaya başladı. Bu esnada ise elini boynuna götürdü ve kolyeyi bir hışımla çekerek kopardı.

Odasına geldiğinde tutmakta olduğu gözyaşlarını nihayet serbest bıraktı. Metin'in yanına gitmemeliydi. Hediyesini asla kabul etmemeliydi. O sözler, bakışlar, hele o son öpücük... Bunların hepsi yanlıştı. Olmamalıydı. Ama olmuştu. Metin'e tüm bunları yapacak cesareti vermişti. Bir an Tunç gelince aklına, gözyaşları daha da hızlı akmaya başladı. Sevdiği adama ihanet mi etmişti?

Kendi kendini suçlarken, elindeki kolyeye baktı son bir kez daha. Sonrasında ise odanın içerisindeki giyinme bölümüne yürüdü hızla. En üst rafta duran, gereksiz eşyaların bulunduğu pembe kutuyu alarak kapağını açtı. Elindeki kolyeyi hiç düşünmeden içine attı. Kutuyu yeniden yerine koyduğunda, biraz da olsa rahatlamış hissetti kendini. Kolye yoktu artık... Aynı şekilde Metin de...

SÜRPRİZ

Ertesi gün Defne, Noyan'ın telefonu ile güne başladı. Kalbinde renk renk çiçekler açarken, "Efendim," dedi en tatlı sesiyle.

"Günaydın peri kızı. Bakıyorum yine cıvıl cıvıl geliyor sesin. Anladığım kadarıyla keyfin yerinde..."

Defne, hülyalı bakışlarıyla balkonun kapısına yaslandı. "Evet, gayet yerinde. Uykumu almışım, sabah sporumu yapmışım. Daha ne olsun..."

"Bak sen... Demek keyfinin yerinde olmasında hiçbir rolüm yok..."

Defne neşeli kıkırtılarıyla "Yani... Bilmem ki..." diye lafı ağzında geveledi. "Belki senin de azıcık bir etkin olabilir..."

"O zaman bu azıcık etkiyi, biraz da olsa artırmakta fayda var."

Defne, meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani? Aklından geçen bir şeyler mi var?"

Noyan keyifli bir ses tonuyla "Evet," dedikten sonra "Bu akşam sana bir sürprizim olacak," diye ekledi.

Defne, sürpriz lafını duyunca daha da heyecanlandı. "Nasıl bir sürpriz bu?"

"Akşam olunca görürsün."

Defne aldığı yanıtla dudaklarını sarkıttı. "Ya ama çok kötüsün. Akşama kadar merakımdan ölürüm ben."

Noyan bu sözler üzerine, keyifli bir kahkaha attıktan sonra, "En az senin kadar kötüyüm," dedi. "Ne de olsa senin de en sevdiğin şeylerden biri, insanı merak içerisinde bırakmak..." Defne'nin homurdanmalarını dikkate almayarak asıl söylemek istediğini açıkla-

maya başladı."Yalnız... Merak ettiğim bir şey var. Bu geceyi benimle birlikte geçirebilmen mümkün mü? Sabaha kadar yani..."

Bu soruyu duyunca, Defne'nin yüreği ağzına gelir gibi oldu. Hızlıca ne yapabileceğini düşündükten sonra "Olabilir," dedi. "Ayarlayabilirim..."

"Tamam o zaman. Akşam saat sekiz gibi, teknede bekliyor olacağım. Uygun mu senin için?"

Defne, kafasını hızla salladıktan sonra "Uygun..." dedi heyecanlı çıkan sesiyle. Telefonu kapattığında ise, kafasından binbir türlü senaryo geçiyordu. Noyan'ın sürprizi ne olabilirdi ki? Bir yerlere mi götürecekti kendisini? Ya da romantik bir atmosfer mi hazırlayacaktı? Ya da belki baş başa bir yemekti düşündüğü... Kıpır kıpır kalbiyle banyoya doğru ilerlerken, ablasına nasıl bir açıklama yapacağı geldi aklına. Fakat söyleyebileceği tek şey geceyi Ece'lerde geçireceğiydi. Arkadaşlarını da iyice tembihlemeli ve herhangi bir çam devirme olayının önüne geçmeliydi. Aklındaki bu düşüncelerle banyoya girip, hızlı bir duş aldıktan sonra, bornozuyla odaya girmişti ki, Ece'yle göz göze geldi.

Şaşkın bir ifadeyle "Ne zaman geldin?" diye sordu. Ece'nin yüzündeki gergin ifadeyi görünce "Neyin var? Şeytan görmüş gibisin..." diye devam etti.

Ece, yatağın üzerine oturduktan sonra, doğrudan lafa girdi. "Metin beni öptü..."

Defne yavyan bir gülümsemeyle "Hiç şaşırmadım," dedi. "Asıl öpmeseydi şaşırırdım. Adam bir hafta boyunca peşinde pervane oldu. Söylemediği güzel söz, yapmadığı centilmenlik kalmadı."

Ece, arkadaşının yüzündeki gülümsemeyi görünce iyice gerildi. "Yani sen bu durumu gayet normal karşılıyorsun, öyle mi? Adam bana kolye almış. Üzerine bir ton laf etti, bunlarla yetinmeyip bir de güzelce öptü..."

Defne gülmemek için dudaklarını ısırırken ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. "Hmmm, anladım. Nasıl bir şey almış peki?"

Ece, Metin'in aldığı kolyeyi tarif ettikten sonra, söylediği sözleri tekrar etmeye başladı. Defne ise kocaman açılmış gözleriyle arkadaşının anlattıklarını dinledikten sonra, "Metin resmen kendini

aşmış," dedi. "Belli ki çok etkilenmiş senden. Ve görünen o ki, sana dair umudu var..."

"İyi de Defne, o öpücük hiç olmamalıydı. Tunç böyle bir şeyi öğrenecek olsa, Allah bilir ne düşünür hakkımda. Onu da geçtim, ben kendimi o kadar kötü hissediyorum ki. Sanki sevdiğim adamı aldatmış gibiyim..."

Defne, kolunu arkadaşının omzuna attı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Anlaşılan bu öpücük, kalıcı hasar bırakmış sende. Kızım sen aklını mı kaçırdın? Sen mi adamı öptün sanki? Senin ne suçun var? Metin işte bu. Adam duygularıyla yaşıyor, coşkulu. Hatta biraz fazla coşkulu. Dediğim gibi yapmasaydı şaşardım. Ama bunu tahmin edebilmen imkânsızdı tabii ki."

Defne, cümlelerini art arda sıraladıktan sonra Ece az da olsa yanşmışn. Akşam sekize doğru yola çıktığında ise heyecandan nefesi kesiliyordu. Arabayı kullanırken, "Allahım... Ben bu adama sırılsıklam âşığım!" diye mırıldandı. Fakat kulağına gelen kendi sesiyle irkilmeden edemedi. İlk defa Noyan'a âşık olduğunu bu kadar açık seçik itiraf edebiliyordu. Sevdiği adamı göreceği için heyecandan düşüp bayılacak gibi hissediyordu kendini. Nefesi kesiliyor, ağzı kuruyor, kalp atışları bir an olsun dinmiyordu. Evet, bu aşk olmalıydı gerçekten de. Sadece aşk insanı böylesine acayip hallere sokabilirdi.

Marinaya geldiğinde kararını vermişti. Bu akşam yüreğindeki söylenmemiş tüm sözleri, hiç çekinmeden haykıracaktı. Sabırsız adımlarla tekneye geldiğinde, basamakların tepesinde duran Noyan'la göz göze geldi. Üzerinde dolaşan beğeni dolu bakışları görmek yüzünde utangaç bir gülümsemeye sebep oldu. Bir süredir tuttuğu nefesini bıraktıktan sonra, "Merhaba," dedi.

Noyan bembeyaz elbisesinin içindeki peri kızına bakarken yüreğinin eridiğini hissetti. Melekleri kıskandıracak kadar güzel görünüyordu Defne. Üstelik öylesine heyecanlı görünüyordu ki... Birkaç basamağı indikten sonra elini uzattı ve "Hoş geldin Daphnem..." dedi.

İki sevgili birbirlerine sarılırlarken yine zaman akmıyordu sanki. Yer yüzündeki tüm sesler bir anlığına susmuştu.

"Çok özlemişim..."

Defne bu büyülü anın etkisi altında "Ben de," dedi gözlerini kapatarak. "Dün tüm günü birlikte geçirmemize rağmen, sanki aylardır ayrıymışız gibi özledim seni..."

Noyan, Defne'nin elini tuttuktan sonra "Hadi gel o zaman," dedi.

Birlikte güverteye çıktılarında, Defne hayatının en büyük, ama aynı zamanda en güzel şoklarından birini yaşadı. Teknenin her köşesinde irili ufaklı mumlar vardı ve bu mumların ışığından başka hiçbir ışık yoktu. Bu manzarayla o kadar heyecanlandı ki, hangi ayrıntıya bakacağını şaşırdı. Yerlere gelişigüzel saçılmış beyaz güllere mi, özenle hazırlanmış masaya mı baksın bilemedi. Noyan öylesine hoş bir ambiyans oluşturmuştu ki, etkilenmemek imkânsızdı. Kocaman açılmış gözleriyle, kendisini incelemekte olan adama döndü ve "O kadar şaşkınım ki..." dedi kekeleyerek. "Aslında tahminlerim vardı, ama böylesine hoş bir ortamla karşılaşmayı beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Noyan, memnun gözlerle gülümsedi. "Hiçbir şey söyleme. Gözlerinde gördüğüm ifade... İşte bu bana yeter peri kızı."

Tekneyle açıldıktan sonra sessiz bir koya demir attılar. Noyan, Defne'nin elini tuttuktan sonra, "Tamamen baş başayız artık," dedi. "Sadece sen ve ben..."

Birlikte yemek masasına yürüdüklerinde, Defne'nin gözüne ilk çarpan şey sofradaki beyaz güller oldu."Beyaz güllere karşı özel bir ilgin var herhalde..."

Noyan çapkın bir gülümsemeyle "Seni hatırlatan her şeye özel bir ilgim var," dedi. Ardından da sandalyeyi çekerek "Buyurunuz hanımefendi..." dedi.

Defne gözlerini süzerek "Çok centilmensiniz beyefendi" dedi ve yerine oturdu.

"Her zamanki halim."

"Her zamanki halin demesek daha iyi olur. Geçen gün, yemekte ne kadar centilmen olduğunu gördük ne de olsa..."

Noyan yüzündeki muzip gülümsemeyi sürdürerek, "İşte ben de, incitmiş olduğum o güzel kalbini yeniden kazanmak için, elimden ne geliyorsa yapmak istedim."

Defne, gözlerini yemeklerin üzerinde gezdirirken, "Yoksa tüm bu yemekleri sen mi hazırladın?" diye sordu şaşkın gözlerle.

"Yani... Aslında... Ben hazırladım demeyi çok isterdim, ama biliyorsun ki bir domatesi bile küp küp doğrayamayan bir adamım. Ama tabii tüm bu yemekleri ben belirledim. Ve... Bu gece her şeyimle emrinize amadeyim hanımefendi..."

Defne kıkır kıkır gülerken "İnsanın kendini bilmesi gibisi yok..." dedi. Fakat bir an sonra ciddileşti ve Noyan'ın eline uzandı. "Her şey çok güzel. Muhteşem bir ortam, mükemmel bir sofra ve insanı sarhoş eden müzik. Hepsi için çok teşekkür ederim. Beni bir kez daha büyüledin..."

Noyan kadehini eline aldıktan sonra, aşk dolu bakışlarını Defne'nin gözlerine dikti."Güzelliğine peri kızı."

Defne, kadehini kaldırırken, "Birlikte daha da güzel günlere..." dedi gülümseyerek.

Bu andan sonra yemeklerini yemeye başladılar. Bir yandan da keyifli bir sohbet eşliğinde kimi zaman gülüşüyor, birbirleriyle didişiyorlardı. Noyan bir ara yüzüne hoş bir tebessüm kondurdu ve "Bu şen kahkahalarını her işittiğimde, seni gördüğüm o ilk an geliyor aklıma," dedi.

Defne ise anlamaz gözlerle, kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani? İlk karşılaşmamızda, gülmekten öte sinir olduğumu hatırlıyorum. Zaten sonrasını benden çok, sen biliyorsun.."

"Seni ilk defa gördüğüm an kahvaltı değildi ki." Bu söz üzerine Defne'nin şaşkınlığı daha da arttı. Noyan'ı daha önce görmediğinden emindi. Meraklı bir ifadeyle dudağını büzerek, "Hiçbir şey anlayamıyorum," dedi. "Biz daha önce nerede karşılaşmış olabiliriz ki?"

"Karşılaşmadık zaten..."

Noyan, her şeyi baştan sona anlattıktan sonra Defne, "İnanamıyorum!" dedi. "Hiç aklıma gelmemişti." Şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra ise memnun bir şekilde gülümsedi. "Demek gözün üzerimdeydi o akşam."

"Dürüst olmak gerekirse evet. Bulunduğum süre boyunca, bir an olsun gözlerimi üzerinden ayıramadım. Öylesine hareketli ve

coşkuluydun ki, ister istemez ilgimi çektin. Ama beni en çok güldüren şey, çevrendeki erkeklere yüz verip, ardından hepsini kolu kanadı kırık bir vaziyette ortada bırakman oldu. Aslında o zaman anlamıştım ne kadar cadı olduğunu."

Duyduğu bu sözlerle Defne'nin şaşkınlığı katlansa da, sahte bir kızgınlıkla "Hiç de değil!" dedi. "Ben... Sadece ayağım ağrıyordu. Dans edebilecek durumda değildim..."

Noyan tek kaşını kaldırarak "Beni kandıramayacağım daha önce de söylemiştim hatırlarsan..." dedi.

"Of tamam. Canım istemedi hiçbiriyle dans etmeyi..." Muzipçe gülümseyerek, "Sen gelseydin, çıksaydın karşıma, dans edelim deseydin... Belki de kabul ederdim..." diye devam etti.

Noyan keyifli bir kahkaha attı. "O zavallıların halini görünce korktum. Senin gibi küçük bir cadının oyuncağı olmak istemedim."

Defne bir süre düşündükten sonra "Merak ettiğim bir şey var," dedi. "Madem beni daha önceden görmüştün. Neden evin kapısının önünde karşılaştığımızda, yürüyen bir buzdolabı gibi davrandın. O kadar sinir bozucuydun ki, daha ilk görüşte gıcık kaptım senden..."

Noyan erkeksi kıkırtılarıyla "Çünkü bir an için seni tanıyamadım," dedi. "Ve kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hatırladığımda ise çoktan gitmiştin..."

"Yaşlılık belirtileri bunlar. E senin de yaşın başını almış tabii. Haliyle hatırlayamaman çok doğal..."

Noyan, Defne'nin gözlerindeki alaycı parıltıları görünce, en çekici gülümsemesini yüzüne kondurdu. "Fakat bu yaşlı adam seni çok seviyor, biliyor musun. Hem de sahip olduğu her şeyden çok..."

Bu sözleri duyunca, Defne'nin aklındaki tüm düşünceler, dilindeki tüm kelimeler uçup gitti. Âşık gözlerle karşısındaki adamın gözlerine bakarken, içinden bir ses 'Hadi şimdi tam zamanı,' dedi, ama adeta dili tutulmuş gibiydi. Noyan ise ayağa kalktı ve elini Defne'ye uzatarak "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Defne, ayağa kalkıp sevdiği adama sarıldığında, "Bu bizim gerçek anlamda ilk dansımız," dedi.

"Daha nice ilklere Daphnem. Seninle yaşamak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama inanıyorum hepsi olacak...

Defne "Bence de olacak," dedi. Ardından da artık zamanı geldiğinin farkında, kalbinden geçen duyguları dillendirmeye karar verdi. Noyan'ın eline uzanarak, kalbinin üzerine koydu. "Kalbim nasıl hızlı atıyor, hissedebiliyor musun?" Noyan'ın kafasını olumlu anlamda salladığını görünce, "Bunun sebebi sensin..." diye mırıldandı. "Sesini duyduğum zaman, yüzünü gördüğümde ya da sadece seni düşündüğümde, tüm bedenim olmadık tepkiler vermeye başlıyor. Aklım da kalbim de özgürlüklerini ilan ediyorlar. Nefes alamaz oluyorum..." Bir an duraksadı ve heyecanını dindirmeye çalıştı. Ardından da Noyan'ın memnun bakışları altında konuşmasına devam etti. "Tüm bunların neden olduğunun farkındayım..."

Noyan duyduğu cümlelerle coşkuyla dolmuştu. Defne'nin parıldayan gözlerine, kızarmış yanaklarına bakarken "Neden peki?" diye sordu.

"Çünkü sana deliler gibi âşığım. Seni seviyorum... Seni öylesine çok seviyorum ki, hislerimi anlatabilecek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum."

Sözlerini bitirdikten sonra, neşeli bir ifadeyle "Oh be rahatladım..." dedi ve derin bir soluk koyverdi.

Noyan yüzündeki sevimli ifadeyi görünce, Defne'yi kendine doğru çekti ve tepesine sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Ben de seni seviyorum. Ve... O güzel dudaklarından dökülen bu cümleleri duymak, mutlulukların en büyüğü benim için."Defne'yi hafifçe geriye doğru çektikten sonra, elini yüzüne doğru götürdü ve yanağını okşamaya başladı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ne olursa olsun, sen de vazgeçme, olur mu? Sakın vazgeçme benden..."

Defne kafasını sağa sola salladı. "Vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı aşk dolu gözlerle. "Sadece sen ve sana olan aşkım olacak. Daima..."

Noyan, Defne'nin kulağına doğru eğildi. "Sadece sen ve ben..." diye fısıldadı. Bu unutulmaz anlardan sonra, müziğin huzur verici ritmine teslim ettiler kendilerini. Uzun bir müddet hiç konuşma-

dan dans ettiler. Öylesine büyülü bir andı ki aslında, hiçbir söze gerek yoktu. Sadece yoğun hisler vardı... Aşk vardı...

Bir süre sonra Defne, başını Noyan'ın göğsünden kaldırdı ve dudaklarına uzanarak, minik ama aşk dolu bir öpücük kondurdu. Fakat bu masum öpücüğün, her şeyi başlatacak olan öpücük olacağını bilemezdi.

"Bu minicik öpücükle yetinebileceğimi sanmıyorsun, değil mi?"

Noyan herhangi bir cevap duymayı beklemeden, dudaklarını peri kızının dudaklarına hapsetti...

Defne yüreğinden taşan derin duygularla, ellerini Noyan'ın saçlarının arasına daldırdı. Daha önce hiç olmadığı kadar tutkulu karşılık vermeye başladı dudaklarını istila eden öpücüklere. Belinde, sırtında, kalçalarının üzerinde dolaşan parmaklar daha da çok arzuyla dolmasına sebep oldu.

İki sevgili tutkuyla birbirlerini tüketirlerken, bir müddet sonra Noyan daha fazla dayanamayacağını hissetti. Defne'yi kucakladığı gibi kamaraya doğru yürümeye başladı. Defne ise sevdiği adamdan gelecek her şeye razıydı. Sanki bir rüyada gibi hissediyordu kendini. Tüm bedeni, aklı uyuşmuş gibiydi...

Noyan teknenin yatak odasına girdikten sonra, Defne'yi yatağa yatırdı. Çıldırmışçasına bir aceleyle peri kızının elbisesini çıkarırken gözü dönmüş gibiydi. Gözlerindeki vahşi parıltılarla, Defne'nin üzerindeki her şeyi çıkardı. Defne'nin kızarmış yanakları, daha da dolgunlaşmış dudakları, göğüslerinin üzerine inen ipeksi saçları, incecik beli ve kadınlığının olanca davetkârlığı baştan ayağa şehvetle dolmasına sebep oldu. Üzerindeki kıyafetlerden bir çırpıda kurtulduktan sonra, yatağın üzerine tırmandı. Defne'nin sıkıca kapalı duran bacaklarını aralayarak arasına yerleşti.

Defne, Noyan'ın sıcacık bedenini hissedince, arzulu bir şekilde iç geçirdi. Ellerini Noyan'ın kaslı sırtında, omuzlarında gezdirmeye başladı yavaş yavaş. "Her şeyimle seninim..." diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak. "Sadece senin..."

Bu sözleri duyunca, Noyan'ın kalbi heyecan içerisinde hopladı. Artık son noktaya gelmişlerdi. Bu gece itibariyle Defne her şeyiyle, sonsuza kadar kendisine ait olacaktı. Peri kızının saçlarını

göğüslerinin üzerinden kaldırırken, "Kalbimi avuçlarımn arasında tutuyorsun peri kızı..." diye mırıldandı. "Seni öyle çok seviyorum ki. Bu sevgi içimin coşkuyla dolmasına sebep oluyor..."

Noyan, göğüs ucunu dişlerinin arasında sıkıştırınca, Defne'nin dudaklarından dökülen boğuk iniltiyi duydu. Hemen sonrasında da dilini, ucu iyice dikleşmiş göğsünün üzerinde dolaştırmaya başladı. Defne ise ellerini Noyan'ın saçlarının arasına daldırarak, sevdiği adamı daha da çekti kendisine doğru. Noyan'm dokunuşları tüm vücudunun zevk içerisinde titremesine sebep oluyor, sabırsızlığını daha da artırıyordu. Bir süre sonra ise dudaklarını ateşli bir şekilde öpmeye başlayan adama aynı şiddette karşılık vermeye başladı. Bu sefer ikisi de tam anlamıyla çıldırmışlardı. Noyan hoyrat öpücüklerini, Defne'nin dudaklarımn üzerine bırakırken, bir yandan da zonklayan erkekliğini, kadınlığına bastırıyordu. Defne ise hissettiği bu basınçla her defasında irkiliyor ve Noyan'ın omuzlarına tutunuyordu sıkıca. Nasıl bir şeyle karşılacak, neler hissedecek bilmiyordu, ama yüreğini kaplamaya başlayan korkuya da engel olamıyordu. Bu saatten sonra geri dönüş yoktu, ki zaten dönmek istediği de söylenemezdi. Noyan'ı her şeyiyle hissetmek istiyordu ve bu arzu, korkusundan daha baskın geliyordu. Noyan'ı istiyordu. Sonuna kadar gitmek, bu duyguyu ilk ve son defa Noyan'la tatmak istiyordu. Sonrasında ne olacağı umurunda değildi...

Noyan öpücüklerini yavaş yavaş aşağılara doğru indirirken, tüm vücuduna dalga dalga yayılan arzuyla, aklını yitirecek gibi oldu. Kadınlığının en hassas noktalarında dolaşan dokunuşlar ise, zirveye giden basamakları daha hızlı tırmanmasına sebep oluyordu. Noyan parmaklarını Defne'nin kadınlığının girişine doğru kaydırdıktan sonra, hissettiği ıslaklıkla kendini kaybedecek gibi oldu. Defne tam anlamıyla hazırdı ve birazdan yaşacakları anları düşünmek daha da ateşlenmesine sebep oluyordu

Defne sevdiği adamın sabırsızlığının farkındaydı ve artık o son ana geldiklerini hissedebiliyordu. Kollarını Noyan'ın boynuna sıkıca doladıktan sonra, heyecan ve korku içerisinde olacakları beklemeye başladı.

Noyan ise erkekliğini, peri kızının ıslaklığına bastırırken, artık

son noktasındaydı. Tüm kasları öylesine gerilmişti ki, bir dakika bile dayanacak gücü kalmamıştı. Düzensiz soluklarıyla nefes alırken, daha fazla dayanamayacağını hissetti. Tek bir sert hamleyle Defne'nin derinliklerine girdi ve karşılaştığı darlıkla kontrolünü yitirecek gibi oldu. Defne çektiği acıyla dudaklarından dökülen boğuk çığlığa engel olamadı. Gözleri dolu dolu olmuş, tırnakları can havliyle Noyan'ın omuzlarına batmıştı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken, ağlamamak için zor tuttu kendini. Derin derin soluklar aldığı sırada, Noyan'ın yavaşça geriye doğru çekildiğini hissederek sevindi. Fakat bir an sonra daha da sert bir şekilde derinlerine girmesiyle bayılacak gibi oldu. Evet, canının yanacağını düşünmüştü, ama beklediği şey böylesine yoğun bir acı değildi.

Noyan ise erkekliğini sıkıca saran sıcaklığın etkisi altında, kontrolünü yitirmemek için kendi kendine telkinler veriyordu. Daha önce tatmadığı yoğunlukta bir zevkti bu. Defne'nin derinliklerinde yavaşça hareket etmeye başladığında, solukları daha da düzensizleşti. Defne ise acısı azalmış olsa bile hâlâ korku içerisindeydi. Fakat bir müddet sonra dudaklarını örten dudaklarla, biraz da olsa rahatladı. Nitekim bir süre sonra bambaşka bir dünyaya geçmeye başladığını hissetti. İçinde açmaya başlayan zevk tomurcuklarıyla, kollarını Noyan'ın boynuna doladı ve kalçalarını kaldırarak bu ateşli ritme ortak olmaya başladı.

İki âşık adeta alev almıştı. Hızlanmış solukları birbirlerine karışırken, Noyan hareketlerini daha da sertleştirdi. Defne, sevdiği adamın her hareketiyle, dudaklarından dökülen zevk dolu çığlıklara engel olamaz hale gelmişti. Noyan ise bu çığlıkları duydukça daha da coşuyordu. Sevdiği kadına zevklerin en büyüğünü yaşatabilmekti tüm çabası ve bunun için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Temposunu daha da artırdığında, Defne'nin uçurumun kenarında olduğunu hissetti ve bu farkındalıkla hızlandıkça hızlandı. Defne ise Noyan'ın aceleci temposuna ayak uydururken, bir süre daha erteledi o son noktaya gelmeyi. Bacaklarını kaldırıp Noyan'ın beline doladıktan sonra, onu daha da derinlerine çekti. Noyan ise bu hareketle daha fazla dayanamayacağının farkındaydı. Başını Defne'nin göğüslerinin arasına koyarak, "Hadi sevgilim..." diye fısıldadı. "Teslim ol artık..."

Noyan dudaklarını Defne'nin göğüslerinin üzerinde dolaştırırken, acımasız bir tempoda hareket ediyordu. Defne ise artık dayanamayacağını hissetti ki zaten bir an sonra tüm bedenine dalga dalga yayılan zevkle bambaşka bir boyuta geçti. Noyan hissettiği kasılmalarla bir an bile beklemeden, Defne'nin zevk dolu çığlıklarına ortak oldu. Aldığı zevkle gözleri kararırken, kalp atışları zirvedeydi.

İki âşık birbirlerinin bedenlerinde tamamen yok olduktan sonra, nefes nefese kalmış bir halde sarıldılar. Defne soluklarını düzene sokmaya çalışırken, tatmış olduğu yoğun zevkle adeta uyuşmuş gibiydi. Ömrünün sonuna kadar unutamayacağı, mükemmel bir andı bu. Her şeyiyle sevdiği adama aitti artık ve o an yüreğini çepeçevre kaplayan yoğun hislerle gözleri dolu dolu oldu.

Noyan Defne'nin göğüsleri üzerinde dinlenirken, fazlasıyla tatmin olmuş hissediyordu kendini. Uzun zamandır özlemini duyduğu bir andı bu ve tatmış olduğu zevk daha öncekilere hiç benzemiyordu. Defne hissettirdiği her duyguyla bambaşkaydı ve biliyordu ki bu andan sonra peri kızının tam anlamıyla bağımlısı olacaktı. Yüzünde beliren memnun gülümsemeyle kafasını kaldırdı ve Defne'nin ışıl ışıl gözlerine baktı. "Hayatımın en güzel anlarını yaşattın bana. Her şeyinle mükemmelsin. Benimsin..."

Lafını bitirdikten sonra, peri kızının dudaklarına aşk dolu bir öpücük bıraktı. Hemen ardından sevdiği kadının yanına uzandı. Memnun bir ifadeyle Defne'nin eline uzanmıştı ki, gözü karnının altındaki tüylerde birikmiş olan kırmızılıklara takıldı bir an. Dirseğinin üzerinde yavaşça doğrulduktan sonra, gördüğü manzarayı anlamlandırmaya çalıştı. Fakat o an farkına vardığı gerçekle kafası uğuldamaya, kalp atışları hızlanmaya başladı. Bakışlarını kendisine anlamaz gözlerle bakmakta olan peri kızına dikti. "Sen... Sen bakire miydin?"

HAYAL KIRIKLIĞI

Defne, duyduklarına inanamaz bir haldeydi. Noyan'ın kocaman açılmış gözlerine bakarken, "Ne? Nasıl?" dedi kekeleyerek. Yaşamış olduğu aşk ve tutku dolu anlardan sonra, belki de duymayı beklediği en son söz buydu. Kalp atışları yükselişe geçerken, bakışları hâlâ Noyan'ın yüzünde geziniyordu. Fakat gördüğü manzarayla daha da kötü oluyordu. Noyan'ın pişmanlık dolu bir ifadeyle elini alnına götürmesi ise, tam anlamıyla bir yıkım oldu kendisi için...

Noyan cevabını çoktan almıştı zaten. Çırılçıplak olmasına rağmen, hissettiği sıkıntıyla terlemeye başladı. Nasıl? Nasıl fark edememişti böyle bir durumu? Defne'yle şimdiye kadar yaşamış oldukları tüm yakınlaşmaları, yıldırım hızıyla aklından geçirdi. Fakat karmakarışıktı. Bildiği tek bir şey vardı. Defne'nin canını çok yakmış olmalıydı... Alnını sıvazladıktan sonra "Neden söylemedin?" diye sordu acı çekercesine bir ifadeyle. "Neden söylemedin Defne?"

Duyduğu bu soruyla Defne'nin gözleri doldu. Oturur pozisyona geçtiğinde, yatağın üzerindeki lekeleri gördü. Bacaklarının arasına gözleri iliştiğinde ise, ağlamamak için zor tuttu kendini. Fakat bir süre sonra zor da olsa toparlandı ve duygusuz bakışlarını Noyan'ın gözlerinin içine dikti. "Bilseydin sevişmeyecek miydin benimle?"

Bir süre sorusunun cevabını bekledi ama nafileydi. Noyan hiçbir cevap vermediği gibi, anlamsız bir ifadeyle bakıyordu yüzüne. Bu tepkisizliği görünce, kalbinin sıkıştığını hissetti. Nefes alamıyordu. Ama bu sefer aşk dolu duygulardan dolayı değildi bu

durumun sebebi... O an, Noyan'ın gözlerine daha fazla bakmaya tahammül edemeyeceğini hissetti.

"Defne dur!"

Defne, Noyan'ın yüksek tondaki sesini duydu, ama hiç umursamadı. Fakat ayağa kalktığında, kasıklarına saplanan ağrıyla iki büklüm oldu. Doğrulmaya çalışırken, Noyan çoktan yanına gelmiş ve koluna girmişti bile. Defne ise bu yardıma katlanamayacak kadar kırgındı. Hışımla kolunu çekerek "Dokunma bana!" diye bağırdı.

Noyan, Defne'nin gözlerinde gördüğü hayal kırıklığının mimarı olarak, vicdan azabı içerisinde kıvranıyordu. "Yanlış anladın beni. Ben o soruyu..."

Defne, hırçın bakışlarını Noyan'ın suçluluk dolu gözlerine dikti. "Ne sandın ha? Neler geçiyordu aklından?"

Noyan, tüm benliğini kaplayan suçlulukla, Defne'ye sarılmaya çalışsa da başaramadı. "Lütfen sakin ol ve beni dinle!" Defne'nin kasılmış çenesini, bakışlarını görebiliyordu. Yeniden sarılmak için hamle yapn, ama sevdiği kadın kendini sertçe itti. "Sakın dokunma!! Bir daha asla dokunmayacaksın bana!! Duydun mu beni? Asla!!!"

Defne sızlayan kasıklarıyla zar zor yürüyerek banyoya girdi. Kapıyı kilitlediğinde, bir an öylece kalakaldı. Neler olmuştu böyle? Bir anda tüm dünyasının tepetaklak olması normal miydi?

Ağrıyan kalbiyle iki adım daha attıktan sonra klozete oturdu ve kafasını ellerinin arasına aldı. Aklında Noyan'ın söylediği sözler, gözlerinin önünde pişmanlık dolu ifadesi vardı. Yüreğinde ise yoğun bir hayal kırıklığı ve acı. Bir an önce eve gitmeliydi. Bir dakika daha Noyan'ın yanında kalamaz, o allak bullak olmuş yüzünü görmeye tahammül edemezdi. O yüzden kalbindeki ve bedenindeki acıları göz ardı etmeli, bu lanet olası tekneden defolup gitmeliydi. Eve vardığında... İşte o zaman gözyaşlarını doya doya akıtabilirdi...

Banyodan çıkığında, yatağın üzerinde düşünceli bir ifadeyle oturan Noyan'ı gördü. Siyah spor bir şort giymişti, fakat üst kısmı hâlâ çıplaktı. İfadesiz olmasına çalıştığı yüzüyle yerdeki eşyalarını toplarken, Noyan çoktan yanına gelmişti bile.

"Defne... Çok yanlış anladın beni. İnan benim kastettiğim..."

Defne hiçbir şey duymak istemiyordu. Bu yüzden Noyan'ın

devam etmesine izin vermedi. "Hiçbir şey söyleme. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm... Ama ne yazık ki zamanı geriye çeviremem. Evet, ben bakireydim ve sen bir bakireyle seviştin Noyan Hanzade. Bunun senin için sorun olacağını bilseydim, asla..."

Defne, titreyen sesini duyunca, daha fazla devam edemedi. Derin bir soluk alırken 'Ağlamayacağım' diye geçirdi içinden. Noyan'ın sarılma çabalarını ise şiddetle reddetti. Öfke dolu bakışlarını Noyan'ın gözlerine diktikten sonra "Şimdi... Hemen o lanet marinaya döneceğiz..." dedi kararlı bir tonda.

Noyan kafasını sağa sola sallayarak "Hayır," dedi. "Henüz beni dinlemedin. Üstelik her şeyi yanhş anladın. Şimdi oturup, sözlerimi dinleyeceksin..."

"Sen söyleyeceğini söyledin zaten." Defne kırgın kalbiyle odadan çıkarken, Noyan'ın endişe yüklü sesini duysa da durmadı.

"Defne!! Dur lütfen!! Bu şekilde gitmene izin veremem..."

Noyan, Defne'nin peşi sıra koştu. Her şeyi mahvetmişti. Sevdiği kadını kendi elleriyle paramparça etmişti... Güverteye çıkıp sevdiği kadının kolunu kavradı panik içerisinde. "Bırakmam seni," dedi yalvaran gözlerle.

Defne'nin gözlerinde tehditkâr bir ifade vardı. "Eğer şimdi beni götürmezsen, kendimi banyoya kilitlerim ve sabaha kadar orada kalırım. İnan bana bunu yaparım..."

Noyan, Defne'nin sert ifadesinin altındaki kırgın kalbi görebiliyordu. Ve bunu görmek canını acıtıyor, tüm bu yaşananların sorumlusu olarak kendi kendine küfrediyordu. Aslında zorla da olsa sözlerini dinlemesini sağlayabilirdi. Fakat biraz daha ısrar ederse Defne'nin iyice hırçınlaşacağını ve sinir krizi geçireceğini biliyordu. Bu yüzden teslim olmuş bir ifadeyle kafasını sallayarak "Tamam, istediğini yapacağım," dedi. "Ama şunu söylemek isterim ki, düşündüğün gibi değil..."

Defne, Noyan'ın pişmanlık dolu gözlerine son bir kez daha baktı. Arkasını döndüğünde ise gözleri dolu dolu oldu. Güvertedeki koltuğa oturduğunda, tenini yalayıp geçen esintiyle, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kollarıyla bedenini sardıktan son-

ra, yüreği gibi kapkaranlık gökyüzüne çevirdi hüzünlü bakışlarını. Uçsuz bucaksız gökyüzünü kaplayan pırıl pırıl yıldızlara bakarken, gözyaşları yüreğine akıyordu damla damla. Temmuz ayının son haftası, bir cumartesi günü, kalbini, ruhunu, bedenini, her şeyini, Noyan Hanzade adında bir adama vermişti. Hem de bir saniye bile tereddüt etmeden...

Gözlerini yumarken ilk defa Noyan'a karşı yabancılaştığını hissetti. Kalbini eriten, yüreğinin heyecanla çarpmasını sağlayan, sevdiği, âşık olduğu, şefkat dolu adam değildi sanki. Hiç tanımadığı, bambaşka biriydi... Belki de bu geceden sonra uzaklaşacaktı kendisinden. Belki de istediği sadece bedeniydi...

Düşünceler içerisinde boğulurken, bir süre sonra Marina'ya geldiler. Ayağa kalktığında, Noyan'ın sözleri yankılanıyordu Defne'nin kafasında. 'Sakın vazgeçme benden...'

Tekneden inerken, koluna değen sıcacık temasla ürperdi. Kafasını çevirdiğinde, Noyan'ın üzgün gözleriyle buluştu.

"Ne olur gitme..."

Defne, olağan olmasına çalıştığı ifadesiyle kolunu çekti. "Bir süre görüşmeyelim, olur mu?" dedikten sonra arkasına bakmadan geceye karıştı.

Eve varıncaya kadar gözyaşlarını içine akıtmaya devam etti. Nihayet vardığında kendini sıkmaktan bitkin düşmüştü. Bahçeden gelen kahkaha seslerini duyunca, yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. Misafirlere selam verdikten sonra, çok yorgun olduğunu söyleyerek odaya çıktı.

Artık tamamdı. Kendisiyle baş başa kalma vakti gelmişti...

Odaya girdiğinde yatağın üzerine çöktü. Paramparça olmuş kalbiyle, yaşamış olduğu her şeyi yeniden düşünmeye başladı. Gözyaşları ise yanaklarına doğru süzülmeye başlamıştı bile. Bir süre sonra hıçkırıklarıyla omuzları sarsılmaya başladı.

'Evet bakireydim Allahın cezası. Ne sanmıştın? Neler geçiyordu aklından?'

Aklına doluşan zehirli düşüncelerle, daha da mahvoluyordu. Kolay bir kızdı Noyan'ın gözünde. Ne de olsa bir ayda yatağa atmıştı kendisini. Bakire olduğunu öğrenince de başına kalacağından,

beklentilerinin artacağından korkmuştu. Belki de bir süre hoş vakit geçirip, sıkılınca bir kenara atacaktı onu. Bu düşüncelerle, yüreği parçalanırcasına ağladı. Aklı ise iki parçaya bölünmüş gibiydi. Bir tarafı bunları düşünürken, diğer tarafı şiddetle bu düşüncelerine karşı çıkıyordu. Noyan böylesine aşağılık bir erkek olamazdı. Duyduğu o sözler, aşk dolu bakışlar yalan olamazdı. Hiç uğraşmadan elde edebileceği kızlar varken, neden peşinde koşsundu ki? Kendi kendini rahatlatmaya çalışırken, zihninin gerilerinde bir ses, 'Senin için çok mu uğraştı sanki' dedi acımasızca.

Sızlayan kasıklarıyla yüzünü buruşturarak yaşadıkları tutku dolu sahneler zihnini sardı. Noyan'ın kendinden geçmiş halleri, tüm canlılığıyla gözlerinin önündeydi. Kesik kesik solukları... Üzerindeki ağırlığı... Vücudunun en mahrem bölgelerinde gezinen parmakları...

Defne, silkelenerek kendini toparlamaya çalıştı. "Bir daha olmayacak..." diye mırıldandı kararlı bir ifadeyle...

Noyan ise tatsız biten gecenin baş mimarı olarak, pişmanlık içerisinde kıvranıyordu hâlâ. Defne gittikten sonra bir süre oturmuş, ardından yatak odasına inmişti. Düşünceli bir ifadeyle yatağın üzerine oturduğunda, çarşafın üzerindeki kan lekelerine ilişti gözü. Elini alnına götürdükten sonra "Allahım ben ne yaptım?" diye mırıldandı sızlayan kalbiyle. "Nasıl anlayamadım gerçekleri? Bu kadar mı gözüm dönmüştü?"

Peki ya Defne... Neden söylememişti gerçekleri? Neden engellememişti onu? Şimdiye kadar birçok kez yakınlaşmışlar, hatta o son noktaya neredeyse gelmişlerdi. Fakat hiçbir şey söylememişti sevdiği kadın. O yüzden hiç ihtimal dahi vermemişti onun bakire olabileceğine. Fakat ne olursa olsun, o soruyu sormamalıydı. Defne'nin gözlerindeki hayal kırıklığı dolu ifadeyi, söylediği sözleri hatırlayınca bir kez daha kahroldu. O kadar yanlış anlamıştı ki her şeyi... O kadar kırılmıştı ki hassas kalbi. Üstelik haklıydı da. Ağzından istemsizce dökülen o soruyu, kim olsa yanlış anlardı. Fakat öylesine büyük bir şok yaşamıştı ki o an, aklı uçup gitmişti...

Sıkıntılı bir ifadeyle yeniden hatırlamaya çalıştı o tutku dolu anları, ama nafileydi. Defne'nin teslimiyet dolu sözlerini duyunca

kontrolünü tamamen yitirmişti. Sonrasında yaşadıkları her şey fazlasıyla karışıktı zihninde. O ilk an Defne'nin bağırdığını duymuştu ve tabii iyice coşmasını sağlayan o darlığı hissetmişti, fakat yine de ihtimal vermemişti. Olan biteni hatırlamaya çalışırken, "Canını çok yaktım..." diye mırıldandı yüzünü buruşturarak. Normalde sert şevişmeyi severdi ama bu akşam fazlasıyla abartmıştı. Üstelik sevişti̇ği bakire bir kızdı bu sefer, her zamankinden farklı olarak. Ama hepsinden öte, saçının teline zarar gelmesini istemeyeceği, tüm kalbiyle sevdiği peri kızıydı tenini tenine kattığı. Fakat ne yazık ki bu düşüncelerinin tam tersi davranmıştı. Üstelik her zamankinden farklı olarak korunmamıştı da. Defne'nin hamile kalması işten bile değildi. Noyan bir an bu olasılığı düşündü, ama sonrasında omuzlarını silkerek "Belki de her şey çok daha kolay olur..." diye mırıldandı.

Sırtüstü yatağa bıraktıktan sonra kendisini, Defne'nin aşk dolu itiraflarını, kollarında çırılçıplak yatarkenki o saf teslimiyetini düşündü. Tertemiz yüreğini açtığı gibi, el değmemiş bedenini de kendisine sunmuştu. Hem de hiç tereddüt etmeden, aşkla yapmıştı bunu. Yüzünü gülümseten bu düşüncelerle, bir kez daha âşık oldu Defne'ye. Daha öncesinde böylesine yoğun duygularla sevilmemişti. Sahip olduğu bu güzelliği ise asla kaybedemezdi. "Seni asla bırakmayacağım peri kızı..." diye mırıldandı kararlı bir ifadeyle. "Söz verdiğim gibi sadece sen ve ben olacağız..."

***

Ertesi sabah olduğunda Defne yataktan çıkmakta güçlük çekti. Beyni zonkluyor, bedenindeki tüm kaslar sızlıyordu. Sanki ağır bir spor yapmış gibi hamlamıştı. Fakat yüreğindeki sızı hepsinden daha yoğundu. Bir an sonra yaşamış oldukları anılar doluştu gözlerinin önüne. Noyan'ın hazırladığı o büyülü atmosfer, yerlere saçılmış beyaz güller, özenle hazırlanmış yemek masası, insanın kalbine işleyen melodiler ve en önemlisi sevdiği adamın varlığı...

Kalbini titreten aşkın etkisiyle her ne kadar büyülenmiş olsa da, aynı zamanda çok da kırgındı Noyan'a. O aşk dolu anlardan sonra, belki de en son bekleyeceği şey, o sözleri duymaktı. Ama bundan

da öte sorduğu soruya cevap verememesi, 'Pişman değilim' diyememesi incitmişti kalbini.

Bir süre sonra odaya giren ablasını görünce, elinden geldiğince toparlanmaya çalıştı.

"Günaydın benim tatlı miniğim..."

Venüs her ne kadar neşeli bir şekilde odaya girse de, kardeşinin solgun ifadesini görünce kaşlarını çattı. "Neyin var bebeğim?" Yatağın kenarına oturduğunda, ilk işi elini Defne'nin alnına götürmek oldu.

Defne yorgun bir ifadeyle gülümseyerek "Yok bir şey, merak etme," dedi. "Sadece biraz karnım ağrıyor ve halsiz hissediyorum kendimi."

"Üşüttün mü acaba diyeceğim, ama bu havada da nasıl üşüteceksin ki?"

Defne, ablasının göğsüne doğru sokularak "Boşver, önemli değil," dedi mırıl mırıl bir sesle. "Saçlarımı okşar mısın? Hani küçükken kucağına yatardım, sen de saçlarımı okşardın ya... Hatırlıyor musun?"

Venüs yüzündeki gülümsemeyle, Defne'nin saçlarını okşamaya başladığında "Hatırlamaz mıyım?" dedi. "On dakika sürmez uyuyakalırdın..."

Defne, huzurlu bir ifadeyle tebessüm ettikten sonra "Şefkatine ihtiyacım var," dedi hüzünlenmemeye çalışarak. Ama elinde değildi... Gözleri çoktan dolu dolu olmuştu bile. Ablasına sürekli yalanlar söylemek, gizli kapaklı işler çeviriyor olmak, kalbinin sızlamasına sebep oluyordu. Fakat bunlardan da öte, Noyan'la yaşadıklarını bilse çok büyük hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Çünkü Venüs, evlenmeden önce cinsel birliktelik yaşanmasına ciddi anlamda karşı olan biriydi. Yaşayan kişileri asla tasvip etmez, eleştiri dolu sözlerini hiç esirgemezdi. Fakat şimdi... Kardeşinin o tasvip etmediği birlikteliklerin başrolünde olduğunu bilse, ciddi anlamda şok geçirir, söylemediği lafı bırakmazdı.

"Sen benim bir tanecik, tatlı mı tatlı, güzel mi güzel kardeşimsin. Her şeyden önemlisin benim için. Kılma zarar gelse, benim canım acır, mahvolurum..."

Defne, tüm bu sözleri dinlerken, ağlamamak için zor tutuyor-

du kendini. Gün boyu ablasının yoğun ilgisiyle biraz daha iyi hissetse de kendini, Noyan'ın gözleri zihninden gitmiyordu. Pişmanlık dolu gözleri...

Noyan ise öğlene doğru eve gelmişti. Tüm gece suçluluk dolu kalbiyle düşünüp durmuş, sabaha karşı rahatsız bir uykuya dalmıştı. Ağrıyan başıyla eve girdiğinde ne yapacağına karar veremez bir haldeydi. Defne'yi deliler gibi merak ediyor, nasıl olduğunu gözleriyle görmek istiyordu. Tek bir seçeneği vardı. Hal hatır sorma bahanesiyle evlerine gidecek ve ne olup bittiğini görecekti.

Fakat Rüzgar'ların bahçesine girdiğinde huzursuzluğu daha da katlandı. Venüs ve Rüzgar salıncağın üzerinde sohbet ediyorlardı, ama Defne yoktu...

"Aaa... Hoş geldin Noyan..."

Noyan, ayağa kalkıp kendisine yönelen arkadaşlarıyla selamlaşırken, içinde bulunduğu gerginliği yansıtmamak için insan üstü bir çaba gösteriyordu. Karşılıklı oturduklarında aklı fikri Defne'deydi. Neredeydi acaba? Fvde miydi? Ya da belki Ece'nin yanındaydı? Bilemiyordu... Fakat ne yapıp edip bir bahaneyle sormalı ve öğrenmeliydi. Yoksa gerçekten de çıldıracaktı.

Neyse ki bir müddet sonra, beklediği fırsat ayağına geldi. Havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsederlerken Venüs, "Evet çok sıcak ama Defne bu havada üşütmüş galiba" dedi. "Sabah karnı çok ağrıyordu, kahvaltıya bile inemedi zavallım..."

Noyan, bu sözleri duyunca allak bullak olsa da, yüzüne olağan bir ifade kondurdu. "Çok garip gerçekten. Doktora gitti mi peki?"

"Biraz dinlenirse iyi olacağını söyledi ama ben yine de huzursuzum. Öylesine solgun görünüyordu ki... Bir süre daha bekleyeceğim, eğer durumu iyileşmezse, itirazlarını dikkate almayarak doktora götüreceğim..."

Noyan duyduğu sözlerle yüreğinin sızladığını hissetti ama bu durumunu belli etmemeye çalıştı. Venüs kahve hazırlamak için yanlarından ayrıldığında ise, kararını çoktan vermişti. Ne yapıp edecek, Defne'nin odasına girecekti. Eğer yakalanırsa elbet bir bahane uydururdu. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar endişeliydi sevdiği kadın için.

Lavaboya gitme bahanesiyle, Rüzgar'ın yanından ayrıldıktan

sonra, Defne'nin odasının önüne geldi. Kapı çok hafif aralıktı ve içeriden televizyon sesi geliyordu. Bir an çekinse de, içinde gitgide büyümekte olan isteğe daha fazla karşı koyamadı. İçeri girmesiyle birlikte, yüreğinin titremesi bir oldu. Peri kızı bembeyaz yüzüyle, yatağında kıvrılmış uyuyordu. Parmak uçlarında yürüyüp, yatağın kenarına gittiğinde, kalbinin sıkıştığını hissetti. Defne çiçekli, pembe şort pijamasının içerisine, tıpkı küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Bacaklarını karnına doğru çekmişti ve sağ eli karnının üzerinde duruyordu. Ve gerçekten de, tıpkı Venüs'ün söylediği gibi, çok solgun görünüyordu. 'Benim yüzümden' diye geçirdi içinden. 'Haddinden fazla yaktım canını. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, tertemiz duygularla dolu kalbini yaraladım.'

Acı dolu bir ifadeyle, yatağın kenarındaki pikeyi aldı ve Defne'nin karnının üzerine örttü. Peri kızı bu hareketiyle hiç kıpırdamamıştı bile. Bu durumdan cesaret alarak, yavaşça eğildi ve sevdiği kadının dudaklarına tüy gibi bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum peri kızı..." diye fısıldadı kapalı duran gözlerine bakarak. "Andım olsun ki, yaptığım hayvanlığı telafi edeceğim. Her şey yine eskisi gibi olacak..."

***

Akşama doğru Ece geldiğinde, Defne asık bir suratla yatağında uzanıyordu hâlâ. İçeri giren arkadaşının endişe ve şaşkınlıkla karışık yüz ifadesini görünce, kollarını açarak gelmesini bekledi.

"Bu halin ne böyle?" Ece arkadaşına sıkı sıkı sarılırken merak içerisindeydi. Defne'nin telefondaki sıkıntılı ses tonunu duyunca, vakit kaybetmeden yola düşmüştü. Defne'yi geriye doğru çekip, dolu dolu gözlerini görünce, "Noyan değil mi?" diye sordu. "Kavga mı ettiniz yoksa?"

Defne olan biten her şeyi anlattıktan sonra Ece, "Erkek değil mi işte," dedi. "İlla bir odunluk yapacak!"

"Bilseydin benimle sevişmeyecek miydin dedim, ama hiçbir cevap veremedi Ece. Öyle aptal aptal yüzüme baktı. Biliyorum pişman oldu. Başına bela olacağımı düşündü. Belki de öylesine vakit geçirmekti tüm istediği..."

Ece düşünceli bir ifadeyle "Bilmiyorum," dedi. "Ama bu da mantıksız geliyor bana. Bu adamın peşinde koşan o kadar çok kız

var ki... Elini sallasa ellisi. Neden bu kadar zahmete girsin ki? Başka bir şeyler olmalı..."

"Bilmiyorum ama çok kırgınım...

Ece bir süre daha düşündükten sonra, "Kusura bakma ama sende de hata var?" dedi. "Bakire olduğunu söylememen büyük hata olmuş. Sonuçta Noyan'ın bunu bilmesi gerekirdi. Emin ol bilseydi, her şey çok farklı olurdu."

Defne bu sözler üzerine kaşlarını çattı. "Ne yani? Durup dururken 'Şey... Pardon ama ben bakireyim' mi diyecektim? Ne saçma. Hem sanki sen söyledin mi Tunç'a?"

"Tabii ki söyledim. Bir keresinde biraz ileri gittik ve ben daha fazla devam etmemesini, henüz hazır olmadığımı söyledim. Yani kısaca ima ettim..."

Defne duyduğu bu açıklamayı düşünürken, "Gideceğim..." diye mırıldandı.

"Nereye gideceksin?"

Defne, arkadaşının endişe dolu gözlerine bakarak, "İzmir'e, evime gideceğim," dedi. "Kendimle baş başa kalmak istiyorum biraz. Mutsuzluktan ölüyorken, mutluymuşum gibi rol yapmak zorunda olmak daha da çok yoruyor beni. Ablama bir şey çaktırmamak için söylediğim yalanlar da cabası tabii. Yazın başından beri söylemiş olduğum yalanların haddi hesabı yok. Biraz yalnız kalmak her açıdan iyi gelecek bana..."

Ece, anlayışlı bir ifadeyle arkadaşına sarılırken "Nasıl istersen," dedi. "Ama keşke Noyan'la konuşsaydın mantıklı bir şekilde. Sorsaydın tüm bunların nedenini..."

Defne, kafasını arkadaşının omzuna dayadıktan sonra, "Neyi soracaktım ki?" dedi. "Yüzündeki o pişmanlık dolu ifadeyi görseydin, ne demek istediğimi anlardın..." Bakışlarını uzaktaki bir noktaya diktikten sonra, "En iyisi gitmek," diye mırıldandı. "Gitmek ve her şeyi unutmak..."

TERAPİ

Ertesi gün, yepyeni bir güne gözlerini açtığında, bir önceki güne göre kendini nispeten daha iyi hissediyordu Defne. Vücudundaki ağrılar hâlâ devam ediyordu, ama en azından başındaki o berbat zonklama geçmişti. Kapalı duran telefonunu açtığında, gelen bildirim sesiyle yüreği ağzına geldi. Noyan'dan mesaj gelmişti. Titreyen parmaklarıyla bildirime tıkladığında, ekranda yazılı olan iki kelimelik cümleyi gördü...

'Çok üzgünüm...'

En az on defa bu cümleyi okudu, ama inanamıyordu. Sadece bu muydu? Kuru bir 'üzgünüm' mesajı mı? Tüm çabası bu muydu Noyan'ın? Kalbini paramparça ettikten sonra sadece bir 'üzgünüm' mesajı mıydı elinden gelen? O an içini kaplayan öfkeyle yanakları kıpkırmızı oldu. Noyan'ın yakasına yapışıp tüm öfkesini boşaltmamak, ağzına gelen her lafı söylememek için zor tutuyordu kendini.

"Göreceksin sen geri zekâlı. Burnundan fıtıl fıtıl getireceğim senin. Yüzüne bakmayacağım. Sen görürsün..."

Kendi kendine intikam yeminleri etti, ama kahvaltıya inip ablasının sözlerini duyunca vermiş olduğu tüm sözleri unutur gibi oldu.

"Noyan yarın akşam Hanzade'ye davet etti bizi..."

Noyan'ın adını duyunca, içtiği çay Defne'nin boğazında kalıyordu. Kendini toparladıktan sonra, "Ne alaka?" diye sordu. Yüreği heyecanla çarpıyor olsa da, yüzünde sakin bir ifade vardı.

"Dün öğleden sonra oturmaya geldi. Hep birlikte kahve içtik. O esnada söyledi..."

Defne 'Beni sordu mu?' demek için yanıp tutuşuyordu, ama böyle bir şeyi sorabilmesinin imkânsız olduğunun farkındaydı. İçi içini yerken cılız bir sesle "Anladım," diyebildi sadece. Noyan kendisini görmek istemişti belli ki. Belki de merak etmişti. Ama tüm bunlara rağmen, basit bir 'üzgünüm' mesajı atmakla yetinmişti. Yeniden öfkelenmeye başlarken, İzmir'e gideceğini açıkladı ablasına.

"Allah Allah... Ne işin varmış İzmir'de?"

"Biliyorsun çok yakında yüksek lisans başvuruları başlayacak. Haliyle birkaç gün üniversitede vakit geçirmeyi düşünüyorum. Hocalarla görüşmemin, fikir almamın faydası olabilir. Evet, belki not ortalamam ve diğer puanlarım çok iyi, ama yine de hocalara göstermeliyim ne kadar istekli olduğumu..."

Venüs, düşünceli bir ifadeyle Defne'yi süzdükten sonra, "Anladım ama neden İzmir'de kalıyorsun ki?" diye sordu. "Enişten her gün İzmir'e gitmiyor mu zaten? Seni her sabah üniversiteye bırakır, akşam dönerken de alırdı..."

Defne kendince mantıklı sebepler sıralayıp ablasını ikna ettikten sonra konuyu değiştirdi. "Demek bugün dananın kuyruğunun kopacağı gün ha... Heyecanlı mısın peki?"

Venüs, hayatında ilk defa psikoloğa gidecekti ve ister istemez geriliyordu. Canı olarak gördüğü eşine bile geçmişiyle ilgili pek bir şey anlatmamışken, hiç tanımadığı birine yüreğini açacak olması çok garip geliyordu. Bir yanı 'Boşver gitme' derken, diğer yanı 'Gitmelisin' diye ısrar ediyordu. Ama artık kaçacak yeri kalmamıştı. Beynini ele geçiren olumsuz düşünceler, eğer engel olmazsa tüm hayatının mahvolmasına sebep olacaktı. Kafasını olumlu anlamda sallarken "Heyecanlıyım," dedi. "Ne söyleyeceğimi, ne anlatacağımı hiç bilmiyorum."

Defne, ablasını yatıştıracak cümleler sıraladıktan sonra, "Eğer istersen birlikte gidebiliriz," dedi. "Yanında olurum."

Venüs bu öneriyi büyük bir istekle kabul etti. Öğleden sonra yola düştüklerinde, Defne bir yandan arabayı kullanıyor, bir yandan da Noyan'ı düşünüyordu. Sevdiği adamın hatasını telafi edecek ciddi bir girişimde bulunmaması canını acıtıyordu. Fakat her

ne kadar yüreği kan ağlasa da, güçlü olmalıydı. Gücünü yeniden kazanmak için ise, biraz da olsa yalnız kalmalıydı...

Bu esnalarda ise Noyan gözlerini yeni yeni açmaktaydı. Sabaha kadar içmiş, ardından da zil zurna sarhoş bir halde koltuğun üzerinde sızmıştı. Zonklayan şakaklarını ovuştururken, telefonunu kontrol etti ama hiçbir şey yoktu. Ne yapıp edip, bir an önce Defne'yle yüz yüze gelmeliydi. Hassas kalpli peri kızını kollarının arasına alıp her şeyi anlatmalıydı. Neden korktuğunu, pişmanlığının nedenlerini tek tek sıralamalı, kırılmış kalbini onarmalıydı. Yoksa... Yoksa işler iyice rayından çıkacaktı. En son isteyeceği şey ise, Defne'yi kaybetmek olurdu. Buna dayanamazdı...

Telefonunu yeniden eline alıp Defne'yi aradı ama kapalıydı. Kısa aralıklarla yeniden denedi ama değişen bir şey olmadı. Üzerini değiştirip evden fırladığında, ne yapacağını biliyordu. Fakat çabaları yine boşa çıktı. Rüzgar'ın evine vardığında, pencerelerin ve kapıların sıkı sıkı kapalı olduğunu gördü. Belli ki kimse yoktu.

Huzursuzluğu dağ gibi olurken, Ece'yi arayıp Defne'yi sordu. Fakat sevdiği kadının İzmir'e gittiğini öğrenmek çaresizliğini daha da artırdı. Zor da olsa Defne'nin Alsancak'taki evinini adresini aldığında, "Nereye gidersen git, seni bulurum peri kızı!" diye mırıldandı. "Benden kaçamazsın..."

***

İki kardeş Bostanlı'ya geldiklerinde acıkmışlardı. Defne iştahlı bir ifadeyle dudaklarını yalarken, "Hadi Recis'e gidelim" dedi. "Lavaş pizzalarını o kadar özledim ki..."

Mekâna girdiklerinde Defne ilk iş olarak telefonunu çıkardı. Fakat şarjının bitmiş olduğunu görünce suratı asıldı. Noyan arar mıydı acaba? Bu düşünceyle yüzünde acı dolu bir gülümseme oluştu. Sevdiği adamdan gelebilecek bir hamleyi bekiiyordu hâlâ...

Yemekierini sipariş ettikten sonra sohbet etmeye başladılar. Bir ara Venüs "İnanılmaz gerginim," dedi. "Nereden çıktı bu psikolog işi? Hem ne anlatacağım ki ben bu adama? Of Defne of..."

Defne, kaçıncı kez duyduğunu unuttuğu bu cümleler üzerine alaycı bir şekilde gülümsedi. "Mesela Swiss Otel'e yaptığın çılgın baskını anlatabilirsin. Eminim keyifle dinleyecektir."

Venüs, ters bakışlarını kardeşinin üzerine dikti. "Dalga geç sen. Yarın bir gün güldüğün şey başına gelirse, görürüm ben seni..."

Defne, burnundan kıl aldırmaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Hiç bana göre hareketler değil bunlar. Dedektif gibi bir erkeğin peşine düşeceğim de, acaba bana yalan mı söylüyor diye araştıracağım. Yok yok. Hiç benim tarzım değil..."

Venüs, kardeşine okkalı bir cevap verecekti, ama yemeklerin gelmesi üzerine susmak zorunda kaldı.

Yemekten sonra ise vakit kaybetmeden muayenehanenin önüne geldiler. Defne karşılarında duran yeşil panjurlu, ağaçlarla çevrili gösterişli villaya bakarken, "Adam deli gibi para kazanıyor belli ki" dedi sırıtarak. "Ne kadarmış muayene ücreti?"

Venüs, "300 liraymış" deyince, Defne "Çüüüş!!" dedi gözlerini ayırarak. Ablasının onaylamaz gözlerle "Çok ayıp Defne!" dediğini duyunca ise toparlanarak "Ama gerçekten de çüş yani," dedi kıkırtıları eşliğinde. "Bilemiyorum ama biraz pahalı gibi geldi bana..."

Zile bastıktan sonra beklemeye başladılar. Kapıyı, yüzündeki nazik gülümsemesiyle, yirmili yaşlarında, uzun boylu, bebek suratlı, sarışın bir kız açtı. Adının Buse olduğunu öğrendikleri kızın eşliğinde bekleme salonuna girdiklerinde ise, Defne'nin gözleri yuvalarından uğrayacak gibi oldu. Bekleme salonu birbirinden şık ve iddialı giyimli kadınlarla doluydu. Mini etekli, göğüs dekolteli, birbirinden alımlı kadınlara bakarken, ablasının kulağına doğru eğildi. "Kesin yanlış yere geldik. Burası mankenlik ajansı falan olmasın."

İki kardeş şaşkın ifadeleriyle, boş buldukları bir yere ilişirlerken, Venüs camekânlı bölmeyi gösterdi. "Baksana uzman psikolog Soner Sipahi yazıyor."

Defne'nin yüzündeki şaşkın ifade hâlâ silinmemişti. "Allah, Allah çok garip. Hayır anlamadığım nokta, bu kadınların hali ne böyle? Gören psikoloğa değil de, gece kulübüne gelmişler sanacak."

Venüs odadaki kadınlara göz gezdirirken, kardeşine hak vermeden edemedi. Hele bazıları o kadar frapan giyinmişti ki, şaşırmamak imkânsızdı. Kimisi fısır fısır konuşup gülüşüyor, kimisi ise elindeki cep aynasına bakıp rujunu tazeliyordu.

"Allahım ya. Şunların haline bak. Yemin ediyorum, kahkahalarla gülmemek için zor tutuyorum kendimi. Yazık, içerideki yaşlı başlı bey amcayı kalpten götürecekler..."

Venüs kardeşinin kolunu dürterek "Ay Allah korusun Defne!" dedi. "Ne olur kapat o şom ağzını..."

Defne kıkır kıkır gülerken bir süre sonra ciddileşti ve düşünceli bir ifadeyle hesap yapmaya başladı. Bekleme salonundaki kadınları tek tek sayıp üç yüzle çarpınca ise, gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu adam hakikaten de oturduğu yerde para kırıyordu. Üstelik sabahtan akşama kadar gelen hastaları da hesaba katınca, Defne'nin tam anlamıyla nutku tutuldu. Acaba bir gün kendisi de böylesine popüler bir psikolog olur muydu?

O an oturduğu yerde, hülyalı bir ifadeyle hayal alemine daldı. Ece'yle birlikte Alsancak'ta iki katlı bir mekân tuttu. Sonra o mekânı güzelce döşedi. Ardından da hastaları kabule başladı. Fakat bir süre sonra sekreterin "Venüs Hanım, buyurun lütfen" lafını duyunca, bulunduğu hayal dünyasından kopuverdi. Ablasının acı çeker gibi bakışlarını görünce, yüzüne güven veren bir ifade kondurdu. "Merak etme, her şey çok güzel olacak."

Venüs gümbür gümbür atan kalbiyle camekânlı bölmeye doğru yürürken, aşı olacak ilkokul çocuğu gibi tedirgin hissediyordu kendini. Elinde olsa arkasına bakmadan kaçar giderdi, ama artık o kapıdan içeri girmekten başka çaresi kalmamıştı. Kendisine nazik bir şekilde gülümseyip kapıyı açan kıza teşekkür ettikten sonra, ağır adımlarla odaya girdi. Fakat odaya girmesiyle, ani bir şok yaşaması da bir oldu. Çünkü bey amca olarak bekledikleri psikolog, en fazla otuzlarında olduğu gibi, haddinden fazla yakışıklıydı. Venüs şaşkın bir edayla masanın başında oturan, koyu renk saçlı, kirli sakallı adama bakarken, bir an sonra duyduğu erkeksi sesle kendine geldi.

"Hoş geldiniz Venüs Hanım..."

Venüs, ayağa kalkan iri yapılı adamın yanına doğru yürüdü ve kendisine uzatılan eli sıkarak "Hoş bulduk," dedi. Soner, karşısındaki göz alıcı güzellikteki kadına ciddi bir ifadeyle bakıyordu, ama aslında içten içe gülüyordu. Çünkü ilk defa terapiye gelen birçok

kadın hastası gibi, benzer şaşkınlık tepkilerini vermişti o da. Fakat karşı karşıya oturduklarında, kadının ilk iş olarak masanın üzerinde eğri bir şekilde duran kalemliği düzelttiğini görünce, 'Dakika bir gol bir' dedi içinden. Bunun yanı sıra bakışlarından ve huzursuz hareketlerinden, ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu. Bu nedenle yüzüne güven veren, sıcacık bir gülümseme kondurduktan sonra hal hanr sordu. Venüs'ün gerginliğini azaltacak sıcak bir sohbetin ardından ise "Peki Venüs Hanımı," dedi ciddi bir ifadeyle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Venüs oturduğu yerde dikleştikten sonra "Şey... Ben..." diye lafları ağzında gevelemeye başladı. "Aslında nereden başlayacağımı, ne söylemem gerektiğim hiç bilmiyorum. Hayatımda ilk defa psikoloğa geliyorum ve inanın kardeşimin telkinleriyle geldim buraya. O da psikoloji mezunu, tabii henüz yeni mezun. Çok ısrar etti gelmem için..."

Soner, güven veren bir tebessüm kondurdu yüzüne. "Anlıyorum sizi. Fakat gerilmenizi gerektirecek hiçbir sebep yok. Hiç çekinmeden canınızı sıkan, sizi rahatsız eden her şeyi anlatabilirsiniz. Anlatılan şeyler, terapist ve hastası arasında kalır biliyorsunuz. Benim amacım size yardım etmek."

Venüs kafasını olumlu anlamda sallarken, "Tabii ki öyle," dedi. Ardından da derin bir soluk aldı ve tüm cesaretini toplayarak "Ben eşimi çok kıskanıyorum," dedi. Sonrasında da Rüzgar'ın eşyalarını kurcaladığından bahsetmeye başladı. "Aldatılmaktan, terk edilmekten öyle çok korkuyorum ki, bu düşünceyle baş etmekte zorlanıyorum. Öyle ki, artık eşimle aramın bozulmasına bile sebep oluyor içinde bulunduğum bu durum..."

Soner bu güvensizliğin altında yatan sebepleri merak ederken, "Sizi çok iyi anlıyorum," dedi. "Ama şunu belirtmeliyim ki, içinde bulunduğunuz durumun farkında olmanız ve kurtulmak istemeniz çok önemli bir adım." Önündeki kâğıda birkaç not aldıktan sonra, Rüzgar'la ilgili sorular sormaya başladı. Fakat Venüs'ün anlattıklarını dinlerken, kadının gerçekleri anlatıp anlatmadığından şüphelendi. Çünkü Venüs neredeyse mükemmel bir erkek profili çiziyordu. Merakı gitgide artarken, "Bana biraz ailenizden bahseder misiniz?" diye sordu.

Venüs bu soruyu duyunca, dudaklarını kemirmeye başladı. Konuşmaktan her zaman kaçındığı bir konuydu bu. Fakat üstünkörü cevaplar vermesinde bir sakınca yoktu. Boğazını temizledikten sonra, annesinden bahsetmeye başladı. Fakat tam "Babama gelince..." dediğinde duraksadı. En son ne zaman 'baba' lafını ağzına aldığını hatırlamıyordu bile. Babasından söz ederken 'o adam' derdi hep. Baba lafını hiç yakıştıramazdı... Üzerindeki ısrarlı bakışları fark edince, düşüncelerinden sıyrılarak "Kendisi tiyatrocudur," dedi. "Doğan Tiyatrosu'nun sahibi."

Soner bu sözler üzerine, kaşlarını kaldırdı. "Fırat Doğan'dan bahsediyorsunuz galiba." Karşısındaki kadının memnuniyetsiz bir ifadeyle kafasını salladığını görünce ise, aklındaki soru işaretleri yavaş yavaş azalmaya başladı. Babayla ilgili bir sıkıntı olduğu belliydi ki, zaten Fırat Doğan kendisine göre çok genç bir kadınla evliydi. Ve bu kadının Venüs'ün annesi olmadığı apaçık belliydi.

"Babanız nasıl biri peki? Biraz anlatır mısınız?"

Venüs bu soruyu duyunca, öfkeli bir tavırla ayağa fırladı. "Of yeter artık! Neden bu soruları soruyorsunuz ki bana? Lütfen artık bitirelim! Yeteri kadar cevap verdim sorularınıza..."

Soner, az önceki sakin, müşfik kadınla, öfkeden yanakları al al olmuş kadını mukayese ederken şaşırmadan edemedi. Ama bir yandan da, kafasındaki soru işaretlerini bir nebze de olsa gidermiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Oturduğu yerden kalktıktan sonra, Venüs'ün yanına gitti ve dostça bir ifadeyle omzuna dokundu.

"Lütfen oturun..."

Venüs, Soner'in gözlerindeki anlayışlı ifadeyi görünce, yerine oturdu yeniden.

"Bu soruları soruyorum, çünkü amacım size yardımcı olmak, sıkıntılarınızı gidermek. Zaten sizin de buraya gelmekteki amacınız bu değil mi?"

Venüs utançla gözlerini kaçırdı. Kaçık bir kadınmış gibi izlenim bırakmaktan rahatsız "Evet," diye mırıldandı belli belirsiz sesiyle.

"Peki o zaman. Bugünlük bu kadar yeter. Cuma günü tekrar görüşmek üzere diyelim o zaman..."

Venüs teşekkür edip dışarı çıktığında derin bir soluk verdi. Defne'nin yanına gittikten sonra, "Gidebiliriz," dedi. İki kardeş ağır adımlarla yürürlerken bir yandan da seans hakkında konuşuyorlardı. Tam çıkışa yönelirlerken, camekânlı bölmenin kapısı açıldı. Defne, parlak bir gülümsemeyle kendilerine selam veren adamı görünce, ablasına döndü ve "Bu da kim?" diye sordu.

"Hani senin şu bey amca var ya. Yaşlı poposunu sandalyeden kaldırmayan. İşte o... Soner Sipahi..."

Defne, gözlerini kocaman ayırarak "Oha!" dedi yüksek bir sesle. "Ama nasıl olur? Bu adam çok genç. Nasıl böylesi bir üne sahip olabilmiş ki kısa zamanda..."

Ablasının, bekleme salonundaki kadınları işaret ettiğini görünce ise kıkırdamaya başladı. "Haa... Anladım. Ama sana söyleyeyim, bu psikolog insanın psikolojisini bozar. Zaten şunların baline baksana. Psikoloji diye bir şey kalmamış."

Defne, daha fazla kendine hâkim olamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Venüs'ün kolundan çekiştirerek "Of bırak dalgayı da yürü hadi!" demesiyle birlikte, iki kardeş kendilerini dışarı attılar.

"Of Defne! Amma abartın. Ne var yani adam gençse. Çok mu garip bir şey bu?"

Kapının önünde dururlarken Defne, "Sadece genç mi abla?" dedi kıkırdayarak. "Adam resmen yakışıklılıktan ölüyor."

İki kız bahçede ilerlemeye başladıklarında, gülümseyen bir çift gözün kendilerini izlemekte olduğunun farkında bile değillerdi. Soner evin kütüphanesinin penceresinden bakarken, "Yakışıklılıktan ölüyor ha..." diye mırıldandı erkeksi kıkırdamaları eşliğinde...

Defne ise ablasını Rüzgar'ın işyerine bırakıp yaşadığı semte geldiğinde, her şeyin bıraktığı gibi olduğunu gördü. Alsancak'ta hiçbir şey değişmemişti. Fakat kendisi bambaşka bir Defne'ydi. Evden ayrılırken aklında Mert ve ona dair planları vardı. Ama sadece bir ay içerisinde her şey değişmiş, aklına hayaline gelmeyecek şeyler başına gelmişti.

Atıştırmalık bir şeyler alıp eve çıktığında suratını buruşturdu. Havasızlıktan içeride berbat bir koku oluşmuştu. Dolayısıyla ilk işi pencereleri açmak oldu. Sonrasında ise temizliğe girişti. Zih-

nindeki olumsuz düşünceleri kovamaya çalışırken, tüm evi baştan sona süpürdü, sildi. Fakat Noyan hâlâ yerli yerinde duruyordu. Banyoya girip duş alırken de Noyan vardı, giyinirken de. Beyaz mini şortu ve toz pembesi atletiyle aynanın karşısına geçti. Saçlarını tepesinde toplarken, Noyan geliyordu yine aklına. Memnuniyetsiz bir ifadeyle saçlarım çözmesi, hayran bakışlarıyla okşayıp koklaması... Aklına doluşan bu düşüncelerle, tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Sevdiği adam bir türlü çıkmıyordu aklından. Yüreğine öyle bir nüfuz etmişti ki, söküp atamıyordu bir çırpıda. Ve... Çok özlemişti... Her ne kadar bu yüzden kendine sinirleniyor olsa da, bu durumu inkâr edecek gücü kalmamıştı...

Televizyonun karşısına kurulduğunda, kucağında abur cubur yiyeceklerle dolu kocaman bir tepsi vardı.

Çeşit çeşit cipsleri, çerezleri, krakerleri nefes bile almadan yerken, haline şaşırmadan edemiyordu. Sanki tüm hıncını, mutsuzluğunu yiyeceklerden çıkarır gibiydi. Yedikçe yiyesi geliyordu, ki nitekim bir an sonra cam inanılmaz şekilde profiterol istedi. Bir süre kendisiyle mücadele etti, ama en sonunda dayanamadı. Fakat telefonunu eline aldığında kendi kendine kızmaya başladı. Temizliğe dalıp, telefonunu şarja takmayı unutmuştu.

İşin kötüsü ablası aradıysa, çok merak etmiş olmalıydı ve bir ton laf işitecekti. Ev telefonundan siparişini verdikten sonra telefonu açtı ve art arda gelen bildirimlerle âdeta serseme döndü. Fakat sonrasında Noyan'dan gelen cevapsız aramaları görünce, tüm vücudunun uyuşmaya başladığım hissetti. Arama saatlerini incelerken telefona öyle gömülmüştü ki, bir müddet sonra çalan kapının sesiyle olduğu yerde sıçradı. Diafondaki düğmeye basarken hâlâ aramaları inceliyordu. İki üç dakika sonra kapının vurulduğunu duyunca, profiterollerinin geldiğini düşünerek tereddüt etmeden kapıyı açtı. Ve açmasıyla beraber yüreğinin ağzına gelmesi bir oldu. Çünkü Noyan, tüm azametiyle kapının önünde duruyor, öfke ve endişe karışımı bir ifadeyle kendisine bakıyordu...

ÇATIŞMA

Defne, karşısında duran siyahlar içerisindeki, haddinden fazla yakışıklı adama bakarken, heyecandan nefesinin kesildiğini hissetti. Noyan'ın çatık kaşlarını, incelmiş dudaklarını incelerken, kalbi çıldırmışçasına bir tempoyla atıyordu. Midesinde ise yaramaz kelebekler, çoktan özgürlüklerini ilan etmişlerdi. Adresini nasıl bulmuştu bilmiyordu ama Noyan gelmişti. Kendisinden vazgeçmemişti... Hâlâ seviyordu... Defne bu düşüncelerle, bulutların üzerinde geziniyordu. Fakat yüzünde bu sevincini belli edecek herhangi bir ifade yoktu. Noyan'ın kararmış gözlerine bakarken "Nasıl buldun beni?" diye sordu heyecansız çıkmasına çalıştığı sesiyle.

Noyan memnuniyetsiz bakışlarını Defne'nin topuzundan ayırdıktan sonra, "Nereye gidersen git, seni bulurum Daphne," dedi sert bir dille. "Ama itiraf edeyim şaşırttın beni. Benim tanıdığım Daphne, korkak bir kız çocuğu gibi kaçıp gitmez, sonuna kadar savaşırdı..."

Defne bu sözleri duyunca, damarlarında akan kanın yavaş yavaş ateşlenmeye başladığını hissetti. Saçma sapan tavırlarıyla kalbini kırdığı yetmezmiş gibi, utanmadan karşısına dikilip, korkaklıkla suçluyordu bir de. Kapıyı kapatmak için hareketlenirken, "Git başımdan!" diye hırladı. Fakat daha ne olduğunu anlayamadan, Noyan kapıyı sertçe itmiş ve teklifsizce içeri dalmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Defne, Noyan'ın arkasından bakarken sinirden kuduruyordu.

Kapıyı sertçe çarptıktan sonra, burnundan solur bir halde, peşi sıra yürümeye başladı. Noyan'ın alaycı bir ifadeyle sehpanın üzerinde duran abur cuburlara baktığım görünce ise, öfkesi daha da katlandı.

"Hayırdır Daphne? Kıtlıktan mı çıktın?"

Defne, yanı başında duran adamın üzerine atılmamak için zor tutuyordu kendini. "Evet canım, kıtlıktan çıktım. İtirazın mı var?"

Noyan, gayet rahat bir ifadeyle, beyaz renkteki berjerin üzerine kuruldu. Bir yandan da beyaz rengin hâkim olduğu salonu inceliyordu. "Tabii ki yok. Sadece şaşırdım biraz. Daha önce hiç bu kadar iştahlı görmemiştim seni."

Çatık kaşlarıyla karşısında durmakta olan peri kızına bakarken, Noyan'ın içi gidiyordu. Mini şortu, göğüslerinin neredeyse yarısını açıkta bırakan dar atleti ve hiç sevmediği toplu saçlarıyla adeta yaramaz bir kız çocuğunu andırıyordu. Ece'den adresi aldığı andan itibaren, içi içini yemişti Defne'ye olan özlemiyle. Arayıp ulaşamamak ise huzursuzluğunu daha da artırmıştı. Fakat her ne kadar gergin ve endişeli olsa da, Defne'yi kapının önünde gördüğü an, üstünden büyük bir yük kalkmış gibi hafiflemişti.

Defne'nin şımarık bir tavırla "İyi işte, görmüş oldun..." dediğini duyunca, içindeki özleme daha fazla karşı koyamadı. Peri kızını kolundan tuttuğu gibi kucağına oturttu.

"Ne yapıyorsun sen Allahın cezası! Bırak beni!"

Defne, Noyan'ın kucağında çırpınırken, bir yandan da var gücüyle itmeye çalışıyordu belini sıkıca kavrayan kolları. Noyan ise bu çırpınışları gayet rahat bir şekilde bertaraf etti. Defne'nin topuzunu tutan tokayı çekiştire çekiştire çıkarırken, kendisini engellemeye çalışan elleri iterek "Uslu dur Daphne," dedi.

"Sen manyaksın! Hakikaten kaçığın tekisin!"

Noyan bu sözleri duyunca kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu sefer sana karşı çıkamayacağım Daphne"

Defne çatık kaşlarıyla söylenerek, belini sıkıca saran kollardan kurtulmaya çalıştı. Fakat başarılı olamayınca, "Bırak beni lütfen..." diye ciyakladı.

Noyan ise bakışlarını Defne'nin dudaklarına sabitlemişti. Tutuşunu daha da sıkılaştırırken, "Çok özledim seni," diye mırıldan-

dı. Ardından da dudaklarını hasret kaldığı dudaklarla buluşturdu. Defne'nin direnci bu tutkulu öpücüklerle yavaş yavaş kırılmıştı. Noyan'ın omzunu iten elleri, bu sefer tam tersi sıkı sıkı tutunmuştu. Fakat dudaklarını aralaması için ısrar eden dudakları karşılıksız bıraktı. Noyan bir süre sonra geri çekilip alnını Defne'nin alnına dayadı. "Kendini esirgeme benden," diye mırıldandı yalvarırcasına bir tonda.

Defne ise tek kelime edemedi. Söyleyebileceği cümleleri yoktu o an için. Noyan'ın kucağından kalkığı gibi mutfağa kaçtı. Noyan'ın dokunuşları, bakışları, ağzından çıkan her söz, vücudunun olmadık tepkiler vermesine sebep oluyor, direncini kırıyordu. "Sakin ol lütfen," diye mırıldandı tezgaha tutunurken. 'Aklını bulandırmasına izin verme. Kalbini nasıl kırdığını hatırla. Bu kadar kolay olmamalı her şey...' Kendi kendine gaz verirken, çalan kapının sesiyle sıçradı. Profiterolleri gelmiş olmalıydı...

Tatlılarını alıp arkasını döndüğünde, suratındaki alaycı sırıtışla kendisini izleyen adamı gördü. Parmağını tehditkâr bir şekilde sallarken, "Pis pis sırıtma!" diye söylendi. "Canım tatlı çekti işte. Çok mu komik?" Mutfağa yönelmeden önce ise "Kendime çay yapacağım. Sen de içer misin?" diye sordu ifadesiz bakışlarıyla.

"Eğer içine tuz falan koymayacaksan olabilir tabii."

Defne bu söz üzerine, ters bakışlarını Noyan'ın üzerine dikti ve "Gıcığın tekisin," diye homurdandı. Fakat mutfağa girdiğinde, yüzünde istemsiz bir tebessüm oluşmuştu.

'Şu haline bak. Bir öpücükle anında yelkenleri suya indirdin...'

Defne zihnindeki çok konuşan sesi susturarak "Hiç de değil," diye mırıldandı. "Yok öyle bir şey..." Bu sözleri söyledi ama Noyan'a çok fazla direnemeyeceğinin de farkındaydı. Hele mantıklı açıklamalarla gelirse karşısına, çok da karşı koyamayacağını adı gibi biliyordu.

Salona döndüğünde Noyan'ın çay kupasını uzatıp yerine oturdu. Sessiz sedasız çayını yudumlarken, bir yandan da televizyon izliyormuş gibi yapıyordu. Noyan ise Defne'yi izliyordu göz ucuyla. Beline değen saçlarına hayran gözlerle bakarken, yüreğini dalga dalga kaplayan aşkı bir kez daha farkına vardı. Elindeki kupayı dudaklarına götürüşünü, gözünün önüne gelen saçlarını kulağının

arkasına yerleştirişini, yüzünden geçen ifadeleri aşk dolu gözlerle izlerken, bir an sonra "Nasılsın?" sorusu döküldü dudaklarından.

Defne ise Noyan'ın endişeli bir ifadeyle bakan bakışlarıyla birleştirdi gözlerini. "İyiyim" diye mırıldandı cılız bir sesle.

"Dün çok solgun görünüyordun. Yüzün bembeyazdı..."

Defne bu sözleri duyunca, "Nasıl yani?" dedi anlamaz bakışlarıyla. Fakat sonrasında gözlerini ayırarak "Sen... Sen yoksa..." diye lafları ağzında gevelemeye başladı.

"Evet, odana geldim. Merak içerisindeydim ve haliyle engel olamadım kendime."

Bu sözlerle Defne'nin yüreği yeniden kanat çırpmaya başladı. Noyan'ın büyük bir riske girerek, korkusuzca odasına gelmesi, ister istemez mutlu olmasına sebep oldu. Fakat bu sevincini hiç belli etmedi.

"Neden İzmir'e geldin? Neden mesajıma cevap vermedin? Telefonun niye kapalıydı tüm gün?"

Defne art arda gelen sorularla yüzünü buruşturarak, "Of yeter be!" diye bağırdı. "Neden? Neden? Sana ne! İstediğim yere giderim! Sana mı soracaktım ne yapacağımı?!" Bakışlarını karşısındaki adamın sert bir tavırla bakan gözlerinde dolaştırdıktan sonra, alaycı bir şekilde güldü. "Hem yazdığın o iki kelimeye mesaj mı diyorsun sen? Ben daha çok saçmaladığını düşündüm çünkü. Hayır, bir de karşılık vermemi beklemen gerçekten çok komik..."

Noyan ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Konuşmak, pişmanlığının nedenlerini anlatmak istiyordu, ama Defne'nin tavırları geri adım atmasına sebep oluyordu. Aralarında sanki görünmez duvarlar var gibiydi ve bu duvarları aşmak çok da kolay olmayacak gibi görünüyordu. Yaptığı hatanın farkında olduğu için, çok da kızamıyordu sevdiği kadına. Defne ise kendi tavırlarından kaynaklı şaşkındı. Bir an yüreği heyecanla titreşirken, hiç umulmadık bir anda öfke seline kapılıp gidiyordu. Fakat her ne hissederse hissetsin, sevdiği adamın varlığıyla huzur bulduğu gerçekti.

İki deli âşık gece yarısına kadar hiç konuşmadan film izlediler. Defne esnemeye başlayınca, yorgun bakışlarını Noyan'm üzerinde gezdirmeye başladı. Acaba kalacak mıydı? Yoksa... Diğer ihtimali

aklına getirmek istemedi. Ne olursa olsun gitmesini istemiyordu. O yüzden, "Sana arkadaşımın odasını hazırlayayım," dedi olağan bir ifadeyle. Noyan'ın karşı çıkmaması ise içten içe sevinmesine neden oldu.

Ev arkadaşı Zeynep'in yatağına temiz çarşaflar serdikten sonra tam arkasını dönmüştü ki Noyan'la göz göze geldi. "İyi geceler," dileyip odadan çıkacakken, sevdiği adamın engeliyle karşılaştı.

"Aramıza ördüğün o duvarları, tek tek yıkıp geçeceğim."

Defne, karşılaştığı kararlı bakışlarıyla olduğu yere mıhlanmıştı sanki. Fakat bir an sonra kolunu kurtardı ve hiçbir şey demeden odasına yöneldi. Geceliğini giyip yatağına uzandığında ise yüzünde üzgün bir ifade vardı. "En iyisi uyumak," diye mırıldandı."Uyuyup her şeyi unutmak."

Noyan yatağına uzandıktan sonra ne yapacağın düşünmeye başladı. Defne öylesine kapatmıştı ki kendini, yüreğine ulaşamıyordu. Oysa bir an önce aralarındaki buzları eritmek, yeniden eski neşeli günlerine dönmek istiyordu. Fakat bakışları, Defne'nin duygusuz bir ifadeyle bakan gözlerine değdiğinde, tüm cesaretini yitiriyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Hem de bir an önce. Yoksa gerçekten çıldıracaktı...

Sıkıntılı yüreğiyle yatakta dönerken, Defne'nin yanına gitmemek için zor tutuyordu kendini. Kokusunu, teninin yumuşaklığını o kadar çok özlemişti ki... Bir süre kendiyle mücadele etse de, daha fazla dayanamadı. Defne'nin odasının önüne geldiğinde, aralık duran kapıdan süzülen ışığı gördü. Demek peri kızı da kendisi gibi karanlıkta uyumayı sevmiyordu. Bir benzerlik daha keşfetmenin keyfiyle, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

Sessiz adımlarla yatağın başına geldiğinde yüreği sevgiyle titredi. Defne bacaklarını karnına doğru çekmiş, sanki üşüyormuş gibi kollarıyla bedenini sarmıştı. Bu manzarayı izlerken, içinde büyümekte olan isteğe engel olamadı. Yatağa uzandı ve Defne'yi göğsüne doğru çekti. Büyülenmiş bir halde kendinden geçerken, sevdiği kadının güzel yüzünü incelemeye başladı. "Seni seviyorum peri kızı," diye mırıldandı. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum." Sevdiği kadının uyuduğundan emin, konuşmasına

devam etti. Oysa Defne uyumuyordu. Yatağına uzandıktan sonra, zihnini meşgul eden düşüncelerle gözüne uyku girmemişti. Noyan'ın ayak seslerini duyunca da uyuyormuş gibi yapmıştı. Şimdi ise sevdiği adamın sıcaklığıyla, aşk dolu sözleriyle akışkan hale gelmişti. Noyan'ın kollarında, huzurlu bir ifadeyle kıpırdanırken, bir an sonra sözlerini işitti.

"Benim hassas kalpli sevgilim. Biliyorum seni çok kırdım ama hatamı telafi edeceğim..."

Defne, sevdiği adamı dinlemesi, verdiği tepkinin sebebini öğrenmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama yaşadıkları o sahne her aklına geldiğinde, baştan ayağa saf bir öfkeyle doluyor, tepkilerine hâkim olamıyordu. Zaten yapı itibariyle çabuk parlayan bir insandı ve anlık siniriyle ne hareketlerine, ne de ağzından çıkan cümlelere mani olabiliyordu. Tüm bunları düşünürken, Noyan'ın güven veren varlığı ile yavaş yavaş uyuşmaya başladığını hissetti. Öylesine huzurluydu ki, geri kalan ömrünü bu kollarda geçirebilirdi. Derin bir uykuya yenilirken, en son hissettiği şey saçlarına değen dudaklar oldu...

Sabah gözlerini açtığında, üzgün bir ifadeyle dudaklarını sarkıttı. Noyan yoktu. Acaba gitmiş miydi? Odadan çıkar çıkmaz, acele adımlarla Zeynep'in odasına yöneldi. Yüzüstü yatan Noyan'ı görünce ise, derin bir soluk koyverdi. Neyse ki gitmemişti...

Yüzünde oluşan tebessümle, Noyan'ın kaslı sırtında, omuzlarında, kollarında gezdirmeye başladı arzulu bakışlarını. Sevdiği adamı arkadan bile görüyor olmak, kalp atışlarını hızlandırmak için yeterliydi. Aklında ise, başrollerinde kendilerinin olduğu erotik sahneler dolaşıyordu. O tutku dolu gece... Bedeninde dolaşan dokunuşlar... Aldığı o baş döndürücü zevk... Yanakları alev alırken, gözlerinin önündeki sahneleri yok etmek istercesine silkelendi.

Banyoya doğru yürürken, kendi sözleri yankılanıyordu aklında. 'Bir daha asla dokunmayacaksın bana!' Noyan'ın söylediği bu lafı ciddiye alma ihtimalini düşündü ve yüzü aniden soluverdi. Söylediği sözün tam aksini arzuladığını biliyordu, ama ağzından çıkmıştı bir kere...

Banyodaki işlerini bitirdikten sonra giyindi. Kahvaltılık bir şey-

ler almalıydı. Dolapta abur cuburdan başka bir şey yoktu. Sokağa adımını attığında, tenine değen güneş ışınları ve neşeli kuşların cıvıltılarıyla yüzünde kocaman bir tebessüm oluştu. Henüz sıcaklık çok fazla artmamıştı, ama nem oranı her zamanki gibi olanca yoğunluğuyla kendini belli ediyordu. Her zaman alışveriş yaptığı marketten gerekli malzemeleri aldıktan sonra, köşe başındaki gevrekçiden boyoz almayı da ihmal etmedi.

Eve döndüğünde terden sırılsıklam olmuştu. Malzemeleri mutfağa bıraktıktan sonra hemen duşa girdi. Acele bir duşun ardından bornozuyla odaya girip kurulanmaya başladı. Saçlarını iyice kuruttuktan sonra, üzerindeki bornozu sandalyenin üzerine bıraktı. Fakat tam arkasını dönmüştü ki, çapkın bakışlarıyla kapının önünde durmakta olan Noyan'la göz göze geldi. Bir anlık korkuyla sıçrarken, dudaklarından korku dolu bir nida döküldü. Noyan'ın keyifli bir ifadeyle sırıttığını görünce ise, öfke dolu gözlerle bornozuna uzanıp, hızla üzerine geçirdi.

"Kapı çalma gibi bir adetin yok anlaşılan!"

Noyan, az önce şahit olduğu görsel şölenin etkisi altındaydı hâlâ. Ama elinden geldiğince kendini toparlamaya çalışarak, yüzüne alaycı bir gülümseme kondurdu. Eliyle kapıyı işaret ettikten sonra, "Ardına kadar açık olan kapının nesini çalacağım," dedi keyifli bir tonda. "Hem sanki ilk defa mı çırılçıplak görüyorum seni?"

Defne, Noyan'ın tutkuyla parıldayan gözlerini görünce heyecanlansa da, hiç belli etmedi. Kaşlarını çatarak "Ben genelde odamın kapısı açık giyinirim," dedi. "Ama sen orada durup beni dikizlemek yerine, geldiğini belli edecek bir şeyler yapabilirdin."

Noyan, ağır adımlarla Defne'nin yanına doğru yürüdü. Hemen ardından da elinden tuttuğu gibi kendi bedenine yasladı onu. Peri kızının heyecanla titreşen kirpiklerine bakarken, "Ne yapabilirdim mesela?" diye fısıldadı. "Ya da... Ne yapmamı isterdin?"

Defne, dudaklarının çok yakınında duran dudaklara bakarken, soluklarının hızlandığının farkındaydı. Noyan bu kadar yakınındayken, tüm benliğiyle ona doğru akmaması imkânsızdı. Nitekim beklenti dolu gözlerle, kendisine bakmakta olan adama bakarken, öpülmek için adeta yanıp tutuşuyordu. Aralarındaki cinsel elektrik ise neredeyse elle tutulur vaziyetteydi.

Noyan kollarındaki kızın titrediğinin farkındaydı. O yüzden daha fazla ileri gitmeyerek, Defne'nin alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve "Günaydın peri kızı," diye mırıldandı. Defne'yi bırakıp kapıya doğru yürümeye başladığında, "Kapı açık giyiniyor olmana sevindim," dedi çapkın bir gülümseme eşliğinde. Defne ise arzu ettiği öpücüğü alamamanın hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı ve "Çok edepsizsin!!" diye bağırdı.

"Üzerimde yarattığın etki bu Daphne..."

Defne kendi kendi söylenirken, spor, mini bir elbise geçirdi üzerine. Mutfağa geçtikten sonra ise mükellef bir kahvaltı için kolları sıvadı. İlk olarak fırında mantarlı yumurta hazırlamaya karar verdi. Malzemeleri tezgâhın üzerine dizdikten sonra, fırın tepsilerini çıkarmak için tam eğilmişti ki, arkasından gelen keyifli tondaki sesi duydu.

"Hmmm... Gerçekten muhteşem bir manzara ile karşı karşıyayım..."

Noyan, Defne'nin eğilmesiyle birlikte ortaya çıkan kalçalarından gözlerini ayırdıktan sonra, üzerine yönelen öfkeli bakışlarla iyice keyiflendi.

"Ya sen... Sen..."

Noyan, Defne'nin devam etmesine izin vermeyerek "Evet çok edepsizim," dedi sırıtarak. "Ama senin de benden aşağı kalır yanın yok. Üzerine iki beden küçük gelen, el kadar elbiseyi giydiğin yetmiyormuş gibi, bir de eğiliyorsun. Üstelik beni sinir etmek için, yine saçlarını toplamışsın. Kusura bakma ama sen de çok masum değilsin..."

"İki beden küçük mü?" Defne üzerindeki elbiseye göz gezdirdikten sonra, "Bir kere bu elbise tam bedenime göre!" dedi şımarık bir ifadeyle. Ardından da sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Of lütfen susar mısın? İğneleyici sözlerinle daha da fazla delirtme beni!"

Noyan keyifli bir halde oturduktan sonra, bakışlarını gri ve pembe tonlarının ağırhklı olduğu mutfakta gezdirmeye başladı. "Çok sevimli bir mutfağın var. Cıvıl cıvıl kişiliğini yansıtıyor. Aynı şeyi evin geri kalanı için de söyleyebilirim. Küçük ama oldukça zevkli bir tarzda döşenmiş."

Defne nazik bir şekilde teşekkür ederken, üzerinde dolaşan bakışlarla habire sakarlık yapıyordu. Bir süre sonra Noyan'ın ayaklandığını görünce eli ayağı iyice birbirine karıştı. Noyan, peri kızının arkasına geçti ve kollarını beline sararak, boynuna doğru sokuldu. Defne, bu sıcacık temasla, baştan ayağa ürpermişti. Bir an sonra boynuna değen dudakları hissedince, huzursuz bir şekilde kıpırdanarak "Yapma..." diye mırıldandı.

Noyan, sıcacık öpücüklerini Defne'nin boynuna, omuzlarına art arda bırakırken, elini saçlarına doğru götürdü. Defne saçlarında dolaşan parmakları hissedince, ne olacağını anlamıştı. Nitekim saniyeler sonra saçları özgürlüklerini ilan ettiğinde, Noyan'ın dudaklarından keyifli bir homurtu döküldü.

"Saçlarına bayılıyorum peri kızı..."

Noyan, parmaklarını Defne'nin saçlarında gezdirirken, adeta kendinden geçiyordu. Defne ise arkasını dönüp sevdiği adama sarılmamak için zor tutuyordu kendini. Fakat iç sesi, 'İradeni zayıflatmasına izin verme. Daha özür bile dilemedi. Üstelik hiçbir şey olmamış gibi rahat davranıyor' diyordu. Gerçekten de Noyan, sanki aralarındaki o tatsız mesele hiç yaşanmamış gibi rahat tavırlar içerisindeydi. Ne bir açıklama yapma ihtiyacı duyuyordu, ne de gönlünü almak için bir girişimde bulunuyordu.

"Şey... Tepsiyi fırına atmam lazım..."

Noyan, avucundaki ipeksi saçları bıraktıktan sonra, Defne'ye geçmesi için izin verdi. Bir süre sonra ise kahvaltı masasına oturdular. Noyan, sevdiği kadının içinde bulunduğu ikilemin farkındaydı. Peri kızının kişiliği adeta ikiye bölünmüş gibiydi. Bir tarafı hâlâ âşık bir kadınken, diğer tarafı öfkeli, kırgın, cevap bekleyen bir kadındı. Üstelik içinde bulunduğu bu duruma hak veriyordu da. Çünkü bir türlü yüreğindekileri dökme noktasına gelememişti. Öylesine hassas bir konuydu ki bu, ağzından yanlış bir şey çıkmasından, Defne'yi daha da çok kırmaktan korkuyordu.

Sessiz geçen kahvaltıdan sonra ise artık zamanı geldiğini düşündü. Defne'nin eline uzandığında, "Çok özür dilerim," dedi içten bir sesle. "O gecenin tam anlamıyla kusursuz olmasını istiyordum, ama yaptığım hayvanlıkla her şeyi mahvettim. Ama bundan da öte, sevgi dolu kalbini kırdım..."

Defne sakin bir ifadeyle sevdiği adamı dinlese de, aslında içinde fırtınalar kopuyordu. Kafasındaki soruları sormak istiyordu, ama içinden bir ses önce dinlemesi gerektiğini söylüyordu.

"Ben... Ben o gece çok şaşırdım, çünkü beklemediğim bir şeyle karşılaştım..."

Defne, bu sözü duyunca aniden öfkelendi. "Ne bekliyordun? Ne geçiyordu aklından?" Lafını bitirdikten sonra ise bir hışımla ayağa fırladı. Fakat Noyan da aynı anda ayağa kalkmış ve sevdiği kadının koluna yapışmıştı.

"Nereye gidiyorsun? Daha söyleyeceklerim bitmedi..."

Defne bileğini kavrayan alev gibi elden kurtulmaya çalışırken yine bambaşka biri olmuştu. "Bu konuşmanın sonu kötü bitecek, farkında değil misin?"

Noyan kızgın bir ifadeyle Defne'yi koltuğa oturttuktan sonra, "O gece gitmene izin verdim, ama şimdi hiçbir yere gidemezsin," dedi parmağını sallayarak. "Uslu bir kız olup, söyleyeceğim her şeyi harfi harfine dinleyeceksin..." Defne'nin sözlerine karşı çıkmadığını görünce kaldığı yerden devam etti.

"Evet şaşırdım çünkü öncesinde bakire olduğunu söylememiştin. Üstelik beni hiç uyarmadın ya da engellemeye çalışmadın. Bu sebeplerden dolayıydı şaşırmam. Aklına asla başka şeyler gelmesin..."

Defne kendisini savunma ihtiyacı içerisinde "Ama hiç sormadın ki?" dedi. "Nasıl diyecektim? Hem... Hem ben de seni istiyordum, neden engelleyeyim ki?"

Bu sözler üzerine, Noyan'ın yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluştu. Elini Defne'nin yanağına doğru götürdükten sonra "Sormadım tabii ki" dedi. "Çünkü bakireliğin değildi benim gözümde önemli olan. Tertemiz, sevgi dolu kalbin, bana olan ilgin, hissettiğin aşktı. "Bakışlarını, Defne'nin heyecanla parlayan gözlerine dikti. "Benim için önemli olan tek şey sensin."

Defne bu sözlerle yelkenleri çoktan suya indirmişti. Fakat bir süre sonra toparlanarak, "Peki neden sorduğum soruya cevap veremedin? dedi. "Neden o şekilde tepkisiz kaldın? Bakire olduğumu bilseydin, sevişmeyecek miydin benimle?"

Bu soruyu duyunca Noyan'ın suratı allak bullak oldu. Defne'yi kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. Saçlarına, yanağına art arda öpücükler kondurdu. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı pişmanlık dolu bir sesle. "O kadar üzgünüm ki... Bir türlü kendime gelemiyorum yüreğimdeki vicdan azabıyla. Lütfen söyle. Canını çok yaktım mı?"

Noyan geriye doğru çekildikten sonra, Defne'nin kaçırdığı gözlerine odakladı bakışlarını. İki eliyle, sevdiği kadının yüzünü kavrayarak, "Lütfen gözlerimin içine bak," dedi. "Cevap ver bana..."

"İlk başta canım çok acıdı. Ama sonrasında geçti, merak etme."

Noyan tüm benliğiyle sevdiği kadına sarıldıktan sonra "Affet beni," dedi. "Hayatta en son isteyeceğim şey seni incitmektir. Canının ne kadar yandığını tahmin edebiliyorum ve sen affetsen dahi ben kendimi affedemeyeceğim."

"Peki durumu bilseydin yine de..."

Noyan hemen lafa girerek, "Bilseydim, emin ol tüm kalbimle yine isterdim sana sahip olmayı," dedi. "Fakat ileri gitmek istemediğini söyleseydin, saygı duyardım sana. Israr etmez, zorlamazdım. Her şeyden öte eğer bilseydim çok daha dikkatli olurdum. Elimden geldiğince canını yakmamaya çalışır, o anı en sıkıntısız şekilde atlatmanı sağlardım. Fakat ben ne yaptım... Tıpkı bir hayvan gibi davrandım. Aceleci, sert ve kabaydım. Benim olmak istemen öyle coşkuyla doldurdu ki içimi, güzelliğinde âdeta kayboldum. Fakat gerçekleri fark edince... Canını ne kadar çok yakmış olabileceğimi anlayınca... Mahvoldum peri kızı."

Defne rahatlamış bir ifadeyle Noyan'a sokuldu. "Ama çok kırdın beni. Ne olursa olsun sessiz kalmamalıydın. Öyle şeyler düşündüm ki, perişan oldum çektiğim acıyla. Benden soğuyacağına, uzaklaşacağına inandım. Ve daha neler neler..."

Noyan, sevdiği kadını içine sokmak ister gibi sardıktan sonra "O kadar sarsıldım ki, uzun bir müddet toparlayamadım kendimi," dedi. "Daha önce yaşamadığım bir şeydi bu. İçinde bulunduğum suçluluk duygusundan kurtulamadım. Ama şunu asla unutma. Sen benim vazgeçilmezimsin. Ne yaşarsak yaşayalım, bunu bir an olsun aklından çıkarma. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Söz verdiğim gibi sadece sen ve ben olacağız."

Duyduğu açıklamalar, Noyan'ın sevgi dolu sözleri, Defne'nin yaşamış olduğu tüm sıkıntıyı, dökmüş olduğu tüm gözyaşlarını silip süpürmüştü bile. Yüreği güneşli bir bahar günü gibi pırıl pırıldı. Ağaçlar çiçek açmış, renk renk kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

"Seni çok seviyorum Daphne. Bir daha asla incitmeyeceğim o güzel kalbini. Ve... Sen ne zaman istersen, o zaman dokunacağım tenine. Ne zaman kendini hazır hissedersen. Yeniden..."

Defne, duyduğu son sözler üzerine hayal kırıklığı yaşasa da, bu durumu belli etmemeye çalıştı. Tahmin etmişti. Noyan'ın geri adım atacağını, söylediği o sözü ciddiye alacağını tahmin etmişti.

İki sevgili, birbirlerini aşkla sarmaladıktan sonra Noyan, "O zaman söyle bakalım," dedi keyifli bir tonda. "Bugün ne yapmak istersin?"

Defne bir süre bu sorunun cevabını düşündü, ama aklına bir şey gelmedi. Noyan ise "Ufak bir kaçamak yapmaya ne dersin?" diye sordu heyecanlı bir ses tonuyla. "Marmaris'te çok sevdiğim bir mekân var. Birkaç günlüğüne gitmeye ne dersin?"

Defne şaşkın gözleriyle Noyan'a bakarken, "Ama... Nasıl olacak ki?" diye mırıldandı. Bir yandan da ablası geliyordu aklına. Cuma günü seans için İzmir'e gelecekti ve muhakkak onunla birlikte geri dönmesini isteyecekti. Bir süre düşündükten sonra "Fakat cuma günü dönmüş olmamız lazım," dedi kararsız gözlerle.

"Tamam, ne zaman istersen döneriz. Eğer bu akşam orada olursak, iki koca günümüz olacak. Eminim gideceğimiz yere bayılacaksın. Bu kısa süreli kaçamak, ikimize de çok iyi gelecek..."

ŞEYTANİ DÜŞÜNCELER

Her şeyin yoluna girmesinin ardından, iki sevgili, masayı toplayıp mutfağa geçtiler. Bir yandan birbirleriyle uğraşırlarken, Defne'nin telefonuna gelen mesajın sesiyle dikkat kesildiler. Defne meraklı bir ifadeyle telefonu eline aldığında, Ece'den gelmekte olan WhatsApp bildirimlerini gördü. Art arda gelen fotoğraflar yüklendikten sonra, suratında memnuniyetsiz bir ifade oluştu.

"Aferin sana Metin!"

Gelen fotoğraflar, popüler bir gazetenin magazin ekinden çekilmişti. Görüntü çok net olmasa da, her şey açık seçik belli oluyordu. Metin ve esmer bir hatun sarmaş dolaş bir halde bardan çıkıyorlardı. Dikkatli baktığında, Metin'in oldukça alkollü olduğunu fark etti.

"Pabucumun Romeo'su. Zaten asıl böylelerinden korkmak lazım. İyi ki aklımı çelmesine izin vermemişim..."

Defne, Ece'nin yazdığı öfke dolu cümleleri okurken, yanı başında beliren Noyan'ın sesini duydu.

"Kötü bir şey mi oldu Daphne? Suratın düştü aniden..."

Noyan, kendisine uzatılan telefonu aldıktan sonra, ekranda gördüklerini inceledi sessizce. Sonrasında ise, "Hiç şaşırmadım..." dedi bilmiş bir ses tonuyla. "Asıl şaşırdığım senin bu habere şaşırmış olman. Ne bekliyordunuz ki? Adamın Ankara'ya dönüp keşiş hayatı mı yaşayacağını sanıyordunuz? Üstelik bu kadar göz önünde ve popülerken? Gerçekten çok safsınız Daphne..."

Defne gergin bir tavırla Noyan'ın elindeki telefonu aldı. "Of!! Hep de biz safız zaten. Tabii ki şaşırdım, çünkü bu kadar çabuk beklemiyordum. Daha geçen hafta Ece'ye aşk dolu methiyeler dü-

zerken, hemen ertesinde başka bir ilişkiye yelken açması berbat geliyor bana. Ama tabii siz erkekler için gayet olağan şeyler bunlar, değil mi?"

Noyan bu sözler üzerine babacan bir ifadeyle gülümsedi. "Sen de Ece de tertemiz, iyi niyetli kızlarsınız. Erkekleri anlayamamanıza hiç şaşırmıyorum. Mesela bu habere baktığında aklına ilk gelen şey, Metin'in o kadınla ciddi anlamda bir ilişki yaşadığı oldu. Fakat bana göre durum hiç de böyle değil."

Defne can sıkıntısıyla ofladıktan sonra "Neyse, ben Ece'yi arayayım," dedi. Arkadaşının sinirli ses tonunu duymak ise onu hiç şaşırtmadı.

"Gördün değil mi çakma Romeo'nun marifetlerini? Hay Allahım, sabah sabah cinlerim tepeme çıktı. Yok efendim göklerin parıldayan yıldızıymışım da, gecesini aydmlatıyormuşum da. Adi yalancı, pislik herif!!"

"Evet, gördüm ve sana hak veriyorum, ama yine de bu kadar çok öfkelenmene anlam veremiyorum. Sonuçta Metin'in sana dair tüm çabalarını geri püskürttün. Peki neden yaptın tüm bunları? Çünkü Tunç'u seviyorsun. E şimdi bu öfkenin sebebi ne?"

Defne lafını bitirdiğinde, Ece'nin sessizliği ile karşılaştı. Yeniden lafa girerek "Orada mısın?" diye sordu.

"Evet, buradayım. Söylediğin gibi ağır bir tepki vermiyorum. Sadece... Sadece Metin'in ikiyüzlülüğüne kızıyorum. Özellikle ayrılırken sarf ettiği cümleleri, sergilediği tavırları göz önünde bulundurunca... Biliyorsun her şeyi anlattım sana."

Defne arkadaşına yerden göğe kadar hak veriyordu, ama sonuçta bahsettikleri kişi Metin'di. Metin iyi bir oyuncu olmasının yanı sıra, gece hayatıyla da adından bahsettirirdi. "Ciddi bir ilişki olduğunu düşünmüyorum ki, Metin'in gerçek anlamda bir ilişki yaşadığına henüz şahit olmuş değilim..."

"Aman bana ne! İsterse ciddi olsun! Gitsin evlensin o kadınla. Beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Yeter ki bir daha çıkmasın karşıma. Riyakârlığıyla daha fazla midemi bulandırmasın..."

Ece, arkadaşının kendisini sakinleştirmek için sarf ettiği cümleleri dinledikten sonra, "Of neyse, kapatıyorum ben!" dedi ke-

yifsiz bir ses tonuyla. "Hazırlanmam lazım, Tunç her an gelebilir..." Telefonu kapattıktan sonra hemen giyinme bölümüne geçti. Kolyenin bulunduğu floral kutuyu açtıktan sonra, ay taşı kolyeyi eline aldı. Kolyenin sedefi andıran taşına, üzerindeki ay ve yıldız işlemelerine bakarken dalgın gözlerle, zihninde Metin'in sözleri yankılanıyordu tüm canlılığıyla.

"Yalancı! Sen berbat bir yalancısın Metin Karadağ..."

Ece bir hışımla kutuyu fırlattıktan sonra, banyoya yöneldi. Kararsız bir ifadeyle elindeki kolyeye, sonrasında da çöp tenekesine baktı. Fakat Metin'in sözleri yeniden gelince aklına, daha fazla düşünmeden ay taşı kolyeyi çöpe attı. Odaya döndüğünde, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hafifleyeceğini sanıyordu, ama tam tersi oldu. Güçlü bir el yüreğini sıkıyormuşçasına rahatsız hissediyordu onu. Fakat bu durumu umursamamaya çalışarak hazırlanmaya başladı. Tunç gelecekti ve birlikte her zaman takıldıkları plaja gidip, akşama kadar keyifli vakit geçireceklerdi. Fakat bir müddet sonra odadan çıkacakken aniden durdu. Eğer o kolyeyi çöpten alıp yerine koymazsa, akşam geldiğinde bulamayacağım biliyordu. Çünkü birazdan evin temizlik işlerinden sorumlu kadın odaya girer ve çöp adına hiçbir şey bırakmazdı. Bir adım daha attı, ama içinden bir ses kolyeyi yerine koyması gerektiğini söylüyordu. Bir süre daha kendisiyle mücadele etmeye çalışsa da, en sonunda dayanamayarak banyoya gitti. Kolyeyi çöp tenekesinden çıkardıktan sonra iyice sildi ve yerine koydu. Yüreğini sıkıştıran o berbat duygu ise çoktan kaybolup gitmişti. Neden kendini böylesine rahatsız hissetmişti bilmiyordu, ama çok da kurcalamak işine gelmedi. Belki de yüzleşmekten korktuğu şeylerdi, yüreğine ayna tutmak istememesinin sebebi...

Tunç'un arabasına bindiğinde, üzerinde dolaşan beğeni dolu bakışlar, az önceki hiddetini unutturmuştu bile. Tunç ise Ece'nin dudaklarına arzu dolu bir öpücük bırakırken, "Bugün seni bizim eve götüreceğim," dedi. "Annemler gelecek haftaya kadar yoklar. Biraz baş başa oluruz, ne dersin?"

"Tamam derim..."

Tunç bu cevabı alınca, gazı iyice kökledi. Artık dayanacak gücü

de, isteği de kalmamıştı. Bu âşık adam rolleri, dudaklarından dökülen anlamsız sevgi sözcükleri, iyiden iyiye sinirlerini bozmaya başlamıştı. Belki de ilk defa bir kızı yatağa atmak için bu kadar çok uğraşıyordu. Ve başaramadıkça daha da hırslanıyordu. Fakat ne olursa olsun amacına ulaşacaktı. Bu baş döndürücü güzelliğin tadına bakmadan, yazı asla sonlandıramazdı...

Nihayet eve vardıklarında, palmiye ve hurma ağaçlarının çepeçevre sardığı havuzun başına geldiler. Ece üzerindeki kırmızı, ipli bikiniyle şezlonga uzandı. Güneş kremini çantasından çıkardığında, Tunç'la göz göze geldi.

"Sürmemi ister misin?"

Ece kafasını salladıktan sonra yüzüstü uzandı. Teninin üzerinde dolaşan parmakları hissedince, sabah yaşamış olduğu tüm gerginliğin, üzerinden aklp gittiğini hissetti. Tunç ise güneş kremini sürmekten çok, sanki okşuyor gibiydi Ece'yi. Omuzlarına ara ara öpücükler bırakırken, "Hoşuna gidiyor mu bebeğim?" diye sordu.

Hoşuna gidiyordu Ece'nin. Hatta o kadar çok hoşuna gidiyordu ki, bacaklarında gezinen erotik dokunuşlarla tepeden tırnağa arzuyla doluyordu. Gözleri kapalı bir halde kafasını sallarken, "Hem de çok..." diye mırıldandı.

Bu sözü duyunca, Tunç'un yüzünde şeytani bir gülümseme oluştu. Doğru yoldaydı. Ece'nin dolgun kalçalarına doğru götürürken ellerini, baştan ayağa saf bir şehvet duygusuyla doldu. Ağırlığının bir kısmını kızın üzerine verirken, boynuna doğru sokuldu. "Muhteşem bir vücudun var. Beni nasıl büyülediğini bir bilsen..."

Ece bu sözleri dinlerken uyuşmuş gibiydi. Fakat bir an sonra kalçalarına değen sertliği hissedince, huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Sırtüstü dönmek için hareketlenirken, "Çok susadım," dedi bozuntuya vermeyerek. "Hava o kadar sıcak ki. Dilim damağım kurudu resmen..."

Ece uzandığı yerde toparlanırken, Tunç'un yüzünden geçen kızgın ifadeyi görür gibi oldu. Fakat sonrasında karşılaştığı gülümsemeyle yüreğine su serpildi. Tunç yeni bir bahane ile karşılaşmış olmaktan ötürü, son derece sinirliydi. Eve doğru yürürken "Eninde sonunda pes edeceksin Ece," diye mırıldandı. "Benim olmadan asla bırakmam seni..."

Ece havuzun üzerindeki ışıltılara bakarken, içsel bir hesaplaşma içerisindeydi. Tunç'u seviyordu, hatta sevmenin de ötesinde tüm kalbiyle âşıktı. Geçen yazdan kalma bir sevdaydı tutulduğu. Tunç'un aşkına sahip olmayı her şeyden çok istemişti. İsteğine kavuşmuştu ve Tunç'un da en az kendisi kadar sevdiğine inanıyordu. Fakat iş cinselliğe gelince, kafasındaki soru işaretlerinden kurtulamıyordu. Çevresindeki birçok kız çok daha erken yaşlarda yaşamışken bu duyguları, kendisi cesaret edememişti. Nitekim cesaret etmesine sebep olacak bir erkek de çıkmamıştı ya karşısına... Fakat Tunç'un son noktaya kadar gitmek istediğinin farkındaydı. Kendisi de arzuluyordu sevdiği erkeği ama sonrasında pişman olmaktan, yaşadıklarının yükünü kaldıramayacak olmaktan korkuyordu.

Tunç geldiğinde, neşeli bir gülümseme kondurdu yüzüne. Sonrasında da keyifli bir sohbet eşliğinde içeceklerini yudumlamaya başladılar. Bir süre sonra konu döndü dolaştı Tunç'un doğum günü partisine geldi.

"Muhteşem bir doğum günü partisi planlıyorum bebeğim. İstanbul, Ankara ve tabii ki İzmir'deki tüm arkadaşlarım gelecek ve bayağı kalabalık olacak. Hatta ünlü bir grubu da çağırmayı düşünüyorum partime..."

Tunç en âşık ifadesini takındıktan sonra, gözlerini Ece'nin heyecanla parıldayan gözlerine dikti. "Arkadaşlarımın da sevdiğim kızı tanımasını istiyorum. Beni böylesine bir aşkın pençesine düşüren güzelliği herkes görsün."

Ece, büyülenmiş gözlerle sevdiği adama bakarken, "Ben de çok isterim sevdiğin insanlarla tanışmayı," dedi.

Bir an sonra Tunç'un "Aslında bu partiyle, ilişkimizi bir bakıma resmiyete dökmüş olacağız," dediğini duyunca ise, kalbi yoğun bir tempoyla çarpmaya başladı.

Tunç doğru cümleleri kurduğunun farkında, Ece'ye iyice sokuldu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi herkesin görmesini istiyorum. Kalbimin bundan sonra sadece sana ait olduğunu herkes bilsin. Ve senden asla vazgeçemeyeceğimi..."

Ece bu sözlerin etkisini henüz atlatamamışken, dudaklarına değen dudaklarla tam anlamıyla hipnotize oldu. Tunç öylesine nazik,

öylesine şefkatle öpüyordu ki, etkilenmemek imkânsızdı. Nitekim kollarını istekle dolarken sevdiği adamın boynuna, öpücüklerini daha da derinleştirdi kalbinden taşan coşkuyla. Seviyor ve seviliyordu. Bundan öte hiçbir şey yoktu.

Sevdiği adamın dudaklarım, dudaklarının her köşesinde hissederken, yine o tamdık istek sarmaya başladı tüm benliğini. Bedeninin her köşesi arzu içerisinde kıvranıyor, sevdiği adamın dokunuşları için yanıp tutuşuyordu. Bir süre sonra göğsünü kavrayan eli hissedince, yüreği heyecan içerisinde hopladı.

"Seni seviyorum Ece. Hayatım boyunca hissetmediğim duyguları hissettiriyorsun bana."

Tunç, ağırlığını yavaş yavaş Ece'nin üzerine verirken, iyice sabırsızlandığım hissetti. Tek istediği, Ece'yi odaya çıkarmak ve teninde kaybolmaktı. Hem de bir an önce... Erotik dokunuşlarını Ece'nin göğüslerinde, karnında, bacaklarında dolaştırırken, öpücüklerinden bir an olsun mahrum bırakmıyordu kollarının arasındaki kızı. Ece ise bu dokunuşlarla neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Tunç'u istediğinin farkındaydı ama bir adım ötesinden sonra artık geri dönüş olamazdı. Fakat bir an sonra kadınlığındaki dokunuşları hissedince, zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Ellerini sevdiği adamın omuzlarına dayadı ve yavaşça itti.

"Ne olur dur artık..."

Tunç ise bu sözleri hiç duymamış gibi yapmayı tercih etti. Ece'nin dudaklarını hapsederken, üzerindeki baskısını daha da artırdı. Ece zirveye çıkmış kalp atışlarıyla dudaklarını birbirinden ayırdı ve "Dur diyorum sana!" dedi soluk soluğa.

Tunç, gördüğü bu tavır karşısında saf bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Çenesi seğirmeye başlamış, bakışları sertleşmişti. İçindeki şeytan, Ece'ye zorla sahip olmasını söylese de, bu düşünceyi hızla kafasından atmaya çalıştı. "Neden?" diye bağırdı dik bakışlarıyla. "Neden devam etmemi istemiyorsun? Sevmiyor musun beni? İstemiyor musun?"

Ece, sevdiği adamın öfkeyle çarpılmış yüzüne bakarken ağlamaklıydı. "Hayır tabii ki. Seni tüm kalbimle seviyorum ama..."

"Ama ne! Bıktım artık senin bu anlamsız çekingenliklerinden. Yetti artık..."

Tunç yerinden kalkıp sinirli el kol hareketleriyle havuz başında volta atarken, içten içe yeminler ediyordu. 'Göreceksin sen Ece. Eninde sonunda teslim olacaksın bana. Ya kendi rızanla, ya da... Zorla.'

Ece telaşlı bir halde şezlongdan kalktı ve Tunç'un yanına gitti. Yalvaran gözlerle bakarken, "Beni yanlış anlıyorsun," dedi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi bilmene rağmen, canımı acıtacak cümleler kurmaktan çekinmiyorsun. Oysa ben sadece hazır hissetmiyorum kendimi. Ve..." Gözlerine dolan yaşları yok saymaya çalıştı. "Ve bunu anlayışla karşılamanı bekliyorum..."

Tunç öfkeyle homurdandıktan sonra, eve doğru yürümeye başladı. Ece ise hayal kırıklığı içerisinde eşyalarını toplarken, kendi kendine söyleniyordu. Tunç'un evine gelmeyecek, işlerin bu noktaya varmasına izin vermeyecekti. Üzgün gözlerle eve girdiğinde Tunç'la göz göze geldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve tabii ki."

"Saçmalama. Ne demek eve gidiyorum..."

Ece'nin daha fazla konuşacak hali yoktu. Hızlı adımlarla kapıya yönelirken gözleri dolu doluydu. Tunç çarpan kapının sesini duyunca, "Bulunmaz Hint kumaşı sanki," dedi homurdanarak. "Yatağıma girmek için sıraya girecek yığınla kız varken, oturmuş senin saçma sapan nazlarını çekiyorum..."

Tunç havuz başına döndükten sonra Su'nun numarasına dokundu. Karşı taraftan gelen bir hayli neşeli sesi duyunca ise, sinirlerinin yavaş yavaş gevşediğini hissetti. Bir süre karşısındaki kıza kur yaptıktan sonra "Hadi bana gel," dedi keyifli bir tonda. "Çok özledim seni ve o güzel tenini..." Telefonu kapattıktan sonra, rahat bir ifadeyle şezlonga uzandı ve "Şimdilik elimden kurtuldun Ece," diye mırıldandı şeytani bakışlarıyla. "Ama bu yaptığının acısını çok kötü çıkaracağım senden..."

HUYSUZ VE TATLI CADI

Defne, ellerindeki mağaza paketleriyle eve girdiğinde, aceleci adımlarla odasına yürüdü. Yazlık eşyalarının büyük çoğunluğu Çeşme'de olduğu için, kahvaltıdan sonra alışveriş merkezine gitmişlerdi. Bu iki günlük tatilde kendisine yetecek kadar eşya aldıktan sonra, Noyan onu eve bırakmış ve yarım saat içerisinde hazır olmasını söylemişti.

Valizine eşyalarını yerleştirdikten sonra saatine baktı, ama duş alacak vakti kalmamıştı. O yüzden sadece üzerini değiştirmekle yetindi. Yolda rahat edebileceği kumaş, beyaz bir şort ve geniş yakalı, lila bir bluz giydikten sonra hazırdı. Geriye bir tek Noyan'ın gelmesi kalmıştı. Nitekim dakikalar sonra çalan telefonun sesiyle hemen evden çıktı. Asansörden indiği sırada ise Noyan'la göz göze geldi.

"Aaa, arabadasındır diye düşünmüştüm," dedi valizine uzanan Noyan'a gülümserken.

"Valizin ağırdır diye düşündüm. Nitekim yanılmamışım da. Bir aylık eşya var herhalde bunun içinde..."

Defne, Noyan'ın neşeli kahkahalarını duyunca, "Siz erkeklerin asla anlayamayacağı şeyler var o valizde," dedi burnundan kıl aldırmaz bir tavırla. "Hem iki gün deyip geçme. Bunun sabahı, öğleni, akşamı var. Sabah giydiğimi öğlen giyecek değilim herhalde..."

Noyan, valizi beyaz jeep'inin bagajına yerleştirirken, "Haklısın tabii," dedi sırıtarak. "Saat başı kıyafet yenilemen lazım. Yoksa incilerin dökülür, değil mi?

"Of çok konuşup, sinir etme beni istersen. Her zamanki gibi

dilin hiç durmuyor. Umarım tatilde de bu gıcıklıklarına devam etmezsin."

Noyan, keyifli bir şekilde Defne'nin yamna yerleşti. Hayran bakışları ise sevdiği kadının yaramaz bir çocuğu andıran ifadesinde geziniyordu. Her şeyi seviyordu Defne'yle. Beraber vakit geçirmeyi, gülmeyi, eğlenmeyi, didişmeyi, tartışmayı... Hayata dair ne varsa her şeyi. O an bir kere daha emin oldu. Hayatının sonuna kadar yanında olmasını istediği kadın Defne'ydi. Peri kızına sahip olabilmesi için savaşması gerekiyorsa da, hiç çekinmeden savaşacak, tüm engelleri aşacaktı. Bu saatten sonra onsuz bir hayat düşünebilmesi mümkün değildi. Sevdiği kadının eline uzanıp, aşk dolu bir ifadeyle öptükten sonra, "Gerçekten istemiyorsan devam etmem," dedi. "Uslu uslu otururum yanında..."

Defne bu sözleri duyunca, bir an için ikilemde kaldı. Aslında dilindeki ve gönlündeki apayrıydı. Çünkü her ne kadar şikâyet ediyor gibi görünse de, Noyan'ın muziplikleri hoşuna gidiyordu. Bozuntuya vermeyerek "Neyse, boşverelim şimdi bunları," dedi. "Hem bir an önce yola koyulalım bence. Yoksa çok geç kalacağız..."

Noyan, Defne'nin lafı çevirdiğini anlayınca, "Ben mesajı aldım," dedi keyifli bir tonda. "Anladığım kadarıyla yaramaz hallerimi daha çok seviyorsun..." Defne'nin yüzündeki tatlı gülümsemeyi görünce, "Ben de senin cadı hallerini sevdiğime göre, sorun yok o zaman," dedi çapkın bir şekilde göz kırparak.

Yola koyulduklarında saat beşe geliyordu ve önlerinde üç yüz kilometreden fazla yol vardı. Fakat iki âşık, birlikte olmaktan dolayı oldukça mutluydular. Yol boyunca bol bol sohbet ettiler ve gülüştüler. Trafik çok yoğun değildi, ama bazı noktalarda yol yapımı olduğu için, kimi zaman hızlarını oldukça düşürmek zorunda kaldılar.

Marmaris yoluna girdiklerinde Defne keyifle cıvıldamaya başladı. "Şu yeşilliğe bak!" dedi heyecanlı gözlerle Noyan'a dönerken. "Manzaraya hayran kaldım." Defne günlük ve çam ağaçlarıyla çevrili yoldan ayırdıktan sonra gözlerini "Biliyor musun?" dedi. "Marmaris'e ilk defa gidiyorum. Daha önce hiç görmemiştim bu bölgeyi."

Noyan sıcacık bir ifadeyle gülümsedi. "İlklerini benimle yaşaman çok hoşuma gidiyor. Birlikte daha çok şeyler yaşayacağız Daphnem." Geçtikleri bölgeyi işaret ederek "Bak burada çok güzel bir at çiftliği var," diye devam etti. "İstersen gelip at safari yapabiliriz. Çok eğlenceli oluyor. Atlarla ormanın içinden geçiyorsun, dereye giriyorsun..."

Defne bu öneriyi duyunca, heyecanla atıldı. "Çok isterim. Mutlaka gelmeliyiz. İstanbul'dayken sık sık atlı spor kulübüne giderdim. En sevdiğim şeylerden biridir ata binmek..."

"Ortak bir yönümüz daha çıktı Daphne. Ben de çok severim ata binmeyi. Hatta bu konuda profesyonel olduğumu söyleyebilirim..."

Defne kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdıktan sonra "Seni at üzerinde hayal edemiyorum," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Çok seksi gerçekten de..." Ağzından istemsizce dökülen sözleri işitince, "Şey... Yani eminim çok iyi kullamyorsundur," diye lafı çevirmeye çalıştı. Fakat Noyan'ın keyifli kahkahalarıyla, yanakları kızarmaya başlamışn bile.

"Demek beni seksi buluyorsun. Buna çok sevindiğimi itiraf etmeliyim. Gururum okşandı..."

Defne bakışlarını Noyan'ın üzerine odakladıktan sonra, "Evet canım, çok seksi buluyorum," dedi, dalga geçercesine bir ifadeyle. "Kaslı omuzların, dilim dilim baklavaların, heybetli vücudun. Hepsi çok güzel gerçekten..." Lafını bitirdikten sonra kıkırdamaya başladı. Aslında Noyan'ı seksi bulduğu doğruydu, ama utandığı için işi dalgaya almak daha kolayına gelmişti.

"Hepsi senin Daphnem. Sadece sana ait. Dilediğin gibi sevip, okşayabilirsin..." Defne'nin kocaman açılmış gözlerini görünce, kahkahalarla gülmeye başladı...

Marmaris'e geldiklerinde güneş çoktan batmıştı. Defne acıktığını söyleyince, Noyan doğrudan marinaya sürdü. Denize nazır restoranlardan birine oturduktan sonra, karınlarını doyurdular. Yemekleri bittiğinde Defne, "Biraz yürüyüş yapalım mı?" diye sordu. "Oturmaktan yoruldum resmen..."

Restorandan çıktıktan sonra Marina yolu boyunca yürümeye

başladılar. Defne başını Noyan'ın omzuna dayarken, "Ne kadar kalabalık..." dedi. Gerçekten de yürüdükleri yol inanılmaz kalabalıktı. Oldukça şık giyinmiş genç kızlar ve delikanlılar barlar sokağına doğru ilerlerken, kimileri de tıklım tıklım dolu restoranlarda oturacak yer arıyorlardı. Defne yoğun nemden nefes alamadığını hissedince, "Gidelim mi artık?" diye sordu. Gidecekleri otel Hisarönü mevkiindeydi ve daha uzun bir yolları vardı. Yeniden arabaya bindiklerinde, Defne yemeğin de etkisiyle iyice ağırlaştığını hissetti. Bir süre sonra gözlerinin kapanmasına engel olamadı.

"Daphnem... Güzelim hadi uyan..."

Defne yanağındaki dokunuşlarla gözlerini araladığında, bir an için nerede olduğunu algılayamadı. Sevdiği adamın gülümseyen yüzünü çok yakınında görünce, "Ne oldu? Neredeyiz?" diye sordu şaşkın şaşkın."

"Otele geldik. "

Defne oturduğu yerde dikleştikten sonra kafasını salladı hızlı hızlı. Arabadan indikten sonra Noyan'ın koluna girdi ve kalacakları villaya geçtiler. İçeri adımını attığında Defne'nin yüzünde hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade oluştu. Gri ve beyaz tonlarının ağırlıklı olduğu villada salon, yemek odası, mutfak, sauna, hatta hamam bile vardı. Salondaki siyah, kuyruklu piyanodan ayırdıktan sonra gözlerini, "İki gün için biraz fazla olmamış mı?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

"Yoksa beğenmedin mi?"

"Hayır, tam aksine bayıldım. Ama bu kadar geniş bir yerde kalacağımızı düşünmüyordum..."

Noyan memnun bir şekilde gülümsedikten sonra, "Hadi bahçeye çıkalım," dedi. "Asıl manzarayı görünce hayran kalacaksın..."

İki sevgili, daire şeklindeki havuzun yanından geçtikten sonra, ayaklarının altındaki muhteşem koy manzarasını izlemeye başladılar. Defne gördüğü etkileyici manzara üzerine "Muhteşem bir yer burası," diye cıvıldadı. "Tek kelimeyle bayıldım." Ardından da Noyan'ın boynuna atılarak, "İyi ki geldik," dedi. "Çok teşekkür ederim..."

Noyan, sevdiği kadını göğsüne bastırdı. "Beğenmene çok se-

vindim. Seni böyle mutlu gördüğümde, ben de çok mutlu oluyorum. Ve... Bu iki günü en güzel şekilde geçirmeni istiyorum."

Defne, âşık olduğu adama iyice sokulduktan sonra, manzarayı izlemeye başladı yeniden. Yüreği, geçirecekleri iki günün hayaliyle kıpır kıpırdı. Yeniden villaya girdiklerinde, "Banyoya girsem iyi olacak..." dedi.

Noyan sanki bu sözü bekliyormuş gibi atılarak, "O zaman izin verirsen seni kendi ellerimle yıkayacağım," dedi.

Bu sözü duyunca Defne'nin yüreği heyecan içerisinde hopladı. "Nasıl yani?" diye sordu kekeleyerek.

Noyan ise Defne'nin şaşkın gözlerine bakarken, iyice keyiflendiğini hissetti. "Basbayağı tabii ki," dedi, sanki her gün sevdiği kadını yıkıyormuşçasına olağan bir ifadeyle. "Jakuziyi dolduracağım. Seni kollarımın arasına aldıktan sonra da güzelce yıkayacağım." Defne'nin tereddütlü ifadesini görünce, "Merak etme, sadece yıkayacağım," diye ekledi, kendinden emin bir gülüşle. "Başka bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsin, ki sabahki konuşmamızı hatırlıyorsundur zaten."

Defne her şeyi hatırlıyordu, ama Noyan'ın elleri teninin üzerinde gezinirken, iradesinin fazlasıyla zayıflayacağını biliyordu. Fakat bir yandan da o dokunuşlara her şeyden çok ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Çünkü Noyan sadece tenine değil, ruhuna da dokunuyordu aynı zamanda. O yüzden uysal bir ifadeyle bu öneriyi kabul etti.

Banyoya doğru yürüyen Noyan'ın arkasından bakarken, kalbinin ritmi çoktan artmıştı. Noyan'la çırılçıplak, sarmaş dolaş bir şekilde, köpüklerin içerisinde... Zihnine doluşan bu görüntülerle, tüm vücudunun baştan ayağa karıncalandığını hissetti.

Noyan jakuziyi çoktan doldurmuş ve suyu iyice köpürtmüştü. Pamuksu köpüklerin içine girdikten sonra, gözlerini kapatıp elinden geldiğince rahatlamaya çalıştı. Bir anlık heyecanla bu teklifi ortaya atmıştı, ama Defne'nin güzelliği karşısında ne kadar dayanıklı olabileceğini kestiremiyordu. Kendi kendine telkinler verirken 'Dayanacaksın' diye geçirdi içinden. Defne ne zaman isterse, o zaman sahip olacaktı dokunmaya doyamadığı bedenine. Ama bu

sefer her şey farklı olacaktı. Şefkatle, özenle sevecekti kollarının arasındaki güzelliği.

Banyo kapısının açıldığını duyunca, gözlerini aniden açtı ve suyun içerisinde doğruldu. İçeri giren Defne'nin heyecanlı ifadesine bakarken "Geldin mi?" dedi, sorduğu sorunun mantıksızlığının farkında. Defne ise Noyan'ın gözlerinden bir saniye bile ayırmadan gözlerini, üzerindeki havluyu serbest bıraktı ve "Geldim..." diye mırıldandı titreyen sesiyle. Noyan, Defne'nin ayaklarının dibine düşen havludan ayırdıktan sonra gözlerini, önüne serilen büyüleyici manzara karşısında hafifçe yutkundu. "Hoş geldin peri kızı..."

YENİ KEŞİFLER

"Hoş buldum..."

Defne, Noyan'ın şaşkınlık ve hayranlık karışımı ifadesini görünce, hafifçe tebessüm etti. İçinde kabaran heyecanla neredeyse titriyor, ama bu durumunu belli etmemeye çalışıyordu. Köpüklerin içine girdiğinde, hayranlık dolu gözlere dikti utangaç bakışlarını. Noyan ortamdaki gerginliğin farkında, "Biraz daha böyle bakmaya devam edersen, gerçekten de utandığını sanmaya başlayacağım," dedi şakacı bir tavırla. Ardından da keyifli bir gülümsemeyle, Defne'nin çatılan kaşlarına bakmaya başladı.

"Hiç öyle bakma bana. Az önceki şuh ifadenle havluyu üzerinden sıyırırken, hiç de utanıyormuş gibi görünmüyordun..."

Defne bu sözler üzerine, ne diyeceğini bilemedi. Aklına şöyle okkalı bir laf da gelmiyordu ki... Kızgın bakışlarını sevdiği adamın üzerine dikti ve "Biraz daha konuşmaya devam edersen, geldiğim gibi geri gideceğim!" dedi.

"Geri gitmek mi? Seni bırakacağımı da nereden çıkardın peri kızı? Gel hadi kollarımın arasına."

Defne biraz daha naz yapacaktı, ama daha ne olduğunu anlayamadan Noyan'ın kollarında buldu kendini. Sevdiği adamın omuzlarına sıkı sıkı tutunurken, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi titrek bir sesle. Sırtından beline doğru kayan dokunuşlarla ürperdi.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum Daphne? Söylediğim gibi, kollarımın arasına alıyorum seni."

Defne, Noyan'ın büyüleyici bakışları altında, kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Kalçalarını kavrayan elleri hissedince ise, soluklarını hızlanmaya başladı. Noyan, peri kızını iyice yaklaştırdı kendine

doğru. Kollarındaki kızın heyecanıyla daha da keyiflendi. "Korkmana gerek yok. Sadece... Dudaklarının o sarhoş edici tadına bakacağım..."

Defne, sevdiği adamın cezbedici varlığıyla zaten kendinden geçmişti, ama dudaklarının üzerinde hissettiği sıcacık dudaklar tam anlamıyla akışkan hale gelmesine sebep oldu. Dudaklarından dökülen cılız iniltiyle, kollarını Noyan'ın boynuna doladı ve tutkuyla karşılık vermeye başladı âşık olduğu adama. Tüm bedenine yayılmaya başlayan yakıcı arzu ise, baş edemeyeceği kadar yoğundu. Hissettiği şehvet dolu duygularla kasıkları sızlıyor, Noyan'ı hissedebilmek için yanıp tutuşuyordu. Noyan, Defne'yi kalçalarından sıkıca kavradıktan sonra, sertleşmiş erkekliğine bastırdı yavaşça. Bu hareketiyle Defne'nin irkildiğini fark edince daha fazla devam etmedi. Öpücüklerine ara verirken, elini sevdiği kadının yanağına doğru götürdü."Sen nasıl bir kadınsın böyle? Aklım da fikrim de uçup gidiyor, kollarımda sen varken. Ne yaptın bana peri kızı?"

Defne dudaklarının kenarında gezinen parmaklara, tüy gibi bir öpücük bıraktı. "Senin bana yaptığını yaptım..." dedi, fısıltıya yakın çıkan sesiyle. Bir süre sonra sırtını Noyan'ın kaslı göğsüne dayadı ve keyifli bir ifadeyle gözlerini kapattı. 'Bundan daha huzurlu bir an olabilir mi acaba?' diye geçirdi içinden. Bir erkeğin kollarında böylesine mutlu olunabilir miydi? Hiç yaşamadığı şeyler, tatmadığı duygulardı bunlar. Noyan bacaklarını bacaklarına dolarken, yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. Zaman durmuş gibiydi yine. Sadece sevdiği adam ve kendisi vardı yeryüzünde...

Noyan, kollarındaki kızın mutluluğunun farkındaydı. Defne'nin belini saran kollarını daha da sıkılaştırırken, "Hadi anlat..." dedi.

"Ne anlatmamı istersin?"

"Hayallerinden bahset bana..."

Defne suyun üzerindeki köpüklere bakarken, "O kadar çok hayalim var ki," dedi. "Hangisinden bahsedeceğimi bilemiyorum..."

Noyan duyduğu bu sözler üzerine gülümsedi ve sevdiği kadının boynuna tatlı bir öpücük kondurdu. "O zaman aklına ilk gelenleri söyle bana."

Defne ise bir süre düşündükten sonra, "Çocukluğumdan beri

iyi bir psikolog olmanın hayalini kurdum," dedi. "En çok istediğim şeylerden biriydi bu."

"Neden peki? Neden başka bir meslek değil de psikologluk?"

Defne bu soruyu duyunca çocukluğuna gitti. Babasının gidişi, hayatlarındaki tüm dengeleri alt üst etmişti. Annesinin yaşadığı sıkıntılara şahit olmak derinden sarsmıştı çocuk kalbini. Bunun yanı sıra, babasının kendisini deliler gibi seven karısını ve üç çocuğunu bırakıp gitmesini bir türlü anlamlandıramamıştı. Belki de tüm bu sebeplerden kaynaklanmıştı, insan psikolojisine olan ilgisinin ortaya çıkması. Fakat tüm bunları Noyan'a açıklayabilmesi mümkün değildi. O yüzden "Bilmiyorum," dedi. "Çocukluğumdan beri ilgiliydim bu alana. Kitaplar okur, araştırmalar yapardım..."

"Bu hayaline kavuştuğunu söyleyebiliriz. Hatta biliyorsun ki, ilk hastan da ben olacağım..."

Defne, Noyan'la tanıştıkları ilk gün duyduğu bu cümleyi yeniden işitince kıkırdamaya başladı.

"Biliyorum tabii. O zaman da söylediğim gibi, büyük bir heyecanla bekleyeceğim seni."

"Fakat öyle kuru kuru sözcüklerle tedavi olmak istemem, bunu bilesin."

"Allah Allah! Sana ayrı muamele yapacak değilim herhalde. Prosedür neyse o..."

Noyan, gürültülü bir kahkaha patlattıktan sonra, "Sözlerinle değil öpücüklerinle tedavi olmak istiyorum," dedi. "Hatta hemen şimdi tedavine başlayabilirsin bence..."

Defne şımarık bir gülümsemeyle, "Yok sana tedavi..." dedi.

Noyan'ın "Hadi devam et" dediğini duyunca ise, "Yarım bıraktığım keman eğitimimi de tamamlamak istiyorum," diye ekledi.

"Senin de on parmağında on marifet..."

Defne, "Ama devam edemedim ki," dedi, mütevazı bir gülümsemeyle. "Derslerime ağırlık vermem gerekiyordu, o yüzden çok vakit ayıramadım. İlk fırsatta yeniden başlayacağım..."

"O zaman ilk konserini bana vereceksin, anlaştık mı?"

Defne, boynunda gezinmeye başlayan dudakları hissedince, ürperdiğini hissetti. Fakat yüzüne muzip bir ifade kondurarak, "Tabii

ki," dedi. "Tüm ilklerim senin biliyorsun. Aksini düşünebilmem imkânsız."

Noyan, sevdiği kadının göğüslerini sertçe kavradıktan sonra kulağına doğru eğildi ve "Her şeyinle benimsin..." diye fısıldadı arzu dolu bir sesle. "İlklerin de, sonların da benim..."

Defne, göğüslerinin üzerinde dolaşmaya başlayan tutkulu dokunuşlarla, yeniden arzuyla doldu. Gerçekten de her şeyiyle Noyan'a ait hissediyordu kendini. Ve ömrünün sonuna kadar da onun olmak istiyordu. Tüm heyecanlarını, mutluluklarını, üzüntülerini, sevinçlerini birlikte yaşamak istiyordu. Sadece onun gözlerine bakmak, onun sözlerini duymak. Mayışmış bir ifadeyle gözlerini yumarken, "Sadece senin..." diye mırıldandı.

Noyan bir kez daha işittiği bu cümleyle, yere göğe sığamıyordu. Defne'nin sevgisi, aşkı, her şeyiyle adanmışlığı coşkuyla dolduruyordu sevgiye susamış kalbini. Ve aynı şekilde kendi de adamak istiyordu sahip olduğu her şeyi. Defne'yle ömrünü geçirmek, birbirinden güzel çocuklara sahip olmak istiyordu. Sevgiyle kucaklarken peri kızını, "Seni her şeyden çok seviyorum," dedi.

Defne, Noyan'ın kollarında döndükten sonra, coşkuyla boynuna atıldı sevdiği adamın. "Ben de seni çok seviyorum. İyi ki çıktın karşıma. İyi ki sevdin beni..." Başını kaldırıp, Noyan'ın parlak yıldızları andıran gözlerine bakarken, "Hep sev beni, olur mu?" dedi masum bakışlarıyla. "Sakın bırakma..."

Noyan, peri kızının başını omzuna dayadıktan sonra, saçlarını okşamaya başladı usul usul. "Ah Daphnem..." dedi sevgi dolu bir tonda. "Seni nasıl bırakabilirim ki? Sen olmazsan nefes alamam, ölürüm..."

İki sevgili tek bir yürek olmuş vaziyette birbirlerine sarılırlarken mutluydular. Defne elini Noyan'ın göğsüne doğru kaydırdıktan sonra, "Mutlu bir ailem olsun istiyorum," diye mırıldandı gözleri kapalı bir şekilde. "Beni seven bir eşim, çocuklarım olsun. Gece olduğunda sevdiğim adamın kollarında, huzurla kapatayım gözlerimi. Her günümüz mutlulukla, neşeyle dolu olsun. Belki de en büyük hayalim bu benim..."

Noyan, sevdiği kadını içine sokmak istercesine göğsüne bastır-

dı. "Hayallerinin hepsi gerçek olacak. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Ömrümün geri kalanını sana adayacağım."

Defne geriye çekilip, sevdiği adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sana âşığım Hanzadem," dedi pırıl pırıl parlayan gözlerle. Ardından da bir an bile beklemeden, ateşli öpücüklerini sunmaya başladı. Noyan dudaklarının üzerinde açlıkla gezinmeye başlayan dudaklardan tüm vücuduna doğru yayılan yakıcı şehveti hissetti. Defne'yi kalçalarından tutup, kasıklarının üzerine oturttuktan sonra, vahşi bir tutkuyla öpmeye başladı. Defne sırtında, belinde, bacaklarında gezinen aceleci ellerin büyüsüne kapılmış bir halde kendinden geçmişti. Noyan'ı istiyordu. Yine canı acır mıydı bilmiyordu, ama ne olursa olsun yeniden hissetmek istiyordu o sarsıcı duyguyu. Bir an için, yaşadıkları o tutku dolu sahneler gelince aklına, yüreği göğsünü delip geçecek gibi bir tempoyla atmaya başladı. Noyan ise Defne'yi kucakladığı gibi yatağa götürmemek için zor tutuyordu kendini. Daha fazla devam etmemesi gerektiğinin farkında, dudaklarını Defne'nin boynuna doğru kaydırdı ve hızlanmış soluklarını düzene sokmaya çalıştı. Defne'nin de fazlasıyla sarsılmış olduğunu, kesik kesik soluklarından anlayabiliyordu. Başını kaldırıp peri kızının gözlerine baktıktan sonra, "İçimi kaplayan bu yoğun tutkuyla baş edebilmem o kadar güç ki," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Sana yanacağımızı söylemiştim, değil mi?"

Defne bu sözleri onaylarken, "Seninle her şeye varım," dedi. Gözleri aşkla parıldıyor, sevdiği adamın da en az kendisi kadar âşık olduğunu görmek mutlulukla dolmasına sebep oluyordu.

İki sevgili, aşk dolu bakışlarla birbirlerini sevdikten sonra, Noyan "Hadi arkanı dön de saçlarını yıkayayım," dedi. Defne bu öneriyi sevinçle karşılayarak sırtını döndü ve kendini tamamen Noyan'ın maharetli ellerine teslim etti. Saçlarında gezinen parmakların verdiği rahatlamayla "Hadi biraz da sen anlat," dedi yaramaz bir ses tonuyla. "Senin hayallerin neymiş bakalım?"

Noyan, Defne'nin saçlarını yumuşak dokunuşlarla köpürtürken, "Çocukken sayamayacağım kadar çok hayalim vardı," dedi donuk bakışlarıyla. "Fakat hiçbiri gerçek olmadı. Ben de hayal kurmayı bıraktım. Ne de olsa hiçbiri gerçek olmuyordu, belki de olması imkânsızdı..."

"Aaa, olur mu hiç öyle! İnsan hayal kurmadan yaşayabilir mi?"

"Yaşayabilir tabii ki. En azından ben yaşayabiliyordum..."

Defne, hafifçe yan döndükten sonra, soru dolu bakışlarını Noyan'ın gözleriyle buluşturmaya çalıştı. "Yaşayabiliyordun ama artık yaşayamıyorsun, öyle mi?"

Noyan'ın yüzündeki tebessümle, kendisini onayladığını görünce, yeniden önüne döndü mutlu bir ifadeyle. "Söyle o zaman neymiş hayalin, ya da belki hayallerin demeliyim."

"Tek bir hayalim var. O da sensin Daphnem..."

Defne, alnından gözlerine doğru inen köpükleri sıyırıp, gözlerini açtı. Ani bir hareketle Noyan'a döndü, ama hemen ardından acıyla bağırmaya başladı. "Yanıyorum! Gözlerim! Çabuk su tut yüzüme!!"

Noyan, duş başlığını çalıştırıp, aceleyle Defne'nin yüzüne tuttu. Defne ise hızlı hareketlerle yüzündeki ve saçlarındaki köpükleri temizledikten sonra, kızarmış gözlerini açtı ve "Allahım. Tüm romantizm mahvoldu!" dedi sarkmış dudaklarıyla. Noyan'ın keyifli kahkahalarını duyunca "Öyle bir köpürtmüşsün ki saçlarımı," dedi sitemkâr bir tonda. "Bütün şampuanı boca ettin kafama herhalde. Oysa ben... Ben..."

Noyan, Defne'nin kelebek kanatlarını andıran kirpiklerinden ayırdıktan sonra gözlerini, "Oysa sen, bir şey diyecektin herhalde..." dedi dev tebessümüyle.

"Ben... Nasıl yani diyecektim. Hani hayalim sensin dedin ya..."

Noyan, Defne'nin çocuksu bir tonda söylediği sözleri duyunca, "Evet, hayalim sensin," dedi. "Aklımda, gönlümde, ruhumda, hayalimde, atığım her adımda sen varsın." Elini Defne'nin yüzünde gezdirirken, "Hani mutlu, sevgi dolu bir aileden bahsettin ya az önce," dedi. "Seni tamdıktan sonra bu hayali kurar oldum. Gözümü kapatırken de, yeni bir güne başlarken de hep bu hayal var aklımda. Sen varsın peri kızı. Hayallerimi süslüyorsun..."

Defne, akışkanlaşmış bir halde burnunu kapattıktan sonra, "Galiba bayılıyorum," dedi ve kendini sırtüstü köpüklerin içerisine bıraktı. Noyan ise Defne'nin bu hiç ummadığı hareketi karşısında, katıla katıla gülmeye başladı. Defne yüzündeki köpüklerle, suyun

içerisinden çıktıktan sonra, Noyan'ın neşeli kahkahalarına eşlik etmeye başladı.

"Seninle ağız tadıyla romantik bir an yaşayamıyorum Daphne. Hemen sulandırıyorsun işi..."

Defne, yüreğinden taşan yoğun mutlulukla, Noyan'ın kollarına atıldı. "Duyduğum o sözlerle bir an için o kadar heyecanlandım ki, ne yapacağımı bilemedim," dedi kıkırdayarak.

"Sen de en iyisi numaradan bayılayım dedin, öyle mi?"

Defne kahkahalarla gülerken "Evet, çok saçma oldu, farkındayım," dedi. "Ama seni tanıdığımdan beri hep saçmalıyorum zaten..."

Noyan, Defne'yi sevgiyle kucaklarken, "Canın nasıl istiyorsa öyle davran," dedi. "Her halin güzel benim için."

İki âşık birbirlerine minik öpücükler bahşettikten sonra, bir süre daha jakuzide kaldılar. Banyodan çıktıklarında, Noyan üzerine boxer'ını geçirdi ve dört direkli karyolaya uzandı. Defne ise kurulandıktan sonra uçuk mavi, göğüs kısmı dantelli, şeffaf geceliğini giymeye başladı. Üzerinde dolaşan arzu dolu gözlerin farkında değilmiş gibi hiç acele etmeden giyiniyordu. Noyan, şahit olduğu manzarayı izlerken, kendi kendine telkinler veriyordu. Defne'nin bilerek kendisini kışkırtmaya çalıştığının farkındaydı. Kalçalarını zar zor örten geceliğe bakarken, 'Demek canın oyun istiyor Daphne' diye geçirdi içinden. 'O zaman oyun başlasın bakalım.'

***

Uçsuz bucaksız, loş bir koridorun içerisinde yalınayak yürüyordu. Uzaktan bir yerden belli belirsiz bir ağlama sesi geliyordu. Bir kadın ağlıyordu sanki. Adımlarını hızlandırdığında, ses de yavaş yavaş yükselmeye başladı. Fakat bir süre sonra duyduğu sesin Defne'ye ait olduğunu anlayınca, tepeden tırnağa buz kesti. "Defne!" diye haykırdı yüreğini kaplayan endişeyle. Ama hiçbir cevap alamadı. Panik içerisinde sesin geldiği yöne doğru koşarken, bir yandan da Defne'nin adını haykırıyordu var gücüyle. Delirmişçesine bir ruh haliyle koridordaki kapıları açmaya ve odaları tek tek kontrol etmeye başladı. Her defasında yaşadığı hayal kırıklığı ise çaresizliğini iyice artırdı. Bir kez daha "Defne neredesin!" diye haykırdı ve umut içerisinde bir kapıyı daha açtı. Ve o an duvarın dibinde oturmakta olan peri

kızını gördü. Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, başını dizlerine dayamıştı. Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Bomboş odanın içerisine koşar adımlarla girdi ve Defne'nin yanına diz çöktü. "Ne oldu?" diye sordu başını kaldırmaya çalışırken. "Kim ağlattı seni? Yalvarırım söyle bana!" Defne'yle göz göze geldiğinde, derinden sarsıldı. Öylesine perişan, öylesine acı dolu bir ifadesi vardı ki sevdiği kadının, bu manzaraya dayanabilmesi güçtü.

Fakat bir an sonra Defne'nin acı dolu ifadesi silindi ve öfke dolu gözlerle bakmaya başladı. Tükürürcesine söylediği "Sen ağlattın!" lafını duyduğunda ise öylece kalakaldı. "Hani bırakmayacaktın beni? Hani sadece sen ve ben olacaktık! Söz vermiştin! Kandırdın beni!"

Duyduğu bu sözlerle kafasını sağa sola sallayarak "Hayır yanılıyorsun..." dedi.

Fakat o esnada Defne'nin avucundan süzülen kanlar dikkatini çekti. Panik içerisinde eline uzanırken "Elin kanıyor!" diye haykırdı. Defne'nin sıkıca kapalı duran elini zorlukla açtığında, avucunun içerisindeki pörsümüş gelinciğe takılı kaldı gözleri. Korku dolu bakışlarını, Defne'nin gözlerine diktiğinde ise, gördüğü manzarayla adeta şoka uğradı. Defne'nin şeffaf gözyaşları, kan damlalarına dönüşmüştü...

Noyan sıçrayarak uyandığında, daha sabah olmamıştı. Bir an için nerede olduğunu algılayamasa da, başını çevirdiğinde yatağın diğer ucunda yatan kızı gördü. Nefes nefese kalmış bir şekilde, alnındaki terleri sildikten sonra, "Bu da neydi şimdi?" diye mırıldandı. Öylesine canlı bir rüyaydı ki, sanki gördüklerini gerçekten de yaşamıştı. Yüreğindeki huzursuzluk hissiyle Defne'ye sarılırken, "Sadece kötü bir rüyaydı," diye mırıldandı rahatlamaya çalışarak...

Sabah olduğunda, ağustosböceklerinin sesleriyle gözlerini açtı Defne. Yatakta tembel tembel gerinirken, burnuna dolan çam kokusuyla yüzünde keyifli bir tebessüm oluştu. Hemen yanı başında uyuyan adamı görmek ise tarifi imkânsız bir mutlulukla doldurdu yüreğini. Sevdiği adamın yüzünün her köşesini hafızasına kazıdıktan sonra yataktan kalktı. Giyindikten sonra ise meraklı bir ifadeyle bahçeye çıktı. Dışarıda sıcacık bir hava vardı ve gökyüzü pamuksu bulutlarla kaplıydı. Neşe dolu bir ifadeyle çimlerin üzerinde ilerledikten sonra, bahçe sınırına geldi ve gördüğü manzarayla adeta soluğu kesilir gibi oldu. Yemyeşil çam ağaçlarının çepeçevre sardığı

muhteşem güzellikteki masmavi koy, tüm ihtişamıyla gözlerinin önündeydi. Hayranlıktan mest olmuş bir halde, mavinin ve yeşilin her tonunu barındıran koya bakarken, bir an önce denize girmek için sabırsızlanıyordu.

Bahçede bir süre fotoğraf çektikten sonra hararet basmış bir halde içeri girdi. Ne yapabileceğini düşünürken, gözü salonun diğer ucundaki piyanoya takıldı. Heyecanlı gözlerle piyanonun başına geldikten sonra, kadife döşemeyle kaplı tabureye oturdu. Bir süre tuşların üzerinde gelişigüzel gezdirdikten sonra parmaklarını, uzun zamandır çalmadığı Beethoven'ın Ayışığı Sonat'ını çalmaya çalıştı. Fakat birkaç başarısız denemenin ardından vazgeçti. Sonrasında çocukken neredeyse gözü kapalı bile çalabildiği 'Für Elise' geldi aklına. Parmaklarını yeniden tuşların üzerine koydu ve bu sefer hiç aksamadan çalmaya başladı. Çaldıkça açıldığını ve içinin neşeyle dolduğunu hissetti. Tüm salonu dolduran büyülü melodiyle birlikte, çocukluğuna dair birkaç mutlu anıyı hatırladı hayal meyal. Babasıyla yan yana oturup piyano çaldıkları zamanları, onun memnun bakışlarını, övgü dolu sözlerini...

Defne, bambaşka bir dünyaya yelken açmışken, Noyan da gözlerini yeni yeni aralıyordu. Boş gözlerle karşısındaki duvara bakarken, kulaklarına ulaşan melodiyle aniden irkildi. Hızlıca arkasını dönüp, yatağın diğer ucuna baktı ama Defne yoktu. Nefret ettiği melodi ise, sanki daha da yükselmiş gibiydi. "Für Elise" diye mırıldandı öfkeli bir ifadeyle. Kızgın bir yüzle salona girdiğinde, piyanonun başındaki Defne'yi gördü. "Kes şunu!" diye bağırdı, hiddet dolu bir sesle. Defne oturduğu yerde sıçrarken, Noyan'ın ürkütücü bakışlarıyla karşılaştı. Tanımadığı, bilmediği bir adamın gözleriydi üzerinde dolaşan. Hışımla üzerine doğru yürüyen adamı görünce, oturduğu yerde ufacık oldu. Noyan piyanonun başına geldikten sonra, Defne'yi kolundan sertçe kavradı ve "Kalk oradan!" diye bağırdı. "Bir daha asla çalmayacaksın bunu! Duydun mu beni? Asla!!"

Defne, korkudan zirve yapmış kalp atışlarıyla Noyan'a bakarken, ne olduğuna anlam veremiyordu. Noyan'ın kararmış gözlerinde, çatık kaşlarında, kasılmış çenesinde gezdirirken korku

dolu bakışlarını, gözlerinin yanmaya başladığını hissetti. Noyan, Defne'nin gözlerinin nemlenmeye başladığını görünce, bulunduğu ruh halinden sıyrılmaya başladı yavaş yavaş. Peri kızının ürkek gözlerine bakarken, yoğun bir pişmanlıkla doldu. Vahşi bir adam haline dönüşmüş, sevdiği kadını fazlasıyla korkutmuştu. Defne'nin kollarına batan ellerini iyice gevşetti ve göğsüne sıkıca bastırdı sevdiği kadını. "Çok özür dilerim," dedi yalvarırcasına bir tonda. "Ben... Bir an için kendimi kaybettim. Lütfen affet..."

Noyan, peri kızını yüreğine sokmak istercesine sararken, bir yandan da saçlarına öpücükler konduruyordu. Defne ise ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu, ama gözlerinden süzülmeye başlayan damlalara engel olamadı. Yüzünü saklamaya çalışırken "Bırak lütfen," dedi titrek sesiyle.

Noyan, Defne'nin yüzünü avuçlarının arasına aldıktan sonra, gözlerine sırasıyla öpücükler kondurdu. Yüreğini dolduran yoğun suçlulukla, "Affet, ne olur!" dedi. "O nefret ettiğim eseri işitmek... Ben çok..." Aklını kaçırmış bir insan profili çizdiğinin farkındaydı ve mantıklı bir açıklama yapmakta zorlanıyordu. "Für Elise" çalamadığı için babasından yediği tokatların acısını hâlâ unutamamıştı. Fakat tüm bunları sevdiği kadına anlatabilmesi çok zordu ki, yaşadıklarını ablası ve annesinden başka kimse bilmezdi.

Defne'nin alnına sevgi dolu bir öpücük bırakırken, "Unutmak istediğim kötü anılarımı hatırlatıyor bana," dedi pişmanlık dolu bir tonda. "Hiç hanrlamak istemediğim..."

Defne, kızarmış gözlerini sevdiği adama diktikten sonra, "Hangi anılarını?" diye sordu burnunu çekerek.

"Lütfen herhangi bir şey sorma bu konuyla ilgili. Şu an anlatmak istemiyorum. Belki bir gün... Zamanı geldiğinde anlatırım. Ama şimdi değil..."

***

Villanın terasında kahvaltılarına başladıklarında düşünceler içerisindeydi Defne. Sevdiği adam kapalı bir kutu gibiydi. Bir yandan o kutunun içindekileri keşfetmek istiyordu, ama bir yandan da karşılaşacağı şeylerden korkuyordu. Noyan ise üzerindeki suçluluk duygusunu hâlâ atabilmiş değildi. Fakat bu ağır havayı dağıtabil-

mek için yüzüne sıcacık bir tebessüm kondurdu. Defne'nin elini avucunun içinde hapsettikten sonra, "Beni affedebilecek misin?" diye mırıldandı.

Defne bu konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek "Affettim..." diye karşılık verdi. "Fakat söz verdiğin gibi her şeyi anlatacaksın bana, anlaştık mı? Seni daha çok tanımak, geçmişine dair her şeyi bilmek istiyorum..."

"Anlaştık peri kızı. Ama aynı şey senin için de geçerli. Ben de senin geçmişine dair her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Defne, "Tamam o zaman, ben de anlatacağım her şeyi," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ama zamanı geldiğinde..."

İki yaralı âşık, birbirlerine sözlerini verdikten sonra, karınlarını doyurdular. Kahvaltıdan sonra ise Defne bir an önce denize girmek istediğini söyledi. Noyan oturduğu yerden kalkarken "Emrine amadeyim Daphnem," dedi. "Ne dersen kabulüm."

Defne odaya girdikten sonra bikinilerini yatağın üzerine serdi. "Acaba hangisini giysem?" diye mırıldanırken, arkasından gelen sesle irkildi.

"Mümkünse en az seksi olanını giy. Tabii öyle bir şey varsa..."

Defne hızla arkasını döndüğünde, Noyan'ın yüzündeki alaycı gülüşü gördü. "Canım ne istiyorsa onu giyerim!" dedi şımarık ifadesiyle. "Zaten ne giysem seksi olacağım için."

"Bu mütevazılığın beni öldürecek Daphne. Ama bu sefer sana karşı çıkamayacağım..." Noyan, Defne'yi bileğinden kavrayıp, çelik gibi göğsüne yasladı ve kalçasını sıkıştırdı. "Her halinle aklımı başımdan aldığın bir gerçek çünkü..."

Defne hızlanmış soluklarıyla, Noyan'ın arzu dolu gözlerine bakarken tam olarak ne istediğinin farkındaydı. Noyan'ı yatağa götürmek ve dokunulmaya susamış bedenini saf bir teslimiyetle sevdiği adama sunmak istiyordu. Dudaklarını, hünerli dokunuşlarını vücudunun en mahrem bölgelerinde hissetmek için adeta yanıp tutuşuyordu. Tam ağzını açıp, onu ne kadar çok istediğini söyleyecekti ki, Noyan'ın "Hadi bir an önce hazırlan," dediğini duydu.

Hayal kırıklığı içerisinde kaşlarını çatarken, "Bir izin vermiyorsun ki hazırlanayım!" diye veryansın etti.

İki sevgili villadan çıktıktan sonra, otelin yemyeşil çimlerle ve renk renk çiçeklerle kaplı bahçesinden geçerek plaja vardılar. Defne "Muhteşem bir deniz!" diye neşeyle cıvıldadı mutlu gözlerle. "Şuna baksana, neredeyse hiç kıpırtı yok..." Noyan, Defne'nin coşkusu karşısında "Beğeneceğini söylemiştim," dedi mutlu gözlerle. O gün güneş batıncaya kadar yeşille mavinin içi içe olduğu bu muhteşem koyda vakit geçirdiler. Kimi zaman yüzdüler, kimi zaman tembel tembel güneşin altında yattılar. Yemeklerini yedikten sonra ise kanoyla, denizin ortasındaki küçük adacığa gittiler. Akşama doğru villaya döndüklerinde, planlarını çoktan yapmışlardı bile. Marmaris'e gidecekler ve eğlence mekânlarda vakit geçireceklerdi.

Defne duşa girdiğinde keyifli hissediyordu kendini. Sabahki olay sayılmazsa, mükemmel bir gün geçirmişti. Her ne kadar birbirlerine laf etmeden duramasalar da, Noyan'la çok iyi vakit geçiriyorlardı. Noyan eğlenceli bir adam olmasının yanı sıra, yapmak istediği hiçbir şeye karşı çıkmıyor, her şekilde kendine ayak uydurmasını biliyordu. Ve belki de en önemlisi, mutlu olabilmesi için ne gerekiyorsa yapıyor ve tüm bunları yaparken büyük bir keyif alıyordu.

Bornozunu üzerine geçirip odaya girdiğinde, gördüğü manzarayla Defne'nin yüzünde sıcacık bir tebessüm oluştu. Noyan yatağın üzerinde, oturur vaziyette uyuyakalmıştı. Parmak uçlarında yanına gittikten sonra, sevdiği adamın ne kadar derin uyuduğunu anlamaya çalıştı yüzüne doğru yaklaşarak. Ama Noyan'ın düzenli soluklarından derin bir uykunun kollarında olduğu belli oluyordu. Yatağın üzerine oturduktan sonra, sevdiği adamın yüzünü incelemeye başladı huşu içinde. Alnına düşmüş saçlarında, upuzun kirpiklerinde, çıkık elmacık kemiklerinde, kirli sakalında gezdirmeye başladı âşık bakışlarını. Bir süre sonra ise kaslı göğsüne doğru kaydı bakışları. İçinde baş gösteren dokunma isteğine daha fazla hâkim olamayarak, Noyan'ın sakalında gezdirmeye başladı parmağını. Dudaklarının üzerine geldiğinde, içinde büyüyen isteğe mani olamadı. Yüzünü Noyan'ın yüzüne iyice yaklaştırdı ve dudaklarına tüy gibi bir öpücük kondurdu. Bir müddet öylece kaldı gözleri ka-

palı bir halde. Fakat bir an sonra, ne olduğunu anlayamadan, yatağın üzerine sırtüstü devrildi. Noyan'ın şehvetle parlayan gözlerine bakarken, heyecandan tir tir titriyordu.

"Şansını ne kadar çok zorladığının farkında mısın Daphne?"

Noyan, bornozu çözdükten sonra, gözlerinin önüne serilen manzarayı izlemeye başladı arzulu gözlerle. Defne'nin bacağını kaldırıp beline doladıktan sonra göğüslerine doğru eğildi. Arzuyla dikleşmiş tomurcuğu ağzının içine aldıktan sonra, kışkırtıcı dokunuşlarla Defne'nin aklını başından aldı. Defne ise kasıklarındaki sızıyı dindirmek istercesine, kalçalarını kaldırarak Noyan'ın sertleşmiş erkekliğine bastırdı. Noyan, içini dolduran yakıcı arzunun pençesinde, dilini Defne'nin ağzının derinliklerine daldırdı bir süre sonra. İki sevgili, tam anlamıyla alev almışlardı. Aceleci öpücüklerle birbirlerini tüketirlerken, hiç dinmeyen özlemlerini gidermeye çalışıyorlardı. Fakat kısa bir müddet sonra Noyan öpücüklerinin şiddetini azalttı. Biraz daha devam ederse, kendine hâkim olamayacağının farkındaydı. Üstelik Defne'nin ağzından herhangi bir teslimiyet cümlesi duymuş da değildi. Defne'nin bornozunu bağladıktan sonra, göz kapaklarına sırasıyla aşk dolu birer öpücük kondurdu. Sevdiği kadının ağlamaklı ifadesini görse de, hiçbir şey olmamış gibi bir ifadeyle "Yıkanma sırası bende galiba..." dedi. Defne ise dirseklerinin üzerinde doğrulduktan sonra "Geç bile kaldın," diye söylendi kötü kötü bakışlarıyla. "Hadi git! Git yıkan!"

Noyan banyoya doğru ilerlerken, Defne de bezgin bir halde yatağa bıraktı kendini. İçindeki arzuyu boşaltamamış olmanın verdiği gerginlikle, yumruğunu sertçe yatağa indirdi. Bir yandan da ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Yataktan kalktıktan sonra üzerindeki bornozu çıkarıp öfkeyle yere çarptı. "Göstereceğim sana!" dedi derin derin soluklar alırken.

O sarsıcı anlardan sonra iki sevgili, gelen yemekleri yediler ve ardından dışarı çıkmak üzere hazırlanmaya başladılar. Siyah, mini elbisesini giyerken Defne'nin gözü bir an için ayak tırnaklarına takıldı. Oje sürmeyi unutmuştu. Makyajını yaptıktan sonra siyah ojesini aldı ve koltuğa oturdu.

"Sürmemi ister misin?"

Defne şaşkın bakışlarını kendisini izlemekte olan adama odakladı. "Şaka yapıyorsun herhalde?"

Noyan, Defne'nin yanına oturduktan sonra, "Hayır tabii ki," dedi. "Aksine gayet ciddiyim..."

Defne bir anlık şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, "Domates doğramayı bilmeyen, ama oje sürmeyi bilen bir erkek..." dedi alaycı bir gülümsemeyle. "İnanması çok güç. Ama nedense içimden bir ses, bu konuda çok becerikli olamayacağını söylüyor."

"Görmek ister misin? Eğer beğenmezsen silersin."

Noyan, onay dolu gözleri görünce yere oturdu. Defne'nin bacağına uzandıktan sonra omzundan aşağı sarkıttı. Defne ise merakla neler olacağını bekliyordu. Elindeki oje şişesini Noyan'a uzattıktan sonra, "Umarım tırnağım yerine ayağımı boyamazsın..." dedi alaycı bir tonda.

Noyan ise Defne'nin bacağını öptü ve ayağına uzandı. Dünyanın en önemli işini yapıyormuşçasına bir dikkatle ojeyi sürerken, ensesindeki bakışların farkındaydı.

"İnanmıyorum! Benden bile daha iyi sürüyorsun"

"Sana demiştim..." Noyan işini tamamladıktan sonra, Defne'nin ayağına art arda ipeksi öpücükler kondurmaya başladı. Ardından da diğer ayağına geçti. İşini bitirdikten sonra, "Evet hanımefendi, memnun kaldınız mı?" diye sordu.

Defne ise her zamanki gibi boş bulunarak, "Çok memnun kaldım," dedi. "Tam evlenilecek erkeksin..."

Bu cümle üzerine Noyan'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sizin gibi evlenilecek bir kadından bu sözü duyabilmek gurur verici," diye karşılık verdi. İki âşık bir süre hiçbir şey demeden, hipnotize olmuşçasına birbirlerine baktılar. Noyan, Defne'yle mutlu bir ailesi olmasını her şeyden çok istiyordu. Mutlu ve bol çocuklu bir aile... Kendi babasından görmediği sevgiyi, ilgiyi, arkadaşlığı, sahip olduğu her şeyi çocuklarına sunmak istiyordu tüm cömertliğiyle. Bir an için gözleri Defne'nin karnına kaydı ve gözlerinin önüne gelen sahnelerle yüzünde sıcacık bir tebessüm oluştu. Hayal ettiklerine kavuşacaktı. Bundan adı gibi emindi...

AL BİRİNİ VUR ÖTEKİNE

Marmaris'e gitmek için yola çıktıklarında, Defne "Aklıma takılan bir şey var," dedi şüpheli bir ifadeyle. "Bu şekilde oje sürmeyi nereden öğrendin?" Noyan'ın gözlerinden geçen keyifli pırıltıları görünce, "Yani çok şaşkımm da, o yüzden soruyorum," diye ekledi. "Bir erkeğin oje sürmesi, ama ondan da öte böyle profesyonel bir şekilde sürmesi hiç akla yatkın gelmiyor bana..."

Noyan burnu havada bir ifadeyle, "Becerikli bir erkek olmak bunu gerektirir," dedi. Hemen ardından da gülmeye başladı.

Of! Dalga geçme lütfen. Hadi söyle, nereden biliyorsun?"

Noyan, bir süre kararsızlık yaşasa da sonrasında, "Kız arkadaşıma sürerdim," dedi. "Oje sürmeyi çok severdi. Başlarda onun bu ilgisini sadece izlemekle yetiniyordum, ama sonrasında biraz da eğlence olsun diye sürmeyi teklif ettim. İlk seferinde berbat olsam da, daha sonra bayağı bir ilerleme kaydettiğimi söyleyebilirim..."

Defne, 'kız arkadaş' lafını duyunca, yakıcı bir kıskançlıkla doldu. Her ne kadar çok saçma olduğunu bilse de, kendini kalbine binlerce iğne batıyormuş gibi rahatsız hissediyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Rahatlamak isteyerek derin bir soluk aldı ama nafileydi. Noyan'ı bir başka kızla düşününce boğulacak gibi oluyordu. İçinde bulunduğu durumu belli etmemeye çalışarak, yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. "Ciddi bir ilişkiydi herhalde..." dedi, biraz daha bilgi alma isteği içerisinde.

Fakat Noyan'ın "Evet, aynı evde yaşıyorduk," dediğini duyunca, gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdanırken "Ne güzel" diye mırıldandı, fakat kıskançlık duygusu yavaş yavaş mantığını ele geçirmeye başlamıştı bile. "Biraz

anlatsana..." dedi olağan çıkmasına çalıştığı sesiyle. Noyan, Defne'nin içinde bulunduğu durumun çok da farkında olmayarak, eski kız arkadaşı Naz'dan bahsetmeye başladı.

"Naz ile üniversitenin ilk yılı tanıştık. Ankara'dan gelmişti ve aynı bölümde okuyorduk. Bir süre sonra birbirimizden hoşlanmaya başladık ve ardından ilişkimiz başladı. O zamanlar tek başıma yaşıyordum. Haliyle bir süre sonra Çağla yanıma taşındı ve beraber yaşamaya başladık..."

Defne, yüreğini sıkıştıran hisleri göz ardı etmeye çalışarak, "Uzun bir ilişkiydi herhalde," diye mırıldandı.

"Evet. Üç sene kadar sürdüğünü söyleyebilirim."

Defne, faltaşı gibi açılmış gözleriyle Noyan'a bakarken, "Üç sene mi?" diye sordu. "Evlenseydiniz bari..."

"Evlenemezdik. Çünkü ilişkimiz arkadaşlığa dönüşmüştü artık. İlk yıllarımızda olduğu gibi değildi duygularımız. O yüzden dostça ayrıldık ve hâlâ iki iyi arkadaşız. Kimi zaman telefonda konuştuğumuz bile olur..."

Defne, tüm bunları dinlerken kıskançlığın yanı sıra, aynı zamanda öfkeyle doluyordu. Noyan'ın bir başka kadını sevmiş, ona dokunmuş olduğunu düşünmek çıldırma noktasına gelmesine sebep oluyordu. Üstelik hâlâ konuşuyor olmaları... İşte buna katlanabilmesi çok zordu. Oturduğu yerde içi içini yerken, suratı şekilden şekle girmeye başladı. Öylesine hınçla dolmuştu ki, bir an sonra kendine hâkim olamayarak, "Bir daha oje falan sürmeyeceksin bana!" diye hırladı. "İstemiyorum! Git o... Naz mıydı neydi... Git ona sür..."

Noyan, Defne'nin öfkeden kızarmış yüzünü görünce, arabayı sağa çekti. "Bu şekilde kıskanacağını bilsem hiç anlatmazdım Daphnem..."

Defne bu söze daha da sinirlenerek, eline uzanan eli sertçe itti. "Ne kıskanacağım be! Kiminle sevgili olduğun da, neler yaptığın da zerre kadar umurumda değil! İstersen konuş, istersen görüş, hiç ilgilenmiyorum..."

Noyan bir yandan kendi kendine kızıyor, ama bir yandan da kıskanılmış olmaktan ötürü keyiflenmeden edemiyordu. Naz'a

karşı zerre kadar bir duygu barındırmadığı için yüreğinde, her şeyi apaçık anlatmıştı. Fakat karşısındaki kızın gözlerindeki kıskanç parıltılar, baltayı tam anlamıyla taşa vurduğunun kanıtıydı. Gülmemek için insanüstü bir çaba sarf ederken, "İyi ki ilgilenmiyorsun," dedi. "Bir de ilgilensen, gözlerimi oyacaksın herhalde. Sergilediğin bu tavrın ne kadar saçma olduğunun farkındasındır umarım. Üzerinden altı yedi sene geçmiş bir ilişkinin kıskançlığını yaşaman, pek normal gelmiyor bana. Naz'm herhangi bir arkadaşımdan farkı yok benim için."

Defne, davranışının saçma olduğunun farkındaydı, ama kıskançhk duygusu ele geçirmişti bir kere tüm benliğini. "Asıl senin eski kız arkadaşınla hâlâ görüşüyor olman saçma. Eminim yüz yüze de görüşüyorsunuzdur Naz Hanım'la..."

Noyan, derdini anlatamamaktan ötürü, yavaş yavaş gerilmeye başladığının farkındaydı. Fakat yine de sağduyulu olmaya çalışarak, "Bu şekilde davranışlar sana hiç yakışmıyor," dedi. Defne'nin yüzünü kendine çevirdikten sonra, aşk dolu bakışlarını öfkeli parıltılara dikti.

"Söylediğim sözleri hatırlıyor musun? Sana hayalimsin dedim, senden başka kımse yok gönlümde dedim. Ama sen kalkmış, en ufacık bir his bile beslemediğim bir kadını kıskanıyorsun." Defne'nin gözlerine, yanaklarına, dudaklarına minik minik öpücükler kondururken, "Seni ne kadar çok sevdiğimi görmüyor musun peri kızı?" diye mırıldandı. "Aşkından serseme döndüğümün farkında değil misin?"

Defne, bu sözleri duyunca, utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. Kalbini sarmış olan zehirli duygular yavaş yavaş çekilmeye, mantığı devreye girmeye başlamıştı."Evet, her şeyin farkındayım ama..." diye mırıldandı. "Çok garip bir duygu bu. Daha önce tatmadığım, çok yoğun hisler. Senin bir başka kadınla beraber yaşamış olduğunu düşünmek bile mahvediyor beni. Belki çok saçma, ama durum bu."

"Evet, yaşamış olabilirim, ama bana tattırdığın hiçbir duyguyu daha önce tatmadım. Böylesine yoğun bir aşkı ve tutkuyu yaşamadım. O yüzden kendini sakın kımseyle kıyaslayayım deme..."

Defne, duyduğu bu sözlerle uysal bir ifadeye büründü. Az önceki hırçın kız gitmiş, yerine cici bir kız gelmişti...

Marmaris'e geldiklerinde yaşamış oldukları kısa süreli gerginlik çoktan maziye karışmıştı. Yeniden sevgiyle cıvıldamaya, birbirleriyle şakalaşmaya başlamışlardı. Ünlü mekânlardan birine girdiklerinde, yoğun kalabalıkla ve fazlasıyla yüksek sesli müzikle neye uğradıklarını şaşırdılar. Tıklım tıklım pistin çevresinde birikmiş insanların arasından geçtikten sonra, garsonun gösterdiği masanın başına geçtiler. Defne barın üzerinde dans eden mini etekli kızlara, terasta direk dansı yapan dansçılara göz attıktan sonra, Noyan'ın kulağına doğru eğilerek "Millet kendini çoktan kaybetmiş," dedi yüksek sesle. O andan sonra ise gelen içkileri yudumladılar ve ardından dans etmeye başladılar. Defne art arda içtiği biraların etkisiyle iyice uyuşmuş, yüzünde sersem bir gülümseme oluşmuştu. Zaten mekânda öyle bir atmosfer vardı ki, insanı bir damla içmeden serseme çevirebilirdi. Lazer gösterileri, topluluğu coşturmaya çalışan dansçılar, kendinden geçmişçesine dans eden insanlar ve su gibi akan içki. Defne ise bir yandan bağıra bağıra şarkıların sözlerini söylerken, bir yandan da ritme uygun bir şekilde bedenini hareket ettiriyordu.

Bir süre sonra dinlenmek için pistin dışına doğru ilerlemeye başladılar. Tam boş bir masa bulmuşlardı ki, kendilerine doğru yürümekte olan kumral, kıvırcık saçlı delikanlıyı gördüler. Defne cıvıl cıvıl bir ifadeyle elini sallarken, bir an sonra belini kavrayan gence sarıldı.

"Cenk!! Nereden çıktın sen?"

"Biliyorsun ki her an her yerden çıkabilirim." Cenk, kendisine dik dik bakan Noyan'a selam verdikten sonra, ilgisini yeniden Defne'ye yöneltti. "Asıl seni sormak lazım. Bildiğim kadarıyla yazları Çeşme'de geçiriyordun. Yoksa yanlış mı hatırlıyorum?"

"Hayır doğru hatırlıyorsun. Kısa süre için buradayım..."

Defne bir süre daha Cenk'le sohbet etti, ama Noyan'ın huzursuz bakışlarını hissedebiliyordu. Nitekim Cenk yanlarından ayrıldığında, hiç şaşırmadığı sözlerle karşılaştı.

"Kimdi o yılışık hergele?"

"Okuldan arkadaşım."

Bu cevap Noyan'a hiç tatmin edici gelmemişti. Uyarı dolu bakışlarını Defne'ye dikerek, "Demek arkadaşın, öyle mi? dedi. "Nasıl bir arkadaşsa artık. Resmen ağzının içine düşüyordu."

Defne gözlerini devirirken, "Saçmalama istersen," dedi.

"Bu gevşek herifin kim olduğunu söyleyecek misin bana? Yoksa..."

Defne, yeniden 'arkadaşım' dedi, ama gördüğü tatminsiz bakışlarla en sonunda pes etti. "Of tamam. Cenk benim eski erkek arkadaşım..."

Noyan beyninde yankılanan bu cümleyle saf bir kıskançlıkla sarsıldığını hissetti. Defne bu herifi sevmiş miydi? Kesin öpüşmüşlerdi. Her ne kadar zehirli düşüncelerini kovmaya çalışsa da başaramadı. Öfkesine yenik düşerek, Defne'nin kolunu sıkıca kavradı ve "Gidiyoruz!" dedi karşı çıkılamaz bir ifadeyle.

Defne ise anında itirazlara başlamıştı. "Ne gitmesi. Gece daha yeni başlıyor. Hem ben daha dans edecektim..."

Noyan, bu sözlerden zerre kadar etkilenmemiş bir halde, "Bu kadar patırtı yeter de artar bile!" dedi. Bir yandan da Defne'yi çıkışa yönlendirmeye çalışıyordu. Nihayet mekândan çıktıklarında, Defne "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı. "Benim fikrimi dikkate almadan kendi adına kararlar veriyorsun."

Noyan, sevdiği kadının öfkeli ifadesine bakarken, aslında bir bakıma haklı olduğunun farkındaydı. Belki biraz fazla tepki vermişti ama elinde değildi. Defne'nin gayet rahat bir tavırla o adamla konuşup, gülüşmesi tepesini attırmıştı. Sevdiği kadına dik dik bakarken, "Çok istiyorsan başka bir mekana gider, orada devam ederiz," dedi.

Defne küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkerek "İstemiyorum!" diye bağırdı. "Ama senin derdini biliyorum. Cenk yüzünden değil mi bu tavrının sebebi?"

Noyan bu soru üzerine bakışlarını sokaktan geçmekte olan insan kalabalığına çevirdi. "Hayır tabii ki," diye karşılık verdi büyük bir inkâr içerisinde. "Sadece kafam şişti gürültüden..."

Defne, külyutmaz bakışlarıyla manidar bir şekilde sırıttı. "Yalancısın! Resmen kıskandın beni. Cenk'in yanıma gelmesi, benimle konuşması delirtti seni, değil mi?"

Noyan birkaç anlamsız sözcük geveledi ağzında. Ardından da

Defne'nin elinden tuttu ve "Çok konuşma!" dedi sert bir tonda. Yeniden yürümeye başladıklarında, Defne bu olayın üzerine gitme konusunda kararlıydı.

"Ahkâm kesmeye gelince iyiydi ama. Sergilediğim tavrı saçma buluyordun, ama aynı saçmalığı şimdi sen yapıyorsun. Cenk'le birinci sınıftayken çok kısa süreli bir ilişkimiz olmuştu. Aynen senin Naz ile yaptığın gibi, biz de dostça ayrıldık. Bitmiş gitmiş bir ilişkinin kıskançlığını yaşaman, pek normal gelmiyor bana."

Noyan, Defne'ye hak veriyordu, ama yine de kuyruğu dik tutarak "Benim laflarımı bana satma," dedi. "O adam... Daha doğrusu o hergele, neredeyse ağzının içine düşecekti. Hiçbir erkek, bu eski sevgilin olsun olmasın, benim sevdiğim kadına yıhşamaz." Parmağını havaya kaldırdıktan sonra, "Bir daha böyle bir olayla karşılaşırsam, arkadaş falan tanımam çok kötü girişirim Daphne!!" dedi tehditkâr bir tonda.

Defne hayretler içerisinde gözlerini ayırdı. "Sen... Sen tam anlamıyla mağara adamısın!" diye bağırdı. "Dışarıdan bakan da modern bir erkek zanneder seni..."

"Eski erkek arkadaşınla öpüşüp, gülüşeceksin, ben de modern bir şekilde izleyeceğim öyle mi? Kusura bakma Daphne ama buna modernlik denmez, başka bir şey denir..."

İki sevgili, didişir bir halde, marinadaki denize sıfır, şık bir puba geldiler. Manzaraya bakan masalardan birine oturduklarında, Defne suratını sallandırmaya başladı.

"Hadii. Asma suratını böyle. Tamam kabul ediyorum, biraz fazla tepki verdim. Ama elimde değil. Söz konusu sen olunca, bir nevi mağara adamma dönüşüyorum..."

Defne, Noyan'ın son cümlesini duyunca, gülmemek için dudaklarını ısırmaya başladı. Fakat sonrasında boğuk kıkırtılarına engel olamadı.

"Güldüğüme bakma, aslında çok sinirliyim. Benim kıskançlığımı anlamsız bulup, gülerken, sen benden daha beter çıktın."

Noyan parmaklarını sevdiği kadının elinin üzerinde gezdirirken, "Peki şöyle sorayım o zaman," dedi yumuşak bir sesle. "Naz'ın bana sarıldığını, dostça da olsa öptüğünü, samimi davranışlar sergilediğini görsen ne yapardın? Lütfen dürüstçe cevapla bu sorumu."

Bu soruyla Defne'nin kaşları çatılmaya, yüzü şekilden şekle girmeye başladı. Bir an sonra "İkinci bir kahve vakası da Naz'la yaşanırdı herhalde," dedi sert bir tonda. Noyan'ın yüzünde beliren çarpık gülümsemeyi görünce, "Of, tamam, kapat bu konuyu artık," dedi. "Anlaşılan ikimiz de birbirimizden kıskanç ve tehlikeliyiz. Ve belli ki bu huyumuzu değiştirecek gibi de durmuyoruz..."

İkili o andan sonra mekânda çalmakta olan jazz müziğinin eşliğinde keyifli bir sohbete başladılar. Gecenin sonunda otellerine döndüklerinde, Defne almış olduğu yoğun alkol sebebiyle iyice gevşemişti. Noyan'ın söylediği her lafa kıkır kıkır gülüyordu. Bir ara otelin bahçesinde yürürken ayağı takıldı ve kıkırtılı bir çığlık atarak Noyan'ın koluna tutundu sıkıca.

"Şşş... Sessiz ol peri kızı. Belli ki sana çok fazla içki içirmemek lazım..."

Defne, Noyan'ın yüzündeki gülümsemeye karşılık verirken "Sen mi içirdin sanki?" dedi peltekleşmiş konuşmasıyla. "Ben özgür bir kadınım. Ne kadar içeceğimi de, ne zaman duracağımı da bilirim. Bana sarhoş muamelesi yapmana izin veremem..."

"Öyle mi Daphne Hanım. Madem sarhoş değilsiniz, o zaman kendi başınıza da yürüyebilirsiniz..."

Noyan sözlerini bitirdikten sonra, Defne'nin kolunu bıraktı ve yürümeye devam etti. Defne ise kararlı bir adım attı, ama başı inanılmaz dönüyordu. O yüzden kuyruğu dik tutma çabasından vazgeçerek "Şey... Baksana buraya..." diye seslendi en masum haliyle.

Noyan'ın keyifli bir gülümsemeyle kendisine döndüğünü görünce, "Beni villaya kadar götürür müsün?" diye sordu. Noyan ise keyifli bir kahkaha patlattıktan sonra, "Bir an kendimi taksi şoförü sandım," dedi. "Götürürüm tabii. Peki nasıl götürülmek istersiniz hanımefendi? Kucakta, omuzda ya da sırtta..."

Defne kocaman sırıtmasıyla "Üzerimde bu kadar mini bir elbise varken hiçbiri olmaz galiba," dedi. "En iyisi az önceki gibi koluma girmen. Gerisini ben hallederim..."

Villaya girdiklerinde, Defne hemen üzerindeki elbiseyi çıkardı ve sırtüstü yatağa bıraktı kendini. Oda sanki dönüyor gibiydi. Gözlerini kapatırken "Çok yorulmuşum," diye mırıldandı acı çeker gibi yüzünü buruşturarak.

Noyan ise önü açık gömleğiyle yatağın kenarına yürüdükten sonra, Defne'yi incelemeye başladı baştan ayağa. Peri kızının yatağa yayılmış koyu renk saçlarına, güzel yüzüne, üzerindeki siyah, dantelli iç çamaşırına, sutyeninden görünen göğüs uçlarına baktı arzu dolu gözlerle. Yavaşça yatağın üzerine tırmandıktan sonra, üzerindeki gömleği çıkarıp bir kenara fırlattı. Defne'nin üzerine doğru eğildikten sonra, "Bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorunda mısın?" diye fısıldadı boğuk bir sesle. Defne ise rüyada gibiydi. Görüşü bulanık, algıları iyice zayıflamıştı. Dudaklarına doğru uzanan Noyan'ın sırtına doğru kaydırdıktan sonra ellerini, onu kendine doğru çekti iyice. Mayışık gözlerini sevdiği adamın gözlerine diktikten sonra "Seni istiyorum!" diye mırıldandı. "Hemen şimdi senin olmak istiyorum. Yeniden... Yeniden sahip ol bana."

Bu sözleri duyunca, Noyan'ın yüreği yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Bedeni ise çoktan hazırdı Defne'ye istediğini vermeye. Fakat sevdiği kadının sarhoş olduğunun farkındaydı. O yüzden heyecanını dizginlemeye çalıştı ve dudaklarını Defne'nin boynunda gezdirmeye başladı. "Demek sana sahip olmamı istiyorsun peri kızı," diye mırıldandı, tenine alev gibi öpücükler bırakırken... Defne'nin dudaklarından dökülen cılız "Hıhı" sesini duyunca coşkuyla dolsa da, sakin olmaya çalıştı. Defne göğüslerine doğru inen dudaklarla daha da uyuşurken, kurşun gibi ağır göz kapaklarıyla mücadele ediyordu. Tenini dağlayıp geçen dokunuşlar o kadar rahatlatıcıydı ki, yavaş yavaş kendinden geçmeye başladığını hissetti. Dayanacak gücü kalmamıştı...

Noyan öpücüklerini sevdiği kadının karnına doğru indirmeden önce kafasını kaldırdı ve gördüğü manzarayla kendi kendine gülmeye başladı. Defne uyumuştu. Bunun üzerine yavaşça doğruldu ve peri kızının yüzündeki huzurlu ifadeyi incelemeye başladı. "Yeniden sahip olayım sana ha..." dedi kıkırdayarak...

Defne ertesi sabah gözlerini araladığında, hemen burnunun dibindeki Noyan'la göz göze geldi. Yavaş yavaş kıpırdanırken, "Günaydın..." diye mırıldandı gözlerini ovalayarak. "Ne o, bu sabah erkencisin sanki..."

Noyan, dirseğinin üzerinde doğrulduktan sonra "Evet sevimli

pandam," dedi. "Uykumu almış olmalıyım ki, senden önce uyandım..."

Defne 'panda' sözünü duyunca "Aaa, makyajımla mı yatmışım?" diye hayıflandı elini gözüne doğru götürerek. Ardından üzerindeki iç çamaşırlarına takıldı gözü. Muzip bir ifadeyle kendisini incelemekte olan Noyan'a dikerek gözlerini, "Elbisemi sen mi çıkardın?" diye sordu.

Noyan kafasını sağa sola salladı ve düşüncesinde ne kadar haklı olduğunun farkına vardı. Defne dün gece gerçekten de sarhoş olmuştu ve ne hareketleri ne de sözleri bilinçliydi. "Ben çıkarmadım, sen çıkardın," dedi. Arzulu bakışlarını sevdiği kadının büyüleyici vücudunda gezdirdi kısa bir an. "Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, iç çamaşırı seçimlerin gerçekten mükemmel," dedi muzip bir ifade takınarak. "Sanki... Nasıl desem... Özellikle beni baştan çıkarmak için seçmişsin gibi..."

Defne abartılı ve sahte bir şaşkınlıkla gözlerini ayırarak, "Resmen günahımı alıyorsun," dedi. "Hiç öyle amaçlarım yok benim. Hem sen asıl kendine söyle bu lafı. Ne yapmaya çalıştığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Noyan, keyifli bir ifadeyle uzanıp, kollarını başının altında birleştirdi. "Ne yapıyormuşum ki?" diye sordu en masum ifadesiyle.

"Bulduğun her köşede sıkıştırıyorsun beni. Böyle bir dokunmalar, öpmeler, mıncıklamalar... Hadi söyle. Bunların hepsini beni baştan çıkarmak için yapmıyor musun?"

Noyan, manidar bir ifadeyle tek kaşını kaldırdıktan sonra "Tamam o zaman," dedi. "Madem şikâyetçisin sana olan ilgimden. Ben de bundan sonra mesafe koyarım aramıza. Dokunmam, öpmem, sıkıştırmam seni..."

Defne bu sözleri duyunca, dizlerinin üzerinde oturdu ve "Hayır olmaz!" diye bağırdı panik içinde. İstemsizce verdiği tepkinin farkına varınca ise, "Yani... Şey... Ben aslında, hani sen şikâyetçisin dedin ya..." diye lafı çevirmeye çalıştı. Noyan'ın gözlerinde gördüğü alaycı ifade, yanaklarının hafif hafif pembeleşmesine sebep oldu. "Neyse ben banyoya gideyim," diyerek hareketlenmeye başladığında, bileğindeki sıcacık eli hissetti.

Noyan'ın, "Gitme. Gel yanıma..." dediğini duyunca, sevdiği adamın kollarına bıraktı kendini.

"Sen şikâyetçi olsan da olmasan da, o ipeksi tenine dokunmadan, dudaklarında kaybolmadan duramam ki. Böyle bir kötülüğü ikimize de yapamam peri kızı..."

Defne, mutlu bir gülümsemeyle Noyan'ın boynuna sokulurken "Yapma zaten," dedi. "Hep dokun bana, hep sev. Aşkını, şefkatini hiç eksik etme. Çünkü buna çok ihtiyacım var..."

Noyan, Defne'nin sırtında gezdirirken parmaklarını, "Nelere ihtiyacın olduğunu o kadar iyi biliyorum ki," diye mırıldandı içi giderek. "Ama hiç merak etme, ne aşkımı, ne sevgimi, ne de şefkatimi eksik ederim senden. Yaşadığım müddetçe böyle bir şeyin olabilmesi mümkün değil."

Defne huzurlu bir şekilde iç çektikten sonra, sevdiği adamın boynuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Bir süre birbirlerinin kollarında aşk tazeledikten sonra, ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. Bir süre sonra Defne, "Buldum!" diye cıvıldadı. "Hani bir at çiftliğinden bahsetmiştin ya. İşte oraya gidebiliriz..."

"Eğer uzak demezsen neden olmasın. Hatta istersen sonrasında Akyaka'ya da geçebiliriz."

Defne gözlerini heyecanla ayırdıktan sonra "Aaa, orası mükemmel bir yer, mutlaka gitmeliyiz," dedi istekle. "Televizyonda görmüştüm. Muhteşem bir doğası var..."

İki âşık planlarını yaptıktan sonra hızlıca hazırlanıp kahvaltılarını yaptılar. Yola çıktıklarında öğle saatlerine geliyordu. Defne her ne kadar bir gün önce çok yorulmuş olsa da, canlı ve enerjik hissediyordu kendini. Normalde öyle yoğun bir günün ardından tüm günü tembellik yaparak geçirirdi, ama Noyan'ın varlığından kaynaklanan bambaşka bir ruh hali içerisindeydi. Yüreğini dolduran mutluluk, ruh haline yansıyor, daha hareketli ve neşeli olmasını sağlıyordu.

Çamlı köyü mevkiindeki çiftliğin önüne park ettiklerinde, Defne iyice heyecanlanmaya başladığını hissetti. Uzun zamandır ata binmiyordu ve her ne kadar deneyimi olsa da bir miktar tedirginliği vardı. Noyan ise Defne'nin yüzündeki tedirgin gülümse-

meyi görünce "Ne o Daphne Hanım, yoksa korkmaya mı başladınız?" diye sordu dalgacı bir tavırla. "İsterseniz dönebiliriz..."

"Ne korkması be! Korkacak olsaydım, gelelim diye tutturmazdım herhalde, değil mi?" Defne terliğine dolan toprakları silkeledikten sonra, şımarık bir ifadeyle girişe doğru yürümeye başladı.

İki sevgili oldukça geniş, yemyeşil bir arazinin içerisine kurulmuş çiftliğin içerisinde ilerlerken, bir yandan da çevrelerini inceliyorlardı. Defne alnında birikmiş terleri silerken, "Sanki burası çok daha sıcak gibi geldi bana," dedi bezgin bir ifadeyle. Gerçekten de bir parça esinti olmadığı gibi, fazlasıyla basık ve bunaltıcı bir hava vardı.

Çakıl taşlarıyla kaplı yoldan ilerleyip, çiftliğin kafesine vardıklarında, hem eğiticilerle, hem de çiftliğin sahibi ile tanıştılar. Kasklarını aldıktan sonra da, atların yanına gittiler. Eğitmen ahıra girdikten kısa bir süre sonra, dizginlerinden tuttuğu iki atla yanlarına geldi.

Kar beyazı atı işaret ettikten sonra "Bunun adı Alinazik," dedi gayet ciddi bir tonda. Defne atın ismini duyunca, istemsizce kıkırdamaya başladı. Fakat eğitmenin kınayan bakışlarıyla karşılaşınca, toparlanmak zorunda kaldı.

"Alinazik, çiftliğimizin en kıymetli atlarından biri olduğu gibi, aynı zamanda benim atımdır." Eğitmen Defne'ye başıyla işaret ettikten sonra, "Alinazik'i siz kullanacaksınız Defne Hanım," dedi.

"Bu kıymetlimizin adı da Çakal Carlos..." Defne duyduğu isimle gülmemek için dudaklarını ısırmaya başladı. Eğitmen ise atın özelliklerini anlatmaya devam ediyordu iştahlı bir ifadeyle. Dikkat etmeleri gereken hususlardan bahsettikten sonra, "İlk turu birlikte yapacağız," dedi. "Size araziyi tanıtmak istiyorum."

İki sevgili, atlarını sevdikten sonra kasklarını taktılar. İçinde büyüyen heyecanı yok saymaya çalışırken, Defne'nin yüzüne yine o tedirgin gülümseme yerleşmişti. Atlarını mahmuzlayıp yola koyulduklarında ise, dizginlere sıkı sıkı yapışmış bir haldeydi. Aslında Alinazik nereye gideceğini biliyordu ve pek bir şey yapmasına gerek yoktu, ama yine de temkini elden bırakmamakta fayda vardı. En azından bir süreliğine...

Çiftliğin önündeki yoldan, sık ağaçlarla çevrili patikaya girdik-

lerinde, Defne gözünü Alinazik'ten ayırdı ve çevresini incelemeye başladı hayran gözlerle. Asırlık çınar ağaçları, sık çalılar ve uzaktaki tepelerin üzerinde görünen çam ağaçlarıyla, el değmemiş bir doğaya sahipti geçtikleri alan.

İlk turu bitirdiklerinde, eğitmen "Atlar yolu biliyor, ama artık siz de biliyorsunuz," dedi. "Söylediğim ayrıntıları lütfen unutmayın...".

İki sevgili başlarını salladıktan sonra eğitmenin yanlarından ayrılmasıyla yalnız kaldılar.

"En sonunda baş başa kalabildik Daphnem..."

Defne, ışıltılı gözlerle gülümsedikten sonra "Pek baş başa olduğumuz söylenemez aslında," dedi muzip bir ifadeyle. "Biliyorsun ki Alinazik ve Çakal Carlos da yanımızda..." Lafını bitirdikten sonra gülmeye başladı. "Yalnız bunlar ne biçim at isimleri böyle? Adamın karşısında kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum. Bir de böyle kötü kötü bakıyor bana..."

Noyan, eğitmenin taklidini yapmaya başlayan Defne'nin ifadesini görünce, katıla katıla gülmeye başladı. "Ooo daha ne at isimleri var. Demek onları duysan ne yapacaksın. Hatırlıyorum, gittiğim kulüplerin birinde, atın ismi Fellemez Ağa'ydı..."

"O ne be!" Defne gülmekten yaşaran gözlerini silerken, "Benim bindiğim bütün atların gayet makul isimleri vardı Allah'tan," dedi.

İkili, karşılıklı kıkırdadıktan sonra Noyan, "Neyse, bu kadar dalga geçtiğimiz yeter," dedi. "Hadi şimdi çevreyi daha ayrıntılı keşfetmeye başlayalım. Yalnız önce izin verirsen, ata bindiğimi anlamak istiyorum biraz..."

Defne, tam 'Nasıl yani?' diye soracaktı ki, Noyan atını sertçe mahmuzladı ve dörtnala sürmeye başladı. Gördüğü manzara karşısında, Defne'nin dudaklarından yüksek sesli bir hayret nidası yükseldi. Noyan'a yetişmek istese de, daha tam olarak alışmadığı bir atla böyle bir maceraya atılmayı gözü kesmedi. Alinazik'in yelesini okşayıp, tatlı sözler mırıldandıktan sonra, tırısa kaldırmak için mahmuzladı. Fakat her ne kadar tırıs gidiyor olsa da, bir yanı hızlanmak ve adrenalini tavan yaptırmak istiyordu. Kendi kendine

"Çok az daha hızlanabilirim," diye mırıldandıktan sonra, çevresinde dörtnala koşturmakta olan Çakal Carlos'a baktı kısa bir an. Alinazik'i yeniden mahmuzladıktan sonra bir miktar daha hızlandı. Ağaçların arasında güvenli bir hızda ilerlerlerken, yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. At sürmek her zaman büyük bir mutluluk verirdi ona. Daha bir özgürleşmiş, tüm yüklerinden kurtulmuş gibi hafif hissederdi...

"Ooo, bakıyorum da hızlanmışsınız hanımefendi," diye uzaktan seslenen Noyan'ı duysa da, yoluna devam ederek hiçbir cevap vermedi. Fakat kısa bir süre sonra, daha ne olduğunu anlayamadan Alinazik ani bir kişnemeyle durdu ve sanki korktuğu bir şeylerden kaçmak istercesine şaha kalktı. Defne, hiç beklemediği bu hareket karşısında geriye doğru savrulurken, çığlık çığlığa atın boynuna sarıldı. Düşmemek için insan üstü bir çaba sarf ederken, Alinazik şaha kalkmayı bıraktı ve bu sefer de delirmişçesine dörtnala koşmaya başladı. Defne çığlık çığlığa Noyan'ın adını bağırırken, korkudan çıldıracak gibiydi. Noyan ise atını çoktan dörtnala koşturmaya başlamıştı bile. Gördüğü manzarayla tam anlamıyla aklı çıkmıştı ve Defne'nin attan düşmesi an meselesiydi. Kulaklarını dolduran çığlık sesleri ile atını daha da sert mahmuzladı ve "Dereye doğru sür!" diye var gücüyle bağırdı, Defne'nin duymuş olmasını umut ederek.

ÇAKIŞMA

Defne yaşadığı şokla ne yapacağını bilemez bir halde, Alinazik'in üzerinde dengede kalmaya çalışıyordu. Çünkü biliyordu ki düşerse, en iyi ihtimalle vücudundaki kemikler kırılacaktı. Ama aklına üşüşen olasılıklar çok daha kötüsüydü. Boynu veya kalça kemiği kırılabilir, çok daha vahim sonuçlarla karşılaşabilirdi. Korkudan aklını yitirmemek için sakin olmaya çalışsa da, bedeni tam anlamıyla alarm halindeydi. Yüzü kireç gibi olmuş, dizginleri sıkıca kavrayan parmaklarının ekiemleri bembeyaz kesilmişti. Korku dolu kalbi ise adeta çıldırmışçasına bir tempoda atıyordu. Kendisine doğru yaklaşmakta olan Noyan'ın söylediği 'Dereye doğru sür' sözünü duydu, ama bir türlü istediği yere yönlendiremiyordu atını. Ağlamamak için zor tutarken kendini "Allahım... Ne olur yardım et bana!" dedi dehşetten kısılmış sesiyle. Noyan ise Defne'yle aralarındaki mesafeyi iyice kapatırken, "Dediğimi yap!" diye bağırdı yeniden.

"Yapamıyorum! Olmuyor! Yardım et!!Lütfeen!!"

Noyan, yeniden mahmuzladıktan sonra atını, en sonunda Defne'ye yetişti ve aynı hizada gitmeye başladı. Defne'nin yüzüne baktığında ise, yüreğinin yağları eridi. Sevdiği kadının gözlerinde böyle yoğun bir korkuyu, onu kaybettiği ve ıssız bir sokakta bulduğu gece görmüştü. "Merak etme! Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim..." diye bağırdıktan sonra, Alinazik'i yolun sağ tarafındaki durgun dereye doğru yönlendirmeye başladı. Atın bir nebze de olsa yönünü değiştirmesi ise, kalbinde umutların yeşermesine sebep oldu. Bir an sonra suyun iyice sığlaştığını görünce, son bir hamleyle Alinazik'i yoldan çıkarıp dereye yönlendirdi. İki at dere-

nin içine dalınca yavaşlamış, nitekim bir süre sonra da neredeyse durma noktasına gelmişlerdi.

Defne zangır zangır titreyen bedeniyle mücadele etmeye çalışırken, Alinazik'in durduğuna hâlâ inanamıyordu. Adeta bir hayaldeymişçesine sağına soluna bakarken, Noyan'ın bir hamlede atından indiğini gördü. Yüzündeki ifadeden ne kadar paniklemiş olduğu anlaşılabiliyordu. Noyan ayak bileklerine kadar gelen suyun içerisinde koştururken, sevdiği kadını bir an önce sakinleştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Korkudan beyaza kesmiş yüzü bir yana, sanki şoka girmiş gibi boş boş bakıyordu çevresine. Alinazik'in yamna vardıktan sonra, kollarını açtı ve güven veren bir ifadeyle Defne'ye bakarak "Gel hadi!" dedi. Defne bulunduğu hayal dünyasından sıyrılarak, Noyan'ın güven dolu kollarına teslim etti kendini.

Noyan, kollarındaki kızı derenin diğer tarafına doğru taşırken, hissettiği şiddetli titremelerle derinden sarsılıyordu. Defne'nin ne kadar çok korkmuş olduğunun farkındaydı ve bir yandan da kendi kendini suçluyordu. Marmaris'e giderken bu çiftlikten hiç bahsetmemeli, Defne'yi iştahlandırmamahydı. Ya sevdiği kadın o attan düşseydi. Ya canına zarar gelseydi. Ne yapardı o zaman? Nasıl yaşardı?

Sıkışan kalbiyle dereden çıktıktan sonra, az ilerilerindeki büyük çınar ağacının altına bıraktı kollarındaki kızı. Kasklarını çıkardıktan sonra, Defne'yi göğsüne doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Saçlarını okşayıp, teskin edici öpücükler bırakırken, "Geçti Daphnem," diye mırıldandı yumuşak bir tonda. "Korkma artık. Güvendesin..."

Defne bu sözleri dinlerken, Noyan'ın tişörtüne sıkı sıkı tutunmuştu. O kadar ucuz atlatmıştı ki, başına kötü bir şeylerin gelmemesi mucize gibiydi. Yanmaya başlayan gözleriyle, Noyan'a daha da çok sokulurken 'Teşekür ederim' demek istedi, ama başaramadı. Ağlamamak için yoğun bir mücadele içerisindeyken kendiyle, sevdiği adamın "Bırak hadi kendini," cümlesiyle başını çaresizce sağa sola salladı.

Noyan, Defne'nin solgun yüzünü avuçlarının içine aldı ve "Ağla Daphnem," diye mırıldandı. "Ağlamazsan rahatlayamazsın. Çekineceğin en son insan benim..."

Defne, Noyan'ın şefkat dolu gözlerine bakarken, artık daha fazla dayanamadı. Çığlığı andıran hıçkırığıyla sevdiği adamın kollarına atılırken, gözyaşları çoktan sicim gibi süzülmeye başlamıştı yanaklarından.

"Çok korktum!!" Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılırken, dudaklarından art arda bu iki kelimelik cümle dökülüyordu. Noyan'ın ise yapabildiği tek şey, kollarındaki peri kızını sıkı sıkı sarmak ve elinden geldiğince içini boşaltmasına yardımcı olmaktı. Sadece şefkatli kollarını sundu canından çok sevdiği kadına. Hıçkırıkları azalıncaya kadar, hiç ses etmeden sabırla bekledi.

Defne ise ağladıkça rahatlıyordu. Ve tüm bedeni yavaş yavaş uyuşuyordu sanki. Kolları, bacakları daha bir ağırlaşmış gibiydi. Noyan bu durumu anlamış gibi, Defne'yi belinden kavradı ve kucağına oturtup, sıkıca sarmaladı. Peri kızının gözyaşları dinmeye başlamıştı ama en az ruhu kadar bedeni de sarsılmıştı. "Daha iyi misin?" diye fısıldadı, Defne'nin boynuna yatıştırıcı bir öpücük bırakırken.

Defne kafasını olumlu anlamda salladı ve Noyan'ın göğsünde iyice büzüldü. Yorgun gözlerle derenin diğer kenarında bekleyen atlara baktı bir süre. Pırıltılar saçan suyun yüzeyinde gezdirirken bakışlarını, bir an sonra çimlerin arasındaki öbek öbek gelinciklere takıldı gözleri. O an ışık hızıyla bir ay kadar öncesine gitti. Orman, gelincikler, tek boynuzlu ve vahşi bakışlı siyah at... Hızlanmaya başlayan kalbiyle, Noyan'a çevirdikten sonra bakışlarını, "Rüyamda gördüm..." diye mırıldandı anlamsız bakan gözlerle.

"Ne gördün?"

Defne, Noyan'ın kucağında iyice döndükten sonra, "Bu anı rüyamda gördüm..." dedi inanamaz gözlerle.

Noyan, Defne'nin garipleşen ifadesiyle iyice meraklanarak, "Nasıl bir şeydi, anlatsana," dedi. Defne, rüyasını kafasında netleştirmeye çalıştıktan sonra, tüm ayrıntıları anlatmaya başladı.

Defne'nin elinden süzülen kanlar, pörsümüş gelincik... Noyan, tüm bunları duyunca yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Bunları bir gece önce kendisi de görmüştü tüm canlılığıyla. Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı, yüreğini saran olumsuz düşüncelere engel olamayarak. Duyduklarını tahlil etmeye çalışıyordu, ama ak-

Imda sadece tek bir sahne vardı. Kendi rüyasıyla, Defne'ninkinin kesiştiği nokta. Evet belki rüyaları apayrıydı, ama benzer bir noktalarının olması fazlasıyla ürkütücüydü. Bu dehşet dolu sahnelere, herhangi bir anlam yüklemesi gerekip gerekmediğini ise hiç bilmiyordu... Fakat Defne'yi endişelendirmemek için bu benzerlikten hiç bahsetmedi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı. "Bazı insanların gelecekte olabilecek birtakım olayları rüyalarında gördüğünü duymuştum. Belki sen de yaşadığın bu talihsiz anı görmüş olabilirsin." Bu rüya meselesinin kapanmasını isteyerek, Defne'yi sıkıca sardı ve saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. "Düşünme bunları," dedi, düşünceler içerisinde boğulan kendisi değilmiş gibi. "Ben yanındayken hiçbir canlı bir şey yapamaz sana. Asla izin vermem..."

Defne minnettar gözlerini Noyan'ın şefkat dolu gözleriyle buluşturdu. "Çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın. Eğer o attan düşseydim, neler olabileceğini tahmin bile etmek istemiyorum." Başını sevdiği adamın göğsüne yasladıktan sonra, "Her kötü anımda yanımdasm," diye mırıldandı huzurlu bir iç çekişle. "Herkesten bucak bucak sakladığım gözyaşlarımın tek tanığısın. Sevgiyi, aşkı mutluluğu, huzuru bir arada hissettiğim tek insansın. İyi ki varsın..."

Bu sözleri duyunca, Noyan'ın aklını ve yüreğini kemiren tüm korkular ve kuruntular uçup gitti. Akışkan hale gelmiş kalbiyle, Defne'nin tepesine sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Belindeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Sadece mutlu anlarında değil, hayatının her anında yanında olmak istiyorum," diye mırıldandı şefkat dolu bir sesle. "Sana olan aşkım öylesine büyük ki, bu saatten sonra sensiz nefes alabilmem mümkün değil peri kızı. Gecem de gündüzüm de sensin. Asıl sen iyi ki varsın. İyi ki girdin hayatıma. Yaşamım sadece siyah ve beyazlardan oluşuyorken, sayende gökkuşağının en güzel renkleriyle doldu dünyam. Hayatımın anlamını buldum. Sayende peri kızı..."

Defne, sızlamaya başlayan bedenini göz ardı ederek, kollarını sevdiği adamın boynuna doladı. "Seni seviyorum..." diye fısıldadı sevgi dolu gözlerle. Yüreğindeki aşk öylesine yoğundu ki, coşkun

bir sel gibi akıyordu sevdiği adama. Büyük bir tehlike atlatmıştı, ödü patlamıştı, tüm kasları acıyla sızlıyordu, ama bunların hiçbiri o an için umurunda değildi. Tüm olumsuzluklar silinip gitmişti. Sadece aşkı ve kendisi vardı...

Noyan, Defne'nin sırtında gezinen ellerini ensesine doğru kaydırdıktan sonra, yüzünü sıkıca kavradı. "Ben de seni seviyorum Daphnem," diye fısıldadı büyüleyici bakışlarıyla. "Canımdan vazgeçebilecek kadar çok hem de." Dudaklarını istekle aralanan dudaklara yaklaştırdıktan sonra ateşli bir şekilde öpmeye başladı peri kızını. Aldığı arzu dolu karşılıklar kanını daha da tutuşturdu.

Defne bu sefer apayrı bir duyguyla sarsılıyordu. Tüm benliğini kaplayan tutku dolu heyecan, zaman mekân kavramını yitirmesine sebep olmuştu yine. Az önce yaşadığı korkuyu, nerede olduklarını tamamen unutmuştu. Tek bildiği dudaklarının her köşesini keşfetmekten vazgeçmeyen dudaklardı.

Sabırsız dokunuşlarını birbirlerinin bedenlerinde dolaştırırlarken, Noyan kasıklarının üzerine oturttu Defne'yi. Belini sıkıca saran bacakları görmek ise iyice çıldırmasına neden oldu.

Defne dilini tutkuyla Noyan'ın ağzının içerisine daldırdığında, nerede olduklarını, birilerinin onları görebilecek olmasını bile düşünemeyecek haldeydi. Noyan ise kollarında ateş parçasına dönüşmüş kızın bu hamlesini zevkle kabul etti. Fakat bir yandan da, bu tutkulu dakikaları bitirmesi gerektiğini tekrarlıyordu zihninde. Yoksa... Olacakları biliyordu. Defne'yi çimlerin üzerine yatırıp vahşice sahip olacaktı. Dudaklarını zorlukla ayırdığında, "Akıl denen şey kalmadı bende," diye mırıldandı. "Serseme çevirdin beni. Nerede olduğumuzu bile düşünemeyecek hale getirdin."

Defne bu sözler üzerine, "Suçlu ben miyim?" diye sordu kesik kesik soluklar alırken.

"Evet suçlu sensin peri kızı. Bu kadar baştan çıkarıcı olmamalıydın.

İki deli âşık birbirlerinin kollarında sakinleşirlerken, Defne Noyan'a hak veriyordu. Evet, belki bulundukları bölge ıssızdı, ama yine de fazlasıyla ortalıktalardı. Yoldan birisi geçecek olsa, çok rahatlıkla görebilirdi onları. Haliyle aklı başına gelmeye başlayınca,

ne kadar riskli bir şeye kalkıştıklarını daha net analiz edebiliyordu. Soluklarını düzene soktuktan sonra, "Ben artık kalkayım," dedi kalçalarını yukarı kaldırırken. Söylediği cümlenin saçmalığının farkına vardığında ise artık çok geçti. Çünkü Noyan kahkahalarla gülmeye başlamıştı bile.

"İnanılmaz bir kadınsın sen Daphne! Sanki oturmaya gelmiş de, 'Kalkayım artık' diyor..."

Defne, Noyan'ın kahkahalarına tatlı kıkırdamalarıyla eşlik ederken, "Beni ne kadar şaşkına çevirdiğini gör işte," dedi. "Ne dediğimi, ne yaptığımı bilemez haldeyim..."

***

Akşama doğru otele geldiklerinde, Defne inanılmaz bitkin hissediyordu kendini. Yorgun gözlerle banyoya yönelirken, bir an önce dinlenmenin hayalini kuruyordu. Üzerindeki bluzu çıkarırken, kapının önünde beliren Noyan'la göz göze geldi.

"Yardımıma ihtiyacın var mı?"

Bu soruyu duyunca, Defne'nin dudakları alayla kıvrıldı. "Hiç olmaz mı?" dedi çekici bir gülüşle. "Özellikle kollarımı kaldıramayacak kadar yorgunken, en çok ihtiyacım olan şey senin yardımın..."

Noyan, banyoya girdikten sonra Defne'nin çıplak omuzlarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Ardından da birkaç hamleyle sutyenini çıkardı. Sevdiği kadının göğüslerini avuçlarının içine aldıktan sonra, "Bayılıyorum sana peri kızı!" diye mırıldandı. Defne bu esnada gözleri kapalı bir halde, teninin üzerinde gezinen dokunuşların tadını çıkarıyordu. Bir süre sonra duşun altına girdiklerinde, Noyan sevdiği kadını göğsüne yasladı ve ıslak saçlarını okşamaya başladı.

"Bugün sana bir şey olsaydı yaşayamazdım. O kadar korkuttun ki beni, aklımı yitireceğimi sandım. O ürkek bakışlarını görmek, canhıraş çığlıklarını duymak mahvetti beni. Ölüyorum sandım..."

Defne bu sözleri dinlerken, baştan ayağa saf bir aşkla doldu. Noyan'ın sevgisinden, aşkından bir kez daha emin oldu. Her şeyiyle seviliyordu. İyi, kötü tüm özellikleriyle. Ve kendisi de sevi-

yordu kollarında mutluluğu bulduğu adamı. Yüreğinden dudaklarına ulaşan cümlelerini sıralamadan önce, parmaklarının ucunda yükseldi ve Noyan'ın dudaklarına aşk dolu bir öpücük kondurdu. "Sen olmadan ben de yaşayamam," dedi. "Aşkın olmazsa susuz bir çiçek gibi solar giderim. O yüzden hep sev beni. Hep böyle güzel bak bana."

"Seni hep seveceğim peri kızı. Hiçbir şey engel olamayacak buna."

İki sevgili, yüreklerinden taşan yoğun duygularla birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. Daha fazla konuşmadılar. Sadece öpücüklerini ve dokunuşlarını sundular birbirlerine en temiz duygularla. Noyan'ın sonsuz sevgisi, şefkatiydi Defne'ye iyi gelen. Defne'nin ise adanmışlığı, koşulsuz aşkıydı Noyan'ı bütünleyen. Aradıkları ne varsa, neyin özlemini duyuyorlarsa bulmuşlardı birbirlerinde...

Bu aşk dolu anların ardından, Defne banyoda saçlarını kuruturken, Noyan da giyinmek için yatak odasına geçmişti. Defne uzun bir süre saçlarıyla uğraştıktan sonra, iyice gevşemiş bir halde odaya girdi. Noyan'ın odada olmadığını görünce, hemen giyindi ve salona geçti. Fakat Noyan salonda da yoktu. "Noyan!" diye seslense de, herhangi bir cevap alamadı...

Bahçeye çıkan kapının önüne geldiğinde ise, havuz başında, arkası dönük bir halde telefonla konuşmakta olan Noyan'ı gördü. Hararetli bir şeyler konuştuğu, el kol hareketlerinden belli oluyordu. Defne karşılaşnğı bu manzara ile iyice meraklanarak, sessiz adımlarla ilerlemeye başladı. Noyan'm bu kadar çok öfkelenmesine sebep olan şey ne olabilirdi ki? Yavaş yavaş yaklaşırken, düşüncelerinde haksız olmadığım fark etti. Çünkü Noyan'm iyice yükselmeye başlayan sesini, uzakta olmasına rağmen işitebiliyordu...

"Sana defalarca anlatmaya çalıştım durumu!! Ama sen hâlâ anlamamakta direniyorsun!! Yanlış yolda ilerliyorsun, duydun mu beni?"

Defne duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken, ani bir şekilde dönen Noyan'la göz göze geldi. O an ne yapacağını bilemeyerek, olduğu yerde durdu ve sevdiği adamın fazlasıyla tedirginleşen ifadesine baktı. "Sonra konuşalım, olur mu?" diyerek telefonu kapattığını görünce ise, kararsız bir adım attı ileriye doğru.

Noyan allak bullak bir suratla yanına gelip koluna girdiğinde, "Ne oldu? Kiminle konuşuyordun öyle sinirli sinirli?" diye sordu.

Noyan olağanlaştırmaya çabaladığı ifadesiyle, "İşle ilgili bir mesele, merak edecek bir şey yok," dedi.

Defne, şahit olduğu sahneden dolayı, bu açıklamayla pek de tatmin olmuş değildi. Terasa doğru yürürlerken, "Ama ne olduysa seni çok sinirlendirmiş..." dedi daha fazla bilgi alma umuduyla.

"İnsanın çevresi beceriksiz insanlarla dolu olunca böyle oluyor Daphne. Dediğim gibi o güzel kafana takmanı gerektirecek bir durum değil. Her gün restoranda buna benzer o kadar çok olayla karşılaşıyorum ki, alıştım artık."

Defne, Noyan'ın düşünceli bir ifadeyle alnını ovaladığını görünce, "Eğer istersen hemen dönebiliriz," dedi. "Belki de işinin başında olman daha iyi olacaktır..."

Noyan kararlı bir şekilde kafasını sağa sola salladı ve "Hayır hiç gerek yok," dedi. Ardından cılız bir tebessümle, Defne'nin yanağını okşadı ve "Hadi bir şeyler yiyelim," diye ekledi. "Şimdiye kadar çoktan acıkmış olman lazımdı..."

Yemeğe geçtiklerinde, Defne düşünceler içerisindeydi. Noyan'ı ilk defa bu kadar durgun ve ciddi görüyordu. Belli ki restoranda gerçekten de can sıkıcı bir problem vardı. Yemek boyunca Noyan'ı neşelendirmek için elinden ne geliyorsa yaptı. Çok başarılı olduğu söylenemezdi, ama en azından sevdiği adamın yüzü az da olsa gülmeye başlamıştı.

Bu iki günlük aşk dolu tatilin son gecesinde, bahçede yıldızların altında el ele uzandılar. Defne parıldayan yıldızlara bakarken, "Bu iki gün nasıl geçti anlamadım bile," diye mırıldandı üzgün bir sesle.

Noyan hüzünlü havayı dağıtmak isteyerek, "Noyan etkisi diyelim buna," dedi muzip bir ifadeyle. "Benim yanımdayken zamanın nasıl geçtiğini anlamaman çok normal. Ne de olsa..."

Defne, Noyan'ın devam etmesine izin vermeyerek, "Ne de olsa sen çok eğlenceli, çok tatlı, çok sevilesi, çok, çok, çok bir adamsın..." dedi kıkırdayarak.

"Hah, işte ben de tam bunları söyleyecektim. Lafı ağzımdan aldın..."

Defne, Noyan'a sokulduktan sonra, başını sevdiği adamın omzuna yasladı. "Bu saydıklarım az bile," dedi aşk dolu bir tonda. "Daha sayabileceğim o kadar çok sıfat var ki seni tanımlayan." Başını kaldırıp, bakışlarını Noyan'ın sevgi dolu dolu gözlerine dikti. "Çok teşekkür ederim. Hayatım boyunca geçirdiğim en güzel, en unutulmaz tatildi. Eminim bu iki günü hiç unutmayacağım. Seni deliler gibi seviyorum..." Sözlerini bitirdikten sonra, yüreğini sarmalayan coşkuyla en güzel öpücüklerini sunmaya başladı.

Noyan bu sıcacık öpücüklerle mest olurken, "Ben de seni seviyorum Daphnem," dedi. "Seninle geçirdiğim her an güzel, ama ben de bu tatilden çok keyif aldım. Fakat merak etme, bu sadece başlangıçtı. Daha bir sürü yere gideceğiz seninle. En güzel duyguları birlikte tadacağız..."

Günün yorgunluğuyla Defne'nin gözleri kapanırken, Noyan hâlâ düşünceler içerisindeydi. Sevdiği kadının huzurlu ifadesine bakarken, yüzünde şefkat dolu bir tebessüm vardı. Peri kızı, pırıl pırıl kalbini açmıştı kendine. Her şeyiyle sorgusuz sualsiz gelmiş, koşulsuz aşkını hiç çekinmeden sunmuştu. Canlılığıyla, neşesiyle hayatına renk vermişti. Ve... Mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyordu. Derin bir iç geçirdikten sonra, elini peri kızının saçlarına doğru götürdü. Usul usul okşarken ipeksi yumuşaklıkları, "Senden vazgeçemem peri kızı," diye mırıldandı. "Senden asla vazgeçemem..." Aklındaki olumsuzlukları kovmaya çalışırken, Defne'yle kuracakları mutlu yuvalarını hayal etmeye çalıştı...

***

Ertesi gün yolda giderlerkenNoyan, "Seni eve bırakacağım, değil mi?" diye sordu.

Defne, "Evet," diye karşılık verdi kafasını sallayarak. "Saat beşte ablamın randevusu var. Birlikte gideceğiz..." Saatine baktıktan sonra, "Yetişiriz değil mi?" diye sordu tedirgin gözlerle. "Saat neredeyse bire geliyor."

Noyan hızını biraz daha artırırken, "Merak etme, yetişiriz," dedi güven dolu bir tebessümle. "Daha çok vakit var..."

Defne rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandıktan sonra, her

zamanki gevezeliklerine başladı. Noyan ise bir yandan yola, bir yandan da Defne'nin anlattıklarına konsantre olmaya çalışıyordu. Defne'nin konuşmalarına ara vermesine sebep olan şey, çantasından gelen telefonunun sesi oldu. Arayan ablasıydı. Sessiz olması için Noyan'a işaret ettikten sonra telefonu açtı. Cıvıl cıvıl bir sesle, "Ablacığım..." dediğinde, Venüs'ün bezgin bir sesle "Defne, neredesin?" diye sorduğunu duydu. Yüzündeki gülümsemesi yavaş yavaş solarken, bu soruya ne cevap vereceğini bilemez bir haldeydi. Fakat olabildiğince sakin olmaya çalıştı ve "Ne demek neredesin?" diyerek, soruya soruyla karşılık verdi.

"Evinin önündeyim ve iki saattir zile basıyorum. Araban da apartmanın önünde olunca, zilin bozuk olabileceğini düşündüm..."

Defne kireç gibi olmuş yüzüyle Noyan'a bakarken, sabah ablasını aramadığı için içten içe kendine küfürler savurmaya başladı. İşin en kötü yanı ise, daha iki saate yakın yollarının olmasıydı. Şaha kalkmış kalp atışlarıyla, bu işin içinden nasıl sıyrılacağını düşünürken, tam anlamıyla çıkmazdaydı.

SANCILI ANLAR

Defne'nin zihin çarkları yeni bir yalan için çoktan dönmeye başlamıştı bile. Saniyeler içerisinde mantıklı bir yalan düşünmeye çalışırken, ablasının sabırsız ses tonunu duydu yeniden.

"Defne, orada mısın? Çabuk bas şu otomata. Sırılsıklam ter içinde kaldım..."

Defne, "Buradayım abla," dedi tedirgin çıkmaması için gayret ettiği sesiyle. "Şey... Yalnız ben evde değilim ki."

"Evde değil misin? Neredesin peki? Hem o zaman araban neden evin önünde?"

Defne, yeni bir yalan daha söyleyeceği için kendinden nefret etmenin yanı sıra, bunu Noyan'ın yanında yapacak olmaktan dolayı mahcuptu. Bakışlarını dışarıdaki manzaraya sabitleyerek, "Üniversitedeyim," dedi kısık bir sesle. "Dün akşam konuştuğumuzda, erken geleceğine dair bir şey söylememiştin. Ben de son kalan işlerimi halletmek için üniversiteye geldim. Trafikle uğraşmamak için de otobüsle gelmeyi tercih ettim..."

"O zaman kampüse geleyim ben de. Sen işini bitirinceye kadar beklerim, sonrasında da birlikte yemek yer, terapiye geçeriz..."

Defne duymaktan korktuğu lafları işitince, şortunun püsküllerini yolmaya başladı sıkıntıyla. İşte şimdi tam anlamıyla hapı yutmuştu. Venüs çok mantıklı bir öneri ortaya atmıştı. Nasıl ve ne sebeple geri çevirecekti ki böyle bir teklifi? O kadar sıkıntılı bir haldeydi ki, arabanın içi buz gibi olmasına rağmen terlemeye başladı. "Abla, bence sen hiç gelme."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü... Çünkü hâlâ hocalarımla görüşüyorum ve ne zaman

biteceğini bilemiyorum. Olur ya işim bitmez, benim yüzümden senin de gecikmeni istemem randevuna. Biliyorsun kadınlar birbirini eziyor zaten, halihazırdaki sıranı da kaybetme..." Defne lafını bitirdikten sonra, anlamsızca bir kıkırtı koyverdi. Soner Sipahi'nin popüleritesini ortaya otarak, bir ihtimal konuşmanın gidişatını değiştirebileceğini düşünmüştü.

Nitekim ablasının, "Aman o kadınların hepsi deli zaten," dediğini duyunca, hissettiği rahatlamayla derin bir soluk koyverdi. "Madem öyle diyorsun, o zaman muayenehanede buluşalım, ne dersin?"

Defne bu öneriyi duyunca hemen atılarak "Tabii tabii olur," dedi, fazlasıyla heyecanlı bir sesle. Sesinin haddinden fazla yüksek çıktığını fark edince, "Şey... Sen ne yapacaksın peki?" diye sordu, herhangi bir yakalanma durumuna maruz kalmamak için.

"Ben de alışveriş merkezine gider, birkaç yeni kıyafet bakarım..."

Defne sessiz bir 'Oh' çektikten sonra, "Peki ablacığım," dedi şeker kız tavrıyla. "O zaman Soner Sipahi'de buluşuruz. Eğer yetişemezsem, terapin bittiğinde görüşürüz..." Telefonu kapattığında derin bir soluk koyverdi ve soru dolu gözlerle kendisine bakmakta olan Noyan'a dönerek "Ablamdı..." dedi, sanki o bu durumu bilmiyormuş gibi.

Noyan yüzüne müstehzi bir ifade kondurdu. "Yalan söyleme konusundaki ustalığın, beni dehşete düşürüyor Daphne. Fazla mı profesyonelsin ne?"

Defne söylediği yalanlardan hiç memnun değildi, ama o an için burnundan kıl aldırmaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Ne yapayım, başka çarem mi vardı? 'Ablacığım, ben Noyan'la bir boy Marmaris'e kadar gitmiştim de, şimdi yoldayız dönüyoruz mu' diyecektim? 'Bakma sen birbirimizi yediğimize, aslında çok sevişiriz' diye de eklerdim artık..."

Noyan, Defne'nin muzip bakışlarla söylediği sözleri duyunca, gülmeye başladı. "Her ikisini de çok iyi başardığımız bir gerçek ama..." dedi. İki sevgili, bir süre gülüştükten sonra, Noyan ciddi bir tavır takındı ve "Umarım zor durumda bırakmamışımdır seni," diye ekledi.

Defne, Noyan'ın direksiyonu tutan eline uzandı ve "Senin bir suçun yok," dedi güven veren bir tebessümle. "Suç bende, ama aslında ben de bilemedim. Ablamla dün akşam konuştuğumuzda, erken geleceğine dair hiçbir şey söylemedi. Ben de sabah yeniden arama gereği duymadım. Nereden bilebilirdim ki saatler öncesinde geleceğini? O kadar dumur oldum ki, bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Neyse ki çok fazla üzerime gelmedi. Büyük ihtimalle terapiden dolayı gergindi ve o yüzden çok da sorgulayıcı davranmadı..."

Noyan, 'terapi' lafını duyunca, "Kimmiş bu Soner Sipahi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Hani şu uğruna kadınların birbirini ezdiği..."

Defne, sevdiği adamın değişen ve hafif kıskançlık barındıran ifadesini görünce, "Ablamın terapisti," dedi, sanki yeni bir bilgi veriyormuş gibi olağan bir ifadeyle.

"Hadi ya. Gerçekten mi?"

"Of, dalga geçme yine. Ne diyebilirim ki başka? Adam ablamın terapisti..."

Noyan'ın, bu fazlasıyla sade açıklamayla yetinmeye hiç niyeti yoktu. O yüzden, "Fakat anlamadığım bir nokta var," diyerek lafa girdi yeniden. "Kadınlar neden birbirini eziyor? Bunu bana açıklayabilir misin?"

Defne, köşeye sıkıştığının farkındaydı, ama sonuçta ne yapabilirdi ki? Soner Sipahi'nin yakışıklı olması kendi suçu değildi. O yüzden gayet rahat bir ifade takındı ve "Adam yakışıklılıktan ölüyor da o yüzden," dedi.

Noyan'ın çatılan kaşlarını görse de, gayet umursamaz bir şekilde bekleme salonundaki kadınların hallerini anlatmaya başladı. Lafını bitirdiğinde, Noyan'ın kararmış çehresini görünce, suratına sevimli bir gülümseme kondurdu. Galiba fazla boşboğazlık etmişti.

"Demek adam yakışıklılıktan ölüyor, öyle mi Daphne? Ne güzel... Çok sevindim adınıza. Şu herifin adresini ver de, ben de gidip bakayım. Kimmiş bu kadınların aklını başından alan, fazla yakışıklı psikolog bozuntusu..."

Defne, gülmemek için dudaklarını ısırmaya başladı. Abartmadığı sürece Noyan'ın kıskanç halleri bir bakıma hoşuna gidiyor,

kadınsı bir haz duymasına sebep oluyordu. Fakat şimdi bir şeyler yapması ve Noyan'ı yumuşatması gerekiyordu. Oturduğu yerde yan döndükten sonra, sevdiği adama doğru uzandı ve boynuna iç gıdıklayıcı bir öpücük kondurdu. "Senden yakışıklı değil ama" dedi işveli bir sesle. "Hiçbir erkek senden daha yakışıklı, daha çekici, daha seksi olamaz. Benim gözümde... Hiçbir erkeğin yüreği böylesine güzel, böylesine sevgi dolu olamaz. Ve... Ben hiçbir erkeğe sana baktığım gibi bakamam. Seni sevdiğim gibi sevemem. "Noyan'ın eline uzanıp sevgiyle çarpan kalbinin üzerine götürdükten sonra, "Yüreğimde de, aklımda da sadece sen varsın Hanzadem," dedi aşk dolu bir tonda.

Noyan duyduğu bu sevgi dolu sözcüklerle, yelkenleri suya indirmişti bile. Yüzünde beliren keyifli gülümsemeyle, sevdiği kadının dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. Ardından Defne'nin başını göğsüne yasladı ve "Kalbime giden tüm yolları ezberlemişsin," dedi keyifli bir tonda. "Bir çift lafınla yüreğimi kanatlandırabiliyorsun. Kuraklaşmış kalbime o tatlı, saf sevginle can veriyorsun. Beni hep böyle sev peri kızı, olur mu? Aşkını, sevgini, ilgini sakın esirgeme benden..."

Defne akışkanlaşmış kalbiyle kafasını salladıktan sonra, "Başka türlüsü mümkün değil ki zaten," dedi. "Seni sevdikçe ve o eşsiz sevgini hissettikçe ben de can buluyorum..." İki sevgili, bir süre hiç konuşmadan, anın güzelliğinin tadını çıkardılar. Birlikte oldukları her saniyeden büyük bir haz duyuyorlar ve zamanın akmasını istemiyorlardı. Fakat ne yazık ki saniyeler, dakikalar, saatler acımasızdı. Nitekim Alsancak'a geldiklerinde, Defne'nin yüzü yavaş yavaş solmaya başladı. Sevdiği adamın yanından bir dakika olsun ayrılmak istemezken, içinde bulunduğu zorunluluklardan dolayı çaresizdi. Apartmanın önüne park ettiklerinde, "Keşke yeniden iki gün öncesine dönebilsek," dedi. "O kadar çok isterdim ki bunu..."

Noyan, üzgün gözlerle kendisine bakan kızı aşkla sarmaladı. Saçlarının kokusunu derin derin içine çekti. "En geç yarın yine birlikteyiz," diye mırıldandı.

"Tabii ben yine dayanamayıp evden kaçmazsam..."

Bu laf üzerine iki âşık gülüşmeye başladılar. Noyan, Defne'nin her an yanında olmasını her şeyden çok isterdi, ama bir yandan da

başını derde sokmasına asla gönlü razı olmazdı. O yüzden babacan bir ifadeyle, "Seni zora sokacak hiçbir şeyi yapmanı isteyemem senden," dedi. "Sabırlı ol Daphnem. Yakında bunların hiçbirine gerek kalmayacak..."

Defne bu son cümleyle yüreğinin hopladığını hissetti. Merakla kalkmış kaşları ve kocaman açılmış pırıl pırıl gözleriyle Noyan'ın gözlerine bakarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Ne olacak ki?" Fakat ne kadar çabalasa da bu sorulara yanıt alamadı...

***

Saat beşe birkaç dakika kala Soner'in muayenehanesinin önüne vardığında, Defne'nin yüzündeki mutlu tebessüm hâlâ silinmemişti. Noyan'ın son sözleri geleceğe dair anlamlar taşıyordu. Belki de kısa süre sonra ortak hayallerine giden adımları atmaya başlayacaklardı. Kıpır kıpır yüreği ile muayenehaneye girdiğinde, kalabalık bir kadın güruhunun içerisinde bezgin bir ifadeyle beklemekte olan ablasını gördü. Sımsıcak bir tebessümle ayağa kalkan ablasına sarılırken, "Özlemişim..." diye mırıldandı. "Nasılsın ablam?"

Venüs, kardeşinin bronzlaşmış çehresine ve pırıl pırıl parlayan gözlerine baktıktan sonra, "İyiyim birtanem" dedi. "Sen de çok iyi görünüyorsun ama. Sanki... Daha da yanmış gibisin..."

Defne, ablasının gözlerinden geçen şüphe kırıntılarını görünce, hemen lafa atıldı. "Bu hafta genellikle toplu taşıma araçlarını kullandım. Durakta beklerken yanmış olmalıyım. Tabii bol bol da yürüdüğümü söylemeden geçemeyeceğim..."

"Hocalarınla görüşmelerin nasıl geçti? Yüksek lisans için bir umut var mı?"

Defne bu soruyu duyunca, yüzüne en masum ve tatlı gülümsemesini kondurdu. "Görüşmelerim mükemmel geçti ablacığım. Neredeyse tüm günümü üniversitede geçirdim. Hocalarla, araşnrma görevlileriyle bol bol diyalog içerisinde bulundum. Hocalarım zaten beni çok sever biliyorsun. E notlarım da çok iyi. Bilmiyorum ama kabul edileceğim gibi geliyor bana."

Lafım bitirdiğinde, yüreğini kaplayan vicdan azabına engel olamadı. Ablasının gözünün içine baka baka, binbir türlü palavralar sıkmak hiç hoşuna gitmiyordu. İşin kötüsü gerçekten de gelecek

hafta yüksek lisans başvuruları başlıyordu ve daha bir hocayla bile görüşmemişti. Evet, belki Amerika'daki birkaç iyi üniversiteye de başvurmuştu, ama bu saatten sonra İzmir'den bir milim bile kıpırdayamazdı. Noyan'dan birkaç saatliğine bile ayrı kalmak yüreğini kavuruyorken, daha uzun bir ayrılığa asla tahammül edemezdi. Venüs'ün gururlu bir ifadeyle sırtını sıvazlayıp, "Benim akıllı kardeşim her şeyi başarır," demesi, suçluluk hissinin daha da katlanmasına neden oldu. Hemen konuyu değiştirdi ama neyse ki ablasının sırası gelmişti.

Venüs ilk seanstaki kadar heyecanlı olmasa da, yine de gergindi. Tedirgin adımlarla odaya adımladığında, kendisine sıcak bir ifadeyle bakmakta olan adamı gördü. Soner'in üzerinde birkaç düğmesi açık, beyaz bir gömlek vardı ve kolları dirseğe kadar katlanmıştı. Oldukça zinde ve keyifli görünüyordu. Venüs odanın içerisinde birkaç adım attığında, Soner de hemen oturduğu yerden kalkmıştı. Kobalt mavisi, uzun elbisesiyle karşısında duran kadına elini uzatırken, "Hoş geldiniz Venüs Hanım," dedi. "Nasılsınız?"

Venüs iyi olduğunu söyledikten sonra, beyaz deri koltuğun üzerine yerleşti. Soner'in ortamı ısıtmak için yaptığı konuşmalara aynı sıcaklıkta karşılıklar verdi. Bir süre sonra ise asıl can alıcı noktaya gelindi. Soner ciddi bir ifadeye bürünerek, "Son görüşmemizden beri, eşinizin herhangi bir eşyasını kurcaladığınız oldu mu?" diye sordu. Karşısındaki kadının gözlerini kaçırdığını görünce, aslında cevabını almıştı ama yine de kendi ağzından duymayı bekledi.

Venüs, oturduğu yerde kıpırdandıktan sonra, masanın üzerinde duran metalik sarkaca dikti bakışlarını. Ardından "Sadece telefonunu karıştırdım," dedi bir çırpıda. "En çok yaptığım şey bu zaten. Telefonunu kurcalamak. Mesajlarına, arama kayıtlarına bakmak. Ya da telefon rehberine eklenmiş yeni bir numara olup olmadığını kontrol etmek."

Soner bir önceki görüşmeleri ile ilgili notları gözden geçirdikten sonra, "Peki herhangi bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, bulamadım. Şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu. Her zaman olduğu gibi..."

Soner dirseklerini masaya dayadıktan sonra, öne doğru eğildi. "Her zaman böyle oluyor, ama yine de vazgeçemiyorsunuz. Enin-

de sonunda bir şeyler bulacağınızdan o kadar eminsiniz ki, her ne kadar saçma olduğunu bilseniz dahi, kendinize engel olamıyorsunuz."

Venüs bu açıklamaları duyunca, hızlı hızlı kafasını salladı. "O telefona her gün bakmazsam rahat edemiyorum. Bazen kendimi zorluyorum bakmamak için, ama bu sefer de gözüme uyku girmiyor. Zaten en sonunda pes edip, teslim oluyorum zihnimi kemiren düşüncelere. Yaptığımın ne kadar saçma olduğunun farkındayım. Çünkü bir erkek aldatmayı kafasına koyduysa, karda yürüyüp izini belli etmeyebilir de. Yani belki telefonunda bir şey bulamayabilirim, ya da eşyalarında. Ama bu demek değil ki aldatılmıyorum." Canından çok sevdiği kocası hakkında, böylesine düşünceler taşımaktan dolayı, oturduğu yerde suçluluk içerisinde kıvranıyordu Venüs. Şüphelendiği kişi Rüzgar'dı. Sevgisini, ilgisini, güzel sözlerini bir an olsun üzerinden eksik etmeyen kocasıydı. Oysa onun aklından berbat şeyler geçiyordu.

"Aldatılacağınızdan neden bu kadar eminsiniz Venüs Hanım?"

Venüs bu soruyu duyunca, içinde büyümekte olan huzursuzluğa engel olamadı. Yine tehlikeli sularda yüzmeye başlamışlardı ve her an bu derin sularda boğulabilirdi. "Ben... şey..." diye gevelemeye başladı, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Sonrasında ise pes etmiş bir halde kafasını sağa sola salladı ve "Lütfen üzerime gelmeyin Soner Bey!" dedi, söylediği şeyin saçmalığından utanarak.

Soner geldikleri noktanın gayet farkında, "Bu soruların cevabını almadan size nasıl yardımcı olabilirim ki?" dedi. Anlayış dolu bakışlarını, oldukça huzursuz görünen kadının üzerinde dolaştırıyordu. Venüs bu söz üzerine hiçbir şey diyemedi. Soner yerden göğe kadar haklıydı. Kendisi ise tam anlamıyla bir korkaktı. Geçmişiyle yüzleşmekten korkan bir korkak...

Soner biraz daha derinlere inmek istiyordu. Belki yine sert bir tepkiyle karşılaşacaktı, ama karşısındaki kadını elinden geldiğince zorlamak istiyordu. Yoksa sorunun kaynağına inemeyecekti.

"Bana çocukluğunuza dair mutlu bir anınızı anlatır mısınız Venüs Hanım?"

Venüs hızla geçmişe gitti. Babasının onları terk etmeden önceki güzel günlere.Mutlu, huzurlu ve güven dolu olduğu günlere gitti.

Yüzünde belirmeye başlayan tebessüme engel olamayarak, "Evimizin bahçesinde uçurtma uçurtmayı çok severdim," dedi. "Aslında sadece ben değil, ablam ve kardeşim de çok severlerdi. Aramızda uçurtma yarışı yapardık. Çoğunlukla da kazanan ben olurdum. Annem ve..."

Cümlesini tamamlayamayarak, oturduğu yerde hafifçe dikleşti. "Güzel günlerdi," dedi lafı geçiştirmeye çalışarak...

"Anneniz ve... Lafınızı bitirmediniz Venüs Hanım. Lütfen devam edin."

Venüs yalvarırcasına bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine dikti, ama kararlı tavrını görünce, "Annem ve babam da bahçedeki koltuklarda oturup, bizim neşeli yarışmamızı izlerlerdi," diye devam etti. Baba' lafını ağzına almak dahi fazlasıyla rahatsız ediyordu onu. 'Benim babam yok' diye tekrarladı içinden birkaç defa. Babası yoktu, belki de hiç olmamıştı...

"Ablanız ve kardeşiniz. Bana biraz onlardan söz eder misiniz?"

Bu soru Venüs'ün çok rahat cevaplayabileceği bir soruydu. Yüzündeki geniş tebessümle, "Kardeşim Defne ile aramızda dört yaş var," diyerek lafa başladı. "Daha önce de söylediğim gibi kendisi psikoloji bölümü mezunu. O benim aksime daha cıvıl cıvıl ve hayat doludur. Gülmeyi, eğlenmeyi çok sever. Hiçbir şeyi takmaz kafasına, dert etmez. Anı yaşar genellikle."

Soner bu sözleri duyunca, pazartesi günü duymuş olduğu neşeli konuşmaları hatırladı. Ablasının tam aksine, koyu renk ve upuzun saçları olan kızın, kendisi için sarf ettiği sözleri hatırlayınca, gözlerinden hafif bir tebessüm pırıltısı geçti. Venüs ise hâlâ konuşmaya devam ediyordu...

"Ablam Flora ise 18 yaşındayken Amerika'ya gitti. Okumak için... O zaman ben 14 yaşındaydım ve onun gidişi çok üzmüştü beni. Çünkü bir nevi annemiz gibiydi. Bize ablalıktan çok annelik yaptı."

Aklına doluşan hüzünlü anılarla, Venüs'ün gözleri dolu dolu oldu. Babasının yarattığı enkazların en başında annesi geliyordu. Üstelik dedesinin ve anneannesinin art arda vefat edişleri, annesinin daha da dibe vurmasına, adeta yaşayan bir ölüye dönmesine sebep olmuştu. Baştaki sinir krizleriyle dolu anlardan sonra, iyice

içine kapanmış ve geçirdiği ağır bunalımla odasından hiç çıkmaz olmuştu. Her türlü psikolojik yardımı reddederek, herkesten uzak durmayı tercih etmişti. Bu sıkıntılı anlarda ise her daim Flora yanlarında olmuş, umutsuzluğa kapılmalarına asla izin vermemişti. Venüs hanrladığı bu anılarla, ablasını ne kadar çok özlemiş olduğunu fark etti. En son yılbaşı için İzmir'e geldiğinde görüşmüşlerdi...

Soner meselenin yavaş yavaş özüne inmeye başladıklarının farkındaydı ve bu durumdan çok memnundu. Bir miktar daha ilerleme arzusu içerisinde, "Ablanız neden size annelik yaptı Venüs Hanım?" diye sordu, aslında cevabı biliyor olsa da. Karşısındaki kadını olabildiğince konuşturmak ve yaşadıklarını kendi ağzından duymak istiyordu.

Venüs ağlamak üzere olduğunun farkındaydı ve çok huzursuzdu. Derin derin birkaç soluk aldı, ama nafileydi. Boğazında kocaman bir yumru oluşmuştu ve yüreği sıkışıyordu. "Çünkü..." dedi ve nemli gözlerini tavandan sarkan avizeye dikti. "Çünkü babam bizi terk ettiğinde..." Dudaklarından dökülen hıçkırıkla lafına daha fazla devam edemedi. Gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken, çaresiz bakışlarını kucağında duran ellerine sabitledi.

Soner Venüs'ün duvarlarını yavaş yavaş yıkıyor olmaktan memnundu. Masanın üzerinde duran kutudan bir parça peçete alıp karşısındaki kadına uzattı.

Venüs gözlerini kurularken, "Çok üzgünüm," dedi. "Bu şekilde küçük bir çocuk gibi ağlamak hiç âdetim değildir aslında."

Soner bu sözler üzerine, "İstediğiniz kadar ağlayabilirsiniz" dedi müşfik bir gülümsemeyle. "Kendinizi belirli kalıplar içerisine sokmaya çalışmanıza gerek yok. İçinizden nasıl geliyorsa öyle davranın..."

Venüs'ün gözleri duvardaki saate ilişti. Çantasını omzuna astıktan sonra, kendisini izlemekte olan adama dönerek, "Galiba süremiz bitti," dedi. Ardından elini uzattı ve "Çok teşekkür ederim," diye devam etti. "Lütfen kusuruma bakmayın..."

Soner karşısındaki kadının mahcup tebessümünü görünce, "Ortada kusur falan göremiyorum ben..." dedi. Ardından da kapıya kadar Venüs'e eşlik etti. Kadının gidişini izlerken bir parça da olsa ilerleyebilmiş olmaktan dolayı mutluydu.

PLAJ

Akşam eve döndüklerinde, Defne hemen odasına çıktı. Düşünceli bir ifadeyle yatağına uzandığında ne kadar yorulmuş olduğunu fark etti. Çok yoğun iki gün geçirmişlerdi, ama tüm bu yorgunluğa değmişti. Hafızasından asla silinmeyecek aşk ve tutku dolu anlar yaşanmıştı. Sonu biraz heyecanlı bitmişti ama neyse ki Venüs herhangi bir durumdan şüphelenmemişti.

Suçluluk dolu yüreğiyle yüzünü buruştururken, ablasına her şeyi açıklaması gerektiğinin farkındaydı aslında. Ama nasıl yapacağını hiç bilmiyordu. Venüs her zaman Noyan'la aralarındaki çatışmaları görmüş, sarf ettiği nefret dolu sözleri işitmişti. Üstelik kahve ve tuz olayı da cabasıydı. Şimdi ablasının karşısına geçip, 'Noyan'ı seviyorum' dese, asla inanmazdı. Bunun da ötesinde enişteşinin vereceği tepki, bir hayli endişelendiriyordu onu. Noyan'a kızar mıydı, yoksa anlayışla mı karşılardı bu ilişkiyi, hiç bilmiyordu. Fakat ne olursa olsun, bu gizlilikle daha fazla devam edemezdi. Ablasına söylediği yalanların haddi hesabı yoktu ve eğer yakalanacak olursa, işte o zaman her şey içinden çıkılamaz bir hal alırdı. O yüzden bu konuyu bir an önce sevdiği adama açmalı, aklındaki bu düşünceleri paylaşmalıydı.

Düşüncelerinden sıyrıldığında telefonunu aldı. Noyan'dan herhangi bir çağrı veya mesaj yoktu. En son muayenehanedeyken konuşmuşlardı ve Kordon'daki restoranda olduğunu söylemişti. Noyan'ın adına dokunduğunda, Çeşme'ye dönüp dönmediğini merak ediyordu bir yandan da. Fakat hattın diğer ucundan gelen gergin ses tonunu işitince, şaşırmadan edemedi. "Neyin var? Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda, Noyan'ın "Yok bir şey Daphnem," dediğini duydu.

"Ama... Belli ki bir şeyler olmuş. Neden paylaşmıyorsun benimle?"

"Üzerime gelme Daphne! Sana bir şey yok diyorsam, daha fazlasını sormayacaksın!!"

Defne, duyduğu bir hayli gergin sesle tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Alışkın olduğu şeyler değildi bunlar. Noyan'ın sinirli hallerine şahit olmuştu ama hepsi de kendinin başrolü çektiği olaylardı. Bunun dışında sevdiği adamı her daim neşeli ve muzip görmeye alışıktı. Bir anlık şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, "Soranda kabahat zaten!" dedi sinirli bir tonda. "Neyse... Ben daha fazla üzerine gelmeyeyim o zaman. Dönüp dönmediğini sormak için aramıştım..."

"Özür dilerim peri kızı..."

Defne daha devam edecekti, ama Noyan'ın pişmanlık dolu sesini işitince öylece kaldı.

"Ben... Biraz gerginim. İşle ilgili, bilirsin işte. Akşam çok geç dönerim. Ya da belki sabah. Bilemiyorum...."

Defne büzüşmüş dudaklarıyla bu sözleri dinledikten sonra, "Tamam," dedi, hüzünlü bir şekilde kafasını sallayarak.

"Siz Ilıca'dasınız herhalde..."

"Evet, geleli yarım saat kadar oluyor..." Defne, sessiz bir soluk aldıktan sonra, "Neyse ben kapatayım artık," dedi. "Daha fazla meşgul etmek istemem seni."

"Seni seviyorum Daphnem. Bunu sakın aklından çıkarma..."

"Ben de seni seviyorum..."

Defne telefonu kapatıp, yatağın üzerine bıraktığında hüzünlüydü. Sevdiği adamı ararken, böyle bir tavırla karşılaşacağını hiç ummamıştı. Evet belki biraz fazla sorgulayıcı davranmıştı, ama insan sevdiğini merak etmez miydi? Üstelik bir şeylerin ters gittiğinin farkındayken. Yavaşça doğrulurken düşünceler içerisindeydi. İşle ilgili ters giden şey ne olabilirdi ki? O an aklına Noyan'ın bir gün önceki halleri geldi. Bahçede sinirli hareketlerle konuşması, sıkkın tavırları... Tüm bu davranışlarının sebebi olarak, restoranlardaki aksilikleri göstermişti ama...

"Off! Yeter! Düşünmek istemiyorum artık. Neyse ne. Elbet yakında her şey çıkar ortaya...."

Banyoya doğru yürümeye başladığında çalan telefonunun sesini duydu. Arayan Ece'ydi. Arkadaşının da pek keyifli olmadığı, sıkıntılı tonda çıkan sesinden belli oluyordu. Hal hatır sorma faslından sonra Defne, "Kaç gündür neyin var diye soruyorum, ama geçiştiriyorsun hep" dedi. "Şimdi... Ne olduğunu söyleyecek misin? Yoksa... "Bir an duraksadıktan sonra, "Of, Ilıca'da olsan, hemen yanına gelir hesabını alırdım senin," dedi. Ece, Kemalpaşa'daki anneannesinin yanındaydı ve pazar günü dönecekti...

"Gelince anlatırım Defne. Telefonda anlatmak istediğim bir mevzu değil."

Bu cevapla Defne'nin tek kaşı şüpheyle havalandı. "Tunç'la mı ilgili yoksa?" diye sordu. Sözlerinin onaylandığını duyunca ise, "Ne yaptığını söyler misin Allah aşkına!" dedi sabırsız bir tonda.

"Tunç'la tartıştık... İlk defa bu şekilde..."

Defne arkadaşının titrek sesini ve lafına devam etmediğini fark edince, "Ne yaptı?" diye sordu kızgın bir tonda.

"Beni çok kırdı. Çok üzerime geldi."Ece, Tunç'la geçirdiği o öğleden sonrayı hızlıca anlatmaya başladı.

Defne ise duydukları karşısında her ne kadar öfkeleniyor olsa da, arkadaşını gaza getirmemek için sakin olmaya çalıştı... "Eğer Tunç'la birlikte olma konusunda şüphelerin varsa, lütfen bir daha baş başa kalma onunla. En azından emin oluncaya kadar. Tunç'un cinsellik konusunda beklentileri olduğu şüphe götürmez, ama ne olursa olsun sana saygı duyması gerekiyor. Bu öyle aceleye getirilecek bir şey değil. Sonuçta bir kızın ömrü boyunca hatırlayacağı, özel bir an..." Sarf ettiği son cümleyi işitince, Defne'nin yüzü gölgelendi. Bir hafta öncesine dair anılar doluştu gözünün önüne. Her şeyiyle sevdiği adama teslim olduğu gün, nasıl da üzülmüş, nasıl da büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Ve belli ki ömrünün sonuna kadar o anları unutamayacaktı... Düşüncelerini kafasından uzaklaştırmak istercesine silkelendikten sonra, "O yüzden lütfen temkinli ol," diye devam etti. "Pişman olmanı asla istemem ki bu konudaki hassasiyetini ikimiz de biliyoruz..."

"Aslında ben de arzuluyorum Tunç'u. Dokunuşları kanımı kaynatıyor, içim bir hoş oluyor. Ama ya beraber olduktan sonra tavırları değişirse.Ya pişman olursam..."

Defne bir süre arkadaşının sözlerini düşündü. Sonuç olarak Ece'nin tereddütleri gayet akla yatkındı. Noyan'la paylaştıkları onca şeyden sonra, kendisi bile benzer şüphelere düşmüşken, Ece'nin düşmesi çok normaldi. Dolayısıyla "Çok haklısın düşüncelerinde," dedi destekleyici bir tonda. "O yüzden bir şeylerden emin oluncaya kadar, elinden geldiğince Tunç'la baş başa kalmamaya çalış. Her defasında iyice yakınlaşıp, işler son noktaya gelince çekilmen pek de doğru değil bana göre. Peki o günden sonra aradı mı seni?"

"Aradı tabii ki. Hem de..."

Ece lafına devam etmeyince, Defne "Orada mısın?" diye sordu.

"Evet buradayım, ama annem sesleniyor. Neyse... Büyük ihtimalle pazar günü oradayız zaten. Daha ayrıntılı konuşuruz yine."

Defne telefonu kapattığında düşünceliydi. Tunç'un verdiği tepki ve sergilediği tavır oldukça kabaydı. Üstelik söylemiş olduğu sevgi dolu sözcüklerin hemen ardından böylesine kırıcı bir tavır içerisine girmesi, ister istemez kafasında birtakım şüphelerin oluşmasına sebep oluyordu. Tunç, Ece'yi gerçekten de seviyor muydu acaba? Bir süre bu sorunun cevabını düşündü, ama net bir yanıt veremedi kendine. Görünürde her şey yolunda gibiydi ama...

***

Pazar günü uyandığında yüreği kıpır kıpırdı Defne'nin. Ece'ler cumartesi gecesi Ilıca'ya dönmüşlerdi ve bir an önce arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu. Üzerine floral şortunu ve beyaz askılısını geçirdikten sonra, plaj çantasını hazırlamaya başladı. Bir an sonra odaya giren Venüs'ü görünce yüzünde keyifli bir tebessüm oluştu.

"Melda da bizimle Babylon'a geliyor."

Defne yavaş yavaş solan tebessümüyle kafasını kaldırdığında, "İşte şimdi tüm hevesim kaçtı," dedi. "Of abla yaa!! Nereden çıktı Melda şimdi. Daha dün görüşmediniz mi siz?"

Venüs tek kaşı kalkmış bir halde yatağın üzerine oturdu. "Allah Allah, hanımefendinin zoruna bak! Sen her gün Ece'yle görüşürken, ben bir şey diyor muyum? Hem biliyorsun, Rüzgar ve Noyan, Saint Joseph'teki arkadaşlarıyla birlikte Hanzade'de yemek

yiyecekler. Melda'nın eşi de onlara katılacak. Haliyle benim tatlı arkadaşım da bizimle gelecek."

Defne, ablasını dinlerken bir yandan da düşüceler içerisindeydi. Noyan'la cuma gününden beri baş başa kalamamışlardı ve sevdiği adama sarılmayı, dudaklarını hissetmeyi çok özlemişti. İçten içe bulundukları bu müşkül duruma hayıflanırken, ertesi gün için planlar yapmaya başlamıştı bile. Ne olursa olsun bir bahane bulacak ve Noyan'ın yanına gidecekti. Sıkkın gözlerini ablasına dikerken, "Of tamam abla!" dedi. "Ama bak şimdiden söyleyeyim, dedikodularınızla bizim de kafamızı ütülemeyin."

İki kardeş evden çıktıklarında henüz öğlen olmamıştı ama güneş ışınları olanca yakıcılığıyla insanın tenini delip geçiyordu. Cıvıl cıvıl kuşların yaramaz sesleri ve uçuşan renk renk kelebekler ise insanın pozitif duygular ile dolması için yeterliydi. Ece'yi aldıklarında, Defne arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. Ece'nin sıkıntısı, süzülmüş yüzünden belli oluyordu. Ece, Venüs'ün art arda sorduğu sorulara cevap verirken, bir süre sonra Melda'nın evinin önüne geldiler. Birkaç dakika sonra, Melda kafasındaki bir hayli dikkat çekici dev şapkayla karşılarında belirince, Ece ve Defne birbirlerini dürterek kıkırdamaya başladılar.

"Defne!!!"

Defne ablasının uyarı dolu ses tonunu işitince, "Ya ama abla şunun haline baksana," dedi. "Kafasına şemsiye takmış sanki. Öyle ki, hepimiz o şapkadan çok her şeye benzeyen şeyin altına girip güneşten korunabiliriz." Kızlar yeniden kıkırdamaya başlamışlardı ki, Melda neşeli bir cıvıltıyla arabaya bindi.

"Kızlaaar! Ne habersiniz?"

Melda en sulu öpücüklerini, Venüs'ün yanaklarına bıraktıktan sonra, arka koltukta oturan ikiliye dönerek, "Ay kızlar ne iyi oldu ama böyle," dedi. "Uzun zamandır hep birlikte takılamıyorduk. Bizimkilerin öğle yemeği bahanesiyle bir araya geldik."

Defne, sahte bir nezaketle bu sözleri onaylarken, "Ya tabii, ne iyi oldu!" diye mırıldandı. "Aslında bunu her pazar yapmalıyız." Gülmemek için dudaklarını kemirirken, Ece'nin tehditkâr bakışlarıyla karşılaştı.

Melda ise bu lafı gayet ciddiye alarak, "Yapalım tabii" dedi. "Ama

tabii siz iki kaçak bizi ekmezseniz..." Ardından da iştahlı bir ifadeyle Venüs'e dönerek, öğrendiği bomba haberleri anlatmaya başladı.

Babylon'a geldiklerinde pazar günü olması sebebiyle hınca hınç dolu otoparkta zar zor yer bulabildiler. Mekâna girdikten sonra yemyeşil çimlerin üzerindeki renk renk minderlerin üzerine yerleştiler. Defne kendinden geçmişçesine güneşlenen insanlara bakarken, "Kaçalım mı?" diye sordu fısıltıyla. "Yoksa inan kafayı yiyeceğim. İnsan bir dakika olsun susmaz mı? Beynim şişti resmen..."

Ece, Melda'ya kısa bir bakış attıktan sonra kıkırdadı. "Hiç durmayalım..."

İki kız, yerlerinden kalktılar ve hızlı adımlarla beach bara doğru yürümeye başladılar. Barın yüksek taburelerine oturduktan sonra, ananaslı frozenlarını sipariş verdiler ve sohbete başladılar. Defne, Noyan'la barışmalarının detaylarını ve kaçamaklarını anlattıktan sonra, "Hadi biraz da sen anlat," dedi. "O günün sonrasında Tunç ne yaptı? Aradı mı? Özür diledi mi?"

Tunç'un adını duyunca, Ece'nin gözleri buğulandı. Defne'nin anlattıklarını dinlemek azıcık olsa da düşüncelerinden uzaklaşmasını sağlamıştı. Ama aslında canını sıkan hadise, tüm canlılığıyla zihnini kurcalamaktaydı. Kafasını olumlu anlamda sallarken, "Evet aradı," dedi. "Ama telefonlarına cevap vermedim. O kadar moralim bozuktu ki, Kemalpaşa'ya gidinceye kadar odamdan hiç çıkmadığımı söyleyebilirim. Tunç ise ısrarla aramaya devam etti. Telefonlarına cevap vermeyince, bu sefer de mesaj bombardımanına tuttu beni. Çok üzgün olduğunu, bir anlık sinirle fevri hareket ettiğini yazdı ve art arda özürler diledi."

"Sen ne yapın peki? Karşılık vermedin mi?"

"Sadece 'Sonra konuşalım' dedim. Sonuçta yüz yüze konuşmamız gereken bir mevzu bu. Ama tüm bunların da ötesinde hâlâ çok kırgınım ona. Ne olursa olsun verdiği tepki çok ağırdı. Yüzünün aldığı o korkunç hal, kocaman açılmış gözleri hâlâ tüm canlılığıyla zihnimde."

Defne, anlayışlı bir ifadeyle arkadaşına sarıldıktan sonra, "Çok haklısın," dedi. "Ama lütfen daha fazla yıpratma kendini. Eminim Tunç ne yapıp edip gönlünü alacak, yaptığı öküzlüğü telafi edecektir."

Ece, her şeyin Defne'nin söylediği gibi olmasını diliyordu içten içe. Her ne kadar kırgın olsa da, Tunç'u hâlâ çok seviyor, sergilemiş olduğu tavır için hafifletici nedenler bulmaya çalışıyordu. Sonuçta kendisinde de hata vardı. Tunç'un dokunuşlarına izin verip, ardından da geri çekilmesi ve bunu birçok defa farklı şekillerde yapmış olması can sıkıcıydı. Düşüncelerinde ve davranışlarında tutarlı olması, eğer gerçekten böyle bir yakınlaşmaya hazır değilse, ona göre hareket etmesi gerekiyordu. Düşünceli bir ifadeyle kafasını sallarken, "Umarım öyle olur..." dedi.

İki kız, bir süre barın çevresindeki neşeli kalabalığı izledikten sonra, Defne meraklı ama bir o kadar da tereddütlü bakışlarını arkadaşının üzerine dikti. "Sana bir şey soracağım. Ama bak şimdiden söyleyeyim, öyle abuk subuk tepkiler vermeyeceksin."

"Bu uyarıyı yaptığına göre, belli ki abuk subuk tepki vereceğim bir soru bu," diye karşılık verdi Ece. "Hadi sor ne soracaksan?"

Defne derin bir soluk aldıktan sonra, "Metin seni aradı mı hiç?" diye sordu, şeker kız ifadesiyle.

Ece'nin bu soruyla anında kaşları çatıldı. "Aradı..." diye karşılık verdi en huysuz tavrıyla. "Ama ben açtım mı? Tabii ki açmadım. Çakma Romeo'larla işim yok benim. Hem sen ne diye soruyorsun ki bunu? Neler geçiyor aklından?"

Defne hemen savunmaya geçerek, "Tabii ki hiçbir şey geçmiyor aklımdan," dedi. "Sadece o paparazzi olayının ertesi günü, Metin beni aradı ve seni sordu. Ama tabii seni aradığına dair hiçbir şey söylemedi. Nasıl olduğunu, neler yaptığını, her şeyin yolunda olup olmadığını merak etmiş ve belli ki sana ulaşamayınca beni aramış."

Ece sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, "Merak etmesin!" dedi yüksek bir tonda. "Her şeyden önce, ben onun nesiyim ki beni merak ediyor."

"İyi de neden bu kadar çok öfkelendiğini hâlâ anlayamıyorum. Verdiğin tepki biraz fazla değil mi?"

"Söylediği sözleri, sergilediği tavırları düşündükçe ister istemez sinirleniyorum. Hepsi yalanmış..."

Defne belli belirsiz gülümsemesiyle, "Gerçek mi olmasını isterdin?" diye sordu. Ece'nin bu soruyla afallayıp kaldığını ve cevap

veremediğini görünce ise kıkırdamaya başladı. Arkadaşının yavaş yavaş yüzünün kızardığını ve öfkelenmeye başladığını fark edince iki elini havaya kaldırarak, "Tamam tamam, sustum..." dedi...

Bu konuşmanın ardından iki kız, şemsiyelerine döndüler ve minderlerin üzerine uzanıp tembellik yapmaya başladılar. Venüs ve Melda ise hâlâ hız kesmemiş bir halde konuşuyorlardı. Melda, sosyetik bir kadının zayıflama macerasından bahsederken, bir an sonra kendilerine doğru yaklaşmakta olan Rüzgar, Noyan, ve Melda'nın eşi Serkan'ı gördüler. Defne, Noyan'ın çekici gülümsemesiyle buluştuğunda, dilinin damağının kuruduğunu hissetti. Özlemişti. Hem de burnunun direğini sızlatacak kadar çok... Hemen karşısına oturan adamın üzerinde dolaştırırken bakışlarını, adeta acı çekiyor gibiydi. Aşkından deli olduğu adam karşısında otuyordu ama ne ona sarılabiliyor ne de öpücüklerini sunabiliyordu.

Bu esnalarda Melda cingöz bakışlarını Noyan ve Defne'nin üzerinde gezdiriyordu. Bir an sonra, Venüs'ün kulağına doğru eğildi ve "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi heyecanlı bir tavırla. "Bu Noyan bence Defne'den hoşlanıyor..."

Venüs bu sözleri duyunca gözlerini kocaman açtı ve kafasını sağa sola salladı. "Saçmalama lütfen. Nereden uyduruyorsun bunu?"

"Ne uydurması. Geldiğinden beri gözü Defne'nin üstünde. Hiç fark etmedin mi?"

Venüs, bu sözler üzerine alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Her şeye inanırım da buna inanmam. Tabii sen onların atışmalarına, birbirlerine olan nefretlerine hiç şahit olmadığın için böyle düşünmen çok doğal..."

Melda, bu laflardan hiç etkilenmemişçesine yayvan bir şekilde gülümsedi. "Ama biliyorsun ki büyük aşklar, büyük nefretlerden doğar. Hem hoşlansa kötü mü? Adam neredeyse İzmir'in yarısının sahibi. Üstelik yakışıklı, kibar. Defne'yle ne güzel olurlardı..."

Venüs kaşlarını çatarak, "İstemem!" dedi kesin bir dille. "Defne, Noyan'la anlaşamaz. Çünkü karakterleri birbirine hiç uymuyor. Kardeşim, Noyan'la sadece mutsuz olur. Ve benim de en son isteyeceğim şey, Defne'nin mutsuzluğu..."

"Aman sen de... Ne kadar da emin konuşuyorsun."

"Biliyorum da ondan. Defne'nin anlaşabileceği biri değil Noyan. Defne'ye daha ılımlı bir erkek lazım. Onun coşkulu, fevri yapısını dengeleyecek biri. Oysa Noyan tam tersi, Defne'yi iğnelemekten ve kızdırmaktan başka bir şey yapmıyor. Yok yok, kesinlikle anlaşamazlar onlar."

Melda, bakışlarını Noyan'ın üzerinde dolaştırırken, "Dediğin gibi olsun bakalım," dedi. "Ama dediklerim doğru çıkarsa sakın şaşırma..."

Venüs bu sözlerden zerre kadar etkilenmemişti. Melda'nın şüphelerinin doğru çıkmayacağından o kadar emindi ki...

***

Ezgi, Tunç ve Mert üçlüsü Babylon'a geldiklerinde, oturacak yer bakınıyorlardı. Ezgi, kalabalık grubun içerisinde oturan Noyan'ı görünce, anında dikkat kesildi. Fakat bir an sonra bakışları Defne'yi bulunca, "Pislik..." diye tısladı dişlerinin arasından. Tunç ve Mert, Ezgi'nin ölümcül bakışlarını odakladığı yere dönünce, yoğun bir sohbet içerisinde olan kalabalık grubu gördüler. Tunç, "Noyan en sonunda aileye girmeyi başarmış," dedi en pis sırıtışıyla. "Yakında Defne'yi istemeye giderse hiç şaşırmam..."

Mert, kıs kıs gülen arkadaşına ters bir bakış attıktan sonra, "İkisinin de elimden çekeceği var," dedi. "Özellikle Defne'nin. Peşimde koşarken aynı zamanda Noyan'a da kuyruk sallamaktan hiç çekinmedi. Fakat bunun bedeli çok ağır olacak."

Ezgi bu sözler üzerine ilgiyle dikkat kesildi. Tunç ise, "Atıp tutuyorsun resmen," dedi sırıtarak. "Ne yapabilirsin ki? Hem neden şaşırdığını anlayamıyorum? Kız milleti bu ne de olsa. Bir dalı tutmadan, diğerini bırakmaz..."

Ezgi daha fazla açıklama istercesine bir ifadeyle Mert'e bakarak, "Aklından neler geçiyor senin?" diye sordu. "Bir planın mı var?"

Mert gözünü Defne'nin üzerinden bir an olsun ayırmadan, "Evet var," dedi intikam dolu bakışlarla. Ardından Ezgi'ye döndü ve "Sen de bana yardımcı olacaksın," diye ekledi. "Ve... Noyan'ın herhangi bir açığını bulursak eğer, işte o zaman öldürücü darbeyi büyük bir zevkle vuracağım. Tıpkı onun bana yaptığı gibi."

Ezgi hızlı hızlı kafasını sallarken, "Seve seve yardımcı olurum," dedi. "Ailesini, arkadaşlarını, çevresini çok iyi biliyorum. Çok uzun yıllardır süregelen bir aile dostluğumuz var ne de olsa."

Tunç, kendi aralarında konuşan ikiliye dönerek, "Bana müsaade," dedi. "Bir an önce nazlı yarimin yanına gideyim de, gönlünü alayım. Malum... Biraz kırgın bana."

"Şu kızı bir yatağa atsaydın da, bu maskaralıklarından kurtulsaydık..."

Tunç bu söz üzerine, "Merak etme, çok az kaldı," dedi ve neşeli bir ifadeyle göz kırptıktan sonra, Ece'nin yanına doğru yürümeye başladı...

Melda ve Venüs, inceler bakışlarını çevrelerinde gezdirirlerken, kendilerine doğru yaklaşmakta olan esmer, kıvırcık saçlı delikanlıyı gördüler. Melda onaylamaz bakışlarını Tunç'un üzerinde gezdirirken, "Ece'nin sevgilisiydi bu çocuk değil mi?" diye sordu. Venüs'ün olumlu anlamda kafasını salladığını görünce ise, "Gül gibi kızın sevgilisine bak," dedi yüzünü buruşturarak. "Tıpkı at hırsızlarına benziyor. Kızı üzmese bari..."

Venüs, tedirgin bir ifadeyle kendilerine selam veren Tunç'un, Ece'ye yöneldiğini görünce, "Hiç yakışmıyorlar," dedi. "Ece çok daha iyilerine layıkken, bu serseriye abayı yakmış halde."

İki dedikoducu arkadaş, göz ucuyla Tunç'u keserlerken, Ece de oturduğu yerden kalkmış, kendisini nazik bir ifadeyle öpen erkeğin yanaklarına öpücükler kondurmuştu. Tunç'u aniden karşısında görmek elini ayağını titretmiş, midesine kramplar girmesine sebep olmuştu. İlgili bakışların üzerlerinde dolaştığının farkında, Tunç'un koluna girdi ve "İstersen başka bir yere gidelim," diye mırıldandı.

İkili, grubun yanından ayrıldıktan sonra restorana geçtiler. Ece sevdiği adamın erkeksi yüz hatlarında gezdirirken âşık bakışlarını, onu ne kadar çok özlemiş olduğunu fark etti. Neredeyse bir haftaya yakın zamandır birbirlerini görmüyorlardı. Üzerinde dolaşan suçluluk dolu bakışları görmek ise, ister istemez kalbinin yumuşamasına sebep oluyordu. Ama her ne kadar böyle olsa da, ilk adımı Tunç'un atması gerektiğini düşünüyordu. O yüzden tek kelime dahi etmeden, sabırla beklemeye başladı.

Tunç yüzüne dramatik bir ifade kondurduktan sonra, Ece'nin eline uzandı ve dudaklarına götürdü. "Özleminle yanıp tutuştum," dedi aşk dolu bir tonda. "Evden adımını atmadın. Telefonlarıma cevap vermedin. O güzel yüzünü esirgedin benden. Ama sana kızmadım, kızamam da. Çünkü yerden göğe kadar haklısın." Art arda öpücüklerini Ece'nin avuçlarına bıraktıktan sonra, "Tıpkı bir hayvan gibi davrandım sana," dedi pişmanlık akan gözlerle. "Bir anlık sinirle kalbini kırdım. Ama sonrasında ne kadar pişman olduğumu bir bilsen... Telefonlarıma cevap vermedikçe öleceğimi sandım." Ece'nin mayışmış ifadesini görünce, son bir hamleyle, "Beni affedebilecek misin bebeğim?" diye sordu umut dolu gözlerle.

Ece, sevdiği adamın aşk dolu tavırlarıyla çoktan yumuşamıştı bile. Nazlı tebessümünü sevdiği adama gönderirken, "Ama beni çok incittin," dedi. "Senden asla beklemeyeceğim bir hareketti o. Sonuçta seni ne kadar çok sevdiğimi, aramızdaki ilişkiye ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Ama sen yine de hiç çekinmeden üzerime geldin. Sanki seni sevmiyormuşum gibi bir havaya büründün."

Tunç bu sözleri onaylayarak, "Yerden göğe kadar haklısın sevgilim," dedi. "Ama bana da hak ver biraz. Hayatımda ilk kez bir kıza karşı böyle yoğun hisler taşıyorum. Anlamıyor musun Ece? Ben seninle ciddi düşünüyorum. Ailemle arkadaşlarımla tanışmanı, hayatımın her köşesinde var olmanı istiyorum." Sözlerinin tahmin ettiği etkiyi yarattığını görünce, Tunç'un yüzünden memnun bir tebessüm geçti. Ece'nin ellerini yeniden dudaklarına götürdükten sonra, "O yüzden sana dokunmak istemem suç olmamalı," diye ekledi.

Ece bu son söz üzerine hemen atılarak, "Suç değil tabii ki," dedi. "Paylaştığımız özel anlardan ben de çok hoşlanıyorum, ama... Biraz daha bekleyelim olur mu? Bunu benim için yapabilir misin?"

Tunç anlayışlı bir ifadeyle kafasını sallarken, "Senin için her şeyi yapabilirim," dedi. Ece'nin yüzünün ışıl ışıl bir gülümsemeyle aydınlandığını görünce ise, "Eğer beklemek istiyorsan bekleyeceğim bebeğim," diye devam etti. Oturduğu yerden kalkıp Ece'nin yanına yerleşti ve kolunu, kendisine mutlu bir tebessümle bakmakta olan kızın omzuna attı. "O zaman barıştık mı bakalım?"

Ece mutlu bir gülümsemeyle, "Barıştık," diye karşılık verdi. Tunç ve Ece barışmalarının şerefine en güzel öpücüklerini birbirlerine sunarken, Defne oturduğu yerde sıkıntıdan patlıyordu. Erkekler kendi aralarında tavla oynarlarken, Venüs ve Melda ise her zamanki gibi dedikodu yapıyorlardı. Ara ara Noyan'la bakışlan buluşuyordu, ama hemen sonrasında Melda'nin manidar bakışlarını üzerinde hissederek toparlanmak zorunda kalıyordu. İçindeki huzursuzluk ise ister istemez katlanıyordu. Sanki Melda bir şeylerden şüpheleniyor gibiydi, ya da belki kendi kuruntusuydu bu. Bezgin bir ifadeyle sırtüstü minderin üzerine bırakırken kendini, "Umarım düşündüğüm gibi değildir," diye mırıldandı sessizce. Sonuçta Melda'nın en ünlü olduğu konulardan biri de patavatsızlığıydı. Aklındaki düşünceleri doğru yanlış, zaman mekân demeden patır patır ortaya dökerdi. Eğer şakayla karışık dahi olsa, böyle bir konuyu ulu orta dillendirecek olursa... İşte o zaman pek hoş olmazdı...

Akşam eve döndüklerinde Defne'nin suratı sirke satıyordu. Gün boyu, kedinin ciğere baktığı gibi Noyan'ı izlemiş durmuştu. Sevdiği adamla aynı ortamda olup bir çift laf edememek, sarılıp dokunamamak adeta işkence gibi geliyordu ona. Yemekten sonra odasına girdiğinde, üzgün bir ifadeyle balkona çıktı. Kollarını bedenine sardıktan sonra, armut pufun üzerine oturdu. Noyan hâlâ eve gelmemişti ki zaten en sonki konuşmalarında restorandaki işlerinin hâlâ bitmemiş olduğunu söylemişti.

Başını gökyüzüne doğru kaldırdığında düşünceler içerisindeydi. Hep bu şekilde mi olacaktı ilişkileri? Gizli kapaklı, yoğun bir özlem içerisinde. Derin bir of çekerken, Noyan'ı ne kadar çok özlemiş olduğunun farkındaydı. Birlikte gülmeyi, vakit geçirmeyi, öpüşmeyi... Bir an sonra yaşamış oldukları ateşli anlar aklına gelince, baştan ayağa ürperdiğini hissetti. Vücudunun en mahrem köşelerinde gezinen parmaklar, dudaklarının üzerinde hoyratça gezinen dudaklar...

Hızlanmaya başlayan kalp atışlarına mani olmaya çalışırken, Noyan'ı yoğun bir arzuyla istediğinin farkındaydı. Bakışlarını karşıdaki eve dikti ama hâlâ ışık yoktu. Gelmemişti... Tatillerine dair

keyifli anılar içerisinde savrulurken, gözlerinin kapandığını hiç fark etmedi. Fakat rüyasında bile hâlâ Noyan vardı. Yine teknedelerdi ve dans ediyorlardı. Sonrasında Noyan'ın 'Seni istiyorum Daphne,' diyen boğuk sesini işitiyordu. Ardmdan da kendini bembeyaz, serin çarşafın üzerinde buluyordu. Çırılçıplaklardı... Noyan'ın bakışları ise arzu doluydu. Sevdiği adamın kaslı omuzlarına tutunurken, kadınlığını zorlayan sertliği hissedince, uzandığı yerde sıçrayarak uyandı...

Derin derin soluklar alarak doğrulurken, hâlâ gördüğü rüyanın etkisi altındaydı. Rüyası o kadar gerçekçiydi ki... Sanki Noyan gerçekten de vücuduna dokunmuş gibi baştan ayağa uyarılmıştı. Gözleri Noyan'm evine kaydığında, yatak odasından süzülen ışığı gördü. Eve dönmüştü...

Yerinden kalkıp odaya doğru yürürken, bedeninin yoğun isteklerini göz ardı etmeye, kendiyle mücadele etmeye çalışıyordu, ama nafileydi. Noyan'ı istiyordu. Hem de hemen. Bir gün daha bekleyemezdi. Sabrı kalmamıştı. Ne yapacağına ise çoktan karar vermişti...

Üzerine siyah, dantelli iç çamaşırı takımım giydikten sonra, ilk bulduğu şortu ve bluzu aceleyle üzerine geçirdi. Telefonunu ve anahtarını alarak kapının önüne geldiğinde, kalp atışlarının dışarıdan duyulduğuna emindi. Heyecandan düşüp bayılmamayı dileyerek, parmak uçlarında merdivenleri indi ve sokak kapısının önüne geldi. Son bir kez arkasına baktıktan sonra ise, hiç tereddüt etmeden evden çıktı. Bahçenin en karanlık bölgelerinden geçerek Noyan'ın evinin önüne geldiğinde, adrenalini adeta tavan yapmıştı. Nefes nefese bir halde sağma soluna bakarak kapıyı çaldıktan sonra, heyecan içerisinde beklemeye başladı. Kapı açılıp, düğmeleri açık bir gömlekle karşısında beliren, şaşkın bakışlı adamı görünce vakit kaybetmeden eve daldı. Şehvetten gözü dönmüş bir halde Noyan'ın pırıl pırıl parlayan gözlerine bakarken, "Seviş benimle Allahın cezası!" diye haykırdı...

ALEV ALEV

Noyan, pembeleşmiş yanaklarıyla karşısında duran kızı baştan ayağa incelerken, üzerindeki şaşkınlığı hâlâ atabilmiş değildi. Defne'nin yüzünde daha önce hiç şahit olmadığı bir ifade vardı. Gözleri... Koyu renk gözleri sanki daha da kararmış gibiydi. Upuzun saçları birbirine karışmış ve kabarmış, alnı ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Soluklarını düzene sokmaya çalışırken, bluzunun cüretkâr dekoltesinden inip kalkan göğüsleri muhteşem bir görsel şölen oluşturuyordu. Bir an sonra dudaklarından dökülen cümleyi duyunca ise, damarlarında akan kanın hızlandığını hissetti. Günlerdir yapmak için yanıp tutuştuğu şeydi bu. Peri kızını tekrar kollarının arasına almak, sıcaklığında yok olmak ve yeniden doğmak..

Fakat her ne kadar Defne'nin arzuyla parıldayan bakışları, vücudunun alarma geçmesine sebep olsa da, dudaklarından dökülen boğuk kıkırdamaya engel olamadı. Yüzündeki zafer dolu tebessümü saklama gereği duymadan, Defne'ye doğru ağır bir adım attı. "Demek oynadığın o şehvet oyunlarının sonunda pes eden sen oldun ha peri kızı?

Defne öylesine arzu yüklüydü ki, başka zaman olsa bu sözün altında asla kalmaz, Noyan'ın burnundan fitil fitil getirirdi. Fakat şu anda tek bir isteği vardı. Ve istediğini almakta kararlıydı. Ani bir hamleyle Noyan'ın üzerine atılırken, dudaklarından dökülen son cümle "Kes sesini be adam!" oldu...

Noyan hiç beklemediği bu ani hareketle geriye doğru sendeledi bir an. Fakat hemen toparlandı. Defne'yi incecik belinden sıkıca kavradığı gibi kucağına aldı. Defne ise bacaklarını Noyan'ın beline doladıktan sonra, ellerini, sevdiği adamın saçlarının arasına daldır-

dı ve büyük bir açlıkla dudaklarına kapandı. Noyan, kucağındaki kızın ateşli ve aceleci öpücüklerine aynı şiddette karşılık verirken, uğradığı bu baştan çıkarıcı saldırı karşısında hem şaşkın, hem de bir o kadar memnundu. Defne'nin pes edeceğini tahmin etmişti, ama böylesine ateşli bir teslimiyeti asla aklına getirmemişti...

Kucağında Defne olduğu halde merdivenlere doğru yürümeye başladığında, tutku ateşinde çoktan yanmaya başlamıştı bile. Pantolonunu zorlayan erkekliği, ihtiyaç içerisinde zonkluyor, bir an önce ait olduğu yere ulaşmak istiyordu. Defne ise adeta kendinden geçmiş gibiydi. Vahşi öpücüklerine bir an olsun ara vermezken, kalçalarını hiç durmadan hareket ettiriyor, kadınlığını Noyan'ın kamına bastırıyordu.

Noyan kucağındaki kıpır kıpır kızla merdivenleri çıkmaya çalışırken, bir an sonra dengesini kaybetti. Defne dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte merdivenin basamağına oturdu. Sonrasında ise neşeli kıkırtılarma engel olamayarak, sabırsız parmaklarım Noyan'ın pantolonunun düğmesine götürdü. Noyan da aynı acelecilikle Defne'nin şortunun düğmelerini açmaya çalışırken, nefes nefese kalmış bir haldeydi. Öylesine baştan çıkmıştı ki, bulundukları yerde hiç düşünmeden sevdiği kadına sahip olabilirdi. Defne'nin şortunu sıyırırken, gözü, yanları ipli, siyah dantelli külota takıldı. Şehvetten kırmızılaşmış yanaklarıyla, soluk soluğa kendisine bakmakta olan kıza bakarken, "Amacın aklımı başımdan almaksa, bunu başardığım söyleyebilirim," diye mırıldandı kışkırtıcı bir sesle. Defne'nin kasıklarını, bronzlaşmış bacaklarını incelerken, elindeki şortu gelişigüzel bir yere fırlattı. Bluzu da çıkardıktan sonra, aç bakışlarını izlemeye doyamadığı vücudun üzerinde dolaştırmaya başladı.

"Sana defalarca sahip olacağım peri kızı!" diye mırıldandı vahşi bir ifadeyle. "Sabaha kadar... Hiç durmadan..."

Defne duyduğu bu sözlerle, yüksekten düşüyormuş gibi hissetti kendini. Kulaklarım dolduran kalbinin güçlü ritmiyle baş etmeye çalışırken, arzu dolu bakışlarım Noyan'ın kaslı bedeninde gezdirdi. Oturduğu yerde hafifçe dikleştikten sonra, hâlâ dizlerinin üzerinde durmakta olan adamın gömleğine doğru götürdü ellerini.

Kopkoyu bakışlarını Noyan'ın üzerinde dolaştırdıktan sonra, kulağına doğru yaklaştı ve "Hiç durma," diye fısıldadı...

Noyan kulağını okşayan sıcacık nefesi hissedince, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Duyduğu teslimiyet dolu cümle, daha da güçlü tutuşturdu kanını. Defne'nin başını sıkıca kavradıktan sonra, hırsla dudaklarına kapandı. Defne dudaklarını talan eden öpücüklere sabırsız bir tutkuyla karşılık verirken, bir yandan da Noyan'ın gömleğini çıkarıyordu parçalarcasına. Amacına ulaştığında, parmaklarını Noyan'ın seyrek tüylerle kaplı göğsünde gezdirmeye başladı. Hemen sonrasında, yarım bıraktığı işi tamamlamak isteyerek ellerini, sevdiği adamın düğmesi açık pantolonuna götürdü. Fermuarı hızlıca indirdikten sonra, pantolonu aşağı doğru sıyırmaya başladı.

Noyan, Defne'nin amacına tam olarak ulaşamayacağının farkındaydı. O yüzden dudaklarını zorlukla da olsa kısa bir süreliğine birbirinden ayırdı ve ayağa kalkarak pantolonundan kurtuldu birkaç hamlede. Defne'nin gözü ise Noyan'ın üzerinde dolaşıyordu. Sevdiği adamın boxer'ını zorlayan erkekliğini görünce bir an için irkilse de, elinden geldiğince sakin olmaya çalıştı. Belki yine canı çok acıyacaktı, ama sonrasını biliyordu artık. Bedeninin ve ruhunun tadacağı zevk bu acıya değecekti. Kendisine doğru eğilen adamın kararlı bakışlarıyla heyecanlansa da, daha ne olduğunu anlayamadan güçlü kolların arasında buldu kendini. Burnunu Noyan'ın boynuna gömerken, tüm benliğini sarmalayan erkeksi kokuyla adeta sarhoş oldu.

Noyan peri kızının kendinden geçmiş ifadesini görünce, memnun bir ifadeyle tebessüm etti. Her şeyiyle koşulsuz bir şekilde kendisine teslim olan bu kız için, her şeyi yapabilirdi. Tüm dünyayı karşısına alıp savaşabilirdi. Ona sahip olabilirdi. Ömrünün sonuna kadar yanında olabilirdi...

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek içeriye girdiğinde, kollarındaki kızı yatağın üzerine bıraktı. Kesik kesik soluklarından ve titreyen bedeninden, ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu. Yatağın üzerine tırmandıktan sonra, Defne'nin bacaklarını araladı ve "Korkmana gerek yok Daphnem," diye fısıldadı. "Bu sefer

canını yakmayacağım. Hisedeceğin tek şey yoğun bir zevk olacak. Unutamayacağın kadar büyük bir zevk..."

Noyan, Defne'nin daha da sıklaşan soluklarını fark edince, yüreğinin eridiğini hissetti. Her ne kadar çok cesur gibi görünse de, sevdiği kadın yaprak gibi titriyordu. Bilmediği bir dünyaya ilk defa kendisiyle birlikte adım atmıştı ama... Aklındaki olumsuzlukları bir kenara bıraktıktan sonra, Defne'nin bacaklarının arasına yerleşti ve ağırlığının büyük bir kısmını sol dirseğinin üzerine verdi. Defne ise heyecandan aklını yitireceğini düşünüyordu. Tenine değen ten o kadar sıcaktı ki, heyecandan buz kesmiş bedeni anında ateş gibi oldu. Kollarını sevdiği adamın boynuna doğru götürürken, kendisine aşk dolu bir ifadeyle bakan gözlere odakladı bakışlarını.

"Seni ölesiye seviyorum peri kızı."

Defne sevdiği adamın yüzünü avuçlarının arasına aldıktan sonra, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sadece sen ve ben..."

Noyan bu son söz üzerine gülümsedi ve "Sadece sen ve ben..." diyerek Defne'nin lafını tekrarladı. Hemen ardından hiç vakit kaybetmeden, bekleniyle aralanmış olan dudakları keşfetmeye başladı. Sıcacık soluklar birbirine karışmışken, öpücükleri yumuşak ama yoğun bir tutkuyla doluydu. Defne'nin çenesini sıkıca kavramış olan elini gevşettikten sonra, parmaklarını boynundan gerdanına doğru ilerletmeye başladı. Sabırsız dokunuşları Defne'nin göğsünün üzerinde bir süre oyalandıktan sonra ise, dantelli sutyeni aşağı doğru sıyırdı. Arzuyla dikleşmiş göğüs ucunu parmaklarının arasında sıkıştırdığında, sevdiği kadının vücudunun ani bir kasılmayla titrediğini fark etti. Fakat durmaya hiç niyeti yoktu. Öpücüklerinin derinliğini artırırken, bir yandan da parmaklarının arasında iyice kabarmış olan tomurcuğu çekiştiriyordu hiç durmadan. Defne ise bu kışkırtıcı hareketlerle zevk içerisinde kıvranıyordu. Noyan'ın sırtında gezinen ellerini, kalçalarına doğru kaydırdıktan sonra, kendi kasıklarına doğru yavaşça bastırdı. Hissettiği sertlik bir an için canını acıtsa da, hareketlerine devam etti. Noyan ise Defne'nin istekle kıvrandığının farkında, dokunuşlarının şiddetini daha da artırdı. Öpücükleri iyice sabırsızlaşırken, içinde büyümekte olan vahşi arzuların farkındaydı. Parmakları Defne'nin bedenin-

de sabırsızca dolaşırken, bir yandan da kendi kendine telkinler vermeye çalışıyordu. Eğer bu şekilde devam ederse, sevdiği kadının canını acıtacaktı yeniden. O yüzden dudaklarını birbirinden ayırdıktan sonra, bir süre bekleyip sakinleşmeye çalıştı.

Defne oldukça sabırsızdı. Acı çekercesine bir ifadeyle Noyan'ın gözlerine bakarken, "Lütfen," diye mırıldandı. "Durmanı istemiyorum. Sana ihtiyacım var..."

Noyan bu talepkâr sözleri duyunca, yeniden buluşturdu dudaklarını. Boşta kalan elini Defne'nin sırtına doğru kaydırdıktan sonra, sutyeninin kopçasını açtı ve göğüslerini serbest bıraktı. Hemen ardından da hiç vakit kaybetmeden Defne'nin bedenindeki son parçadan kurtuldu. Gözlerinin önüne serilen manzara tam seyirlikti. Sevdiği kadının göz alıcı vücudunda gezdirirken beğeni dolu bakışlarını, "Büyüleyici bir vücudun var," dedi hırıltılı bir sesle. Aklında ise bu bedene tattıracağı zevk vardı. Defne'nin vücudunda dokunulmadık, öpülmedik nokta bırakmayacaktı...

Defne, Noyan'ın şehvet dolu bakışlarını gördükçe, kadınsı bir zevkle sarmalanıyordu. Sevdiği adam tarafından arzulanmak, dudaklarından dökülen beğeni dolu sözcükleri duymak her şeye bedeldi. Bir an sonra Noyan'ın boxer'ını çıkarmak için hareketlendiğini görünce, bakışlarını başka tarafa kaydırdı.

Noyan, sevdiği kadının utangaç bakışlarının farkında, yanına uzandı ve "Bana dokunmanı istiyorum," diye mırıldandı. Defne'nin kalkan kaşlarını görse de umursamadı. Elini avucunun içinde hapsettikten sonra, erkekliğine doğru götürdü. Bakışlan birbiriyle buluştuğunda, Defne'nin kıpkırmızı olmuş yanaklarını gördü. "Utanacak bir şey yok Daphnem," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece hisset..."

Defne, avucunun içindeki sertliğe alışmaya çalışırken, Noyan'ın alev gibi elini, elinin üzerinde hissetti. Noyan'ın yardımıyla, elini yukarı aşağı doğru hareket ettirirken, bakışları yeniden buluştu. Noyan'ın yüzündeki zevk dolu ifadeyi görünce heyecandan çıldıracak gibi oldu. Noyan, bu şekilde devam ederlerse, olacakları az çok tahmin edebiliyordu. Bu yüzden bir müddet sonra "Bu kadar yeter," diyerek, ani bir hareketle Defne'yi altına aldı ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarını birbiriyle buluşturdu.

Defne, bacaklarını Noyan'ın beline doladı ve kadınlığını sevdiği adamın kasıklarına bastırdı ihtiyaç içerisinde. Noyan ise sabırsızdı. Bir an önce Defne'nin derinliklerinde kaybolmak istiyordu. Özellikle kollarındaki kız bu kadar ateşli ve istekliyken dayanabilmesi çok zordu. Fakat bir yandan da Defne'nin aldığı hazzı daha da artırmak istiyordu.

Dudaklarını boynuna, oradan da göğüslerine doğru kaydırdıktan sonra, dilini Defne'nin göğsünün üzerinde dolaştırmaya başladı. Bir süre sonra göğüs ucunu ağzının içine aldığında, Defne'nin kesik kesik inlemeleri odada yankılanmaya başladı. Parmakları sevdiği kadının pürüzsüz tenini keşfederken, dudakları hiç durmuyordu. Zevk dolu işkencelerini diğer göğsüne de uygulayıp Defne'yi çıldırttıktan sonra, dudaklarını aşağılara doğru indirmeye başladı. Islak öpücüklerinin değdiği her noktanın ürperdiğini ve zevkle kasıldığını görmek iyice sabırsızlanmasına sebep oldu.

Defne, sevdiği adamın kollarının arasında adeta kıvranıyordu. Noyan'ın dudaklarından tüm bedenine doğru yayılan zevk, kasıklarında toplanıyor ve ıslaklığını daha da artırıyordu. Kadınlığına doğru kararlılıkla ilerleyen dudakların dokunuşlarıyla, kalp atışları adeta zirve yaptı. Başına gelecekleri biliyordu, ama bu işkenceye dayanıp dayanamayacağını kestiremiyordu. Güçlü bir soluk alırken, elleri sevdiği adamın saçlarının arasında dolaşmaya başladı. Bedeni ise her hareketle yataktan yukarı doğru havalanıyor, sonrasında yeniden gevşiyordu. Noyan'ın kalçalarını sıkıca kavrayıp, dilini kadınlığının en hassas noktasında dolaştırmaya başlaması, aklının kanatlanıp uçmasına sebep oldu. Odada yankılanan inlemelerinin tonu iyice artarken, tüm kasları yay gibi gerilmişti. Kalçaları istemsizce hareket ediyor, elleri ise altındaki çarşafı sıkıştırıyordu çaresizce. Bir süre sonra daha fazla dayanamayacağının farkında, başını yastıktan kaldırdı ve sevdiği adama odakladı bakışlarını. Noyan'ın kaslı omuzlarını sıkıca kavrarken, "Yalvarırım dur!" dedi inlercesine bir sesle. "Yoksa... Yoksa dayanamayacağım..."

Noyan kısa bir süre daha sürdürdü baştan çıkarıcı dokunuşlarını. Sonrasında ise Defne'nin bacaklarının içine sırasıyla sıcacık öpücükler bırakmaya başladı. Sevdiği kadının bedeninin üzerine

uzandıktan sonra, yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Sakın endişelenme," diye mırıldandı şefkat dolu bir tonda. "Çok nazik olacağım..."

Defne artık son noktaya geldiklerinin farkındaydı. Çılgıncasına bir tempoyla atmaya başlayan kalbini göz ardı etmeye çalışırken, kafasını hızlı hızlı sallamakla yetindi sadece. Noyan'a güveniyordu. Dediğini yapacağım biliyordu. Sevdiği adamın boynuna sıkı sıkı sarıldıktan sonra gözlerini sıkıca yumdu ve şiddetli bir heyecanla beklemeye başladı. Noyan, Defne'nin titreyen bedenini hissettikçe yüreğinin eridiğini hissediyordu. İlk seferinde vermiş olduğu acının ne kadar yoğun olduğunu, sevdiği kadının gerilmiş bedeninden anlayabiliyordu. Erkekliğini yavaş hareketlerle Defne'nin kadınlığının girişinde gezdirirken, bir yandan da yavaşça bastırıyordu. Bir süre böyle devam ettikten sonra, boşta kalan elini Defne'nin kalçasına yerleştirdi ve hafifçe yukarı kaldırdı. Ağır ama kararlı bir şekilde, sevdiği kadının derinliklerine doğru ilerlerken, Defne'nin dudaklarından dökülen acı dolu inlemeyle hemen durdu. Bakışlarını buluşturduğunda, "İyi misin?" diye sordu endişe yüklü gözlerle. Defne kesik kesik soluklar aldıktan sonra "İyiyim..." diye karşılık verdi titrek bir sesle. Noyan dudaklarını birbiriyle buluşturduktan sonra, birkaç kararlı hamleyle Defne'nin içini tamamen kapladı. Hissettiği alev gibi darlık, aklının başından gitmesine sebep olurken, kalbi göğüs kafesini zorluyordu. Defne ise ilk başta hissettiği kadar yoğun bir acı hissetmemiş olsa da, içini dolduran settiği kabul etmeye çalışıyordu.

"Hareket edeceğim..."

Defne hızlı hızlı başını sallarken, "Evet, lütfen," diye mırıldandı. Noyan içinde büyüyen vahşi dürtüleri ehlileştirmeye çalışırken, sevdiği kadının içinde ağır bir tempoyla hareket etmeye başladı. Defne ise her hareketle daha da esniyor, hissettiği ince sızı gittikçe azalıyordu. Solukları yavaş yavaş hızlanmaya başlarken, bacaklarını Noyan'ın bacaklarına doladı ve dudaklarını örten dudaklara tutkuyla karşılık vermeye başladı. Noyan bu sefer çok temkinliydi. Her ne kadar hızlanmayı arzu ediyor olsa da, ağır temposunu hiç bozmadı. Defne'nin sıcacık derinliklerinde ileri geri hareket eder-

ken, bir yandan da hünerli parmaklarını göğüslerinde, karnında, bacaklarında gezdiriyordu. Aldığı zevk ise bağımlısı olunacak kadar yoğundu.

Defne, Noyan'ın temposunu artırmasını istiyordu. Kalçalarını daha hızlı bir şekilde hareket ettirmeye başlayarak, Noyan'ın da temposunu artırması için girişimde bulundu, ama o hâlâ aynı tempoda hareket ettirmeyi sürdürüyordu. İçinde iyice büyümüş olan yoğun arzunun farkında, dudaklarını yavaşça uzaklaştırdı ve "Daha hızlı istiyorum!" dedi soluk soluğa bir halde.

Noyan soru dolu bakışlarını Defne'nin gözlerine dikerken, "Emin misin?" diye sordu. En son isteyeceği şey sevdiği kadının canını yakmak olurdu, ama Defne'nin gözlerinde gördüğü istek dolu ifade korkularının yersiz olduğunu söylüyordu.

Defne'nin dudaklarından dökülen "O geceki gibi istiyorum!" lafını duyunca ise aklını yitireceğini sandı. Heyecanlı bir şekilde kafasını sallarken, "Tamam..." diye mırıldandı. Birkaç ağır girişin ardından, temposunu yavaş yavaş artırmaya başladı. Defne dudaklarından dökülen zevk dolu inlemelere hâkim olamazken, bacaklarını kaldırdı ve Noyan'ın beline dolayarak, daha da derinlerine ulaşmasını sağladı. Sevdiği adamın hızlı, ama bir o kadar da ateşli ritmine uyum sağlarken, zevk dolu zirveye giden basamakları daha hızlı tırmanmaya başladı.

Noyan, Defne'nin her seferinde daha da şiddetlenen inlemelerini duydukça hızını daha da artırıyordu. Sevdiği kadının derinliklerinde sert ve acımasız bir tempoda hareket ederken, kendisine zorlukla hâkim oluyordu. Defne ise her ne kadar bu zevk dolu anlardan vazgeçmek istemese de, daha fazla dayanamayacağının farkındaydı. Her bir darbeyle aklı yerinden çıkıyor, ayağını Noyan'ın kalçasına bastırarak onu daha da çok kendine çekiyordu. Zevk dolu zirveye çoktan tırmanmıştı ve hemen kıyısından aşağı bakıyordu. Nitekim Noyan'ın çok sert birkaç girişinin ardından, kesik kesik inlemelerle sarsılmaya başladı. Noyan bu manzaraya sadece birkaç saniye dayanabildi. Sert bir hamlenin ardından Defne'nin sıcaklığında yok olmaya başladı...

Noyan, zaman mekân algısı tamamen sıfırlanmış bir halde Defne'nin üzerine yığıldığında, gözlerini açmakta zorluk çekiyor-

du. Defne ellerini göğüslerinin üzerinde yatan adamın saçlarına götürdükten sonra, yüzündeki mutluluk dolu tebessümle soluklarını düzene sokmaya çalıştı. Pürüzlü sesiyle, "Muhteşemdi!" diye mırıldandı. Bunun üzerine Noyan'ın, yattığı yerde sağ elini kaldırıp zafer işareti yaptığını görünce kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Rahat dur peri kızı..."

Defne, Noyan'ın başını ellerinin arasına aldıktan sonra, tepesine sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Tüm benliği mutlulukla sarmalanmıştı. Sadece bedeni değil, ruhu da büyük bir doyuma ulaşmıştı. Her şeyiyle sevdiği adama aitti. Ve... Aynı şekilde Noyan da kendisine aitti. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Güzel günler gelecekti. Bundan emindi...

Noyan başını kaldırıp, Defne'nin göğsünün üzerine tatlı tatlı öpücükler kondururken, "Muhteşem bir kadınsın sen," diyordu hiç durmadan. "Her şeyinle vazgeçilmezsin. Benim Daphnemsin..." Öpücüklerini sonlandırıp Defne'nin yanına uzandığında, hiç vakit kaybetmeden sevdiği kadını kollarının arasına aldı ve şefkat dolu öpücüklerini sunmaya başladı yeniden. Defne huzurlu bir tebessümle bu öpücüklerin tadını çıkarıyordu sessizce.

"Yalnız beni çok şaşırttığını itiraf etmeliyim. Evet, pes edeceğini düşünmüştüm, ama bu şekilde değil. Bir an beni çiğ çiğ yiyeceğini sandım..."

Noyan lafını bitirdikten sonra, boğuk kıkırtılarla gülmeye başladı. Defne sevdiği adama eşlik ederken, "O kadar vahşi mi görünüyordum?" diye sordu. Noyan'ın muzip bir ifadeyle kafasını salladığını görünce, "E ne yapayım, son noktamdaydım artık," dedi kendini haklı gösterme ihtiyacı içerisinde. "Üstüne bir de erotik rüya görünce..."

"Erotik rüya mı? Bak seen..."

Defne, kıkırtılarıyla kafasını sallarken, "Ama merak etme, başrolde sen vardın," diyerek, açıklama yapma ihtiyacı duydu. Noyan keyifli bir tebessümle, "İşte buna çok sevindim," dedi. "Desene artık rüyalarım bile süslüyorum peri kızı..."

Defne, Noyan'ın muzip ses tonunu duyunca, "Aynen öyle," dedi gülümseyerek. Ardından bacağını sevdiği adamın üzerine attı

ve gözlerini kapatarak boynuna sokuldu. Çok sevdiği o erkeksi kokuyu derin derin içine çekti. "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı yüreğinden taşan yoğun duygularla. "Bu sevginin büyüklüğü kimi zaman ürkütse de beni, kollarında hayat buluyorum..."

Noyan, Defne'nin saçlarını okşarken, "Aynı şey benim için de geçerli," diye mırıldandı. "Sensiz bir hayatı düşünemiyorum bile. Ama kararlıyım. Alacağım seni..."

Defne bu sözleri duyunca, heyecanlı bakışlarını sevdiği adamın gözlerine odakladı. "Alacağım derken?"

Noyan, Defne'nin çocuksu heyecanını görünce, "Alacağım işte," dedi yüzünü kaplayan tebessümüyle. Ardından sevdiği kadının sol elini avucunun içine aldı ve yüzük parmağını okşayarak, "İşte tam buraya aşkımızın sembolünü takacağım," diye ekledi.

Defne duyduğu bu sözlerle bulutların üzerinde hissetti kendini. Noyan resmen evlilikten bahsediyordu. Kendisiyle evleneceğini söylüyordu açık açık. İlk defa bu kadar net ve kesin bir şekilde dile getiriyordu bunu. Başım mutlu ve huzurlu bir şekilde sevdiği adamın göğsüne koyduğunda, kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Ortak hayallerini gerçekleştirmelerine az kalmıştı. Tıpkı peri masallarındaki gibi, sonsuza dek çok mutlu olacaklardı...

O gece Noyan, aynen söz verdiği gibi sabahın ilk ışıklarına kadar defalarca sahip oldu peri kızına. Defne bitkin bir halde Noyan'ın kollarına yığılırken, gözünü açmakta zorluk çekiyordu. Yarı aralık gözleriyle sevdiği adamın boynuna sokulurken, perdeden süzülen gün ışığını gördü. "Gitmeliyim..." diye mırıldandı zor çıkan sesiyle. Noyan ise Defne'yi sıkıca sarmış bir halde kafasını sallarken, "Hıhı" diye karşılık verdi. Fakat hemen bu konuşmanın ardından, iki deli âşık, birbirlerinin kollarında uyuyakaldılar...

Yaklaşık üç dört saat sonra Defne sıçrayarak uyandığında, bir an için nerede olduğunu algılayamadı. Görüş alanı iyice berraklaştığında, Noyan'ın odasında olduğunu fark etti. Sevdiği adam hâlâ uyuyordu ama... Kalbinin ritmi yavaş yavaş hızlanırken, yattığı yerde telaşla doğrulmaya başladı. Ne kadar süre uyuyakalmışlardı bilmiyordu, ama eğer ablası uyanmış ve odasına gelmişse yanmıştı. Şifonyerin üzerinde duran, Noyan'ın telefonunu görünce hızla yataktan kalktı. Fakat telefonun ekranındaki saati görünce, başın-

dan aşağı kaynar sular döküldü. Saat dokuzu geçiyordu ve ablası çoktan uyanmış ve enişte sini yolcu etmiş olmalıydı. Panik içerisinde sağa sola saçılmış iç çamaşırlarını toplarken, Noyan'ın uyku mahmuru sesiyle irkildi.

"Ne oluyor Daphnem?"

Defne kireç gibi olmuş yüzüyle Noyan'a bakarken, "Uyuyakalmışız," diye karşılık verdi panik yüklü bir sesle. "Saat dokuzu geçiyor ve ablam çoktan uyanmıştır..." Elini alnına götürüp sıvazlarken,"Allahım ne yapacağım ben!" diye söylenmeye başladı. Bir yandan da iç çamaşırlarını giymeye çalışıyordu. Noyan suçluluk içerisinde yataktan kalkıp üzerini giydi. Ne olursa olsun uyanık kalmalı, Defne'nin böylesine müşkül bir duruma düşmesine engel olmalıydı.

İki sevgili, hızlı adımlarla aşağı indikten sonra, sağa sola saçılmış eşyaları topladılar. Defne şortunu ve bluzunu giydikten sonra, saçlarını hızla düzeltti ve hemen kapıya yöneldi. Acı çekercesine bir ifadeyle Noyan'a döndüğünde, sevdiği adamın da en az kendisi kadar endişeli olduğunu gördü. Noyan'ın, "Beni mutlaka ara," dediğini duyunca hızlı hızlı kafasını salladı. Dudaklarına aceleci bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı açtığı gibi dışarı fırladı...

Noyan, salonun penceresinin önüne geçtiğinde düşünceler içerisindeydi. Defne'nin bahçede aceleyle yürüdüğünü görünce, yüreğindeki suçluluk hissi daha da katlandı. Defne'nin yaşı kendine göre çok küçüktü. Üstelik fevri ve düşünmeden hareket eden bir yapısı vardı. İşin kötüsü kendisi de sevdiği kadına ayak uyduruyor, mantıklı bir şekilde hareket etmiyordu. Sonuçta Defne evden kaçarak yanına gelmişti ve kendisi de bu duruma kesinlikle karşı çıkmamış, onun bu çılgınlığını gayet olumlu karşılamıştı. Üstelik... Yine korunmamıştı... Defne'nin hamile kalması işten bile değildi. İçindeki ses 'Bencilsin' diye haykırıyordu kendine. 'Kendi bencil isteklerin yüzünden Defne'ye zarar vereceksin. Ailesi önünde zor duruma düşmesine sebep olacaksın. Yanlış yapıyorsun...'

Defne eve doğru yaklaşırken, bahçedeki salıncakta oturmakta olan ablasını gördü. İşte şimdi yanmıştı. Derin bir soluk aldıktan sonra, yüzüne olağan bir ifade kondurdu.

"Defne!!! Sen nereden geliyorsun böyle? Odandasın sanıyordum..."

Defne tatlı bir tebessümle ablasının yanına vardığında, "Ece'lerden geliyorum," dedi cıvıl cıvıl bir sesle. Ablasının kalkan kaşını görse de, sesinin titrememesine çabalayarak konuşmasına devam etti...

"Sabah çok erken bir saatte Ece aradı. Ben de çok şaşırdım ve hatta biraz da korktum aile fertlerinden birine bir şey oldu diye. Meğerse Tunç'la kavga etmişler. Telefonda ağlamaya başlayınca da dayanamadım ve yanına gittim..."

Defne, ablasının sorduğu sorulara cevap verirken vicdan azabıyla kıvranıyordu. Yalan söyleme konusunda adeta çığır açmıştı. Öyle ki, kendinden nefret ediyordu artık. Bir an önce gerçeklerin bir kısmını ablasına anlatmalıydı. Bu strese daha fazla dayanamayacaktı...

Odasına çıktığında hemen Noyan'ı aradı. Sevdiği adamın gergin sesini işitince, "Her şey yolunda, merak etme," dedi. "Ama ucuz atlattığımı söyleyebilirim..."

"Lütfen bir daha evden kaçma. Bu son olsun, olur mu? Hayatta en son isteyeceğim şey seni zor durumda bırakmak."

Defne derin bir soluk aldıktan sonra, "Artık dayanamayacağım," dedi. "Ablama sürekli yalan söylemekten bıktım artık. Hemen bugün ilişkimizi açıklayacağım. Hem ne var ki bunda? İkimiz de yetişkin insanlarız, öyle değil mi? Evet, belki ablam başta şok geçirecek biraz, ama ben onu sakinleştiririm..."

Sözlerini bitirdiğinde hattın diğer ucundaki sessizliği fark etti. "Orada mısın?" diye sorduğunda, Noyan'ın ciddi tonda çıkan sesini işitti.

"Buradayım... Senden bir süre daha beklemeni istiyorum. Ayrıca... İlişkimizi ben açıklayacağım ailene. Böylesi çok daha uygun olur diye düşünüyorum. Ama lütfen biraz zaman ver bana. Olur mu Daphnem?"

Defne, duyduğu bu sözlerle dudaklarını kemirmeye başladı. "Ne kadar bir zaman bu?" diye sordu elinde olmayarak. Daha ne kadar dayanacaktı bu gizliliğe.

"Çok uzun bir zaman değil, merak etme. Ama ailenin karşısına

çıktığımda ve niyetimi söylediğimde... Her şey hayal ettiğimiz gibi olacak..."

Defne duyduğu bu sözlerle yeniden heyecanlandı. Yüzünde beliren dev tebessümle saniyeler içerisinde hayal aleminde yolculuğa çıktı. Sevdiği adamla evlendiğini, mutlu ve bol çocuklu bir yuvaları olduğunu düşündü. Belki bu hayaller için yaşı çok gençti, ama umurunda değildi. Mutlu bir yuvası olmasını her şeyden çok istiyordu ve bu hayalini gerçekleştirmek istediği kişi Noyan'dı. Oturduğu yerde kafasını hızla sallarken, "Peki o zaman," dedi. "Ama lütfen elinden geldiğince çabuk ol. Bu gizlilik bitsin artık..."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın üzerine uzandı. Çok bitkindi. Vücudundaki tüm kaslar tek tek sızlıyor, uykusuzluktan gözleri yanıyordu. Fakat geçirdiği geceyi aklına getirince, yüzünde hülyalı bir gülümseme oluştu. Hayatının sonuna kadar asla unutamayacağı anlar yaşamıştı ve ilk fırsatta yeniden yaşamak istiyordu. Fakat bir an sonra aklına gelen ayrıntıyla yüzündeki gülümseme solmaya başladı. Aceleyle telefonunu eline alıp âdet takipçisine girdiğinde, gördüğü manzarayla dudağını kemirmeye başladı. Hamile kalma olasılığı vardı. Bir önceki birliktelerinde âdeti yeni bittiği için umursamamıştı, ama bu sefer büyük risk altındaydı. Evet, belki ertesi gün hapı alabilirdi, ama bu şekilde düşüncesizce hareket etmeye devam ederlerse kaçınılmaz son eninde sonunda gelecekti. Ece'nin numarasına dokunduğunda, en kısa zamanda eczaneye gitmesi gerektiğinin farkındaydı...

***

Venüs, Soner'in muayenehanesine vardığında, eskisi gibi gergin hissetmiyordu kendini. Odaya girerken kararlıydı. Ani tepkiler vermeyecek, daha dirayetli duracaktı.

İçeri girdiğinde masasının önünde kendisini beklemekte olan parlak bakışlı adamla göz göze geldi. Bu sefer Soner'in üzerinde lacivert, yakası açık bir gömlek ve krem rengi, keten bir pantolon vardı. Selamlaşma ve hal hatır sorma faslının ardından, her zamanki gibi karşılıklı oturdular.

Soner ortamı iyice ısıttıktan sonra sessizleşti ve önündeki kâğıtlara göz attı kısa bir süre. Biraz ani ve tehlikeli bir başlangıç

yapacaktı, ama karşısındaki kadın da her zamankinden daha rahat görünüyordu. Üstelik artık konunun özüne inmeleri lazımdı. Bu yüzden temkinli bakışlarını Venüs'ün beklentiyle parlayan gözlerine dikti. "Bana bugün babanızdan bahsetmenizi istiyorum. Hatırlarsanız son seansta, babanızın sizi terk ettiğinden bahsetmiştiniz..."

Venüs'ün yüzü yavaş yavaş solmaya başladı. Durgunlaşmış bakışlarıyla kafasını önüne eğdi ve parmaklarını ovalamaya başladı. Soner anlayışlı bir ifadeyle, Venüs'ün cesaretini toplamasını bekliyordu. Sorduğu soruyla karşısındaki kadını fazlasıyla zorladığını biliyordu, ama artık bu yasak konuyu irdelemelilerdi.

Venüs ağlamamak için kendi kendine telkinler veriyordu. Art arda birkaç derin soluk aldı ve buğulu mavilerini Soner'in gözlerine dikti. Küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkerek, "Terk etti işte," dedi titrek bir sesle. "Ne anlatayım ki..."

"Her şeyi en baştan anlatın. Bunu yapabilirsiniz..."

Venüs, acı çeker gibi bir ifadeyle bir süre bekledikten sonra, çaresizce kafasını salladı. "Annem ve babam birbirlerine çok âşıktı" diyerek lafa başladı. "Ya da bilmiyorum... Belki bana öyle geliyordu. Ama hep göz göze, diz dizelerdi. Bizim yanımızda birbirlerine olan sevgilerini göstermekten hiç çekinmezlerdi. Hatta hatırlıyorum; Defne, babamı annemden kıskanır, birbirlerine sarılmalarını bile istemezdi. Bunların hepsini hatırlıyorum Soner Bey. Gözlerindeki aşkı, sevgiyi gördüm. Birbirlerine öyle güzel, öyle aşk dolu sözlerle hitap ederlerdi ki... O günleri hatırladıkça üzüntüm daha da katlanıyor. Böyle bir aşk nasıl bitebildi ki? Neden?

Soner, Venüs'ün titreyen sesinin farkındaydı, ama devam etmekte de kararlıydı. Kafasını 'Anlıyorum' dercesine aşağı yukarı sallarken, "Ani mi gelişti her şey?" diye sordu. "Yani..."

Venüs, Soner'in lafını keserek, "Sorunuzu anladım," dedi. "Hayır tabii ki. Ama bu mutlu sahneler çok yavaş adımlarla değişmeye başladı. Her şeyden önce babam eve geç saatlerde gelmeye başladı. Geldiğinde çok bitkin olurdu ve işlerinin ne kadar yoğun olduğunu anlatıp dururdu. Annem hep anlayışla karşıladı onun bu bahanelerini. Babama sarılır, 'Seni böyle keyifsiz görmeye dayanamıyorum' derdi. Fakat babamın durumunda hiç değişme olmadığı

gibi, bazı akşamlar tiyatroda sabahlamaya başladı. Sabah kahvaltıda babamı göremediğimizde, annem mantıklı açıklamalar yapmaya çalışırdı, ama gözlerindeki tereddütlü ifadeyi görmemek imkânsızdı. Nitekim bir süre sonra..."

Venüs, gözünün önüne doluşan sahnelerle daha fazla devam edemedi. Başını önüne eğip, hızlanmaya başlayan kalp atışlarını dindirmeye çalıştı.

"Bir süre sonra?"

Venüs başını kaldırdı ve ıslak mavi gözlerini karşısındaki adama sabitledi. Başını acı çekercesine bir ifadeyle sağa sola sallarken, "O akşamı hiç unutamıyorum," dedi. "On yaşındaydım. Dışarıda yağmurla karışık bir fırtına vardı. Odamdaydım ve ödevlerimi bitirmeye çalışıyordum. Bir süre sonra annemin bağırışlarını duyunca, hemen odamdan çıkıp salona indim. Annemin hali gözümün önünden gitmiyor hiç. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve saçları karman çormandı. Ağlamaktan makyajı akmıştı ve korkunç görünüyordu. Beni görünce, 'Hemen odana çık Venüs!' diye bağırdı. Gözlerindeki o vahşi bakışı hiç unutamıyorum. Babamın gözlerinde ise dünyası yıkılan bir insanın ifadesi vardı. Bakışlarımız birleştiğinde yüzündeki mahcubiyeti gördüm. Yalvarırcasına bir ifadeyle bana baktı. 'Lütfen odana çık kızım' dedi ve 'Korkma' diye ekledi. Odama çıkmak için hareketlenip, merdivenlere yöneldim, ama Flora'nın aşağı iniyor olduğunu görünce olduğum yerde beklemeye başladım. Ablam da merak ve korku içerisindeydi. Ne olduğunu bilmediğimi, odamıza çıkmamız gerektiğini söyledim, ama beni dinlemedi. Onları rahatlıkla görüp dinleyebileceğimiz bir yere gizlendik ve olan biteni izlemeye başladık. Annem..."

Venüs sıkışan yüreğiyle, düğümlenen boğazıyla daha fazla devam edemedi. Gözyaşları çaresizce yanaklarından süzülüyordu. Karşısındaki adam ise olağan bir ifadeyle kendisini izliyordu. Yüzünde en ufacık bir duygu belirtisi yoktu.

"Annem delirmiş gibiydi. Hem ağlıyor, hem de yumruklarını babamın göğsüne indiriyordu art arda. 'Her şeyimi verdim sana!' diyordu. 'Aşkımı, ruhumu, sahip olduğum her şeyi verdim! Ama sen benim tertemiz duygularımla oynadın. Kandırdın beni! Aldattın! Beni de çocuklarını da mahvettin! Senden nefret ediyorum

Allahın belası! Hemen şimdi defolup gideceksin hayatımızdan! Bir daha ne benim, ne de çocuklarımın karşısına çıkacaksın. Sen öldün artık...' diye bas bas bağırıyordu. Babam ise annemin yumruklarına hiçbir tepki vermediği gibi, tek kelime etmiyordu. Ne diyebilirdi ki? Hayatının yanlışını yapmıştı. Annem bir süre sonra sustu, ama hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Babam ona doğru bir adım atıp kollarının arasına almaya çalıştı, ama annemden sert bir tokat yedi. Annem 'Defol git' diye bağırmaya başladığında, bir süre daha durdu hüzünlü bakışlarıyla. Fakat sonrasında ceketini giydi ve çıkıp gitti. Öylece gitti..."

Venüs hıçkırıklarının arasında, "Tüm bu olanları ablamla korku içerisinde izledik," dedi. "Ben sessiz sessiz ağlıyordum, ama ablamın gözünde tek damla yaş yoktu. Yüzünde ise sert bir ifade vardı. Babam çıktıktan sonra, annem olduğu yere çöktü ve haykıra haykıra ağlamaya başladı. Bir yandan da ileri geri sallanıp, anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Bu sahneyi görünce hemen annemin yanına koştuk, ama bizi fark etmedi bile. 'Anne' diye haykırıyor, kollarından tutup sarsıyorduk, ama o bizi ne görüyor ne de duyuyordu. Sanki transa girmiş gibiydi. O kadar korkmuştum ki..."

Venüs derin bir soluk alıp, elini kalbinin üzerine koydu. "Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu," dedi o anın dehşetini tekrar yaşayarak. "Nefes alamıyordum. Ablam da korku içerisindeydi, ama belli etmemeye çalışıyordu kendince. Defalarca anneme seslenmesine, kollarından tutup sarsmasına rağmen, annem başını kucağına doğru eğmiş bir halde hem ağlıyor, hem de mırıldanıyordu. Ne yapacağımızı bilemez haldeydik. Ablam, annemi kendine getiremeyince, hemen telefona sarılıp dedemi aradı. Dedem ve anneannem çok geçmeden geldiler, ama ikisi de panik içerisindelerdi. Dedem, annemi kucakladı ve hemen hastaneye gittiler. Ablamla ben korkudan bembeyaz kesilmiş yüzlerle, Defne'ye bakmak için merdivenlere yöneldik. Fakat Defne çoktan odasından çıkmıştı. Islak gözlerle merdivenin başında oturuyordu. Bizi görünce 'Babam gitti. Gitme diye bağıramadım,' diye mırıldandı titreyen sesiyle. Yaşananların ne kadarına şahit olduğunu hiç söylemedi bize. Bilmiyorum, belki annemin o delirmiş hallerine o da şahit olmuştur. Bunu hiçbir zaman öğrenemedim..."

Soner dinlediklerini hazmetmeye çalıştı bir süre. Venüs'ün yaşadıkları ve şahit oldukları gerçekten de sarsıcıydı. Ve çocuklukta yaşanan travmatik olayların, kişinin yetişkinlik dönemini etkilemesi gayet olağandı. Karşısındaki kadının ıslak yanaklarına bakarken, "Devam etmek ister misiniz?" diye sordu anlayışlı bir ifadeyle.

Venüs omuzlarını silkerek, "Olur," dedi hüzünlü bir sesle. "Annem eve geldiğinde yaşayan bir ölü gibiydi. Konuşmuyordu, duymuyordu, hissetmiyordu. Tepkisiz, ruhsuz bir kadın haline dönüşmüştü. O günden sonra, dedemler bizle kalmaya başladılar. Anneannem annemle ilgileniyordu, ablam ise bizle. Evet, evde çalışan görevliler vardı belki, ama manevi anlamda hep ablam ilgilendi bizimle." Yaşananların çoğunu anlatmış olmanın verdiği hafiflemeyle derin bir soluk verdi. "İşte böyle Soner Bey," dedi. "Bana göre babamla annemin arasında bu kadar talihsiz bir olay yaşandıysa, herkes her şeyi yaşayabilir. İkisinin gözlerindeki o aşkı, sevgiyi görmemiş olsaydım belki böyle düşünmezdim, ama babamın dilinden aşk dolu sözcükler hiç düşmezdi. Aynı şekilde annemin de öyle. Onlar deliler gibi âşıklardı. Tıpkı Rüzgar ve benim olduğumuz gibi. İşte... Benim de en büyük korkum bu. Rüzgar tarafından aldatılmak. Annemin düştüğü duruma düşmek. Biliyorum belki bu şekilde düşünmem saçma, ama elimde değil. Eşimle olan ilişkimizi, annemle babamın ilişkisine benzetiyorum. Rüzgar büyük bir özlemle çocuk sahibi olmak istiyor, ama benzer şeyleri çocuklarımız da yaşar mı diye korkuyorum. Bu korkularım yüzünden de büyük hatalar içerisindeyim..."

Soner, Venüs'ün son sözünü duyunca, "Ne gibi hatalar?" diye sordu meraklı bir ifadeyle. Venüs ise fazla konuştuğunun farkına varınca hemen toparlandı ve "Yok yani... Sözün gelişi söyledim," dedi lafı kıvırarak.

"Bana karşı açık olun Venüs Hanım. Ne gibi hatalar içerisindesiniz?"

Venüs, Soner'in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce, yavaş yavaş kızarmaya başladığını hissetti. İçinde bulunduğu durumu paylaşmaya utanıyordu. Fakat karşısındaki ısrarlı bakışları görünce, kendini savunma ihtiyacı içerisinde lafa girdi. "Rüzgar'a söyledim durumumu. Kendimi anne olmaya hazır hissetmediğimi, biraz daha

beklememizi. Fakat o bu söylediklerimi dikkate almadı. 'Anne olmadan hazır hissetmezsin zaten,' diyerek geçiştirdi beni. Üstelik... Korunmayı da bıraktı ve haliyle ben de..." Bir an duraksadıktan sonra, "Ben de doğum kontrol hapı kullanmaya başladım," diye ekledi bir çırpıda.

"Ve eşiniz bu durumu bilmiyor anladığım kadarıyla..."

Venüs kafasını sallarken, Soner'in gözlerinde kendisini kınayan bir ifade aradı, ama bulamadı. "Yaptığım berbat bir şey, fakat başka çarem yok," diye devam etti davranışını makul göstermeye çalışarak. "Rüzgar yarını düşünmeden yaşayan, rahat bir insandır. Hiçbir şeyi sorun etmez, birçok şeyi de ciddiye almaz. Ama ben öyle değilim. Yarını, ertesi günü, hatta ondan sonraki günü bile düşünürüm. Birkaç defa üsteledim, ama o inatla çocuk istiyor..."

Soner, oturduğu yerden kalktıktan sonra odanın içerisinde dolaşmaya başladı düşünceli gözlerle. Venüs ciddi anlamda evliliğini tehlikeye atıyordu ve bu şekilde devam etmesi katiyen doğru değildi. Ne yapıp etmeli, onu bu yanlışından döndürmeliydi. Ciddi bir tavırla Venüs'ün karşısına oturduktan sonra, "Şimdi birlikte, anlatmış olduğunuz her şeyi gözden geçireceğiz ve birtakım kararlar alacağız," diye kararlı bir giriş yaptı...

Seans bittiğinde, Venüs çok daha rahatlamış hissediyordu kendini. Her şeyden önce yıllardır yüreğinde taşımakta olduğu ağır yük, bir nebze de olsa hafiflemişti. Bunun yanı sıra doğum kontrol hapını hemen bırakacak ve bebek konusunu Rüzgar'la yeniden konuşacaktı. Zaten üç günlük hapı kalmıştı. Soner, Rüzgar'ın da birkaç seansa katılmasının faydalı olacağını söylemişti. Venüs, muayenehaneden çıkarken hiç olmadığı kadar umutluydu. Terapiye başlamakla hayatının en doğru kararlarından birini vermişti.

GÜVEN

Defne ertesi günün akşamı aynanın önünde kendini incelerken heyecanlıydı. Boyundan bağlı, kan kırmızısı kısa elbisesinin ölçülü göğüs dekoltesini gözden geçirdikten sonra, saçlarını son bir kez daha fırçaladı. Gözleriyle buluştuğunda fazla bulduğu heyecanına gülerek, "Sanki gün boyunca beraber olan biz değildik," diye mırıldandı. Ama her ne kadar durum bu şekilde olsa da, Noyan'ı göreceğini düşündükçe midesine kramplar giriyordu. Noyan, sadece dostlarının katılacağı bir yemek daveti tertiplemişti. Defne de tüm gününü Hanzade'de, sevdiği adama yardım ederek geçirmişti. Ayakkabılarıyla uyumlu dore çantasını aldıktan sonra, salona indi. Ablasını ve enişlesini öpüşür halde görünce ise neye uğradığını şaşırdı. Pembeleşmiş yüzüyle nereye kaçacağını bilemezken, neyse ki onlar kendisini çoktan fark etmiş ve mahcup bir halde toparlanmışlardı.

"Hazır mısın ablacığım?"

Defne, ayağa kalkan ablasının krem rengi, mini elbisesine bakarken, "Hazırım," dedi.

Rüzgar bir kolunu Venüs'ün, diğer kolunu da Defne'nin omzuna attıktan sonra, "Bu gece bütün erkekler gıptayla bakacaklar bana..." dedi.

Ece'yi aldıktan sonra, saat dokuza birkaç dakika kala Hanzade'ye vardılar. Defne kalabalık bir erkek grubunun içerisinde sohbet eden Noyan'ı görünce, bacaklarının uyuştuğunu hissetti. Ece'nin koluna girerek destek almaya çalıştı, ama Noyan'ın karşısına geçip elini uzatırken resmen titriyordu. Vücudunun verdiği bu abartılı tepkileri normal bulmasa da, her defasında aynı şeyleri yaşıyordu.

"Hoş geldin Defne... Nasılsın?"

Defne hemen yanı başında duran ablasına kaçamak bir bakış attıktan sonra, ciddi olmasına çabaladığı bir ifadeyle nazik bir şekilde gülümsedi. Aşkından öldüğü adamla bu resmi halleri canım sıksa da, şu an için yapması gereken şey buydu. Selamlaşma faslının ardından Defne ve Ece masaya kurulup her zamanki sohbetlerine başladılar. Bir yandan da sıcak selamlaşmaların ve sohbetlerin olduğu kalabalığı izliyorlardı. Ece, Defne'nin âşık bakışlarla Noyan'ı süzdüğünü görünce, "Aranızdaki ilişkiyi ne zaman açıklayacaksınız?" diye sordu. "Daha ne kadar devam edebilirsiniz ki bu şekilde? Madem birbirinizi seviyorsunuz, her şeyi anlatın gitsin."

"Noyan'a söyledim... Yalan söylemekten, gizli kapaklı iş çevirmekten bıktığımı söyledim. Ama o ilişkimizi açıklayacak kişinin kendisi olduğunu söyledi. Ve... Biraz daha beklememi istedi."

Duyduğu cümlelerle Ece'nin tek kaşı şüpheyle kalktı. "Neden bekleyecekmişsin ki?" diye sordu.

Defne bu sorunun cevabını bilmiyordu. Omuzlarını silkerken, "Bilmiyorum," dedi. Ama düşünceler içerisinde savrulmaya başlamıştı bile. Hakikaten niye bekleyecekti ki? 'Biraz zaman ver' demişti Noyan. Peki ama neden? Anlamaz gözlerle arkadaşına bakarken, mantıklı bir açıklama yapamamanın sıkıntısını yaşıyordu.

Ece manidar bakışlarını Noyan'ın üzerinde gezdirirken, "Mutlaka makul bir sebebi olmalı," dedi. "Acaba eniştenden mi çekiniyor diyeceğim, ama..."

Defne hızlı hızlı kafasını sallarken, "Bence de..." dedi. "Enişte mi ılımlı bir insandır, ama bu konuda ne tepki vereceğini ben de kestiremiyorum..."

"Senin yerinde olsam Noyan'ı azıcık sıkıştırırdım." Ece, arkadaşının anlamaz bakışlarını görünce şeytani bakışlarıyla kıkırdadı. "Yani... Azıcık kıskandırmak belki işe yarayabilir. Bu süreci hızlandırabilir sanki..."

Ece aklından geçenleri anlatırken, Defne çoktan kıkırdamaya başlamıştı bile. Bir süre sonra ise yemek başladı...

Venüs ve Melda, kadın konukların kıyafetleriyle ilgili kritiklerini yaparlarken, bir yandan da yemeklerini yiyorlardı. Bir müddet sonra Melda, neşeli bir sohbete dalmış erkeklerin üzerinde gezdir-

di bakışlarını. Ardından Venüs'e doğru eğilerek, "Sana tavsiyem bu Hanzade'yi değerlendirmen," dedi. Venüs'ün onaylamaz bakışlarını görse de hiç aldırmadı. "Adam yürüyen karizma resmen. Anladığımız kadarıyla takıntısı da yok. Olsaydı şu anda burada olurdu, değil mi? Defne için kaçırılmayacak bir koca adayı..."

Venüs alıcı bakışlarla Noyan'ı incelerken, arkadaşına kısmen hak veriyordu. Noyan gerçekten de çok yakışıklı, çekici bir adamdı. Çevrelerindeki kadınların hayran bakışlarla adamı süzdüğüne defalarca şahit olmuştu. Zengindi, belli bir işi vardı. Ama... Çok sivri dilliydi. Defne'yle olan atışmalarını, iğnelemelerini, kardeşini kızdırmak için sergilediği davranışları hatırlayınca, "Yok yok, Defne bu adamla yapamaz," dedi. "Daha senesi dolmadan boşanırlar. Hem sen Defne'nin Noyan'dan ne kadar nefret ettiğini bilmiyorsun. İlk tanıştıkları gün, adamın üzerine bilerek kaynar kahve döktü." Melda'nın kocaman ayrılmış gözlerini görünce, "Ya tabii..." diye ekledi bilmiş bilmiş. Ardından da yemek davetindeki tuz faciasından bahsetmeye başladı.

"Şimdi anlıyor musun sözlerimin sebebini?"

Melda duyduklarını sindirmeye çalışırken, Defne'nin üzerinde gezdirdi bakışlarını. Karşısındaki kızın hayran bakışlarının Noyan'ın üzerinde dolaştığını görünce tek kaşı şüpheyle kalksa da, "Kardeşinden korkulur Venüs," dedi. "Adamı hastanelik etmediğine şükretmek lazım." Fakat saniyeler içerisinde Noyan'ın da bakışlarının Defne'nin üzerinde dolaştığını görünce, duydukları ve gördüklerini bağdaştıramadı. Noyan'ın bakışları âşık bir adamın bakışları gibiydi. Sanki 'Bu kız bana ait' dercesine bakışlar atıyordu Defne'ye. Ama gördüklerini dillendirmedi. Venüs ise "Defalarca çok mahcup duruma düşürdü beni," diyerek konuşmaya devam ediyordu. "Görsen adama ne laflar etti. Tabii Noyan da bu lafların altında kalmayıp, saydırdıkça saydırdı. Benim için ne kadar zor bir yemek olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde..."

Melda şüpheci bakışlarla kafasını sallarken, "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Fakat sen yine de söylediklerimi düşün derim. Bu şekilde birbiriyle didişip, sonrasında âşık olan o kadar çok insan var ki? Olmaz deme..."

"Aman olsa bile aşk bittikten sonra o evliliği düşünebiliyor musun? Her gün kavga, gürültü. Çekilecek dert değil..."

Melda omuzlarını silktikten sonra, şeytani bakışlarını Defne ve Noyan'ın üzerinde dolaştırmaya başladı.

Yemek faslı bittiğinde, herkes içkileri eşliğinde sohbet etmeye devam ederken, Noyan izin isteyerek masadan kalktı. Defne sevdiği adamla göz göze geldiğinde, üzerinde dolaşan bakışların farkında değildi. Noyan'la çok kısa süreli olsa da baş başa kalmayı, en azından dudaklarına minik bir öpücük bırakmayı çok istiyordu. Nitekim bu isteğine daha fazla mani olamayacağını anlayınca, tuvalete gitme bahanesiyle masadan ayrıldı.

Restoranın içine girdiğinde Cemre Bey'le göz göze geldi. Noyan'ın odasına çıktığını öğrenince, hemen merdivenlere yöneldi. Aralık duran kapıyı açtıktan sonra bilgisayarının başındaki adamı gördü.

"Seni öpmeye geldim."

Neşeli bir cıvıltıyla odaya girdikten sonra, koşar adımlarla Noyan'a sarıldı ve dudaklarına yapıştı. Noyan kollarındaki kızı sıkıca sardıktan sonra, arzulu öpücüklerine aynı şiddette karşılık verdi. İki sevgilinin dudakları ayrıldığında, Noyan ışıltılı bakışlarını Defne'nin üzerinde dolaştırmaya başladı. "İyi ki geldin. Yemek boyunca gözüm üzerindeydi. Güzelliğini görüp sana dokunamamak, seni kaçamak bakışlarla sevmek zorunda olmak o kadar zor ki..."

Defne yüzüne kendini beğenmiş bir ifade kondurdu. "O zaman sen de elini çabuk tut. Bir an önce ablamla ve enişteyle konuş. Biz de böyle gizli kapaklı iş çevirmekten kurtulalım..." Lafını bitirdiğinde, Noyan'ın yüzünden geçen gölgeleri görür gibi oldu, ama saniyelik bir şeydi bu.

Noyan bakışlarını kaçırıp çalışma masasına doğru yürürken, "Dediğim gibi çok sürmeyecek Daphne," dedi. "Senden istediğim süre çok uzun değil..."

Defne odanın içerisinde gezinirken, omuzlarını silkti ve "Benim için hiç sorun değil," dedi burnu havada bir ifadeyle. "Ama ablam beni birileriyle baş göz etmek için çok hevesli. Melda'nın çok yakışıklı, bekâr bir arkadaşı varmış. Adam seninle aynı yaşlardaymış galiba. Reklam şirketi varmış..."

Bu sözleri duyunca Noyan'ın yüzü allak bullak oldu. Kapkara olmuş çehresiyle Defne'nin yanına yürüdü ve kollarından tutup kendine doğru çevirdi. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye hırladı öfkeli gözlerle.

Defne söylediği yalana içten içe gülüyordu ama Ece'nin söylediği gibi azıcık kıskandırmaktan zarar gelmezdi. Hem madem Noyan'ın niyeti ciddiydi, o zaman bu beklemek de neyin nesiydi. Cüretkâr bakışlarını Noyan'ın gözlerine diktikten sonra, "Ne saçmalaması," dedi. "Bunların hepsi gerçek. Ayrıca bu adaylardan sadece biri. Söylediği kadarıyla tanışabilmemiz için yemeğe davet edecekmiş bu reklamcıyı. Şiddetle itiraz ediyorum ama her zamanki gibi dinlemiyor beni."

Defne sözlerini bitirdiğinde, Noyan'ın burnundan soluğunu gördü. Bakışları tehlikeli bir hal almış, çenesi öfkeyle kasılmıştı. Kollarını bıraktıktan sonra, delirmişçesine bir halde odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir yandan da "Asla izin vermem!!" diye bağırıyordu. "Sen bana aitsin! Benimsin!"

Noyan çıldırmış bir vaziyette yeniden Defne'nin karşına dikildikten sonra, "Duydun mu beni? Sen benimsin!" diye hırladı. "Ömrünün sonuna kadar yanında olacak kişi benim! Seni sevecek, sana dokunacak tek erkek benim!! Hayatım pahasına bile olsa, bu saçmalıklara asla izin vermem!"

Defne, sevdiği adamın ürkütücü tavırlarından bir parça bile etkilenmediği gibi, yüzünde hâlâ kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Kollarını Noyan'ın boynuna dolayıp, gözlerinin içine bakarken, "Söylediklerini ben biliyorum ve kabul ediyorum," dedi. "Ama ailem bilmiyor. Birlikte kurduğumuz hayalleri sadece biz biliyoruz." Parmaklarını Noyan'ın sakalının üzerinde gezdirmeye başladığında, gözlerinde aşk dolu parıltılar vardı. "O yüzden bir an önce ilişkimizi açıklamalıyız. Bu süre ne kadar uzarsa, ablamla baş edebilmem o kadar zor olacak. Reklamcıdan kurtulsam bile emin ol bir başkası çıkacaktır..."

Noyan, kıvılcımlar saçan bakışlarını sevdiği kadının gözlerinde, dudaklarında dolaştırdıktan sonra, vahşice dudaklarına kapandı. Öpüşü tutkulu ama aynı zamanda aceleciydi. Bir müddet sonra,

soluk soluğa kalmış bir halde dudakları ayrıldığında, Noyan "Sen benim Daphnemsin," diye mırıldandı. "Bunu herkes öğrenecek. Bana ait olduğunu herkes bilecek..."

Defne soluklarını toparlamaya çalıştı. "Benim de isteğim bu." Bir süre sonra, "Gitmeliyim," dedi. Yine zaman mekân kavramını yitirmişti ve dikkat çekmek istemezdi. İki deli âşık el ele yürüdükten sonra Noyan tam kapıyı açmıştı ki Melda'yla göz göze geldiler. Defne aniden karşısında beliren kadını görünce, elinin ayağının buz kestiğini hissetti. Melda'mn sorgulayıcı bakışlarının, Noyan'la kenetlenmiş ellerinin üzerinde dolaştığım görünce ne yapacağını bilemedi. Melda, Defne'nin bembeyaz kesilmiş yüzüne manidar bir bakış attıktan sonra, "Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi bilmiş bir tonda.

"Evet Melda Hamın, tam da tahmin ettiğiniz gibi..."

Melda, Noyan'ın sert bir tonda söylediği sözü duyunca, tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. Ardından bakışlarını Defne'nin üzerine dikti ve "Ablan bu durumu öğrenince emin ol çok şaşıracak," dedi.

Defne yalvarırcasına bir ifadeyle Melda'mn kolunu kavradı. "Sakın tek kelime edeyim deme. Lütfen... Noyan zaten her şeyi anlatacak. İlişkimizi senden duymasını istemem..."

Melda, "Tabii ki anlatmayacağım," dedi. Sonrasında aniden neşelenerek, "Ben ona defalarca dedim, 'Defne ve Noyan ne güzel olur' diye, ama o inatla 'Hayır' diyor" diye ekledi. "Galiba siz ikiniz çok yaramazlıklar yapmışsınız. Bu yüzden anlaşamayacağınızı düşünüyor. İstemem diyor sürekli, ama eminim siz bir şekilde ikna edersiniz onu."

Melda, kendisine inanamaz gözlerle bakan Defne'ye manidar bir gülümseme gönderdikten sonra, "Ay galiba fazla boşboğazlık yaptım," dedi. "Neyse ben gideyim... Aslında hafta içi, Hanzade'de tertip edeceğim bir davetle ilgili konuşmak için gelmiştim, ama sonra görüşürüz artık..." Söylediği yalana kimsenin inanmamış olduğunun farkındaydı ama bu durumu umursadığı söylenemezdi. Sonuçta şüphelerinin boş olmadığını doğrulamış, bomba bir bilgi öğrenmişti. Nazik bir baş selamının ardından merdivenlere doğru

yürürken, "Hakikaten bu Defne'den korkulur," diye mırıldandı kendi kendine. "Yere bakan yürek yakan derler böylelerine..."

Defne, saçlarını havalı bir şekilde savurup, yanlarından ayrılan kadının arkasından bakarken, kalp atışlarını hâlâ düzene sokabilmiş değildi. Melda'ya yakalanmalarının yanı sıra, ablasının düşüncelerini öğrenmiş olmak da dumura uğratmıştı onu. Demek ablası Noyan'ı istemiyordu. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Büzülmüş dudakları ve düşmüş suratı ile Noyan'a baktığında, onun da düşünceler içinde olduğunu gördü. Sanki... Ne yapması gerektiğini belirlemeye çalışıyor gibiydi. Noyan'ın koluna uzanırken "Melda'nın abarttığına eminim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Sağ olsun kendisi bire bin koyarak konuşmayı çok sever. Eğer ablamın düşünceleri gerçekten de bu şekildeyse, eminim birbirimize olan sevgimizi görünce bakış açısı değişecektir."

Noyan yüzüne kararlı bir ifade kondurduktan sonra, avucundaki buz kesmiş eli dudaklarına götürdü. "Ben kararlıyım. Ne olursa olsun, ne kadar uğraşmam gerekirse gereksin hayal ettiğimiz her şeye kavuşacağız. Bu yüzden sakın umutsuzluğa kapılma peri kızı."

Defne, sevdiği adamın gözlerindeki kararlılığı gördü, ama aynı zamanda başka şeyler de gördü. Sanki aklında daha başka düşünceler de var gibiydi. Bir an için bu durumu sorgulamak istese de, sonrasında vazgeçti. Bir an önce masaya dönüp, neler olup bittiğini kontrol etmeliydi. Melda'ya sözünü tutacağına dair güvenmek istese de, emin olamıyordu. Sonuçta Melda her an bir pot kırıp, boşboğazlık yapabilirdi...

Akşamın geri kalanı Defne için sıkıntılı geçse de, bu halini belli etmemeye çalıştı elinden geldiğince. Bol bol gülümseyip sohbet etti. Eve döndüklerinde ise doğrudan odasına çıktı. Venüs ve Rüzgar el ele odalarına girdikten sonra, gecenin kritiğini yapmaya başladılar.

Venüs kocasını dinliyordu ama bir yandan da aklını kurcalayan konuyu düşünüyordu. Rüzgar'ın sözlerini bitirmesiyle, hemen lafa girdi.

"Sence Noyan, Defne'den hoşlanıyor olabilir mi?"

Rüzgar ilk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, "Saçmalama," dedi kızgın bir tonda. "Nereden çıkardın bunu?"

Venüs omuzlarını silkti dalgın bir ifadeyle. "Aslında benim değil Melda'nın düşüncesi bu."

Rüzgar gömleğinin düğmelerini çözerken, "Melda'nın işi gücü yok anlaşılan," dedi tek kaşını havalandırarak. "Noyan'la Defne arasındaki gerginlikleri göz önünde bulundurduğumda böyle bir şeyin olabileceğini sanmıyorum. Ama hadi diyelim ki Defne'den hoşlandı. Emin ol bunu ilk konuşacağı kişi ben olurdum. Noyan gizli kapaklı iş çevirecek bir adam değil."

"Ben de senin gibi düşünüyorum ama Melda'nın sözleri aklımı kurcaladı. O yüzden sana da sormak istedim."

Rüzgar, karısını ayağa kaldırdıktan sonra boynuna doğru sokuldu ve "Boşver şimdi bunları," dedi. "Benim aklımı da gönlümü de kurcalayan tek kişi sensin. Ruhumun kıymetlisisin..."

Venüs kocasının sözleriyle büyülenmiş bir halde, boynunda gezinen dudakların tadını çıkarıyordu. Rüzgar'ın her bir öpücüğüyle tepeden tırnağa ürperiyor, yavaş yavaş uyarılıyordu. Aklındaki tüm düşünceler ise çoktan uçup gitmişti. Sadece Rüzgar ve onun arzu yüklü öpücükleri vardı. Ellerini sevdiği adamın sırtında dolaştırırken, "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. "Senin gibi güzel yürekli bir adama sahip olduğum için çok şanslıyım..."

Rüzgar parmaklarını Venüs'ün elbisesinin fermuarına doğru götürürken, "Asıl ben şanslıyım," dedi. Fermuarı aşağı indirip elbiseyi sıyırdığında, gözlerinin önüne serilen manzarayı izlerken derin bir iç çekti. Venüs'ün üzerindeki sutyeni birkaç hamleyle çıkardıktan sonra burnuna doğru götürdü. "Büyüleyici bir koku bu. Ruhuma işleyen, beni mest eden bir koku."

Venüs bu sözler üzerine utangaç bir ifadeyle tebessüm etti. Ardından Rüzgar'ın pantolonuna gitti elleri. Sabırsız parmaklarıyla düğmesini açtıktan sonra, ellerini boxerının içine daldırıp kaslı kalçalarını avuçladı. Rüzgar ise bu hareketle adeta deliye döndü. Ellerini Venüs'ün altın sarısı saçlarının arasına daldırdıktan sonra, ensesinden sıkıca kavradı ve dudaklarını birbirine mühürledi büyük bir açlıkla. O andan sonra ise arzular tam anlamıyla tavan yaptı...

Yaşadıkları tutku dolu anların ardından iki âşık aşkla sarmaladılar birbirlerini. Sevgi dolu öpücüklerini defalarca birbirlerine sundular. Bu huzurlu anların sonrasında Venüs banyoya girdi. Acele bir duşun ardından, ıslak saçlarını tepesinde gevşek bir topuz yaptı ve geceliğini üzerine geçirdi. Rüzgar ise yattığı yerden kalkıp, karısının dudaklarına tatlı öpücükler bıraktıktan sonra, "Hemen geliyorum," diyerek banyoya yöneldi.

Venüs yatağa uzandıktan sonra televizyonu açtı ve birkaç talk show programına göz attı. Kafasını sol tarafına çevirdiğinde ise, tuvalet aynasının önünde duran telefonu gördü. Rüzgar'ın telefonunu... Kafasındaki zehirli düşünceleri bir kenara atmaya çalışarak, bakışlarını yeniden televizyona odakladı, ama aklı telefonda kalmıştı. İçindeki ses ise hiç susmuyordu. 'Hadi kalk,' diyordu durmadan. 'Hadi kalk ve o telefona bak. Rahatlat kendini. Çabuk ol, çok az vaktin var.' Kafasını sağa sola sallayarak, "Hayır, bunu yapmayacağım," diye mırıldandı kararlı bir sesle. Ama yüreğindeki rahatsızlığın fazlasıyla farkındaydı. Bir süre daha mücadele etti iç sesiyle, ama en sonunda kendinden nefret ederek yataktan kalktı. Banyo kapısının önüne geldikten sonra, içeriden gelen sesleri dinledi bir süre. Su sesinden anladığı kadarıyla, Rüzgar hâlâ duştaydı. Acele adımlarla tuvalet aynasının önüne gittikten sonra, telefonu eline alıp karıştırmaya başladı. Fakat kısa bir süre sonra saate gözü takılınca, doğum kontrol hapını almayı geciktirdiğini fark etti.

Telefonu aynı konumda olacak şekilde yerine bıraktıktan sonra, çekmeceyi açtı ve haplarını koyduğu kilitli ahşap kutuya uzandı. Paketi çıkardığında sadece iki tane hapın kaldığını gördü. İki gün sonra tamamen bırakacakn ilacı. Bırakır bırakmaz da Rüzgar'la bebek konusunu yeniden konuşacak, ikisini de tatmin edecek bir karar almak için yeni bir adım atacaktı. Fakat paketteki minicik ilacı çıkarmaya çalıştığı sırada banyonun kapısının açılıp, Rüzgar'ın belindeki havluyla odaya girmesi planları dahilinde değildi. Rüzgar'la göz göze geldiğinde, eli ayağı birbirine dolaştı ve ilacı yere düşürdü. Gözleri tam ortalarında hız kesip duran ilaca sabitlenirken, elinde duran paketi nereye saklayacağını bilemedi.

Rüzgar meraklı gözlerle birkaç adım atarken, Venüs'ün yerde

durarı ilaca korku dolu gözlerle baktığını gördü. "Neler oluyor Venüs?" diye sorarken, bakışları ilaca takılı kalmıştı. Venüs ise elindeki paketi arkasına saklamaya çalışırken, delicesine çarpan kalp atışlarıyla beyninin uğuldadığını hissediyordu. Ne yapacak, ne diyecekti? Öylesine müşkül bir durumda yakalanmıştı ki, Rüzgar'ın soru dolu bakışlarını gördükçe bayılmamak için zor tutuyordu kendini.

Rüzgar yere eğilip aldığı ilacı dikkatli gözlerle inceleyerek "İlaç mı kullanıyorsun sen?" diye sordu. Venüs'ün hızlı hızlı kafasını salladığını gördü, ama gözlerindeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Birkaç adım daha ilerleyip karısının karşısına dikildiğinde, "Ne saklıyorsun arkanda?" diye sordu gerilim dolu bir sesle. Venüs'ün başını sağa sola salladığını gördü, ama bir şeylerin yolunda gitmediği, hızlanmış soluklarından ve solgunlaşmış yüzünden açıkça anlaşılıyordu.

Herhangi bir cevap alamayacağını anlayınca, karısının kolunu kavradı ve onu kendine doğru çekti. Elinde tuttuğu ilaç paketini görünce ise, hiç tereddüt etmeden alıp incelemeye başladı. İlacın tipi kafasında çeşitli çağrışımlar yapsa da, paketin arkasını çevirdiğinde beyninden vurulmuşa döndü. Kıvılcımlar saçan bakışlarını karısının gözlerine dikerken, "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun sen!!" diye adeta gürledi.

Venüs sevdiği adamın gözlerinde daha önce hiç görmediği şiddette öfkeyle karşılaşınca, ne yapacağını bilemedi. Olduğu yerde korkuyla titrerken, dili damağı kurumuştu. Rüzgar elindeki paketi bir hışımla fırlattıktan sonra, Venüs'ün koluna yapıştı sertçe. "Konuşsana!" diye bağırdı, kendisine dehşet dolu bir ifadeyle bakan gözleri umursamayarak.

Venüs tek kelime edemiyordu. Boğazındaki yumru o kadar büyüktü ki, nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Çaresiz gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken, sadece kafasını sallamakla yetindi. Rüzgar bu cevabı aldıktan sonra, delirmişçesine bir ifadeyle odanın içinde gezinmeye başladı. Bir yandan da öfkeyle, "Olamaz!" diyordu. "Böyle bir şey olamaz..." Yakıcı bir öfkenin yanı sıra, büyük bir hayal kırıklığı içerisindeydi. Her şeyden üstün tuttuğu karısı arkasından iş çevirmiş, göz göre göre aptal yerine koymuştu onu. Bir an sonra Venüs'le yaptığı konuşmalar geldi aklına. Bebekle-

rinin olmasını ne kadar çok istediğine dair konuşmalardı bunlar. "Ne kadar da salakmışım!" dedi elini alnına götürürken. Ardından bir hışımla Venüs'ün yanına yürüyerek kollarını tuttu ve sarsmaya başladı. "Ne kadar zamandır kullanıyorsun o lanet olasıca haplan? Ne kadar zamandır oynuyorsun benimle?!"

Bu sözleri duyunca Venüs'ün gözyaşları daha da hızlandı. Dudaklarından dökülen hıçkırıklara mani olamazken, kafasını 'Hayır' dercesine sağa sola salladı.

"Konuşsana Venüs!! Ne kadar süredir kullanıyorsun bu haplan!"

Venüs derin derin soluklar alıp, kendini toparlamaya çalışırken, "Korunmayı bıraktığın andan beri," dedi zor çıkan sesiyle. Rüzgar bu cevabı duyduktan sonra kanısını bıraktı ve üzerindeki havluyu çekip alarak yatağın üzerine fırlattı hışımla. Rüzgar'ın giyinmeye başladığını gören Venüs'ün gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Panik içerisinde koşarak Rüzgar'ın koluna yapıştıktan sonra, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu endişe yüklü sesiyle.

Rüzgar bu soruyu duymamışçasına bir umursamazlıkla giyinmeye devam ediyordu. Tişörtünü başından aşağı geçirdikten sonra, telefonunu ve anahtarını alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Venüs ise dudaklarından dökülen hıçkırıklarla koşarak Rüzgar'ın önüne geçti ve engel olmaya çalıştı. Rüzgar'a sarılmaya çalışırken "Gidemezsin!" diyordu yalvarırcasına çıkan sesiyle. Gözyaşları oluk oluk akıyordu. "Beni bırakamazsın! Yalvarırım gitme! Dinle..."

Rüzgar paramparça yüreğini yok saymaya çalışırken, "Neyi dinleyeceğim ki?" dedi bedbaht bir sesle. "Beni nasıl kandırdığını mı? Nasıl aptal yerine koyduğunu mu?" Göğsünün üzerine yaslanmış olan kanısını geriye doğru çektikten sonra, "Senden bir parçaya sahip olmak için yanıp tutuşuyordum," dedi titreyen bir sesle. "Tek isteğim sana benzeyen dünyalar güzeli bir kızımız olmasıydı. Aşkımızı perçinleyecek, mutluluğumuza mutluluk katacak minik bir kız çocuğuydu hayalim. Senden her an gelebilecek müjdeli haberi beklerken, karşılaştığım şu manzaraya bak. Büyük bir hayal kırıklığına uğrattın beni Venüs. Arkamdan gizli kapaklı iş çevirdin.

Bu evliliği temellerinden sarstın. Şimdi bırak beni. Daha fazla konuşmak istemiyorum..."

Venüs bu sözler üzerine kafasını sağa sola salladı ve yeniden Rüzgar'ın göğsüne kapandı. "Bırakmam seni!" dedi gözyaşlarının arasında. "Sana söyledim bebek için hazır olmadığımı. Biraz daha bekleyelim dedim. Ama sen dikkate almadın sözlerimi. Korunmayı ihmal etmeye başladın. Ben de..."

"Sen de gizli gizli hap kullanayım dedin öyle mi?"

Rüzgar, belini sıkıca saran kollardan kurtulmaya çalıştı. "Ne olursa olsun hap kullanacağını söylemeliydin. Bebeğimizle ilgili hayallerimden bahsederken, hiç mi için sızlamadı? Hiç mi kötü hissetmedin kendini? Düşündükçe delirecek gibi oluyorum." Kapıya doğru yürürken, "Sakın peşimden geleyim deme," dedi kararlı bir sesle. "Yoksa tepkim çok daha ağır olur..."

Venüs kocasının peşi sıra koşarken, "Ne olur gitme!" diye bağırdı çaresiz gözyaşlarıyla. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldiğinde, Rüzgar'ın aşağı inmekte olduğunu gördü. "Hani beni bırakmayacaktın!" diye bağırdı hıçkırıklarının arasında. Fakat Rüzgar bu sözleri duysa da istifini hiç bozmadı. Bahçeye açılan kapıyı sertçe çektikten sonra, öylece çıkıp gitti. Venüs gözyaşlarıyla olduğu yere çökerken, arkasından gelen telaşlı sesi işitti hayal meyal.

Defne, koridorda yankılanan seslerle uykusundan uyanmış ve ne olduğunu anlamaz bir halde odasından çıkıp, merdivenin başında oturan ablasını görünce şoke olmuştu. Venüs'ün yanına doğru koşarken, "Ne oldu abla?" diye bağırdı korku dolu bir sesle. Venüs'ü kollarının arasına aldığında gördüğü manzara kalbini sıkıştırdı. Ablasının yüzünü örten saçlarını geriye almaya çalışırken, "Yalvarırım ne olduğunu anlat!" dedi.

Venüs başını kaldırıp bakışlarını kardeşinin gözleriyle buluşturduğunda, "Gitti..." dedi yürek parçalayan hıçkırıkları arasında. "Terk etti beni..."

DAYANILMAZ ACI

Defne bu şoke edici sözleri duyduğunda, ne söyleyeceğini bilemedi. Aklı fikri karman çorman olmuştu. Hanzade'den dönerlerken ablası ve enişteşinin arasında en ufacık bir gerginlik olmadığı gibi, yol boyunca bol bol şakalaşıp gülüşmüşlerdi. Ablasını bu hale getirecek kadar kötü ne olmuş olabilirdi ki? Venüs'ün omzuna yasladığı başını okşarken içi parçalanıyordu. "Ne oldu ablam?" diye sordu titreyen sesiyle. "Neden gitti enişte? Eve gelirken hiçbir sıkıntınız yoktu? Nasıl bu hale gelebildiniz?"

Venüs tüm bu soruları duysa da, tek kelime edemiyordu. Zihninde Rüzgar'ın acı dolu gözleri, kulaklarında sarf ettiği yürek dağlayıcı sözleri vardı. Kafasını sağa sola sallarken gözyaşları hâlâ oluk oluk akıyordu. "Hepsi benim suçum," dedi hırıltılı çıkan sesiyle. Boğazını temizledikten sonra, "Mahvettim her şeyi!" diye devam etti. "Her şeyi bitirdim. Bıraktı beni. Sevmeyecek artık..."

Venüs sarf ettiği son sözleri işitince, aklını yitireceğini sandı. Benliğini kuşatan acı o kadar yoğundu ki, vücudunun her zerresi bu acıyla kavruluyordu. Bu saatten sonra nefes almak bile zulümdü kendisi için. Rüzgar'ın olmadığı bir dünya... Bu ihtimali düşününce elini boğazına götürdü. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kalbi delirmişçesine bir tempoyla çarpıyor, kulakları uğulduyordu.

Defne, ablasının gittikçe kötüleştiğini fark edince koluna girdi ve "Hadi kalk ablam," dedi. "Odaya gidelim. Ondan sonra da her şeyi anlat bana..."

Venüs halsiz bir şekilde kafasını sallarken, Defne'nin yardımıyla zar zor ayağa kalkabildi. Gözyaşları hafiflemişti, ama yanaklarından hâlâ süzülüyordu ince bir yol halinde. Odaya doğru yürürken

sanki bir hayal âleminde gibiydi. Bacakları dermansız, görüş alanı bulanıktı. Aklında ise aynı sahneler hiç durmadan dönüp duruyordu. Defne, ablasını yatağa oturttuktan sonra, yanaklarını kuruladı. Karman çorman olmuş saçlarını düzelttikten sonra, ablasının kıpkırmızı, şiş gözlerine dikti bakışlarını. "Hadi şimdi neler olduğunu anlat ablam. Sizi bu hale getiren şey nedir?" Ablasının gözlerini kaçırdığını fark edince merakı daha da katlandı. "Hadi abla," dedi ısrarcı bakışlarıyla. "Benden çekinmene gerek yok. Olan biten neyse, olduğu gibi anlatabilirsin bana. Ne olursa olsun yanındayım. Aranızda ne geçmiş olursa olsun, unutma ki benim önceliğim her zaman sensin. Canım ablamsın benim..."

Lafım bitirdiğinde, sevgi dolu gözlerle sımsıkı sarmaladı ablasını. Tepesine art arda öpücükler kondururken, "Üzülmene asla dayanamam," dedi şefkatli bir tonda. "Merak etme... Eniştem senden asla vazgeçemez. O sana deliler gibi âşık. Gözünün içine bakıyor resmen. Sanıyor musun ki seni terk edip gitti? Eminim biraz kendiyle baş başa kalmak, ya da ne bileyim belki de daha fazla kalbini kırmamak için gitmiştir. Ne olursa olsun senin üzülmene dayanamaz. Görürsün bak, yarın akşam eminim gelecektir."

Venüs derin bir solukla rahatlamaya çalıştıktan sonra, "Bu evliliği temelinden sarstığımı söyledi bana," dedi. "Bu ne demek biliyor musun? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak demek..."

"Abla, yalvarırım doğru düzgün anlat şunu. Hiçbir şey anlamıyorum."

Venüs gözlerine hücum eden yaşları engellemeye çalışırken, "Doğum kontrol hapı kullanıyordum," dedi. "Rüzgar'ın haberi yoktu. Daha doğrusu bu geceye kadar haberi yoktu..."

Defne, öğrenmiş olduğu bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, aslında içten içe hayretler içerisindeydi. Ablası gibi kuralcı bir insanın, gizli kapaklı işler çevirdiğini öğrenmek adeta dumura uğramasına sebep olmuştu. Fakat zihnini dolduran bu düşünceleri kesinlikle dillendirmedi. Ablasının pişmanlık dolu gözlerinde gezdirirken bakışlarını, "Peki nasıl haberi oldu?" diye sordu cansız bir sesle.

Venüs sakin olmaya çalışarak olan biten her şeyi tüm gerçekliğiyle anlatmaya başladı. Defne her ne kadar duyduklarıyla içten içe

sarsılıyor olsa da, tek kelime etmeden dinledi. Enişteşinin verdiği tepki belki ağırdı, ama aslında fazlasıyla da anlaşılırdı. Rüzgar'ın büyük bir özlemle, baba olmak için yanıp tutuştuğunu neredeyse bilmeyen kalmamıştı ve ablası bunu bilmesine rağmen o hapları gizli gizli almaya devam etmişti. Neden bu şekilde davranma ihtiyacı duyduğunu ise hiç anlayamıyordu. Rüzgar'ı deliler gibi severken, neden anne olmak istememişti ki? Üstelik bu düşüncelerinden kendisine de bahsetmemiş, ağır bir yük gibi içinde saklamıştı. Peki ya eniştesi? Gerçekten de ablasını terk etmiş olabilir miydi? Ablasının yeniden akmaya başlayan gözyaşlarını kurularken, "Ne olur ağlama abla!" diye mırıldandı üzgün bir sesle. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Her damla gözyaşınla içim açıyor, kalbim sıkışıyor..."

Venüs, Defne'ye sarıldı sıkı sıkı. "Ne yapayım dayanamıyorum!" dedi gözyaşları arasında. "Beni terk ettiğini düşündükçe, nefesim kesiliyor... "

"Seni çok iyi anlıyorum abla. Ama enişteme de hak vermeden edemiyorum. Adam, baba olmak için can atıyordu. Fakat benim asıl merak ettiğim nokta, neden enişteyle açık açık konuşmak yerine, bu şekilde davranmayı tercih ettin?"

Venüs, Defne'nin yüzünde gördüğü sorgulayıcı ifade üzerine, davranışının altında yatan sebepleri sıralamaya başladı. Rüzgar'a anne olmak için henüz hazır olmadığını söylediğini, ama onun bu söylemini çok da dikkate almadığını anlattı.

"Ama ne olursa olsun, bu hapları gizli alman doğru olmamış. Belki daha ısrarcı olabilirdin düşüncelerinde. Daha kesin sınırlar çizebilir, eğer korunmak istemiyorsa korunacak kişinin sen olacağını söyleyebilirdin. Daha ne kadar saklayabilirdin ki bu durumu?" Venüs bitkin bir şekilde kafasını sallarken, aslında bir yandan da kardeşine hak veriyordu. Yanlış yapmıştı ve şimdi bu yanlışın acısını, hem kendi hem de Rüzgar çekiyordu. "Soner Bey'le konuşmuştuk," dedi cılız bir sesle. "Hapı bırakacaktım. İki gün kalmışn kutunun bitmesine. Sonrasında Rüzgar'la yeniden konuşacaktım. Biraz daha bekleyelim diyecektim. Ortak bir karar almak için ısrarcı olacaktım. Ama gördüğün gibi bunların hiçbirini gerçekleştiremedim."

Venüs lafını bitirdikten sonra yatağa uzandı ve bacaklarını karnına doğru çekerek kollarıyla sardı. "Acaba nereye gitti?" diye mırıldandı. "Hali o kadar kötüydü ki. Bakışları..." Rüzgar'ın acı ve hayal kırıklığıyla dolu gözlerini hatırlayınca, gözlerini sıkıca yumdu. Hissettiği katıksız acıyla canının yandığını hissetti. Bir an sonra kardeşinin kolunu belinde hissettiğinde, gözlerini açtı ve "Bizim yaşadıklarımızı yaşar diye korkuyorum," diye mırıldandı. "Çektiğimiz acıları çeker, daha küçücük bir çocukken bizim gibi büyümek zorunda kalır diye korkuyorum..."

Defne başını kaldırıp, şaşkın gözlerini ablasına dikti. "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu. Ablasının "Doğacak bebeğimizden," diye karşılık verdiğini duyunca, yüreğinin sızlamasına engel olamadı. Venüs'ü daha da sıkı sararken, "Biz böyle bir olayı yaşadık diye, çocuğunuz da yaşayacak değil ya," dedi. "Bu şekilde bir düşünceyle kendi hayatını mahvetmen veya mutluluğunu ertelemen doğru değil. Bu korkuyla hayatını sürdüremezsin. Geçmişte yaşadığımız her şeyi geride bırakıp, enişteyle mutlu olmaya bakacaksın. O seni çok seviyor, senden başkasını gözü görmüyor. Ve eminim ki çok iyi, sevgi dolu bir baba olacak. Ona bir şans vermelisin..."

Venüs tüm sözleri dinledikten sonra, "Babam da annemi çok seviyordu," diye mırıldandı. "Birbirlerine âşıktılar. Ama sonunda ne oldu? Her şey paramparça oldu..."

Defne duyduğu bu sözler üzerine, kısa bir an geçmişe doğru yolculuğa çıktı. Pencereden babasının gidişini izlediği o berbat akşama gitti. Çaresizce izlemişti o sahneyi. Elinden hiçbir şey gelmemiş, hiçbir şey yapamamıştı. Korku ve gözyaşlarıyla odasından çıkıp, sırasıyla ablalarının odasına bakmış, fakat onları göremeyince daha da çok telaşlanmıştı. Aşağı inmek için merdivenlerin başına gittiğinde ise, duyduğu seslerle çocuk kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Annesinden gelen anlamsız sesler, ablalarının 'Anne' diye haykırışları... Bir an için aşağı inip inmemekte tereddüt etse de, en sonunda dayanamayıp birkaç basamak daha inmişti. Ama gördüğü sahnelerle hem korkmuş, hem de gözyaşlarına boğulmuştu. Yeniden yukarı tırmanıp, merdivenin en üst basamağına otururken kendini o kadar çaresiz hissetmişti ki, daha

dün gibi hatırlıyordu canının ne kadar acımış olduğunu. Babasının yapmış olduğu hata, ailedeki tüm kadınları ayrı ayrı etkilemiş ve sarsmıştı. Geçmiş tüm canlılığı ve acımazhğıyla yaşadıkları hayatın içindeydi ve belki de daima orada kalacaktı...

Defne geçmişiyle ilgili düşüncelerden sıyrılmaya çalıştıktan sonra, "Babam ve annem böyle bir şeyi yaşadılar diye, siz de yaşayacaksınız diye bir kural yok," dedi kesin bir dille. "Bu şekilde düşünecek olursan, asla mutlu olamazsın ve emin ol en sonunda eniştemi kaybedersin. Bu kuruntuların sadece evliliğine zarar verir. Sen ne kadar engel olmaya çalışırsan çalış, bazı şeylerin önüne geçemiyorsun. Evet, babam bizi terk etti, zamanında çok sıkıntı yaşadık ve bu olayın etkileri hâlâ üzerimizde. Fakat bundan sonra mutlu olmak bizim elimizde..."

Venüs bu sözlere hak verse de, şu an için ortada büyük bir sorun vardı. Evliliği ciddi anlamda tehlikedeydi ve bir şeyler yapmazsa sevdiği adam elinden kayıp gidecekti belki de. Yattığı yerde döndükten sonra, kardeşinin gözlerine odakladı bakışlarını. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu çaresiz gözlerle. "Rüzgar'ı nasıl yeniden kazanacağım? Gözlerindeki o acıyı nasıl yok edeceğim? Nasıl sağlayacağım bana yeniden güvenmesini?"

Defne tüm bu sorulara mantıklı bir cevap arıyordu, ama kendi de bilmiyordu neler olacağını. Ablasının alnına sevgi dolu bir öpücük kondururken, "Düşünme şimdi bunları," dedi. "Ne yapacağımızı yarın salim kafayla düşünürüz. Şimdi gözlerini kapat ve sadece uyumaya çalış..."

Venüs gözlerini kapattı. Aklındaki ve yüreğindeki tüm sesleri susturmaya çalıştı. Ama nafileydi. Rüzgar vardı gözlerinin önünde. Ona olan özlemi vardı benliğinin her köşesinde. Belki... Birazcık da umut kırıntıları vardı her şeyin eskisi gibi olacağına dair...

***

Rüzgar, Ilıca'dan çıktıktan sonra berbat bir ruh hali içerisinde arabayı doğrudan İzmir'e sürmüş ve eve gelmişti. Allak bullak bir halde evin kapısını açtığında, yüzüne çarpan sıcak ve ağır havayla yüzünü buruşturdu. Ev uzun süreden beri kapalı olduğu için,

oldukça havasız kalmıştı. Dolayısıyla salona girer girmez ilk işi pencereleri açıp, içeriye temiz havanın dolmasını sağlamak oldu. Üzerindeki tişörtü ve pantolonu çıkarıp koltuğun üzerine serdikten sonra mutfağa yöneldi.

Buzdolabını açtığında, bir süre boş gözlerle öylece baktı durdu. Ne diye açmıştı ki dolabı? Niye mutfağa gelmişti? Kendini toparlamaya çalışırken rafta duran bira şişelerine ilişti gözleri. Şişelerden birini aldıktan sonra, tek bir hamleyle kapağı açıp dudaklarına götürdü. Boğazından aşağı doğru akan buz gibi sıvı biraz rahatlamasını sağlasa da, kalbinin ağrısını göz ardı edemiyordu. Balkona çıktıktan sonra, uçsuz bucaksız denize nazır koltuğun üzerine yerleşti ve asık bir suratla düşünmeye başladı.

Yol boyunca, yaşamış oldukları sahneleri tekrar tekrar düşünmüş ve her defasında kahrolmuştu. Canı saydığı karısı, biricik Venüs'ü, göz göre göre berbat bir kandırmacanın içine girmişti. Oysa büyük bir umutla bekliyordu gelebilecek güzel haberi. Buna ilişkin bin bir türlü hayal kuruyordu. Uzun bir müddettir uğraştıkları halde, halen bir haberin gelmemesi ara sıra umutsuzluğa düşmesine sebep olmuş olsa da, bu durumu hiç dillendirmemişti karısına. Strese girebileceğini, ya da üzülebileceğini düşünmüştü. Ama böylesi bir durumun içinde olduğu, aklının köşesine dahi gelmemişti...

Birasından art arda büyükçe yudumlar aldıktan sonra, "Neden?" diye mırıldandı. "Neden yaptın bunu?" Neden yapmıştı ki bunu gerçekten de? Bir kadın sevdiği adamdan neden çocuk sahibi olmak istemezdi? Üç senedir evlilerdi ve çevrelerindeki birçok çift çoktan çocuk sahibi olmuşlardı. O an zihnine doluşan kötü düşüncelerle boğulacağını sandı. Venüs'ün sevgisinden, aşkından şüphe etmeyi asla istemezdi. Bu olasılığı düşünmek bile, aklını yitirecek gibi olmasına sebep oluyordu. Ama bir yandan da ister istemez düşünüyordu bunu.

Bir an sonra Venüs'ün o çaresiz halleri geldi aklına. Nasıl da gözyaşları içerisinde göğsüne atılmış, sıkı sıkı sarılmıştı. Hele arkasından sarf ettiği sözler... Düşündükçe yüreği kan ağlıyordu. Fakat göz göre göre gizli saklı iş çevirmiş olduğunu düşünmek, bir yan-

dan da saf bir öfkeyle dolduruyordu benliğini. Her fırsatta bebek özlemini dile getirmiş, heyecanına ortak etmeye çalışmıştı karısını ama... Şimdi çok daha net analiz edebiliyordu her şeyi. Bebeklerini ne kadar istemediğini çok daha iyi anlıyordu...

O an hissettiği acıyla gözünden bir damla yaş süzüldü. Kendini toparlamaya çalışırken, bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Hiçbir şey yokmuş gibi devam edebilecek miydi hayatına? Venüs'e eskisi gibi güvenebilecek miydi? Onu kollarının arasına alıp sevebilecek miydi? Bu yaptığım unutabilecek miydi? Bir an sonra, Venüs olmadan nasıl bir hayatı olabileceğini düşündü. O masmavi, aşkla bakan gözlerine bakmadan, sıcacık tebessümünü görmeden, ipeksi altın saçlarına, mis kokulu tenine dokunamadan nasıl bir hayatı olabileceğini hayal etti. Fakat hemen ardından düşündüklerini unutmaya çalıştı. Çünkü Venüs'ün olmadığı bir dünya kapkaranlıktı. İnsanın tüylerini diken diken edecek kadar soğuk ve ruhsuzdu. Fakat kalbinin incinmişliği de çok fazlaydı. O yüzden bir müddet ayrı olmalarının çok daha iyi olacağını düşünmeye başladı. Bu sürenin ne kadar olacağını bilmiyordu ama belki de böylesi çok daha uygundu. En azından yüreğindeki acı biraz da olsa hafifleyinceye kadar...

O gece Rüzgar hiçbir şey düşünemeyecek hale gelinceye kadar içti. Oturduğu yerde kendi kendini kahretti. Gözleri kapanırken kulaklarında sevdiği kadının 'Hani beni bırakmayacaktın' sözü yankılanıyordu...

***

Ertesi sabah olduğunda, Venüs gözlerini yoğun bir baş ağrısı ile araladı. Kafası çatlayacak gibi zonklarken, ellerini hâlâ şiş olan gözlerine götürerek ovaladı. Görüş alanı netleştiğinde, hemen yanı başında uyumakta olan kardeşine takıldı gözleri. Rüzgar'ın yerinde yatıyordu... Rüzgar...

Issız kalmış yüreğinin acısıyla yüzünü buruştururken, bir gece önceki sahneler yeniden doluştu zihnine. Rüzgar nereye gitmişti? Hali nasıldı? Aklına doluşan kötü düşünceleri yok saymaya çalışarak telefonuna uzandı.

Birkaç defa üst üste aradı ama cevap alamadı. Ağlamaklı gözler-

le telefona bakarken, düşünceler içerisindeydi. En azından sesini duymuş olsaydı çok az da olsa rahatlardı, ama... Tam yataktan kalkacağı sırada gelen mesaj sesiyle irkildi. Fakat okuduğu iki cümleyle yüreği sıkıştı.

"Lüften arama Venüs. Bir süre birbirimizden uzak kalmamız, ikimiz için de çok daha iyi olacak."

Venüs bu can yakıcı mesajı defalarca okudu. Başını telefondan kaldırdığında, çoktan gözyaşlarına boğulmuş bir haldeydi. Yeni yeni gözlerini açmakta olan kardeşine bakarken, "Mahvoldum ben!" diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Defne panik halinde yatakta doğruldu ve ablasının hâlâ elinde tutmakta olduğu telefonu aldı. Mesajı okuduktan sonra yüreğindeki rahatsızlık hissini göz ardı etmeye çalışarak ablasına sarıldı. Venüs'ün hali tam anlamıyla haraptı ve enişte sinin bu ayrılık sürecini uzatmasıyla ablasının ne hale gelebileceğini düşündü bir an. Bir şeyler yapmalıydı, ama ne... O an aklına Noyan geldi. Belki o enişte sinle konuşur, bu olayın daha kısa sürede çözülmesi konusunda yardımcı olabilirdi. Ablasını biraz da olsa sakinleştirdikten sonra, kahvaltı tepsisi hazırlama bahanesiyle odadan çıktı.

Kendi odasına girdikten sonra hemen Noyan'ı aradı ve olan biteni çok fazla detaya girmeden anlattı. Noyan her ne kadar duyduklarına üzülmüş olsa da, "Merak etme Daphnem," dedi, yatıştırıcı bir sesle. "Rüzgar'la konuşurum bugün. Elimden ne geliyorsa yaparım. Sen sakın sıkma canını."

Defne sevdiği adamın güven veren sözlerini işitince, "Tamam," dedi mırıl mırıl bir sesle. "Ne olursa olsun, enişte min bir an önce eve dönmesi lazım. Ablama mesaj atmış, bir süre ayrı kalmaları gerektiğine dair. Eğer bu ayrılık uzarsa, ablamın ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Sen canını sıkma. O güzel yüzünü ise sakın asma. Bir çaresini bulacağım, tamam mı?"

Kalbinde yeşeren umutlarla, Defne'nin yüzünde güller açtı. "Tamam," diye karşılık verdi cıvıl cıvıl bir sesle. Hemen ardından da "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" dedi coşkulu bir şekilde.

"Hımm, bir düşüneyim bakayım. Galiba... Hatırlayamıyorum... "

Defne bu cevaba kıkırdarken, "Bunlar hep yaşlılıktan," diye karşılık verdi. Fakat bu sözünün üzerine, yüreğini heyecanla hoplatan sözleri işitti.

"Merak etme peri kızı. Ne kadar genç ve atletik olduğumu ilk fırsatta yeniden hatırlatacağım sana... "

Defne pembeleşmiş yanaklarıyla telefonu kapattıktan sonra, mutfağa indi. Mükellef bir kahvaltı tepsisi hazırladıktan sonra ablasının yanına gitti ama gördüğü manzaraya şaşırmadan edemedi. Dışarı çıkmak için hazırlanmış ablasına bakarken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Soner Bey'le konuşmam lazım. Belki... Bilmiyorum ama yardım isteyebileceğim tek kişi o."

Defne, ablasının gözlerindeki çaresiz ifadeyi görebiliyordu ve söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kendisi de aynı durumda olsa, her türlü çözüm yolunu denerdi. Bir an Noyan'la ayrılmaları durumunda ne hale gelebileceğini düşündü, ama bu düşünceyi dehşetle karşıladı. Sevdiği adam olmadan yaşayan bir ölüye dönüşeceğini çok iyi biliyordu. Onun gözlerine bakmadan, muzip gülüşlerini görmeden, 'Daphnem' dediği anda sesinde beliren o sahiplenici tınıyı işitmeden, tenine dokunmadan nasıl bir hayatı olabilirdi ki? Hayat denir miydi öyle bir şeye... Aklındaki gereksiz senaryoları kovmaya çalışırken, "Tamam ama ben de geleceğim seninle," dedi. "Yalnız gitmene izin veremem. Ve tabii bir şeyler yemeden de..."

Defne zar zor da olsa bir şeyler yemesi için ablasını ikna etti. Kendisi de hazırlandıktan sonra hiç vakit kaybetmeden yola koyuldular. Muayenehaneye vardıklarında, Venüs hemen Soner'in odasına girdi. Siyahlar içerisindeki adamın elini sıkarken, gözyaşları aktı akacak bir haldeydi.

Soner, karşısındaki kadının gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Belli ki gerçekten de kötü bir şeyler olmuştu. Eliyle koltukları işaret ederken, "Lütfen buyurun," dedi nazik bir şekilde. Ardından da hiç vakit kaybetmeden konuya girdi.

"Nasılsınız diye sormuyorum, çünkü ne kadar üzgün olduğunuzu görebiliyorum. Canınızı sıkan bir mevzu var belli ki..."

Üzgün gözlerle kafasını sallarken, Venüs'ün boğazı çoktan düğümlenmişti bile. Kendisinden bir açıklama bekleyen adama odaklarken bakışlarını, "Rüzgar..." dedi ve başını önüne eğdi. Bir an sonra başını kaldırdığında, gözyaşları akmaya başlamıştı bile. "Rüzgar beni terk etti," diye devam etti omuzları sarsılmaya başlarken.

Soner, karşısındaki kadının acısını akıtabilmesi için olanak tanıdı. Venüs'ün azıcık da olsa kendine geldiğini görünce, "Lütfen neler olduğunu anlatın bana," dedi. "Elbet bir çözüm yolu buluruz."

Venüs umut dolu gözlerle baktı karşısındaki adama. Gerçekten bir çözüm bulabilirler miydi? Soner'in kendinden emin tavrıyla cesaretlenerek, yaşadıkları kâbus gibi anları en baştan anlatmaya başladı. Soner ise tek kelime etmeden dinledi her şeyi. Duyduklarıyla içi burkulsa da hiç belli etmedi. "Eşiniz bana anlatmış olduğunuz şeylerin ne kadarını biliyor?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Özellikle son seansta anlattığınız detaylardan haberi var mı?"

Venüs başını olumsuz anlamda sallarken, "Hayır, yok," dedi. "Sadece... Annemin ve babamın neden ayrıldığını biliyor. Ben... İlk defa size anlattım bu kadar detaylı bir şekilde. Belki eşime anlatmamış olmamı garip buluyorsunuzdur, ama bu mesele daima tabu gibi bir şey oldu benim için. Üstünü örtmek daha kolay geldi her zaman. Ama... Belki siz anlatabilirsiniz Rüzgar'a. Ben tekrar o cesareti bulabilir miyim bilmiyorum, ama ondan da önemlisi Rüzgar bir süre ayrı olmamız gerektiğini söyledi. Telefonlarıma bile çıkmıyor. Karşısına çıksam nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum. Çok çaresizim Soner Bey..."

"Terapi kuralları gereği, benimle paylaştığınız ayrıntıları üçüncü şahıslarla paylaşmam..."

Venüs, Soner'in lafını bitirmesine izin vermedi. "Terapi kuralları şu an için umurumda bile değil," dedi çaresiz gözlerle. "Anlasanıza, Rüzgar olmadan nefes bile alamıyorum ben. Eğer bu ayrılık süreci uzarsa ya da daha kötüsü olursa mahvolurum. O yüzden lütfen yardım edin. Yaşadıklarımı en ince ayrıntısına kadar bilen tek kişi sizsiniz."

Soner, karşısındaki kadının çaresizliğini görebiliyordu. Kafasını olumlu anlamda salladığında, Venüs'ün umutla parıldayan gözleri-

ni gördü. "Davranışınızın altında yatan sebepleri eşinize göstermeye çalışacağım. Umarım başarılı olabilirim. Fakat bundan sonraki seanslara eşinizin de gelmesini istiyorum. Ve... Biraz sabırlı olmaya çalışın olur mu? Her şeyin rayına oturması için biraz zaman tanıyın eşinize."

Venüs kafasını hızlı hızlı sallarken, "Tamam..." dedi. Odadan çıktığında ise kalbi umutla çarpıyordu.

***

Rüzgar akşama doğru Soner'in muayenehanesine giderken merak içerisindeydi. Soner'in görüşme talebini başta şaşkınlıkla karşılasa da, adamın fazlasıyla ciddi ses tonu ve konunun Venüs'le ilgili olduğunu söylemesi onu endişelendirmişti.

Muayenehaneye vardığında hiç bekletilmeden Soner'in odasına alındı. Karşısındaki atletik yapılı, yakışıklı adamı görünce bir an için afallasa da, bozuntuya vermeyerek nazik bir şekilde selamlaştı.

Karşılıklı oturduklarında, Soner hal hatır sorma faslından sonra ciddi bir havaya büründü. Bakışlarını Rüzgar'ın yorgun gözlerine odakladıktan sonra, Venüs'ün terapi süreciyle ilgili kısaca bilgi verdi. Sonrasında "Venüs Hanım'ın bana neden geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Rüzgar bu soruyu duyunca arkasına yaslandı ve düşünceli bir hal takındı. "Evlendiğimizden beri anlamsızca bir kıskançlık içerisinde" diyerek lafa başladı. "Ne kadar üzerine titresem de, bu huyundan bir türlü kurtulamadı ve üstüne birtakım yanlış davranışlarda bulunmaya başladı. Bu tavırlarının evliliğimize zarar verdiğini fark ettiği için de böyle bir karar aldı."

"Evet, temel çıkış noktası bu, ama bu davranışların altında yatan sebebi sorguladınız mı hiç? Eşiniz neden bu şekilde davranıyor? Onu çok sevdiğinizi bilmesine rağmen, neden kendine hâkim olamıyor?"

Rüzgar kısa bir süre bu soruların cevabını düşündükten sonra, "Bazı insanlar kıskanç bir yapıya sahiptir," diye karşılık verdi. "Sebepsiz yere kıskanabilirler sevdiklerini..."

Soner kafasını sağa sola salladı. "Eşinizinki bu kadar yüzeysel

bir şey değil. Venüs Hanım'ın çok daha büyük problemleri var. Bilmediğiniz, farkında olmadığınız..."

Rüzgar duyduğu bu sözlerden rahatsız oldu ve kaşlarını çatarak oturduğu yerde dikleşti. "Lütfen daha açık olur musunuz?" dedi ciddi bir tonda. Hiç tanımadığı bir adam, üç yıldır evli olduğu karısı hakkında daha çok şey biliyordu. "Venüs'ün neyi var? Benim bilmediğim, farkında olmadığım..."

Soner, derin bir soluk aldıktan sonra, Venüs'ün geçmişiyle ilgili detayları tüm acılığı ve sarsıcılığıyla anlatmaya başladı. Sözlerinin karşısındaki adamı ne denli etkilediğini, Rüzgar'ın şekilden şekile giren yüz ifadesinden anlayabiliyordu. "Eşiniz her şeyi gözyaşları içerisinde, binbir zorlukla anlattı," dediğinde, kısa bir an konuşmasına ara verdi. Karşısındaki adam karısına deliler gibi âşıktı, bunu çok net anlayabiliyordu. Ama belki de onu henüz tanımaya başlıyordu. Biraz da bundan kaynaklanıyordu acı çekercesine bakışlarının sebebi...

Rüzgar duydukları karşısında hem şaşkındı, hem de içi acıyordu. Karısının pek parlak bir çocukluk geçirmediğini biliyordu, ama işittiği bu ayrıntılar tam anlamıyla sarsmıştı benliğini. Bir an sonra 'Sakın bırakma beni' sözünü hatırladı Venüs'ün. Bu cümleyi o kadar çok kullanırdı ki... O kadar yürekten söylerdi ki bu isteğini... Demek ki sıradan bir cümle değildi bu. Altında yatan anlamlar, geçmişten kaynaklanan acılar vardı. Bakışlarını Soner'in gözlerine odakladığında, "Bu ayrıntıları hiç anlatmadı bana..." dedi biraz da mahcup bir şekilde. "Tabii ki geçmişiyle ilgili defalarca konuştuk, ama görüyorum ki her şeyi çok yüzeysel bir şekilde anlatmış..."

Soner, Rüzgar'ın suçluluk dolu ifadesini görünce hemen lafa atıldı. "Anlatmaması sizin suçunuz değil. Terapi esnasında bu ayrıntıları öğreninceye kadar nasıl zorlandığımı anlatamam. Venüs Hanım çok direndi... Fakat iyileşmek istediği için en sonunda işbirliği yapmayı kabul etti. Hayatını değiştirecek kararları birlikte belirledik ve ilk olarak hapları bırakacaktı. Tabii bu mümkün olmadan böyle talihsiz bir olay yaşandı."

Rüzgar bir süre bu sözleri düşündü. Ardından "Her şeyi çok daha iyi anlıyorum, ama onu bu kadar çok sevmeme rağmen hâlâ

benden emin olamadığını düşündükçe içimin acımasına engel olamıyorum," dedi. "Ben tüm hayatımı Venüs'e adadım. Onu her şeyden üstün tutuyorum. Canımdan çok seviyorum. Onun hayatını mahvetmektense ölmeyi tercih ederim." Elini saçlarının arasında sıkıntıyla gezdirirken, "Ne yapacağımı hiç bilmiyorum," diye ekledi. "Bu düşüncelerinden kurtulmasını, bana tüm kalbiyle inanmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Seanslara birlikte katılmanızı istiyorum. Bu atacağımız ilk adım olacak. Emin olun çok işe yarayacak. Hem siz çok daha iyi anlayacaksınız eşinizi, hem de ilişkinizde belki de farkında olmadığınız sorunları çok daha rahat tespit edebileceğiz."

Rüzgar bu sözleri dinledikten sonra, "Venüs'ün iyi olması için ne gerekiyorsa yaparım," dedi. "Tüm varlığım ona feda..."

Muayenehaneden çıktığında hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu Rüzgar. Arabasına bindikten sonra Ihca'ya gitmek üzere yola koyuldu hemen. Allah bilir ne haldeydi sevdiği kadın. Onu bırakmayacağına dair defalarca söz vermesine rağmen, arkasına bakmadan çekip gitmişti. Venüs'ün yaşlı gözleri gelince aklına gazı iyice kökledi...

Venüs olan biten her şeyden habersiz yatağında uzanıyordu. Muayenehaneden çıktıktan sonra hiç oyalanmadan Ilıca'ya dönmüşler ve akşama kadar bahçede vakit geçirmişlerdi. Hafif bir yemeğin ardından da dinlenmeye çekilmişlerdi. Sıkkın bir şekilde yan döndüğünde, pencereden görünen ayı izlemeye başladı. "Ne yapıyor acaba?" diye mırıldandı kendi kendine. "Acaba beni özlüyor mu? Hâlâ seviyor mu? Keşke bu soruların cevabını bilebilsem.

Keşke zamanı geriye alabilsem ve yaptığım hataları yapmasam..." O an Soner'in, her şeyin düzeleceğine dair umut veren sözlerini hatırladı. Sabırlı olmasını söylemişti, ama Rüzgar'sız geçen her dakika yüreğini kanatıyordu. Sanki ölümcül bir yara almıştı ve yavaş yavaş, acı çeke çeke ölüyordu... Bakışlarını odanın içerisindeki gölgelerin üzerinde dolaştırırken, "Nasıl dayanacağım?" diye mırıldandı. "Ne kadar süre daha katlanacağım?"

Acı dolu düşünceler içerisinde boğulurken, bir an sonra kapının açıldığını işitti, ama Defne olduğunu düşünerek arkasına

dönüp bakmadı bile. "Ne oldu birtanem, uyuyamadın mı?" diye sordu cansız bir sesle, ama herhangi bir cevap alamadı. Rüzgar'ın tok bir sesle "Evet, uyuyamadım," dediğini duyunca ise kalbinin yerinden çıkacağım sandı.

Heyecanla arkasını döndüğü sırada, beline dolanan kolu hissetti. Sevdiği adamın gözleriyle buluştuğunda, "Gerçekten geldin mi?" diye sordu inanamaz gözlerle. Rüzgar'ın kafasını salladığını görünce mutlulukla boynuna atıldı ve sevinç gözyaşları dökmeye başladı. Bir yandan da "Ne olur affet beni!" diye yalvarıyordu. "Eskisi gibi sev. Uzaklaşma benden. Ne olur bir daha bırakma..."

Rüzgar bu sözleri duyunca içinin titrediğini hissetti. Evet çok kırılmıştı, hayal kırıklığına uğramıştı, ama şu anda kendisini düşünecek halde değildi. Venüs'ün hâlâ kanayan yaralarını sarmaktı öncelikli hedefi. Sevdiği kadının yüzünü avuçlarının arasına aldıktan sonra, başparmaklarıyla ıslak yanaklarını sildi. Dudağına sıcacık bir öpücük bırakırken, "Seni bırakırsam ölürüm..." diye mırıldandı...

FEDAKÂRLIK

Venüs, aklını başından alan bu sihirli cümleyi duyunca, dünyanın en mutlu kadını hissetti kendini. Rüzgar onu hâlâ seviyordu. Bunu aşkla parıldayan gözlerinden anlayabiliyordu. Kocasının boynuna yeniden atılırken, "Sen olmazsan ben de ölürüm," dedi coşkulu, ama aynı zamanda titrek bir sesle. "Sensiz yaşayamam..." Sözlerini bitirdiğinde Rüzgar'ın boynuna, yanaklarına, dudaklarına art arda öpücükler bırakmaya başladı. Öyle coşkuyla dolmuştu ki üzgün kalbi, kendine hâkim olamıyordu. Sanki her bir öpücüğüyle sevdiği adamın kırıklarını onaracakmış gibi defalarca öptü Rüzgar'ı.

Rüzgar müşfik bir ifadeyle karısını sarmalarken, gelmekle en doğru kararı verdiğinden bir kez daha emin oldu. Venüs'ün o çaresiz, pişmanlık dolu gözyaşları, dudaklarından dökülen cümleler... Bunların hepsi derinden sarsmıştı yüreğini. Yaşamış oldukları bu olay kolay unutulur cinsten değildi, ama her şeyin düzelmesi ve değişmesi için çaba göstermeleri gerekiyordu. Madem birbirleri olmadan yaşamaları imkânsızdı, o zaman elbirliğiyle evliliklerindeki sorunlara çözüm bulmaları şarttı. Venüs'ü yavaşça geriye doğru çektikten sonra, "İkimiz de birbirimiz olmadan yaşayamayız," dedi gözlerinin içine bakarak. "Ben seni hayatımın baş köşesine koydum. İlk gördüğüm andan beri sevmekten hiç vazgeçmedim. Her şeyim oldun benim. Seni canımdan bile çok seviyorum. Üzülmeni, kırılmanı, acı çekmeni asla istemem. Bilmiyorum şu zamana kadar seni incitecek bir şey yaptım mı, ama...."

Venüs hemen lafa atladı. Başını sağa sola sallarken, "Hayır, yapmadın," dedi. "Bana karşı her zaman sevgi dolu oldun. Bunun için çok teşekkür ederim sana..."

Rüzgar, karısının saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, yanaklarına bir çift öpücük bıraktı, en tatlısından. "Bundan sonra da hep böyle olacak. Son nefesimi verinceye kadar yanında olacağım. Sana olan özenimi, sevgimi, ilgimi hiç eksik etmeyeceğim. Ne olur buna tüm kalbinle inan Venüs. Bana inan..."

Venüs, kocasının sözlerinin altında yatan anlamların farkındaydı. Belli ki Soner yaşamış olduğu travmatik anların hepsini paylaşmıştı Rüzgar'la. Bir an için bu durumdan utanarak gözlerini kaçırdı. Acaba yaşananları dinlerken Rüzgar nasıl bir tepki vermiş, ne düşünmüştü? Şaşırmış mıydı? Ya da belki acımıştı kendisine...

Rüzgar, karısının değişen ifadesini görünce, "Hadi gel..." diyerek eline uzandı. Yatağa sırtüstü uzandıktan sonra, sevdiği kadını göğsüne doğru çekti. Venüs'ün geçmişiyle ilgili tedirginliğinin farkındaydı, ama artık bu konuyu kurcalamanın vakti gelmişti. En azından birkaç cümle kurması gerektiğinin farkındaydı. Rahatlatıcı parmaklarını sevdiği kadının omzunda, sırtında gezdirirken "Neden daha önce anlatmadın?" diye sordu. Venüs'ün dudaklarını büzerek, tek bir kelime dahi etmediğini görünce, "Terapistin her şeyi anlattı bana," dedi. "Seni derinden yaralayan tüm ayrıntıları baştan sona anlattı. Ne kadar üzüldüğümü ve sarsıldığımı söylememe gerek yoktur herhalde. Acını tüm kalbimle hissettim sevgilim. Keşke tüm bunları senin ağzından duyabilseydim, ama şu anda bu değil benim derdim. Görüyorum ki geçmişten miras kalan anılar, evliliğimizin başköşesine kurulmuş bir halde..."

Venüs tüm bu sözleri sessizce ve merakla dinliyordu. Duyduğu sözlerdeki haklılık payının farkındaydı. Geçmişten bir türlü sıyrılamadığı için gitmiyor muydu zaten Soner'in yanına? Bir şeylerin değişmesi gerektiğinin kendisi de farkındaydı. Zor olsa da bu düşünceyle önemli bir adım atmıştı. Saniyelik düşüncelerinden sıyrılırken, yeniden kocasının sözlerine kulak kabarttı...

"Babanın sizlere yaşattığı acı, tüm canlılığıyla hâlâ hayatımızın içerisinde. Sana 'Neden?' diye hiç sormayacağım. Çünkü aynı şeyleri yaşamış olsaydım, belki ben de benzer şekillerde davranacaktım. Hiç bilemiyorum... Ama bildiğim bir şey var. Birlikte, el ele vereceğiz ve tüm bu sıkıntılarm altından kalkacağız. Soner Bey'in

tavsiye ettiği gibi seanslara seninle birlikte geleceğim. Yanında olacağım tüm varlığımla. Ne gerekiyorsa yapacağım. Senden istediğim ise çaba göstermen ve asla pes etmemen. Eğer mutlu bir geleceğimiz olsun istiyorsak, geçmişin tüm yüklerinden kurtulmalıyız. Birlikte, el ele..."

Bu destek dolu sözlerle, Venüs'ün gözleri yaşardı. Rüzgar'a büyük bir yanlış yapmıştı. Evet belki bu yanlışa sürüklenmesinde onun da payı vardı, ama ne olursa olsun gizli işler çevirmesi adil olmamıştı. Fakat tüm bunlara rağmen, sevdiği adam her şeyiyle yanındaydı. Yardım eli uzatıyordu kendine. Sorunların üstesinden birlikte gelmeyi teklif ediyordu. Bundan daha anlamlı, daha mutluluk verici ne olabilirdi ki? O an tüm kalbiyle sevdiği adama doğru aktığını hissetti. Buğulanmış gözleriyle kafasını kaldırdı ve dirseğinin üzerinde doğruldu. Parmaklarını, sevdiği adamın saçlarından yanağına doğru kaydırırken, "Seni çok seviyorum," dedi.

"Hayatımdaki en büyük şansım, seninle karşılaşmak oldu. İyi ki çıktın karşıma. İyi ki sevdin beni..."

Venüs uzandığı yerde yavaş yavaş toparlandı ve bağdaş kurdu. Sevdiği adamın sevgi ve anlayış dolu bir ifadeyle kendisini izlediğini görebiliyordu. Uzun uzun baktı, kalbine işleyen yemyeşil gözlere. O gözlerdeki sevgiyi, adanmışlığı gördü. Yorgun ve belli belirsiz bir tebessümün ardından, "Ruhumun en ücra köşelerine kadar sinen o berbat anlarımdan hiç bahsedemedim sana," dedi. Omuzlarını küçük bir çocuk gibi silkti, elinden başka türlüsü gelemezmiş gibi. "Kimseye bahsedemedim. Anlatamadım babamın ihanetinin ne denli büyük olduğunu. Ne gibi sonuçlara yol açtığını. O sadece anneme değil, bize de ihanet etti. Kapıyı çekip giderken, terk ettiği sadece âşık bir kadın değildi. Üç kız bıraktı arkasında aynı zamanda. Babalarına âşık üç kızdı bıraktığı..." Sıkıntıyla derin bir iç çekti. Sıkkın bakışlarını, sevdiği adamın gözlerinde dolaştırdı kısa bir süre. O gözlerdeki hüznü gördü. Yeniden lafa başlarken, biraz da olsa hafiflemiş hissediyordu kendini...

"Babam gittikten sonra tüm hayatımız tepetaklak oldu. Annemin bu olayı kabullenememesi, dedemin babama karşı bitmeyen öfkesi ve acımasız sözleri... Bu olayın bir etkisi olmuş mudur bil-

miyorum, ama dedem kısa süre sonra kalp krizi geçirdi. Ardından da anneannem. Annem gözlerimin önünde erirken hiçbir şey gelmiyordu elimden. Bedenen vardı, hayattaydı, ama ruhen yoktu. O zamanlar aklıma geldiğinde, hissettiklerim büyük bir acı ve çaresizlik. Babam yüzünden hayatımdaki tüm renkler soldu. Bir daha da asla eskisi gibi canlı olmadı. Ta ki seni tanıyıncaya kadar..."

Venüs, gözlerinden süzülen yaşları fark edince, elini yüzüne doğru götürdü, ama Rüzgar ondan önce davranmıştı. Hayatta dayanamadığı şeylerden biri de Venüs'ü üzgün görmekti. Sesinin tonundan, bakışlarının ardında yatan kederden neler hissettiğini fazlasıyla anlayabiliyordu. Ama bir yandan da tüm bunları anlatması, içindeki zehri akıtması gerektiğini düşünüyordu. Yüreğindekileri döktükçe kuşlar kadar özgür ve hafif hissedecekti kendini. Biliyordu... O yüzden yaşlı yanaklarını kuruladıktan sonra, devam etmesi için izin verdi...

"Seni tanıdıktan sonra, tüm dünyam değişti. Kendimde eksik gördüğüm her şeyi sende buldum. Seninle tamamlandım. Neşeliydin, coşkuluydun, hayat doluydun. Hayatımda hiç gülmediğim kadar güldürüyordun beni. Ama tüm bunların da ötesinde sevgini, ilgini göstermekten bir an olsun çekinmiyordun. Tüm bunlar benim için çok alışılmadıktı. Bir erkeğin sevgisini hissetmek nasıl bir şeydi, hiç bilmiyordum. Fakat bir yandan da korkuyordum. Seni, sevgini yitirmekten, elimdekilerin kayıp gitmesinden. Çünkü... Aynen böyle olmuştu. Annem babama koşulsuzca adanmışken, her şeyini tek gecede yitirmişti..."

Venüs üzgün bakışlarını sevdiği adamın üzerinde dolaştırdı bir süre. Söylediklerinin nasıl bir etki bıraktığını anlamaya çalıştı. Rüzgar belki de tüm bu korkularını anlamsız buluyordu, belki de içten içe kırılıyordu. Fakat sevdiği adamın gözlerine dikkatlice baktığında, bu şüphelerini destekleyecek herhangi bir şey bulamadı. Tek gördüğü anlayış dolu bakışlardı...

"Benim de en büyük korkum seni yitirmek. Aşkından, sevginden uzak olmak. Bilmiyorum, ama ben annemden çok daha kötü bir hale gelirdim galiba. Sadece tek bir gecede bile mahvoldum, eridim, bittim..."

Rüzgar bu sözleri duyunca, hemen kollarının arasına aldı sevdiği kadını. Alnına sevgi dolu öpücükler bırakırken, "Böyle bir şey asla olmayacak," dedi. "Tüm kalbinle söylediklerime inan. Aklına kötü şeyler getirme..."

Venüs kendisini sarmalayan kolların arasında huzur bulurken, sadece kafasını sallamakla yetindi. Yaptığı hata yüzünden sevdiği adam, ellerinin arasından kayıp gidiyordu neredeyse. Bu saatten sonra bir daha böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Ne olursa olsun Rüzgar'ı kaybedemezdi. O yüzden ne gerekiyorsa yapacak, hatalı davranışlarından en kısa zamanda uzaklaşacaktı. Yalvarırcasına bir ifadeyle Rüzgar'a bakarken, "Senden defalarca özür dilerim," dedi. "Sevgi dolu kalbinde açtığım yaranın ne kadar büyük olduğunun farkındayım. Bu yüzden kendimi affedemeyeceğim. Belki de eskisi gibi güvenemeyeceksin bana, şüpheyle yaklaşacaksın. Çok haklısın da. Ama ne olursun anlamaya çalış beni.

En azından ne kadar pişman olduğumu bil..."

Rüzgar, karısının acı çekercesine bir ifadeyle baktığını görünce, içinin cız ettiğini hissetti. Venüs'ü göğsüne sıkıca bastırırken, tepesine art arda öpücükler bıraktı. "Merak etme biliyorum," dedi. "Dürüst olmam gerekirse, evet, büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Asla aklımın ucuna bile gelmezdi böyle bir yanlışlık içerisinde olabileceğin. Ama şunu bil ki, benim ilacım sende. Bir şeylerin değişmesi için çabaladığını gördükçe, emin ol her şey düzelecektir. Ben senin elinden tutacağım, ama lütfen sen de benim elimden tut. Elbirliğiyle tüm bu sıkıntıların üstesinden gelelim ve mutluluğumuzu hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyelim."

Venüs kendinden emin bir ifadeyle kafasını kaldırıp, sevdiği adamın gözlerine baktı. "Bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacak," dedi kararlı bir tonda. "Geçmişimin evliliğimize zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni bir daha bu denli incitmeyeceğim. Asla kaybetmeyeceğim..."

Rüzgar belli belirsiz bir tebessümün ardından, "Zaten hiç kaybetmemiştin ki..." dedi. "Seni terk ettiğimi mi sandın?" Venüs'ün kafasını üzgün bir şekilde salladığını görünce, "Saçmala Venüs!" dedi. "Bu kadar kolay mı her şey? Sevdiğin kadını tek celsede sil-

mek bu kadar basit mi? Ben sadece biraz sakinleşmek, soğumak adına ayrı kalmak istedim. Tabii ki eve dönecektim. "Venüs'ün yüzünden geçen mutluluk pırıltılarını görünce, "Hadi şimdi bana güzel bir öpücük ver bakalım," dedi.

Venüs sevilmeye aç bir çocuk gibi Rüzgar'a yaklaştı ve kollarını kocasının boynuna doladı. Gözlerini kapatıp beklentiyle aralanan dudaklarını uzatırken mutluydu. Evet, belki sorunlar henüz çözülmemişti, ama ciddi bir adım atmışlardı. Rüzgar ne kadar kırgın olursa olsun, sevdiği kadının elini tutmuş, karanlığına ışık olmuştu. Venüs ise yaşamış olduğu bu kısa süreli sıkıntıdan büyük dersler çıkarmıştı. Rüzgar'ı kaybettiğini düşünmek ciddi anlamda sarsmıştı benliğini. Ama kararlıydı. Tüm yanlışlarını düzeltecek, geçmişinin geleceğini mahvetmesine izin vermeyecekti...

***

Defne ertesi sabah Ece'lere doğru giderken mutluydu. Ablası ve eniştesi barışmış, her şey yoluna girmişti. Şimdi ise sıra Ece'nin çok büyük sorununu çözmeye gelmişti. Pazar günü Tunç'un doğum günü vardı ve sevgili arkadaşı henüz ne kıyafet ne de hediye alabilmişti. Nitekim Ece arabaya biner binmez oflayıp puflamaya başladı.

"Of Defne ya! Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Pazar gününe çok az kaldı, ama benim giyecek doğru düzgün bir kıyafetim bile yok. Oysa o gece çok şık, çok güzel olmalıyım."

Defne alaycı bir ifadeyle güldü. "Hay Allah. Gerçekten de dünyanın en büyük sorunu ile karşı karşıyasın. Nasıl kalkacaksın bunun altından bilmiyorum..."

Ece, arkadaşının dalgacı tavrını görünce kaşlarını çattı. "Dalga geç sen. Tunç gerçekten de çok büyük bir davet düzenliyor ve eminim herkes son sistem katılacaktır partiye."

"Yalnız yanlış yere gittiğimizin farkındasın değil mi? Bizim, marinaya değil İzmir'e gitmemiz lazım..."

"Farkındayım ama bir iki mağaza var bakmak istediğim. Geçen gün hoşuma giden bir elbise görmüştüm. Bakarsın hiç gerek kalmaz bile..."

Defne, "Neyse... Eğer gerek kalırsa, yarın hem yüksek lisans başvurularımızı, hem de alışveriş meselesini hallederiz," dedi. "Biliyorsun başvurular pazartesi günü başladı."

"Of Defne... Araya bunu sıkıştırmasan şaşırırdım zaten. Başka gün mü kalmadı yani! Hem gelecek haftaya kadar süremiz var."

"Kusura bakma, ama ben her dakika İzmir'e taşınamam. O yüzden yarın gitmişken, her şeyi halledelim."

Ece bu sözler üzerine daha fazla sesini çıkarmadı. Kafasını olumlu anlamda sallarken, "İyi, peki o zaman," dedi. Fakat aklında yüksek lisans hariç her şey vardı. Tunç'un büyük bir özenle hazırladığı partide şıklığı ve güzelliği ile göz doldurmak, sevdiği adamın yanında ışıl ışıl parlamak istiyordu. Bunun yanı sıra Tunç'a ilk defa hediye alacaktı ve anlamlı bir şeyler olmasını istiyordu. Kısaca yüksek lisans düşünemeyecek kadar meşguldü kafası...

İki arkadaş marinaya geldiklerinde, hava sıcaklığı da iyiden iyiye artmıştı ve dışarıda bir parça esinti bile yoktu. Mağazaların bulunduğu kısma doğru yürürlerken, havada asılı duran yoğun nemden dolayı, nefes almakta güçlük çekiyorlardı. Neyse ki bir süre sonra, sırasıyla mağazaları gezmeye başladılar ve o yoğun sıcaklıktan kısmen de olsa kurtulmuş oldular. Beğendiği elbisenin bedeninin kalmadığını öğrenen Ece hayal kırıklığına uğramıştı, ama ertesi gün İzmir'e gidecekleri için çok da üzerinde durmadı.

İki kız marinadaki mekânlardan biri olan Bonjour'a oturduktan sonra, buzlu limonatalarını söyleyip sohbete başladılar. Ece tereddütlü bakışlarını arkadaşının üzerinde gezdirirken, "Tunç'un doğum gününe geleceksiniz değil mi?" diye sordu.

Defne, bu soru üzerine omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ki... Evet, Tunç beni davet etti, ama Noyan'la pek samimiyetleri yok gibi. Üstelik Noyan'ın da bu partiye ne derece katılmak isteyeceğini bilmiyorum. Mert'ten dolayı yalnız gitmemi de istemez. Kısacası kesin bir şey söyleyemiyorum..."

Bu sözlerle Ece'nin suratı gölgelendi, dudakları büzüldü. Ardından "Lütfen gelin..." dedi yalvarırcasına gözlerle. "Noyan gelmek istemese bile en azından sen gel. Hem biricik arkadaşını yalnız mı bırakacaksın? Tek başına, kimsesiz..."

Defne, arkadaşının duygu sömürüsü yaptığının farkındaydı. Bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibi bir havaya büründü. "Yalnız olmayacaksın ki. Tunç yanında olacak. Asıl benim parazit gibi yanınızda olmam hoş kaçmaz. Sence de öyle değil mi?"

Ece şımarık bir çocuk gibi omuzlarını silkerken, "Değil işte değil!" dedi. Ardından da en masum ifadesini takındı. "Lütfeeen..."

"Tamam o zaman. Bugün Noyan'la konuşacağım bu konuyu. Partiye benimle birlikte katılırsa zaten hiç problem yok..."

Ece sevinçle ellerini çırparken, "Sen ikna edersin onu," dedi. "Sana dayanamaz. Eminim gelecektir."

İki kız, doğum günü partisi hakkındaki konuşmalarını sürdürürlerken, Defne'ye gelen telefonla konuşmalarına ara vermek zorunda kaldılar. Defne, arayan kişinin adını görünce şaşkın bakışlarını arkadaşının üzerine dikti ve "Ömer Hoca arıyor," dedi. "Bir şey mi oldu acaba?"

"Açsana..."

Defne telefonu açtığında, kibar bir dille hocasının halini hatırını sordu. Ömer Yakut bölüm başkanıydı, ama ondan da öte, sevdiği hocalarından biriydi.

"Defneciğim, tebrik ederim kızım. California Üniversitesi'ne yaptığın başvurun kabul edilmiş. Belki haberin olmuştur, ama ben yine de arayıp haber vermek, hem de tebrik etmek istedim. Hepimizi gururlandırdın..."

Ömer Hoca hâlâ konuşuyordu, ama Defne konuşmadan tamamen kopmuştu. Emme basma tulumba gibi kafasını sallarken, bir an için Ece'yle göz göze geldi. Arkadaşının, 'Ne oldu?' dercesine baktığını görüyordu, ama üzerindeki şaşkınlığı hâlâ atabilmiş değildi. Ömer Hoca, konuşmasını sonlandırdığında, "Çok teşekkür ederim hocam," dedi titrek bir sesle. "Bu çok... Çok güzel bir haber. Yarın Ece'yle birlikte kampüse gelecektik. Eğer müsait olursanız yanınıza gelmek, bu konuyu daha ayrıntılı konuşmak isterim..."

"Öğleden sonra müsaitim kızım. Görüşürüz tabii ki..."

Defne telefonu kapattıktan sonra, bir süre boş boş ekrana baktı. "Ne oldu kızım anlatsana. Öleceğim meraktan..."

"Kabul edilmişim... California Üniversitesi'ne... Klinik psikoloji yüksek lisansı için..."

Ece, Defne'nin rengi uçmuş yüzüne bakarken, "E bu süper bir haber!" dedi neşeli bir ifadeyle. "Hep arzu ettiğin bir şeydi. Üstelik Flora da California'da. Oh kızım yaşadın valla! Dünyanın en güzel kentlerinden birine gideceksin. Bak ama yüksek lisans biter bitmez buraya döneceksin. Sakın ola orada kalmanın hayallerini kurayım deme. Unutma ki bana sözün var..."

Defne, arkadaşının hiç nefes almadan sarf ettiği bu sözleri dinledikten sonra, "Gidemem," dedi. "California'ya gidemem."

Ece bu sözleri duyunca kısa bir an soluklandı ve "Neden?" diye sordu. Fakat hemen sonrasında olan biteni anlayarak, "Noyan yüzünden değil mi?" dedi. Defne'nin kafasını salladığını görünce, "Bakarsın o da seninle birlikte gelir..." diye ekledi umut dolu gözlerle.

Defne normal zamanda sevinçten havalara uçarak karşılayacağı bu haberi coşkuyla karşılayamıyordu. Kısa bir süre değildi ki. İki sene sürecekti yüksek lisansı. Bu kadar uzun bir süre Noyan'dan ayrı kalacağını düşünmek ise kalbini sıkıştırıyordu. Evet, belki sık sık yanına gelirdi, ama yine de zamanlarının büyük çoğunluğunu ayrı geçireceklerdi. Oysa onun istediği, ilelebet sevdiği adamın yanında olmaktı. Hem... Noyan evleneceklerini ima etmişti. Nasıl hiçbir şey yokmuş gibi çekip gidebilirdi ki? Nasıl dayanabilirdi uzak olmaya? Tereddütlü bakışlarını arkadaşına dikerken, "Bilmiyorum..." diye mırıldandı.

İki kız Bonjour'da bir süre daha oturduktan sonra, Defne, arkadaşını Tunç'un yanına bıraktı. Kendisi de Hanzade'ye gitmek üzere yola koyuldu. Yol boyunca aldığı haberi düşündü. California Üniversitesi, klinik psikoloji alanında öncü üniversitelerden biriydi ve yüksek lisansını orada yapmak büyük bir prestij kazandırırdı kendisine. Bunun yanı sıra Flora da California'daydı, ki tercih sebeplerinden biri de buydu. Ablası Venüs'e göre çok daha rahat bir yapıya sahipti ve aralarındaki yaş farkına rağmen, çok iyi anlaşırlardı. Biliyordu ki Noyan hayatında olmasa, bir dakika dahi düşünmez, arkasına bile bakmadan California'ya giderdi. Ama şimdi

her şey değişmişti. Sevdiği adama olan aşkı, ortaklaşa kurdukları hayalleri vardı. Mutlu bir yuvaları olacak, yaşayamadıkları her türlü duyguyu birlikte tadacaklardı. Hiçbir şey bundan daha önemli olamazdı...

Hanzade'ye geldiğinde koşar adımlarla Noyan'ın odasına çıktı. Aralık duran kapının önünde durduğunda, üst üste yığılmış dosyaların ve kâğıtların arasına gömülmüş olan adamı gördü. Yüzünde düşünceli ve gergin bir ifade vardı ve önündeki kâğıda bir şeyler yazıyordu. Bir süre hiç ses etmeden öylece durup sevdiği adamı izledi. Yüzünden geçen ifadeleri, kendi kendine mırıldanışlarını, elini saçlarının arasında gezdirip iç çekmesini izledi âşık gözlerle. Ve o an bir kez daha fark etti ki, hiçbir yere gidemezdi. Noyan her şeyiyle ruhuna işlemişti ve onun olmadığı bir hayata katlanabilmesi mümkün değildi. Bir süre daha öylece durduktan sonra, kapıyı ardına kadar açtı ve Noyan'la göz göze geldi.

"Daphnem... Hoş geldin."

Defne hoş bir tebessüm eşliğinde ilerledikten sonra, hiçbir şey demeden sevdiği adamın boynuna atıldı. Öyle sıkı sarıldı, kokusunu öyle derin çekti ki içine, gören de bir daha görüşemeyecekler sanardı. Noyan ise bu duruma bir an için şaşırsa da, sıkı sıkı sardı sevdiği kadını. Kollarında tuttuğu peri kızına akıyordu tüm kalbiyle. "Canım benim..." dedi aşk dolu bir tonda. "Güzelim, her şeyim. Geleceğim... Seni ne kadar özlediğimi bilsen..."

Defne bu sözlerle ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Kuşlar kadar hafifti ve akışkan hale gelmiş kalbiyle bulutların üzerinde geziniyordu. Ömrünün sonuna kadar Noyan'dan başkası olmayacağını biliyordu. Sadece onun aşkı olacak, sadece onun kollarında huzur bulacaktı. Ve bu sevgi için her şeyden vazgeçebilirdi. Hem de bir dakika bile tereddüt etmeden. Başını sevdiği adamın göğsünden kaldırdıktan sonra gözlerinin içine baktı aşkından ölür vaziyette. "Ben de seni çok özledim," dedi yoğun bir tonda. "Seni göremediğim her saniye özleminle yanıp tutuştum." Yeniden sarılırken, "Bu sevgiyle nasıl baş edeceğimi hiç bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Baş etmene gerek yok peri kızı. Sevgini bana sunmaktan sakın çekinme. Çünkü ben de senin sevginle hayat buluyorum."

Noyan, sevdiği kadını elinden tutup, koltuğa doğru götürdü. Kendisi oturduktan sonra, Defne'yi kucağına oturttu ve kollarını beline doladı. Peri kızının aşkla parıldayan gözlerinde, pembeleşmiş yanaklarında, dolgun dudaklarında gezdirdi hayran bakışlarını. Ardından yavaş yavaş aşağılara inerek boynuna, gerdanına, göğüslerine, üzerindeki elbiseye baktı yüzündeki çapkın gülümsemeyle. "Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sordu üst dudağı hafifçe kıvrılırken. Defne şımarık bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Hımm bir düşüneyim bakayım," dedi parmağını dudağına götürüp. "Galiba... Bir dakika ama..."

"Boşver şimdi... Gel buraya..."

Noyan elini Defne'nin ensesine doğru götürdükten sonra, sabırsız dudaklarını, sevdiği kadının dudaklarına hapsetti. Defne Noyan'ın ısrarcı dudaklarıyla sarsılırken, tüm vücudunun tepeden tırnağa karıncalandığını hissetti. Elini Noyan'ın saçlarına doğru götürdü ve dudaklarını aralayarak dilini, sevdiği adamın ağzının içine daldırdı. Öpüşmelerinin derinliği gitgide artarken, aklı çoktan uçup gitmişti bile. Her defasında olduğu gibi sevdiği adamın kollarında bambaşka bir kişiliğe bürünmüştü. Aşk dolu, ateşli, istekli bir kadın olmuştu yine. Bacaklarının üzerinde dolaşan parmakların sıcaklığı ile ürperirken, boynunda gezinmeye başlayan dudakların her temasıyla çıldıracak gibi oldu.

"Sana ne kadar âşık olduğumu biliyor musun? Seni, gördüğüm ilk günden beri istediğimi?"

Bu sözlerle Defne'nin kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Noyan'ın omuzlarını, sırtını okşarken, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Peki sen de biliyor musun aşkımın büyüklüğünü?"

"Her şeyi biliyorum." Noyan, peri kızının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve burnunun ucuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Seni her şeyden çok istiyorum Daphne. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim..."

İki sevgili, en güzel aşk sözcüklerini birbirlerine sunduktan sonra, odadaki barın önüne geçip içecek bir şeyler hazırladılar. Defne, California meselesinden bahsetmesi gerektiğinin farkındaydı. Sonuçta sevdiği adamın da böyle bir ayrıntıyı öğrenmeye

hakkı vardı. Bunun yanı sıra, Noyan'ın bu habere nasıl bir tepki vereceğini de merak ediyordu. Bu yüzden bir süre sonra ciddi bir ifade takındı ve "Sana bir şey söylemem lazım," dedi. Noyan'ın da kendisi gibi ciddi bir ifadeye büründüğünü görünce, "Bugün bir haber aldım," diyerek lafa başladı. Üniversitedeki hocasının aradığını, California Üniversitesi'ne kabul edildiğini anlattı. Bir yandan da Noyan'ın yüzünden geçen ifadeleri tahlil etmeye çalışıyordu. Ne düşünüyor, ne hissediyordu acaba? Fakat sevdiği adam oldukça sakin görünüyordu. Sanki duyduklarına hiç şaşırmamış gibiydi. Sözlerini bitirdiğinde, beklenti dolu gözlerle bakmaya başladı.

Noyan duyduklarını sindirmeye çalışırken, "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Gidecek misin?" Defne'nin ne yapacağını öğrenmeden herhangi bir yorumda bulunmak istemiyordu, ama gidebilecek olmasının ihtimaliyle yüreği şimdiden üşümüştü. Defne kafasını sağa sola salladı. "Gitmeyeceğim," dedi ve o an sanki Noyan'ın yüzünde beliren rahatlamayı görür gibi oldu. Ya da belki kendisi öyle sanmıştı.

"Neden peki? Neden gitmeyeceksin? Kariyerine büyük katkısı olacak böyle bir fırsatı neden tepiyorsun?"

Defne bu soruyu şaşkınlıkla karşıladı. "Neden mi?" diye sordu gözlerini ayırarak. "Ne demek neden? Seni bırakıp gidebileceğimi mi düşünüyordun yoksa? Senden bir gün bile ayrı olmaya katlanamazken, aramıza daha da büyük mesafeler koyacağımı mı sandın?" Kafasını iki yana sallarken, "Hayır yapamam," dedi kesin bir dille. "Hem zaten üniversitedeki yüksek lisans programına da başvuracağım. Kabul edileceğimi düşünüyorum. Yarın İzmir'e gidip hocamla konuşacağım..."

Noyan düşünceli bir ifadeyle ayağa kalktıktan sonra, odanın içerisinde dolaşmaya başladı ağır adımlarla. Defne'nin gitmesini, kendisinden uzaklaşmasını asla istemezdi, ama böylesine olumlu bir olayı, göz göre göre reddetmek istemesi de canını sıkıyordu. Çünkü Defne'nin California'ya gitmek istememesinin tek sebebi kendisiydi. Dolayısıyla yüreğinin garip bir suçluluk duygusuyla dolmasına engel olamıyordu. Bir müddet düşüncelerini toparlamaya çalıştıktan sonra, Defne'nin karşısına geçti ve "Peki hayatına hiç girmemiş olsaydım ne yapardın?" diye sordu.

Defne hiç düşünmeden, "Tabii ki giderdim," diye karşılık verdi. Fakat cevabıyla Noyan'ın yüzünün gölgelendiğini görünce hemen sevdiği adama sarıldı. "Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum. Ama dediğim gibi, hiçbir şey umurumda değil. Önceliğim sensin. Yanımda sen olmadıktan sonra hiçbir şeyin anlamı yok benim için. Hem... Hem İzmir'de de yapabilirim yüksek lisansımı. Ardından da Ece'yle birlikte hayalini kurduğumuz danışma merkezini açarız. Kısacası hayallerimi yine gerçekleştirebileceğim, üstelik sen de yanımda olacaksın."

Noyan biraz daha rahatladığını hissetse de, yüreğindeki sıkıntının hâlâ yerli yerinde durduğunun farkındaydı. Defne'yi kollarının arasında tutarken, "Şimdi konuşma sırası bende," dedi. "California'ya gitmek istersen, asla karşında durmam. Tam tersi, her şeyimle sana destek olurum. Evet, senden ayrı olmak hayatta en son bile isteyemeyeceğim bir şey, ama senin için böylesi daha iyi olacaksa, katlanırım. Sık sık gelirim yanma, görüşürüz yine. İlgimi, sevgimi asla eksik etmeyeceğimi biliyorsun."

Defne tüm bu sözleri dinliyor ve Noyan'a daha da çok âşık oluyordu, ama kararını vermişti bir kere. Bu yüzden işi dalgaya vurarak, "Benden kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi ve ardından kikırdamaya başladı.

Noyan alaycı bir ifadeyle gülerek, "Tüh, ben de azıcık kafamı dinlerim diye düşünüyordum," dedi. Defne'nin suratının asıldığını görünce ise, kahkahalarla gülmeye başladı. "Ne yazık ki senden kurtuluşum yok peri kızı."

Defne bu sözler üzerine Noyan'ın omzuna sert bir yumruk geçirdi ve sevdiği adamın kollarından çıkarak odanın ortasına doğru yürümeye başladı. "Ne kadar gıcık olduğunu söylemiş miydim?"

Noyan istifini hiç bozmadan, "Belki de milyon kez," dedi yüzündeki keyifli sırıtışla. "Ama hiç merak etme, ben de sana gıcık oluyorum..."

Defne, bilardo masasına dayandıktan sonra, kollarını göğsünde birleştirdi. "O zaman biraz daha gıcık ol bakalım. Pazar günü Tunç'un doğum günü partisi var ve Ece partiye katılmamı çok istiyor. İstersen birlikte gidebiliriz, ne dersin?" Lafını bitirdiğinde

Noyan'ın bu sözlerden hiç hoşlanmadığını fark etti ama hiç umursamadı. Saçlarını geriye doğru atarken, Noyan'ın yanına doğru adımladığını gördü.

"Herhalde en son isteyeceğim şey, o serserinin doğum gününe gitmektir Daphne!"

Defne omuzlarını silkerken, "Peki o zaman ben de tek başıma giderim," dedi karşısındaki adamın öfkesini görmemiş gibi yaparak.

"Hiçbir yere gidemezsin! Mert pisliği de gelecek o lanet olası partiye, değil mi?"

"Ne bileyim ben? Ama herhalde gelir. Hımm, yani mantıklı düşünecek olursak, en yakın arkadaşının partisini kaçıracağını hiç sanmıyorum..."

"O partiye gitmeyeceksin! Bunu kafandan çıkar! O serserinin çevrende dolaşmasına izin veremem. Bu yüzden bir an önce bu hevesinden vazgeçsen iyi olur..."

Defne kollarını, sevdiği adamın boynuna doladıktan sonra, yüzüne işveli bir ifade kondurdu. "O partiye gideceğim. Ve... Sen de benimle geleceksin."

Noyan, bakışlarını Defne'nin dudaklarından zar zor ayırdıktan sonra, kendisine arzuyla bakmakta olan gözlere odaklandı. Sevdiği kadına karşı koyabilmesi o kadar zordu ki... Benliğini kaplayan öfke yavaş yavaş azalırken, bir an sonra boynundaki dudakları hissetti. Teninin üzerinde gezinen dudaklarla uyarılırken, sevdiği kadının "Benimle geleceksin..." sözünü işitti. İçinde büyümeye başlayan tutkuya teslim olmadan önce, Defne'yi kısa süreliğine kollarından ayırdı ve odanın kapısını kilitledi. Yeniden yanına döndükten sonra, Defne'yi belinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve bilardo masasının kenarına oturttu.

"Tamam peri kızı. Seninle geleceğim... Ama öncesinde sana iyi bir ders vermem lazım ki, bir daha bu şekilde emrivakiler yapamayasın..."

KÖRLÜK

Noyan, Defne'ye gerçekten de unutamayacağı çok keyifli bir ders verdi. Akşama doğru restoranın terasına çıktıklarında, Defne kurt gibi acıkmış hissediyordu kendini. Denize nazır masalardan birine kurulduklarında, ilk iş olarak yemeklerini söylediler. Defne masaya yerleştirilen atıştırmalıkları yerken, "Tunç'a ne alsam acaba?" dedi kendi kendine konuşur gibi. "Çok büyük bir parti organize ediyormuş ve sürpriz bir müzik grubu olacakmış. Görsen, Ece o kadar heyecanlı ki, aklı başından gitmiş vaziyette. Ne giyeceğini, ne hediye alacağını düşünüyor kara kara. Zaten yarın İzmir'e gideceğiz. Hem yüksek lisans başvurularımızı yapacağız, hem de hediye bakacağız..."

Defne hiç ara vermeden konuşurken, Noyan da ciddi bir ifadeyle sevdiği kadını izliyordu. Birasından birkaç büyük yudum aldıktan sonra, bardağı sert bir şekilde masaya bıraktı. Kaşlarını çatıp, kızgın bakışlarını Defne'nin şaşkın ifadesine dikti. "Şu serserinin adını sık sık anmasan iyi edersin. Kendisi de partisi de yerin dibine batsın." Sevdiği kadının daha da irileşen gözlerini görünce hiç umursamadan devam etti. "Anladığım kadarıyla Ece o şeytan kılıklı herife iyice abayı yakmış. Ama sana söyleyeyim, çok büyük bir hata içerisinde. Ece o pislikten sadece zarar görür."

Defne, Noyan'ın tokat gibi inen sözlerini duyunca, ister istemez rahatsızlık duydu. Oturduğu yerde gergin bir ifadeyle kıpırdanırken, "Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" diye sordu. "Yoksa bildiğin bir şeyler mi var?"

Noyan'ın gözlerinden alaycı pırıltılar geçti. "Ben o iki serseriyi, çocukluklarından beri tanıyorum," diye karşılık verdi. "Ne haltlar

karıştırdıklarını, ne canlar yaktıklarını çok iyi biliyorum. O yüzden... Senin yerinde olsam arkadaşımı uyarırdım. Ece'nin zarar görmesini istemezsin değil mi?"

Defne, üzerindeki uyarı dolu bakışlarını görünce, kafasını hızlı hızlı salladı. "Tabii ki istemem. Ece benim için çok değerli. Canı yansa, benim de canım yanar." Düşünceli bir ifadeye büründükten sonra, "Fakat senin söylediklerini ve onun anlattıklarını düşününce kararsızlığa düşüyorum," diye devam etti. "Ece'nin anlattığı Tunç, kibar, aşırı derecede romantik, sürprizlerle dolu. Üstelik Ece'ye ciddi düşündüğünü, ailesiyle tanışmak istediğini söylemiş. Hatta bu partide Ece'yi, arkadaşlarına evleneceği kız olarak takdim edecekmiş..."

Sözleri üzerine Noyan'ın kahkahalara boğulduğunu görünce, Defne'nin huzursuzluğu daha da katlandı. Tedirgin bakışlarını sevdiği adama yöneltirken, "Bu tavrın çok sinir bozucu!" dedi.

Noyan'ın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi ve bakışları sert bir hal aldı. "Asıl sizin bu saflığınız sinir bozucu!" dedi acımasız bir tonda. "Gözünüzün önündekini göremeyecek kadar duygularınıza kaptırıyorsunuz kendinizi. Ama erkekler sizin sandığınız gibi değil çoğu zaman. Aşk meşk değil hayatlarının odak noktası. Evet istisnalar tabii ki var, ama çoğunluk ne yazık ki böyle."

Defne duyduğu cümlelerden memnun kalmayarak, kollarını göğsünde birleştirdi ve suratını sallandırmaya başladı. Bir an sonra manidar bakışlarını Noyan'a odakladı. "Bu sözler senin için de geçerli mi? Gözümün önünde olan, ama aşkımdan göremediğim şeyler var mı?"

Bu soru üzerine Noyan'ın yüzü allak bullak oldu. Gözlerini kaçırdıktan sonra, bira bardağına uzanıp kafasına dikti. Yeniden Defne'nin gözleriyle buluştuğunda, "Sana olan sevgimden şüphen mi var?" diye sordu gergin bir ifadeyle. Defne'nin kafasını sağa sola salladığını görünce, "O zaman bir daha bu şekilde laflar etme," diye ekledi. "Hem bu konuyu kapatalım artık. Ben söyleyeceğimi söyledim. Gerisi size kalmış. Neye inanmak istiyorsanız ona inanın..."

Defne, keyifle başladığı konuşmanın bu şekilde sonlanmasın-

dan üzgündü. Noyan'ın eline uzandıktan sonra, yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu ve "Biraz ileri gittim galiba," dedi. "Aşkından hiçbir zaman şüphe etmedim ve etmem de. Bana verdiğin değerin farkındayım ve aynı şekilde ben de sana değer veriyorum. Sana olan sevgim her şeyin ötesinde..."

Noyan bu sözlerle yumuşayarak, Defne'nin elini dudaklarına götürdü. "Ömrümün sonuna kadar sadece seni seveceğim. Bunu sakın aklından çıkarma."

İki sevgili, o andan sonra yaşamış oldukları kısa süreli gerginliği unuttular ve servis edilen yemekleri yemeye başladılar iştahla. Defne restoranın girişinde duran Cemre Bey'in memnuniyetsiz bakışlarını üzerinde hissedince kıkırdamaya başladı.

"Ne oldu? Ne geldi aklına?"

Defne ağzını silerken, "Bir şey gelmedi," dedi. "Cemre Bey'e gülüyordum. Kötücül bakışlarını üzerimden bir an olsun çekmiyor. İlişkimizden de memnun değil belli ki. Allah bilir neler geçiyordur içinden! Biliyorsun Hanzade için potansiyel bir tehlikeyim onun gözünde."

Noyan, Defne'nin kıkırtılarına eşlik ederken, "Cemre Bey biraz huysuzdur, ama çok severim kendisini," dedi. "İşini iyi yapan, titiz, sadık bir adamdır. Babası yıllarca bizimle çalıştı ve işinde bir numaraydı. Babam herkesten çok güvenirdi ona ki kolay kolay kimseye güvenmezdi. Şimdi ise babasının yerini Cemre Bey devraldı ve onu aratmayacak kadar muhteşem işler çıkarıyor..."

"Baban da titiz bir insanmış belli ki."

"Evet... Söz konusu Hanzade olduğunda inanılmaz titiz bir insandı. İnce eler, sık dokur, her şeyin mükemmel olmasını isterdi. Hataya asla tahammülü yoktu."

Defne, Noyan'ın bakışlarını önündeki tabaktan hiç ayırmadan sarf ettiği bu sözleri dinledikten sonra, "Eminim hayatı çalışmakla geçmiştir," dedi.

Noyan kararmış bakışlarını tabaktan kaldırdıktan sonra, "Hayatı sadece çalışmakla geçmedi," dedi. "Keşke öyle olsaydı. Hastalık derecesinde işkolik olduğu gibi, despot, zorba, baskıcı, kuralcı bir adamdı. Hayatımıza müdahale etmeden asla duramazdı."

Defne, sevdiği adamın gözlerindeki nefret dolu ifadeyi görünce, iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Bakışlarını hızla kaçırdıktan sonra, ne diyeceğini bilemez halde öylece kalakaldı. Bir yandan da kendi kendine kızmadan edemiyordu. Masaya oturduğu andan beri, ard arda açtığı konularla sevdiği adamın canını sıkıyordu. Mahcup bir halde kem küm etmeye başladığında, Noyan'ın yatıştırıcı sözlerini duydu.

"Tüm bunların suçlusu senmişsin gibi bir havaya bürünmene gerek yok Daphne. Ama başka konulara geçsek daha iyi olacak herhalde..."

Defne hızlı hızlı kafasını sallarken, "Tamam..." dedi pişmanlık dolu bir sesle. Fakat yeni bir konu açma konusunu bu sefer, sevdiği adama bıraktı. Kulaklarında ise Noyan'ın kızgın bir tonda sarf ettiği cümleler yankılanıyordu hâlâ. Sevdiği adamın konuşmalarını dinlemeye çalışırken, 'İkimiz de baba konusunda şanssızız' diye geçirdi içinden. Aynı zamanda da, Noyan'ın nasıl bir geçmişi olduğuna dair merakı daha da arttı. Aslına bakılacak olursa büyük bir aşkla bağlı olduğu adam hakkında bildikleri o kadar kısıtlıydı ki... O an bu gerçekle hafif bir rahatsızlık hissetti. Tüm kalbiyle sevdiği, uğruna California'ya gitmekten dahi vazgeçtiği, evlenmek istediği adamın hakkında bildikleri birkaç ayrıntıyla sınırlıydı. Nasıl bir geçmişi olduğunu bilmeden, koşulsuzca sevmişti Noyan'ı, sorgulamadan tüm aşkını sunmuştu. Zaman içerisinde daha çok tanıyacağını biliyordu, ama babası hakkında sarf etmiş olduğu sözler, çok da parlak bir hayat öyküsü dinlemeyeceğini işaret ediyordu...

Veda vakti geldiğinde Defne, Noyan'a sıkı sıkı sarıldı ve yanaklarına bir çift öpücük bıraktı. Neşeli bir ifadeyle el sallayıp henüz iki üç metre kadar yürümüştü ki, öldürücü bakışlarını üzerine odaklayarak karşıdan gelen adamı fark etti. Muhtemelen altmışlı yaşlarında olan adam, kısa boylu, tıknaz biriydi. Yer yer dökülmüş saçlarıyla tezat oluşturacak gürlükte, pos bıyıkları vardı. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti ve burnundan soluduğu her halinden belli oluyordu.

Defne, adamın yanından geçerken, üzerindeki kötücül bakışları hâlâ hissedebiliyor, ama bu duruma anlam veremiyordu. Yavaş

adımlarla restorandan biraz daha uzaklaştığında, arkasına dönüp bakma ihtiyacı hissetti ve o an şaşırmadan edemedi. Çünkü adam Hanzade'nin girişinde, hararetli el kol hareketleriyle Noyan'la konuşuyordu. Keskin bakışlarını karşısındaki ruanzaraya dikti ne olduğunu anlamak istercesine. Ve o an Noyan'ın yüzündeki gergin ifadeyi gördü. Adamın söylediklerinden hiç hoşlanmadığı, saldırmaya hazır vücut dilinden anlaşılabiliyordu.

Defne, bir an için bu fazlasıyla ilginç sahneye biraz daha yaklaşma ve konuşulanları duyma ihtiyacı hissetti tüm kalbiyle. Fakat geri dönüp henüz birkaç adım atmıştı ki, Noyan'ın ani bir hamleyle adamın koluna yapışıp, onu restoranın içine doğru yönlendirdiğini gördü. Kim bilir belki de ortalık yerde tatsızlık çıkmasını istememişti. Çünkü tartışmak için geldiği, adamın her halinden belliydi.

Eve vardığında Defne'nin ilk işi Noyan'ı aramak oldu, ama sorularına çok da tatmin edici yanıtlar alamadı. Noyan, adamın mal aldıkları, Manisa'lı bir işadamı olduğunu ve sandığı gibi büyütülecek bir sıkıntı olmadığını söyledi. Birkaç girişimde daha bulundu ama başka bir şey öğrenemedi. Zaten sonrasında da o ürkütücü bakışlar uçup gitti zihninden...

Ertesi gün tam bir keşmekeş içerisinde geçti. Sabah kahvaltısından sonra Ece ve Defne hiç vakit kaybetmeden yollara düştüler.

Agora alışveriş merkezine geldiklerinde hemen mağazaları gezmeye başladılar. Neyse ki Ece'nin istediği gibi bir elbise ve hediye bulmak çok fazla vakitlerini almadı. Yemek yemek için oturduklarında, Defne kararsızlık içerisindeydi. Tunç'la ilgili kafasındaki soruları arkadaşıyla paylaşmak istiyordu, ama bir yandan da yanlış anlamasından korkuyordu. Belki de konuşmaya farklı bir giriş yapıp, sorularına yanıt araması en iyisiydi. Bu düşünceyle yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu ve temkinli bir şekilde konuya giriş yaptı...

"Tunç'la ilişkiniz nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?"

Ece bu soruyu duyunca, "Evet, yolunda tabii ki," dedi olağan bir ifadeyle. "Olumsuz bir durum olsa söylerim biliyorsun. Yaşadığımız o son olaydan sonra herhangi bir sıkıntı olmadı. Her şey mükemmel gidiyor..."

Ece'nin mutlulukla parıldayan gözlerini görünce, Defne'nin yüreğine biraz da olsa su serpildi. Belki de Noyan abartıyor, pimpirikli davranıyordu. Fakat bir an sonra Noyan'ın, 'Ne canlar yaktıklarını biliyorum' sözü geldi aklına. Oturduğu yerde öne doğru eğildikten sonra, "Peki cinsellik konusunda üzerine geliyor mu hâlâ?" diye sordu.

"Hayır. Babylon'daki konuşmamızdan sonra, bir daha üzerime gelmedi. Elbette yakınlaşıyoruz, ama ileri gitmek için uğraşmıyor. O konuyu tamamen benim insiyatifime bırakmış halde. Ben ise böyle bir şey için biraz daha zaman geçmesi gerektiğini düşünüyorum."

Defne bu sözlerle iyice rahatlayarak, arkasına yaslandı. En azından Tunç geri adım atmıştı ve Ece'yi herhangi bir şey için zorlamıyordu. "Peki geleceğe dair konuşmalar geçiyor mu aranızda?"

"Hayırdır Defne? Bu art arda sorularının sebebi ne? Sanki... Sorguya çekiyormuş veya ağzımdan laf almaya çalışıyormuşsun gibi bir halin var."

Defne hiç bozuntuya vermeyerek, "Hayır tabii ki," dedi. "Neden öyle bir amacım olsun ki?"

Ece bu sözlerle tatmin olmamıştı. Özellikle Defne'nin yüzünde gördüğü ifade, şüphelerini daha da artırıyordu. Nitekim en sonunda dayanamayarak "Lütfen ağzındaki baklayı çıkarır mısın?" dedi uyarı dolu gözlerle. "Aklında bir şeyler var belli ki. Seni rahatsız eden ya da..." Defne hemen lafa atılarak bu sözleri inkâr etmeye çalıştı, ama Ece'nin pes etmeye niyeti yoktu. Parmağını havaya kaldırıp sallarken, "Eğer şimdi ne olduğunu söylemezsen kalkar giderim!" dedi tehditkâr bir ifadeyle. "Sonrasında da yüzüne bakmam!" Defne sıkıntılı gözlerle arkadaşına bakarken, konuya nasıl bir giriş yapması gerektiğine karar veremiyordu. Kısa süreli bir kararsızlığın ardından, "Çevremden Tunç hakkında olumsuz şeyler duyuyorum," diyerek lafa girdi.

Ece oturduğu yerde dikleşti ve "Ne gibi olumsuz şeyler?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Kim söylüyor?"

"Tunç'un kızlara olan tutumuyla ilgili olumsuz şeyler. Duygularında ve sözlerinde samimi olmadığına dair sözler..."

Ece bilmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı.Parmaklarıyla masanın üzerinde gergin bir tempo tutmaya başladı. "Noyan söyledi bunları, değil mi?"

Defne battı balık yan gider hesabıyla, "Evet, Noyan söyledi," dedi korkusuz bir edayla. "Mert ve Tunç'u çocukluklarından beri tanıdığını, ikisinin de çok canlar yaktıklarını, hareketlerinde samimi olmadıklarını, seni uyarmam gerektiğini ve daha bunun gibi bir ton laf söyledi..."

Ece bir süre bu sözleri sindirmeye çalıştı kendi içinde. Tunç'u geçen seneden beri tanıyordu ve hızlı bir hayatının olduğunu biliyordu. Fakat çevrelerindeki birçok erkek bu şekildeydi. Tüm bunların ötesinde yazın başından beri Tunç'la paylaştıkları anları düşününce, duyduklarını ve yaşadıklarını bağdaştıramadı. Kafasını olumsuz anlamda sallarken, yüzünde bozuk bir ifade vardı. "Yaşadığımız her şeyin yalan olduğunu mu söylüyorsun?"

Defne bu sözü şiddetle reddetti. "Tabii ki öyle bir şey söylemiyorum. Ama sana ne kadar değer verdiğimi, asla üzülmeni istemeyeceğimi de çok iyi biliyorsun. Noyan tüm bunları söylerken, ben de aynen senin gibi karşı çıktım. Yanlış düşündüğünü söyledim, ama o inatla bu iddialarını sürdürdü. Dünden beri bu konu aklımda ve seni kırmadan nasıl söyleyeceğimi düşünüp duruyorum."

Ece, Defne'nin mahcup ifadesini görünce yumuşayarak arkadaşının eline uzandı. "Beni düşündüğünü biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama hiç merak etme. Tedirgin olacak bir durum yok. Tunç önceki hayatını anlattı bana, ki zaten ikimiz de az çok biliyorduk Mert ve Tunç'un çapkınlıklarını. Ama bizim ilişkimiz ciddi. Tunç defalarca söyledi, beni apayrı bir yere koyduğunu, geleceğe dair adımlar atmak istediğini. Beni seviyor ve bunu göstermekten bir an olsun çekinmiyor. Her şeyden önce ben onunla birlikteyken çok mutluyum. İlişkimiz bu şekildeyken, tedirgin olacak herhangi bir durum göremiyorum."

Defne belli belirsiz bir gülümsemeyle arkadaşına bakarken, "Öyle mi diyorsun?" diye sordu. Ece'nin anlattıklarıyla büyük ölçüde rahatlamıştı ve her şeyin, arkadaşının söylediği gibi olmasını diliyordu tüm kalbiyle.

Ece, "Aynen öyle diyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. Tunç'la paylaştıkları şeyler yalan olamazdı. Hem Tunç, peşinde bir sürü kız varken, neden yalan bir ilişki için bunca uğraş versindi ki? Bu hiç mantıklı değildi. O aşk dolu bakışlar, yüreğine işleyen cümleler yalan olamazdı...

Yemekten sonra iki arkadaş, üniversiteye doğru yola koyuldular. Yüksek lisans başvurularını sorunsuzca tamamladıktan sonra da, Ömer Hoca'nın yanına gittiler. Defne birtakım özel sebepler yüzünden, California'ya gidemeyeceğini söyleyince Ömer Hoca üzülmüş, böyle bir fırsatın bir daha ele geçmeyeceğini söylemişti. Defne ise hocasının anlattığı şeyleri dinlerken, elinden geldiğince etkilenmemeye çalıştı. Son sözü, "Gitmeyi düşünmüyorum hocam," oldu. Ömer Hoca yine de açık bir kapı bırakmayı isteyerek, "Eylülün son haftasına kadar süren var kızım," dedi. "Lütfen biraz daha düşün bu meseleyi..." Defne kafasını olumlu anlamda salladı, ama kararında en ufak bir değişiklik olmayacağını biliyordu. İzmir'e dönerlerken minicik de olsa bir rahatsızlık hissi vardı yüreğinde ama kulak asmamayı tercih etti. Doğru kararı vermişti. Biliyordu...

***

Büyük gün gelip çattığında heyecan doruktaydı. Defne yeni almış olduğu sırt dekolteli, siyah, mini elbisesini giydikten sonra, dalgalı saçlarını incelemeye başladı aynada. Bir yandan da güzel bir gece geçirmenin hayalini kuruyordu. Düşüncelerine ara vermesine sebep olan şey, Noyan'dan gelen çağrı oldu.

"Evin önünde bekliyorum Daphnem?"

Defne gözlerini kocaman ayırdı ve balkona koştu hemen. "Hangi evin önünde?" diye sordu gerçekleri duymaktan korkarak.

"İzmir'deki evin önünde... Hay Allah Defne, hangi evin önünde olabilir? Tabii ki sizin evin önünde..."

"E hazır evin önüne gelmişken, buyur gel. Bir şeyler içer, öyle geçeriz partiye. Hem sen de bu arada bana neden eşlik ediyor olduğunu açıklarsın ablamlara. Güzel şenlik olur valla."

Noyan, Defne'nin alaycı ses tonunu duyunca, "İyi, geliyorum o zaman," dedi aynı alaycılıkla.

"Saçmalama, sakın! Ya çok fena bir adamsın sen. Ne diye kapının önüne kadar geliyorsun?"

"Benim gibi adamlara fena denmez Daphne, centilmen denir." Defne telefonu kapattıktan sonra, uçar adımlarla aşağı indi. Bahçede oturan misafirlerle selamlaştıktan sonra, heyecanla çarpan kalbiyle, iki blok ötede kendisini bekleyen arabaya bindi. "Selam Centilmen Bey."

Noyan, Defne'nin kıkırtılarına eşlik etmeyerek, yer yer çatılan kaşlarıyla, peri kızının elbisesini incelemeye başladı.

"Bu gece işim çok zor olacak. Umarım birilerinin ağzını burnunu dağıtmak zorunda kalmam."

Defne, Noyan'ın neden bahsettiğini anlamamış gibi yaparak, "Niye ki?" diye sordu en masum ifadesiyle.

Noyan manidar bakışlarını sevdiği kadının üzerinde gezdirirken, "Bir de niye diye mi soruyorsun?" dedi. "Kalbimi titreten bu güzelliğe benden başka kimsenin gözü değsin istemem de o yüzden."

Defne, şımarık bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Sen yanımdayken kimse buna cesaret edemez," dedi, kendinden emin bir şekilde.

"Umarım Daphne... Yoksa gerçekten çok kötü olur..."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Tunç'un villasının otoparkına geldiklerinde, Defne'nin gözü birbirinden lüks arabalara ilişti. Kendileri gibi henüz gelmiş ve arabalarından inmekte olan birçok davetli vardı. Defne, kavalyelerinin kollarına girmiş, havalı havalı yürüyen, fazlasıyla iddialı kadınları görünce, "Gören de çok ünlü birinin partisi sanacak!" dedi. "Şunların haline bak..."

Noyan imalı bir gülüş eşliğinde, "Hakkını yeme," dedi. "Tunç'un da ünlü olduğu konular var..."

Defne bu sözü duymamazlığa gelmeyi tercih etti, ama gece boyunca buna benzer birçok söz duyacağından emindi. Lüks villanın, göz alıcı peyzaja sahip bahçesinin içerisinde ilerlerlerken, Defne'nin gözü, yüzündeki gülümsemeyle Tunç'un kolunda süzülen Ece'ye takıldı.

"İşte oradalar."

Defne yanlarına gelen arkadaşına sarılırken, "Çok hoş görünüyorsun," dedi. Ardından Ece'yi geriye doğru çekerek, dore, mini elbisesini incelemeye başladı beğeni dolu gözlerle. "Tunç'un aklını başından almışsındır eminim," diye ekledi, Ece'nin kulağına doğru sokulurken.

İçkilerini aldıktan sonra, hep birlikte kokteyl masalarından birinin önüne geçtiler. İki kız kendi aralarında kıyafet kritiği yaparlarken, Noyan da sıkkın gözlerini kalabalığın üzerinde gezdiriyordu. Bir an sonra, parti alanına henüz girmekte olan üçlüyü görünce, bakışları sert bir hal aldı.

Mert, kolunda Ezgi ve diğer yanında Su ile birlikte yürürken, "Seninki de buradaymış," dedi. "Tabii biricik Defne'sini yalnız bırakmaya gönlü elvermemiştir..."

Ezgi, ilerideki üçlüye göz gezdirirken, hırs ve nefretle dolduğunu hissediyordu. Aynı şekilde Su da Ece'ye nefret dolu gözlerle bakıyor, bir yandan da içinin acımasına engel olamıyordu. Tunç'u seviyor, her şeyiyle ona sahip olmak istiyordu, ama o kara kedi aralarından bir türlü çıkmıyordu. Üstelik Tunç da bu duruma çanak tutuyor, canının daha da sıkılmasına sebep oluyordu.

"İkisinden de nefret ediyorum. Umarım bir an önce ayrılırlar..." dedi Ezgi.

Mert, bu sözleri duyunca keyifle gülmeye başladı. "Eminim kısa zamanda ayrılacaklardır," dedi sinsi bir ifadeyle. "Defne hayatının hatasını yaptığını yakında anlayacak..."

Üçlü, yanlarına gelen Tunç'la selamlaştıktan sonra, masalardan birine yanaştılar. Ama duyduğu sözler Ezgi'nin aklına takılmıştı. O yüzden Tunç'un konuşmasına ara vermesini fırsat bilerek Mert'e döndü. "Az önce ne demek istedin? Ayrılacaklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun..."

Mert içkisinden kocaman bir yudum aldıktan sonra, "Aslında bunu sana borçluyuz," dedi. Ezgi'nin gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini görünce, "Bana verdiğin bilgiler öyle işime yaradı ki..." diye ekledi. "Hiç beklemediğim bir yerden, çok faydalı şeyler öğrendim. Bir kapı diğerini açtı ve bingo..."

Ezgi hiçbir şey anlayamamış olmanın verdiği gerginlikle, "Ya

şunu daha açık anlatır mısın?" dedi kızgın bir sesle. Mert anlattıkça yüzündeki kızgınlık önce büyük bir şaşkınlığa, sonrasında sinsi bir gülümsemeye dönüştü. Tunç duyduğu sözler üzerine, "Oğlum sen tam bir şeytansın!" dedi pis pis gülerek. Sonrasında meseleye olan ilgisini kaybederek, "Neyse size doyum olmaz," dedi. "Ecegiğim beni bekler malum." Mert'e kısa bir bakış atarken, "Bu arada... Çok hoşuna gidecek bir şey var elimde," dedi. "Birazdan gösteririm..." Gruba göz kırptıktan sonra, Ece'nin yanına doğru yürümeye başladı.

O andan sonra ise çalmakta olan müzik hızlandı ve davetliler de yavaş yavaş havaya girmeye başladılar. Bir süre sonra gecenin sürprizi olan Manga grubu, coşkulu alkışlar eşliğinde sahneye çıktı. Grup hareketli şarkılarını söylerken, davetliler bir yandan şarkılara eşlik ediyor, bir yandan da dans ediyorlardı. Öyle coşkulu bir atmosfer vardı ki, en keyifsiz insan bile dakikasında havaya girerdi. Uzun bir müddet sonra grup mola verince, slow müzikler çalmaya başladı. Noyan, Defne'nin koluna girerken, "Hadi dans edelim," dedi. "Seni kollarımın arasında tutmayı özledim..."

Bu öneriyi zevkle kabul eden Defne'nin yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Birbirimize olan özlemimiz hiç bitmiyor, değil mi?" dedi neşeli bir sesle. "Dün akşam beraberdik, ama sanki uzun süredir birbirimizi görmüyor gibiyiz."

Noyan, sevdiği kadını kollarının arasına alıp, alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Bilmiyorum, ama ileride işin çok zor olacak galiba. Danışma merkezini Hanzade'nin içinde açmak zorunda kalırsan hiç şaşırma. Çünkü senden bir dakika bile ayrı kalmak isteyebileceğimi sanmıyorum..."

Defne muzip bir şekilde gülerken, "O zaman Hanzade'nin bir bölümünü danışma merkezi haline getiririz," dedi. "Gelen kişiler önce terapi hizmetlerini alırlar, ardından da yemeklerini yerler. Ne dersin?"

Noyan, kollarındaki kızın ışıl ışıl parlayan gözlerine, upuzun siyah kirpiklerine değdirdi bakışlarını. "İstemen yeter. Dünyayı ayağına sererim, sen yeter ki iste..."

Defne bu sözlerle coşkuyla doldu. Noyan'a sıkı sıkı sarılırken,

dudaklarına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. İki sevgili, çalmakta olan romantik müziklerin eşliğinde aşk tazelerken, art arda çekilen fotoğraflarından habersizdiler.

Mert son birkaç poz daha çekerken, az ileride kendisini izlemekte olan Tunç'la göz göze geldi. Arkadaşının 'Ne yapıyorsun?' dercesine baktığını görebiliyordu, ama Ece olduğu için yanına gidemedi. Fakat telefonunu cebine yerleştirirken zevkten dört köşeydi. "Göreceksin sen Defne!" dedi nefret dolu bir sesle. "İkiyüzlülüğünün cezasını çekeceksin..." Kendi kendine intikam yeminleri ederken, bir süre sonra yanına gelen Tunç'a göz kırptı keyifli bir şekilde.

"Ne o? Yoksa fotoğrafçılığa mı başladın?"

Mert kıs kıs gülerken uzun zamandır olmadığı kadar keyifli hissediyordu kendini. "Evet. O fotoğraflar çok işime yarayacak dostum..."

Tunç, bu sözler üzerinde çok durmadı. Aklında bambaşka hainlikler vardı. "Neyse boşver şimdi. Hadi çalışma odasına gidelim de, keyfimizi yerine getirelim..."

İki arkadaş, çalışma odasına girdikten sonra, kapıyı kilitlediler. Odadaki barın önüne geldiklerinde, Tunç cebindeki pembe hapları çıkararak, "Bulmak hiç kolay olmadı," dedi. "Öyle uyduruk değil, bildiğin hakiki Hollanda malı bunlar. O yüzden kıymetimi bil..."

Mert duyduğu bu sözler üzerine iyice iştahlanarak, "Bilmez miyim..." dedi. Ardından üzerinde gülen yüz motifi olan hapı ağzına attı ve Tunç'un uzattığı içki kadehini alarak fondipledi. Aynı şekilde Tunç da hapı içti ve "Birazdan etkisini göstermeye başlar," dedi. Yeni bir içki kadehi daha hazırladıktan sonra, cebinden yeni bir hap daha çıkardı. Bu seferki hap yeşil renkteydi ve üzerinde kelebek motifi vardı. Hapı kadehin içine attıktan sonra, erimesi için bir süre bekledi ve ardından parmağıyla iyice karıştırdı.

"Ne yapıyorsun oğlum?"

Tunç şeytani bakışlarını Mert'e odaklarken keyifliydi. "Nazlı yarim için hazırlıyorum."

Mert gözlerini kocaman ayırarak, "Saçmalama geri zekâlı" dedi. "Hadi biz alışığız, ama o kızın böyle bir şeyi daha önce kullandığını sanmam."

Tunç kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Merak etme onunki çok hafif. Sadece... Biraz rahatlayacak. Kendine güveni artacak. Daha neşeli ve tahmin edersin ki daha istekli olacak..." Mert uyarı dolu bakışlarını Tunç'un keyifli ifadesine dikerken, "Başına bela alacaksın oğlum," dedi. "Bu kız seni seviyor ve peşini kolay kolay bırakmayacaktır."

"Ben de onu seviyorum ve daha da çok sevmek istiyorum... Derinden sevmek, onu tam anlamıyla hissetmek istiyorum..."

Tunç, Mert'in şaşkın ifadesini görünce "Şu halini gören seni efendi, ilkeli bir adam sanacak," dedi boğuk kıkırtılarıyla. "Eminim birazdan kızları odalardan birine atarsın?" Tunç'un kahkahaları daha da artarken, omzuna inen yumrukla geriye doğru sendeledi. Toparlandıktan sonra içki kadehini aldı ve "Neyse, görev tamam olduğuna göre, biricik sevgilimi daha fazla bekletmeyeyim," dedi. Kapıya doğru yürümeye başladığında ise duyduğu sözlerle bir an için olduğu yerde durdu...

"Umarım geceyi acilde bitirmezsin oğlum..."

Tunç arkasına dönüp sinsi bir bakış attıktan sonra, "Merak etme, bu gece başka bir yerde bitecek," dedi kendinden emin bir tonda...

Mert içkisini bitirdikten sonra, kendi kendine söylenir bir halde odadan çıktı ve parti alanına doğru yürümeye başladı. Tam da o esnada, eve doğru yürümekte olan Defne ve Noyan'ı gördü.

"Ooo sizleri görmek ne büyük bir şeref..." Defne'yi arzu dolu bakışlarla tepeden tırnağa süzerken, "Bu gece göz kamaştırıyorsun Defneciğim," diye ekledi pis pis gülerek.

Noyan kadınının üzerinde dolaşan aç bakışları saniyesinde yakalamıştı. Tepesi atmış bir halde Mert'in yakasına yapıştıktan sonra, "Senin o gözlerini yerinden çıkarırım!" diye gürledi.

Mert sinir bozucu bir şekilde gülerken, "Bir bok yapamazsın!" dedi. "Sonra ağabeyime ne dersin?"

Defne, bu manzarayı korku dolu bir yüzle izliyordu. Bir an sonra Noyan'ın koluna yapıştı ve "Yalvarırım sakin ol!" dedi ağlamaklı bir sesle.

"Benim için endişelenme Defneciğim. Sen asıl kendin için

endişelen. Umarım sevgili Noyan'ının yatağına girmemişsindir. Sonrasında çok pişman..."

Mert lafını bitiremeden, çenesine çok sert bir yumruk yedi ve dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Fakat sanki bunların hiçbiri olmamış gibi, yattığı yerde delirmişçesine bir ifadeyle gülüyordu hâlâ.

Noyan gözü dönmüş bir halde, Mert'i kolundan tuttuğu gibi evin içine sürükledi ve koltuğun üzerine fırlattıktan sonra, art arda birkaç yumruk daha geçirdi küfürleri eşliğinde. İkilinin arasına girmeye çalışırken, Defne'nin gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı bile. Noyan, Mert'i yakasından tutup sarsarken, "Bir daha karşımıza çıkar, o lanet olası ağzını açarsan, çeneni kıracağım senin!" diye gürledi.

Mert yediği yumruklarla serseme dönmüş, ama hâlâ pes etmemişti. Umursamaz bir ifadeyle gözlerini devirirdi ve "Merak etme hiç fırsatın olmayacak," dedi. "Güzel günler göreceğiz ağabey, çok güzel günler..."

"Ne diyorsun sen beyinsiz? Ne saçmalıyorsun? Kafan iyi belli ki... "

Noyan lafını bitirdikten sonra, yaşlı gözleriyle kendisine bakmakta olan Defne'yi göğsüne çekti ve tepesine yatıştırıcı bir öpücük kondurdu. "Korkma," dedi güven veren bir tonda. "Mert'in bu ağabey dayağına ihtiyacı vardı. Geç bile oldu aslında..."

Mert kanayan dudağını silerek ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi. Öldürücü bakışlarını karşısındaki ikiliye diktikten sonra, "Bekleyin siz," dedi. "Sadece bekleyin..." Lafını bitirdikten sonra, bahçeye doğru yürümeye başladı sinirli adımlarla.

Defne, korunmaya muhtaç bir çocuk gibi Noyan'ın kollarına sığındıktan sonra, "Keşke vurmasaydın," dedi. "Şimdi daha da kinlenecek, olmadık şeyler yapacak..."

"Haddini fazlasıyla aştı. Seni gözleriyle yedi bitirdi resmen. Ettiği laflar da cabası. Böyle bir şeye seyirci kalmamı nasıl bekleyebilirsin?"

Defne kafasını kaldırıp sevdiği adamın gözlerine baktı bir süre. O gözlerdeki öfke hâlâ dinmemişti. Gerçekten de Mert sanki bile-

rek dayak yemek istemiş, Noyan'ı tahrik etmek için elinden geleni yapmıştı. 'İyi de neden?' diye geçirdi içinden. Bir insan hangi mantıkla böyle bir şeyi yapabilirdi ki? Hele kendinden emin bir şekilde sarf ettiği o sözler... Yüreğindeki rahatsızlığı yok sayamayarak, "Ne olur sessiz, sakin bir yerlere götür beni!" dedi yalvaran gözlerle. "Tüm keyfim kaçtı..."

Ece'yle vedalaşırken Defne'nin morali bozuktu ama elinden geldiğince belli etmemeye çalıştı. Arkadaşı uzun zamandır bu partiyi bekliyordu ve ne kadar mutlu olduğu coşkulu tavırlarından belli oluyordu. Ece ise normalde Defne'nin gitmesine üzülürdü, ama benliğini kaplayan neşe ve mutluluk öylesine yoğundu ki, istese de negatif şeyler düşünemiyordu. Tunç'un boynuna atılırken, "Muhteşem bir parti bu sevgilim," diye cıvıldadı. "Ama her şeyden önemlisi muhteşem bir erkeğin kollarındayım. Çok mutluyum..." Tunç, Ece'nin ışıl ışıl parlayan gözlerine, aşırı coşkulu ifadesine baktıktan sonra keyifle gülümsedi. Belli ki hap etkisini göstermeye başlamıştı. Ece'yi bedenine iyice yasladıkta sonra, "Benim kadar mutlu olamazsın," dedi. Ardmdan da dudaklarına kapandı büyük bir açlıkla. Ece bu öpücüklere aynı şiddette karşılık verirken, şiddetli bir arzuyla sarsılıyordu. Ve... Bu hissiyat daha öncekilere hiç benzemiyordu. Çok daha yoğun ve sarsıcıydı.

Bir süre sonra daha da hareketlenen müziğin etkisiyle, olduğu yerde dans etmeye başladı yeniden. Müziğe karşı da duyarhlaşmıştı sanki bedeni. Ritmi hücrelerine kadar hissediyor, ruhu bedeninden ayrı hareket ediyordu sanki. Gözlerini kapadığında, ayakları yerden kesilir gibi oldu. Sanki gökyüzüne doğru yükselmişti ve tüy gibi hafif bedeniyle boşlukta süzülüyordu. Bir süre sonra gözlerini açtığında, kendisini ilgiyle süzen Tunç'u gördü.

"İyi misin bebeğim?"

Ece kafasını hızlı hızlı salladı ve "Mükemmelim!" diye cıvıldadı. "Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi." Elini sevdiği adamın göğsüne yerleştirdikten sonra boynuna sokularak, "Bu senin etkin bence," diye ekledi.

Boynunda hissettiği sıcacık nefesin etkisiyle, Tunç'un tüm bedeni arzuyla kasıldı. Ece yavaş yavaş kıvama gelmeye başlamıştı ve

sabırsızlığı gitgide artıyordu. Kollarındaki kızın göğüslerine, narin beline, kıvrımlı kalçalarına baktı tutkulu gözlerle. Ece'ye ilk defa sahip olacak kişi kendisi olacaktı ve bu düşünce damarlarındaki kanın alev almasına sebep oluyordu. Kollarındaki kızın kulağına doğru yaklaştıktan sonra, "O kadar seksi görünüyorsun ki, sana baktıkça çıldıracak gibi oluyorum!" dedi arzulu bir sesle.

Ece bu sözlerle yüreğinin hopladığını hissetti. Başını kaldırıp Tunç'un kapkara olmuş gözlerine baktı ve "Aklından neler geçiyor?" diye sordu deli gibi çarpan kalbiyle.

"Eğer sen de istersen..."

Tunç lafına devam edecekti, ama 'İyi ki doğdun' şarkısıyla birlikte piste doğru getirilen pastayı görünce sessiz bir küfür koyverdi. O andan sonrası havai fişekler eşliğinde mum üflemek, gelen tebrikleri ve hediyeleri kabul etmekle geçti. Bu yoğun süreç boyunca Ece, Tunç'un yanından bir an olsun ayrılmadı ve tanıma fırsatı bulamadığı tüm misafirlerle tanıştı. Herkes kayıttan çalan hareketli parçaların eşliğinde yeniden dansa başladığında, Tunç Ece'yi kolundan tutarak sahneye doğru götürmeye başladı. Ece bu duruma bir anlam veremezken, "Ne yapıyorsun?" dedi kıkırtıları eşliğinde.

Sahneye çıktıklarında Tunç önce müziği kıstı. Ardından da mikrofonu alarak Ece'nin pembeleşmiş yanaklarına kısa bir bakış attı. Kendilerini ilgiyle izleyen kalabalığa dönerek, "Hepinize geldiğiniz ve yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim," dedi. "Beni çok mutlu ettiniz." Ece'yi işaret ettikten sonra, "Ama en çok da kalbimi çalan, beni serseme çeviren bu güzelliğe teşekkür ediyorum," diye ekledi. "Her an yanımda olduğu, bana muhteşem bir aşkı tattırdığı için..." Ece'yi elinden tutup kendine doğru çevirdikten sonra, "Teşekkür ederim sevgilim," diye devam etti aşk dolu bir tonda. "Seni tüm kalbimle seviyorum..." Lafını bitirdikten sonra, Ece'nin dudaklarına kapandı iştahla.

Bu sahneyle, kalabalıktan yoğun alkış ve ıslık sesleri yükseldi. Bu aşk gösterisinden memnun kalmayan tek kişi Su'ydu. Gözyaşları içerisinde partiyi terk ederken, Tunç'a dair tüm umutlarını çoktan yitirmişti...

Ece ise bu gösteriyle adeta akışkan bir hale gelmişti. Yüreği

mutluluktan çarpardan, Tunç'un boynuna atıldı ve "Asıl ben teşekkür ederim beni bu kadar çok mutlu ettiğin için" dedi. "Ben de seni çok seviyorum..."

Tunç bu sözler üzerine gülümsedi ve "Hadi dans et benimle," dedi. İkili yeniden piste yürüdükten sonra, hareketli müziğin eşliğinde dans etmeye başladılar. Fakat bir süre sonra masum başlayan bu dans erotik bir hal almaya başladı. Tunç, Ece'yi göğsüne iyice bastırırken, elini kızın sırtında, belinde gezdiriyordu bir yandan da. Ece iyice duyarlı hale gelmiş teninin üzerine dolaşan dokunuşlarla, adeta deliye dönmüştü. Tunç öpücüklerini yanağından boynuna doğru kaydırırken, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve daha da sıkı sarıldı sevdiği adama.

"Bu gece benimle birlikte kalır mısın bebeğim? Kollarımda uyur musun?"

Bu soruyu duyunca, Ece'nin kalbi dörtnala koşmaya başladı. Sevdiği adamın gözlerine bakarken, daha da coşkuyla dolduğunu hissetti. Tüm benliğiyle Tunç'a doğru akarken, mantıklı düşünme, sorgulama gibi yetilerini tamamen yitirmişti, ama bu durumun farkında bile değildi. Sadece Tunç ve yüreğindeki aşk vardı. Delirler gibi seviyor ve aynı şekilde seviliyordu. Mutlu bir yüzle kafasını sallarken, "Kalırım," diye karşılık verdi. "Yanımda sen olduktan sonra her yerde kalırım..."

"O zaman ailene haber ver istersen."

Ece bu ayrıntıyı hatırlayınca, sessiz bir köşeye geçip annesini aradı. Gecenin ilerleyen saatlerine gelindiğinde ise, sadece birkaç konuk kalmıştı ve onlar da bayağı bir sarhoştular. Tunç kibar bir şekilde onları da paketledikten sonra, kokteyl masasının önünde dikilen Ece'nin yanına doğru yürüdü.

Ece beline sarılan kolları hissedince Tunç'a dönerek sıkı sıkı sarıldı sevdiği adama. "Çok garip ama hiç uykum yok. Sabaha kadar ayakta durabilirim herhalde..."

Bu yan etkilerin gerçekleşeceğinden emin olduğu için, duyduğu bu sözlere hiç şaşırmamıştı Tunç. Ece'nin elini sıkıca kavradıktan sonra, "O zaman biz de sabaha kadar otururuz," dedi parıldayan gözlerle. "Sabaha kadar en güzel aşk sözcüklerini fısıldarım

kulağına... Sevgimle sıkıca sarmalarım seni ve hiç bırakmam. Kollarında kendimden geçinceye kadar..."

Ece elini kendisine uzatılan elin içerisine bıraktıktan sonra, iki sevgili eve doğru yürümeye başladılar. Tunç yapayacağı anlarını heyecanını yaşarken, Ece bambaşka bir dünyadaydı. O dünyada sadece mutluluk, neşe, coşku, pozitif düşünceler vardı. Bilmediği şey ise bu yapay dünyanın saatlerle sınırlı olmasıydı. Ondan sonrasında ne olacağını kimse bilemezdi.

BOŞLUK HİSSİ

Odaya girdiklerinde Ece, "Çok acayip," dedi neşeli bir ifadeyle. "Kendimi hala inanılmaz enerjik hissediyorum. Sanki tüm gün yorulan, deliler gibi dans eden ben değilmişim gibi. Ama ondan da öte çok neşeliyim. Hiç olmadığım kadar..."

Tunç duyduğu bu sözlerden memnun bir şekilde gülümsedi. "Bu söylediklerinden kendime pay çıkarmalı mıyım peki?"

"Bence en büyük pay senin. Özellikle yaptığın o çılgınlığı asla unutamayacağım..."

Tunç elindeki şampanya şişesini masanın üzerine bırakırken, "Hangi çılgınlığım?" diye sordu meraklı bir ifadeye bürünerek. Ece elindeki kadehleri bıraktı ve Tunç'un yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Işıl ışıl parlıyordu gözleri. Aşkla parlıyordu. "Sahnede söylediğin sözler," dedi, adanmışçasına bakarken sevdiğine. "Daha önce yaşamadığım şeyleri yaşıyorum seninle. Birlikte geçirdiğimiz her an öyle kıymetli ve özel ki..."

Tunç şampanyayı açtıktan sonra, kadehleri doldurmaya başladı. Aklında söyleyeceği sahte aşk cümleleri vardı. Elindeki kadehi Ece'ye uzatırken, her zaman olduğu gibi yüzüne aşk dolu bir ifade kondurdu.

"Herkes bilsin aşkımızın ne denli büyük olduğunu. Sana ne kadar çok değer verdiğimi. Ama en çok da sen bil sevgimi. O güzel gözlerinin tutkunu olduğumu sakın aklından çıkarma." Tunç kadehini uzattıktan sonra, "Hiç bitmeyecek aşkamıza içiyorum," diye devam etti.

Ece bu sözlerle çoktan deliye dönmüştü. Kadehini tokuştururken, "Ömrümüz boyunca hiç bitmesin," dedi. İki sevgili şam-

panyalarını yudumladıktan sonra, Tunç filmlerin ve kitapların bulunduğu raflara doğru yürüdü. Ece de bu esnada inceleme fırsatı bulamadığı odanın içerisinde gezdiriyordu bakışlarını. Beyaz rengin hakim olduğu oda minimalist bir anlayışla dekore edilmişti. Odada sadece yere yakın bir karyola, duvara monte edilmiş sade ve modern bir televizyon ünitesi, üzerinde dizüstü bir bilgisayarın durduğu çalışma masası vardı.

"Film izlemek ister misin bebeğim?"

Ece omuzlarını silkti ve "Olabilir," dedi. Bunun üzerine Tunç favori filmlerinden birini açtı ve Ece'yi elinden tuttuğu gibi yatağa götürdü. Heyecanh bir ifadeyle kendisine bakan kızı oturttuktan sonra dizlerinin dibine çöktü. Ece'nin incecik bacaklarında gezdirdi arzulu bakışlarını bir an. Ardından ayağına uzandı ve ayakkabısını çıkardı. Nazik ama etkili dokunuşlarla masaj yapmaya başladığında, Ece'nin yüzünde beliren keyifli ifadeyi gördü.

Ece vücudundaki tüm elektriği alan bu dokunuşlarla bambaşka bir boyuta geçmişti. Duyarlılaşan teninde dolaşan parmaklar o kadar hünerliydi ki, hissettiği rahatlamayla dudaklarından belli belirsiz bir inilti döküldü. Tunç içinde yanmaya başlayan ateşle, Ece'nin bacağına doğru götürdü dudaklarını ve minik minik öpücükler bırakmaya başladı. En sonunda bu odaya getirebilmişti Ece'yi. Haftalardır bu gecenin hayalini kuruyordu. Yapacakları aklına geldikçe vücudunu ele geçiren şehvete engel olamıyordu. Ece'ye sahip olacaktı, hem de bir an bile tereddüt etmeden. Sonrası umurunda bile değildi ki zaten sonrası diye bir şey yoktu. Sadece o an vardı, gerisi önemli değildi. Ece beraber olacağı ilk bakire kız değildi ve aynen diğerlerinde olduğu gibi olacaktı her şey. Bu güzelliğin tadına doyasıya vardıktan sonra, yavaş yavaş geri çekilmeye başlayacaktı. Elbet ipleri koparacak bir bahane bulurdu...

Öpücüklerini sürdürürken bir an sonra Ece'nin kıkırdamalarını duydu. "Ya ama gıdıklanıyorum..." Ece bacağını çekmeye çalışırken, "Ayrıca biz filmi değil, film bizi izliyor resmen," dedi gülerek. "Biraz daha devam edersek, başını kaçıracağız. Sonrasını da anlamayacağız..."

Tunç ayartıcı öpücüklerine ara verirken içten içe söyleniyor-

du, ama yüzündeki tebessümü korumayı ihmal etmedi. "Hadi o zaman" dedi eliyle işaret ederek. "İçkilerimizi alıp keyfimize bakalım..."

Ece yatağın üzerindeki yastıkları dik konuma getirirken, Tunç da kadehleri getirdi. İki sevgili kucak kucağa uzandıktan sonra, filmi izlemeye koyuldular. Film ise inanılmaz erotikti ve ister istemez ortamın yavaş yavaş ısınmasına sebep oluyordu. Tunç parmaklarını Ece'nin sırtında gezdirirken, bir an sonra dokunuşlarını kalçalarına doğru kaydırdı. Kollarındaki kızı kendine daha da çok bastırırken, gözleri Ece'nin iddialı göğüs dekoltesine takılı kaldı. Bu elbiseden bir an önce kurtulmak ve Ece'nin tenini hissetmek istiyordu. Boynuna doğru sokulan kızın kulağına eğildiğinde, "Seni ne kadar istediğimi bir bilsen" dedi, insanın kanını tutuşturabilecek bir sesle. "Sonsuza dek benim olmanı istiyorum bebeğim. İzin ver..."

Ece dudaklarının hemen yanı başındaki dudaklara baktı içinde hanl hanl yanmakta olan ateşle. Kendini inanılmaz şekilde arzulu ve istekli hissediyordu. Teninde dolaşan parmaklar, sevdiği adamın tutkulu bakışları daha fazlasını arzulamasına sebep oluyordu. Upuzun kirpiklerini heyecanla kırpışnrırken, "Sonsuza dek seninim zaten," dedi.

"O zaman izin ver..."

Ece'nin kalbi bu tek cümleyle deliler gibi çarpmaya başladı. Tunç'u uzun zamandır istiyordu, ama korkularından dolayı bu zamana kadar hep geri çekmişti kendini. Fakat şimdi... Hiçbir korkuya, tereddüte yer yoktu yüreğinde. Hiç olmadığı kadar cesaretli hissediyordu kendini. Hiçbir şey söylemedi bu söz üzerine. Beden dili ise hiç susmadan konuşuyordu. Bacağını kaldırıp Tunç'un üzerine attığında, daha ne olduğunu anlayamadan sırt üstü yatağın üzerinde buldu kendini. Benliğini ele geçiren heyecanla göğsü körük gibi inip kalkarken, Tunç'un üzerindeki gömleği çıkarışını izledi. Sevdiği adamın göz alıcı vücudu serilirken önüne, yanaklarını ateş bastı. Öyle bir ateşti ki bu yavaş yavaş tüm vücudunu sarmaya başladı.

Tunç, Ece'nin irileşmiş gözlerine baktı bir süre. Kalp atışları yaşacağı anların hayaliyle zirve yapmıştı. Elini Ece'nin sırtına

götürdükten sonra, fermuarını bir çırpıda indirdi aşağı. Elbiseyi yavaş yavaş sıyırırken, gözlerinin önüne serilen manzarayla derin bir iç geçirdi. Ece'nin dolgun göğüslerinden gözlerini alamazken, üzerindeki incecik tanga külota takıldı gözleri. Elbiseyi tamamen sıyırıp bir kenara fırlattıktan sonra, avını yemeye hazırlanan bir aslanın açlığıyla baktı Ece'nin güzelliğine. Her bir kıvrımı hafızasına kazıdı.

Ece bedeninin üzerinde dolaşan bakışlardan normalde utanırdı, ama en ufacık bir çekinme duygusu taşımıyordu içinde. Tam tersi bu bakışlar kadınsı bir hazla dolmasına sebep oluyor, kendini dünyanın en güzel, en seksi kızı hissetmesini sağlıyordu. Tunç'un pantolonunu çıkardığını fark etti bir an sonra, ama bakışlarını hiç ayırmadı sevdiği adamın üzerinden. Sanki bu anı daha önce defalarca yaşamış gibi rahattı. Bacaklarının arasına uzanan Tunç'u istekle kabul etti. Dudaklarına kapanan dudaklar ise havada uçuşan kıvılcımların alev alması için yeterliydi.

"Bu anı çok bekledim sevgilim. Benim olacağın günü sabırla bekledim. Ve... En sonunda mükâfatımı aldım..."

Tunç, dudaklarını Ece'nin göğüslerine kaydırdı büyük bir hevesle. Kollarındaki kızın daha da kıvranmasına sebep olan dokunuşların ardından, bu el değmemiş bedenin üzerinde dolaştırdı dilini.

Ece dudaklarından istemsizce dökülen seslere engel olamıyordu. Bambaşka bir dünyanın kapısı aralanmıştı sanki. Hiç tanımadığı bir âlemde geziniyordu kendinden geçmiş bir halde. Sadece hisleriyle yaşıyordu. Tunç ve hissettirdiklerinden başka hiçbir duygu yoktu yeryüzünde. Boşlukta süzülürcesine hafif hissediyordu kendini. Dudaklarını, vücudunun her köşesini talan eden öpücüklerle, dokunuşlarla deliye dönüyordu. Bir an sonra yırtılan folyonun sesini duydu. Sevdiği adamın sıcacık bedenini yeniden üzerinde hissedince, yüreği heyecanla hopladı.

"Canın hiç yanmayacak bebeğim. Güven bana..."

Bu sözlerin hemen ardından tüm bedenini sarsan acıyla dudaklarından güçlü bir çığlık döküldü. Titreyen elleriyle Tunç'u itmeye çalıştı ama başaramadı. İçinde hiç durmadan hareket eden sertliğin

verdiği acı, tüm arzularını silip süpürmüştü. O yüzden bir an önce bitmesini diledi bu sıkıntılı anların. Fakat Tunç'un durmaya hiç niyeti yoktu. Damarlarında dolaşan zehrin etkisiyle azgınlığı zirve yapmıştı. Kendisini daha da çıldırtan darlığın içinde hareket ederken, Ece'nin kesik kesik inlemeleri dayanma gücünü azaltıyordu. Nitekim bir müddet sonra daha fazla dayanamayarak boğuk bir haykırışla kendini bıraktı.

Ece üzerine yığılan adamın ağırlığıyla yatağa iyice gömülürken, derin bir soluk koyverdi. Sonunda bitmişti. Anlamsız bakışlarını tavana sabitlerken, hiçbir şey hissedemediğini fark etti. Seks böyle bir şey miydi? Sadece canını acıtan ve zevk vermeyen anlamsız bir birleşme miydi? O an bu düşünceyle canı sıkılır gibi oldu. Gözleri Tunç'un karman çorman olmuş saçlarına ilişti. Ellerini o saçların arasına daldırıp okşamaya başladı, ama Tunç'tan hiç ses çıkmıyordu. Yana doğru eğilip baktığında, sevdiği adamın kapalı duran gözlerini gördü. Ruhsuz bakışlarını hâlâ oynamakta olan filme sabitlediğinde düşünceler içerisindeydi. Zihnindeki karmaşayı düzene sokamıyor, düşüncelerini toparlayamıyordu. Kafasının içinde havai fişekler patlıyor gibiydi. Gözlerini yumduğunda yoğun bir renk cümbüşünün içinde buldu kendini. Bu cümbüşün içerisinde ilerlerken tanımadığı yüzler görüyor, uzaktan gelen tiz kahkahalarla kulakları tırmalanıyordu. "Gidin başımdan, rahat bırakın beni," diye mırıldandı, ama ne sesler ne de görüntüler kayboldu. Bir müddet sonra uykuya daldı, ama rüyalarında da rahata kavuşamadı...

***

Ece ertesi sabah gözlerini araladığında, bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Çevresindeki eşyalar, renkler o kadar yabancıydı ki. Beline dolanmış olan esmer kolu fark edince, hızla arkasına döndü ve hâlâ uyumakta olan Tunç'u gördü. Ve o an... Karman çorman olmuş yığınla sahne zihnine doluşmaya başladı. Huzursuzca kıpırdanırken, sırası karışmış sahneleri düzene sokmaya çalıştı ama başaramadı. Allak bullaktı...

Üzerindeki örtüyü kaldırdığında kasıklarına gitti bakışları. Ve

gördüğü gerçekle solukları hızlandı. Elini kalbine götürürken, benliğini sarmalayan gerçeklik hissi sandığından daha ağır geldi yüreğine. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, iç sesi 'Sen istedin' diyordu durmadan. 'Ağlaman çok saçma. Sen istemesen olmazdı. Sen istedin. Sen istedin...'

Ece, beyninde art arda yankılanan bu sözlerle çıldıracakmış gibi hissetti kendini. "Evet, ben istedim," diye mırıldanırken, yaşamış olduğu acı dolu dakikaları hatırladı hayal meyal. Ama anlamlandıramıyordu hiçbir şeyi. Nasıl bu noktaya gelmişlerdi? Nasıl bu kadar fütursuz olabilmişti? Hıçkırıklarıyla omuzları sarsılırken, içindeki boşluk hissi tarif edilemeyecek kadar yoğundu. Oysa bir gece öncesinde ne kadar mutluydu. Neşe içerisinde hoplayıp zıplıyor, aklına en ufacık bir olumsuzluk gelmiyordu. Ama şimdi... Sanki dünyası başına yıkılmış gibiydi. Bir an sonra yanı başındaki hareketliliği hissedince, ellerini hemen yüzüne götürdü ve gözyaşlarını silmeye çalıştı.

"Neyin var bebeğim? Neden ağlıyorsun?"

Ece, Tunç'la göz göze gelmemeye çalışırken kafasını sağa sola salladı. "Bir şey yok," dedi, ama titrek sesi bu söylediğinin tam tersini işaret ediyordu.

"Nasıl bir şey yok? İnsan sebepsiz yere ağlar mı hiç?"

Tunç, Ece'yi kendine doğru çekti. Ece ise burnunu sevdiği adamın boynuna dayadıktan sonra tam anlamıyla boşaldı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken, sırtındaki teskin edici dokunuşlarla daha da fena oldu. Tunç bir kez daha ne olduğunu sordu, ama aslında ne olup bittiğini çok iyi biliyordu. Ece'ye verdiği hap etkisini kaybettiğinde insana kendini berbat hissettiren, kısa süreli de olsa depresyona sürükleyen bir haptı. Ama bu etkilerin en geç iki gün içerisinde geçeceğini biliyordu. O yüzden bu ruhsal bunalımın üzerinde durmadı. Ece'nin sırılsıklam olmuş yanaklarını görse de, en ufacık bir üzüntü hissedemedi. Fakat bu ruhsuzluğuna rağmen, kollarındaki kızın alnına minik bir öpücük bırakmayı ihmal etmedi. "Umarım yaşadıklarımızdan dolayı pişman değilsindir," diye mırıldandı tedirgin çıkmasına çalıştığı sesiyle.

Ece bu soruya 'pişman değilim' diye cevap vermeyi tüm kal-

biyle çok isterdi. Ama hiçbir şey diyemeyerek, kafasını Tunç'un omzuna yasladı. Sevdiği adamın kollarında, her şeyiyle sadece ona aitti, ama yoğun bir buhran içerisindeydi. Oysa hep çok farklı hayal etmişti her şeyi. Tunç'la yaşayacağı bu anlar o kadar özel olacaktı ki, hayatı boyunca hiç unutamayacak, her zaman yüzünde hoş bir tebessümle hatırlayacaktı. Fakat daha ne olduğunu anlayamadan her şey bir çırpıda olup bitmişti. Halbuki ilişkilerine biraz daha süre vermeyi düşünmüş, bir şeyleri aceleye getirmek istememişti onca zaman. Karmakarışık bir ifadeyle başını kaldırdığında, ne konuşacağını dahi bilemez bir haldeydi. Dudaklarına değen dudaklar da iyi hissettirmedi kendini. Bir an önce eve gitmek istiyordu. O yüzden kalkmak için hareketlendi, ama kasıklarındaki hassasiyeti hissedince suratı buruştu.

Tunç, banyoya doğru yürüyen kızın arkasından bakarken keyifliydi. En sonunda istediğini elde etmişti. Üstelik tahmininden çok daha kolay olmuştu. Ece gereksiz yere surat yapıyordu, ama bir süre sonra durumu kabullenecek ve zevk dolu anlar asıl o zaman başlayacaktı. O günlerin çok kısa bir zaman sonra geleceğinden ise adı gibi emindi... Pis pis sırıtırken, "Bugünlük sana izin veriyorum Ece Hanım" diye mırıldandı. "O da bana yaşatmış olduğun zevk dolu dakikaların hatırına..."

Evden çıktıklarında yoğun bir Ağustos sıcağıyla karşılaştılar. Ece bedenini kuşatan sıcaklıkla aniden tere battı, ama her zamanki gibi bir terleme değildi bu. Sanki üzerinden bir kova su boşaltılmış gibi sırılsıklam olmuştu. Dili damağı kurumuş bir halde Tunç'a tutunurken, gözünün karardığını hissetti. Aynı anda da yoğun bir mide bulantısıyla sarsıldı. Elini midesine götürürken iki büklüm oldu ve öğürmeye başladı. Fakat midesi boş olduğu için safradan başka bir şey çıkmadı. Birkaç defa daha öğürdükten sonra Tunç'un yardımıyla doğruldu, ama hâlâ terliyordu. Tedirgin gözlerle kendisini izleyen Tunç'a bakarken, "Su!" diyebildi sadece.

Tunç, Ece'yi arabaya oturttuktan sonra hemen eve koştu. Elindeki pet şişeyle döndüğünde, Ece hiç duraksamadan şişeyi kafasına dikti. Öylesine susuz hissediyordu ki kendini... Yola koyulduklarında hissettiği bitkinlikle gözünü zar zor açıyordu. Vücudunda

normal gitmeyen bir şeylerin olduğunun farkındaydı ama bu duruma anlam veremiyordu.

"İyi misin bebeğim..."

Ece, sesin kaynağına döndüğünde, sadece kafasını sallamakla yetindi. Konuşacak hali yoktu. Nefes alacak hali dâhi yoktu...

Eve vardığında bahçede oturan annesini görünce, yoğun bir suçlulukla doldu. Sıcacık tebessümüyle kendisine sarılan kadına karşılık verirken, ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Annesi yaşadıklarını bilse kim bilir ne kadar üzülürdü. Üstelik yalan da söylemişti hiç tereddüt etmeden. Çok kötü bir evlattı. Ama şefkat dolu kollarla sarmalanmak, azıcık da olsa iyi geldi sıkışan yüreğine...

Eve girip odasına çıktığında elindeki çantayı bir kenara fırlattı. Ardından üzerindeki elbiseyi çıkarmaya başladı parçalarcasına. Külotuyla aynanın önüne geçtiğinde bambaşka bir Ece vardı karşısında. Bir gece önceki kız değildi artık. Değişmişti... Ama bu değişikliği taşıyacak güçte hissetmiyordu kendini. Henüz hazır değildi. Ama nasıl olduğunu anlamadan olan olmuştu.

Geceye dair tüm ayrıntıları sırasıyla zihninden geçirmeye başladı. Tunç'un dokunuşlarına ne kadar duyarlı olduğunu hatırlıyordu hayal meyal. Teninde dolaşan parmaklar, dudaklarına değen dudaklar coşturmuştu kendini. Hem de her zamankinden daha fazla. Sanki bambaşka bir Ece olmuştu. Tunç sevdiği adamdı ve eninde sonunda paylaşacaklarını biliyordu bu özel anları. Ama yine de garip bir boşluk duygusuyla doluydu yüreği. Anlamlandıramıyordu... Belki de hayal ettiği gibi olmadığı içindi bu hissiyatının sebebi. Gözlerine hücum eden yaşları bir türlü engelleyemiyordu. Nitekim bir süre sonra yanağındaki ıslaklığı hissetti. Sızlayan kasıklarıyla yatağa uzandıktan sonra iç çeke çeke ağlamaya başladı. Gözlerini kapattı ve yüreğini boğan tüm sıkıntıları yok saymaya çalıştı, ama başaramıyordu. Sadece kesif bir bunalım hissiydi benliğini sarmalayan. Pozitif şeyler düşünemiyordu hiç. Dünyadaki tüm renkler yok olmuştu sanki. Sadece siyah ve beyazlar kalmıştı... Gözyaşları azaldığında oturur pozisyona geçti ve televizyonu açtı. Belki düşünceleri dağılır, kendini daha iyi hissederdi. Elindeki ku-

mandayla kanallar arasında hızlı hızlı geçişler yaparken, bir an Metin'in yüzünü görür gibi oldu. Hemen geriye doğru gitti meraklı gözlerle. Ve evet... Metin kafenin birinde genç bir kızla oturmuş yemek yiyor, dış ses de 'çapkın tiyatrocunun yeni aşkı' diye ağdalı bir dille konuşuyordu. Öylece baktı karşısındaki ekrana. Metin'in kahkahalarla yanı başındaki esmer kıza yemek yedirmesini, kızın Metin'in boynuna sokulmasını izledi boş gözlerle. Baktı, baktı, sadece baktı... İzlediği tüm anları hafızasına kazıdı. Metin'in aşk dolu sözlerini geçirdi aklından. Ay taşı kolyeyi boynuna takarken söylediği sözleri, dudaklarına bıraktığı öpücüğü hatırladı yeniden. Gördükleri öfkelendirmemişti bu sefer, sadece yüreğindeki boşluk hissini daha da katmerlendirmişti...

Bunalım dolu düşüncelerinden çalan telefonunun sesiyle sıyrıldı. Arayanın Defne olduğunu görünce, azıcık da olsa iyi hissetti kendini.

"Günaydın parti güzeli. Nasılsın bakalım?"

Ece boğazını temizledikten sonra, "Günaydın," dedi ruhsuz bir sesle. "İyi değilim..."

Bu tek cümle Defne'nin endişelenmesi için kâfi gelmişti. Ne olduğunu dâhi sormadan, "Hemen geliyorum," dedi.

"Yalnız... Annemle karşılaşırsan sakın pot kırayım deme. Akşam sizde kaldığımı sanıyor."

Bu cümle Defne'nin endişelerini daha da arttırdı. Ece belli ki geceyi Tunç'un evinde geçirmişti. Ve anlaşılan kötü bir şeyler olmuştu. Telefonu kapattıktan sonra hemen evden fırladı. Ece'nin odasına paldır küldür daldığında ise solgun bir yüzle yatağın üzerinde oturan kızla göz göz geldi. Kapıyı hızlıca kapattıktan sonra ilk lafı, "Ne oldu, neyin var?" oldu.

Ece, arkadaşının telaşlı ifadesini görünce kafasını sağa sola salladı çaresizce. Gözyaşları ise çoktan akmaya başlamıştı yine. Defne bu sahneyi görünce deli gibi çarpan kalbiyle arkadaşına koştu. Yatağın üzerine tırmandıktan sonra, Ece'yi kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. "Yalvarırım söyle!" diye mırıldandı titreyen sesiyle. "Anlat bana. Tunç bir şey mi yaptı?"

Ece hüngür hüngür ağlarken, "Nasıl oldu bilmiyorum," dedi zar zor çıkan sesiyle.

Defne, Ece'nin duraksadığını görünce, "Ne olur doğru düzgün anlat şunu," dedi. "Korkutuyorsun beni."

Ece derin derin soluklar alıp sakinleşmeye çalıştı. "Ben nasıl yaptım bilmiyorum. Hazır değildim. Demiştim sana. Biraz daha zaman geçmeli diye düşünüyordum. Her şeyin çok daha özel olmasını istiyordum. Ama dün ne olduysa sanki o mantıklı Ece gitti, bambaşka bir insan geldi. Hiçbir şeyi sorgulamadan, koşulsuzca kabul ettim her şeyi."

Defne arkadaşını göğsüne bastırdı ve tepesine minik bir öpücük bıraktı. "Seni bırakmamalıydım," dedi pişman bir tonda. "Keşke... Keşke kalsaydım."

Ece, arkadaşının kollarında sakinleşmeye çalışırken, "Tunç'u ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun," dedi. "Eninde sonunda yaşayacaktık bu anları. Fakat öyle oldu bittiye geldi ki, ne olduğunu anlamadım bile. Acıdan başka hiçbir şey hissetmedim. Yaptığım şeyden keyif almadım. Oysa çok farklı olacağını hayal etmiştim hep. Çok daha özel ve anlamlı..."

Defne duyduklarını sindirmeye çalışırken şaşkındı bir yandan da. Kendi canı da yanmıştı ama sonrasında çok keyif almış, Noyan'a ait olmaktan dolayı mutlu hissetmişti kendini. Tabii hemen ardından sevdiği adam sözleriyle her şeyi mahvetmişti ama... Düşüncelerinden sıyrıldığında, "Ne diyeceğimi bilemiyorum..." diye mırıldandı.

"Ben de bilmiyorum. Tüm bunların da ötesinde kendimi dünyanın en mutsuz insanı gibi hissediyorum. Hiç susmadan bağıra çağıra ağlamak istiyorum." Defne'nin boynuna atılırken, "Bana ne olduğunu hiç bilmiyorum," diye devam etti. "Karmakarışığım. İçinde bulunduğum bu durumdan nasıl çıkacağımı hiç bilmiyorum."

"Çok haklısın birtanem. Ama olan olmuş artık. Kendine işkence etme daha fazla. Eminim yarın çok daha iyi hissedeceksindir kendini..."

Ece kafasını kaldırıp Defne'nin gözlerinin içine baktı. "İçinde bulunduğum bu berbat ruh hali geçecek mi sence?" diye sordu çaresiz gözlerle.

"Elbette geçecek..."

İki kız birbirlerine sarıldıktan sonra Ece, "Siz neden erkenden gittiniz peki?" diye sordu cansız bir sesle. Defne, olan biten her şeyi bir çırpıda anlatıverdi. Endişeli bakışlarını arkadaşına odaklarken, "Mert delirmiş gibiydi," diye mırıldandı. "Sanki bilerek döv-dürdü kendini. Öyle saçma şeyler söylüyordu ki..."

Ece, "Ne gibi şeyler?" diye sordu meraklı gözlerle.

"Güzel günler göreceğiz dedi. Yok efendim ben asıl kendim için endişelenecekmişim. İnşallah Noyan'ın yatağına girmemiş-sindir dedi bana..."

Ece eliyle ağzını örterken, "Aman Allahım!" dedi. "Noyan çıl-dırmakta çok haklı. Ama sen de çok şanslıymışsın. İyi ki Noyan çıktı karşına, yoksa Mert'le birlikte olacaktın..."

Defne omuzlarını silkti umursamaz bir ifadeyle. "Olamayacak-tım ki. Mert beni anlamsızca oyalamaktan başka bir şey yapmıyor-du. Restoranda sap gibi bırakıp gitmesi kopardı tüm ipleri..."

"İyi ki bıraktı Defne. İyi ki..."

İki arkadaş yatağa uzandıktan sonra Defne, "Gerçekten de çok şanslıyım," dedi. "Evet, belki Noyan sebep oldu beni bırakıp git-mesine, ama eğer sağlam bir erkek olsaydı ne olursa olsun gitmez-di. Belli ki bir açığı vardı kimsenin bilmediği."

"Ama Noyan'ın bildiği..."

Defne kafasını sallarken, "Aynen öyle," dedi. Ardından kaşlarını çattı ve soru dolu bakışlarını arkadaşına dikti. "Çok hızlı nefes alı-yorsun, farkında mısın? Sanki merdiven çıkmış ya da koşmuş gibi bir halin var..."

Ece bedenindeki değişimlerin farkındaydı ama neden olduğuna dair bir fikri yoktu. Sabahki ter basmasını ve kusmayı bir daha ya-şamamıştı, ama su içme ihtiyacı hâlâ çok yoğundu. Bunların yanı sıra kalp atışlarının her zamankinden daha hızlı olduğunu da hisse-diyordu. Kafasını olumlu anlamda sallarken, "Farkındayım," dedi. "Ama... Sebebini bilmiyorum."

İki kız bir süre daha konuştuktan sonra Defne, "Hadi bir şeyler yapalım," dedi. "Daha fazla bunalım takılmanın âlemi yok."

Ece bu öneriye bir an karşı çıkacak gibi olsa da, sonrasında vaz-

geçti. Belki de Defne haklıydı. Yüreğini sıkıştıran tüm bu hisler geçiciydi. Yarın kendini çok daha iyi hissedecekti... Fakat hiçbir şey tahmin ettiği gibi olmadı. O günü havuz başında oyalanarak geçirdiler, ama ertesi gün korkunç bir baş ağrısı ile uyandı. Ağlama hissi ise yerli yerinde duruyordu hâlâ. Hiçbir şey değişmemiş olduğu gibi, benliğini sarmalayan bunalım hissi daha da artmış gibiydi. Defne'nin tüm ısrarlarına rağmen bu sefer odasından çıkmak istemedi. Yaşamak, nefes almak dahi anlamsız geliyordu ona. Üstelik böyle bir hal içerisindeyken, ailesine karşı rol yapmak zorunda olmak daha da beterdi. Tunç ise sıklıkla arıyor ve görüşmek istiyordu, ama sevdiği adamın karşısına çıkmak içinden gelmiyordu... Bir sonraki gün yaramaz kuşların cıvıltılarıyla uyandığında, kapkaranlık tünelin ucunda cılız da olsa bir ışık belirmişti sanki. Geçen iki günün aksine daha pozitif hissediyordu kendini. Üstelik oldukça da acıkmıştı. Telefonunu eline aldığında Tunç'un mesajını gördü.

"Günaydın prensesim. Seni ne kadar çok özlediğimi söylesem, ne kadar sevdiğimi... Güzel yüzünü görmek istediğimi."

Ece yüzünü güldüren bu mesaja karşılık verirken, Tunç'u ne kadar çok ihmal etmiş olduğunun farkındaydı. Fakat elinde değildi. Çok sıkıntılı iki gün geçirmişti ve kimi zaman Defne'nin varlığına bile katlanmakta zorluk çekmişti. Görüşebileceklerine dair mesaj gönderecekti ama sonrasında vazgeçip arama tuşuna bastı. Tunç'un sıcacık tondaki sesi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye sebep olurken, "Günaydın," dedi cılız bir sesle.

"Benim güzel bebeğim nasılmış bakalım bugün?" "Daha iyi gibiyim..."

"O zaman hadi bana gel. Serkan ve Eda da gelecekler az sonra. Hep birlikte oluruz. Ne dersin?"

Serkan ve Eda, Tunç'un yakın dostlarındandı ve bir yıldır beraberlerdi. Birkaç defa hep birlikte dışarı çıkmışlardı ve Ece fazlasıyla neşeli olan bu ikiliyle beraber olmaktan çok hoşlanmıştı. O yüzden kısa bir duraksamadan sonra, "Tamam gelirim," dedi.

Tunç bu cevapla iyice keyiflendi. "O zaman bir saat sonra oradayım."

Ece bu söze karşı çıktı. "Gelmene gerek yok. Ben kendim gelirim. Hem uğrayacağım birkaç yer var."

"Peki sevgilim. Ama sabırsız âşığını fazla bekletme olur mu?" Ece iyice genişleyen tebessümüyle, "Tamam," dedikten sonra giyinmeye başladı. Tunç'un neşeli halleri buz kesmiş yüreğini bir nebze de olsa ısıtmış, yüzünü güldürmüştü. Üzerindeki ölü toprağını atmaya kararlı bir halde odadan çıkarken, olumlu düşünme yeteneğini yeniden kazandığını hissederek keyifleniyordu.

Mükellef bir kahvaltının ardından Alaçatı'ya geldiğinde, kocaman gülümsemesiyle kendisine doğru yaklaşan Tunç'u gördü.

O an iki gün boyunca yaşadığı tüm bunalımları unutur gibi oldu. Kapıyı açıp, "Hoş geldin güzelim" diyen Tunç'a sırıtırken, "Hoş buldum," dedi aynı sıcaklıkla.

Tunç davetkar bir ifadeyle elini Ece'ye uzattı. "Hadi gel" dedi çapkın bir göz kırpışın ardından. Ece arabadan çıktığında ise sıkı sıkı sarıldı kanını tutuşturan kıza. "Çok özledim seni," dedi arzulu bir tonda. Kulağının altına minik öpücükler bırakırken, "Bir daha yapma bunu" dedi. "Bu kadar uzun süre mahrum bırakma kendini benden."

Ece kafasını sallarken, anlamsız birkaç cümle geveledi ağzında. Konuyu değiştirme gayreti içerisinde, "Edalar geldiler mi?" diye sordu.

"Henüz gelmediler. Birazdan gelirler herhalde..."

İkili havuz başına geçtikten sonra Ece çantasından bikinisini çıkardı ve "Giyinip hemen geliyorum," dedi. Tunç'un odasına çıkıp giyinirken yatağa ilişti gözleri. Karmakarışık sahneler gözlerinin önüne doluştu o an. Yaşadığı acıyı yeniden hisseder gibi oldu. Kalbini sarmaya başlayan sıkıntıyı fark edince, hızlı adımlarla odadan çıktı. Havuz başına geldiğinde, Tunç'un telefonla konuştuğunu gördü...

"Bir dahaki sefere o zaman. Tamam kardeş. Görüşürüz..."

Ece şezlonga uzandığında, "Ne oldu?" diye sordu meraklı gözlerle. "Kiminle konuşuyordun?"

Tunç telefonu bıraktıktan sonra Ece'ye döndü. Gözlerinin önündeki manzarayı baştan aşağı süzerken, damarlarında akan

kanın hızlanmaya başladığını hissetti. Ece'nin kıvrımlarında gezdirirken gözlerini, aklından erotik sahneler geçiyordu. Bu sefer ayık kafayla Ece'ye sahip olmak istiyordu ve bu arzu vücudunun uyanmasına sebep oldu. Gözlerini cevap bekleyen kızın gözlerine odakladı. "Serkan'la konuşuyordum," dedi üzgün bir havaya bürünerek. "Eda'nın annesinin tansiyonu çıkmış. Hastaneye götürmüşler. Gelemeyeceklerini haber vermek için aramış..."

"Hay Allah. Çok üzüldüm..."

"Ben de bebeğim. Bildiğim kadarıyla sık sık bu tarz hadiseler yaşıyorlar. Malum, tansiyon problemi var kadıncağızın..."

Ece üzgün bir ifadeyle bu sözleri onaylamakla yetindi. Bir süre sonra güneş kremini bacaklarına sürmeye başladığında, üzerinde dolaşan bakışların farkına vararak Tunç'a döndü. "Beni mi izliyorsun?"

Tunç hayranlığını gizleme gereği duymadı. "Bir içim su gibisin," diye mırıldandı. Beğeni dolu bakışları Ece'nin bacaklarında geziniyordu. "Sana sahip olduğum için çok mutluyum bebeğim..." Ece bu sözlerin ne manaya geldiğinin farkındaydı. Bakışlarını kaçırdı ne diyeceğini bilemez halde. Bir an sonra ise, "Parti hakkında neler konuşuluyor?" diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak. Tunç keyifli bir sırıtışla kollarını başının arkasında birleştirdi. "Herkes sahnedeki aşk ilanımdan bahsediyor," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Ayrıca güzelliğin de dillere destan olmuş."

Ece bu sözler üzerine mahcup bir şekilde gülümsedi. "Desene beni tanımayan kalmadı."

Doğru yolda olduğunu anlayan Tunç kafasını salladı. "Öyle bebeğim. Tunç evleniyor sözleri dilden dile dolaşmaya başlamış bile." Keyifli bir kahkaha koyverirken, "Tabii, kıskançlıktan çatlayanlar da olmuş" diye ekledi.

Ece kaşlarını merakla kaldırdı. "Kim kıskanmış ki?" diye sorsa da, Tunç bu soruyu geçiştirerek konuyu değiştirdi.

"Peki söyle bakalım, evlenecek misin benimle?"

Bu soruyla Ece'nin kalp atışları ani bir atak yaptı. Gözbebekleri büyürken, "Bu bir teklif mi?" diye sordu.

Tunç, Ece'nin dudaklarında gezdirmeye başladı parmaklarını.

"Soruma soruyla karşılık verme," dedi. "Sadece söyle. Evlenecek misin benimle?"

Ece şaşkın ama aynı zamanda mutlu bir şekilde kafasını salladı. "Elbette. Sana olan sevgim bu kadar büyükken, bu soruya hayır diyebilmem mümkün mü?"

"Değil mi?"

Dudaklarına yaklaşan dudakları görünce Ece'nin nefesi kesildi. "Değil," diye mırıldandı öpülmeden önce. Tunç Ece'nin çenesini kavradıktan sonra, dudaklarına nazik ama tutkulu bir öpücük bıraktı. Yavaşça geriye doğru çekildiğinde, "Peki benim olduğun için mutlu musun?" diye sordu.

Ece bu soruyla baştan ayağa yay gibi gerildiğini hissetti. Tunç'u deliler gibi sevmesine rağmen, bu soruya gönülden evet diyemiyordu. Belki eninde sonunda yaşayacakları bir şeydi bu, ama ruhen hazır olmadan yaşamış olmak hâlâ ağır geliyordu.

"Mutlu musun Ece?"

Dudaklarının hemen yanı başındaki dudaklara bakarken hiçbir şey diyemedi Ece. Sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Ben de çok mutluyum. Benimsin artık. Aşk dolu kalbin, göz alıcı bedenin... Hepsi sadece benim..."

Tunç, Ece'yi ensesinden kavradıktan sonra, dudaklarını yavaşça dolaştırmaya başladı aralanan dudakların üzerinde. Acele etmeden usul usul öptü. Artık rahattı. İstediği her an sahip olabilirdi Ece'ye. Hiçbir engel kalmamıştı. Dudakları bir süre sonra ayrıldığında, Ece hızlanmış kalp atışlarını dindirmeye çalıştı. "Yüzelim mi?" diye sordu belli belirsiz çıkan sesiyle.

"Sen yüz sevgilim. Ben de güzelimi izleyeyim..."

Ece havuza doğru yürürken, Tunç da şehvet dolu gözlerle kızın düzgün fiziğini inceliyordu. Bu güzelliğin tadına bakan ilk kişiydi ve kendiyle gurur duymadan edemiyordu. Birçok bakire kızın tadına bakmıştı ama hepsi Ece'nin yanında sönük kalırdı. Ece her şeyiyle bambaşkaydı... Akıllı bir adam olsa bu kızla evlenirdi de, ama daha keşfedeceği birçok güzellik vardı. O yüzden saçma sapan bağlılıkların manası yoktu. Ama belki bir gün bu hayattan sıkılırsa, Ece'yi değerlendirebilirdi. Kızın temiz bir kalbi vardı. Saftı, hesap-

sızdı. Kendi kendine kafasını sallarken, "Evet, mutlaka değerlendirmeliyim," diye mırıldandı sırıtarak.

Ece havuzdan çıktıktan sonra, kırmızı bikinisini çıkardı çantadan. Üzerini değiştirmek için Tunç'un odasına çıktığında, saçlarını kuruladı ilk olarak. Ardından üzerindeki ıslak bikiniyi çıkardı ve havlusunun üzerine bıraktı. Tam kırmızı bikinisine uzanmıştı ki, kapının açılma sesiyle irkilerek hızla arkasını döndü. Tunç'la göz göze geldiğinde, "Neden kapıyı çalmadın?" diye sordu, eliyle çıplak bedenini örtmeye çalışarak.

Tunç suratındaki gevşek sırıtışla Ece'nin yanına doğru yürüdü. "Utanmana gerek yok bebeğim," dedi kaygısız bir tonda. Ece'nin çıplak bedeninde dolaştırırken bakışlarını, ne yapmak istediğini biliyordu. Ve şansa bak ki, mükemmel bir zamanda gelmişti. Ece'nin koluna uzanıp kendine doğru çekti. Şehvet dolu bir ifadeyle boynuna sokulurken, "Seni çok özledim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Ece'nin kalçalarını kavrayarak erkekliğine bastırdı. Ece ise bu hareketle tepeden tırnağa gerilmişti. Islak öpücüklerini boynuna bırakan adamın ne istediğini anlamamak imkânsızdı. Fakat bu farkındalık sadece korkmasına sebep oldu. Göğsünü kavrayan eli hissedince solukları daha da hızlandı. Hazır değildi o acı dolu anları yeniden yaşamaya. İstemiyordu... Kendini geri çekmeye çalışırken, "Lütfen bırak," dedi. Fakat Tunç bu sözü duymasına rağmen daha da sıkı sardı Ece'yi.

"Bırak diyorum, duymuyor musun?"

Ece lafını bitirdiğinde, Tunç'un kollarının gevşediğini hissederek derin bir soluk koyverdi, ama aslında rahatlamak için acele etmişti. Tunç'un öfke dolu gözlerini gördü bir an ve hemen ardından sırt üstü yatağın üzerinde buldu kendini.

Tunç, Ece'yi yatağa doğru sertçe ittikten sonra, "Hâlâ bakire mi sanıyorsun kendini?" diye bağırdı. "Neyin nazı bu?"

Ece doğrulduktan sonra yatağın başına doğru geriledi hızla. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, Tunç'un kasılmış çenesinde, tehlikeli bir ifadeyle bakmakta olan gözlerinde gezdirdi korku dolu bakışlarını.

"Sana şu an sahip olabileceğimi biliyorsun, değil mi Ece?"

ACI GERÇEKLER

Ece hayatının en büyük şoklarından birini yaşıyordu. Sevdiği adamın sarf ettiği cümle iliklerine kadar ürpermesine sebep olmuştu. Tunç kendisine zorla sahip olabileceğini söylüyordu açık açık. Ve gözlerindeki ifade bu söylediğini destekliyordu. Bu sarsıcı gerçekle, hissettiği korku yerini yıkıcı bir öfkeye bıraktı. Dizlerinin üzerinde doğrulurken, yüzünde korkusuz bir ifade vardı. Parmağını tehditkar bir ifadeyle havaya kaldırdıktan sonra, "Hele öyle bir şeye yelten!" dedi adeta hırlayarak. "Seni doğduğuna pişman ederim..."

Tunç bu tehdidi duyunca kahkahalarla gülmeye başladı. "Çok korktum prensesim," dedi dalgacı bir tavırla. Karşısındaki kızın vahşi bir ifadeyle bakan gözleri daha fazla ileri gitmemesini söylüyordu kendine. Sonrasında başına bela olması işten bile değildi. O yüzden bir an sonra geri adım atarak, "Şakadan da anlamıyorsun," dedi. "Hiç öyle bir şey yapar mıyım?"

Ece dudaklarını kemirir bir halde yataktan indikten sonra, tek söz etmeyerek giyinmeye başladı. Tunç'un gözlerindeki öfkeyi görmüştü. Bu da şaka olamazdı herhalde. Kendisine sarılmaya çalışan adamı iterek, "Dokunma bana!" diye bağırdı. "Gidiyorum ben!"

Tunç iyice gerilen sinirleriyle, Ece'nin suratına sert bir tokat atmamak için zor tutuyordu kendini. Sanki beraber olmamışlar gibi bir havaya bürünmesi sinirlerini haddinden fazla bozuyordu. Kollarındaki kızı bıraktıktan sonra, "Yalan söyledin değil mi?" dedi sert bir tonda.

Ece hızla giyindi ve soru bakışlarını Tunç'un gözlerine dikti. "Ne yalanı?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

"Benimle birlikte olmaktan mutlu olduğunu söyledin, ama bu tavırların tam tersini söylüyor. Oysa sevişmeyi sen de istedin Ece. Öyle azgındın ki, yerinde duramıyordun. Beni baştan çıkarmak için elinden ne geliyorsa yaptın. Fitili ateşleyen sen oldun. Şimdi de geçmiş karşıma nazlanıyorsun. Madem istemiyordun, ne diye girdin yatağıma?"

Bu sözlerle Ece'nin gözleri doldu. Sevdiği adamın bu kadar acımasız olması canını yakıyordu. Sanki tek derdi sevişmekmiş gibi davranıyor, ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. Yüzüne yenilmez bir ifade kondurduktan sonra, "Ne olmuş olursa olsun, bana saygı duymak zorundasın!" diye bağırdı. "Oysa sen bana zorla sahip olabileceğinden bahsediyor, adeta tehdit ediyorsun beni." Hayal kırıklığı dolu gözlerini saklama gereği duymadı. Tunç'un ifadesizce bakan yüzünde gezdirdikten sonra bakışlarını, "Sana kalbimi verdim," dedi. "Seni sevdim. Ama işittiğim bu sözler, gördüğüm tavırlar kalbimi acıtmaktan başka bir işe yaramıyor. İstediğin sadece bedenim mi?

Tunç, Ece'nin ellerine uzanırken, "Olur mu hiç," dedi. "Ben de seni seviyorum..."

Ece ellerini hemen çekti ve "Öyle mi?" dedi şüpheli bir ifadeyle. "Ama sergilediğin bu tavırlar tam tersini söylüyor." Eşyalarını aldıktan sonra, "Söylediğin o cümleyi şaka olarak algılamadığımı bil!" diye ekledi. "İkimiz de biliyoruz ki gayet ciddiydin..." Kafasını sağa sola salladı hayal kırıklığı içerisinde. "Seni tanıyamıyorum," diye devam etti. "Benim sevdiğim erkek bu olamaz." Lafını bitirdikten sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı. O ana kadar gayet dik durabilmişti ama kapıyı açarken gözyaşları çoktan özgürlüklerini ilan etmişti...

Yola koyulduktan kısa bir süre sonra arabayı uygun bir yerde sağa çekti. Daha fazla devam edemeyecekti. Boğazındaki yumru o kadar büyüktü ki, nefes almasını güçleştiriyordu. Kontağı kapattıktan sonra acı dolu hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Eğer sert çıkmasaydı, belki de Tunç zorla sahip olacaktı ona. Gerçekten de böyle bir kötülüğü yapabilir miydi?

Ağlamaları şiddetlenirken, mutsuzluktan ölüyordu. Nasıl bir

erkeği seviyordu? Bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edebilecek miydi? Tunç'un yüzüne eskisi gibi bakıp, sarılıp öpebilecek miydi? "Ne yapacağım Allahım? Nasıl kalkacağım tüm bunların altından?" diye mırıldandı gözyaşlarını silerken.

Bir süre sonra Defne'yi aradı. Arkadaşının evde olduğunu öğrenince yeniden yola koyuldu. Yaşadıklarını muhakkak paylaşmalıydı. Yoksa aklını kaçıracaktı.

Narkisos'a geldiğinde inanılmaz bitkindi. Arabayı park ederken kendine doğru koşan Defne'yi gördü. Yüzündeki telaşlı ifadeyi fark edince kendi kendine kızdı, ama elinde değildi. Defne'den başka kimse yoktu derdine derman olacak. Arabadan indikten sonra can dostuna sarılıp gözyaşı dökmeye başladı çaresizlik içerisinde. Kâbus gibi geçen iki günün ardından, daha da korkunç anlar yaşamış, tam anlamıyla dibe vurmuştu.

Bahçedeki salıncağa oturduklarında, yaşadığı her şeyi tek tek anlattı. Sözlerini bitirdiğinde ortamda kısa süreli bir sessizlik oldu. Defne duyduklarını sindirmeye çalışıyor, ama başaramıyordu. Zihninde Noyan'ın acımasız sözleri yankılanıyordu hiç durmadan. Benliğini ele geçiren korkuyu yok saymaya çalıştı ama adeta buz kesmişti. Ece'nin sırılsıklam yanaklarına bakarken, "Sakın bir daha yalnız kalma Tunç'la," dedi. "Hatta... Görüşme bile." Ece'nin gözyaşlarıyla içi acısa da elinde değildi. Bu duyduklarından sonra arkadaşı için endişelenmeden edemiyordu.

Ece arkadaşına hak veriyordu, ama yüreği paramparçaydı. Gözyaşlarını silerken, "İki farklı Tunç var sanki," dedi titrek bir sesle. "Bir tanesi sevgi dolu, kibar, düşünceli, diğeri ise hiç tanımadığım biri. Kolay sinirlenen, ne dediğini ne yaptığını bilmeyen bir erkek. Peki hangisi gerçek Tunç? Hangisi benim sevdiğim adam?"

Defne, "İnan hiç bilmiyorum," dedi çaresiz gözlerle. "Ama görüyoruz ki Tunç'un bilmediğimiz yönleri var. Şu anlattıklarından sonra Tunç'la yalnız kalmanı istemem asla. Çünkü yeniden isteyecektir seni. Ve sen de onun beklentilerine cevap vermezsen..." Lafına devam edemedi. Olabilecekleri dillendirmekten korkuyordu. Tunç gerçekten de haddini fazlasıyla aşmışn. Sarf ettiği sözler kabul edilecek cinsten değildi. Ece'yi sıkı sıkı sararken düşünceler içerisindeydi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu...

O sıkıntılı günün sonrasında Ece kendini eve kapattı. Tunç'ten gelen aramaların hiçbirine cevap vermedi. Yaşadığı hayal kırıklığı çok yoğundu. Tunç'un gözlerindeki o vahşi öfkeyi, sarf ettiği sözleri unutamıyordu. Ama her şeyden önce sevdiği adamdan korkmaya başlamıştı. Ne yapması gerektiğine karar veremiyor, beynini kemiren düşüncelerle çıldıracak gibi oluyordu. Defne ise her ne kadar Noyan için yanıp tutuşuyor olsa da, Ece'yi yalnız bırakamazdı. O yüzden günün büyük çoğunluğunu Ece'nin yanında geçiriyor, akşamları eğer bir yolunu bulabilirse Noyan'ı görmeye gidiyordu.

Cuma günü Ece'nin balkonunda otururlarken, Defne daha fazla dayanamayacağını hissetti. Ece'nin kolunu kavradıktan sonra, "Hadi kalk," dedi bezgin bir ifadeyle. Ece'nin çatılan kaşlarını görünce, "Hiç bana öyle bakma!" diye ekledi dik bakışlarıyla. "Yeter ya! Sanki cenaze çıktı evden. Hayret bir şey yani. Daha ne kadar bu şekilde devam edeceksin? Lütfen biraz güçlü ol ve kendini bırakma."

Ece solgun yüzünü buruşturdu bu sözlerle. "Tabii söylemesi kolay," dedi manidar bir tonda. "Hayal kırıklığına uğrayan, kalbi kırılan sen değilsin ne de olsa."

Defne derin bir iç geçirerek arkadaşına sarıldı. "Anlıyorum seni. Fakat bu belirsizliğe bir son vermen lazım artık. Ya bu ilişkiye devam edeceksin ya da bitireceksin. Bu şekilde olmaz..."

Ece hüzünlü bir şekilde kafasını sallarken, "Haklısın," dedi. "Yarın konuşacağım."

"E iyi o zaman. Hadi şimdi üzerimizdeki ölü toprağını atalım ve dışarı çıkalım." Defne, Ece'nin kafasını olumlu anlamda salladığını görünce, "Ama önce eve gidip üzerime cici bir şeyler giyeyim," dedi kıkırdayarak. "Sen de hemen hazırlan. On dakikaya gelirim..."

Defne çıktıktan sonra Ece yatağın üzerine oturdu çökmüş omuzlarıyla. Tam karşısında duran aynaya bakarken, gördüğü manzara içini acıttı. Sadece bir hafta içerisinde hayatı tepetaklak olmuştu ve her ne kadar istese de denetimi eline alamıyordu. İç huzuru sıfırlanmıştı ve yüreğindeki sıkıntı boğulacak gibi olmasına sebep oluyordu her defasında. Art arda derin nefesler alıp göğsün-

deki daralmayı gidermeye çalıştı. Ardından yüzünü yıkamak için banyoya yöneldi. Tam o esnada gözü en üst rafta duran pembe kutuya takıldı. Bir an kararsızlık yaşasa da, kutuyu alarak dizlerinin üzerine çöktü. Karton kapağı kaldırdığında beyaz ay taşım gördü. Kolyeyi eline aldıktan sonra uzun uzun baktı. Metin'le arabada yaşadıkları sahneler çoktan gözlerinin önüne doluşmaya başlamıştı. Söylediği sözler, anlam yüklü bakışları, dudaklarına bıraktığı o minik öpücük... Kendinden geçmişçesine bir ifadeyle saçlarını koklayıp. 'Seni bu kokuyla hatırlayacağım' demişti. 'Baharda açan rengarenk çiçeklerin kokusuyla...' Kolyeyi boynuna doğru götürürken, Metin'in sözleri vardı kulaklarında...

'Bu kolyeyi bir dahaki karşılaşmamıza kadar hiç çıkarma Juliet. Bu kolye boynundayken ben her zaman yanında olacağım. Ve inanıyorum ki daha çabuk kavuşacağım sana. O zaman hiçbir güç giremeyecek aramıza. Doya doya sevebileceğim seni...'

Ece, sırılsıklam yanaklarıyla ayağa kalktığında böyle bir şeyin asla olamayacağının farkındaydı. Metin ölmüştü. Kendisi ise can çekişiyordu. Ama boynundaki kolye kendini biraz da olsa iyi hissetmesini sağlıyordu. Banyoya yürürken, "Bu kolyede değişik bir şeyler var" diye mırıldandı. Eline her aldığında garip bir iç huzuruna kavuşuyordu sanki. Belki de bir süre boynunda durması iyi olacaktı...

İki arkadaş Gamehouse'a vardıklarında, mekanın her zamankinden daha tenha olduğunu gördüler. Ece bu duruma oldukça sevinmişti. Patırtı çekecek hali yoktu, ama ondan da öte tanıdık yüzlerle karşılaşmayı kesinlikle istemiyordu. İçeceklerini sipariş ettikten sonra, farklı bir konu açmak isteyerek, "Venüs'ün terapisi nasıl gidiyor?" diye sordu.

Defne, "Her şey yolunda," diye karşılık verdi. "Enişte de onunla birlikte seanslara katılmaya başladı ve ikisinin de keyfi yerinde. Hatta ufak bir balayı planı yapıyorlar..." Sözlerini bitirdikten sonra kıkırdamaya başladı. "Bebek geliyor bebek..."

Ece'nin gözleri kocaman açılmış, yüzünde mutlu bir tebessüm oluşmuştu. "Yoksa Venüs hamile mi?" diye sordu coşkulu bir sesle. "Yok canım, ne hamilesi. Ama her an olabilir. Baksana balayıları falan. E insan balayında ne yapar? Bol bol sevişir değil mi?"

Ece bu sözleri duyunca kahkahalarla gülmeye başladı. "Derviş'in fikri neyse zikri de odur," dedi kahkahalarının arasında. "Belli ki ablanlar gidince, soluğu Noyan'ın kollarında alacaksın..."

Defne şımarık bir ifadeyle gözlerini devirirken, "Artık soluk mu alırım, can mı veririm bilmiyorum," dedi ve yeniden kıkırdamaya başladı.

"Yuh Defne! Sizin seks hayatınız uçmuş gitmiş belli ki."

İki kız gülüşürlerken mekana yeni giren Ezgi ve ekibini gördüler. Ece keyifsiz yüzlerle yürüyen kızları görünce, "Allah kahretsin!" dedi. "Bizdeki şu şansa bak. Moralim daha da bozulacak şimdi..."

Defne kafenin diğer tarafına doğru yürüyen kızları işaret ederek, "Neyse ki bizi görmediler," dedi. "Yalnız gördün mü, suratları beş karıştı. Ne oldu acaba?"

Ece omuzlarını silkti umursamaz bir ifadeyle. "Beğendikleri ayakkabının numarasını bulamamışlardır" dedi manidar bir tonda. "Gereksiz yaratıklar."

"Neyse birazdan başka bir mekana gideriz."

İki kız yeniden sohbete daldılar. Bir süre sonra Ece, "Tuvalete gireyim, ondan sonra da gidelim," dedi sıkkın gözlerle. Ne kadar istese de bir türlü havaya giremiyor, içindeki sıkıntıyı atamıyordu.

Defne lavaboya doğru yürüyen arkadaşının arkasından bakarken yine düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. Ece'nin halini hiç beğenmiyordu. Elinden bir şey gelmemesi ise çaresiz hissetmesine sebep oluyordu. Hesabı öderken Ezgi ve Su'nun da lavaboya doğru yürüdüklerini gördü. Su gözyaşları içerisindeydi ve Ezgi arkadaşını teskin etmeye çalışıyordu. Bu manzarayı şüphe dolu bir ifadeyle izlerken, ne olmuş olabileceğini düşündü...

Ece tuvalette şortunu iliklerken, açılan kapının sesini işitti. İşittiği hıçkırık sesleriyle olduğu yerde sessizleşti ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ne yapacağım Ezgi? Mahvoldum ben..."

Ece, Su'nun sesini ve Ezgi'nin adını duyunca tuvaletten çıkmaktan vazgeçti. Kızlarla karşı karşıya gelip herhangi bir tatsızlık yaşamak istemiyordu. En azından onlar gidinceye kadar bekleyebi-

lirdi. Neredeyse nefes bile almazken konuşulanlara kulak kabarttı yeniden...

"Ağlaman bir işe yaramaz Su. Tunç'la konuşacak, hamile olduğunu söyleyeceksin."

"Söylesem de ne işe yarayacak ki? O kara kediye kafayı takmış vaziyette. Görmedin mi partideki şovlarını?"

Ece, duyduğu sözler üzerine elini ağzına götürdü. Düşmemek için kapıya tutunurken kafası uğulduyor, başı dönüyordu. Kalbi göğüs kafesini zorlarken, gözleri yanmaya başladı...

"Gördüm ama bu farklı bir durum. Karnında beyefendinin çocuğunu taşıyorsun. Ne olursa olsun bunun sorumluluğunu almak zorunda. Seni bu halde bırakamaz..."

"Ya bırakırsa, ya umursamazsa. Ne yaparım o zaman? Annemlere nasıl açıklarım bu durumu?"

Ece dudaklarını öyle güçlü ısırıyordu ki, bir süre sonra ağzına yayılan kan tadını hissetti. Göz yaşları süzülürken sesi dahi çıkmıyordu. Bulunduğu daracık mekanda yanaklarını sildi elinin tersiyle. Dayanamayacaktı. Su'nun karşısına dikilecek ve tüm bunların hesabını soracaktı. Sonrasında ise... Tunç vardı.

Derbeder bir halde kapıyı açtığında, Ezgi ve Su'yla göz göze geldi. İki kız şoke olmuş bir halde kendisine bakıyorlardı. Birkaç bitkin adımın ardından Sn'nun gözlerine dikti sorgulayıcı bakışlarını. "Nasıl yaptın bunu?" diye sordu insanın tüylerini ürperten bir tonda. "Tunç'la birlikte olduğumu, onu sevdiğimi biliyordun." Acı dolu bir soluk aldıktan sonra "Sırf canımı acıtmak içindi, değil mi?" diye ekledi. "Ama gördün mü, sonunda canı acıyan sen oldun?"

Ezgi ilk şoku üzerinden attıktan sonra saldırgan bir ifadeye büründü. Tehditkar bir edayla öne doğru eğilirken kavga etmeye hazırdı. "Bunu sen mi söylüyorsun? Sen de Su'nun Tunç'tan hoşlandığını biliyordun ama onu ayartmaktan hiç çekinmedin. Oysa Tunç seninle birlikteymiş gibi görünmesine rağmen her fırsatta Su'nun yanında aldı soluğu."

Ece, Su'nun gözlerinden süzülen yaşlara baktı ama en ufacık bir acıma hissetmedi. Yüreği kapkaranlık olmuştu. Bakışları acımasız

bir hal alırken, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye tısladı. "Kendi cehenneminizde yanın!" Lavabodan çıkıncaya kadar sabretti. Kapıyı arkasından çektikten sonra ise acı dolu bir hıçkırık döküldü dudaklarından. Elleriyle yüzünü örterken, Defne'yi görür gibi oldu.

Defne arkadaşına doğru koşarken, "Ne oldu?" diye bağırdı panik yüklü bir sesle. Ece'ye belinden destek verdikten sonra, "O şırfıntılar canını mı sıktı yoksa?" diye sordu.

Ece sadece "Gidelim" diyebildi. Kafedekilerin şaşkın bakışları altında dışarı çıktıktan sonra hemen arabaya bindiler. Ece'nin ağlamaları daha da şiddetlenmişti. Bir yandan da hiç durmadan "Olamaz" diyordu kafasını sağa sola sallayarak. Defne her ne kadar dirayetli durmaya çalışsa da ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Ece'nin hali öyle içler acısıydı ki, bu manzaraya dayanabilmek çok güçtü. Gözyaşlarını yüreğine akıttı çaresizce. Arkadaşının titreyen ellerine uzanıp, destek vermek istercesine sıktı. Gözyaşlarının acılı iç çekmelere dönüştüğünü görünce, sıkıca sarıldı Ece'ye. "Yanındayım" dedi destek verici bir tonda.

Ece zonklayan şakaklarıyla arkadaşına sarılırken, "Hamileymiş," diye mırıldandı acılı bir tonda.

Defne bu söz üzerine kaşlarını çattı. Ece'yi geriye doğru çektikten sonra kıpkırmızı gözlerine odakladı soru dolu bakışlarını. "Kim hamileymiş?"

"Su, Tunç'tan hamileymiş..." Ece yeniden gözyaşlarına boğulduğunda, "Ölmek istiyorum," dedi çaresizce. "Dayanamıyorum. Meğer ikimizi aynı anda idare ediyormuş."

Defne bu sözlerle kanının donduğunu hissetti. Şaşkın gözlerle Ece'nin derbeder haline bakarken, "Nasıl olur?" diye sordu. "Nasıl yapar böyle bir alçaklığı..."

"Kandırdı beni!"

Defne tek kelime edemedi. Ama bir yandan da aklı almıyordu. Yazın başından beri Tunç'un sergilediği davranışlar, aşk dolu halleri... Bunların hepsi yalan mıydı? Düşünceler içerisinde boğulurken Ece'nin öfkeli sözlerini işitti.

"Hemen şimdi Tunç'un yanına gideceğim ve tüm bunların hesabını soracağım..."

Ece çantasından telefonunu çıkardıktan sonra Tunç'un numarasını çevirdi.

"Bebeğim. Sonunda sesini duyabildim. Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen."

Ece Tunç'un neşeli tonda gelen sesini duyunca, yüzünü buruşturdu acıyla. Bu sözlere kanmıştı. Sorgulamadan inanmıştı. Aşkını hiç esirgemeden sunmuştu sevdiği adama. Her şeyiyle Tunç'un olmuştu. Yaşadığı yalanlarla dolu dünyadan sıyrılması ise tesadüfen olmuştu. Gamehouse'a gitmeseler belki de bu kandırmacayı hiç öğrenemeyecekti. Düşüncelerinden sıyrıldıktan sonra, "Neredesin?" diye sordu titrememesine çalıştığı sesiyle.

"Marrakech'teyiz prensesim. Barda oturuyoruz. Yoksa buraya mı geliyorsun?"

Ece ciğerlerini havayla doldurduktan sonra "Evet, geliyorum," diye karşılık verdi.

Yola koyulduklarında Defne arkadaşını sakinleştirecek sözler sarf etmeye başladı. Korkuyordu. Ece'nin içinde yanan ateşi görebiliyordu ve olabileceklerden çekiniyordu ilk defa. Otoparka geldiklerinde Ece yıldırım hızıyla araban indi ve koşmaya başladı.

"Ece, beni bekle!"

Defne arkadaşının arkasından koşmaya başladı. Kalbi delicesine atarken, 'Keşke Noyan olsaydı' diye geçirdi içinden. Ece ise mekana girer girmez Mert'le birlikte oturan, Tunç'u gördü. Üzerinde sadece şort mayosu, elinde ise her zaman içtiği kokteyllerden biri vardı. O an elinde olmadan yüreği cız etti. Geçen yazdan beri deli olduğu, tüm kalbiyle sevdiği ama acımasızca kandırıldığı adamı gayet umursamaz bir ifadeyle içkisini yudumluyordu. Tam bir adım atmıştı ki, kolunu kavrayan eli hissetti. Defne'ye baktığında, gözlerindeki yalvarırcasına ifadeyi gördü ama umursamadı.

İki kız bara doğru ilerlerken Tunç ve Mert de onları fark etmiş, yüzlerindeki yayvan gülümsemelerle "Hoş geldiniz kızlar" demişlerdi. Tunç hemen oturduğu yerden indi ve Ece'ye sarılmaya çalıştı.

"Bebeğim benim. Canım. Kokunu özlemişim..."

Bu sahte sevgi gösterilerinden dolayı Ece'nin midesi bulandı.

Yüzüne alaycı bir gülüş kondurduktan sonra, "Tebrik ederim," diyerek söze başladı. "Baba oluyorsun..."

Bu iki cümle Tunç'un suratını allak bullak etmek için yeterli gelmişti. Aynı şekilde Mert de oturduğu yerde dikleşmiş, soru dolu bakışlarını Ece'nin yüzüne dikmişti.

"Ne? Nasıl yani?"

Ece karşısındaki adamın kekelemeye başladığını görünce kıkırdamaya başladı. Fakat bir an sonra kıkırdamaları kahkahalara dönüştü. Delirmişçesine bir ifadeyle gülerken, üzerindeki anlamaz bakışların farkındaydı, ama engel olamıyordu kendine. Defne ise arkadaşını belinden desteklerken ne yapacağını bilememenin çaresizliğini yaşıyordu.

Tunç yavaş yavaş öfkelenmeye başladı. Ece'nin kollarını kavradı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu sert bir sesle.

Üzerine sabitlenmiş öldürücü bakışları görünce, Ece'nin kahkahaları aniden kesildi. Suratına acımasız bir ifade kondurduktan sonra, "Su," dedi. Tunç'un gözlerinin büyüdüğünü görünce ise kafasını aşağı yukarı sallamaya başladı. "Diğer bebeğin Su hamile..." Tunç'un iyiden iyiye kararmaya başlayan yüzünü gördü ama devam etti. "Ne kadar hoş değil mi? Yakında baba olacaksın..."

Tunç, Ece'yi bıraktıktan sonra, "Benden hamile olduğunu nereden bileyim?" dedi acımasız bir ses tonuyla.

Bu sözleri duyan Ece tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Öfkesi ise tam anlamıyla zirve yapmıştı. Tunç'un karşısına dikildikten sonra, "Hayatımda gördüğüm en iğrenç, en adi adamsın!" diye bağırdı. "Her şeyin yalanmış! Söylediğin bütün aşk cümleleri, yaptığın şovlar... Sahte sevginle kandırdın beni! Duygularımla oynadın! Neden ha neden? Neden yaptın bu adiliği bana? İstediğin sadece bedenimdi değil mi?" Tunç'un amacına ulaşmış olduğunu anlayınca içi burkuldu. Her şeyini acımadan almış, geriye kolu kanadı kırık derbeder bir kız bırakmıştı... O an bu gerçeklikle gözyaşları akmaya başladı.

Tunç kollarını sıkan ellerden kurtulduğunda acımasız bir hal almıştı. "Ne yapmamı bekliyordun?" diye sordu tükürür gibi bir

tonda. "Ne zaman sana dokunmaya çalışsam kaçıyordun benden. Ama dokunuşlarım için yanıp tutuşan, senden çok daha aşk dolu kızlar vardı çevremde."

Bu sözleri duyunca Defne'nin gözü döndü. "Sen ne şerefsiz bir adammışsın!" diye bağırdı kendine hakim olamayarak. "Madem öyle, ne diye Ece'nin peşinden koştun?"

Tunç, Defne'yi fark edince, "Kes sesini bücür şeytan!" diye hırladı öldürücü bakışlarıyla. "Senin de sıran gelecek, bekle sen..."

Defne duyduğu sözlerle adeta alev aldı. Beklenmeyen bir hamleyle Tunç'un yanağına sert bir tokat attığında yüreği soğudu, ama karşısındaki adam ilk şoku atlattıktan sonra aniden boğazına sarıldı...

Ece, çığlık çığlığa Tunç'un koluna sarılırken bir yandan da "Bırak!" diye bağırıyordu. Defne ise boğazını sıkan güçlü elle nefes alamaz hale gelmişti. Gözlerinden yaşlar süzülürken, Tunç'u geri çekmeye çalışan Mert'i görür gibi oldu.

Tunç delirmiş gibiydi. Defne'nin boğazını tutan elini gevşetirken, "İkiyüzlü kaltak seni!" diye bağırdı. Ece, Tunç'u geriye doğru itmeye çalışırken, "Seni tanıdığım güne lanet olsun!" diye bağırdı. "Asıl şeytan sensin! İğreniyorum senden!"

Tunç, "Çok da umurumdaydı" dedi pis pis gülerek. Ardından çevrelerinde biriken insan topluluğuna tehditkar bakışlar attı ve "Defolun başımızdan!" diye bağırdı.

Ece, Defne'yi kollarının arasına aldı. Defne ise hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Beklemediği bir hareketle karşılaşmış, hazırlıksız yakalanmıştı. Arkadaşının endişe dolu gözlerine bakarken, "Gidelim," dedi öksürükleri arasında.

Arabaya bindiklerinde, Ece bitkin bir halde soluklanan arkadaşının boynuna baktı. Kızarıklığı görünce hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Karışmayacaktın," dedi Defne'nin dolu dolu gözlerine bakarken. "Boynun çok kötü olmuş..."

"Önemli bir şey değil. Lütfen ağlama artık. Canım acımıyor bile."

"Nasıl sevdim bu adamı? Nasıl göremedim gerçekleri? Aşk bu kadar mı kör bir hale getirdi beni?"

"Göremezdin çünkü Tunç şu ana kadar hiç açık vermedi," dedi Defne. "Sözleri, hareketleri âşık bir adam gibiydi. Nasıl anlayacaktın ki?"

Ece, "Ne olur bir an önce eve götür beni," dedi yalvarırcasına bir ifadeyle. "Uyumak, her şeyi unutmak istiyorum. Yaşadığım her şeyin rüya olmasını istiyorum."

Defne sızlayan boynunu göz ardı ederek arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. Arkadaşının hayal kırıklığı, yaşadıkları sahneler yol boyunca aklından hiç çıkmadı. Hayatı boyunca böyle bir şeytanlıkla karşılaşmamış, böyle bir olaya şahit olmamıştı. Yanı başında ruhu çekilmişçesine bir halde oturan arkadaşına göz ucuyla baktığında ağlamamak için dişlerini sıktı. Ece nasıl toparlanacaktı? Nasıl unutacaktı bu yaşadıklarını? Aldığı bu derin darbenin ardından nasıl güvenebilecekti başka bir erkeğe? Cevap bulamadı bu sorulara.

ARBEDE

Defne, Ece'nin yanından ayrıldığında saat altıyı geçiyordu. Arabasına bindiğinde elini boynuna götürdü. Canı yanıyordu ama kendi acısını düşünecek halde değildi. Telefonunu çıkardığında bir sürü cevapsız aramanın olduğunu gördü. Hepsi Noyan'a aitti. "Noyan" diye mırıldandı boğazı düğümlenirken. Sevdiği adama ihtiyacı vardı. Şefkat dolu kolların arasına sığınmaktı tek isteği. Bu ihtiyaçla burnunun direği sızlarken, hemen Hanzade'ye sürdü arabayı. Merdivenlerden çıkıp restorana girdiğinde Cemre Bey'le burun buruna geldi, ama konuşacak hali yoktu. Üzerindeki soru dolu bakışlara aldırmadan merdivenlere yöneldi koşar adımlarla. Noyan'ın odasının önüne geldiğinde gözyaşları aktı akacak bir haldeydi. Kapıyı tıklatıp içeriye girdiğinde bilgisayarının başındaki adamı gördü. Sevdiği, kollarında huzur bulduğu yuvasını...

"Daphne... Neyin var? Kötü bir şey mi oldu?"

Defne hızlanmış kalp atışlarıyla öne doğru bir adım attı. Derin derin soluklar alırken, koşarak yanına gelen adamın kollarına tutundu can havliyle. Bir an sonra ise omuzları sarsılmaya başladı şiddetle.

Noyan resmen paniğe kapılmıştı. Defne'yi kucağına aldıktan sonra koltuğa yürüdü. Kucağındaki kızla oturduğunda, Defne'nin saçlarını okşamaya başladı teskin edici dokunuşlarla. Gözyaşlarının dinmesi için zaman tanıdı. Defne ise burnuna dolan kokuyla huzur bulurken, tüm sıkıntısını akıtıncaya kadar ağladı. Ağladıkça biraz da olsa hafiflediğini hissetti. Yanaklarını kurulamaya başlayan parmaklara minik öpücükler bırakırken, Noyan'ın şefkat dolu sesini işitti.

"Ne olduğunu söylemeyecek misin? Anlatmayacak mısın bana?"

Noyan başını eğip Defne'yle göz göze gelmeye çalıştı ama sevdiği kadının boynundaki kızarıklığı görünce yüzünde şüphe dolu bir ifade oluştu. Aklına doluşan düşüncelerle kaşları çatıldı aniden. Defne'nin başını hafifçe geriye doğru aldı ve gördüğü izlerle damarlarında akan kan alev aldı. Bakışları tehlikeli bir hal alırken, "Kim yaptı bunu sana?" diye sordu ürkütücü bir sesle. Defne'nin gözlerini kaçırdığım görünce iyice celallendi. "Konuşsana Defne, neden susuyorsun?

Defne hâlâ akmakta olan gözyaşlarını silerken, "Çok haklıymışsın," dedi titrek bir sesle. "Yerden göğe kadar haklıymışsın..." Noyan'ın soru dolu bakışlarını görünce olan biten her şeyi anlatmaya başladı...

"Tunç'un terbiyesizce konuşmalarına dayanamadım ve kendimi kaybederek suratına tokat attım. O da bunun üzerine boğazıma sarıldı..."

Noyan bu sözleri duyunca ayağa fırladı. Odanın içerisinde delirmişçesine bir ifadeyle dolaşıyor, bir yandan da yumruğunu avucuna geçirerek intikam yeminleri ediyordu.

"Öldüreceğim o şerefsizi! Doğduğuna pişman edeceğim! Bu köpekliğinin hesabını verecek!"

Kapıya doğru yürüyen Noyan'ı görünce, Defne oturduğu yerden kalkıp koşmaya başladı. "Yalvarırım dur!" diye bağırdı sevdiği adamın koluna asılırken. "Gitmeni istemiyorum! Tunç için başını belaya sokmana değmez!"

Noyan bu sözlerden hiç etkilenmedi. "Beni burada bekle Daphne," dedi kesin bir dille. "Bundan sonrasını bana bırak..."

Defne ne derse desin Noyan'ın dinlemeyeceğinden emindi. O yüzden çaresiz bir şekilde kafasını sallamakla yetindi. Noyan ise dellenmiş bir vaziyette yola koyulduğunda kendi kendine hırslanıyordu. Sevdiği kadının boynundaki izleri hatırladıkça çıldıracak gibi oluyor, gazı kökledikçe kökleyordu.

Marrakech'e vardığında Tunç'un gitmemiş olmasını diledi. İlk olarak bara, sonrasında ise şemsiyelerin altına göz attı ama görü-

nürde kimse yoktu. Bakışlarını iskelenin üzerindeki kişilere çevirdiğinde aradığını bulmuştu. Tunç yanındaki esmer güzeliyle minderlerin üzerinde oynaşıyordu. Bir hışımla gördüğü manzaraya doğru yürürken bildiği bütün küfürleri ard arda sıralamaya başladı. Tunç yanındaki kızla gülüşürken kendisine doğru yaklaşmakta olan adamı gördü. Nitekim daha ne olduğunu anlayamadan yüzüne inen darbeyle neye uğradığını şaşırdı. Noyan, Tunç'un üzerine tırmanıp acımasız yumruklarını geçirirken, bir yandan da küfürlerini sıralıyordu. Tunç'un kan revan içindeki yüzüne bakarken, "Terk edeceksin Çeşme'yi!" diye bağırdı. "Duydun mu beni! Pılını pırtını toplayıp defolup gideceksin! Bir daha ne Ece'nin ne de Defne'nin yanında göreceğim seni! Yoksa yemin ederim ölümün elimden olur!"

Noyan kavgayı ayırmaya çalışan kişileri iterek, "Karışmayın!" diye kükredi. Tunç ise kalkmaya çalıştı ama başaramadı. "Pişman olacaksın!" diye mırıldandı cansız bir sesle.

Noyan son bir yumruk daha geçirdi. "Kes sesini! Yarın Çeşme'den gitmiş olacaksın Tunç! Eğer seni buralarda görürsem canına okurum! Duydun mu beni!!"

Tunç, "Gideceğim" dedi dudağındaki kanları silerken. "Gideceğim Allahın belası..."

Noyan, Tunç'un üzerinden kalktıktan sonra üstünü başını silkeledi. Çevresindekilerin şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca, "Eğlence bitti," dedi delicesine bakan gözlerle...

Hanzade'ye döndüğünde, sevmeye doyamadığı peri kızını koltukta uyuyakalmış bir halde buldu. Her ne kadar içindeki öfke dinmemiş olsa da, bu manzara yüzünde sevgi dolu bir tebessüm oluşmasına sebep oldu. Sessiz adımlarla Defne'nin yanına yaklaştı. Beyaz deri koltuğun üzerinde yan yatmış, bacaklarını karnına doğru çekmişti Defne. Sol eli yanağının altındaydı, diğer eli ise koltuktan aşağı doğru sarkmıştı. Yüzünde meleksi bir ifade vardı. Gözlerini bir saniye bile ayırmaksızın, içini eriten bu manzarayı izledi. Peri kızının bacaklarında, çıplak ayaklarında dolaştırdı sevgi dolu bakışlarını. Yüreğindeki coşkun duygularla sevdiği kadına doğru akıyordu. Bakışları boynunu bulduğunda ise kaşları çatıldı

istemsizce. Defne'nin acıyan cam kendi canıydı. Kılına zarar gelse dünyanın altım üstüne getirirdi. İçi gider bir halde yere oturduktan sonra, bileğine tüy gibi bir öpücük bıraktı. "Canım," diye fısıldadı. "Hayatıma anlam katan kadınım..." Gerçekten de Defne'yle tanıştığından beri bambaşka bir adam olmuştu sanki. Daha neşeli, mutlu, geleceğe umutla bakan bir adam. Bir an sonra aklına doluşan düşüncelerle suratı asılır gibi olsa da, eğilip yeni bir öpücük daha bıraktı bileğinin içine. Yüreğindeki sevgi o kadar büyüktü ki, Defne'siz bir ömrü düşünmek dahi çıldıracak gibi olmasına sebep oluyordu. Son nefesine kadar sevdiği kadının yanında olacaktı. Onu tüm kötülüklerden koruyacak, her zaman yüzünü güldürecekti. Mutlu bir yuvaları, anneleri gibi yaramaz çocukları olacaktı. Aklına doluşan mutlu sahnelerle, yüzünde sıcacık bir tebessüm oluştu. Hayallerine ulaşabilmek için her türlü sıkıntıyı göğüsleyebilirdi. Göğüsleyecekti... Kararlı bir ifadeyle Defne'nin yüzünde gezdirirken âşık bakışlarım, kırpışmaya başlayan siyah kirpikleri fark etti. Yüzündeki gülümseme iyice büyürken, "Uyuyan güzelim uyan, prensin geldi" dedi muzip bir tonda.

Bu cümleyle Defne'nin suratında tatlı bir tebessüm oluştu. Gözleri hâlâ kapalı dururken, "Yalnız bildiğim kadarıyla prens prensesini bu şekilde uyandırmıyordu," dedi. Fakat lafını bitirir bitirmez gözleri ani bir şekilde açıldı ve yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. Gözünün önüne gelen saçlarını hızla çekti ve "Ne zaman geldin?" diye sordu. Bir yandan da Noyan'ın yüzünde, kıyafetlerinde gezdiriyordu inceler bakışlarını. Sevdiği adamın şortuna, tişörtüne bulaşmış kan lekelerini görünce elini ağzına götürdü. "Ne yaptın sen?" diye sordu panik yüklü sesiyle.

Noyan yüzüne güven veren bir tebessüm kondurdu hemen. Defne'nin ellerini tutup dudaklarına götürdü. "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Tunç'un buna ihtiyacı vardı. Azıcık sevilip, okşanmaya..."

"Dövdün mü yani?"

Noyan kafasını olumlu anlamda salladı. "Az bile. Ailesine dua etsin. Anne babası çok iyi insanlardır. Aramızdaki dostluk olmasa daha beterini yapardım. Ama merak etme, Tunç yarın defolup gidecek Çeşme'den. Ece'nin de bir daha karşısına çıkmayacak..."

Defne bacaklarını koltuktan sarkıttığında, Noyan eğilip öpücükler bırakmaya başladı. "İyi misin?" diye sordu başını kaldırıp, Defne'nin endişe yüklü yüzüne bakarken. "Boynun acıyor mu?"

"Hayır, acımıyor. İyiyim merak etme..."

Noyan Defne'nin yanına yerleştikten sonra, sevdiği kadını göğsüne çekip sıkıca sardı. "Canın acımasın hiç," dedi. "Sana gelecek her şey bana gelsin."

Defne bu sözler üzerine, "İkimize de gelmesin," dedi. "Tüm kötülükler uzak olsun bizden..." Noyan'ın dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Seni öyle çok seviyorum ki," diye mırıldandı geri çekildiğinde. Gözleri aşkla parlıyor, ışıltıları Noyan'ın kalbinin en karanlık köşelerini aydınlatıyordu. "Senin için her şeyi yapabilirim..."

Noyan bu son söz üzerine müşfik bir gülüş gönderdi peri kızına. "Sadece sev. Senden başka bir şey istemiyorum. Ne olursa olsun sevmekten hiç vazgeçme. Benden sakın vazgeçme..."

Defne başını Noyan'ın göğsüne yasladı. "Vazgeçebilmem mümkün değil ki," dedi elini kavrayan eli dudağına götürerek. "Ölesiye sevdiğim, güvendiğim, tüm kalbimle inandığım tek erkek sensin. Yüreğimi gören sadece sensin..."

Bu sözler üzerine Noyan'ın bakışları dalgınlaştı. Düşüncelere daldı gitti. Kendine gelmesini sağlayan şey Defne'nin sözleri oldu. "Keşke Ece de benim kadar şanslı olabilseydi. O kadar çok üzülüyorum ki haline. Kalbi paramparça oldu. Tunç'u çok seviyordu. Söylediği her şeye gönülden inanmış, aklına kötü bir şey getirmemişti. Meğer her şey yalanmış. Koca bir yalan..." Acı dolu bir soluk verdikten sonra, "Çok büyük bir darbe aldı" diye ekledi umutsuz gözlerle. "Bundan sonra başka bir erkeğe nasıl güvenecek, nasıl sevecek yeniden? O kadar zor ki..."

Bu sözlerle Noyan'ın yüzü iyiden iyiye asıldı. "Ben demiştim demekten hiç haz etmiyorum Daphne ama ne yazık ki seni defalarca uyardım bu konuyla ilgili. Ben o iki pisliğin ciğerini bilirim. Ece ilk değildi ve son da olmayacak. Onların taktiği bu. Kullan, at. Sevgi, aşk gibi kavramlar anlamsız..."

Defne bu sözler üzerine hiçbir şey söyleyemedi. Ne diyebilirdi

ki. Noyan yerden göğe kadar haklıydı. Üstelik defalarca uyardığı da gerçekti. Hanzade'den çıktığında Tunç'un gidecek olmasıyla az da olsa rahatlamıştı, ama aklında Ece vardı...

Ece ise henüz uyanmıştı. Fakat gözlerini açar açmaz yeniden kapattı. Uyanmak istemiyordu. Uyanmak düşünmek demekti. Düşünmekse ölmekten bile beterdi. Fakat her ne kadar tam tersini istese de, tüm olumsuzluklar hızla doluşmaya başladı zihnine. Tunç'un aşk dolu sözleri geldi aklına ilk olarak. Yazın başından beri sergilediği ama sahte olduğunu öğrendiği o tavırlar... Bir insan böyle bir kötülüğü neden yapardı ki? "Neden?" diye fısıldadı acıdan kavrulurken. "Neden yaktın canımı? Sevmek miydi suçum?" Gözlerinden süzülen yaşlarla yüz üstü döndükten sonra, kafasını yastığın altına sakladı. Bu saatten sonra nefes almak bile zulümdü. Kolu kanadı kırılmış, tertemiz duygularıyla oynanmıştı. Tunç'u deliler gibi sevmiş ama bir parça bile sevilmemişti. Her şey yalandı. Sevdiği adam baştan sona yalandı. Bu düşüncelerle aklını yitirecek gibi olurken, bir an sonra açılan kapının sesiyle irkildi.

"Ece hadi kalk kızım. Birazdan amcanlar gelecek ve sen hâlâ miskin miskin yatıyorsun..."

Ece annesinin sitemkâr tondaki sesini duydu, ama umursamadı. Nevin Hanım kapalı duran perdeleri açarken hâlâ söyleniyordu. "Neredeyse bir haftadır saçma sapan hallerdesin kızım. Soruyorum bir şey yok diyorsun ama belli ki var. Ece sana diyorum, duyuyor musun beni?"

Ece annesinin iyice tizleşen sesini duyunca kafasının üzerinde duran yastığı bir hışımla çekti ve yere fırlattı. Delirmişçesine bir ifadeyle yatakta doğrulduktan sonra, annesinin şaşkın bakışlarına aldırmadan bas bas bağırmaya başladı.

"Duymuyorum tamam mı? Duymayacağım! Rahat bırak beni, çık git odamdan! Yaklaşma bana!"

Annesinin gözlerindeki hayal kırıklığı dolu ifadeyi görünce daha fazla devam edemedi. Bakışlarını yatağa sabitlerken göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Gözleri yanmaya, boğazı acımaya başlamıştı. Tek kelime daha edecek halde değildi.

Nevin Hanım her ne kadar başta öfkelenmiş olsa da, Ece'nin

halindeki garipliğin farkındaydı. Yatağa doğru yürürken, anne yüreği endişeyle çarpıyordu. Evinin neşesi, biricik kızının gizlediği bir şeyler olduğunun farkındaydı. Gözlerinde anlamlandıramadığı ama çocuk yüreğine ağır gelen bir acı vardı. Ece'nin yanına oturduğunda gözlerinde şefkat dolu bir ifade vardı. Dudakları titreyen kızının çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. Gözlerine odaklandığında ise yüreği cız etti. Ece'nin gözleri çığlık çığlığaydı. Sanki yardım dilenir gibi bakıyordu. "Neyin var çiçeğim?" diye sorarken, duyacaklarından korkmaya başlamıştı.

Ece annesinin şefkat dolu ses tonunu duyunca daha fazla dayanamayarak boynuna atıldı. Gözyaşları sular seller gibi akmaya başlamıştı. "Çok mutsuzum," dedi acı dolu bir sesle.

Nevin Hanım kızının sırtını okşarken çaresizdi. Ne olduğunu anlayamıyor, endişesi yerini panik duygusuna bırakıyordu. Ece'yi geriye doğru çekerken, "Korkutuyorsun beni," dedi. "Yalvarırım ne olduğunu anlat bana. Kim yaktı canını? Kim zarar verdi?"

Ece annesinin gözlerine bakamadı. Konuşacak, anlatacak hali yoktu. Başını annesinin kucağına koydu bitkin bir halde. "Hiçbir şey sorma, sadece sev beni."

Nevin Hanım kızının kapkara saçlarını okşarken cevaplanmamış sorularıyla karmakarışıktı. Her ne kadar içinde fırtınalar kopuyor olsa da, "Hadi neler olduğunu anlat meleğim," dedi sakin bir sesle. "Anlat ki derdine derman olayım. Yaralarını sarayım."

Ece annesinin ses tonundaki titremeyi fark edince, içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissetti. Bir anlık duygu boşalmasıyla annesini de tedirgin etmişti. Haliyle şimdi çok fazla ayrıntıya girmeden bir açıklama yapması gerekiyordu. Boğazını hafifçe temizledikten sonra, "Tunç'u çok sevdim," dedi mırıltıya benzer bir sesle. "Ama hiç sevilmemişim..."

AŞÇI

Bir hafta sonra

Defne öğleden sonra Narkisos'un kapısından girerken hüzünlüydü. Ece kısa süreliğine de olsa gitmişti. Ailesi tedbil-i mekanda fayda vardır düşüncesiyle, bir haftalığına İtalya turu ayarlamıştı ve Ece hiç karşı çıkmadan bu programı kabul etmişti. Defne, her ne kadar dostundan ayrılmış olmanın sıkıntısını yaşıyor olsa da, Ece'nin bu değişikliğe ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Tunç, İstanbul'a dönmüştü, ama yine de Ece gittiği her yerde yaşadıklarından izler buluyor ve kapanmayan yarası daha da büyüyordu. Bu düşünceler içerisinde evin bahçesine girdiğinde ablasını elindeki kitapla oturur halde buldu. Venüs kardeşinin gölgeli yüzünü görünce, "Gittiler mi?" diye sordu anlayışlı bir ifadeyle.

Defne kafasını salladı bu soru üzerine. Ablasının yanına oturduktan sonra omzuna yaslandı. Gökyüzündeki pamuk şekerlerine benzeyen bulutlara baktı sıkkın gözlerle.

"Sıkma canım. Emin ol bir hafta sonra çok daha farklı bir Ece'yle karşılaşacaksın. Zaten sonrasında yüksek lisans mülakatları, dersler falan derken unutur sıkıntılarını."

Defne "Belki de," dedi, ama Ece'nin yaşamış olduğu bu hayal kırıklığını kolay kolay unutabileceğini sanmıyordu. Elbet bir gün acıları küllenecekti ama izlerini yaşadığı sürece taşıyacaktı.

"O serseri hiç yakışmıyordu Ece'nin yanına. Ece çok daha iyilerine layık. Allah'tan daha büyük bir zarar almadan gerçekleri gördü de kurtuldu o at hırsızı kılıklı heriften."

Ablasının son cümlesini duyunca Defne'nin bakışları donuklaştı. Çünkü Venüs'ün kastettiği şeyin ne olduğunu çok iyi biliyor-

du. Kafasını kaldırdıktan sonra konuyu değiştirme ihtiyacı içerisinde, "Sizin balayınızın tarihi belli oldu mu?" diye sordu.

Venüs bu soru üzerine "Ne balayısı Allah aşkına," dedi. "Ama evet tarihi netleşti birtanem. Bu cuma yola çıkmayı düşünüyoruz. Biliyorsun, sonrasında da okul başlıyor zaten. Koskoca tatil bitti gitti işte..."

Defne kafasını sallarken "Ne yazık ki bitti," diye mırıldandı. Gerçekten de ağustosun son haftasına yaklaşıyorlardı ve daha şimdiden mekanlar tenhalaşmaya başlamıştı bile...

Ertesi gün pırıl pırıl bir sabaha gözlerini açtığında ise her zamanki gibi Noyan'ın mesajıyla güne merhaba dedi Defne.

"O güzel gözlerini açtıysan sesini duymak isterim. Aklımdan hiç çıkmıyorsun..."

Defne yüzündeki sıcacık tebessümle Noyan'ın adına dokundu. Ece'nin yaşamış olduğu büyük yıkımın ardından, sevdiği adamla yeteri kadar ilgilenememiş, zamanının büyük çoğunluğunu arkadaşının yanında geçirmişti. Özlemişti...

"Daphnem..."

Noyan'ın aşk dolu tondaki hitabını duyunca, "Hanzade'm" diye karşılık vardı hülyalı bir edayla.

"Hanzade'n ölür yollarına. Hatta şu anda ölüyor."

Defne, "Aman dur şimdi hiç sırası değil!" dedi kıkırdayarak. Noyan, Defne'nin kıkırtılarına eşlik ederken, "Bence de hiç sırası değil" dedi. "En azından bugünkü sürprizimi gerçekleştirmeden ölmemeliyim..."

Defne 'sürpriz' lafını duyunca dirseğinin üzerinde doğruldu hemen. Saçlarını geriye attıktan sonra, "Ne sürprizi?" diye cıvıldadı.

"Öğlen on ikide seni teknede bekliyor olacağım peri kızı. Sakın gecikeyim deme, yoksa tekne balkabağına dönüşecek..."

Defne bu sözler üzerine gülmeye başladı. "İşte şimdi çok korktum. Güzelim teknenin hatırına saat tam on ikide orada olacağım..."

"Demek teknenin hatırına, öyle mi Daphne Hanım? Bu sözlerinizin acısını çıkaracağımdan emin olabilirsiniz..."

"Merakla bekliyor olacağım beyefendi..."

Defne telefonu kapatırken hâlâ sırıtıyordu. Noyan her defasında serotonin seviyesini tavan yaptırıyor, kalbinin renk renk çiçeklerle kaplı bir bahçeye dönüşmesine sebep oluyordu. Yataktan kalktıktan sonra hemen hazırlanmaya başladı. Üzerindeki yırtık pırtık kot şort ve şeker pembesi bluzuyla bahçeye indiğinde kıpır kıpırdı. Hafif bir kahvaltının ardından ise heyecan içerisinde yola koyuldu.

Marinaya vardığında on ikiye sadece beş dakika vardı. Arabadan indikten sonra sanki tekne gerçekten de balkabağına dönüşecekmiş gibi iskeleye doğru koşmaya başladı. Nefes nefese kalmış bir halde tekneye tırmanan merdivenlerin önünde durduğunda saatine baktı. Ancak bu kadar dakik olunabilirdi. Kendi haline güler bir vaziyette tekneye tırmanırken, "Sayende kafayı yedim Hanzade," diye mırıldandı.

Güverteye adım attığında masanın üzerinde duran beyaz gülleri gördü. Bir an bu sahneyle dejavu yaşadı. Noyan'a aşkını itiraf ettiği, her şeyiyle teslim olduğu o gece, beyaz güller teknenin her köşesine savrulmuştu. Aklına doluşan anılarla yüzü gölgelenir gibi olsa da, zihnini bulandırmamaya karar verdi. O gece kötü bir şekilde sonlanmış olabilirdi, ama öncesinde yaşadıkları, birbirlerine söyledikleri sözler, aşk dolu birleşmeleri her şeye bedeldi. O yüzden kötü olan her şeyi silecek, sadece olumlu olan kısımları düşünecekti. Masaya yaklaştığında güllerin yanındaki notu gördü.

"Hoş geldin peri kızı. Tam zamanında geleceğini biliyordum. Teknenin hatırı var ne de olsa..."

Defne notu bitiremeden kıkırdamaya başladı. Sonrasında ise kaldığı yerden devam etti. "Neyse, gülmeyi bırak da bir an önce kamaraya gir..."

Defne notu katlayıp cebine sıkıştırdıktan sonra, sürgülü cam kapıyı çekti ve içeri girdi. Ve o an kamaranın içini Barry White'ın bas sesi sardı. Şaşkın bir ifadeyle yemek masasına doğru yürürken, burnuna dolan yemek kokularıyla ağzının sulandığını hissetti. Birbirinden iştah açıcı mezelerin ve soğuk servislerin olduğu masanın üzerine göz gezdirdi. Hemen ardında da tabağın üzerinde duran nota ilişti gözleri.

"Barry White ne diyor duyuyor musun peri kızı. 'Seni seviyorum. Seni olduğun gibi seviyorum.' İşte ben de seni her halinle delicesine seviyorum. Yaramazlıklarına da, minik bir kız çocuğu gibi kollarımda ağladığın o savunmasız hallerine de âşığım. Şimdi benim tatlı aşkım... Senin için hazırladığım masanın önüne güzelce otur ve beni bekle. Bugün ellerimle besleyeceğim seni. Akşama kadar pamuklara saracağım. Bekle..."

Defne notu katlarken bambaşka bir boyuta geçmişti. Sadece aşkın hüküm sürdüğü bu dünyada mutluluktan uçarken, çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Sandalyeyi çekip oturduktan sonra heyecanla beklemeye başladı. İyiden iyiye sabırsızlanmış bir halde sağına soluna bakınmaya başladığında, ahşap merdivenden gelen ayak seslerini işitti. O an tüm dünyası aydınlandı, yeryüzündeki tüm sıkıntılar uçup gitti. Fakat birkaç saniye sonra beyaz aşçı şapkasıyla karşısında beliren Noyan'ı görünce katıla katıla gülmeye başladı.

Noyan'ın yüzünde ise manidar bir ifade oluşmuştu. Elindeki rosto tabağını masanın üzerine bırakırken, "Çok komik görünüyorum galiba," dedi sahte bir kızgınlıkla.

Defne, "Sürprizin bu muydu yoksa?" dedi gülmekten yaşarmış gözleriyle. "Ama itiraf ediyorum, gerçekten de büyük bir sürpriz oldu. Buraya gelirken en son beklediğim şey seni bu kılıkta görmekti." Noyan'ın tek kaşının kalktığını görünce, "Fakat ne yalan söyleyeyim, aşçılık da pek bir yakışmış sana..." diye ekledi.

Noyan şapkasını çıkarıp saçlarını karıştırdı. "Yakışıklı adamım ne de olsa," dedi insanın yüreğini hoplatan bir gülüşle. Defne, Noyan'ın kıvrılan dudağından gözlerini alamazken, sevdiği adamın yerden göğe kadar haklı olduğunun farkındaydı.

"Ne oldu Daphnem? Yine transa geçtin sanki."

Defne kendine geldiğinde Noyan'ın gözleriyle buluştu. "Şey... Yok canım ne transı. Dalmışım sadece."

Noyan kendinden emin bir sırıtışla merdivenlere doğru yürümeye başladığında, "Eminim öyledir," diye karşılık verdi alaycı bir tonda. Fakat Defne'nin imtihanı henüz bitmemişti. Noyan üzerindeki tişörtü çıkarmış ve tüm kaslarını ortaya seren askılı, bol bir tişört giyerek Defne'nin karşısına oturmuştu.

Defne bakışlarını sevdiği adamın kaslı omuzlarında gezdirirken hayaller içerisindeydi. O güçlü omuzlara sıkı sıkı tutunduğunu düşünüyor, aklına en müstehcen sahneler hücum ediyordu...

Noyan, Defne'nin arzu dolu bakışlarını görünce erkeksi bir egoyla sarmalandı. Serseri bir gülümseme gönderdi peri kızının kararmış gözlerine. "Senin için ellerimle bir ton yemek hazırladım, ama sen daha çok beni yiyecek gibi duruyorsun Daphne..."

Defne, Noyan'ın erkeksi kıkırdamalarıyla kendine gelirken, "Ne yani, tüm bu yemekleri sen mi hazırladın?" diye sordu inanamaz bir halde. Sevdiği adamın gururlu bir ifadeyle kafasını salladığını görünce şaşırmadan edemedi. "Sen? Yemek hazırlamak? En son bıraktığımda domatesi küp küp bile doğrayamıyordun..."

Noyan, rostoyu dilimleyip servise başladı kendinden emin bir tavırla. "Bir haftadır Hanzade'nin baş aşçısından ders alıyorum. Sırf sana kendimi kanıtlayabilmek için. Umarım başarabilmişimdir..."

Defne bu sözleri duyunca kalbi erir bir halde Noyan'ın eline uzandı. Avucunun içindeki kocaman elin üzerine sevgi dolu öpücükler kondurduktan sonra, "Kendini bana kanıtlayalı uzun zaman oluyor," dedi. "Aşkınla kalbime hükmediyorsun Hanzade. Beni benden alıyor, geriye aklı çalışmaz bir kız bırakıyorsun..." Noyan elini Defne'nin yanağına götürdükten sonra usul usul okşamaya başladı. "Söyleyene bak," dedi aşk dolu bir tonda. "Seni tanıdığım günden beri tüm akil yetilerimi yitirmiş vaziyetteyim. Aklımda da gönlümde de varsa yoksa sen varsın." İki âşık bakişlarıyla birbirlerini sevdikten sonra Noyan, "Hadi bakalım, yemeklerimin tadına bakmaya başla artık," dedi masayı işaret ederek.

Defne tabağındaki soslu rostodan bir parça kesip ağzına götürdü. Noyan ise beklenti dolu gözlerle Defne'yi izliyor, ağzından çıkacak sözleri bekliyordu merakla.

"Hımm... Sanki... Biraz fazla mı tuzlu olmuş desem?" Noyan'ın uyarı dolu bakişlarını görünce biraz daha yaramazlık yapmaya karar verdi. "Kullandığın soya sosu çok tuzlu galiba. Hem et de sanki sert gibi mi ne..." Defne, sevdiği adamın şekilden şekile giren yüz ifadesini görünce kikirdamaya başladı. "İnsan sinir olu-

yor değil mi? Bir ton emek verip yaptığın yemeğin beğenilmemesi..."

Noyan, Defne'nin devam etmesine izin vermedi. "Bakıyorum da yine intikam peşindesin. Yazın başından beri yola getiremedim seni. Hâlâ pes etmedin değil mi peri kızı?"

Defne şımarık bir gülüşle rostosunu yerken, "Sen pes ettin mi ki sanki?" dedi. "Sen de en az benim kadar yaramazsın. Aslına bakarsan birbirimize birçok açıdan benziyoruz..."

Noyan muzip bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Defne'yi elinden tuttuktan sonra ayağa kaldırdı ve kucağına oturttu. Defne'nin ise kalp atışları zirveye çıkmıştı. Noyan'ın erkeksi kokusuna bulanırken, bakışları bakmaya doyamadığı bedenine kaydı. Ensesindeki eli hissedince, Noyan'ın gözlerine sabitlendi.

"Eğer pes etseydik, şimdi birbirimizin kollarında olamayacaktık." Noyan, Defne'nin saçlarında gezdirdi elini. "Saçlarını böyle okşayamayacaktım." Elini yanağına doğru götürürken, "Teninin sıcaklığını hissedemeyecektim," dedi. "Dudaklarını öpemeyecektim..." Peri kızının dudaklarına baştan çıkarıcı bir öpücük bıraktıktan sonra, hızla inip kalkan göğüslerine kilitledi bakışlarını. Kucağındaki ufacık kızın vücudunda gezdirirken gözlerini, arzu yüklüydü. "Kısaca peri kızı, pes etmememizin karşılığında birbirimizi kazandık. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?"

Defne, Noyan'ın omuzlarını okşarken, "Olamaz," dedi âşık gözlerle. "Aşkınla yeniden doğdum sanki. Umudum, geleceğim, hayallerim oldun. Benden bir parça oldun. Seni çok seviyorum Hanzade'm. Son nefesimi verinceye kadar seveceğim. Sadece sen ve ben..."

Noyan, kapıldığı coşku selinin içinde Defne'yi göğsüne bastırdı. Öpmeye doyamadığı saçlara art arda öpücükler bıraktı. "Sadece sen ve ben," diye fısıldadı peri kızının kulağına.

İki âşık o gün en güzel aşk sözcükleriyle sarmaladılar birbirlerini. Tenlerinin her noktasını yeniden keşfettiler. Gelecek güzel günlerin hayaliyle tek bir ruh oldular...

DEJAVU

"Birtanem kendine çok dikkat et olur mu?"

Defne alaycı bir ifadeyle gözlerini devirirken, "Gören de bir aylığına gidiyorsunuz sanacak abla," dedi. "Topu topu iki gün kalacaksınız Bodrum'da."

Venüs kardeşine sarıldıktan sonra yanaklarına bir çift öpücük kondurdu. "Olsun. Aklım hep sende kalacak."

"Sen beni hiç merak etme ablacığım. Tatilinin tadını çıkarmaya bak. Ben de azıcık kafamı dinleyeyim..."

Venüs kardeşinin muzip ifadesini görünce, yanağından makas aldı. "Dinle bakalım," dedi. "Ama tembihlerimi de unutma..."

"Tamam Venüs. Kızı sık boğaz etme."

Defne, Rüzgar'a sarılırken, "Sağ ol enişte," dedi kıkırdayarak. "Sen de olmasan ne yaparım." Arkalarından el sallarken ise nedendir bilinmez ama hüzünlenmişti. Belki de yazın bitiyor olmasıydı yüreğindeki daralmanın sebebi. En geç bir haftaya kadar İzmir'e dönmüş olurdu ki zaten dönmesi de lazımdı. Yüksek lisans mülakatları ve eğer kabul edilirse kayıtlar başlayacaktı.

Bahçedeki salıncağın üzerine kurulduğunda, Noyan'ı aramak geçti aklından. Belki de günün geri kalanını birlikte geçirebilirlerdi. Sabah konuştuklarında sesi çok huzursuz geliyordu ve yine geçiştirmişti sorularını. Noyan'ın adına dokunduktan sonra, heyecanla beklemeye başladı. Fakat gergin tondaki, "Efendim Daphne" sözünü duyunca yüzü soldu.

"Şey... Nasılsın diye soracaktım. Sabah canın pek bir sıkkındı..."

Noyan keyifsiz bir iç çekişin ardından, "Sorunlarla uğraşıyorum," dedi. "Ablanlar gitti mi?"

Defne, "Evet, gittiler," dedi ama içindeki merak duygusuna engel olamadı yine. "Neden canını sıkan meseleyi benimle paylaşmıyorsun? Belki birlikte bir çözüm bulabiliriz."

"Aptal dertlerimle kafanı yormanı istemiyorum. Paylaşmak istesem hiç durmam zaten..."

Bu sözlerle Defne'nin yüzü sallanmaya başladı. Öfke ve kırgınlık karışımı duygularıyla baş etmeye çalıştı ama başaramadı. "Sorun da bu zaten," dedi manidar bir tonda. "Paylaşmak istememen. Kapalı kutu gibisin. Hiçbir şeyini anlatmıyorsun bana. Oysa ben senin her şeyini bilmek istiyorum. Sadece keyifli olduğun zamanlar değil, sıkkın olduğun zamanlar da yanında olmak istiyorum."

"Üzerime gelme Defne! Sıkboğaz etme beni! Bir şeyler için zorlayıp durma!"

Defne sevdiği adamın öfke dolu sözlerini duyunca, damarlarındaki kanın ısınmaya başladığını hissetti. Kendi kendine telkinler vermeye çalışsa da, Noyan'ın sözlerine haddinden fazla bozulmuştu.

"Demek çok üzerine geliyorum, öyle mi? Peki o zaman. Ne halin varsa gör..."

Telefonu Noyan'ın yüzüne kapattığında, yine fevri davrandığının farkındaydı ama elinde değildi. Dırdırcı, yapışkan bir kızmış gibi muamele görmek öfkelenmesine sebep olmuştu. "Sinir şey!" diye söylendi telefonu hırsla salıncağın üzerine bırakırken. Fakat bir an sonra öfkesi yerini hüzne bırakmaya başladı. Teknede geçirdikleri o unutulmaz günün sonrasında Noyan'ı hep dalgın ve sıkıntılı görmüştü. Bir sıkıntısı olduğu belliydi ama o hep yolunda gitmeyen işlerine bağlıyordu keyifsizliğinin sebebini. Oysa daha ciddi bir mesele olduğu belliydi. Kimbilir, belki de ailesi ile ilgili sorunları vardı. Bir an Hanzade'ye gidip gitmeme konusunda kararsız kaldı ama sonrasında gitmemeyi tercih etti. En azından bugün kendi haline bırakmalıydı Noyan'ı.

Fakat ertesi sabah gözlerini açtığında, okuduğu mesajla sıkıntısı daha da katlandı. Noyan iş için Manisa'ya gitmesi gerektiğini, akşama dönmeyebileceğini yazmıştı. Ağlamaklı gözlerle telefona bakarken, hayal kırıklığıyla doluydu. Marmaris tatillerinden beri

baş başa kalamamışlardı ve bu iki günü dolu dolu geçireceklerini düşünmüştü. Oysa şimdi koca evde tek başına kalmıştı. Oflaya oflaya yataktan kalkarken, "Böyle olacağını bilseydim İstanbul'a giderdim," diye mırıldandı. "En azından annemi görürdüm."

Defne o günü havuz başında kitap okuyarak geçirdi. Her ne kadar Noyan'ın aramak istese de kendine hâkim oldu. Fakat bir gözü hep telefonundaydı. Her çalışında Noyan olduğunu düşünerek heyecanla atıldı ama sonuç hep hüsran oldu. Bunun yanı sıra yüreğindeki sıkıntı hissi her geçen saat daha da artıyordu. Normal gitmeyen bir şeyler vardı ve ne olduğunu bilememek çaresiz hissetmesine sebep oluyordu.

Pazar günü ise ablasının tatilden döneceği gündü. Sabah uyandığında gri bir gökyüzüyle karşılaştı. Yazın başından beri hava ilk defa kapalı ve bir o kadar da basıktı. Belli ki yağmur yağacaktı. Balkondan odaya girerken, yatağın üzerinde çalmakta olan telefonunun sesini duydu. Arayanın Noyan olduğunu görünce yüreği heyecanla hopladı.

"Günaydın Daphnem, ne yapıyorsun?"

Sevdiği adamın 'Daphnem' hitabını duyunca, Defne'nin kalbi yavaş yavaş ısınmaya başladı. Yazın başında bu hitabı her duyduğunda Noyan'a öfkelenirdi, ama şimdi tam tersiydi. 'Defne' diye hitap ettiği zaman yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu düşünüp, rahatsız oluyordu. Yelkenleri suya indirmiş bir halde, "Balkondaydım," diye karşılık verdi. "Yağmur yağacak herhalde. Aşırı basık bir hava var. Sen ne yapıyorsun? Manisa'dan dönmedin mi hâlâ?"

"Ben... Döndüm... Fakat Çeşme'de değilim. İzmir'deyim." Defne, Noyan'ın tereddütlü ses tonuyla iyice işkillendi. "İzmir'de mi? Neden peki?"

"Bu akşam annem ve ablam gelecek Londra'dan... Onları alıp öyle geleceğim..."

Bu sözleri duyunca Defne'nin eli ayağı uyuştu. Eğer Noyan'ın ailesi gelecekse, belki de... Aklına gelen düşüncelerle yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Ailesi geleceğine göre belki işler iyice ciddiye binecek, ilişkilerinin adı konacaktı. Yüreğinde dağ

gibi olan heyecana engel olamazken, "Öyle mi?" dedi kekeleyerek. "Çok sevindim. O zaman en kötü ihtimalle yarın görüşeceğiz demektir. Ablamlar da akşam dönecekler zaten. Yarın hepimiz için çok uygun olur..."

Telefonu kapattığında hülyalı gözlerle yatağın üzerine oturdu. Gözünün önünde mutluluk dolu sahneler uçuşuyordu. Belki de Noyan önce enişte sıyle konuşur, niyetini açıklardı. Ardından annesi ve Flora gelirdi ve dostların da katılacağı bir davetle yüzükleri takılırdı. Olabilecekleri hayal ederken kalbinin ritmi bir an olsun hafiflemiyordu.

Yüreğinden taşan neşe tüm gününü şenlendirdi. Mükellef bir kahvaltının ardından alışverişe gitti ve tanışma faslı için cici bir elbise aldı. Öğleden sonra eve döndüğünde akşam için yemek hazırlıklarına girişti. Ablası saat ona doğru geleceklerini söylemişti. Akşam olduğunda tezgahın üzerindeki yemeklere bakarken Defne'nin yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Bir an gözü pencereye iliştiğinde ise kalbi sımsıcak oldu. Noyan'ın salonunda ışık yanıyordu. Belli ki gelmişti. Ve... Müstakbel kayınvalidesine ve görümcesine nazik bir hoş geldiniz demek çok güzel olabilirdi.

Koşar adımlarla odasına çıktıktan sonra üzerindeki ev kıyafetlerini çıkardı ve siyah, floral bir elbise giydi. Hafif bir makyajın ardından saçlarını taradı. Evden çıkacağı esnada aklına yaptığı börekler geldi. Noyan çok severdi... Elindeki börek tabağıyla evden çıktığında, gökyüzündeki patlamaya benzer sesle irkilmeden edemedi. Korkunç bir yağmur geliyordu. Koşar adımlarla Noyan'ın kapısının önüne geldi ve zili çaldı. Yüreği gümbür gümbür atarken, "Sakin ol," diyerek kendi kendine telkinler veriyordu. Kapı açıldığında ise heyecanı tam anlamıyla tavan yaptı. Karşısındaki kumral, uzun saçlı, kahverengi gözlü kadına gülümserken, "Merhaba" diye cıvıldadı. Kadının yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, ama gözleri... Defne, yeni bir gök gürültüsü ile irkilirken, kadının neşeli tonda çıkan sesini işitti.

"Kapıda kaldınız. İçeri buyurun lütfen."

Elindeki tabakla içeriye yürürken, Defne'nin gözü Noyan'ı aradı. Fakat sanki evde kimse yok gibiydi.

"Noyan için mi getirdiniz? Çok da sever kendisi. Ellerinize sağlık, zahmet etmişsiniz."

Defne tabağı uzatırken birkaç sözcük geveledi ağzında, ama ne olduğuna anlam veremiyordu hâlâ. Noyan neredeydi ki? Ya annesi..."

Çok iyi bildiği evin salonuna geçtiklerinde, kadının "Lütfen oturun" dediğini duydu. Defne, defalarca oturduğu fıstık yeşili koltuğun üzerine yerleşirken, kendi boylarındaki kadını inceliyordu kaçamak bakışlarla. Saçları... Upuzundu. Neredeyse beline kadar. Vücudu narin ama aynı zamanda dikkat çekiciydi. Üzerinde beyaz mini bir elbise vardı ve göğüs dekoltesi cüretkardı. Karşı karşıya oturduklarında kadının bakışları Defne'nin dikkatini çekti. Sanki tanıyormuş gibi bakıyordu yüzüne. Belli ki fotoğrafını görmüştü daha öncesinde. Yüzündeki sıcak gülümsemeyi sürdürürken, bir an sonra kadının kaygısız sesini duydu...

"Kabalığımı mazur görün. Kendimi tanıtmayı unuttum. Adım Asu. Siz..."

'Asu' adını duyunca Defne'nin kaşları şaşkınlıkla havalandı. Noyan'ın ablasının adı Simge'ydi. O zaman... Karşısındaki kadın başka biriydi. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken, kendini tanıttı tedirgin bir tonda.

Asu inceleyici bakışlarını karşısındaki kızın üzerinde dolaştırıyordu. Koyu renk saçları, tıpkı Noyan'ın sevdiği gibi upuzundu.

En fazla yirmi üç yaşında gösteriyordu. Dolgun dudakları, çocuksu bakışları, kadınsı vücut hatları... Tüm bu ayrıntılarla içindeki öfke daha da katlandı. Mesaj kutusuna düşen fotoğraftaki kızdı bu. Noyan'ın aşk dolu gözlerle baktığı... Dudak dudağa dans ettiği... Yüreğini sıkıştıran kıskançlığa engel olmaya çalışırken, yüzündeki gülümseyen maskeyi muhafaza etmeye çalıştı büyük bir gayretle.

"Noyan'ın arkadaşı mısınız?"

Defne bu soruya ne yanıt vereceğini bilemedi. Karşısındaki kadını tanımıyordu. O yüzden sadece kafasını sallamakla yetindi. Asu ise gelecek soruyu bekliyordu büyük bir heyecanla. Nitekim saniyeler sonra dileğine kavuştu.

"Peki siz kimsiniz?

Asu yüzüne sinsi bir gülümseme kondurdu. Oturduğu yerde dik bir konum alırken, delici bakışlarını Defne'nin tereddütle bakan gözlerine dikti.

"Noyan'ın nişanlısıyım..."

Bu iki kelimelik cümle salonda bomba etkisi yarattı. Defne kocaman açılmış gözleriyle kadının gururlu gülümsemesine bakarken yanlış duyduğunu düşündü. "Nasıl?" dedi titrek bir sesle.

Asu ikinci darbeyi indirmeye hazırdı. Bakışları acımasız bir hal alırken, "Nişanlısıyım," dedi. "Yakın bir zamanda da karısı olacağım..."

Bu cevaplarla salon dönmeye başladı. Defne'nin kulakları uğuldıyor, kalbi panik içerisinde çarpıyordu. Kulaklarında Asu'nun sözleri yankılanırken, karşısındaki kadının rahatlamış bir ifadeyle arkasına yaslandığını gördü. Elini kasılan midesine götürdüğünde, boğulacak gibiydi. Nefes alamıyordu. Duyduklarının doğru olmamasını diledi tüm kalbiyle... Olmamalıydı.

Asu karşısındaki kızın kendine hâkim olmaya çalıştığının farkındaydı. Açık vermemeye çalışıyordu, ama gözlerinden her şey belli oluyordu. 'Daha da beter ol' diye geçirdi içinden. En ufacık bir acıma bile yoktu kalbinde. "Ah tabii şaşırmanız çok doğal" dedi yeniden lafa başlayarak. "Noyan'la nişanlı olduğumuzu bilen kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Aile arasında ufak bir şeydi bizimki. Zaten sonrasında Noyan New York'a döndü, ben de Roma'ya..."

Asu kısa bir an soluklandıktan sonra, Defne'nin bembeyaz olmuş yüzünde gezdirdi keyifli bakışlarını. Kızın Noyan'la ilgili gerçeklerin ne kadarını bildiğini kestiremiyordu, o yüzden konuşmaya devam etti. "Roma'da uluslararası bir firmanın satış-pazarlama bölümündeyim ve işlerim çok yoğun. Tüm yazı çalışarak geçirdim ama neyse ki kısa süreli de olsa Çeşme'ye gelebildim. İşin kötüsü, aşkıma sürpriz yapayım dedim, ama gelin görün ki Noyan'ı evde bulamadım. Allah'tan gündelikçi evdeydi de içeri girebildim. Nuran annem ve Simge de gelecekti bugün, ama benim gelişim tam bir sürpriz olacak Noyan için."

Defne kadının 'annem' hitabını duyunca oturduğu yerde unu-

fak oldu. Tüm bu duyduklarının yalan olmasını diledi, ama belli ki yalan olan kendi dünyasıydı. Ağlamamak için dudaklarını ısırırken, Asu yeniden başlamıştı konuşmaya.

"Biz de en geç aralık ayı gibi evlenmeyi planlıyoruz. Roma'daki işimi bırakmak istemiyorum aslında, ama başka çarem yok galiba. Sonuçta Hanzade söz konusuyken Noyan'dan Roma'ya gelmesini isteyemem. Nazım babamın büyük emeği var. Allah rahmet eylesin, çok iyi adamdı. Elinde büyüdüm..."

Asu, Defne'nin havalanan kaşlarını görünce, "Ah pardon, söylemeyi unuttum," dedi hınzır bir şekilde gülümseyerek. "Biz Noyan'la birlikte büyüdük. Ailelerimiz çok düşkündür birbirine. Sonrasında ailem Manisa'ya taşındı ama dostluğumuz hiç azalmadı. Ve tabii Noyan'la nişanımız bu ilişkiyi daha da perçinledi. Nazım babamın en büyük hayali bizim evlenmemizdi."

Defne, 'Manisa' lafını duyunca her şeyi çok daha iyi anladı. Demek Noyan, Asu'nun ailesinin yanına gitmişti. Oysa iş için gittiğini söylemişti kendisine. Bu gerçeklikle içi acırken, bir an önce kalkması gerektiğinin farkındaydı. Eğer biraz daha otururşa çığlık çığlığa ağlayacaktı. Duyduğu her cümle yüreğine inen bir darbeydi. Öyle büyük bir enkazın altında kalmıştı ki, yavaş yavaş ölüyordu. Uyuşmuş bacaklarını kıpırdatmaya çalışırken, öldürücü darbeyi henüz almadığının farkında değildi.

Asu kızın hareketlendiğini görünce, "Ne yazık ki bu hayalimize kavuşmamıza engel olmaya çalışan biri varmış," dedi. Manidar bakışları Defne'nin üzerinde dolaşıyordu, ama yüzünde sahte gülümsemesi vardı hâlâ. Sunayların oğlu Mert olmasa belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı Noyan'ın uzaklaşma sebebini. Noyan yazın başında arayıp her şeyin bitmesini istediğini söyleyince, çok üzerine gitmemişti. Babasının ölümüyle düştüğü boşluğa yormuştu ani değişiminin sebebini. O yüzden zamana bırakmıştı biraz da. Fakat bir süre sonra Noyan hiç aramaz sormaz olmuştu. İşin ciddiyetini anlayınca durumdan aileleri haberdar etmiş ve Noyan'ın üzerine düşmeye başlamıştı yeniden. Fakat sevdiği adam evlenirlerse mutlu olamayacaklarını öne sürmüş, tüm çabalarını her seferinde geri püskürtmüştü. 'Sevmiyorum seni, istemiyorum

hayatımda' demişti acımasızca. O zamanlar o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki. Hayatı boyunca tek bir erkeği istemişti. Noyan'ı çocukluğundan beri seviyordu. Yıllar sevgisinden en ufacık bir şey alıp götürmediği gibi, daha da fazlalaştırmıştı. Noyan'la nişan yüzüklerinin takıldığı gün dünyanın en mutlu insanı olmuş, hayallerine kavuşmuştu. Fakat şimdi süt dökmüş kedi edasıyla karşısında oturan kız hayallerinin katili olmuştu...

"Noyan'ın aklını çelmeye çalışan bir kız varmış," diye devam etti bakışlarını Defne'nin küle dönmüş yüzünde gezdirirken. "Ah şekerim, zamane kızları pek fena. Evli, nişanlı demeden erkeklerin gönlünü çeldikleri gibi, hiç utanmadan yataklarına bile giriyorlar. Ne kadar onursuzca değil mi? Bu kızlar yüzünden ne yuvalar yıkılıyor, ne ilişkiler bitiyor. Ama tabii, böyle bir adiliğe pabuç bırakacak göz yok bende. Noyan bana ait. Her zaman da bana aitti. Tabii ben de ona aitim. Her şeyimle..."

Defne daha fazla dayanamayacaktı. Ani bir şekilde ayağa fırladığında başı döner gibi oldu ama hemen toparlandı. Karşısındaki kadına hiç bakamadan, "Gitmem lazım," diye mırıldandı titreyen sesiyle. Sokak kapısına doğru yürürken, evi gibi gördüğü bu yerde fazlalık hissetti kendini. Titreyen elleriyle kapıyı açtığında yanındaki kadınlarla eve doğru yürümekte olan Noyan'la göz göze geldi... Noyan, kapının önünde duran Asu'yu görünce neye uğradığını şaşırdı. Beti benzi atmış bir halde Defne'ye baktığında ise ne olduğunu anlaması uzun sürmedi. Şok içerisinde iki kadına bakarken, Defne'nin acı dolu bir yüzle koşmaya başlaması kendine gelmesini sağladı.

Defne bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında koşarken perişandı. Oluk oluk akan gözyaşları yağmura karışırken, önünü görebilmek için insanüstü bir çaba gösteriyordu.

"Defne!!"

Noyan'ın sesini duyunca hızını daha da arttırdı. Bir an önce eve girmeliydi. Fakat tam kapıyı açıp eve girmeye çalışırken, beline sarılan kolları hissetti. Noyan, Defne'yi eve soktuktan sonra resmen arbede yaşandı. Defne sevdiği adamın ellerinden kurtulmaya çalışırken, "Bırak beni!" diye bağırıyor, bir yandan da hüngür

hüngür ağlıyordu. "Bırak beni Allahın cezası! Çek o pis ellerini üzerimden!"

"Bırakmam seni! Bırakamam! Yalvarırım söyleyeceklerimi dinle!"

Defne öyle bir haldeydi ki, sanki deli gücü gelmişti üzerine. Çılgıncasına çırpınırken Noyan'ın göğsünü yumrukluyordu acımasızca. Nitekim bir an sonra kollarından kurtulduğunda koşar adımlarla salona geçti. Gözyaşları hiç durmuyordu. Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılırken, olduğu yere çöktü. Bacaklarının dermanı kalmamıştı artık. Acıdan yorgun düşmüş bedenini taşıyamıyorlardı. Gözyaşları yere damlarken inanamıyordu hâlâ. Tüm dünyası alt üst olmuştu bir anda.

Noyan sıkışan kalbiyle Defne'nin yanına diz çöktü. Başaramamıştı... Çember kısa zamanda öyle bir daralmıştı ki, baş edememişti çevresindeki insanlarla. Asu'nun ayrılmayı kabullenir gibi görünmesi büyük bir yanılgıya düşmesine sebep olmuştu. Ve şimdi canından bile çok sevdiği kadının acılar içindeki halini görmek kalbini acıyla kavuruyordu. Ne yapacağını bilemez bir halde Defne'nin sarsılan omuzlarına bakarken dejavu yaşadı. Bu sahneyi daha önceden yaşamış gibiydi. Saniyeler içerisinde anılarını yoklarken, Marmaris'te gördüğü rüya geldi aklına. İliklerine kadar ürperirken elini sevdiği kadının omzuna götürdü. "Daphnem," dedi yumuşak bir sesle. "İzin ver anlatayım her şeyi. Bana bir şans ver..." Defne yaşlı gözlerini Noyan'ın acı dolu gözleriyle birleştirdi. O gözlerdeki pişmanlığı, çaresizliği gördü. Kafasını yavaş yavaş sallarken, "Peki," dedi. "Anlat..."

Noyan, bu kabullenişi görünce Defne'nin ellerini avuçlarının içine aldı. "Asu'yla birlikte büyüdük biz," diye lafa başladı. "Çok iyi arkadaştık her şeyden önce. Ama hayatımın hiçbir döneminde ona karşı duygusal anlamda bir şey hissetmedim. Hayatım boyunca gerçek anlamda sevdiğim, âşık olduğum tek kadın sensin. Babam çok istedi Asu'yla evlenmemizi. Babasıyla geçmişe dayalı köklü bir ilişkileri vardı ve iş anlamında da birlik olmak istediler. Ve tabii bizim de birleşmemizi istediler var güçleriyle. Babama karşı çıktım, hatta korkunç kavgalar yaşandı aramızda." Konuşmasına kısa bir an

ara verip derin bir soluk aldı. Geçmişe dair yıkıcı sahneler doluştu gözünün önüne. Bu meseleden dolayı babasına yumruk atmıştı ve buna şahit olan annesi kalp krizi geçirmişti. Oturduğu yerde silkelendikten sonra lafına devam etti. "Fakat en sonunda kabul etmek zorunda kaldım. Ama babam için değil annem için yaptım bunu. Aile arasında yangından mal kaçırır gibi nişanlandık ve hemen ardından Amerika'ya gittim. Asu ise zaten Roma'da yaşıyordu. Onu sadece arkadaş olarak sevdim. Evlensek dahi mutlu olamayacağımızı biliyordum. Bunu defalarca söyledim ona, fakat o benimle aynı düşüncede değildi. Ben ise her şeyi zamana bırakmıştım. Ta ki seni görünceye kadar. Seninle karşılaşınca tüm dengelerim alt üst oldu. Kendimi sana kaptırmamak için çok çaba sarf ettim. Hatta benden nefret etmeni istedim. Fakat başaramadım. Sana karşı koyamayacağımı anlayınca, Asu'yu aradım ve ayrılmak istediğimi söyledim. Kabul etti. Karşı çıkmadı bana. Ve bunun üzerine daha fazla uzak durmadım senden. Kendimi aşkına kaptırdım özgürce. Kısa zamanda her şeyim oldun. Aşkım, hayallerim, geleceğim... Vazgeçilmezim oldun. Hâlâ da öylesin ve sonsuza kadar öyle kalacaksın..."

Defne tüm bunları gözyaşları içerisinde dinlerken sessizdi. Bir an sonra başını kaldırdı ve "Peki Asu'ya benden bahsetmedin mi hiç?" diye sordu. "Beni sevdiğini, hayatını benimle geçirmek istediğini söylemedin mi?"

Noyan bu soru üzerine bakışlarını kaçırdı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Hayır," dedi ve Defne'nin acıyla kapanan gözlerini gördü. "Eğer söyleseydim kendince hırslar içerisine girer diye düşündüm..."

"Sen sadece beni değil, onu da aptal yerine koymuşsun. İkimizi de kandırmışsın..."

Defne yepyeni hıçkırıklarla sarsılırken, Noyan'ın böyle bir kötülüğü yapabileceğine inanmak istemiyordu.

"Asu'nun işleri bu noktaya getireceğini bilseydim, baştan önlemimi alırdım. Her ne kadar aşkından tutuşuyor olsam da girmezdim hayatına. Böylesine yakmazdım canını. Ama şunu bil ki Asu'yla evlenmeyeceğim. Bunu herkes kabul edecek. Eğer bir geleceğim olacaksa, bu sadece seninle olacak..."

Defne elinin tersiyle gözyaşlarını sildikten sonra, "Sana son bir soru soracağım," dedi sakin bir tonda. "Eğer beni hiç tanımamış olsaydın, Asu'yla evlenecek miydin?"

Noyan, yüreğine ulaşan bakışlardan kaçmaya çalışsa da başaramadı. Sessizliği uzayınca Defne'nin yüzünde acı dolu bir gülümseme oluştu.

"Tahmin ediyordum... Bir gün hayatımızı mahveden kadının, Hilal'in konumuna düşeceğim asla aklıma gelmezdi. O bilerek girdi hayatımıza. Ama ben senin oyununa geldim..."

Defne yüreğini kaplamaya başlayan öfkeye hakim olamazken oturduğu yerden kalktı. Zor duruyordu ayakta. Sağa sola yalpalarken Noyan'ın kollarını hissetti belinde. Sevdiği adamı göğsünden sertçe itti. "O pis ellerini sürme artık üzerime!" diye bağırdı. Gözlerini Noyan'ın endişe dolu gözlerine odaklamaya çalışırken sarhoş gibiydi. Parmağını göğsüne bastırırken, "Sen hayatımda tanıdığım en adi adamsın," dedi acımasız bir tonda. "Sadece beni değil nişanlını da kandırdın. Gerçekleri ikimizden de sakladın."

Noyan, Defne'yi kucaklamaya çalışırken çaresizdi. Sevdiği kadının bakışları nefret doluydu. Sevgiden, aşktan eser yoktu gözlerinde. Sözlerine ise cevap veremiyordu. Çünkü büyük bir hata yapmış olduğunun farkındaydı.

Defne sinir krizinin eşiğindeydi. Kalbi göğüs kafesini zorlarken, derin derin soluklar aldı ama nafileydi. Noyan'ın kollarından kurtulmayı denedi yeniden ama başaramadı. "Bırak beni!" diye bağırdı öfkeden deliye dönmüş bir halde. "Senden ölesiye nefret ediyorum! İğreniyorum! Hayatıma girdiğin güne lanet olsun! Keşke çıkmasaydın karşıma!"

Defne yumruklarını Noyan'ın göğsüne indirirken, Venüs ve Rüzgar kendi aralarında gülüşerek eve doğru yürüyorlardı. Mükemmel bir tatil geçirmişlerdi ve keyiflerine diyecek yoktu. Evin kapısını açtıklarında Venüs kardeşinin bağırışlarını duydu ama anlam veremedi. Şaşkın bakışlarını Rüzgar'a dikerken "Ne oluyor ki?" diye sordu. "Telefonla mı konuşuyor acaba?"

Rüzgar olan bitene anlam veremezken, "Bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. İki sevgili ağır adımlarla salonun girişine gel-

diklerinde gördükleri sahneyle hayatlarının en büyük şoklarından birini yaşadılar. Venüs kardeşinin perişan halini görünce olduğu yerde dondu kaldı. Defne'nin yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş, makyajı akmışn. Saçları karman çormandı ve karşısındaki adamın kollarında bas bas bağırıyordu...

"Her şeyimi verdim sana! Aşkımı, sevgimi, ruhumu, bedenimi, sahip olduğum her şeyi! Hiç düşünmeden, sorgulamadan tertemiz aşkımı sundum sana! Ama sen kandırdın beni! Hayatında başka biri varken, hiç utanmadan kanıma girdin! Defalarca yalan söyledin!"

Venüs yanaklarından süzülen yaşlarla bu sahneyi izlerken geçmişe gitti. "Anne..." diye mırıldandı Rüzgar'ın koluna tutunurken. On yaşında bir kızken de şahit olmuştu böyle bir sahneye. Defne'nin üzerindeki siyah elbise, saçları, yüzünün hali, sarf ettiği cümleler annesiyle aynıydı. Saniyeler sonra Defne'nin elini kaldırıp attığı tokadı gördü ve o an dudaklarından çığlık gibi bir hıçkırık döküldü.

Noyan yediği tokatla sarsılırken, Defne'nin dehşetle açılan gözlerini fark etti. Sevdiği kadının bakışlarını odakladığı noktaya döndüğünde Venüs'ün yaşlı yüzünü gördü ilk. Rüzgar'a çevirdiğinde bakışlarını, öylesine mahcuptu ki ne yapacağını bilemedi.

Defne, ablasının gözyaşlarını görünce hızla merdivenlere atıldı. Koşar adımlarla odasına çıktıktan sonra kapıyı kapattı ve yere çöktü. Bundan daha korkunç bir gün yaşamış mıydı? Babasının gittiği gün de kalbinde derin yaralar açılmıştı ama bugün bambaşkaydı. Bu çocukken almış olduğu yaradan kat kat derindi. Gözyaşları hızla akarken, ablasının ve enişteşinin gözlerindeki hayal kırıklığı vardı gözlerinin önünde...

Salonda fazlasıyla gergin bir hava vardı. Öyle berbat bir halde yakalanmışlardı ki Noyan karşısındaki ikilinin gözlerine bakamıyordu. Rüzgar ise büyük bir hayal kırıklığı içerisindeydi. Ne gördükierini ne de duydukiarını sindirebiliyordu. Kızgın bir ifadeyle Noyan'ın yanına yürüdükten sonra, "Bu ne rezalet!" diye bağırdı. "Duydukiarımız ne anlama geliyor Noyan? Defne'yle nasıl bir ilişki içerisindesin?"

Noyan, Rüzgar'ın sorgulayıcı bakışlarını görünce, "Defne'yi seviyorum," dedi korkusuz bir ifadeyle.

Rüzgar bu cevap üzerine ne diyeceğini bilemedi bir an. Noyan'ın sözüyle gördüklerini bağdaştıramıyordu. Kafasını sağa sola sallarken, "Gördüğümüz sahneyi bize açıkla o zaman!" diye bağırdı. "Defne'nin hali neydi öyle? Peki ya söyledikleri?"

Noyan çaresiz bakışlarını Rüzgar'ın öfkeyle bakan gözlerine dikti. Nasıl anlatabilirdi ki? "Ben... Defne'yi çok incittim!" diye başladı titreyen bir sesle. "Kalbini kırdım..."

Bu sözler üzerine Rüzgar'ın gözü döndü. Noyan'ın yakasına yapışırken, "Yazıklar olsun sana!" diye bağırdı. "Büyük hayal kırıklığına uğrattın beni! Hiç utanmadan gizli kapaklı iş çevirdin arkamızdan! Bu kadar onursuz bir adam olabileceğini asla tahmin etmezdim!

Noyan, Rüzgar'ı ittikten sonra, "Dışarıdan bakıldığında nasıl göründüğünü biliyorum, ama Defne'ye âşığım ben!" diye bağırdı. "Ona karşı hislerim gerçek! Bu saatten sonra onsuz bir hayatı düşünemem!"

Rüzgar bu sözlerle yumuşayacak gibi olsa da hemen toparlandı. "Madem öyle neden adam gibi çıkmadın karşımıza? Defne'yi sevdiğini neden söyleyemedin? Bana mantıklı bir sebep sunabilir misin?"

Noyan o kadar çaresiz hissediyordu ki kendini, bir süre hiçbir şey söyleyemeden öylece baktı Rüzgar'ın öfkeli gözlerine. Ardından "Söyleyecektim," dedi sıkkın gözlerle. "Defne'ye olan aşkımı, onunla evlenmek istediğimi söyleyecektim ama..."

Venüs gözyaşlarını sildikten sonra Noyan'ın karşısına dikildi. Az önce yaşadığı şokun etkisindeydi hâlâ ama söyleyeceği sözler vardı. "Seni öldürebilirim!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Tüm kötülüklerden sakındığım kardeşimi üzdüğün, ona hiç düşünmeden ellerini sürdüğün için seni öldürebilirim! Şimdi defolup gideceksin bu evden ve hayatımızdan! Bir daha Defne'nin karşısına çıkmayacaksın! Unutacaksın kardeşimi!"

Noyan öne doğru bir adım attı ve "Unutamam!" diye bağırdı. "Defne benim her şeyim! Ondan vazgeçemem!"

Duyduğu bu sözler üzerine Venüs, Noyan'ın üzerine doğru hamle yaptı ama Rüzgar'ın engeliyle karşılaştı. "Defol diyorum sana!! Bir daha kardeşinin yanına yaklaştığını görürsem mahvederim seni!"

Venüs boş boş bağırırken, Defne duyduğu seslerle daha da kahroluyordu. Aralarında geçen konuşmaların ne kadarını duymuştu bilmiyordu, ama ilişkileri olabilecek en mükemmel şekilde ortaya serilmişti. Oysa neler hayal etmişti. Sabahki mutluluğunu hatırlayınca yüzünde acı dolu bir ifade oluştu. Bir an sonra sert çarpan kapının sesini duyunca ise hemen balkona koştu. Dışarıdaki yağmur daha da hırlanmaya ve şimşekler art arda çarpıyordu. Titreyen bedenini kollarıyla sarıyordu, bahçede beliren Noyan'ı gördü. Omuzları düşmüş bir halde ağır adımlarla bahçenin içinde ilerliyordu. Defne'nin yüreği acıyla çırpınırken, gözyaşları öyle şiddetli akıyordu ki görüş alanı bulanıklaşıyordu. Noyan'ın bahçeyi yarıladığını görünce, "Gitme," diye inledi acıyla. "Beni bırakma..." Yağmurlu bir şubat akşamı babasının arkasından bakan minik Defne'ydi o an. Aynı çaresizliği olanca şiddetiyle hissediyordu yine. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Babasından sonra koşulsuzca sevdiği tek erkekti Noyan. Güvendiği, kollarında ağladığı, huzur bulduğu, şefkatine sığındığı, aşkın en saf halini yaşadığı... Fakat aldığı bu darbe en yıkıcısıydı. İçindeki çocuk ise çoktan ölmüştü...

Noyan'ın gözden kaybolduğunu görünce anladı her şeyin bittiğini ve bir daha eskisi gibi olamayacağını. Çarpan kapının sesiyle kendine geldiğinde, perişan gözlerle kendisine bakan Venüs'le göz göze geldi. Kaçırdı yaşlı gözlerini. Ablasının yüzüne bakamıyordu. Utanıyordu. Yazın başından beri söylediği tüm yalanların, çevirdiği tüm dolapların altında kalmıştı. Ağır adımlarla odaya doğru yürüdüğünde, "Gitti," dedi küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkerek. Venüs kardeşinin bakışlarını görünce iliklerine kadar ürperdi. Annesinin bakışlarıydı bunlar. Eliyle ağzını örterken, Defne'nin boş bakışlarıyla yatağın üzerine oturduğunu gördü. Hemen kardeşinin yanına oturdu. Kolunu omzuna attıktan sonra başını göğsüne yasladı.

"Çok sevmiştim..."

Venüs, Defne'nin saçlarını okşarken, "Neden anlatmadın bana?" diye sordu. "Neden gizledin aşkını?"

"Söyleyecektim. Ama Noyan..." Defne akmaya başlayan gözyaşlarını sildi elinin tersiyle. "Her şey çok güzel olacaktı," diye devam etti. "Konuşacaktı sizinle. Ama olmadı işte..."

Kardeşinin gözyaşlarını gördükçe Venüs'ün içi yanıyordu. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ne söylese boştu. Bir yandan da şaşkınlık içerisindeydi hâlâ. Defne ve Noyan birlikte düşünebileceği en son kişilerdi. Defne'nin söylediği sözleri, yaptığı çılgınlıkları hatırladıkça bilinmezliği daha da arttı. Ne zaman hoşlanmışlardı birbirlerinden? Biricik kardeşi ne zaman kapılmıştı bu adama? Nasıl hiç düşünmeden her şeyini verebilmişti? Düşündükçe işin içinden çıkamıyordu. Daha da sıkı sararken Defne'yi, "Anlat bana her şeyi," dedi.

Defne çaresizlik içerisinde omuzlarını silkti. "Ne anlatayım ki," dedi. "Bunca zamandır hayal âleminde yaşıyormuşum. Noyan nişanlıymış. Evlenecekmiş yakında..."

"Neee!!" Venüs'ün gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Nasıl olur?" diye bağırdı ayağa fırlarken. Noyan'ın hayatında biri olduğunu yaşanan arbedede işitmişti ama nişanlı olabileceği aklına gelmemişti. "Evlenecek ama buna rağmen hiç tereddüt etmeden hayatına girdi, öyle mi? Üstelik utanmadan senden vazgeçmeyeceğini söylüyor."

Venüs bildiği tüm kötü sözleri art arda sıralamaya başladığında, kardeşinin gayet sakin bir ifadeyle bakmakta olduğunu gördü. Sanki ruhu çekilmiş gibiydi Defne'nin. O an hissettiği öfke yerini endişeye bıraktı. Kardeşinin eline uzandıktan sonra, "Hadi gel yüzünü yıkayalım," dedi her ne kadar gazap ateşinde yanıyor olsa da. Defne'nin yüzünü yıkadıktan sonra, üzerini değiştirdi. Yatağa uzandıklarında, kardeşini sıkıca sardı. "Kolay olmayacak. Ama yüreğindeki bu acı elbet geçecek," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Yanındayım. Ne yapmamı istiyorsan çekinmeden söyle bana..."

Defne gözlerini kapattı. "Saçlarımı okşa sadece," dedi cansız bir sesle. "Eskisi gibi..."

Venüs ağlamamak için dudaklarını ısırırken, kardeşinin saçları-

nı okşamaya başladı. Gözlerinin önünde şahit olduğu sahne vardı. Defne'nin delirmişçesine Noyan'ın kollarında çırpınması, sarf ettiği sözler... Gözyaşlarını yüreğine akıtırken, annesiyle neredeyse aynı kaderi paylaşan kardeşinin tek bir noktaya odakladığı gözlerinde gezdirdi bakışlarını.

Defne ise yaşamıyordu artık. Tüm hayalleri, umutları, çocuk kalbi ölmüştü...

Noyan eve girdiğinde yaralı bir hayvan gibiydi. Olağan bir ifadeyle yanına gelen Asu'nun koluna yapışırken, gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Nereden çıktın sen? Ne zaman geldin? Ne anlattın Defne'ye?"

Bu esnada Noyan'ın annesi ve ablası da koşar adımlarla ikilinin yanına gelmişlerdi. Ne olduğunu anlayamaz bir halde Noyan'a bakarlarken, Asu'nun sözleriyle dumura uğradılar.

"Demek ayrılmak istemenin sebebi bu kızdı? Tahminimde yanılmamışım Noyan. Biliyordum. Aklını çelen bir kız olduğunu anlamıştım."

Noyan, Asu'nun kolunu çekiştirirken, "Aklımı çelen değil, sevdiğini kız desen daha doğru olur!" diye bağırdı.

"Oğlum neler oluyor? Kim bu kız?"

Noyan, Asu'yu bıraktıktan sonra delirmiş bir halde salona girdi. Yaşadığı gerginlikle elleri titriyor, ne yapacağını bilememenin çaresizliğini yaşıyordu. Defne'nin gözyaşları geldikçe aklına kahroluyordu. Mahvetmişti Defne'yi. Bin parçaya ayırmıştı. Bu andan sonra sevdiği kadını nasıl toparlayacaktı bilmiyordu. Kolunu kavrayan annesinin hüzünlü gözleriyle buluştuğunda, "Her şeyi mahvettim!" diye mırıldandı. "Sevdiğim kadını kendi ellerimle öldürdüm..."

SON BAKIŞ

Ertesi gün olduğunda, Defne zonklayan başıyla gözlerini açmakta güçlük çekti. Sanki kafasına sert bir darbe almış gibiydi. Yaşadıkları aklına gelmeye başlayınca acıyla nefesi kesildi. Gözlerini sıkıca yumarken, her şeyin kötü bir kabus olmasını diledi. Ama ne yazık ki değildi...

Yattığı yerde doğrulurken, "Gitmeliyim," diye mırıldandı. Artık bu evde kalamaz, kimsenin yüzüne bakamazdı. Yataktan kalktıktan sonra valizini çıkardı. Dolaptaki tüm kıyafetleri valizin içine gelişigüzel sıkıştırırken adeta delirmiş gibiydi. Açılan kapının sesini bile duymadı.

"Ne yapıyorsun Defne!"

Venüs, Defne'nin yanına koştuktan sonra koluna sarıldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu panik dolu gözlerle.

Defne kolunu hışımla çektikten sonra, "Evime gidiyorum," diye karşılık verdi. "Karışmayacaksın bana anladın mı? Tek laf etmeyeceksin!"

Venüs çaresiz bir ifadeyle kardeşini engellemeye çalışırken, "Yalvarırım sakin ol," dedi. "Seni bu halde bırakamam. İyi değilsin. Lütfen ablacığım..."

Defne banyodaki eşyalarını getirdikten sonra bu sözleri hiç duymamış gibi hazırlanmaya devam etti. Venüs ise sessiz sessiz gözyaşı dökülyordu. Ne dese kâr etmiyordu. Söylediği hiçbir söz Defne'ye işlemiyordu. Kardeşi bambaşka bir kişiliğe bürünmüştü. Defne valizini kapattıktan sonra üzerini değiştirdi. Sonrasında ise aniden aklına gelen ayrıntıyla uyarı dolu bakışlarını ablasının yaşlı gözlerine dikti. Parmağını tehditkâr bir ifadeyle havaya kaldırdık-

tan sonra, "Bu olanların hiçbirini annem bilmeyecek," dedi. "Tek bir ayrıntıyı bile söylemeyeceksin."

Venüs kafasını hızlı hızlı sallarken, "Söyler miyim hiç!" dedi. "Ama ne olur gitme birtanem. İstersen odandan hiç çıkma ama ne olur gitme. Ya da izin ver, ben de seninle geleyim..."

Defne, elindeki valiziyle kapıya doğru yürürken yüreğini karartmıştı. Bu andan sonra geri dönüş yoktu. Her şey bitmişti... Aşağı inerken, koluna sarılan ablasına baktı acı dolu gözlerle. "Eğer iyi olmamı istiyorsan, gitmeme izin vereceksin," dedi titrek bir sesle. "En azından bir süreliğine kendimle baş başa kalmalıyım. Merak etme, her gün arayacağım seni."

Venüs çaresizce kafasını sallarken kararını çoktan vermişti. Hemen toparlanıp İzmir'e dönecekti. Kardeşi perişan bir haldeyken, Ilıca'da oturamazdı. "Peki," dedi duyduklarını kabullenmiş gibi görünerek...

Defne yola koyulduğunda dirayetli olmaya çalışsa da başaramıyordu. Yazın başındaki neşeli, cıvıl cıvıl kız geliyordu sürekli aklına. Şarkılar söyleyerek gelmişti Ilıca'ya, ama şimdi kan kusarak geri dönüyordu. Oysa neler hayal etmişti. Unutulmaz bir yaz tatili geçirecek ve... O an aklına Mert geldi. Tunç'un doğum günü partisinde sarf ettiği sözler kulaklarında yankılanırken boğulacak gibi oldu. Arabayı sağa çektikten sonra derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Mert her şeyi biliyordu. O akşam öyle kendinden emin konuşmuştu ki, şimdi anlıyordu sözlerinin ne anlama geldiğini. Hemen ardından Hanzade'den çıkarken karşılaştığı yaşlı, tıknaz adam geldi aklına. Noyan, mal aldıkları Manisa'lı bir işadamı olduğunu söylemişti ama... Şimdi anlıyordu adamın öldürücü bakışlarının sebebini. Direksiyona öfkeyle vururken, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı...

Noyan sabaha kadar gözünü kırpmamış, gün ağarmaya başlarken Hanzade'ye gelmişti. Odasının içinde bir ileri bir geri yürürken ne yapacağını düşünüyordu hâlâ. Hayatında hiç olmadığı kadar çaresizdi. Uğruna canını bile verebileceği kadın acı içinde çırpınırken hiçbir şey yapamamıştı. Defne'nin yaşlı gözleri gelince

gözünün önüne, koltuğun üzerine bitkin bir şekilde çöktü. Kafasını ellerinin arasına alırken, gözlerinden süzülen damlaların yere düştüğünü gördü. En son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu bile. Babasının ölümü bile böylesine sarsmamıştı benliğini. Gözyaşları akarken peri kızı ile kurduğu hayaller doluştu gözünün önüne. "Vazgeçmeyeceğim," diye mırıldandı acıyla kavrulurken. "Ne olursa olsun kurduğumuz tüm hayaller gerçek olacak."

Kararlı bir ifadeyle kalktıktan sonra Defne'yi aradı. Cevap alamasa da yılmadan aramaya devam etti. Ama sonuç hüsran oldu. Art arda mesajlar attı ama hiçbir cevap gelmedi. Gelmesini beklemiyordu ama yine de bir umuttu onunki. Nasıl ulaşacaktı Defne'ye bilmiyordu ama bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Öğlene doğru Ece'yi aramak geldi aklına. Ece İtalya'daydı ama en azından durumdan haberdar edip Defne'yi aramasını sağlayabilirdi. Sevdiği kadının nasıl olduğunu ancak bu şekilde öğrenebilirdi. Ece'yi arayıp çok fazla detaya girmeden aralarındaki sıkıntıyı anlattı. Telefonu kapattıktan sonra ise gelecek haberi beklemeye başladı sabırsızlık içerisinde. Nihayet telefon çaldığında dizlerinin bağı çözüldü.

"Defne'ye ulaşamadım Noyan. Ama Venüs'le konuştum. Defne İzmir'e gitmiş. Ne olduğunu söyler misin lütfen? Venüs'ün sesi ağlamaklı geliyordu. Çok tedirgin oldum..."

Noyan, Ece'yi geçiştirecek birkaç cümle geveledikten sonra aceleyle telefonu kapattı. Bu andan sonra ne yapacağını biliyordu. Arabasının anahtarını aldıktan sonra koşar adımlarla restorandan çıktı...

Defne eve girdiğinde bitkin hissediyordu kendini. Yol boyunca kimi zaman ağlamış, kimi zaman öfkeden çıldıracak gibi olmuştu. Valizini kapının önüne bıraktıktan sonra salona geçip pencereleri açtı ama... Gözü Noyan'la kucak kucağa oturdukları koltuğa, kahvaltı ettikleri masaya takıldı. Bir an sonra Noyan'ın neşeli kahkahalarını duyar gibi oldu. Kafasındaki sesleri susturmaya çalışırken, evin her köşesine sinmiş anılarla boğulacağını sandı. Mutfakta, salonda, yatak odasında hatta ev arkadaşı Zeynep'in odasında bile Noyan'dan izler vardı. Odaya geçip üzerini çıkardıktan sonra ya-

tağına uzandı ama yastığına sinmiş koku burnuna dolunca boğazı düğümlendi. Noyan'ın kokusuna bulanırken, gözyaşları akmaya başladı yeniden. Bu yatakta yatmışlardı. Noyan'm şefkat dolu kollarında huzur bulmuş, sevgi dolu sözcükleriyle sarmalanmıştı. Oysa şimdi inandığı her şey yerle bir olmuş, simsiyah bir boşluğun içinde kaybolmuştu.

Yastığına sıkı sıkı sarılırken, Asu'nun can yakıcı sözleri geldi aklına. 'Noyan aitim. Her şeyimle...' demişti. Demek ki... Aklına gelen düşüncelerle ölecek gibi oldu. Noyan'ın o kadınla seviştiğini hayal ettikçe hem canı acıyor, hem de yakıcı bir kıskançlıkla kavruluyordu. Noyan'la birlikte büyümüşlerdi, Asu her şeyini biliyordu sevdiği adamın. Annesine annem diyordu. Öylesine sahiplenmişti ki Noyan'ı. Kendisi ise doğru düzgün tanımıyordu bile âşık olduğu adamı. "Aptalsın!" diye bağırdı yumruğunu yatağa geçirirken. "Saf aşığın tekisin!" Noyan'ın öfkeli telefon konuşmalarını sorgulamamış, ne derse ona inanmıştı. Demek ki o esnalarda Asu'yla konuşmuştu hep. Resmen aptal yerine konulmuştu. Tertemiz duygularıyla oynamıştı Noyan. Üstelik üzerine geldiğini söyleyerek defalarca azarlamıştı. Yattığı yerde öfkeyle homurdanırken, bir an sonra çalan kapının sesiyle hopladı. Koşar adımlarla kapının önüne gidip delikten bakınca, kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kapının arkasındaki Noyan'dı. Ne yapacağını düşünürken tir tir titriyordu. Ama... Kapıyı açamazdı. Bu saatten sonra Noyan'ın yüzüne bakamazdı. Onu sevemezdi. Böylesi bir kandırmacanın ardından hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdi. Acı içinde yere çökerken gözyaşlarına boğuldu. O an her şeyin bittiği tokat gibi çarptı yüzüne.

"Defne aç şu kapıyı!! Evde olduğunu biliyorum!!"

Noyan'ın sözlerini duydukça, Defne'nin gözyaşları daha da hızlandı. "Git!" diye bağırdı zor çıkan sesiyle. "Bitti artık..."

Noyan kapıyı yumruklamaya devam ediyordu yılmadan. Ne yapıp edip o eve girecekti. Başka çaresi yoktu. Fakat defalarca denemesine rağmen kapı açılmadı. Titreyen elleriyle telefonunu çıkardıktan sonra mesaj yazmaya başladı.

'Seni görmeden hiçbir yere gitmeyeceğim. Eğer açmazsan ka-

pının önüne oturacağım ve o evden çıkıncaya kadar bekleyeceğim seni. İnat etme... Yalvarırım...'

Defne gelen mesaj sesini duyunca hemen çantasına yöneldi. Mesajı okurken yumuşayacak gibi olsa da hemen toparladı kendini. Konuşacak ne vardı ki bu saatten sonra? Her şey gün gibi açıktı. Daha ne söylenebilirdi ki yaşanan tüm bu rezaletin üzerine!

Odaya döndükten sonra yatağa uzandı yeniden. Ama aklı Noyan'da kalmıştı. Yüreği ise zaten hep onunla birlikteydi. Hâlâ deliler gibi sevdiğini biliyordu. Oysa ölesiye nefret etmeliydi. Tek hamlede silip atmalıydı gönlünden. Ama yapamıyordu. Kolay değildi. Ruhunun en ücra köşelerine kadar işlemişti bu aşk.

Akşama kadar ara ara gidip delikten baktı ve Noyan'ın merdivende oturduğunu gördükçe daha da fena oldu. Gitmeyeceğini biliyordu. En az kendisi kadar inatçıydı. Fakat kendi inadı daha zayıf çıktı. En sonunda dayanamayarak kapıyı açtı...

Noyan aralanan kapıyı görünce hemen yerinden fırladı. Heyecanla çarpan kalbiyle eve girdiğinde Defne'yi göremedi. Salonu kontrol ettikten sonra doğrudan odaya geçti. Ve... Canını yatağın üzerinde otururken buldu. Ama tanıdığı bildiği Defne değildi gördüğü kız. Bakışları nefret kusan, yüreği katılaşmış bir kızdı. Tüyleri ürperirken öne doğru birkaç adım attı.

"Neden geldin?"

Noyan sevdiği kadının sert tondaki sesini duyunca umutsuzluğa düşse de yılmadı. "Senin için geldim," dedi. "Seni merak ettiğim için geldim. Sensiz olmaya tahammül edemediğim için."

Defne yüreği titrer bir halde ayağa kalkarken, yüzündeki sert ifadeyi korumaya çalışıyordu. Zorundaydı. Başka seçeneği kalmamıştı. Noyan'ın hemen karşısına dikildi. Yüzüne acı bir gülüş kondurduktan sonra, "Katiller cinayet işledikten sonra olay yerine geri dönermiş ya, seninki de o hesap," dedi. "Ne de olsa sen de benim katilimsin. Aşkımın, saflığımın, çocukluğumun katilisin. Şimdi de yarattığın enkazın büyüklüğünü görmek için buradasın değil mi?" Noyan bu sözleri dinlerken bin parçaya bölünüyordu. Defne yerden göğe kadar haklıydı. Ne diyebilirdi ki? Sevdiği kadının süzülmüş yüzüne, acı dolu gözlerine bakarken kendinden bir kez daha

nefret etti. Bir süre sonra dayanamayarak Defne'nin koluna uzandı ve kendine doğru çekti. Öyle sıkı sarıldı ki, adeta tek bir vücut oldu canının parçasıyla. "Ne kadar özür dilesem de anlamsız" dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Yanlış yaptım. Ne olursa olsun hayatımı düzene sokmadan girmemeliydim kalbine. Ama sana öyle bir kapıldım ki, ne olduğunu anlayamadan aşkında kayboldum."

Defne özlediği kokuyla sarmalanırken direncinin zayıfladığının farkındaydı. Âşık olduğu o kokuyu son bir kez daha çekti içine. Bu sondu. Biliyordu... O yüzden itmedi Noyan'ı. Sevdiği adamın erkeksi kokusunu son bir kez daha kazıdı hafızasına. Son bir kez daha başını koydu huzur bulduğu göğsünün üzerine. Ve... Son bir kez daha şefkatle sarmalandı gözlerini sıkıca yumarak.

"Sana olan aşkım, söylediğim tüm sözler gerçek. Hayalim sensin demiştim, hatırlıyor musun? Ben hayalime kavuşmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ömrümün geri kalanı senin Daphnem. Bunu hiçbir şey değiştiremez..."

Defne eski mutlu günlerini hatırlarken burnunun direğinin sızladığını hissetti. Noyan'ın sözlerinde samimi olduğunu biliyordu, ama bir daha güvenebilir miydi sevdiği adama? Hiçbir şey olmamış gibi yüzüne bakabilir miydi? Elinden tutup ailesinin karşısına çıkarabilir miydi? Yaşanan o rezaletten sonra nasıl başını dik tutabilirdi? Üstelik Asu da vardı. Yavaş yavaş kendine gelirken, Noyan'ın kollarından ayrıldı hiç istemese de... Yüzüne acımasız maskesini taktıktan sonra bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibi bir havaya büründü. Bir adım geriye gittikten sonra, "Her şey bitti Noyan" dedi kesin bir dille. "Bu evden çıktıktan sonra bir daha asla görmeyeceksin beni. Eğer bana olan sevgin gerçekse, uzak duracaksın benden. Daha fazla incitmeyeceksin kalbimi. Ve ben California'ya gideceğim..."

Defne ağzından istemsizce dökülen son cümleyi duyunca irkildi. California'ya gitme gibi bir karar almamıştı ama... Noyan'ın allak bullak ifadesini görse de devam etti. "Sana güvenmiyorum artık. Bundan sonra söylediğin hiçbir şeye inanamam. Sen sadece aşkımızı değil sana olan inancımı da sarstın. Ben hayatımda ilk defa bir erkeğe hiç düşünmeden güvendim. Oysa sen bana bir değil bin

kez yalan söyledin. Gözümün içine baka baka uyuttun beni. Asu'yla şans eseri karşılaşmasam, belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektim nasıl bir kandırmaca içinde olduğumu. O yüzden daha fazla yorma, ne kendini ne de beni."

Noyan kafasını sağa sola sallarken, "Bitemez," dedi. Kalbi delicesine bir tempoyla atıyor, şakakları zonkluyordu. "Senden vazgeçemem. Yalvarırım sen de vazgeçme. Söz vermiştin bana. Ne olursa olsun vazgeçmeyeceğim demiştin."

Defne'nin yüzünde alaycı bir gülüş oluştu. "Evet demiştim. Ama o zaman nasıl bir aldatmaca içinde olduğumu bilmiyordum." Noyan, Defne'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yalvaran gözlerini sevdiği kadının acımasız gözlerine dikti. "Anlamıyor musun?" dedi acı çekercesine bir tonda. "Gidersen ikimiz de ölürüz. Biz birbirimiz olmadan nefes alamayız."

Defne gözlerini sevdiği adamın dudaklarından zar zor ayırabildi. O dudakları öpmek için yanıp tutuşsa da, dirayetli durmaya çalıştı. "Ben artık yaşamıyorum zaten," dedi sert bakışlarıyla. "Öldürdün beni..."

Noyan yüreği yanar bir halde göğsüne çekti peri kızını. Ayrılamazdı. Bırakamazdı sevdiği kadını. Vazgeçemezdi. Defne'nin saçlarına hiç durmadan öpücükler kondururken, "Vazgeçmem" diyordu hiç durmadan. Acının en saf haliydi yaşadığı. Etinden et kopuyordu sanki. Defne'nin gözlerine bakmadan, dudaklarını öpmeden, aşk dolu sözlerini duymadan, tenini tenine katmadan nasıl yaşayabilirdi? Hayat denir miydi ki öyle bir şeye?

Defne gözyaşlarını içine akıtırken, Noyan'ın kollarından kurtulmaya çalıştı. Dayanamayacaktı. Çok az kalmıştı yerle bir olmasına. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken, "Bırak beni," dedi. "Git..." Oysa yüreği tam tersini söylüyordu. "Bırakma beni,' diyordu. 'Gitme...' Nihayet serbest kaldığında, "Peşimden gelmeyeceksin, duydun mu beni?" dedi parmağını havaya kaldırarak. "Eğer aşkın gerçekse rahat bırakacaksın beni. Yaklaşmayacaksın..." Fakat bir an sonra Noyan'ın gözlerinden süzülen yaşları görünce devam edemedi. Ve o an... Daha fazla tutamadı kendini. Tüm duvarları tek tek yerle bir olurken, gözyaşları süzülmeye başladı, daha ne olduğunu anlayamadan.

Noyan, Defne'yi yeniden sardıktan sonra, iki sevgili birbirlerinin kollarında ağlamaya başladılar. Tüm yaz boyunca yaşadıkları aşk dolu anların sonunda ikisi de tahmin etmemişti böyle acı dolu günlerin geleceğini. Ama kaçınılmaz son hiç beklemedikleri bir an dayanmıştı kapılarına.

"Yalvarırım git artık. Daha fazla üzme beni. Anlamıyor musun eskisi gibi bakamam gözlerine. Sözlerine inanamam. O kadının söylediklerini kolay kolay silemem belleğimden."

Defne gözyaşlarını sildikten sonra, Noyan'ın yaşlı gözlerine dikti bakışlarını. "Beni sevdiğini kanıtla..." dedi yalvarırcasına bir ifadeyle. Fakat Noyan'ın yerinden kıpırdamadığını görünce, odadan çıktı ve sokak kapısının önüne yürüdü kararlı adımlarla. Kapıyı ardına kadar açtı ve suratına acımasız bir ifade kondurdu. Odanın önünde beliren Noyan'a bakarken, "Git!" diye bağırdı. "Git diyorum sana!!"

Noyan, kapının önüne yürüdü acı dolu gözlerle. "Şimdilik gidiyorum" diye mırıldandı Defne'nin çatık kaşlarına bakarken. "Ama sanma ki senden vazgeçtim. Andım olsun ki yeniden gireceğim kalbine. Tüm yaralarını tek tek saracağım. Hayal ettiğimiz her şeye kavuşmamız için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu aşk bitmedi, asla bitmeyecek..." Lafını bitirdikten sonra Defne'nin ensesini sıkıca kavradı ve dudaklarını son bir kez daha birbirine mühürledi. Aceleci dudakları öpmeye doyamadığı dudakları bir kez daha ezber etti. Nefes nefese kalmış bir halde ayrıldıklarında, "Bitmeyecek..." diye fısıldadı kararlı gözlerle. Son bir kez daha baktı âşık olduğu yüze ve arkasını döndüğü gibi çıkıp gitti...

Defne kapıyı kapattıktan sonra daha fazla ayakta duramadı. Olduğu yere yığılırken haykıra haykıra ağlamaya başladı. Bu kadar yoğun bir acı tatmamıştı. Kurşun yarası bile hafif kalırdı kalbinde açılan yaranın yanında. Hiç ummadığı yerden almıştı darbeyi. Hiç beklemediği bir anda gelmişti. Aşkla dolu dünyası bir günde altüst olmuştu. Yerde acıyla kıvranırken, "Gitmeliyim" diye mırıldandı. Eğer gitmezse her gün ölecekti. Noyan'ın yüzünü her gördüğünde söylediği yalanlar gelecekti aklına. Derbeder bir halde gözlerini kapattığında, sevdiği adamın son bakışı vardı aklında...

OYUN BİTTİ

3 Hafta sonra

Defne valizini kapattıktan sonra yatağın üzerine oturdu sıkkın gözlerle. Ablasının Karşıyaka'daki evindeydi. Noyan'la vedalaştıkları acı dolu günün ertesi gelmişti bu eve. Noyan gittikten sonra sabaha kadar kapının önünde kendinden geçmiş bir halde yatmış, çalan kapının sesiyle uyanmıştı. Sersem bir halde kapıyı açtığında Venüs'ün kollarında yığılıp kalmıştı. Sonrası ise karman çormandı belleğinde.

Venüs Karşıyaka'ya gelmesini istediğinde bu sefer karşı koymamıştı. Çünkü biliyordu ki evde kalırsa Noyan her defasında kapısına dayanacaktı. Ve her şey daha da içinden çıkılamaz bir hal alacaktı. O yüzden her ne kadar enişteşinden utanıyor olsa da, kabul etmişti ablasının teklifini. Noyan konusu bir daha açılmamıştı, ama ablasıyla enişteşinin tüm ayrıntıları bildiklerinin farkına varmıştı. Ve bu farkındalık mahcubiyetini daha da katlamıştı. Normalde ablasının böyle bir olaya nasıl tepki vereceğini biliyordu, ama o da tek kelime etmemişti bu konuyla ilgili. Belki de içler acısı halini görmesiydi dilini tutmasının sebebi.

Karşıyaka'ya geldikten sonraki ilk hafta ağlamakla geçmişti. Odadan hiç çıkmamış, tüm gününü yatarak ve gözyaşı dökerek geçirmişti. Noyan'ın aramalarına cevap vermese de, gelen mesajları okudukça acısı daha da katmerlenmişti. Bu buhranlı günlerinde en büyük desteği Venüs ve Ece'den görmüştü. Ece, İtalya'dayken öğrenmişti her şeyi ve İzmir'e döner dönmez Defne'nin yanına koşmuştu. Onun da acısı derindi ama buna rağmen arkadaşının yanından bir an olsun ayrılmamıştı.

Biraz biraz kendini toparladığında ilk işi telefon numarasını değiştirmek olmuştu. Çünkü Noyan gece gündüz demeden mesaj yağmuruna tutuyor, yüreğindeki acıyı sürekli taze tutuyordu. Vazgeçmeyeceğini biliyordu, ama bunu bilmek hayal kırıklığını dindirmiyordu. Noyan'dan nefret etmiyordu. Hatta tam tersi hâlâ seviyordu onu. Bu aşk tüm benliğine işlemişti ama devam etmesi mümkün değildi. Ve İzmir'de kalmasının bir anlamadı da kalmamıştı artık. Zaten yüksek lisans mülakatına girememiş, üniversitedeki şansım çoktan kaybetmişti. Elinde kalan tek şey California Üniversitesi olmuştu. Bir nevi kurtuluşu gibi de görmüştü Amerika'yı. İlginçtir ki Venüs de desteklemişti bu gidişi. Her zaman olduğu gibi itirazlarım dillendirmemişti. Vizesi olduğu için geri kalan işlemler de hızlı ve sıkıntısız bir şekllde hallolmuştu kısa zamanda.

Bu süre zarfında yüzünü güldüren tek şey annesinin gelişi olmuştu. Annesi, Amerika'ya gideceğini öğrenince apar topar İzmir'e gelmiş, karanlıklarına ışık olmuştu az da olsa. Olan biten hiçbir şeyden haberi yoktu, ama kızının durgunluğunu fark etmişti. Defalarca sormuştu herhangi bir sıkıntı olup olmadığını. Fakat Defne her defasında yüzüne gülümseyen bir maske takmış ve hiçbir şey olmadığını söylemişti. Annesinin, kızının da kendiyle benzer bir kaderi paylaştığını öğrenip, yıkılmasını istememişti.

Ve... En sonunda yolculuk günü gelip çatmıştı. Gidiyordu. Aşkını, acısını kalbine gömüp gidiyordu. Zamanla küllenecekti bu acı biliyordu, ama ne zaman olurdu bilmiyordu. Ruhunun her köşesinde Noyan'dan izler taşıyorken nasıl unutacaktı bilmiyordu ama deneyecekti. Tıklatılan kapıyla düşüncelerinden sıyrılırken, odada beliren Ece'yi gördü. Yüzünde yorgun bir gülümseme oluştu can dostunu görünce. Geçirdikleri bu berbat yazın sonunda kader arkadaşı olmuşlardı aynı zamanda. Ece de en az kendisi kadar yaralıydı. Gözlerindeki ışık çoktan sönmüştü. Ama dirayetli duruyordu ya da belki öyle görünüyordu.

"Hazır mısın?"

Defne arkadaşının titrek sesini duyunca içinin acıdığını hissetti. "Hazırım," dedi cansız bir sesle.

Ece ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Aldığı büyük darbenin ardından Defne'nin yaşadıklarını öğrenmek acısını ikiye katlamıştı. İtalya'dan döndükten sonra karşılaştığı manzarayı hâlâ unutamıyordu. Venüs ağlamaklı gözlerle onu odaya götürdüğünde, adeta cansız bir halde yatan arkadaşıyla karşılaşmayı hiç beklememişti. Yanına oturduğunda Defne'nin gözlerinin açık olduğunu görmüştü. Birkaç defa adını seslenmişti ama ancak omuzlarından tutup sarstığında kendine getirebilmişti Defne'yi. Ondan sonrası ise gözyaşı seliydi. Defne öyle bir atılmıştı ki kucağına. Öyle çaresizdi ki gözyaşları, Ece bir defa daha sarsılmıştı en derinlerinden. Öbür tarafta ise Noyan'la büyük mücadele içerisine girmişti. Defne'nin numarasını değiştirmesi iyice çaresizliğe düşürmüştü Noyan'ı. Defne'ye ulaşabileceği her yol tıkanmıştı. Fakat o yine pes etmemiş ve Karşıyaka'daki eve gelmişti. Tüm çabaları Venüs tarafından püskürtülünce ise iyice dibe vurmuştu...

Ece, kolunu can dostunun omzuna attı. "Gitmeni hiç istemiyorum," dedi acı dolu bir sesle. "Sensiz ne yapacağım ben? Kolum kanadım kırık kalacak."

Defne hüzünlü bakışlarını Ece'nin buğulu gözlerine çevirdi. "Gitmek zorunda olduğumu biliyorsun," dedi arkadaşının eline uzanırken. "Ama seni çok özleyeceğim..."

Ece gözyaşlarını tutamazken, arkadaşının boynuna atıldı. "Ben de," diyebildi omuzları sarsılırken. Defne bu manzaraya dayanamadı. Arkadaşının gözyaşlarına eşlik ederken, "Hayatım boyunca geçirdiğim en kötü yazdı," dedi. "Oysa ne kadar heyecanlıydık. Her şey ne kadar güzel olacaktı."

Ece kafasını sallarken ıslak yanaklarını sildi elinin tersiyle. "Ama şimdi halimize bak. İkimizin de kalbi kırık, gözü yaşlı..."

"Geçecek merak etme... Hepsini unutacağız."

"Döneceksin tamam mı? Söz verdin bana. Birlikte bir hayalimiz var. Ne olursa olsun bunu gerçekleştireceğiz."

Defne, "Tamam," dedi kafasını sallarken. Ne kadar mümkün olacağını bilmiyordu ama yine de daha fazla üzmek istemedi arkadaşını. Yüzüne şakacı bir gülümseme kondurdu ortamdaki ağır havayı dağıtmak isteyerek. "Ama Alsancak'ta açacağız danışma

merkezimizi," dedi titrek sesiyle. "Yazıturada kaybettiğini unuttum sanma..."

Ece bu sözlere gülerken, "Sen yeter ki dön," dedi. "Nerede istiyorsan orada açarız. Gıkım bile çıkmaz." Sonrasında ciddi bir ifade takındı ve çantasına uzandı. Çıkardığı mektubu Defne'ye uzattığında, "Ne olur kızma," dedi. "İnan dayanacak gücüm kalmadı artık. Hali o kadar harap ki. Karşı koyamadım daha fazla..."

Defne mektubun kimden olduğunu anlamıştı, ama mahcup gözlerini görünce kızamadı arkadaşına. Beyaz zarfı aldıktan sonra çantasının içine koydu hiç incelemeden. Ne açacak ne de okuyacak gücü vardı. En azından şimdilik...

Hep birlikte havaalanına gittiklerinde dirayetli durmaya çalışıyordu Defne. Sanki çok mutluymuş gibi espriler yapıyor, herkesi güldürmeye çalışıyordu. Ama aslında yüreği kan ağlıyordu. Uçuş kartını alıp bagajını teslim ettikten sonra kendisini bekleyen kalabalığa döndü mutlu gözlerle. Ablasının buğulanmış bakışlarıyla karşılaşınca metanetini yitirecek gibi olsa da kendine hakim oldu. Önce annesine sarıldı uzun uzun. Kokusunu derin derin çekti içine. Art arda öpücüklere boğdu. Sıra Venüs'e geldiğinde ise yüreğinin yağları eridi. Yaz boyunca söylemediği yalan kalmamıştı ablasına ve bu yükün altında eziliyordu. Venüs bunun hesabını hiç sormamıştı ama ablasının gözlerine bakmak bile ağır geliyordu. Sıkı sıkı sarıldıklarında kulağına doğru yaklaştı Venüs'ün. "Affet beni," dedi titreyen sesiyle. "Seni çok üzdüğümü biliyorum. Ne olur affet..."

Venüs gözyaşlarını saklayamazken, "Sana kızgın değilim ki," dedi. "Ne olursa olsun biricik kardeşimsin benim. Her şeyden önemlisin. Senden tek isteğim kendine çok iyi bakman. Tamam mı bebeğim? Çok iyi olacaksın."

Defne, "Tamam," dedi ama ablasının gözyaşlarını görmek paramparça ediyordu kalbini. O yüzden Ece'yle ve enişteşiyle alelacele vedalaştı. Güvenlik kontrolünü geçmeden son bir kez daha el salladı sevdiklerine. Annesinin de ağlamaya başladığını görünce boğazı düğümlendi. Kontrolü geçtikten sonra bir daha bakmadı arkasına. Bakamadı... Çünkü gözyaşları akmaya başlamıştı çok-

tan. Ama eğer dönüp bakmış olsaydı Noyan'ın acı dolu gözleriyle karşılaşacaktı. Noyan son anda öğrenebilmişti Defne'nin gidiş gününü ve saatini. Ece'nin mesajı geldiğinde hemen yola düşmüştü ama geç kalmıştı. Arkasına bakmadan yürüyen peri kızını görünce, çaresizlik içinde kontrol noktasına atıldı ama Rüzgar'ın engeliyle karşılaştı.

"Sakın Noyan! Sakın... Melike annenin yanında bir rezalet çıkmasını istemiyorsan kendine hâkim olacaksın!"

Noyan kolunu kurtarmaya çalışırken, "Bırak beni!" diye hırladı. "Defne gidiyor, görmüyor musun?"

Rüzgar tutuşunu sertleştirirken, "Görüyorum tabii ki," dedi. "Seninle bu konuyu konuştuk değil mi? Hayatını düzene sokmadan çıkmayacaksın Defne'nin karşısına. Bir daha yapmayacaksın bu hatayı. Bir daha incitmeyeceksin Defne'yi. O yüzden şimdi çek git buradan! Melike anneyi de işkillendirme..."

Noyan, Melike Hamm'ın anlamaz gözlerle kendisine baktığını görünce toparlanmak zorunda kaldı. Venüs'ün öfke dolu bakışları ise delik deşik ediyordu bedenini. Yeniden Rüzgar'la buluştuğunda bakışları, çaresiz gözlerle kafasını salladı. Her ne kadar içi parçalanıyor olsa da dostunun haklı olduğunun farkındaydı. Tüm yüklerinden kurtulduktan sonra çıkmalıydı Defne'nin karşısına. Yeniden incitmemeliydi hassas kalbini. Canına son bir kez daha sarılamamış olmanın verdiği acıyla yüreği dağlanırken, gözyaşlarını içine akıttı. Defne gitmişti... Tüm yaşama sevincini de kendisiyle birlikte götürmüştü...

Defne uçuş kapısına geldiğinde hâlâ ağlıyordu. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken yolcuların uçağa alındığını gördü. Tam kapıya yönelmişti ki Ece'nin verdiği mektup geldi aklına. Bir an kararsız kalsa da çantasından mektubu çıkarıp açtı. Bembeyaz kâğıdın üzerindeki düzgün el yazısını görünce midesi kasıldı.

'Daphnem... Aşkıyla yandığım kadınım. Bu satırların sana ulaşıp ulaşmayacağım bilmiyorum ama umudum var yine de. Bir kez daha gözlerinin içine bakabilmek için canımı bile verebilirim. Hasretim sana. Güzel gözlerine, şen kahkahalarına, aşk dolu yüreğine hasretim. Tertemiz kalbini kırdığım için kendimi asla affetmeye-

ceğim. Ama şunu bil ki son nefesime kadar senden vazgeçmeyeceğim. Kalbimde sadece sen olacaksın. Ne olur sen de vazgeçme. Nereye gidersen git kalbim avuçlarının arasında. Sadece senin için çarpıyor. Seni çok seviyorum peri kızı. Çok da özlüyorum..."

Okuduğu her cümle Defne'nin kalbini delip geçiyordu. Gözyaşları kâğıdın üzerine damlarken, bir kez daha okudu yazılanları. Bir kez daha kavruldu yürek acısıyla. Noyan'ın son bakışları vardı gözlerinin önünde. Dudaklarında son öpücüğü, kulaklarında son sözcükleri. Yüreğinde ise hiç azalmayan aşkı.

Yanaklarını kuruladıktan sonra iyice azalan sırayı gördü. Gitmek zorundaydı. Yüreğini karartmak zorundaydı. Başka çaresi yoktu. Kalbinin kırıkları dört bir yana savrulmuştu. Geri dönse bile hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Eski Defne olamayacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra ağır adımlarla uçuş kapısına doğru yürümeye başladı. Gözyaşlarıyla karışmış yazılara baktı son bir defa. Yüzüne acımasız bir ifade kondurduktan sonra mektubu parçalara ayırdı. Avucundaki kâğıt parçalarını çöp tenekesine savururken, "Bu oyunu ben başlattım, ben bitiriyorum," diye mırıldandı...

Devamı edecek